

Duyên
đến
chính là
Em

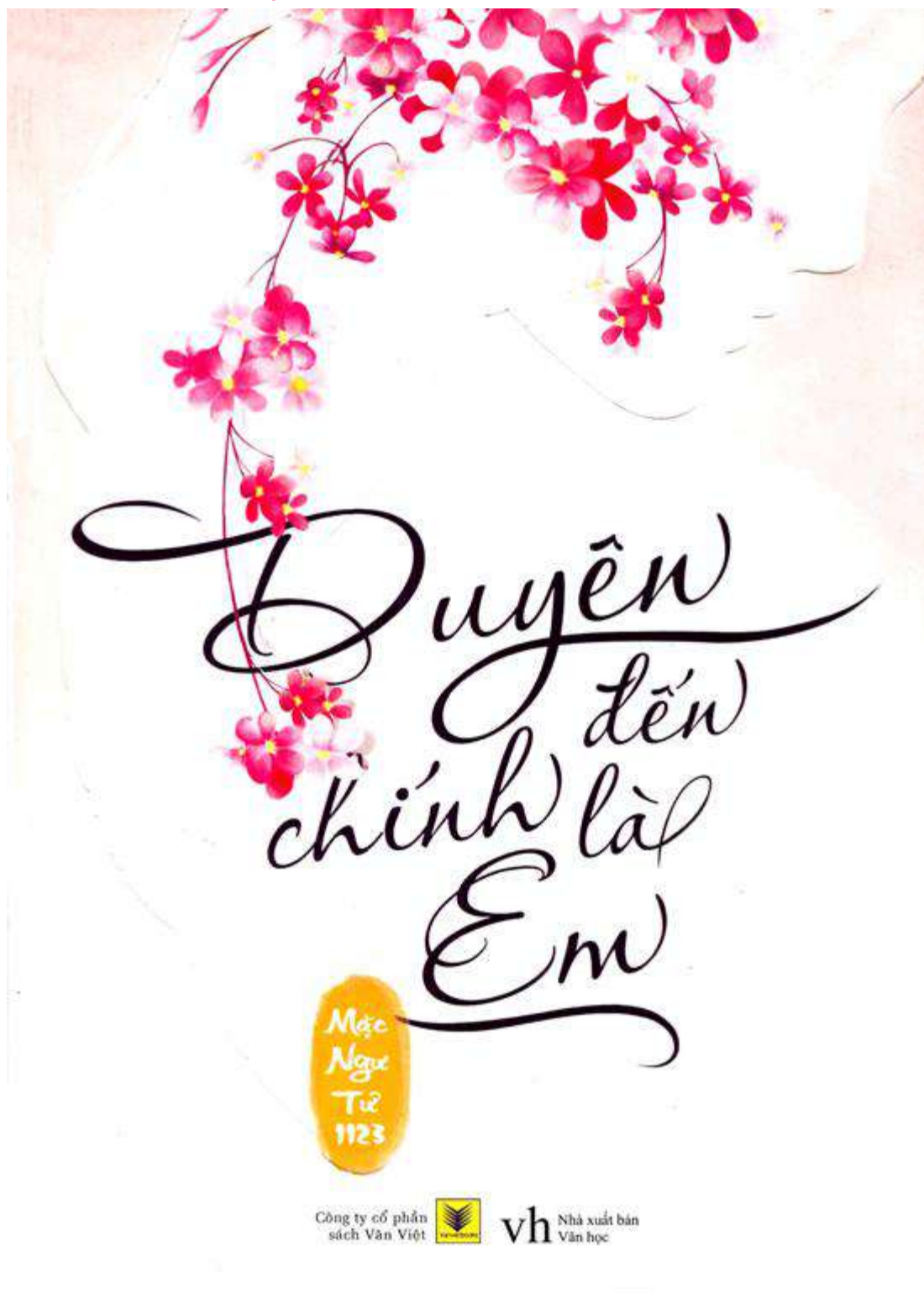
Mặc
Ngũ
Tú
1123

Công ty cổ phần
sách Văn Việt

vh Nhà xuất bản
Văn học

Duyên đến chính là em

Công ty cổ phần
sách Văn Việt

vh

Nhà xuất bản
Văn học

Duyên đến chính là em

Tác giả: Mặc Ngự Tử 1123

Người dịch: Nguyễn Thu Phương

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 586

Ngày xuất bản: 04/2015

Giá bìa: 130.000 đ

Công ty phát hành: Văn Việt

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Nguồn sách: Waiting4Liuchuan

Chụp pic: [sundaefruit](#)

Type

undead_nd: 1-10

cuntopva: 11-16

Thu Cúc Đăng: 17-19

koi_fish: 20-hết

Beta: [kararoxbee](#)

Làm ebook: [Dâu Lê](#)

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

STENT

Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

Long Tuyền, nghề nghiệp quân nhân, hai mươi chín tuổi, trong bốn ngày nghỉ phép này nhiệm vụ của anh là phải đi xem mặt năm người, dùng tốc độ nhanh nhất tìm ra đối tượng kết hôn.

Lâm Lung, giáo viên dạy đàn tranh kiêm nhà văn, nhà thiết kế, số lần xem mặt không đếm xuể, kinh nghiệm từ việc xem mặt cũng vô cùng phong phú.

Sau buổi xem mặt dù có cảm tình với nhau nhưng cả hai đều cùng rút ra một kết luận: Đối phương không phải đối tượng phù hợp với mình.

Duyên phận đẩy đưa, không hẹn mà hết lần này đến lần khác gặp lại.

Nhất thời rung động, anh lính đặc chủng lòng dạ sắt đá lại phải lòng cô giáo viên đàn tranh yếu điệu mảnh mai.

Theo đuổi hay không đây? Vấn đề này... quả là khó nghĩ.

Mục lục

[Chương 1: Gái ế chuẩn bị đi xem mặt](#)

[Chương 2: Sĩ quan thiếu tá qua lời kể](#)

[Chương 3: Ngẫu nhiên được quan sát tỉ mỉ trước khi xem mặt](#)

[Chương 4: Anh chàng đẹp trai chính là đối tượng xem mặt](#)

[Chương 5: Anh không hợp khẩu vị của tôi](#)

[Chương 6: Không thích cô gái ham vật chất](#)

[Chương 7: Cẩm rã sâu ở quê hương không thích thú gì nước khác](#)

[Chương 8: Vô tình trồng liễu, liễu thành bóng mát](#)

[Chương 9: Lính đặc chủng giống hắc công tử](#)

[Chương 10: Trẻ con, đừng trông mặt mà bắt hình dong](#)

[Chương 11: Khúc hợp tấu cầm tiêu xúc động lòng người](#)

[Chương 12: Không thể có cá cá và bàn chân gấu](#)

[Chương 13: Đòi người, nơi nào bắt tương phùng](#)

[Chương 14: Người làm vườn trồng cây táo](#)

[Chương 15: Tuyển chọn binh sĩ hạt giống](#)

[Chương 16: Mùa thu hoạch táo chín](#)

[Chương 17: Gặp lại nhau trong cánh hoa núi rục rồ](#)

[Chương 18: Vừa biết tương tư liền sợ tương tư](#)

[Chương 19: Sơn cùng thủy tận, không có đường](#)

[Chương 20: Đùng khóc, người anh yêu nhất](#)

[Chương 21: Tôi có đôi cánh ẩn hình](#)

[Chương 22: Cùng chung ước mơ và khát vọng](#)

[Chương 23: Căng thẳng ra mắt bố mẹ chồng](#)

[Chương 24: Nguyệt là ngọn hải đăng đợi chờ anh](#)

[Chương 25: Tìm kiếm nhiều năm hóa ra là em](#)

[Ngoại truyện: Tân hôn bi kịch mà ngọt ngào](#)

*Sông xuân triều dậy mặt biển bằng,
Trên biển trắng cùng triều nước dâng.
Dồn dồn vờn theo muôn dặm sóng,
Sông xuân đâu chẳng sáng ngời trăng?
Long Tuyền nhan sắc như sương tuyết
Luu ly ngọc hạp thổ liên hoa.*

Chương 1: Gái ế chuẩn bị đi xem mặt

Nam thanh nữ tú thời xưa, luôn phải thuận theo lệnh của cha mẹ và người mai mối mà dắt nhau bước vào hoặc là cung điện, hoặc là nắm mô của hôn nhân. Thân là phận gái nên không có quyền phát ngôn nhiều, nhưng vì thế cũng không cần phải đau đầu, nhức óc với việc chọn một tấm chồng thế nào cho xứng đáng. Ngày nay, tự do hôn nhân đã giải phóng cho phụ nữ, nhưng vì thế việc tìm chồng lại khó khăn gấp bội.

Gần đây, đối với vấn đề này Lâm Lung cũng có chút bùi ngùi, bản thân tuy không phải là cô gái hoa khôi hoa nở, người nhìn người yêu, nhưng chí ít cũng là một cô gái đoan trang, nề nếp, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, tuy dung mạo không đẹp tựa tiên nữ, nhưng cũng không xấu đến nỗi ma chê quỷ hờn. Cô luôn tự cho rằng, bản thân mình như vậy tìm một tấm chồng đâu phải là chuyện khó, nhưng ai ngờ, ếch bốn chân thì nhiều, chứ đàn ông tốt thực sự lại chẳng có mấy người, thỉnh thoảng gặp được người vừa ý thì sớm đã là chồng của người ta mất rồi.

Thế là, dưới sự thúc ép của gia đình, cô gái Lâm Lung độc thân bấy lâu nay bắt đầu công cuộc đi xem mặt, cả chính thức và không chính thức. Cho đến tận lúc này, bỗng nhiên quay đầu ngẫm nghĩ, mới phát hiện trong cả quá trình không ngừng chọn đông chọn tây ấy, rốt cuộc mình từ một thiếu nữ trẻ trung đã bị hãm như thành gái ế.

Chỉ sót lại một điều duy nhất có giá trị an ủi là bản thân chưa đến hai mươi sáu tuổi, thì chưa thể coi là quá già được.

Để có thể “bán mình” một cách dễ dàng hơn, cô gái Lâm Lung vốn kết giao bạn bè rất hạn hẹp đành phải liệt kê chi tiết yêu cầu chọn bạn đời và

điều kiện của bản thân ra hai tờ giấy A4, rồi phân phát cho người thân, bạn bè, nhờ tám phương trợ giúp, còn bản thân thì nhàn nhã ngồi nhà chờ cá bèo cắn câu.

Vào một buổi sáng cuối hè, Lâm Lung sau khi hoàn thành kế hoạch kiểm tiền của cả năm đang thoải mái tựa vào sofa, bật điều hòa, vừa cắn hạt dưa vừa lật quyển *Đường thi tuyển chú* bản cũ mua được ở một cửa hàng sách cũ trên vỉa hè, thì bỗng chuông di động vang lên.

Viên Viên, cô bạn cùng phòng thời đại học hào hứng mang đến một tin tốt lành: “Lâm Lung ơi, cậu lại có đối tượng mới xem mặt đấy, mau rửa mặt trang điểm, ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị ra ngoài gặp khách nhé!”

Cũng chẳng cần nghĩ cũng biết, Lâm Lung khi ở nhà lúc nào cũng tóc buộc túm lại, mặc váy ngủ nhàu nhĩ, tia lông mày mỏng đến mức nếu không kẻ thì chẳng nhìn thấy đâu, diện mạo như thế mà ra ngoài gặp mặt đảm bảo dọa người ta chạy chôi chết, đương nhiên cần phải nhắc cô ấy chải đầu, trang điểm lại cho chỉnh chu chứ.

“Lúc nào gặp? Là người thế nào? Làm gì?” Lâm Lung đeo tai nghe của điện thoại vào, tiếp tục giở sách, chẳng hứng thú gì hỏi bừa một câu. Gần đây cô phải lên kế hoạch gặp gỡ, xem mặt nhiều, nên đã chán ngấy.

“Là người thành phố này, đối phương đang đợi tớ trả lời đây, nếu cậu có hứng thú thì chiều nay gặp luôn.” Ngữ điệu của Viên Viên ngược hẳn với Lâm Lung, cô nàng có vẻ rất hứng thú.

Lâm Lung không hài lòng, mày hơi chau lại: “Đùa kiểu gì thế, làm gì có chuyện nói gặp là gặp, mời người ta hẹn hò thì ít nhất cũng phải thông báo trước hai ngày chứ. Xã hội văn minh là phải lịch sự.”

Viên Viên cười giễu cợt: “Cậu cho rằng người ta muốn hẹn Lâm đại tiểu thư cậu ư? Nhảm to rồi! Nhân vật chính của câu chuyện khi đến sát giờ hẹn mới nói với người nhà là mình đã có bạn trai từ lâu, nhất định không chịu đi gặp mặt. Người giới thiệu là hàng xóm đối diện nhà tớ, là bác ruột của anh ta, nghĩ cháu mình thời gian gấp gáp, đã trót xin nghỉ rồi nên cô ấy hỏi tớ có thể đi gặp thử không, nhưng đối tượng đó nghe nói không phải là mẫu người của tớ, nên tớ đã từ chối. Chỉ có điều, điều kiện của anh ta rất tốt, tớ không muốn phũ sa chảy sang ruộng khác nên mới giới thiệu cho cậu. Hi hi, theo lý thường thì cậu không nằm trong phạm vi lựa chọn của người ta, mà chỉ là miễn cưỡng thay thế thôi.”

Tuy nói như vậy nhưng Viên Viên không có ý hạ thấp giá trị của bạn mình, chỉ là hai người rất thân thiết thường trêu đùa với nhau quen rồi nên mới có thể nói những lời thẳng thắn như vậy. Viên Viên thấy đối tượng đó quả thật có điều kiện tốt, nên mới nhiệt tình giới thiệu cho Lâm Lung thử xem sao.

“Điều kiện tốt thế nào, liệt kê thử tớ nghe qua.” Lâm Lung nhàn hạ dướn thẳng eo, nhẹ nhàng bỏ sách xuống, tiện tay cầm cuốn sổ trên bàn, mở ra chuẩn bị ghi những thông số quan trọng.

Hai mươi chín tuổi, có hai bằng đại học chính quy của trường trọng điểm, biên chế nhà nước, lương khoảng bốn nghìn tệ, sống đơn giản tiết kiệm, chỉ kiếm không tiêu, không có tật xấu nào, chiều cao trên mức trung bình của thanh niên thành phố này, đặc biệt là khôi ngô tuấn tú, dáng vẻ phong độ.

“Học vấn không tồi nhưng lương thì không cao”, Lâm Lung tỏ vẻ tiếc nuối cảm thán. Viên Viên lại bổ sung thêm một điều kiện, mẹ anh ta là kế toán, bố là giáo sư về hưu của khoa Tài chính trường Đại học C nổi tiếng nhất thành phố này. Hai người đó tiền bạc dồi dào, họ đã tuyên bố, chỉ cần con trai có thể kết hôn thuận lợi lập tức tặng một căn hộ cao cấp trong thành

phố, một căn nhà nghỉ dưỡng ở ngoại thành, một chiếc ô tô sang trọng, kèm theo đồ nữ trang bằng vàng cùng tranh cổ, tài sản cố định còn có thể công chứng tên vợ.

Lâm Lung cuối cùng cũng bị làm cho kinh ngạc, nhà đối phương không phải là ông chủ giàu có gì, mà lại có lễ vật lớn đến vậy sao? So với hạng tiểu dân tầm thường như mình đây thì thật là quá hời, nhưng cô chợt nảy ra một ý, nghi hoặc hỏi: “Cho như thế thật là quá nhiều, hào phóng quá mức, con trai họ liệu có vấn đề gì không? Còn nữa, đưa điều kiện tốt như vậy không sợ con dâu ngoại tình ôm tiền bỏ trốn sao?”

Viên Viên lại cười nhẹ: “Người ta là sĩ quan cấp thiếu úy, ngoại tình phá hoại hôn nhân của quân nhân hả, không chừng phải ngồi tù đấy! Cậu nghĩ mà xem, gan to thế nào mới dám làm thế? Bố mẹ người ta chỉ là thấy con trai nghỉ phép quá ít, sợ ảnh hưởng đến cuộc sống hòa thuận của hai vợ chồng, nên muốn dùng tiền để bù đắp sự thiếu thốn tình cảm của con dâu. Không nói nhiều nữa, cô Long còn đang chờ tớ trả lời đấy, cậu trả lời dứt khoát một tiếng, đi hay không đi?”

Sĩ quan? Đột nhiên hai mắt Lâm Lung sáng lấp lánh, đợi Viên Viên nói xong, lập tức cười híp mắt, trả lời dứt khoát: “Đi.”

“Biết ngay là cậu sẽ nhận lời... ha ha... Tớ hiểu rõ cậu mà, được, tớ cúp máy trước, lát nữa sẽ thông báo thời gian, địa điểm cho cậu.”

“OK, bye bye.” Lâm Lung vui vẻ cúp điện thoại, trầm nghĩ, ai bảo đối tượng lần đầu tiên mình thầm yêu trộm nhớ lại mặc quân phục chứ? Ha ha, là quân nhân thì phải gặp, cho dù không thành công thì việc có thể gặp và trò chuyện với một sĩ quan quân đội đang tại ngũ sẽ là một trải nghiệm không tồi.

Thực ra, Lâm Lung không hy vọng lần xem mặt này có thể thành công.

Giới thiệu xem mặt và yêu đương tự do không giống nhau, yêu đương tự do chỉ cần hai bên vừa ý là xong, còn giới thiệu xem mặt thì phức tạp hơn nhiều. Trước hết phải liệt kê mọi điều kiện của cả hai bên ra, sau đó đặt lên bàn cân, nếu trọng lượng tương đương thì mới nên gặp mặt, còn cán cân chênh lệch quá thì cơ bản không nên, bởi dù có miễn cưỡng gặp mặt thì cũng ít có kết quả tốt đẹp.

Mặc dù không muốn làm giảm giá trị bản thân, nhưng căn cứ vào tình hình tìm hiểu được, Lâm Lung cảm thấy điều kiện của mình đúng là kém đối phương quá nhiều.

Mặc kệ, không cần nghĩ nhiều, cứ gặp mặt xem tình hình thế nào rồi tính tiếp. Lâm Lung liếc mắt nhìn cảnh sắc tươi đẹp bên ngoài cửa sổ, đi vào phòng ngủ mở tủ quần áo, bắt đầu chọn trang phục.

Số lần đi xem mặt của Lâm Lung quả thật là quá nhiều, cho nên cũng đúc kết được vô số kinh nghiệm. Ví dụ như chọn trang phục và trang sức là một vấn đề cần phải suy nghĩ kỹ. Việc này phải căn cứ vào các tham số liên quan đến điều kiện kinh tế, sở thích, nghề nghiệp, học vấn... của đối tượng xem mặt mà điều chỉnh chọn ra phương án tối ưu.

Giờ đã là cuối hè, mặc váy chắc chắn thích hợp hơn mặc quần dài hoặc quần soóc bó sát, quần dài vừa nóng vừa trung tính, còn quần soóc thì dù cho người đó có thích các mỹ nữ nóng bỏng đi chăng nữa, thì phần lớn cũng không mong muốn đối tượng xem mặt của mình ngay lần đầu gặp đã ăn mặc phóng khoáng như thế.

Màu đỏ đậm là tuyệt đối không được, bởi như thế sẽ làm người ta cảm thấy mình nôn nóng muốn mặc áo cưới, bỏ qua.

Sơ mi thì quá nghiêm túc, chỉ thích hợp với đàm phán thương mại, không thích hợp với lần đầu xem mặt, bỏ qua.

Đã là quân nhân thì áo hai dây, váy hai dây, rồi đồ trễ ngực, đồ quá ngắn, quá mỏng đều không được, tất cả bỏ qua hết.

Ngón tay thon dài linh hoạt điếm từng bộ quần áo trên giá treo, cuối cùng cũng chọn ra được hai bộ váy dài đến đầu gối, nền trắng hoa xanh. Hai bộ váy này thuộc phong cách dịu dàng thực nữ, nhưng kiểu dáng có chút khác biệt.

Chiếc váy vải tay loe màu xanh thì nhã nhặn, trầm tĩnh, còn chiếc váy lụa tay công chúa màu xanh dương thì mềm mại dịu dàng và có chút tươi trẻ.

Nhớ lại vừa rồi Viên Viên có giới thiệu đối phương là người “đơn giản tiết kiệm, chỉ kiếm không tiêu”, Lâm Lung dứt khoát loại chiếc váy lụa, vì nhìn nó có vẻ hơi xa xỉ, quyết định chọn chiếc váy tay loe màu xanh nhã nhặn. Sau đó cô lại mở hộp nữ trang để tìm trang sức thích hợp. Người xuất thân từ ngành thiết kế thời trang như cô đối với việc mặc quần áo, trang điếm đương nhiên là thông thạo.

Một lát sau, Lâm Lung cười hài lòng, thầm nghĩ: “Ok, đã xong, đơn giản gọn gàng, chủ đề thời trang của hôm nay là phong cách thực nữ dịu dàng.”

Chương 2: Sĩ quan thiếu tá qua lời kể

Núi rừng cuối hạ, một giây trước, khi mặt trời còn đang chiếu rọi, trời vẫn nóng như thiêu đốt, vậy mà sau khi mặt trời lặn không gian lại nhanh

chóng trở nên mát mẻ, thoáng đãng vô cùng. Trong khi trời hợp lòng người như vậy, lại có một kẻ ở trong căn cứ “Ám dạ chi kiếm” lòng như lửa đốt, sốt ruột mãi không thôi.

Người đó buồn tay buồn chân gõ gõ lên cuốn lịch ngày, rồi nhíu mày nhìn sang phía bạn cùng phòng nói: “Tớ đang tính đợt tới sẽ dành thời gian xin nghỉ phép, cậu có đề nghị gì hay không?”

Thực ra mẹ anh đã hạ tối hậu thư, hoặc là nghỉ phép, hoặc là chuyển nghề, trong hai chọn một. Dù thế nào thì cũng không thể xuất ngũ về nhà, nên anh đành chọn cách xin nghỉ phép.

“Đội trưởng đại nhân sẽ nổi giận đấy.” Tiêu Lực Dương đang chống một tay hít đất, thử tưởng tượng ra cảnh đội trưởng cau mày quắc mắt, phùng mang trợn má, rồi không có cách nào đành lảm bảm: “Ba trăm sáu mươi lăm ngày hạn không thể biến thành sáu trăm ba mươi lăm ngày, bây giờ lại đúng vào lúc bận rộn.”

Long Tuyên im lặng gật đầu. Tuy quân ủy đã quy định mỗi người một năm có hai mươi ngày nghỉ phép, nhưng ở căn cứ này luôn luôn trong tình trạng việc nhiều người ít, đến cả những cán bộ cốt cán trong đội cũng không được nghỉ đủ số ngày phép này, thậm chí có người cả năm không về thăm nhà cũng là chuyện bình thường. Thường thì Long Tuyên cũng chẳng than phiền gì, chỉ là lần này nỗi ưu tư lo lắng của mẹ già quả thực vô cùng căng thẳng, khóc đến nỗi lạc hết cả giọng, lại còn mắng chửi anh là kẻ bất hiếu, haiz! Không biết có phải là nỗi uất ức, hậm hực của tuổi mãn kinh không? Nghĩ đến đây Long Tuyên chột tỉnh ngộ, nếu vậy thì đúng là phải khéo léo làm cho mẹ yên lòng, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn.

Tiêu Lực Dương liếc mắt nhìn sang, đưa ra ý kiến: “Dù sao cũng vừa mới hoàn thành nhiệm vụ quay về, hai ngày sau đúng ra đều là nghỉ cả

ngày, chi bằng bây giờ cậu viết đơn, lập tức đi tìm đội trưởng xin phê chuẩn.”

“Ý kiến hay!” Long Tuyền giơ ngón tay cái lên ra hiệu với bạn, thầm nghĩ mình đúng là trong lòng sốt ruột nên đầu óc u mê, ngốc quá! Được nghỉ hai ngày cộng thêm mấy ngày phép, hẳn là có thể. Anh vội vàng viết đơn trình bày, rồi trước khi đến giờ tắt đèn chạy nước rút với tốc độ trăm mét đến phòng làm việc, bước đến trước mặt vị lãnh đạo trực tiếp, đồng dục nói: “Báo cáo! Tôi muốn xin nghỉ phép bắt đầu từ ngày mai.”

Đồng chí trung đội trưởng Chu Thuần đang trực thêm giờ, cả ngày xem tài liệu nên đầu óc đã ong ong nặng trĩu, nghe được những lời này nhưng không hề ngẩng đầu lên mà chỉ hỏi: “Lý do?”

“Về nhà xem mặt.” Long Tuyền dùng ngữ khí rất nghiêm túc và chính đáng nói thẳng lý do mà đáng ra không nên nói trước mặt mọi người, đồng thời đưa ra tờ đơn đã được viết rất cẩn thận với nét bút như rồng bay phượng múa.

Nghe xong lời này, vị trung đội trưởng đã thức trắng mấy đêm khiến hai mắt đỏ ngầu phần nộ nhảy dựng lên, túm lấy cổ áo Long Tuyền quát: “Đồng chí Long Tuyền, hãy cho tôi thấy một chút khôn lanh của cậu! Sắp đến giai đoạn tuyển chọn và huấn luyện, lúc này rồi mà còn lao vào yêu đương như con thiêu thân sao?”

“Có ba tội bất hiếu, trong đó tôi không có con nối dõi là lớn nhất. Mẹ tôi nói nếu trước ba mươi tuổi mà không tìm con dâu cho bà, thì bà sẽ chết cho tôi xem.” Long Tuyền nhìn thẳng vào mắt đội trưởng, bình tĩnh trần thuật lại một cách bất đắc dĩ sự thật này: “Sau khi tu thân tề gia mới có thể trị quốc bình thiên hạ. Đội trưởng, tôi sắp ba mươi rồi, vẫn chưa có một gia đình đúng nghĩa, nếu mẹ già không ép tôi, thì tôi cũng đang thực lòng muốn tìm một người để thành gia thất.”

Đồng chí Chu Thuần đang nổi cơn thịnh nộ đột nhiên giống như một quả bóng căng bị chọc thủng, lập tức xì hơi. Lý lịch mỗi cá nhân trong đội anh đều nhớ rất rõ ràng. Cậu Long Tuyên này gia cảnh có hơi đặc biệt một chút, từ tám đến mười ba tuổi là giai đoạn chuyển tiếp từ nhi đồng sang thiếu niên vô cùng quan trọng, nhưng do một vài tình huống bất ngờ xảy ra đã khiến cho cậu ta bị thiếu hụt tình thân nghiêm trọng, sau này không cách gì bù đắp được những khe hở thiếu thốn tình cảm tràn ngập trong lòng. Cậu ta luôn hy vọng được khen ngợi và cổ vũ, luôn khát vọng yêu và được yêu. Một gia đình yên ổn ấm áp, đối với cậu ta mà nói, quả thực là một nhu cầu tinh thần vô cùng quan trọng.

“Được, cho cậu bốn ngày.” Đội trưởng Chu Thuần thỏa hiệp, đây là quân đội chứ không phải chùa miếu, anh không có quyền yêu cầu đội viên của mình trong độ tuổi kết hôn mà phải lục căn thanh tịnh^[1] vô dục vô cầu. Thời đại này, cái gì cũng phải để ý đến “nhân tính hóa”, làm đội trưởng đương nhiên phải nhân đạo nghĩ cho nửa đời sau của thuộc hạ mình một chút.

[1] Lục căn thanh tịnh: Theo Phật giáo, lục căn là sáu giác quan của con người để nhận biết sự vật bao gồm: mắt, tai, mũi, lưỡi, da thịt, tư tưởng. Ý ở đây muốn nói là đoạn tuyệt những dục vọng trong cõi trần. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều của người dịch.)

“Bốn ngày?” Long Tuyên đang mừng thầm vì thấy sắc mặt Chu Thuần thay đổi, nhưng không ngờ kỳ nghỉ lại eo hẹp như vậy, quả thực khiến anh khóc không ra nước mắt. “Xin đội trưởng thương tình, đi đường cũng đã mất hơn một ngày rồi, mà mẹ tôi lại sắp xếp xem mặt tận năm người...”

Chu Thuần vỗ vỗ vai Long Tuyên, nhếch miệng cười: “Không sao đâu, cậu có thể gặp sáng sớm, buổi trưa, buổi chiều, một ngày được ba người, thời gian rất dư dả.”

“Toàn cướp đoạt...”, Long Tuyên nhìn trời thăm hận, cổ họng nghẹn cứng không nói gì.

Nhìn Long Tuyền vốn ý chí kiên cường, con người rắn rỏi giờ lại giả bộ yếu đuối đáng thương, đội trưởng da mặt có dày hơn cả tường thành thì cũng có chút ngượng ngùng, thỏa hiệp thêm lần nữa: “Được rồi, thêm hai ngày! Nhưng sau khi quay lại, lập tức nộp kế hoạch tuyển huấn chi tiết cho tôi. Trên đường đi không có việc gì thì suy nghĩ cẩn thận trước đi.”

“Đội trưởng, anh thật đúng là đang ép dầu mà, cuối cùng còn muốn bóc lột nốt chút giá trị thặng dư của tầng lớp quan binh thấp nhất.” Đồng chí Long Tuyền nắm chặt tay kháng nghị.

Đồng chí đội trưởng bất lương cười khà khà nói: “Thật có lỗi, nhưng cậu hai vạch một sao, sắp được đề bạt lên đội phó, không còn nằm ở lớp quan binh thấp nhất nữa rồi! Có chất béo dồi dào thế này không ép thì thật là đáng tiếc, cái này gọi là tận dụng triệt để nguồn tài nguyên, biết không?”

Triệt để, đúng là rất triệt để! Mình chỉ ngồi ở trong căn cứ viết bản kế hoạch kia thì cũng đã mất mấy ngày, còn đảng này vừa quay lại phải lập tức nộp bản kế hoạch. Long Tuyền nhất thời nghĩ, giá có thể lấy đầu chùy làm kẻ mất ý thức đập cho Chu Thuần một cái. Haiz... thôi nhin đi, ai bảo anh ta là cấp trên chứ, cứ đứng ở đây oán hận không bằng khăn trương quay về phòng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát.

Sáng sớm hôm sau, Long Tuyền dùng tốc độ hành quân cấp tốc trở về nhà, đầu tiên đi xe jeep xuống núi, sau đó đổi sang xe khách rồi chuyển sang máy bay, đi không ngừng nghỉ cuối cùng đến đêm cũng về đến quê nhà dầu yêu. Khi đứng trong khuôn viên dưới tòa nhà, anh mới chợt nhớ ra mình không có chìa khóa. Cũng chẳng sao, một năm không về nhà nổi hai lần, cầm chìa khóa căn bản chẳng có ý nghĩa gì, đến lúc về chỉ cần gõ cửa, ấn chuông là được.

Nhưng bây giờ đã là một giờ sáng, đánh thức bố mẹ đang say giấc nồng thì thực là không nhân đạo lắm, nghĩ vậy, Long Tuyền liền lặng lẽ quan sát một vòng, né tránh sự giám sát tuần tra của bảo vệ khu nhà, lạch cạch leo theo đường ống dẫn khí đốt thiên nhiên trèo vào cửa sổ ở phòng bếp trên tầng sáu đang mở, sau đó lặng yên lên vào phòng ngủ của mình.

Sau khi thay quần áo tắm rửa sạch sẽ xong, Long Tuyền thoải mái thờ một hơi dài nằm thẳng cẳng xuống giường, trước khi chìm vào giấc ngủ anh đột nhiên cảm thấy cửa sổ phòng bếp nhà mình quanh năm không khóa thật đúng là dễ câu dụ kẻ trộm, không an toàn chút nào, anh quyết định ngày mai đi Miếu Thành Hoàng mua máy thứ làm hệ thống chống trộm cho an toàn.

Long Tuyền đánh một giấc ngon lành không mộng mị cho đến sáu giờ sáng, dù không có chuông báo thức nhưng anh vẫn theo thói quen rèn luyện trong quân đội, đúng giờ là tỉnh giấc. Sau khi rửa mặt chải đầu xong thì quay lại phòng ngủ nhẹ nhàng tập thể dục, rồi dễ như trở bàn tay lại lên vào phòng bếp khẽ đóng cửa lại, bắt đầu chuẩn bị cho bố mẹ bữa điểm tâm sáng. Cả năm không ở nhà, nên anh cũng muốn thể hiện chút lòng hiếu thảo theo cách riêng của mình.

Cho nên, lúc mẹ Long vừa tỉnh dậy đang còn mơ mơ màng màng ra khỏi phòng ngủ, vừa bước qua hành lang đã nhìn thấy bữa điểm tâm sáng nóng hôi hổi dọn sẵn trên bàn ăn và cậu con quý tử đang ngồi bên cạnh thì vô cùng bất ngờ và có chút hoảng hốt, giơ tay lên chỉ vào con trai lắp bắp hỏi: “Long... Long Long, con về từ lúc nào hả? Chẳng phải nói trưa hôm nay mới về đến nhà sao?”

Không đợi Long Tuyền trả lời, mẹ Long đã hướng về phía phòng ngủ hét to: “Long Chính Hoa, Long Chính Hoa! Mau ra đây, Long Long về rồi!”

Bố Long nghe vậy, mặc nguyên chiếc quần đùi sấp sấp ngửa ngửa từ phòng ngủ chạy vội ra, trong miệng không biết cô nuốt luôn cả bọ kem đánh răng hay không, khi còn cách con trai khoảng hai bước, ông đột nhiên dừng lại, nhìn Long Tuyền một lượt với ý thăm dò: Rất tốt, rất mạnh khỏe, rất nhanh nhẹn, tứ chi ngũ quan đều không vấn đề gì, trên người hình như cũng không có vết sẹo nào nổi bật.

Lúc này Long Chính Hoa mới thở phào nhẹ nhõm, dang hai tay về phía cậu con trai bảo bối, Long Tuyền vội vàng ôm chầm lấy người cha đã một năm không gặp, hai người ôm nhau thật chặt, hồi lâu không nói.

Sau đó, đợi bố mẹ hỏi han kỹ càng về việc Long Tuyền nửa đêm hôm qua leo tường vào nhà xong, thì mẹ Long trước đó đang vô cùng vui mừng xúc động lập tức mắng phủ đầu con trai. Trong mắt của cha mẹ, việc leo tường trong đêm tối như thế là hành động của những kẻ phạm pháp, vô cùng nguy hiểm. Nhưng đối với Long Tuyền mà nói, đó lại là bài huấn luyện cơ bản nhất phải tập hằng ngày, không, nói cho chuẩn xác thì việc leo trèo đó không được coi là huấn luyện, mà chỉ là phương pháp thành thực giúp anh lúc ở trong quân ngũ quay về phòng ngủ. Mặc dù đã có điều lệnh cấm không được huấn luyện leo trèo, nhưng mọi người lén không tuân lệnh mà vẫn tập luyện.

“Mẹ cấm con từ nay về sau không được vào nhà theo kiểu đó, nhớ chưa?” Mẹ Long thấy quý tử tỏ vẻ thờ ơ ra điều việc đó không có gì đáng lo thì càng thêm tức giận, một đứa con trai vốn ngoan ngoãn vâng lời, vào quân đội lại được huấn luyện thành càng ngày càng hồ đồ! Sao có thể thế này được? Vì sao lại thế này?

“Dạ, con hiểu rồi, đảm bảo lần sau không tái phạm!” Long Tuyền một mặt đồng ý một mặt thức thời chuyển sang đề tài khác: “Anh trai và chị dâu giờ này lẽ ra phải dậy rồi chứ nhỉ? Lát nữa anh chị ấy có sang đây không? Con muốn ra ngoài làm chút việc.”

“Ban ngày chúng nó đều phải đi làm, tạm thời chưa thể qua được, con vừa mới về lại muốn đi đâu?” Mẹ Long không hiểu hỏi.

Long Tuyên nuốt nốt miếng cơm rang trứng cuối cùng, lau miệng trả lời: “Con đi mua một ít thiết bị điện tử, đến gần trưa là về rồi.”

“Mua đồ? Vậy thì được, tiện đường mua luôn hai bộ âu phục đi.” Mẹ Long vừa nói vừa tỏ ý chê bai chỉ chỉ vào bộ quần phục màu xanh lá cây bạc phéch anh đang mặc trên người: “Con xem, ăn mặc gì mà giông hệt dân công. Chiều nay bác cả đã hẹn giúp con một bác sĩ nội khoa làm ở bệnh viện Tam Giáp để xem mắt, con nhớ phải thể hiện thật tốt cho mẹ!”

Ở trên phố, người nào đó mặc thử một bộ đồ may không chắc chắn cũng chẳng vừa size, vừa khẽ nhấc chân lên hình như ở đũng quần đã toạc một khe, liền bĩu môi thầm niệm hai câu trong lòng, sau đó ôm ví tiền đi ra cửa, chạy đến cửa hàng điện tử Miếu Thành Hoàng ở cửa Bắc.

Chương 3: Ngẫu nhiên được quan sát tỉ mỉ trước khi xem mắt

Lúc Long Tuyên mang theo đồ đã mua được về nhà, thì thấy mẹ đang nói chuyện với bố bằng giọng lải nhải oán hận. Mẹ nói bác cả làm việc chẳng tận lực gì, đã nói là hẹn gặp một bác sĩ tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, vậy mà sát giờ lại đổi thành một người tốt nghiệp đại học hạng ba chưa có công ăn việc làm, đúng là chênh lệch quá lớn.

Nhận hai tờ giấy A4 đánh máy từ tay mẹ, sau khi liếc mắt xem qua, Long Tuyền lập tức bật cười vui vẻ, đây chẳng phải là tài liệu giới thiệu vắn tắt về bản thân sao, quả thực nó còn phô trương hơn cả bản sơ yếu lí lịch khi đi xin việc.

Họ tên, giới tính, tuổi tác, thành phần, ngày tháng năm sinh, quê quán, những trường đã học qua, tình trạng cuộc sống, công việc trước mắt, các loại kỹ năng thành thạo, sở thích cá nhân, nhân sinh quan, giá trị quan, khẩu vị ẩm thực, quyền sách thích nhất và người sùng bái nhất, phạm vi cấm kỵ của đối tượng xem mặt, những điều kiện cơ bản thỏa mãn yêu cầu và những yêu cầu cao hơn để tiến thêm một bước... cuối cùng là mấy cách thức liên hệ và một bức ảnh chụp nửa người trong cảnh sinh hoạt đời thường.

Tất cả những nội dung ấy đều được trình bày sắp xếp theo một trật tự hợp lý bằng hình thức biểu bảng, ngôn từ ngắn gọn nhưng không mất đi sự hài hước, nếu tất cả những điều liệt kê ra đó đều là sự thật, thì đây hẳn là một cô gái có tâm hồn sâu sắc và yêu văn thơ.

“Mẹ, người ta là tác giả sáng tác tự do, không phải là không có việc làm.”

Mẹ Long xem thường nói: “VẬY thì có gì khác nhau chứ? Đều là không có một công việc nghiêm chỉnh.”

Long Tuyền chỉ vào bảng giới thiệu tóm tắt, giúp cô gái tên Lâm Lung kia giải thích: “Mẹ xem, cô ấy liệt kê ra một số tác phẩm đã xuất bản, cũng không ít, như vậy có thể thấy cô ấy cũng rất chăm chỉ làm việc, có thể tự kiếm tiền nuôi sống bản thân, chỉ là thích một cuộc sống không gò bó nên mới làm nghề tự do.”

Vừa nghe con trai lên tiếng bênh vực, mẹ Long lập tức từ oán trách chuyển thành căng thẳng: “Cái gì? Con thích mẫu phụ nữ thoát nhìn đã thấy

nững nịu yêu kiều này sao?”

Nhìn dáng vẻ của cô gái trong bức ảnh quả thực không tồi, bàn tay đặt lên trên chiếc đàn tranh hơi mỉm cười, nhìn có vẻ cũng có khí chất. Nhưng đôi bàn tay mười ngón thon dài mảnh dẻ kia xem ra có vẻ không phải đựng nước, không biết cô ta có thể tự mình vào bếp được không? Con trai của mình cần tìm một người vợ biết chăm sóc, tin cậy, đồng lòng yêu thương, chứ không phải tìm một tiểu thư nhỏ nhắn, xinh xắn cần người khác chăm sóc.

“Không, kiểu người này không thích hợp với con.” Long Tuyên nhẹ nhàng lắc đầu. “Dù sao cũng đã hẹn gặp, cứ xem như là thư giãn thôi mà. Chẳng qua là không thích hợp chứ không phải không thích. Thực ra mẫu người anh thích chính là những cô gái có vóc dáng bên ngoài nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn, mỏng manh yếu đuối, nếu như trong ánh mắt còn có thể toát ra sự kiên cường và cương nghị, thì càng dễ nảy sinh tình cảm.

Chỉ là không thích hợp, cô gái Lâm Lung này đúng là không thích hợp.

Tốt nghiệp chuyên ngành thiết kế thời trang khoa nghệ thuật, công việc yêu thích nhất là đánh đàn tranh, đọc sách, viết văn. Hừm, thực là văn nghệ quá còn gì!

Các cô gái yêu văn nghệ thì thường hay đa sầu đa cảm, thu buồn chán nguyệt, gặp phải chuyện dù bé xiu cũng lập tức cảm thấy hồi hộp lo lắng, u buồn yếu đuối, không có tố chất làm vợ quân nhân. Chỉ có những người kiên cường, thậm chí là dũng cảm, mới có thể chịu đựng được nỗi cô đơn trống vắng. Một người phụ nữ phải gánh vác được tất cả mọi việc từ nhỏ bé vụn vặt đến to lớn khó khăn mới thích hợp làm vợ của một sĩ quan tác chiến.

Nghe con trai nói đối tượng không thích hợp, mẹ Long liên tục gật đầu tán đồng: “Ừ ừ, chính xác là không thích hợp, con dù sao cũng không cần nhất thiết phải đi xem mặt lần này, bốn trường hợp sau đều có học lực và công việc tốt hơn hẳn cô gái này.”

Long Tuyên đầu đầu bóp trán, thâm nghĩ cái điều “không thích hợp” mà cả con và mẹ cùng nhắc đến ấy căn bản là không giống nhau.

Tuy nhiên anh không có cách nào khác đành nói: “Mẹ, mẹ đừng chỉ quan tâm đến học lực và công việc của người ta, chúng ta đã thỏa thuận là không nói cho người ta biết con là sĩ quan tác chiến mà. Những cô gái thành phần trí thức học lực cao, công việc tốt này tìm đối tượng nào mà chẳng được, có gì phải gả cho một anh lính tuy có tài năng phi thường nhưng quanh năm chỉ ở nơi thâm sơn cùng cốc, còn phải thường xuyên chuẩn bị tâm lý làm qu...”

Còn chưa dứt lời anh đã bị bố cầm tờ báo đập luôn vào mặt, tuy đã lập tức né sang một bên để tránh “ám khí”, nhưng nửa vế sau của câu nói lại không thể thốt ra được nữa.

“Thường xuyên chuẩn bị tâm lý làm... quả phụ”, từ Long Tuyên muốn nói chính là từ này.

Không thể nói tiếp để tránh kích động cha mẹ, hai lão niên công việc hằng ngày đã nhiều, lại thường xuyên phải lo lắng cho anh đến nỗi bạc cả tóc. Cả hai người đương nhiên không hài lòng về công việc của anh, nên nếu miêu tả tỉ mỉ cho đối phương biết về công việc anh đang làm, họ sợ sẽ làm hỏng cơ hội tìm con dâu tốt. Nếu điều đó xảy ra, mẹ anh sẽ mắng cho một trận lập tức đòi anh đổi đi nơi khác hoặc chuyển nghề. Vì thế anh lại một lần nữa nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác: “Vậy buổi tối anh trai và chị dâu lúc nào mới đến?”

Bố Long trừng mắt, gườm gườm nhìn con trai, trả lời: “Sau bữa cơm tối, anh con có một bữa tiệc quan trọng, chắc về rất muộn, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến hai lượt xem mặt của con đâu, yên tâm đi.”

Long Tuyên cõi lòng tiếc nuối thở dài một hơi, vốn định mượn cơ tới nay gia đình họp mặt đoàn viên để né tránh không đi xem mặt cô gái hoàn toàn không hợp khẩu vị kia, nhưng xem ra không thành rồi.

Nói cho cùng Long Tuyên luôn cảm thấy có chút oan ức, anh trai lớn hơn anh bốn tuổi, tuy đã thành gia thất nhưng chị dâu sợ sinh con sẽ ảnh hưởng đến vóc dáng mảnh mai nên cương quyết không sinh em bé, dự định cứ mãi làm một cặp vợ chồng son như thế. Bố mẹ thấy vậy liền đem hết hy vọng được bông bế cháu nội đổ cả lên đầu anh, nếu không thì cũng không thúc ép vội vã đến như thế này đâu. Nhưng tận đáy lòng, Long Tuyên cũng thầm cảm ơn anh trai, tục ngữ có câu: “Song thân tại bất viễn du”, nếu như không có anh trai ở nhà chăm sóc bố mẹ già, thì anh cũng không yên lòng ở trong quân ngũ.

Trò chuyện với bố thêm một lát, thế mà thoát cái đã đến buổi trưa, Long Tuyên tuy nhiều lần nhân mạnh chuyện cơm nước ở chỗ mình rất ổn, rắn chuột kiến chỉ là thỉnh thoảng đổi món, nhưng mẹ Long lại thương con trai ngày bình thường không được nếm trải những dư vị ấm áp yêu thương của bữa cơm gia đình ấm cúng, nên mua rất nhiều đồ ăn về bày đầy cả bàn ăn.

Thưởng thức một bữa cơm trưa thịnh soạn khác thường, cho dù Long Tuyên có sức ăn khỏe như heo thì cũng thấy dạ dày căng tròn. Sau khi xem qua bản đồ, thấy từ con phố nhỏ Võ Hầu Từ đến công viên Nhân Dân khoảng cách không xa lắm, chỉ có năm kilômét, nên quyết định đi bộ đến địa điểm hẹn xem mặt trước cho tiêu cơm. Đương nhiên rồi, đối với anh mà nói, cho dù có phải đi bộ một vòng khắp thành phố này thì cũng không phải là xa.

Lúc đến công viên, thời gian vẫn còn sớm, Long Tuyền đi dạo một vòng quanh địa hình quen thuộc, đột nhiên anh cảm thấy công viên này trong ký ức tuổi thơ của mình vốn là một nơi hoa nở rộ rực rỡ, rộng lớn náo nhiệt, vậy mà giờ đây đã trở nên vừa hoang tàn vừa nhỏ bé, chẳng biết có phải do chân mình đã dài ra nên cảm thấy cây ở đây rất thấp, và cả con đường cũng ngắn nữa hay không? Loáng một cái anh đã đi qua hết những điểm quan trọng, mà vẫn cách thời gian hò hẹn hơn bốn mươi phút nữa.

Thế là một người có tâm trạng buồn tẻ như Long Tuyền liền ghé vào cửa hàng sách nhỏ đối diện công viên, phía ngoài cửa hàng đặt một chiếc giường lò xo, bên trên xếp hàng chồng sách lậu, bên cạnh đặt một chiếc bảng nhỏ viết: “Giá đặc biệt mười đồng một quyển”, Long Tuyền đứng phía ngoài mặt đường, tiện tay cầm một quyển lên, *Mười ngày để làm người quản lý - Từ công nhân ưu tú đến chủ quản ngành*, anh quyết định đọc sách cho hết thời gian.

Càng đọc Long Tuyền càng cảm thấy nội dung cuốn sách rất phù hợp với hoàn cảnh trước mắt của mình. Từ binh sĩ ưu tú đến đội phó, trước khi học thạc sĩ thì làm chỉ huy tác chiến, cuốn sách cũng đề cập đến một số nội dung liên quan, chỉ có điều góc độ tâm lý học quản lý doanh nghiệp không giống nhau, ừm, có thể tham khảo được gì đó...

Nhưng mà, tuy có vẻ chăm chú đọc sách, nhưng Long Tuyền vẫn giữ thói quen cố hữu là thăm chú ý quan sát, mắt đảo xung quanh tai nghe tám hướng.

Bất giác, khước mắt của Long Tuyền liếc thấy một cô gái mặc váy hoa màu xanh lam, chân đi xăng đan đang thướt tha đi tới, một tay cầm chiếc ô che nắng màu xanh nhạt, một tay khẽ phe phẩy chiếc quạt giấy, túi xách khoác trên vai, từ bên trong thò ra dây tai nghe màu đen, đang gọi điện thoại, hèm, tuy không cao ráo nhưng vóc dáng cũng tạm được, thoạt nhìn rất nhã nhặn, thanh tú.

Đôi mắt với thị lực 5.3 tiếp tục quét qua gương mặt cô gái kia lần nữa, lúc này Long Tuyên lập tức khẳng định cô gái đó chính xác là Lâm Lung, người hẹn gặp hôm nay. Anh cũng khẳng định gương mặt cô gái chụp trong tấm ảnh bán thân đã bị sửa cho hàm dưới nhỏ đi một chút để nhìn có vẻ thanh tú hơn. Nhưng thực ra, khuôn mặt để tự nhiên thế này nhìn mới đẹp, đó là một khuôn mặt nhỏ nhắn không trang điểm, nhưng người khác nhìn lại cảm thấy rất thuận mắt.

Lâm Lung, thực đúng là người cũng xinh xắn lạnh lợi như tên, hơi gầy, chiều cao 1m52, nặng khoảng bốn mươi kilôgam, đây là những thông tin không có trong bảng tư liệu của cô ấy, có thể là do vóc dáng không cao, nên không muốn viết ra.

Người càng đi càng gần, Long Tuyên thậm chí đã nghe được cô ấy đang nói chuyện điện thoại, giọng nói ấy có cảm giác trong trẻo mà nũng nịu: “... Tớ vốn cũng muốn thận trọng một chút không đến địa điểm hẹn quá sớm, nhưng tiếc là không có thói quen để người khác phải đợi quá lâu, chỉ sợ đến muộn cho nên đã đến trước giờ hẹn... Viên tỷ tỷ, mau ra ngoài cùng với tớ đi... ả, đã đi rồi sao? Tớ thấy ở đây có một cửa hàng sách, tớ rẽ vào xem sách một lát đợi cậu, xin cậu nhanh nhanh một chút cho tớ nhờ! Bye bye.”

Lâm Lung tắt điện thoại, đứng cách Long Tuyên chưa đầy một mét gập ô lại, nhanh nhẹn tự nhiên đi vào cửa hàng sách. Trong khoảnh khắc cô lướt qua, chiếc mũi thính phản ứng nhanh nhẹn như cẩu của Long Tuyên thậm chí đã ngửi thấy một mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng như mùi quýt chín tỏa ra từ người cô, là nước hoa sao? Hay là mùi của nước giặt? Cơ hồ thoang nhẹ như có như không, nhưng khi ngửi lại cảm thấy rất thoải mái dễ chịu.

Vào cửa hàng sách, Lâm Lung không lập tức tìm sách, mà quay lưng về phía Long Tuyền, cố gắng kiềm chế để tim không đập loạn nhịp, lấy điện thoại ra gửi cho cô bạn Viên Viên một tin nhắn, nội dung tin nhắn ấy lúc này cô không tiện nói trong điện thoại: “Ồ cửa hàng sách có một anh chàng rất khủng! Cực đẹp trai! Cao hơn 1m85, tóc đen siêu ngắn, áo phông rộng thùng thình trông rất bụi, chiếc quần dài cùng với đôi giày đế dày mê hoặc, điển hình cho kiểu trang phục nam tính đầy khí chất, cậu nhanh đến mà xem!”

Người học thiết kế thời trang bao giờ cũng thích đánh giá trang phục của nam thanh nữ tú đi trên đường. Nhìn thấy chàng trai tràn đầy năng lượng, anh tuấn phong độ nhưng không có cảm giác là một nam tử cường tráng theo kiểu vai u thịt bắp kia, Lâm Lung xúc động đến nỗi có cảm giác như muốn vẽ một bức tranh ký họa lưu lại hình ảnh của anh, chỉ tiếc là lúc này mãi nói chuyện điện thoại, nên lúc phát hiện ra người đó thì đã sắp đến thời gian hẹn, nếu như ở phố đối diện hoặc ở chỗ nào đó cách xa đây một chút, thì chắc chắn sẽ lén chụp một bức ảnh giữ làm kỷ niệm.

Lâm Lung âm thầm tiếc nuối, miễn cưỡng đi đến bên giá sách cũ chọn một cuốn để xem, cô thích nhất là đọc những cuốn sách bản cũ, nội dung sách trước đây rất chân thực, biên soạn cẩn thận, tỉ mỉ, chất lượng tốt, còn sách bây giờ, nhiều lắm cũng chỉ được hình thức thiết kế không tẻ mà thôi.

Nhưng dù sao sách cũ cũng có những khuyết điểm lộ rõ, không chỉ vừa cũ vừa bản, nặng mùi ẩm mốc, mà đọc lâu nhiều lúc mắt còn bị dị ứng. Nhưng ở trong cửa hàng sách cũ, nhiều lúc còn có thể gặp phải những điều bất ngờ, chẳng hạn như bây giờ...

“Á! Con thiêu thân...!” Lâm Lung thảm thiết kêu lên một tiếng, trong nháy mắt nhảy lùi về phía sau, ôm mặt nhắm mắt đập đập quyển sách đang cầm trong tay có con thiêu thân đã sớm bay đi mất dạng.

Long Tuyền chỉ nghe thấy Lâm Lung hét lên một tiếng chói tai, sau đó thấy một con thiêu thân bé tí từ trong giá sách trước mặt cô gái bay vụt ra. Hấn toát mồ hôi, chỉ là một con thiêu thân thôi mà, sao phải kêu lên thảm thiết thế! Haiz, quả đúng là văn nghệ quá, yếu ớt quá, nếu sau này nửa đêm ở trong nhà có một con chuột to ùng chạy ra, thì bị dọa cho sợ đến chết sao? Nhất định sẽ vừa khóc lóc vừa oán hận, chửi rủa chồng sao không ở nhà, không có người vì cô ấy mà trừ bạo an dân.

Không, không thể nghĩ như vậy, trong lòng Long Tuyền có chút co lại, sao lại lấy tiêu chuẩn của đàn ông để đo lường phụ nữ, lấy tiêu chuẩn của quân nhân mà suy xét dân thường! Con gái phải nũng nịu, yếu đuối thế này, lại thêm trắng trẻo xinh xắn, vô cùng đáng yêu thế kia, chỉ tiếc là mình không có phúc hưởng thụ.

Lúc này, đồng chí Long Tuyền đối với màn xem mặt kia hoàn toàn không còn ôm bất kỳ hy vọng nào nữa.

Chương 4: Anh chàng đẹp trai chính là đối tượng xem mặt

Bị con thiêu thân dọa cho thất thố, nên Lâm Lung cảm thấy có chút mất mặt trước anh chàng đẹp trai xa lạ kia, cô không đợi Viên Viên đến ngắm nghĩa dung mạo của anh ta nữa mà vội vàng rời khỏi cửa hàng sách đi thẳng đến cổng chính của công viên Nhân Dân. Khi cô nàng bạn học Viên Viên lái xe đến thì đã gần hai giờ đúng, cả hai đành từ bỏ mong muốn được ngắm nhìn anh chàng đẹp trai, đứng ở cổng chính công viên để chờ.

Lâm Lung không muốn đứng đợi một cách ngớ ngẩn như vậy, liền đề nghị: “Cậu hỏi xem anh ta đã đến chưa.”

“Vẫn còn vài phút nữa, sốt ruột cái gì, rụt rè chút cho tởn nhè!” Viên Viên xua xua tay, lại nói thêm: “Anh ta có lẽ sẽ rất đúng giờ, làm sĩ quan mười hai năm, tuân thủ giờ giấc chắc chắn là bản năng cơ bản nhất.”

“Chỉ mong thế.” Lâm Lung đang nói đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng cao to ở phía đường đối diện bước nhanh tới, cô nàng hai mắt mở trừng lập tức dùng chiếc quạt che kín khuôn mặt đang lộ rõ vẻ si mê của mình, có chút kích động nói: “Mau xem, mau xem, người tởn vừa nói lúc nãy chính là người kia kìa. Oa! Mày đậm, mũi cao, môi mỏng, đến cả dáng đi cũng rất có khí thế! Vai rộng, eo nhỏ, uy vũ, rắn rỏi, chỉ một chữ thôi, đẹp! Không được, phải là cực đẹp, tởn muốn ghi lại hình ảnh này.” Lâm Lung vừa nói vừa chuẩn bị lôi điện thoại ra chụp ảnh.

“Chờ một chút, chờ một chút, đừng làm thế!” Viên Viên vội vàng kéo cô ấy lại, còn lập tức bật ô che nắng lên đưa thấp về phía trước che luôn mặt của hai người lại. “Tởn có một dự cảm mơ hồ, anh chàng đó chính là đối tượng xem mặt của cậu, đừng lén lút chụp ảnh anh ta mà phá vỡ hình tượng của mình! Điều đó còn mất mặt hơn cả việc bị thiêu thân dọa cho thất thố đấy.”

Lâm Lung kinh ngạc nói: “Không thể nào, đối tượng xem mặt của tởn chẳng phải là một sĩ quan kỹ thuật sao? Cậu nói anh chàng có dáng vẻ ngọc thụ lâm phong^[1] kia là...”

[1] Ngọc thụ lâm phong: Ý chỉ là đẹp trai, hào hoa phong nhã, khí khái bất phàm.

Viên Viên nhún vai cười: “Tởn thực sự chưa từng gặp anh chàng đó, hơn nữa, người đối diện lúc này chẳng phải là có cảm giác giống như một cái cây sao? Ngồi như chuông, đứng như tùng!”

“Quá choáng! Đây không thể là ngọc thụ lâm phong, mà nhất định là sắt thụ lâm phong, giống như cây cột sắt vừa đen vừa to, sét đánh không đổ ấy.” Cô bạn Lâm Lung trốn ở dưới ô vô cùng bất nhả le lưỡi, đảo mắt tỏ vẻ xem thường đối tượng xem mặt.

Nhìn bóng dáng của anh chàng to cao, đeo kính đen càng đi càng gần, hình như đích đến của anh ta chính là cổng lớn của công viên này, Viên Viên và Lâm Lung càng lúc càng khẳng định anh ta chính là thiếu tá Long Tuyền trong câu chuyện. Ở đây trong vòng năm trăm mét, ngoại trừ anh ra thì chẳng còn ai có dáng vẻ trông giống quân nhân cả, khí chất đó, thực không giống với một người đàn ông bình thường.

Lung anh ta thực ra cũng không phải là thẳng tắp, nhưng sao lúc nhìn lại có cảm giác rất cao nhĩ; bước đi cũng không thấy mạnh mẽ đầy sinh lực gì, nhưng cho dù là lững thững dạo chơi trong sân vắng cũng toát lên vẻ vô cùng hiên ngang, đây là khí chất đấy! Khí chất!

Hai cô gái nấp dưới ô đưa mắt lên nhìn Long Tuyền đi đến bên cạnh cổng chính công viên, giữa bốn bề vắng lặng yên tĩnh, một dáng vóc chuẩn mực đứng ngay ở đó, sau đó lấy điện thoại từ trong túi quần ra bấm rất nhanh, lập tức, âm thanh báo có tin nhắn ở máy Viên Viên vang lên, trên màn hình hiện lên vền vện năm chữ: *Tôi đến rồi, Long Tuyền.*

Thời gian lúc này là đúng hai giờ chiều, không hơn không kém.

“Anh ta quả thực đúng giờ đến mức biến thái.” Viên Viên kinh ngạc, Lâm Lung cũng gật đầu. Nghĩ lại bản thân, bọn họ đều học khoa nghệ thuật nên bản tính tự do thoải mái, mỗi lần bạn bè hẹn gặp mặt, cho dù quá giờ hẹn nửa tiếng mới đến thì cũng không xem là muộn, chuyện đó rất bình thường.

Viên Viên bỏ ô che nắng ra, hướng sang phía Long Tuyên vẫy tay chào hỏi: “Hey!”

Đồng chí Long sớm đã cảm nhận được mình đang bị ngầm theo dõi, làm ra vẻ như bây giờ mới phát hiện ra bọn họ liền gật gật đầu, tiến lại. Hai bên giới thiệu tên mình, sau đó cùng đi vào công viên, lúc qua chiếc cầu đá ở công lớn, hai cô gái liền dừng bước.

Lâm Lung nhìn hai bên trái phải một lát, sau đó mù tịt ngẩng đầu hỏi bạn mình: “‘Thịt viên’, chúng ta nên rẽ đường nào?” Cô không biết đường, công viên này là địa điểm Viên Viên thường chọn để gặp mặt, nên thầm nghĩ để Viên Viên dẫn đường, muốn đi đâu thì đi.

Nhưng nào ngờ Viên Viên lại trực tiếp trả lời ba chữ gọn lỏn: “Không biết đường”, sau đó hai tay đan vào nhau, tỏ vẻ bó tay nói: “Phải mấy năm rồi tớ không đến chỗ này, chỉ nhớ là ở đây hình như có một hồ sen thì phải, bên cạnh hồ sen là một quán trà. Nhưng hồ sen ở chỗ nào thì tớ lại không biết.”

Lâm Lung, tiếp lời: “Tớ phải đến mười năm rồi không đến chỗ này, nên cũng không biết đường.”

“Thôi đi, bình thường cậu trái phải không phân biệt nổi, cho dù hôm qua cậu có vừa đến đây thì cũng không thể tin được.” Viên Viên nói thẳng.

Lâm Lung tránh nặng tìm nhẹ hỏi lại: “Đã không biết đường sao cậu còn hẹn đến đây?”

“Anh ấy ở phố Võ Hầu Từ phía nam, cậu là đại lộ Tây phía tây, còn mình ở đường Tân Hà phía bắc, đây chính là điểm chính giữa đấy.” Viên Viên trả lời.

Nghe cô ấy tự khai báo địa chỉ, Long Tuyền lập tức tra đi tra lại trong đầu bản đồ mới nhất của thành phố này, phát hiện ra công viên này ở gần nhà mình nhất, vị trí trung gian phải là gần quảng trường Thiên Phủ mới đúng, đó chính là địa điểm tối nay anh hẹn gặp với một thành phần trí thức tinh anh.

Hai cô gái vẫn mãi tranh luận, mà cơ hồ như quên mất đáng mà râu duy nhất đang ở bên cạnh, vì họ nhớ rất rõ người giới thiệu nói anh chàng ấy phải đến mấy năm rồi xem như không về nhà, mỗi lần về thì thời gian cũng rất ngắn, xem ra thì cũng chẳng biết quán trà nhỏ trong công viên ở chỗ nào; hai là anh chàng đó từ lúc ra mặt chào hỏi đến giờ thì biểu hiện xem ra có vẻ thờ ơ lãnh đạm, ngoài việc giới thiệu tên mình ra thì hình như chẳng có câu hoàn chỉnh nào anh ta nói trên năm từ cả. Viên Viên và Lâm Lung đều không hy vọng anh chàng này có thể nhiệt tình, cởi mở nói chuyện thoải mái với bọn họ.

Thặng nam^[2] sờ dĩ bị thừa lại nhất định là có nguyên nhân, trong đó nguyên nhân thường gặp nhất chính là do có tính cách quá hướng nội. Lâm Lung suy đoán nguyên nhân đó có thể cũng đúng với anh chàng này.

[2] Trai ế.

Trong lúc hai cô gái đang định quay lại cổng vào xem bản đồ công viên thì không ngờ, đồng chí Long Tuyền đột nhiên mở miệng nói: “Đi bên này, tôi biết đường.”

Anh biết đường? Anh biết đường sao không nói sớm! Chúng ta chí ít cũng không mất ba phút thảo luận mãi như vậy! Ngài đây rốt cuộc là tính cách hướng nội hay phản ứng chậm thê? Lâm Lung thấy chán nản muốn nói lại vài câu, nhưng vì giữ gìn hình tượng thực nữ nên đành phải mỉm cười nén giận.

Sau khi chọn được hướng rẽ, Long Tuyền đi trước dẫn đường, hai cô gái đi theo phía sau cách nửa bước, khi tiếp xúc ở cự ly gần, Lâm Lung mới thực sự có chút chấn động khi cảm nhận rõ rệt sự chênh lệch về chiều cao giữa bọn họ.

Haiz! Người không lồ! Cô gái Lâm Lung nhỏ nhắn xinh xắn vừa đi phía sau lưng Long Tuyền vừa thầm thở dài cảm thán, rồi đưa tay lên che ngang mày, làm bộ ngẩng đầu nhìn ra xa. Không ngờ, động tác này lại bị Long Tuyền phát giác, chỉ thấy khóe miệng anh cong lên, rất nhanh sau đó anh lập tức thu hồi ánh mắt, giả vờ như không nhìn thấy gì.

Long Tuyền chú ý đến đôi xăng đan cao gót của Lâm Lung lộ cả lộp cộp vang lên ở phía sau lưng mình, tần số nhịp bước dường như rất cao. Long Tuyền nhất thời có chút ngạc nhiên, mình bước một bước thì chỉ ít cô ấy phải bước hai bước mới theo kịp! Phát hiện ra điều này, anh vội vàng bước chậm lại, để cô gái xui xẻo kia không phải chạy theo.

Lâm Lung có chút vui mừng vì sự quan tâm rất nhỏ nhặt như vậy của đối phương, nên vui vẻ bắt đầu tìm chủ đề nói chuyện, cô lịch sự nhã nhặn hỏi: “Hồi còn nhỏ anh đã đến đây chơi sao?”

“Xem triển lãm hoa.” Long Tuyền vẫn trả lời ngắn gọn như vậy, tất nhiên anh không đề cập đến việc nửa giờ trước mình mới đi dạo quanh chỗ này một vòng.

“Tôi cũng vậy, hồi lớp bốn có đến đây xem triển lãm hoa cúc, còn viết một bài du ký muốn tham gia giải viết văn Ba Kim.” Lâm Lung vừa cười vừa kể cô rất chăm chỉ viết văn, dưới sự động viên khích lệ của bố, còn đem những bài văn đó gửi đến các tòa soạn báo, đăng ở mục tác phẩm đầu tay của tác giả nữ.

“Từ đó thành tích môn Ngữ văn của tôi đột nhiên vượt trội, môn Số học thì trái lại càng ngày càng kém, đến lúc lên cấp ba thì những môn Khoa học Tự nhiên tôi hoàn toàn mù tịt, rồi lên đại học lại lưu lạc tới khoa Thiết kế hoàn toàn không dính dáng gì đến những bộ môn Khoa học Tự nhiên kia...” Cô nhẹ giọng dùng ngữ khí giấu cợt kể về những kỷ niệm mình đã trải qua, không chỉ thế cô còn cố ý ngừng lại một chút, đợi Long Tuyền kể tiếp chuyện của mình, hy vọng có thể biết được một chút chặng đường học tập đã trải qua của đối phương.

Nhưng kết quả là đồng chí quân nhân có tinh thần bất khuất của người làm cách mạng, dù có bị đánh chết cũng không khai. Anh lặng thinh không hé răng, mấy lần thử thăm dò trước cũng rơi tòm vào khoảng không như vậy, lần này Lâm Lung không còn cách nào khác đành trực tiếp hỏi thẳng: “Còn anh? Anh học trường nào và chuyên ngành gì?”

Tuy nghe nói anh đã học hai khoa chính quy, nhưng khoa chính quy thì cũng có nhiều loại và sắp xếp theo thứ bậc. Ví dụ như, đều là có xe có nhà, nhưng giữa xe đạp và BMW, túp lều và biệt thự, khoảng cách thực là một trời một vực.

“Đại học Quốc phòng, chuyên ngành Tự động hóa.” Long Tuyền nghĩ điều này cũng chẳng có gì phải giữ bí mật, nên thuận miệng đáp.

Lúc anh xem qua bảng giới thiệu đơn giản về bản thân của Lâm Lung, thấy rất mạch lạc, rõ ràng, ngay ngắn, cảm giác cô gái này có thể rất am hiểu về việc tìm kiếm, tập hợp tư liệu, cho nên trong lúc nói chuyện phiếm không muốn tiết lộ quá nhiều thông tin. Tuy nhiên nghĩ đi nghĩ lại, người ta cũng đâu có thăm dò thông tin gì bí mật, việc xem mặt chẳng phải là để hai bên có thể tìm hiểu lẫn nhau sao, mình phòng bị thế này cơ hồ có chút hơi quá.

Đại học Khoa học Kỹ thuật Quốc phòng! Lâm Lung sau khi nghe xong thì cứng đờ, tưởng chừng như vừa hít phải một luồng khí lạnh.

Trường này có điểm trúng tuyển không hề thấp hơn đại học Thanh Hoa, thậm chí yêu cầu còn cao hơn hẳn. Bạn nào cơ thể suy nhược, mới ra gió đã hắt hơi sổ mũi, nhưng đầu óc thông minh thì vẫn có thể thi vào đại học Thanh Hoa, còn trường kia chỉ tuyển những nhân tài ưu tú có thể lực và trí lực phát triển toàn diện. Người tốt nghiệp đại học chính quy phổ thông như cô dù có bắc thang trèo lên cũng không theo kịp kẻ đang đi ở trước mặt này.

“Vậy anh học hai khoa một lúc sao?”

Long Tuyên nghi hoặc, ai nói mình học hai khoa nhỉ? Anh lắc lắc đầu, trả lời: “Trường chúng tôi bắt đầu từ năm 2000 mới tổ chức học hai khoa, tôi nhập học từ năm 95, khoa chính quy Tự động hóa, sau khi tốt nghiệp, đi làm ở cơ sở một năm, lúc này mới phát hiện mục tiêu cá nhân và nội dung được học có chút không giống, liền tiếp tục chuyển qua học thạc sĩ Chỉ huy Tác chiến.”

Lâm Lung lại được thêm một phen kinh ngạc, mẹ ơi, một anh chàng hướng nội luôn nói từ đơn vậy mà cũng có thể nói ra một đoạn dài như vậy! Cái sau lớn hơn cái trước, nếu so với việc nghe được hẳn đã học hai khoa chính quy thì những điều anh vừa nói còn cao siêu hơn nhiều! Nhưng từ Tự động hóa chuyển qua Chỉ huy Tác chiến, chẳng phải là sự chuyển hướng từ nghiên cứu khoa học sang thực tế chiến đấu hay sao?

Lúc này Lâm Lung có chút nghi ngờ, cảm giác kiểu biến hóa này và tư liệu cá nhân trong lời thuật lại hình như không giống nhau.

“Đến rồi!” Long Tuyên lên tiếng nhắc nhở cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, thì ra cả ba người không biết tự lúc nào đã đi đến quán trà bên hồ sen.

Thời điểm này, hoa sen trong hồ vừa nở đúng độ, những đóa hoa trắng muốt muợt mà, thanh mảnh yêu kiều đứng đó, vô cùng thoát tục. Làm nền cho chúng là tầng tầng lớp lớp những lá sen xanh với đủ sắc độ, xanh non, xanh vàng, xanh thẫm, xanh lục... giống như thiên nhiên đang tấu lên một ca khúc dân gian trong sáng. Ánh mặt trời sau trưa âm áp chiếu lên mặt nước hồ mênh mông, phản xạ những tia sáng lấp lánh, nhìn thật thư thái.

Cả ba người đều rất hài lòng với cảnh sắc nơi đây, Lâm Lung thậm chí còn nghĩ, nếu như lần xem mặt này không thành công, thì ngồi ở chỗ này hóng gió cũng là một thú tiêu khiển rất tuyệt.

Sau khi ngồi xuống chỗ bên cạnh bậc thềm của hồ sen, phục vụ ở quán trà đưa cho họ một bảng giá, một chén trà hoa cúc tiện lợi nhất chỉ có năm đồng, đến cả Long Tuyền mới từ nơi thâm sơn cùng cốc trở về cũng cảm thấy giá ở đây thật rẻ.

“Loại này nhé.” Lâm Lung chỉ vào một điểm trên bảng giá.

Viên Viên đồng ý gật đầu, cao giọng nói: “Chúng tôi cùng chọn trà hoa cúc, đang là mùa hè có thể thanh nhiệt giải độc.”

“VẬY ĐỀU CHỌN GIỐNG NHAU NHÉ!” Đồng chí sĩ quan vội vàng lấy tiền trong ví ra thanh toán, trước khi ra khỏi cửa mẹ đã dặn đi dặn lại, lúc đi xem mặt khi thanh toán tiền phải hoàn toàn chủ động, trừ phi đó là những khoản thanh toán không hợp lý. Ở đây, ba chén trà mười lăm đồng, hợp lý quá còn gì. Có thể các cô ấy đã cố ý tránh xa trung tâm, chọn nơi có giá bình dân, mộc mạc thế này để tiết kiệm.

“Á! Muối! Thật đáng ghét!” Lâm Lung nhỏ giọng oán hận, dưới tình hình đập mãi không có kết quả gì, liền lấy từ trong túi xách ra một bình xịt muối tiện dụng. “Lại khiến anh chê cười rồi, tôi rất hấp dẫn muối, lại sợ bị đốt, cho nên...”, cô hươ hươ cái bình xịt muối, cười xin lỗi, rồi từ từ đứng

lên xịt khắp trái phải trên dưới, thậm chí dọc theo ghé và xung quanh chỗ ngồi của bọn họ, không sót chỗ nào.

Đồng chí sĩ quan lặng lẽ kinh ngạc, đến cả cục lâm nghiệp phun thuốc trừ sâu cũng không tỉ mỉ, cẩn thận và dày đặc thế này. Yếu ớt, thực sự là quá yếu ớt, haiz!

Sau một hồi lặng im ngắn ngủi, Long Tuyền lần đầu tiên phá lệ tự tìm chủ đề nói chuyện: “Sao cô biết hình thức đào tạo song song kết hợp?” Đây là hình thức huấn luyện trong trường quân sự, trong thời gian năm năm có thể lấy được hai bằng, một bằng kỹ thuật và một bằng quân sự, người bình thường rất ít để ý đến điều này.

“Em họ tôi từng muốn thi vào trường quân sự, tôi giúp nó thu thập tư liệu của cuộc thi nên mới biết.” Lâm Lung tiếc nuối giải thích: “Kết quả chúng tôi đều đánh giá cao thành tích thi vào trường cao đẳng của nó, nên chỗ tư liệu kia đều không dùng đến.”

Viên Viên chen ngang bổ sung: “Nó cho dù có thi đỗ e là cũng không chịu đựng được sự cực khổ, rõ ràng là một cậu ấm trắng trẻo, yếu ớt.”

Nhắc đến màu da, nhìn lại người đang ngồi trước mặt, Lâm Lung cảm thấy có một cảm giác trái ngược so với lúc trước, một sĩ quan kỹ thuật chuyên nghiệp sao lại đen nhẻm và cường tráng như vậy? Cho dù có thể lúc sinh ra anh ta đã có mặt sứt giống như Bao Thanh Thiên, nhưng khí chất thực không giống với kỹ thuật viên trí thức điển hình, ánh mắt cũng sáng lạnh lợi, trên thái dương và cánh tay trái còn có những vết sẹo mờ. Sau khi cân nhắc đắn đo một lúc, Lâm Lung cuối cùng không nhịn được liền dò hỏi: “Anh không phải là sĩ quan kỹ thuật đúng không?”

Long Tuyền gật đầu. Trong khoảnh khắc cuối cùng, khi mới chỉ được cung cấp một vài manh mối liên quan, cô ấy đã hỏi đến vấn đề then chốt,

khả năng quan sát và phân tích của cô gái này thật không tồi.

“Tôi là lính tác chiến, tương tự như lính trinh sát, không phải làm kỹ thuật, có thể bác tôi đã không nói rõ, rất xin lỗi.” Long Tuyên bổ sung như vậy.

Giống như lính trinh sát? Định biểu diễn trò gì đây? Tương tự giống như lính mũi nhọn nhưng lại không tiện nói rõ với người ngoài, lẽ nào là... Ánh mắt Lâm Lung vụt sáng, ngập ngừng hỏi: “Là lính đặc chủng?”

“Đại thể như vậy, cô có thể suy đoán thế cũng được.” Long Tuyên trả lời chậm rãi, chỉ là muốn nuốt luôn nửa câu nói phía sau: nhưng tôi tuyệt đối không thừa nhận.

Lại đoán chuẩn, Long Tuyên liếc mắt nhìn Lâm Lung kỹ hơn lần nữa, thừa nhận nếu cô gái này thể chất và thành tích tốt hơn chút nữa, thì có lẽ thích hợp học ở Học viện Quan hệ Quốc tế Nam Kinh.

Đúng là lính đặc chủng! Cho dù không chịu thừa nhận thì cũng gần như vậy. Thật là ngang bướng mà!

Dù cho lúc này Lâm Lung có hít một hơi dài cũng không thể áp chế được sự kinh hãi đang dâng lên trong lòng, nó đã lộ rõ trên gương mặt, bỗng dưng được gặp một anh lính đặc chủng mà bình thường chỉ có thể thấy trên tivi hoặc trong những bản tin, loại cảm giác này thực đúng như mộng ảo, mộng ảo đến nỗi khiến người ta cảm thấy lúng túng không biết phải làm gì, cô chỉ cứng đờ người nghiêm mặt, cảm thán một câu nhạt nhẽo: “Oa, giỏi, thật là lợi hại!”

Còn Viên Viên, lại thẳng thắn tròn mắt nói không nên lời.

Nhìn đi, quả nhiên là đã hù dọa hai cô gái bé nhỏ yếu ớt này rồi, Long Tuyền tiếc nuôi bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Tình cảm sùng bái anh hùng, dường như chỉ thường thấy ở thế kỷ trước. Các cô gái bây giờ ngày càng có nhiều người quan tâm đến việc chồng tương lai có thể cho mình một cuộc sống giàu có, thoải mái hay không, và người đó có thể yêu thương che chở cho mình vô điều kiện hay không. Haiz...!

Long Tuyền cảm thấy do đặc thù công việc mình thường xuyên không ở nhà như vậy, nếu muốn tìm một cô gái thành phố xinh đẹp thời thượng, e là thật khó! Nói không chừng, chỉ lát nữa thôi, cô gái này lại lập tức tìm cơ rút lui cũng nên.

Phải một lúc lâu sau, Lâm Lung mới tìm lại được giọng nói bình thường và ba hồn chín vía của mình, cô không hề rút lui mà trái lại còn hỏi với vẻ hiếu kỳ: “Vì sao lại từ kỹ thuật chuyển sang tác chiến? Là cảm thấy làm kỹ thuật không hợp, không đủ nở mày nở mặt, hay là...”, nói đến đây, cô lại ngừng lại một chút.

Lần này, Lâm Lung vui mừng phát hiện Long Tuyền rút cuộc cũng tiếp lời, giải thích: “Không phải, nếu có thể làm tốt kỹ thuật chuyên nghiệp thì đãi ngộ cũng không tồi, nhưng so với việc sử dụng đầu óc thì tôi lại thích vận động chân tay hơn.”

Lâm Lung há hốc mồm, đại ca, anh tự nói mình đầu óc ngu si tứ chi phát triển sao?... Kiểu người mọi rợ như thế này lại có thể dễ dàng thi được vào đại học Quốc phòng ư?

Chương 5: Anh không hợp khẩu vị của tôi

Lâm Lung nghĩ, hôm nay coi như đến đây “cưỡi ngựa xem hoa” thôi, chứ không trông mong mình có thể gả cho anh chàng lính đặc chủng có lẽ vật to sụ kia, vì thế cô không hề mượn cớ rút lui như Long Tuyền đã đoán, mà trong bầu không khí bạn bè thân thiết cùng nhau chuyện trò, cô có chút hiếu kỳ tiếp tục hỏi: “Anh có thể kể một chút về công việc của các anh được không?”

“Rất khổ, rất mệt, rất nguy hiểm”, đối với chủ đề rất dễ phạm quy này, Long Tuyền bắt đầu tiếc chữ như vàng, với một câu hỏi có tính gợi mở rộng như vậy anh chỉ trả lời có bảy chữ.

Lâm Lung trầm nghĩ, được thôi, mình nên hài lòng, chí ít thì anh cũng không còn trả lời hai chữ: “Không thể.”

Nhưng sự hiếu kỳ lại càng nổi lên trong lòng, cô liền mạng tiếp tục hỏi: “Anh trả lời rộng quá, có thể cụ thể hơn được không? Cậu em họ của tôi đang làm lính nghĩa vụ, tân binh gì mà trong sáu hạng mục kiểm tra đánh giá thì có đến bốn hạng mục không đạt yêu cầu. Trong thời gian ba tháng đầu cậu ấy có viết cho tôi một bức thư rất dài, cũng nói mình rất khổ, rất mệt, mệt đến nỗi chỉ muốn chết quách đi!”

Sát hạch sáu hạng mục, bốn hạng mục không đạt yêu cầu! Viên Viên và Long Tuyền đều rất ngạc nhiên, anh nhớ lại lúc bản thân mới vào trường sĩ quan thì việc huấn luyện tân binh rất dễ dàng, cùng lắm là huấn luyện dã ngoại dò mìn, đi bộ cả đi cả về cũng chỉ khoảng trăm dặm là cùng, đâu có gì đáng nói. Thôi đi, không thể so sánh thế được, đại đội tân binh so với trường quân đội huấn luyện tăng cường cực khổ hơn nhiều, huống hồ trước đó mình đã quen luyện võ từ lúc năm tuổi, nhưng bốn hạng mục không đạt yêu cầu, điều này rõ ràng là nói có chút khoa trương.

Viên Viên thì trực tiếp bộc lộ sự kinh ngạc cảm thán: “Đúng là thanh niên hoi, sao cậu ấy có thể trà trộn vào trong đội ngũ đó được nhỉ?”

“Có quan hệ thôi.” Lâm Lung ném cho cô bạn ánh mắt với ngụ ý: “Việc này cậu không hiểu đâu.”

“Chắc cậu ấy tập luyện còn chưa đủ, người trong đội ngũ của chúng tôi khi nhận sự huấn luyện thì không còn sức để viết thư, cũng không rảnh rỗi để nghĩ đến vấn đề sinh tồn hay hủy diệt.” Tuy nói như vậy, nhưng Long Tuyền suy đoán từ thể lực của Lâm Lung thì cậu em họ của cô đại khái cũng sẽ có dáng vẻ gầy yếu, mỏng manh như vậy, nên vội vàng nói bổ sung: “Nhưng đối với những người bình sinh đã có sức khỏe yếu trải qua giai đoạn luyện tập vất vả thì chỉ có thể cải thiện được thể chất, nếu cường độ tập luyện quá lớn cơ thể sẽ không có cách nào chịu đựng.”

Kỳ thực, trong lòng Long Tuyền có chút tà ác tiểu nhân thầm bổ sung thêm một câu ý tại ngôn ngoại: “Đó chính là cái mọi người vẫn nói làm quá sẽ rút lại phía sau!”

Loại binh sĩ đi cửa sau Long Tuyền rất khinh ghét, nhưng trước đối tượng xem mặt anh không thể phê phán mạnh mẽ được, đành đề nghị Lâm Lung để cậu em họ của mình trong quân ngũ thêm hai năm rồi nhanh chóng đưa về nhà, đừng lăn qua lăn lại trong đội ngũ của mình nữa.

“Đúng vậy, mọi người trong nhà đều rất lo lắng cho nó!” Lâm Lung biểu lộ sự đồng cảm sâu sắc gật đầu, sau đó nói cùng với việc em họ của cô ấy nhập ngũ đã xảy ra một việc ngoài ý muốn. Hơn nữa, mắt của cậu em họ mới mở cận thị bằng tia laser, nghe nói có sát hạch động tác chiến thuật gì đó, cần phải nằm rạp xuống những chỗ bùn lầy bò lên phía trước để đánh nhau, như thế chỉ e là mắt của cậu ấy không chịu nổi.

“Sau khi phẫu thuật laser thì phải nửa năm sau mới đi lính, như vậy thì thường sẽ không có vấn đề gì.” Long Tuyền trấn an nói, lại thuận miệng hỏi: “Sau đại đội tân binh thì được phân đến chỗ nào?”

“Hình như là đại đội súng máy, ở chỗ đó kiểu gì cũng phải khiêng súng, nó gọi điện thoại báo súng rất nặng, khiêng không được, cả nhà lại nghĩ cách chuyển đến đội xe.” Lâm Lung bĩu môi, dường như cô cũng không hài lòng đối với việc cậu em họ cứ đòi đi đòi lại như thế, rồi nói thôi không nhắc đến việc cậu em họ của cô ấy tham gia quân ngũ ở đâu, để tránh làm xấu mặt bọn họ.

Xấu mặt... quả thực là xấu không biết giấu mặt đi đâu! Long Tuyên nén giận đến nỗi chỉ muốn nghiền chặt răng, tuy nói trong rừng lớn loại chim nào chẳng có, trong quân đội cũng không thể nói hoàn toàn chỉ có sắc xanh đơn thuần, nhưng anh vẫn cảm thấy có chút khó chịu, loại người như thế không chịu được khổ cực còn trà trộn vào quân ngũ làm gì? Quân đội không phải là làng du lịch lý tưởng để cho những kẻ công tử đến nghỉ ngơi!

Sau khi thuận miệng thở dài, Long Tuyên chậm rãi trả lời: “Đội huấn luyện lái xe, không sai, không cực khổ.”

“Nhưng nó vẫn muốn thi vào trường quân sự kia!” Lâm Lung tỏ vẻ như bất đắc dĩ, “Nó muốn từ trong quân ngũ thi chuyên ngành Súng bắn tỉa, nghe nói điểm tuyển bài văn hóa ở chuyên ngành đó rất thấp.”

Long Tuyên sau khi nghe xong thì bao nhiêu tâm huyết như nghẹn ứ ở cổ họng, cõi lòng tiểu nhân của anh đang gầm lên giận dữ: Khôn kiếp! Ông đây chưa bao giờ thấy kẻ nào đã làm phẫu thuật cận thị lại còn muốn thi vào chuyên ngành Súng bắn tỉa!

Sau đó, “tạch” một tiếng, chỉ thấy vẻ mặt Long Tuyên vẫn bình tĩnh, nhưng chén trà thủy tinh trên tay anh trong nháy mắt đã nát vụn.

Hai cô gái bị dọa cho hết hồn, một tay bóp nát chiếc chén thủy tinh dày! Lâm Lung vội vàng giải thích: “Cậu ấy... cậu ấy chỉ là một đứa trẻ có cách

nghĩ không thực tế, trước đó đã bị cả gia đình phê bình giáo dục rồi”, sau đó nghiêng người nhìn về phía Long Tuyền có chút nao núng, “Anh đừng tức giận nhé, tháng trước tôi đã mắng cho nó một trận rồi.”

Có thể từ bỏ suy nghĩ đó đi là tốt nhất, cứ như vậy nếu đụng phải tay tôi, nhất định tôi sẽ đánh chết! Long Tuyền nhìn về mặt sợ hãi của cô gái trước mặt, và tư thế giống như sắp co chân co cẳng chạy mất thì bỗng có chút mềm lòng, thêm lần nữa anh hít một hơi thật sâu, rồi gắng hết sức dùng ngữ khí vô cùng hòa nhã chỉ vào cái chén thủy tinh đã bị vỡ nát nói: “Chỉ là ngoài ý muốn, hơi nặng tay một chút thôi, đừng để ý.”

Long Tuyền trầm nhắc nhở trong lòng mấy lượt “bình tâm, bình tâm”, sau đó về mặt bình tĩnh hỏi: “Vì sao em họ của cô lại muốn làm lính, vì sao lại muốn thi vào trường quân sự?”

Lâm Lung vốn rất muốn nói sự thật, cậu em họ là vì thành tích thi đại học không tốt, cho nên muốn vào quân đội học chút tay nghề, sau đó tìm cơ hội chuyển về công tác trong đơn vị mà cha mẹ cậu ấy đang làm, nhưng nghĩ thế nào lời vừa ra đến cửa miệng đã thay đổi, chỉ nói: “Bố cậu ấy là lính xuất ngũ, hơn nữa còn lớn lên trong đại viện của quân đội.” Đây là sự thật, nhưng không phải là nguyên nhân, dù sao thì điều này cũng không bị cho là nói dối.

Cô nghĩ nếu như mình nói sự thật, thì e là vị sĩ quan thiếu tá đầy nhiệt huyết vì dân vì nước đang ngồi trước mặt kia sẽ lập tức đập bàn đứng dậy bỏ đi, mà chiếc bàn kia có khả năng lớn sẽ bị nghiền nát.

“Còn anh? Sao lại thi vào trường quân sự?” Sau khi trả lời, Lâm Lung lập tức chuyển đề tài sang đối phương, để anh không còn tập trung vào vấn đề “lính cửa sau”.

Long Tuyền nửa đùa nửa thật trả lời: “Lúc còn nhỏ tôi đã từng được cảnh sát cứu, lúc đó nhìn thấy họ mặc đồng phục thì tưởng rằng đó là giải phóng quân, mong muốn sau này có thể tiếp bước họ. Sau này vào học trường quân sự rồi tôi mới phát hiện ra người cứu mình lần đó không phải quân nhân, nhưng lúc đó tôi đã không thể thoát được bộ quân phục nữa rồi.”

Thực ra, Long Tuyền rất muốn trả lời mình vì muốn “bảo vệ quốc gia” mà tham gia quân đội, nhưng lại cảm thấy nếu nói như vậy, hai cô gái trước mặt e là cũng không thể hiểu được một cách chân chính hàm nghĩa của bốn chữ này, nên căn bản nói như vậy không có tác dụng.

Lâm Lung kích động chớp chớp mắt, thoáng cái đã quên hẳn việc chiếc chén thủy tinh bị bóp nát, vô cùng cảm khái nói: “Lúc còn nhỏ tôi cũng đã từng được quân nhân cứu! Một ơn cứu mạng chân chính, nhưng đáng tiếc là không tìm được ân nhân, cũng không thể nào nối tiếp được bước chân của người đó.” Cô nói bằng giọng đầy tiếc nuối, bản thân cũng đã từng rất muốn tham gia quân đội, nhưng từ lúc vào trung học thì dường như cô chẳng cao thêm chút nào nữa, chiều cao không đạt tiêu chuẩn, nên kể cả có muốn làm lính văn nghệ cũng không được, thật là đau buồn!

Cả ba người lại mượn chủ đề lính văn nghệ tương đối nhẹ nhàng, để nói này để trò chuyện về các loại nội dung liên quan đến sở thích cá nhân của nhau, sau khi né tránh được chủ đề nhạy cảm, bầu không khí nói chuyện hòa hợp hẳn lên, Lâm Lung thậm chí còn hỏi đến nguyên do vì sao tên của đối phương lại đặt như vậy.

“Người nhà đặt cho anh cái tên như vậy có phải là vì ‘Long Tuyền kiếm’ không?” Cô cảm thấy tên Long Tuyền tựa như tên kiếm, vừa rút ra khỏi vỏ thì ánh sáng lấp lánh phát ra bốn phía, sắc bén không gì sánh được.

“Ở thành phố này, cô là người đầu tiên nghe tên tôi thì nghĩ đến Long Tuyền kiếm, còn những người khác đều liên tưởng đến Long Tuyền Dịch, và ở Long Tuyền Dịch sản xuất rất nhiều quả đào mật.”

Là anh đang nói cách tư duy của tôi không giống với người bình thường sao? Lâm Lung mắt chữ O mồm chữ A, dáng dấp của anh và quả đào mật ở Long Tuyền Dịch béo mập, trắng nõn như nước trong veo kia chỉ có một tí quan hệ thôi, còn thực ra nó giống như quả óc chó bằng sắt đập không vỡ

vậy! Cô nói: “Trong thơ Đường đều có *Long Tuyền nhan sắc như sương tuyết, lưu ly ngọc hạp thổ liên hoa*^[1] à, bảo kiếm thượng đẳng, kiếm khí bức người, hẳn là loại cảm giác này.”

[1] Long Tuyền màu sắc như sương tuyết/ Bao ngọc lưu ly nảy hoa sen. (Bản dịch thơ của Cao Tự Thanh). Hai câu trong Cổ kiếm thiên của đại thần Quách Chấn (656-713) thời nhà Đường.

Long Tuyền thuận miệng bổ sung thêm vài câu trong Cổ kiếm thiên với nội dung mà hẳn rất thích: “*Chính phòng thiên hạ vô phong trần, hạnh đắc dụng phòng quân tử thân. Phi trực kết giao du hiệp tử, diệc tăng thân cận anh hùng nhân.*^[2]”

[2] Gặp khi thiên hạ lặng phong trần, may được quân tử dùng phòng thân. Nếu chẳng kết giao cùng hiệp khách, cũng tăng thân cận với anh hùng. Bản dịch thơ của Cao Tự Thanh.

Nghe Lâm Lung thuận miệng đọc ra mấy câu thơ Đường thi không có trong sách giáo khoa trung học, Long Tuyền đối với cô có thêm vài phần thiện cảm, thầm nghĩ, cô gái này quả nhiên là viết sách kiếm sống, có kiến thức rất rộng.

Nhưng lần này lại đến Viên Viên mắt chữ O mồm chữ A, bắt đắc dĩ hét lên: “Hai người đang nói gì vậy? Người hiện đại không nên đung một tí là ngâm thơ cổ nha! Thật là kỳ quặc!”

Lâm Lung cười nói: “Chúng tôi đang nói đến Long Tuyền kiếm lóe sáng sắc bén, trong thời kỳ không có chiến trận thì dùng để phòng thân, anh hùng thường quên mình trọng nghĩa cứu người trong nguy hiểm đã từng sử dụng.”

Long Tuyền lại nói, chính anh cũng mong muốn tên của mình có ý nghĩa là Long Tuyền bảo kiếm, nhưng đáng tiếc lúc bố đặt tên lại nghĩ đến “lò Long Tuyền” của triều Tống, bởi vì ông ấy thích nhất là sưu tầm đồ gốm cổ.

“Hả? Vậy nếu như anh còn một người anh nữa, thì lẽ nào khi đặt tên sẽ là ‘Long Lưu Điền’? Khó nghe quá!” Những ai đã từng học qua *Lịch sử mỹ thuật Trung Quốc* đều biết, Lưu Điền và Long Tuyên là tên gọi của hai cái lò gốm anh em nổi tiếng triều Tống, lò Lưu Điền được gọi là “lò anh”, lò Long Tuyên được gọi là “lò em”.

Cô gái, cô lại đoán đúng chân tướng rồi, Long Tuyên thản nhiên giải thích: “Tôi có một người anh trai, tên là Lưu Điền, theo họ mẹ, chữ Lưu có một nửa là bộ Văn ấy.”Ặc... thật sự là có kiểu đặt tên cho con như vậy sao? Lâm Lung im bật.

Trong lúc nói chuyện, thời gian trôi rất nhanh, cho dù Long Tuyên và Lâm Lung cuối cùng cũng tìm được tiếng nói chung, có thể tiếp tục giao lưu để hiểu rõ thêm về nhau, nhưng câu chuyện càng lúc càng nhạt, cả hai người đều cảm thấy dường như đối phương không phải là đối tượng phù hợp với mình.

Đúng lúc này, điện thoại của Long Tuyên vang lên, thực ra đó chỉ là tiếng chuông báo thức đã được cài đặt trước, nhưng anh lại giả vờ như nghe điện thoại, đi ra phía bóng cây râm mát bên cạnh quay đầu lại quan sát hai cô gái.

Một kẻ giỏi đọc khẩu hình như anh, quả nhiên đúng như dự đoán đã nhìn thấy Viên Viên đang hỏi Lâm Lung đối với lần xem mặt này có vừa ý hay không.

Lâm Lung trả lời: “Không được rồi, anh ta cao quá, hơn nữa lại còn nói năng thận trọng, vô cùng nghiêm túc, nên chẳng có cách nào nảy sinh tình cảm thân thiết, chỉ có thể kính cẩn nhìn từ xa thôi.”

Viên Viên khinh bỉ nói: “Chẳng phải chính cậu là người rất ghét những kẻ lùn sao, còn nói ghét cả những kẻ ẻo lả nữa, giờ đây gặp được người

không lùn không ẻo lả, lại cảm thấy vượt quá giới hạn nhu cầu, thật là khó phục vụ!”

“Tại cậu nói chỉ cao hơn tiêu chuẩn bình quân của người thành phố này, ai ngờ lại cao như vậy chứ. Cậu không cảm thấy tở đi cạnh anh ta trông giống như đang diễn cảnh *Nàng bạch tuyết và bảy chú lùn sao?* Anh ta là Hắc mã vương tử, còn tở là người lùn, công chúa thì chưa xuất hiện”, Lâm Lung bắt đầu dĩ biện bạch.

Hơn nữa chiều cao chỉ là một trong những nguyên nhân, Lâm Lung lại phân tích tỉ mỉ những nội dung mà Long Tuyên còn chưa trực tiếp giới thiệu. Kiểu sĩ quan đặc chủng này, một năm chắc chắn chỉ có một kỳ nghỉ phép, không giống như những ngày lễ tết ở trong thành phố thì có thể tranh thủ thời gian về nhà, những người này thường xuyên sống ở những nơi thâm sơn cùng cốc, người thân rất khó đi theo, họ thường làm những nhiệm vụ bí mật, thỉnh thoảng lại mất tăm mất tích, đến cả người nhà cũng không biết họ đang ở đâu, thậm chí có an toàn hay không.

“Đó là còn chưa biết anh ta có khuynh hướng bạo lực gia đình hay không nữa, chỉ sợ tâm thân còm cõi này của tở không biết có bằng chén trà thủy tinh kia không. Nói thật, nếu vì một người tở yêu thì còn có thể vì anh ta mà chịu đựng cô đơn. Còn nếu chỉ là đối tượng xem mặt, thì thật sự là cũng không cần phải nhiệt tình rúc đầu vào đó làm gì.” Lâm Lung cúi đầu nghịch chiếc quạt nhỏ trong tay, tâm tình thoáng chút chùng xuống, nhẹ nhàng nói: “Nếu như là anh lính đó, tở nghĩ tở sẽ đồng ý.”

Viên Viên vỗ vai Lâm Lung một cái, cắt ngang dòng suy nghĩ đang mãi phiêu du của cô, nói: “Được rồi, đừng nghĩ đến mối tình đầu với ân nhân đã cứu mạng của cậu nữa, tên họ, tuổi tác, địa chỉ trường học chẳng biết thứ gì, sao có thể tìm được người ta chứ, mà tổng cộng còn chưa nói với nhau đến mười câu thì đương nhiên không bằng việc của ngày hôm nay, điều duy nhất cậu thích chính là sự ảo tưởng của chính bản thân mình!”

Chính xác, Lâm Lung cũng biết đó chỉ là ảo tưởng của chính mình, là một giấc mộng đẹp, nhưng lại không thể kiềm chế được, mỗi lần đi xem mặt một ai đó cô đều âm thầm lôi người kia ở trong ký ức ra so sánh, cô cũng đã không còn nhớ rõ tướng mạo của anh lính đó nữa, chỉ biết anh ấy nói tiếng bản địa, dáng người hơi cao, không đen lắm, lúc không cười nhìn rất nghiêm khắc, nhưng khi cười bên má lại có một lúm đồng tiền nhỏ, cánh tay vô cùng rắn chắc, bước đi rất nhanh, con người toát lên vẻ thân thiết đáng tin cậy...

Chết chắc rồi! Lại bắt đầu nhớ đến anh ấy rồi! Nếu như không cố quên hẳn người này đi, chỉ e là mình cả đời này chẳng lấy được ai! Lâm Lung chỉ cảm thấy như có một đám mây u ám bay tới che phủ trên đỉnh đầu mình.

Lúc này Long Tuyên cho rằng không cần phải quan sát thêm nữa, một cô gái yêu văn chương hơi có chút yếu đuối, tri thức dồi dào, đối với một người thông minh nhanh nhẹn như vậy, trên thực tế, anh lại có chút lo lắng, tuy tận đáy lòng vẫn giữ lại một chỗ, nhưng hoàn toàn không cần thiết phải ở chung với nhau.

Một người tư duy vô cùng nhạy cảm, lý tính như cô ấy, sẽ không đột nhiên nhất kiến chung tình với một đối tượng xem mặt lạ lẫm; sẽ không liều lĩnh quyết định vì một người nào đó mà từ bỏ cuộc sống tự do thoải mái của mình; sẽ không làm vợ quân nhân vô điều kiện để cùng nhau chia sẻ chiến công với chồng. Còn mình, tuy đối với cô ấy có chút cảm tình, nhưng cũng không có cách nào tiếp nhận một cô gái nhỏ nhắn, xinh xắn nhưng lại mạnh mẽ, độc lập như vậy.

Vừa nghĩ Long Tuyên vừa quay lại chỗ ngồi, tỏ vẻ lầy lảm tiếc nói với hai cô gái anh có việc cần phải đi trước, sau đó thản nhiên kết thúc lần xem mặt này. Cả hai người đều không nhắc đến việc có hay không liên lạc sau này, mọi người đều ngầm hiểu đối phương không phải đối tượng phù hợp

với mình, nên không cần phải gặp lại nữa để tránh lãng nhăng, lãng phí thời gian.

Chương 6: Không thích cô gái ham vật chất

Sau khi một mình rời khỏi công viên, Long Tuyền đi dọc theo phố Tây Ngự về phía trước, rất nhanh đã đến quảng trường Thiên Phủ. Mấy năm không đến, chỗ này so với tưởng tượng của anh đã thay đổi hẳn, phồn hoa nhộn nhịp hơn nhiều, dù bây giờ đang là giờ làm việc buổi chiều, nhưng xung quanh quảng trường vẫn có rất nhiều người đi lại ồn ào, nhộn nhịp.

Sau một hồi suy nghĩ lan man, định thần lại, liếc nhìn đồng hồ đeo tay vẫn chưa đến năm giờ, mà cô Tiêu Nam Nam kia lại hẹn gặp lúc sáu giờ chiều. Cô ấy tốt nghiệp hệ chính quy trường Đại học Tài chính C, làm việc ở một ngân hàng gần quảng trường, cô ấy hẹn gặp ở quán Starbucks, vừa khéo sau khi hết giờ làm sẽ đi bộ đến.

Long Tuyền đi đi lại lại để tìm địa điểm ở bên cạnh quảng trường đó. Có một cửa hiệu không to lắm treo một tấm biển bằng tiếng Anh màu xanh lục, nhìn xuyên qua cánh cửa kính trong suốt, anh thấy bên trong có người đang ăn bánh ga-tô, trên bàn đặt cốc cafe, anh chưa bao giờ uống cafe, cái thứ đồ uống ấy chẳng có lợi chút nào cho cơ thể, anh cũng không thích ăn cái loại bánh ga-tô bé xíu, đã nuốt hai miếng vào bụng rồi mà giống như vẫn chưa ăn gì, vì thế đối với quán Starbucks anh không có hứng thú. Anh tìm một chỗ dưới gốc cây trong quảng trường ngồi xuống, vừa ngồi nghỉ ngơi yên tĩnh, vừa nghĩ về kế hoạch tuyển huấn mà đội trưởng yêu cầu viết, lúc này vẫn còn cách thời gian hẹn một tiếng đồng hồ.

Lúc gần đến thời gian hẹn, Long Tuyền đứng dậy, đi đến cửa quán Starbucks, gửi cho cô gái chuyên tư vấn quản lý tiền bạc kia một tin nhắn, đáng tiếc tin nhắn gửi đi như đá chìm xuống đáy biển, chẳng có hồi âm, anh liền gọi điện thoại hỏi, một giọng nữ cao vút kiêu căng nhận điện, nói mình đang trên đường đến, bảo Long Tuyền tự vào quán trước ngồi đợi.

Long Tuyền bước vào quán, gọi một ly sinh tố xoài có đá chẳng liên quan gì đến cafe dưới ánh mắt ngạc nhiên của cô phục vụ. Sau đó chọn một chỗ cách xa cửa sổ bằng kính, đối diện với cửa chính ra vào và ngồi xuống.

Đúng vậy, rất ngạc nhiên. Khi vừa vào quán, Long Tuyền đã phát hiện ra cách ăn mặc của mình chẳng giống bất kỳ người khách nào trong quán này, những người đó ai cũng mặc trang phục lịch sự, nhàn nhã của những thành phần trí thức tinh anh, chẳng giống như anh mặc một chiếc quần không nhận ra màu sắc, đúng là thực sự rất khác thường.

Hơn nữa, chiếc quần Long Tuyền đang mặc thậm chí không phải là quần phục được thiết kế theo đúng tiêu chuẩn, mà chiếc quần này chỉ tiện lợi cho các hoạt động mạnh, có màu sắc phổ thông mua ở cửa hàng quần phẩm dân dụng. Nhìn bề ngoài chiếc quần này còn không bằng quần phục, chỉ có điều chất lượng thì chịu được sự lăn lê bò toài.

Đúng là rất giống trang phục dân công. Long Tuyền không thể không tán thành với đánh giá của mẹ Long, tuy nhiên anh vẫn thản nhiên ngồi xuống, uống một ly đồ uống có giá hai mươi sáu đồng nhưng chẳng hợp khẩu vị chút nào.

Đợi chừng nửa tiếng đồng hồ, cô Tiêu Nam Nam đó mới thong dong đi đến, cô ấy mặc bộ váy ngắn màu vàng nhạt, khoác túi LV, dung nhan trang điểm khéo léo, cơ thể tỏa ra mùi hương thơm ngát, nhìn dáng vẻ giống như trong ảnh chụp, mày cong, mắt nhỏ, môi mỏng và vóc dáng hơi gầy.

Nghiêm túc mà nói, theo quan điểm của một số người thì cô ấy xinh đẹp hơn người vừa gặp lúc trước, vóc dáng dung mạo đều rất có đẳng cấp, đáng tiếc là trang điểm hơi đậm, đánh phấn kẻ mắt gì gì đó rất đầy đủ. Nhưng con mắt với thị lực 5.3 của Long Tuyền tuyệt đối có thể nhìn xuyên qua hiện tượng để thấy rõ bản chất, nếu so sánh hai người với nhau, thì Long Tuyền lại thích vẻ ngoài trong trẻo, tươi sáng như đóa phù dung của Lâm Lung hơn.

Lúc giúp Tiêu Nam Nam thanh toán tiền, Long Tuyền chú ý đến ánh mắt của cô ấy thoáng liếc nhìn chiếc quần dân công không rõ sắc màu của mình với vẻ khinh thường. Cuối cùng Long Tuyền cũng hiểu, vì sao lúc anh nói với Lâm Lung và Viên Viên lát nữa anh sẽ đi đến quán Starbucks ở quảng trường Thiên Phủ, thì hai cô gái đó lại liếc nhìn nhau ngậm mím cười.

Quá trình đi xem mặt lần này thật không thuận lợi, có thể là Tiêu Nam Nam không để mắt đến “anh lính quèn” này cho nên trò chuyện chẳng khách khí gì, lúc tìm hiểu về tình hình công việc, tiền lương của Long Tuyền thì giọng nói còn có chút căng thẳng. Cô ấy trực tiếp hỏi thẳng tiền lương mỗi tháng của Long Tuyền có được một vạn không, đó là điểm mấu chốt để cô ấy tìm bạn trai.

“Không được.” Long Tuyền cũng trả lời thẳng thắn, dứt khoát.

“Sao lại như vậy nhỉ? Chẳng phải nói quân nhân đều được tăng lương hay sao?” Cô ấy tỏ vẻ ngạc nhiên, nghe nói sĩ quan quân đội nhiều tiền nên mới đồng ý gặp mặt, lại còn là thiếu tá nữa, vậy mà lương đến một vạn cũng không được!

“Tăng lương, cũng không thể một bước lên trời, phải làm đến nơi đến chốn.” Long Tuyền ngữ khí điềm đạm, bình tĩnh, khẽ mím môi, trên mặt không hề biểu lộ cảm xúc.

“Vậy anh có xe không? Có nhà riêng không?” Tiêu Nam Nam tiếp tục đặt câu hỏi, sau khi thấy Long Tuyền lần lượt lắc đầu, thì trong lòng thầm xem thường kẻ đang ngồi trước mặt, cảm thấy anh còn không bằng người vừa mới mở nhà hàng lần trước mình mới xem mặt, có xe có nhà có tiền, chỉ tiếc là béo quá.

Thôi được rồi, nếu bản thân nghèo mà gia đình có điều kiện nhiều tiền thì cũng không tệ, mỹ nhân xinh đẹp làm nghề quản lý tài sản ngân hàng hỏi bóng hỏi gió để tìm hiểu đối phương xem nhà anh ta có mấy căn hộ?

“Không có thừa”, Long Tuyền trả lời như vậy. Ý là không dư căn hộ nào, có ba căn thì đều đã cho thuê, còn một căn thì đang đợi giao nhà.

Nghe cô gái này đặt hàng loạt câu hỏi tựa như pháo, mà câu nào cũng liên quan đến tiền, Long Tuyền thầm vui mừng bởi cô ta là do phía thông gia thân thích bên kia của mẹ giới thiệu. Dựa trên nguyên tắc cẩn thận của nhân viên tài vụ, không thông báo cho người được giới thiệu nếu kết hôn sẽ được tặng hai nhà một xe. Nếu mà nói những thông tin này cho cô ấy, e là “định giá” của cô ấy lại càng cao hơn.

“Vậy nếu như kết hôn, chúng ta có thể có được cho riêng mình một căn nhà mới hay không?” Tiêu Nam Nam không ngừng cố gắng thăm dò của cải của nhà Long Tuyền.

Có hay không đều không liên quan gì đến cô, Long Tuyền không muốn tiếp tục lãng phí thời gian trả lời những câu hỏi không có ý nghĩa gì của cô ta nữa, chỉ điềm đạm hỏi một câu: “Là cô muốn gả cho một người hay là muốn gả cho nhà và tiền?”

Tiêu Nam Nam bị người ngồi trước mặt đột ngột hỏi một câu nên ngẩn cả người, lúc này mới hiểu ra người đàn ông trước mặt đang chê cô là kẻ tham giàu, thế là cô liền bực dọc trả lời: “Anh cho là tôi muốn gả cho cái

gì? Còn chưa chuẩn bị xong những điều kiện để kết hôn thì tính đi xem mặt cái gì hả? Nhìn xem cách anh ăn mặc kia, ngồi cùng anh tôi đúng thật là mất mặt!”

Long Tuyền đưa mắt nhìn cô ta một cái, rồi chậm rãi nói: “Bố tôi là giáo sư của trường cô, đã về hưu. Ông ấy nói cất giữ nhiều tiền thì chỉ có lạm phát, không bằng đầu tư, tiền của tôi nếu không đang ở thị trường chứng khoán, không ở thị trường ngoại hối thì cũng đang trên đường đến với thị trường cổ phiếu, gửi ngân hàng thì không có, nhưng đầu tư tài chính thì không ít. Cô chẳng phải là người tư vấn quản lý tài chính sao? Đây chẳng phải là chút kiến thức bình thường trong phạm vi nghiệp vụ của cô sao? Haiz! Đến điều này mà không hiểu thì tôi cũng có chút mất mặt.”

Tôi hoặc là đang ở phòng làm việc, hoặc là đang ở quán Starbucks, hoặc là đang trên đường đến quán Starbucks. Câu nói chua loét này ở trong sách, là do Lâm Lung sau khi nghe Long Tuyền nói muốn đi đến quán Starbucks đã nói cho anh nghe, lúc cô nói câu này thì vẻ mặt tươi cười, như vậy xem ra câu này nguyên bản chính là dùng để làm tiêu chí mỉa mai trào phúng, bây giờ bị mình mang ra dùng lại, hiệu quả vẫn y nguyên, không sai lệch chút nào.

Nhìn nét mặt của cô Tiêu Nam Nam kia hết xanh lại trắng, hết trắng lại xanh, Long Tuyền đột nhiên cảm thấy mình thật là ác, ai lại đi bắt nạt một cô gái bé nhỏ. Nghĩ vậy, Long Tuyền rất nhanh bình tĩnh đứng dậy, sau đó trong lúc Tiêu Nam Nam còn chưa kịp phản ứng nổi điên mắng cho một trận, thì anh đã sải bước thoát khỏi hiện trường phạm tội.

Về đến nhà, vừa khéo đến giờ ăn tối, mới bước vào cửa mẹ Long đã nhiệt tình hỏi thăm tình hình chiến đấu của anh, sau khi biết được hai trận toàn bại, liền vạn phần không vui nấu cho anh một nồi cơm tẻ vượt định mức, còn thêm một món rau, sau đó quay trở lại phòng ăn bắt đầu quở trách con trai mình.

“Con nói xem, rốt cuộc con đã làm gì vậy? Trường hợp đầu tiên không có việc làm thì thôi không nói đến, dù sao đó chỉ là trường hợp bổ sung thay thế, thành hay không thì cũng không ôm hy vọng, nhưng còn với cô gái làm việc ở ngân hàng chẳng phải là rất tốt hay sao? Lại còn là sinh viên cũ của bố con!” Mẹ Long đang muốn quảng cáo rùm beng lên rằng Tiêu Nam Nam kia có bao nhiêu là ưu điểm, thì lại bị bố Long cắt ngang. Chỉ thấy bố Long phản bác: “Bà đừng sắp đặt bừa như vậy, tôi không nhớ rõ lắm có từng dạy cô gái đó hay không, hôm nào lên lớp cũng có hơn một trăm sinh viên, ai có thể nhớ được một sinh viên không phải là xuất sắc.”

Long Tuyên cười thầm, liền bị mẹ lấy chiếc đũa gõ vào đầu, đương nhiên, dựa vào lực phản ứng của anh mà nói, thì chiếc đũa này bất luận thế nào cũng không thể đạt được mục đích, nhưng để mẹ đỡ bực một chút, anh đành ngoan ngoãn ngồi yên cho mẹ gõ một cái.

Tuy vậy miệng Long Tuyên vẫn cố biện giải cho mình để đỡ ám ức: “Cô gái làm ở ngân hàng kia thực đúng là kẻ tham giàu hám của, từ đầu đến chân dùng toàn hàng hiệu, cô ta khinh con nghèo, tiền phụ cấp và tiền gửi ngân hàng đều quá ít, đó là còn chưa nói đến nhà cửa, quyền tài sản và vấn đề tính chất công việc của con, mà cô ta đã đứng dậy rời đi...” Lính đặc chủng thời gian rồi rất nhiều, nên đương nhiên Long Tuyên đã học được kiểu nói dối mà không ảnh hưởng đến toàn cục, như vậy mới có thể cùng với người trong nhà trên cơ sở thẳng thắn trao đổi sự tình, vừa không làm trái với lương tâm lại vừa không bị mắng chửi.

“Haiz, làm việc ở ngân hàng, có thể đúng là thích tiền.” Trong lòng mẹ Long có chút đau khổ, nhưng vẫn nói cứng: “Vậy ngày mai gặp hai người nữa, con phải thể hiện thật tốt cho mẹ!”

Long Tuyên gật đầu đồng ý, sau khi nhanh chóng giải quyết bữa cơm tối, anh liền lấy trong thùng đựng đồ nghề mấy thứ sáng nay vừa mua ở Miếu

Thành Hoàng ra, bắt đầu chế tác hệ thống bảo vệ cần lắp đặt trên các cửa sổ trong nhà.

Long Tuyên đã học bốn năm ngành Tự động hóa, tinh thông kỹ thuật cơ sở, kỹ thuật điện tử và thường xuyên sử dụng máy tính cập nhật tin tức xử lý kỹ thuật, nên việc tiện tay chế tạo ra hệ thống bảo vệ đơn giản đương nhiên là không thành vấn đề. Bởi vậy, tay vừa làm, miệng còn thành thoi ưm... ừm... ngâm nga một ca khúc. Đó chính là ca khúc mà mọi người trong căn cứ của anh thường hay hát: “... *Quân đội là một đóa hoa màu xanh, yêu thương chiến hữu thì bạn sẽ không nhớ nhà, không nhớ mẹ... Quân doanh là ngôi nhà ấm áp của bạn, mẹ của bạn không nên lo lắng... Ở quê nhà có cô gái tốt, bạn thường mơ được gặp cô ấy, nam nhi trong quân đội cũng có nhiều tình cảm, cũng muốn kết bạn để đi đến chân trời góc bể, chỉ có điều trên vai gánh trách nhiệm nặng nề, nên đành phải bỏ tình yêu xuống trước tiên...*”

Không sai, chỉ có thể bỏ tình yêu xuống trước, yêu hay không yêu quá là hư ảo.

Long Tuyên cảm thấy tiêu chuẩn chọn vợ của mình đã nói đến mức thấp nhất rồi, chỉ cần cô gái ấy chấp nhận mình vô điều kiện, học lực và dung mạo cơ bản là có thể được thông qua, đương nhiên vẫn còn một điều kiện quan trọng nhất là nhân phẩm phải vượt qua được cửa ải kiểm tra trót lọt, nếu không những cô gái tham giàu, hám của như cô Tiêu Nam Nam kia thì mình chính xác là không có phúc để hưởng thụ.

Vì mục đích kết hôn nên mới phải tiến hành gặp mặt, cho nên không thể thiếu chuyện muốn tìm hiểu điều kiện của đối phương, việc này Long Tuyên rất hiểu, ai cũng muốn chọn nhà trai có điều kiện kinh tế, nhưng những cô gái quá xem trọng vật chất thì chắc chắn là không được. Một ngày nào đó, nếu lòng tham của cô ta rộng ra thành một cái miệng lớn, thì không ai có thể lấp đầy được cái hố sâu không đáy ấy, trừ phi mở xưởng in tiền.

Với Long Tuyền, anh muốn tin tưởng, tiền không thể làm tiêu chuẩn đánh giá tất cả sự vật, trên thế giới này, vẫn còn những thứ quan trọng hơn nhiều.

Ví dụ như... tín ngưỡng.

Hoàng hôn, sau khi Long Tuyền rời đi, Lâm Lung và Viên Viên vẫn ngồi lại thêm một lát nhấm nháp ly trà thơm, rồi gọi điện thoại mời hai người bạn thân khác đến một tiểu viện nhỏ còn sót lại bên cầu Thông Cẩm ăn xiên que^[1], những kẻ có tâm hồn đam mê ăn uống thì luôn tìm được mỹ thực ở những góc ngách mà người bình thường không bao giờ có thể tưởng tượng ra.

[1] Xiên que: Rất nhiều món ăn được xiên vào những que tre, được chiên, nướng có hương vị, màu sắc khác nhau.

Hương vị của những món ăn xiên que ở quán nhỏ bên cầu Thông Cẩm quả thực không tồi, chỉ có điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là khung cảnh ở đây hơi tẻ, mùa hè rất nhiều muỗi. Lâm Lung lại lấy cái chai xịt muỗi ra, xoay xoay phun dày đặc bốn phía, Viên Viên cười trêu chọc: “Cậu lại phun thuốc diệt muỗi sao? Buổi chiều khi cậu ở trước mặt anh lính đó phun lia lịa, tớ thấy anh ta nhú mày, xem ra có vẻ rất ghét người yếu đuối như cậu!”

“Mặc kệ, còn tớ thì ghét sự thô kệch, cục mịch của anh ta!” Lâm Lung nhoèn miệng cười.

“Anh lính nào?” Quyên Tử vừa nghe đã kích động, máu tằm chuyện nhất thời nổi lên. “Là đi xem mặt sao? Có thành công không?”

Ừm, cả Lâm Lung và Viên Viên đồng thời gật đầu.

Tiểu Bình đang chọn món ở giá để đồ ăn, cũng hiếu kỳ tiến lại hỏi: “Vậy sao? Có câu chuyện nào đau lòng không? Mau kể đi để mọi người cùng vui.”

Ặc ặc... Lâm Lung nín thinh, vã mồ hôi.

Thế là hai cô gái tham gia buổi xem mặt lúc chiều vừa ăn xiên que vừa kể lại đại khái những diễn biến đã trải qua, khiến cho hai cô bạn không được tham dự cảm thấy vô cùng mất mát, liền nhao nhao bày tỏ, lần sau nếu gặp được đối tượng xem mặt đáng giá như vậy, nhất định phải kịp thời thông báo để bọn họ đến hiện trường cùng quan sát tỉ mỉ.

Không chỉ thế, hai cô nàng còn oán trách sao không lén chụp một bức ảnh để họ có thể ngắm nhìn.

Lâm Lung lắc đầu, tỏ vẻ tiếc nuối nói: “Sao có thể chụp ảnh được! Nhìn dáng vẻ của anh ta xem ra khả năng giữ bí mật cũng không thấp đâu, nếu chụp thật, nói không chừng anh ta sẽ rút mất thẻ nhớ trong máy điện thoại của tớ ra ấy chứ!”

“Vậy cậu phác họa chân dung của anh ta cho bọn tớ nhìn một chút, cho dù không có thịt ăn thì cũng phải được uống miếng canh chứ.” Quyên Tử nhovn miệng cười, đôi mắt to tròn vụt sáng.

Lâm Lung vốn là người học thiết kế thời trang, vẽ ký họa người có thể xem là sở trường của cô, chỉ cần vài nét bút là có thể phác họa ra chân dung một người, chỉnh trang thêm một chút, thì đến cả thần thái tướng mạo cũng có thể giống đến tám, chín phần, mà cũng không mất nhiều thời gian.

Cô gật gật đầu, đồng ý ngày mai sẽ vẽ vài bức ký họa, sau đó post lên blog cá nhân, xem như lưu lại làm kỷ niệm cho lần xem mặt thất bại này.

Chương 7: Cắm rễ sâu ở quê hương không thích thú gì nước khác

Chín giờ sáng ngày hôm sau, khi ngủ dậy Lâm Lung thảnh thơi vào bếp hấp một quả trứng gà, đồng thời gọi điện thoại cho bố mẹ, báo cáo lần lượt chuyện đi xem mặt thất bại ngày hôm qua. Sau khi ăn sáng xong, cô vào phòng sách mở máy tính bắt đầu viết: Lần xem mặt thứ mười bảy, quân nhân màu xanh lá cây.

Lâm Lung dùng ngữ điệu khô hài để trần thuật về việc mình đã vì con thiêu thân mà mất mặt thế nào trước mặt anh lính đẹp trai đó, rồi suýt chút nữa đã trở thành cô gái háo sắc khi định lên chụp ảnh đối tượng, lúc cô đang viết rất nhập tâm thì chuông điện thoại đột nhiên reo lên, là điện thoại của bố Lâm. Bố nói, cô của Lâm Lung đã di dân sang Mỹ, trong lúc gọi điện về hỏi thăm bà nội, tỏ vẻ quan tâm, thân thiết hỏi thăm đến vấn đề riêng tư của cháu gái, nghe nói cháu đã rất nhiều lần đi xem mặt nhưng toàn thất bại thì vô cùng lo lắng, liền bảo chị họ chuẩn bị đích thân gọi điện tư vấn giúp cho cô vài chiêu.

Bố Lâm vội vàng gọi cho Lâm Lung trước, yêu cầu cô nhất thiết không được ngang ngược bướng bỉnh, phải chăm chú nghe lời chị họ, cho dù trong lòng không muốn nghe, thì ngoài miệng cũng đừng ương ngạnh phản bác.

Lâm Lung vừa nghe bố khuyến cáo lập tức hiểu ra ý tứ, liền chu môi, trầm nghĩ, lát nữa chị họ nói chuyện chắc chắn chẳng có gì hay ho.

Quả nhiên, điện thoại vừa kết nối, chị họ bắt đầu lên tiếng quở trách rằng Trung Quốc hơn một tỷ người, lại nam nhiều nữ ít, thân là em gái của chị ấy mà đến cả một người đàn ông cũng không bắt được.

Hừm! Không phải là mình không bắt được, mà căn bản là mình không chú tâm để bắt! Lâm Lung có chút tức giận, sao có thể hoài nghi sự cuốn hút nữ tính của bản cô nương chứ! Cho dù mình có là gái ế, thì cũng không thiếu người theo đuổi nhé.

“Lúc chị bằng em thì đã sớm kết hôn rồi!” Chị họ nhắc đến chủ đề xuất ngoại liền đưa ra kiến nghị: “Nếu không, hay là em sang bên này, rất nhiều đàn ông Mỹ thích mẫu phụ nữ châu Á nhỏ nhắn, nhanh nhẹn giống như em, vóc dáng của bọn họ to cao, vấn đề di truyền cũng không cần phải để ý lắm, còn tốt hơn những đối tượng em tìm ở trong nước.”

Lâm Lung nghe xong nhất thời tức muốn thổ huyết, quân nhân cao hơn 1m85 cô còn không cần, sao lại phải gả cho mấy con khỉ nước Mỹ không cùng ngôn ngữ chứ? Lòng mắng thì nhiều như rừng rậm, muỗi bay qua cũng có thể lạc đường!

Anh rể họ của cô chính là người Mỹ, thân hình cường tráng như ngọn núi, chức vị của chị họ cao hơn anh rể, đương nhiên, tiền lương vì thế cũng nhiều hơn anh ta, nếu chị họ không phải lấy anh người Mỹ đó vì tiền, thì vốn chị họ cũng đã là một người sinh ngoại. Sau khi làm xong MBA ở Mỹ thì ở luôn bên đó tìm việc, lấy một người Mỹ và việc định cư luôn ở Mỹ là chuyện hết sức bình thường. Hiện tại công việc của chị họ rất tốt, làm quản lý cấp cao cho một công ty đứng trong top năm trăm công ty hàng đầu trên thế giới.

Nhưng Lâm Lung cũng hiểu, con đường thành công của chị họ, không thể áp dụng hoàn toàn sang mình. Còn chưa nói, đến lúc cô vừa nghe thấy mấy từ “đàn ông Mỹ thích mẫu phụ nữ châu Á nhỏ nhắn” thì đã cảm thấy

nổi da gà, không chỉ có thế, vấn đề ngôn ngữ cũng khiến cô cảm thấy khó khăn.

Đã nhiều năm không dùng đến tiếng Anh, những thứ học được trên giảng đường thì sớm đã trả hết lại cho thầy, nói chuẩn xác hơn thì lúc Lâm Lung học tiếng Anh cũng không tiếp thu được nhiều kiến thức, hiện tại cô chỉ có thể nhớ được những từ đơn giản như “and”, “apple”, làm sao có thể giao tiếp được đây?

Và điều quan trọng hơn là: “Đến nước Mỹ thì em có thể làm gì?”, Lâm Lung hỏi chị họ mình, chẳng lẽ lại ra vỉa hè của đường phố New York vẽ chân dung? Đã có rất nhiều người nước ngoài chạy đến Mỹ để làm những việc như vậy, người thành công thì ít, người nghèo chết, đói chết, thậm chí bị những tế bào nghệ thuật vì công cuộc mưu sinh của bản thân làm cho ngột ngạt mà chết thì nhiều.

Chị họ lại trả lời như điều hiển nhiên đúng: “Em biết chơi nhạc cụ dân tộc, vì thế có thể mở một lớp đàn tranh hoặc đàn tỳ bà chẳng phải là được sao.” Chị ấy còn nói: “Bây giờ ở Mỹ không ít những người có tiền lại rất hứng thú với văn hóa truyền thống của Trung Quốc, đến lúc ấy chị sẽ giúp em tìm học viên, ba năm không mở hàng, nhưng mở hàng là có thể ăn ba năm.”

Ở nơi đất khách quê người đến nhạc cụ truyền thống cũng không mua được mà phải mua ở quê nhà rồi gửi bằng máy bay sang; còn đi dạy cho một đám tóc vàng mắt xanh về nhạc cụ dân gian ư? Dạy đàn tranh thì trước tiên phải nói về câu chuyện tri âm *Cao sơn lưu thủy* của Bá Nha và Chung Tử Kỳ, còn khi dạy khúc *Chiêu Quân oán* của đàn tỳ bà thì lại bắt đầu giảng giải từ mối quan hệ chính trị, quân sự của triều Hán và Hung Nô... Nhân tiện phổ cập kiến thức văn học, lịch sử, phát huy mạnh mẽ văn hóa dân tộc? Lâm Lung thở dài một tiếng, lắc lắc đầu; uyển chuyển từ chối ý tốt của chị họ.

Chị họ là một cô gái mạnh mẽ, dùng sức mạnh của bản thân để liều mạng leo lên tầng cao của xã hội, trong mắt Lâm Lung và em trai họ, chị ấy giống như đỉnh Everest vậy, cả hai người em trai em gái bình thường như bọn họ cần phải ngược mắt lên nhìn mà ngưỡng mộ!

Nhưng lúc ở trong nước, chị họ đã từng oán hận bản thân bị chế độ chưa kiện toàn trong nước hạn chế phát triển, chị họ không có quan hệ và kinh nghiệm, gặp phải cái nút cổ chai bé xíu không thể chui lên được tầng lớp cao, vì vậy chị họ dứt khoát lựa chọn cách di dân, với trình độ khẩu ngữ không khác người Mỹ chính hiệu, dựa vào một ông chồng người Mỹ và dựa vào thân phận nhìn như người di dân đời thứ hai mà vững bước thăng tiến.

Thực ra, làm gì có chế độ của bất kỳ quốc gia nào kiện toàn hoàn chỉnh chứ? Không công bằng, quy tắc ngầm, thậm chí là kỳ thị, ở bất kỳ nơi nào, quốc gia nào mà chẳng tồn tại.

Ở Mỹ, một cô gái châu Á di dân đời thứ nhất có thể thăng tiến, hòa vào tầng lớp quản lý cấp cao của một công ty có mô hình lớn thì thực là vô cùng quý hiếm. Chị họ nếu như không đáp ứng được ba điều kiện, được coi như là người đã dung nhập vào xã hội Mỹ, thì e là cũng chẳng có cách nào chen chân đứng vững trên đỉnh núi cao ấy.

Còn Lâm Lung chỉ là một cô gái bình thường, rất rất bình thường, tuy gia cảnh không phải nghèo khó, thậm chí còn có cửa ăn cửa để, nhưng cô lại không có nhiều ham muốn, cũng không có nhiều tham vọng theo đuổi, chỉ là muốn sống một cuộc sống gia đình vui vẻ yên ổn, cho nên, ở trong nước cô dường như không cảm thấy có gì đó gọi là không công bằng hay áp lực cả.

Không công bằng có thể có, nhưng trong phạm vi cô vẫn có thể tiếp nhận được, thỉnh thoảng bực quá cũng chỉ càu nhàu một chút mà thôi, chứ hoàn

toàn không có dự định bỏ xứ mà đi. Cô tin tưởng, cho dù chế độ có khiếm khuyết, thì cũng sẽ ngày càng tốt hơn, ngày càng phát triển tới gần với kỳ vọng của mọi người.

Hơn nữa, điều quan trọng là Lâm Lung rất yêu thích nền văn hóa dân tộc, thích đi du lịch ngắm cảnh giang sơn gấm vóc, cô chọn nghề viết văn và dạy đàn tranh để kiếm sống cũng chính là bởi mỗi ngày đều được hòa chung nhịp thở với văn hóa truyền thống.

Viết chữ dân tộc, đánh đàn dân tộc, trên giá sách bày cuốn *Nhị thập tứ sử* bản của nhà in Trung Hoa, phòng ngủ bày biện theo lối giả cổ, chỉ cần bước một bước là lên được giường, ngay cả chiếc bình đựng kem và bàn chải đánh răng trong nhà vệ sinh cũng là mô phỏng đồ gốm sứ hoa xanh thời Khang Hi, một người như vậy sao có thể rời bỏ mảnh đất này mà đi chứ?

Trong lúc Lâm Lung đang suy nghĩ về việc nên xuất ngoại hay cắm rễ sâu ở đất này, trăng sáng ở phương Tây có tròn vành vạnh như ở đây hay không, thì đồng thời lúc ấy Long Tuyền đang ngồi ở một quán cơm Tây trên đường Hồng Tinh với một đối tượng xem mặt khác, cũng đang đau đầu về vấn đề tương tự.

Long Tuyền ngồi đối diện với một cô gái rất dịu dàng yêu điệu, cô ấy đang tao nhã cắt miếng thịt bò bít tết, gương mặt trang điểm tinh tế, trang phục cầu kỳ sang trọng, so với cô Tiêu Nam Nam lúc trước thì kín đáo hơn rất nhiều và nhìn cũng rất có khí chất.

Triệu Yên, tốt nghiệp Học viện Truyền thông, hai mươi chín tuổi đã là cán bộ quản lý cao cấp. Trong cả năm người anh xem mặt, cô gái này là người lớn tuổi nhất, sinh cùng năm với anh. Cô luôn muốn tìm một người có tướng mạo khôi ngô, gia cảnh giàu có, có chức vụ và công việc tốt, có khí chất, có chiều sâu, không có thói quen xấu, tính cách hướng ngoại

nhưng không vội vàng nóng nảy, đồng thời phải rất nam tính, ôn nhu, biết cách chăm sóc người khác và biết công việc gia đình.

Đáng tiếc cô luôn cầu mà chưa được.

Vốn nghĩ, điều kiện của mình cũng không đến nỗi nào, tìm một người tương đồng có lẽ cũng không phải quá khó khăn, nhưng mà khổ nỗi gặp được người điều kiện vật chất hơn hẳn thì nội hàm khí chất lại bình thường; còn người có nội hàm khí chất vượt trội, thì ngoại hình lại không được; người có vẻ ngoài đẹp trai phong trần, thì gia cảnh và công việc lại không tốt. Thịnh thoảng cũng có người phù hợp với yêu cầu của cô, nhưng yêu cầu của người ta cũng rất cao, cô không có cách nào trở thành người trong lòng họ.

Một người con gái cho dù có điều kiện tốt, công việc tốt, nhưng tuổi trẻ lại chỉ có hạn kỳ, khi tuổi tác ngày càng cao thì yêu cầu cũng phải dần dần hạ xuống.

Ban đầu cô vốn nắm ưu thế ở trong tay, yêu cầu cao, tìm mãi không có đối tượng phù hợp, rồi thời gian cứ thế trôi đi, kết quả là đã quá thời hạn. Mà hàng hóa quá thời hạn thì chỉ có thể giảm giá để xử lý.

Triệu Yên vốn không định gặp anh lính ngò nghêch này, nhưng rồi cũng miễn cưỡng đến, may sao người đang ngồi trước mặt cô cũng đã tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng, có hiểu biết rộng, nên cũng có thể trò chuyện được.

Còn thiếu tá Long Tuyên thì cảm thấy các điều kiện của Triệu Yên đều rất tốt, gia cảnh ưu việt, thông minh xinh đẹp và có sự nghiệp thành công, có thể là do làm quản lý, nên tuy gương mặt cô ấy nhỏ nhắn giống như Lâm Lung nhưng lại thường xuyên toát ra thần sắc kiên định và sắc sảo.

Một người vóc dáng cao gầy, xinh đẹp duyên dáng mang chút cương nghị, còn một người xinh xắn lạnh lợi mang theo chút phong độ của người trí thức, ở ngay thời khắc ban đầu, không thể phủ nhận rằng, Long Tuyên thích nhìn ngắm người đang ngồi trước mặt mình lúc này hơn, đàn ông mà, thực ra trong xương cốt của bọn họ đều là kẻ háo sắc.

Nhưng mà, trong lúc nói chuyện tư tưởng của hai người lại có nhiều chỗ mâu thuẫn, không hòa hợp, bắt đầu từ từ xung đột.

Làm công việc trong giới truyền thông nên Triệu Yên nói về đề tài tự do ngôn luận, cô cho rằng ở trong nước, quyền tự do ngôn luận của mọi người đã bị hạn chế quá mức. Cô hướng tới những quốc gia tự do ngôn luận ở phương Tây, cho rằng những người làm báo ở nơi đó có thể tùy thích viết ra những điều mình đang suy nghĩ.

Long Tuyền đáp lại: “Công dân ở quốc gia chúng ta theo pháp luật được hưởng quyền lợi chính trị, trong đó bao gồm cả quyền tự do ngôn luận, có thể dựa vào quy định của pháp luật, thông qua hình thức ngôn ngữ, biểu đạt và tuyên truyền những suy nghĩ, tư tưởng và kiến giải của bản thân.”

“Ồ! Sau lưng anh có sách chính trị sao?” Triệu Yên khẽ mỉm cười. “Cái gì là pháp luật quy định? Có rất nhiều thứ pháp luật không quy định cũng không thể đăng lên ti vi hay báo đài, mỗi một tin tức đưa ra cho tất cả người dân xem đều phải được xét duyệt rất cẩn thận, hiểu không?”

“Tự do chỉ là tương đối, khi cô tự do cũng không thể vi phạm những nguyên tắc cơ bản.” Long Tuyền hơi nhíu mày, “Nếu mỗi người đều lấy suy nghĩ của mình làm chỗ dựa, tự do phát ngôn, vô tổ chức, vô kỷ luật, thì sẽ sinh ra một cảnh hỗn loạn.”

“Nguyên tắc cơ bản mà anh nói đó là gì?” Ánh mắt Triệu Yên lãnh đạm, phản bác: “Tôi chỉ biết ở các quốc gia phương Tây mọi người có thể mắng chửi chính phủ của bọn họ trên báo chí, châm chọc tổng thống, mà có thấy hỗn loạn to lớn gì đâu.”

Long Tuyền nhìn thẳng vào mắt của Triệu Yên, nghiêm túc nói: “Không có ngôn luận của bất cứ một quốc gia nào là hoàn toàn tự do, người làm báo

ít nhất cũng không được vi phạm nguyên tắc cơ bản về việc giữ gìn an toàn, vinh dự và lợi ích của quốc gia. Chẳng hạn như cô ở Mỹ, nếu tiết lộ những điều cơ mật của quốc gia hoặc phê phán chính phủ một cách hồ đồ không có căn cứ, thì lập tức cô sẽ bị các cơ quan hữu quan mời đi uống cafe ngay.”

Cả hai người đều tranh cãi gay gắt không khoan nhượng, chẳng ai thuyết phục được ai, đây chính là mâu thuẫn căn bản nhất trong tư tưởng.

Một người thì nghĩ bầu trời của các quốc gia khác thật trong xanh sáng láng, không tin tưởng tất cả những gì đang có ở quốc gia mình, luôn đứng trên lập trường của một người chính nghĩa phán xét, phê bình nó. Còn một người lại là vệ sĩ của tổ quốc, luôn trung thành nhất với nhiệm vụ bảo vệ tổ quốc của mình.

Lúc Triệu Yến nói đến việc cô dùng thời gian huấn luyện và nghỉ Tết để đi du lịch nhiều nước, thì ở thời điểm đó, giữa hai người bọn họ cũng đã hiểu về nhau ở một mức độ nhất định, nên lúc cô định phê phán mãnh đất mà bản thân mình đang gắn bó, thì Long Tuyền chỉ cười nhạt, anh đã hình dung ra dáng vẻ của cô trước rồi.

Long Tuyền cảm thấy mình đúng là biết nhìn người, cô Triệu Yến này thực không giống với một người quản lý truyền thông cấp cao đầy khôn khéo, cơ trí cùng tuổi, thực chất bên trong của cô là một thanh niên chất chứa đầy sự phẫn nộ, lúc nào cũng sính ngoại, cảm thấy trắng ở nước ngoài tròn hơn trắng ở trong nước.

Long Tuyền rất muốn nói với cô rằng, không có chứng cứ điều tra thì không có quyền phát ngôn, cô không phải là người ở quốc gia đó, không phải là công dân chính thức của nước họ, chẳng qua là cô chỉ có một quãng thời gian ngắn ngủi đi du lịch đến nước họ thôi, làm sao có thể hiểu hết về đất nước đó, nhìn thấu được nó? Còn chúng ta sở dĩ đối với hiện trạng của đất nước mình có chút bất mãn, là bởi chúng ta được sinh ra ở đây, lớn lên

trên mảnh đất này, cho nên chúng ta hiểu về nó rất nhiều, mà càng hiểu nhiều, thì chúng ta lại càng mong muốn nó ngày một thay đổi.

Long Tuyền muốn nói thêm, một người làm báo chín chắn, càng nên định hướng cho người dân nhìn nhận thế giới một cách lý trí, lạc quan, mong chờ sự phát triển của nó, chứ không được hướng dẫn người dân lấy tự do ngôn luận làm cơ hội, như vậy càng khiến mọi người thêm chán ghét xã hội này, tiến tới việc muốn rời xa nó, thậm chí là lật đổ nó!

Chỉ có điều, đối với những người như Triệu Yến, trong ánh mắt luôn toát ra sự miệt thị và không cam chịu thì nói những lời chân thực này cũng không có ý nghĩa gì, cho nên Long Tuyền chỉ để ý tìm một khe hở trong lời nói của cô, điềm điềm nhắc nhở: “Cô thích xuất ngoại để mua sắm? Thật là đáng tiếc quá, bởi vì ngành của tôi có chút quy định đặc thù, đó là người thân trong gia đình sẽ bị giới hạn xuất ngoại.” Thực ra cũng không phải là tuyệt đối không thể xuất ngoại đi du lịch, chỉ có điều là phải được nội bộ phê duyệt, nhưng nửa câu sau Long Tuyền nuốt luôn không nói nữa.

“Hả?” Triệu Yến có chút sửng sốt, cô vừa cảm thấy mình sắp thuyết phục được đối phương, nhưng không ngờ anh lại thốt ra một câu như vậy, ý là mình không thể gả cho anh được đúng không?

Cắt, ai thèm quan tâm! Triệu Yến đã ăn xong bữa trưa, lập tức nói: “Tôi nghĩ, chúng ta không cần phải tiếp tục nói chuyện với nhau nữa.” Nói xong liền đứng dậy lịch sự cáo biệt, và không có khả năng sẽ quay lại.

Cắt, ai thèm quan tâm! Không quay lại là tốt nhất. Long Tuyền đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn theo bóng dáng Triệu Yến, sau đó ngoắc tay gọi phục vụ làm thêm một xuất cơm rang trứng, lúc này vì giữ hình ảnh nên anh ăn rất nhã nhặn, chút đồ ăn đó thực ra còn không đủ để nhét kẽ răng.

Người như sắt, cơm như thép, xem mặt không thành công cũng chẳng sao, phải no bụng trước đã!

Đợi đến lúc người phục vụ mang đĩa cơm rang trứng đựng trong một chiếc đĩa trang trí vô cùng đẹp mắt lên, nhìn thì tất cả có lẽ còn chưa đến hai lạng, hầu như chẳng nhìn thấy cơm và trứng đâu, lúc này Long Tuyền có chút buồn rầu, thầm nghĩ mình thật ngớ ngẩn, sớm nên tính tiền rời đi, ra quán đối diện ăn một tô phở mì sốt hỗn hợp, chắc chắc nhiều hơn xuất ăn này, mà giá chỉ bằng một phần tư!

[©STENT](#)

Sau bữa trưa, thấy thời gian vẫn còn sớm, Long Tuyền liền đi bộ dọc theo đường Hồng Tinh, chệch hướng Tây Nam ba mươi lăm độ, đi về hướng đường Xuân Hi trung tâm thương mại sầm uất bậc nhất chốn Thành Đô, để xem cảnh tượng náo nhiệt, mở mang kiến thức một chút về cảnh đẹp của quê hương sau nhiều năm xa cách. Trên đường đi, anh nhân tiện mua thêm hai cái bánh bao to nhét vào bụng, sau đó vừa bước về phía trước, vừa suy nghĩ về nhiệm vụ viết kế hoạch tuyển huấn chết tiệt mà trước khi nghỉ phép đội trưởng đã giao.

Con người của đội trưởng Chu Thuần tuy bản chất rất thâm hiểm láu cá, mồm miệng có lúc cũng hơi nhiều chuyện, nhưng đối với công việc lại vô cùng chăm chỉ, bố trí nhiệm vụ từ trước tới giờ đều là nói sao làm vậy. Anh ta nói lúc quay về phải giao bản kế hoạch, thì nhất định sẽ chờ Long Tuyền nộp bản kế hoạch lên, tuyệt đối không cho phép vì bất cứ lý do gì mà kéo dài.

Cho nên dù là đang đi dạo, thì trong đầu Long Tuyền vẫn phải chia thành hai ngăn, một ngăn thì nhàn nhã nghỉ ngơi, ngắm nhìn cảnh vật, một ngăn thì vẫn phải tiếp tục cố gắng vì nhiệm vụ được giao mà chuyển động không ngừng. Có những lúc Long Tuyền cảm thấy mình bị bóc lột nhiều quá, chỉ

muốn lệ nóng quanh tròn, ngửa mặt lên trời huýt sáo dài: Đội trưởng, ngài có thể chỉ giao cho tôi nhiệm vụ vinh quang chứ đừng có gian khổ, được không?

Đi dạo một vòng lớn, đột nhiên Long Tuyền cảm thấy ở chỗ này cũng chẳng có cảnh gì hay ho, xung quanh toàn là người, đợi ở đây cảm thấy có chút không thoải mái, bởi vì anh thường phòng bị theo bản năng, mỗi lần có người đi đường nào đó đi ngang qua sát vào người anh, thì anh luôn có chút ngờ vực. Thế là anh liền kết thúc cuộc đi dạo, chạy bộ về hướng Tây Bắc khoảng chừng mười kilômét, đến trung tâm tập thể dục Kim Ngưu ở đường vành đai hai, đây chính là địa điểm mà hắn đã hẹn để xem mặt đối tượng thứ tư, quán trà Olin ở bên trong sân vận động.

Nói về việc vì sao anh chàng Long Tuyền lại chọn cách đi bộ hoặc chạy bộ thay cho những phương tiện giao thông khác trong thành phố này, là bởi vì anh cảm thấy thời gian đợi xe, hoặc thời gian chờ đợi trên xe vì bị tắc đường quá lâu, với thời gian ấy thì bản thân anh đã sớm đi bộ đến nơi lâu rồi! Ngoài ra đi bộ và chạy bộ còn giúp anh hoàn thành nhiệm vụ tập luyện mỗi ngày.

Bộ binh, bộ binh chính là binh phải đi bộ mà!

Chương 8: Vô tình trông liểu, liểu thành bóng mát

Lúc đi đến trung tâm thể dục Kim Ngưu, Long Tuyền có chút ngạc nhiên khi thấy đối phương đến sớm hơn cả mình, đang ngồi đợi sẵn trong quán trà. Đây cũng là một quán trà ngoài trời, xung quanh có nhiều cây cối xanh

tươi, hai người chọn chỗ có bóng mát ngồi nói chuyện phiếm, thảnh thơi có vài cánh hoa chao liệng trong gió rớt xuống bàn trà hoặc đậu lên vai họ.

Cô gái ấy tên là Hồng Hiểu Đình, tốt nghiệp đại học Chính pháp^[1], làm việc tại tòa án tối cao của tỉnh, gia cảnh bình thường nhưng bản thân lại rất liêu lĩnh. Cô có tướng mạo phổ thông, mặc trang phục cũng tương đối giản dị, váy màu nâu, không trang điểm, tóc búi cao, lông mày rậm, mắt to, nước da ngăm đen, hàm dưới khá rộng, khuôn mặt vuông vức.

[1] Chính pháp: Chính trị và pháp luật.

Nhìn vẻ bên ngoài của Hồng Hiểu Đình mà nói thì cô thuộc tuýp người chính trực ngay thẳng, rất phù hợp với công việc mà cô đang làm. Tuy nói việc nhìn tướng mạo để đoán người này phần lớn là quan niệm mê tín từ thời phong kiến, nhưng những người đã từng học qua về nhân trắc học thì ít nhiều cũng sẽ biết xem tướng mạo, mặt do tâm sinh, xem tướng có lúc cũng có những tác dụng nhất định trong phá án.

Sau một hồi nói chuyện phiếm quả nhiên kiểm chứng được điều này, ngoài Lâm Lung ra, Hồng Hiểu Đình là người nói chuyện khá suôn sẻ với Long Tuyên.

Hồng Hiểu Đình của hệ thống công - kiểm - pháp và anh lính đang phục vụ trong quân đội dù sao cũng có tiếng nói chung, bởi chỉ ít bọn họ cũng có một tín ngưỡng tương đồng.

Có những lúc Long Tuyên đột nhiên nghĩ rất buồn cười, không biết có phải là cụ thể quá không, những cô gái không thích trang điểm thường hay chọn những lúc không phải là giờ ăn cơm để hẹn đối tượng xem mặt ở các quán trà có phong cảnh rất đẹp. Còn những cô gái thích trang điểm kỹ càng, coi trọng phong cách cá nhân thì lại thích hẹn hò vào giờ ăn cơm ở những

quán cafe sang trọng trong trung tâm thành phố hoặc là ở những nhà hàng Tây.

Anh đoán rằng những cô gái thuộc kiểu người ở về đầu tương đối cẩn thận lý trí, nếu như cuộc xem mặt không thành công thì cũng sẽ không phải ăn cùng người đàn ông xa lạ một bữa cơm, tuy rằng ăn một chút đồ thì cũng không đến nỗi đắt lắm, nhưng bọn họ không muốn nợ ân tình bất cứ người nào. Còn những cô gái thuộc kiểu người thứ hai, thích ước định thời gian gặp mặt vào giờ ăn và ở những quán ăn sang trọng là bởi, căn bản họ biết chắc chắn rằng mình sẽ không phải tiêu tiền cho một xuất ăn và nhân tiện còn khảo sát được luôn đối phương khi ngồi ở những chỗ sang trọng ấy thì cử chỉ, hành động, lời nói có chừng mực hay không, tư thế ngồi ăn ở nhà hàng Tây có làm cho họ bị mất mặt hay không... Mất mặt một lần thì không sao cả, quan trọng là phải quan sát cho kỹ để không bị mất mặt cả đời.

So sánh hai kiểu người ấy mà nói, Long Tuyên thích kiểu người đầu tiên hơn, bởi vì anh vốn là người thô lỗ, không thích đến những nơi quá sang trọng và đẹp đẽ, cảm thấy những nơi đó không phù hợp với mình.

Hai người cùng nhau trò chuyện từ ba giờ đến năm giờ chiều, cả hai nói chuyện rất vui vẻ, đến nỗi Long Tuyên còn phỏng đoán có thể sau lần gặp mặt ngày hôm nay, mình lại hẹn gặp Hồng Hiểu Đình thêm một lần nữa, xem xem có cơ hội để phát triển hay không, nhưng cô gái này khi đến khoảng năm rưỡi thì đưa mắt nhìn đồng hồ, thấy rằng có thể kết thúc lần gặp gỡ xem mặt này ở đây, nên bắt đầu phát biểu “những lời kết thúc vụ án”.

Tự cô ấy tổng kết nói: “Chúng ta chỉ thích hợp làm bạn, chứ không có cách nào làm người yêu. Nguyên nhân rất đơn giản, anh bạn tôi cũng bận, công việc của cả hai đều quá bận. Nếu như sau này có con, chỉ có thể giao cho ông bà nội ngoại chăm sóc hộ, mà như vậy thì chẳng khác gì một đứa

trẻ ở nông thôn, nếu không được gần gũi cha mẹ, thì về căn bản đứa trẻ đó cũng chẳng nhận ra cha mẹ nó.”

Hồng Hiểu Đình nói như vậy là có ý nhấn mạnh, một đứa trẻ nếu không được sự quan tâm yêu thương chăm sóc của cha mẹ thì rất dễ nảy sinh vấn đề về tâm lý, bản thân cô lúc thụ lý xử án đã gặp phải rất nhiều ví dụ điển hình. Thậm chí cô còn khuyên Long Tuyền nên tìm một cô gái có công việc nhàn rỗi để cưới làm vợ, bởi một cô gái như vậy mới có nhiều thời gian và tâm huyết gánh vác cả trách nhiệm của người cha, giúp anh chăm sóc bảo vệ gia đình, tạo cho con trẻ một môi trường gia đình với đầy những yêu thương và sự quan tâm gần giống như một gia đình hoàn hảo.

Long Tuyền lặng lẽ gật đầu, đương nhiên đồng ý với đề nghị của Hồng Hiểu Đình.

Bởi anh nghĩ đến thời niên thiếu của mình, đó là cả một quãng thời gian bất thường, giống như những gì cô ấy nói, không có sự yêu thương vỗ về của cha mẹ. Lúc bố mẹ nuôi ôm em trai vào lòng vô cùng thân thiết - khi đó em trai là con đẻ của họ, còn anh chỉ là con nuôi, nên đã hoàn toàn trở thành người thừa, không được ôm ấp, không được biểu lộ tình yêu thương thực sự, anh chỉ có thể đứng bên cạnh bọn họ nhìn mà ao ước, chờ mong.

May là cuộc sống của bố mẹ nuôi khá giả, về mặt vật chất họ không khát khe với anh, lúc đó anh chỉ còn cách lao vào học tập, mong sẽ nhận được những lời khen ngợi và hy vọng có thể đợi được bố mẹ đẻ của mình. Chính cách thức tích cực, lạc quan, vui vẻ này đã giúp cho rất nhiều người không phát tiết ra những tâm trạng bi quan, và không bước vào con đường sai lầm.

Vì vậy, Long Tuyền đương nhiên tán đồng với quan điểm của Hồng Hiểu Đình, chỉ có thể mang theo chút tiếc nuối kết thúc cuộc xem mặt, hai người đứng dậy rời khỏi trung tâm thể dục, sau đó lịch sự nói lời cáo biệt, rồi mỗi người đi về một hướng.

Sau khi về nhà, mẹ Long nghe nói con trai hai lần xem mặt tiếp theo trong ngày hôm nay đều thất bại thì giận vô cùng, mắng chửi một trận thậm tệ, rồi quy kết lý do của việc xem mặt không thành công là bởi cách ăn mặc như dân công của con trai bảo bối.

Không cần nghĩ thì cũng biết là thế này mà! Long Tuyền cần tướng mạo có tướng mạo, cần vóc dáng có vóc dáng, bằng cấp đủ cao, lương không thấp, sinh lễ cũng nhiều, dù cho công việc có chút không được vừa ý người khác, nhưng có thể chuyển nghề phục viên mà, vấn đề nhỏ này có thể giải quyết được, chỉ có một điều duy nhất không vừa mắt, đó chính là bộ trang phục như thổ dân của anh.

Thế là sau bữa tối, anh bị anh trai Lưu Điền và chị dâu vốn nghiện mua sắm kéo ra đường Xuân Hi - đoạn đường mà buổi chiều anh vừa dạo qua - với mục đích duy nhất là mua sắm quần áo.

Trên đường đi, Long Tuyền nhiều lần nhấn mạnh rằng buổi chiều anh vừa đi qua nơi này, không chọn được bộ đồ nào vừa ý, nhưng ngay lập tức đã bị anh trai đang lái xe nhìn bằng nửa con mắt, “Tưởng anh không biết em dạo phố thế nào sao? Em như vậy mà cũng gọi là ‘dạo phố’ ư? Đó chỉ là đi trên đường thôi, không ghé vào cửa hàng, kháng nghị vô hiệu, bị bác bỏ, ngậm miệng đi theo. Đúng thật là, đến chiến trường cũng đã đi rồi mà còn sợ dạo phố, cũng không cần em phải chọn trang phục, chỉ cần đứng ở đó là được, chị dâu sẽ giúp em.”

“Hừm!” Long Tuyền cúi gầm mặt, cam chịu để cho anh trai mạnh miệng chỉ huy. Anh nghĩ thầm, chịu đựng nhé, chẳng qua cũng chỉ là vì muốn tốt cho mình thôi. Nếu không phải tại hồi đại học anh đột nhiên cao thêm mười centimet, rồi mấy năm gần đây không ngừng rèn luyện khiến dáng vóc càng trở nên cao to, quần áo may sẵn chẳng vừa với người, thì anh tuyệt đối không mặc tiếp những bộ quần áo cũ trước đây.

Long Tuyên quả thực rất ghét đi dạo phố, một người mà cả ăn cơm, xúc miệng và tắm rửa cũng chỉ giải quyết trong vòng mười lăm phút là xong, thì sao có thể quen với việc lãng phí thời gian cả buổi tối để đi loanh quanh trong các cửa hàng chọn mua một bộ quần áo? Huống hồ bộ quần áo đó chỉ để mặc cho một người lạ hoặc nào đó ngắm.

Từ Thái Bình Dương dạo qua Vương Phủ Tỉnh, Long Tuyên cứ thế thần thờ đi theo chị dâu để làm ma-nơ-canh, bởi chốc chốc chị ấy lại chọn một bộ ướm lên người anh, sau đó nuôi tiếc vì phát hiện những số 0 in trên tag sản phẩm, không hiểu vì sao một bộ quần áo với chất liệu mỏng tang, nhẹ nhàng kéo một cái cũng có thể rách này lại có giá đắt như vậy.

Thôi, dù sao anh trai cũng là nhà giàu mới nổi, anh ấy muốn tặng thì mình mặc, bởi từ nhỏ đến lớn anh ấy luôn quan tâm chăm sóc mình đã thành quen rồi. Long Tuyên nhớ đến lúc ở nhà trẻ, Lưu Điền mãi chơi không túm chặt lấy tay anh, thế là nhất thời bất cẩn để anh đi lạc. Sau bảy năm bị lừa bán đi, cuối cùng anh cũng quay được về nhà. Sự tuyệt vọng, hổ thẹn, thương cảm và tình thân ruột thịt kìm nén giày vò trong lòng Lưu Điền suốt mấy năm lúc ấy được dịp bùng phát. Lưu Điền chăm sóc anh tỉ mỉ, chu đáo bằng tất cả tình cảm xuất phát từ nội tâm giống như đang hầu hạ lão tổ tông vậy.

Chỉ cần Long Tuyên có thể sống tốt, tìm được vợ suôn sẻ thì việc mua vài bộ quần áo này có xá gì. Lưu Điền và mẹ Long thậm chí còn cảm thấy, anh vì chưa tìm được một người vợ tri âm tri kỷ cho nên mới cảm rẽ ở doanh trại quanh năm không về nhà, nếu có thể định việc kết hôn, thì nói không chừng, biết đâu anh lại vì vợ vì con mà lập tức đồng ý phục viên chuyên nghề.

Đây cũng chính là nguyên nhân căn bản khiến mọi người trong nhà rất quan tâm đến việc đi xem mặt của Long Tuyên.

Tối muộn, ba người sau khi mua sắm xong xách theo túi lớn túi nhỏ trở về nhà ở gần bảo tàng Tây Môn Vĩnh Lăng, anh trai mời Long Tuyền đến nhà ngủ tạm một đêm, nằm cùng giường với anh ấy để hàn huyên, tâm sự cho thêm gắn kết tình cảm. Thực ra, Long Tuyền vốn định từ chối đề nghị này, chỉ là không tiện nói ra.

Đêm nay, quả nhiên là không ngủ.

Từ lúc vào quân ngũ đến giờ Long Tuyền không ngủ cùng anh trai hôm nào, bởi vậy không quen với tần suất nhịp thở của anh ấy, cũng không quen có một người khác nằm bên cạnh mình, có mấy lần Lưu Điền trong lúc ngủ say vô tình quờ tay quờ chân chạm vào người anh, khiến anh đột nhiên giật mình tỉnh giấc, cơ thể tự nhiên theo phản ứng có điều kiện tạo thành hành động cảnh giới, thậm chí là phản ứng tấn công.

Một lần nghiêm trọng nhất, trong lúc mơ màng, anh đã ra tay túm lấy cổ anh trai, sau khi tỉnh ngủ hẳn anh mới giật mình kinh sợ toát hết mồ hôi, nếu lúc đó anh trai trong lúc ngủ mà có động tác đại loại như kiểu kháng cự thì chắc chắn anh đã dùng lực siết mạnh!

Thời gian còn lại, Long Tuyền đành nằm dài trên giường căng mắt chờ trời sáng, không dám ngủ nữa, trong đầu vẫn nghĩ quần quanh một vấn đề, liệu mình có thực sự thích hợp cưới một cô gái bình thường làm vợ? Ngộ nhỡ đối với người vợ mới cưới mà mình cũng thế này, thì cô ấy dù không bị bóp chết cũng bị mình dọa cho sợ mà chết.

Thế nhưng lúc ngủ với đồng đội thì không xuất hiện vấn đề như vậy, có lẽ do anh cùng với bọn họ đã đồng sinh cộng tử nên có sự ngầm tin tưởng lẫn nhau. Vậy có nghĩa là, mình phải tìm được một cô gái có thể khiến cho mình hoàn toàn tin tưởng, hoàn toàn thoải mái. Haiz! Khó! Thật sự khó! Long Tuyền nghiến răng, trong lòng rầu rĩ, rầu rĩ đến tận lúc trời sáng.

Sau khi ăn sáng xong, đọc báo một lát, Long Tuyền từ đầu đến chân ăn vận như một thanh niên thời thượng rời khỏi nhà, sau khi đi bộ một đoạn ngắn, anh liền lên xe bus ở đường số 4, chuẩn bị đi đến nhà hàng Tây nào đó trên đường Xuân Hi cùng ăn bữa trưa với đối tượng xem mặt cuối cùng.

Thực ra anh rất muốn tiếp tục đi bộ, chỉ là bộ quần áo mới trên người và đôi giày mới dưới chân không chịu phối hợp, nên đành phải từ bỏ ý định.

Khi đến trạm dừng ở trước đoàn ca múa phía Tây, Long Tuyền đang nghĩ cô gái có tên gọi là Lâm Lung kia hình như ở gần đây, thật không ngờ, đảo mắt một cái đã nhìn thấy cô nhanh nhẹn lên xe.

Thật là trùng hợp! Trong đầu Long Tuyền cảm thán như vậy, nhưng trong lúc anh còn chưa kịp chào hỏi, thì đã thấy Lâm Lung mắt không hề chớp lướt qua đi xuống phía sau xe, hoàn toàn chẳng chú ý gì đến anh.

Thôi bỏ qua, chẳng có cách nào, tại chiều cao của cả hai chênh lệch quá lớn, nên không thể trông chờ vào cô gái Lâm Lung có chiều cao thấp hơn cả mực nước biển kia sẽ ngẩng đầu nhìn để kiểm tra xem tướng mạo của kẻ cao lớn lạ hoắc bên cạnh mình thế nào.

Long Tuyền đứng phía sau tài xế, như vậy là cách chỗ Lâm Lung đến cả nửa xe hành khách, thế nên anh cứ lặng lẽ quan sát. Thực ra trước đó anh không kịp chào hỏi đối phương là có một nguyên nhân rất quan trọng, đó là vẻ ngoài của cô ấy thay đổi quá khác, khác đến nỗi người như Long Tuyền đã từng luyện qua cách làm thế nào để phân biệt diện mạo của một người với tốc độ nhanh nhất cũng phản ứng chậm chạp, anh phải mất vài giây mới có thể xác định chính xác đó là Lâm Lung. Hai hôm trước còn là một cô gái tóc dài thẳng tắp, khoác áo choàng phóng khoáng hoạt bát, hôm nay mái tóc ấy đã được uốn xoắn lộn dài bồng bênh, cài một chiếc cặp tóc đính đá lóng lánh, ngũ quan được trang điểm cẩn thận, lông mi chải cong vút, da mặt

trắng mịn màng, đôi môi hồng đào tron bóng gợi cảm, thoát nhìn rất mê hoặc, cả đôi khuyên tai bằng hạt trân châu màu hồng nhạt thỉnh thoảng khẽ đung đưa, khiến cho người khác không kiềm chế được buộc phải dừng lại ngắm nhìn vành tai nhu thuận ấy của cô.

Cô thật đúng là rất biết trang điểm, mỗi bộ phận đều tô điểm vừa đủ, thoát nhìn mềm mại tự nhiên hơn nhiều so với cô Tiêu Nam Nam cố vấn quản lý tài sản, trẻ trung trong sáng hơn cô Triệu Yến quản lý cấp cao truyền thông. Nếu không phải Long Tuyên đã từng gặp một Lâm Lung giản dị, thuần chất, thì trong những giây phút đầu tiên nhìn thấy cô, anh tuyệt đối sẽ không phân biệt được rốt cuộc cô có trang điểm hay không.

Mà bóng dáng vừa lướt qua kia hôm nay lại mặc một chiếc váy mỏng màu hồng nhạt dài tới gối, đi đôi xăng-đan cao gót nhỏ trong suốt xinh xắn, đeo chiếc vòng tay bằng chuỗi hạt màu hồng phấn nên nhìn càng lộ rõ khí chất phóng khoáng, hoạt bát.

Cô gái này... Long Tuyên đột nhiên cảm thấy mình không biết nên kinh ngạc tán thưởng hay gượng gạo cười khỏ, hai hôm trước cô rõ ràng là đã nhìn người để chọn cách ăn mặc. Biết mình là một quân nhân, thậm chí còn là một quân nhân tương đối mộc mạc giản dị, cho nên mới ăn mặc trang điểm trang nhã và chọn hẹn gặp ở một quán trà thanh tao trong công viên.

Thực sự là lợi hại, cách một ngày thay đổi một gương mặt, cách một ngày thay đổi một khí chất, đến cả mùi hương trên người cũng đổi từ mùi hoa quả thanh mát sang mùi thơm ngọt ngào của hương hoa! Quả thực là chẳng thua kém gì tác nghiệp hóa trang điều tra của đơn vị mình. Từ tận đáy lòng Long Tuyên thốt lên cảm thán và thêm một lần nữa thừa nhận, nếu như thể chất và thành tích của cô gái này tốt hơn chút nữa, thì hoàn toàn phù hợp đi học quan hệ quốc tế!

Đang nghĩ như vậy, Long Tuyên đột nhiên phát hiện thần sắc của Lâm Lung có chút bất thường, cô khẽ chau mày, ánh mắt nhiều lần liếc sang bên trái nơi có người đàn ông trông như cán bộ ăn mặc rất bảnh bao, xách chiếc cặp công văn màu đen, cả người đang dựa sát vào một cô gái nhỏ nhắn có dáng vẻ như học sinh trung học, vị trí bàn tay của người này dường như có phần không phù hợp.

Thoạt nhìn, Long Tuyên cho rằng người đàn ông này là một tên ăn cắp đang định lấy trộm gì đó, nhưng sau đó lại phát hiện ra sắc mặt của nữ sinh kia không được tốt lắm, liền định thần nhìn chăm chú, ồ, thì ra là một kẻ háo sắc ở trên xe bus, dám thò bàn tay lộn ra để phạm tội!

Ánh mắt Long Tuyên lập tức lạnh băng, anh rẽ đám người đi đến gần vị trí của tên háo sắc kia.

Trong mắt anh, những kẻ suy đồi đạo đức như thế này còn bỉ ổi ác tâm hơn cả phường trộm cắp, thứ bọn trộm cắp lấy đi chỉ là tiền, còn với bọn háo sắc thế này, thứ chúng lấy đi chính là những ký ức hồn nhiên tươi đẹp của các cô gái trong sáng thơ ngây, niềm tin và thiện cảm đối với người khác phái. Những cô gái thuở ấu thơ hoặc khi trưởng thành đã từng bị quấy rối tình dục hoặc thậm chí là bị xâm hại tình dục, thì đa số sau này lúc đến tuổi lập gia đình đều xuất hiện những vấn đề về tâm lý ở một mức độ nào đó, mà điều đó còn nghiêm trọng hơn nhiều so với việc bị mất tiền.

Giữa lúc Long Tuyên đang muốn tiến lại gần ngăn cản hành vi của tên kia, thì đột nhiên nghe thấy Lâm Lung hét lên một tiếng “Ai da”, sau đó giống như đứng không vững đổ nghiêng sang phía tên mặt người dạ thú kia, trong nháy mắt chỉ thấy chân trái của cô thò ra cùng với đôi xăng-đan cao khoảng bảy phân, giận dữ đạp lên chân của tên háo sắc kia, khuỷu tay trái thuận thế huých một cái, khiến cho tên đàn ông to lớn kia nằm bò trên sàn xe ôm chân hít không khí, kêu la “ái ôi ôi” thảm thiết.

Một người vốn bình tĩnh như Long Tuyền khi gặp cảnh tượng này cũng không khỏi trợn tròn hai mắt, này này, đây là cô gái nhỏ yếu điệu, thanh tú, nhã nhặn mà anh gặp hai hôm trước sao? Một cước đó cũng thật là ác!

Không thể ngờ, tình cảnh tiếp theo càng làm cho Long Tuyền được mở rộng tầm mắt hơn.

Khi tên háo sắc kia đang lớn tiếng gào rằng Lâm Lung không nắm vững tay vịn trên xe mà đạp phải hấn, tất cả mọi người đều cho rằng cô gái trắng trẻo trang điểm xinh xắn, thoát nhìn vô cùng dịu dàng ôn nhu kia đã bị dọa cho sợ đến nỗi không nói được lời xin lỗi.

Thế nhưng lại khác hoàn toàn với dự đoán của mọi người, cô gân cổ cất giọng to hơn mắng lại: “Ai nói là tôi đứng không vững? Là đạp anh đó! Người trông áo quần bảnh bao mà lại giống như chó vậy, tay chân rõ ràng là không sạch sẽ! Xem ra đúng là súc sinh mặc quần áo ra đường rồi, đó là ví tiền của người ta, không phải của anh! Cô giáo không dạy anh đồ của người khác thì không được cầm sao, tôi thấy anh nên cút vào trong bụng mẹ để tạo hình lại đi!”

Long Tuyền nghe thấy quả thực muốn vỗ tay khen ngợi, đúng là nhanh trí, trong nháy mắt đã biến tên háo sắc thành kẻ trộm, như vậy cô bé bị quấy rầy kia sẽ không lúng túng xấu hổ, mắng chửi cũng có chút thoải mái hả hê hơn, hơn nữa mắng chửi cũng rất cừ, không mang một chữ thô tục nào nhưng khiến kẻ đó rất tổn hại.

Người đàn ông kia vẻ mặt xám ngoét, lồm cồm bò dậy, chỉ vào Lâm Lung giận dữ hét lên: “Này, ai ăn trộm? Muốn bị đánh hay sao mà dám chửi bố mày như vậy?”

Chứng kiến bầu không khí căng như cung đã lên dây, những người trên xe đều tránh ra tạo thành một vòng tròn ở giữa, nhao nhao vây xem, chỉ

trích người đàn ông kia, nhưng tạm thời không có ai trực tiếp tiến lên gia nhập vào chiến cuộc, mọi người chỉ đơn thuần thưởng thức màn mỹ nữ đấu với ác long.

Long Tuyền rất bình tĩnh tiến đến bên cạnh Lâm Lung để có thể thuận tiện bảo vệ cô gái có tinh thần trọng nghĩa vượt trội này, dự định đợi tên háo sắc kia động thủ thì anh sẽ thuận thế ra tay, bởi quân nhân không được vô cớ đánh người, nhưng nếu là tên kia ra tay làm bị thương dân thường, thì tính chất hành động sẽ khác.

Nào ngờ, hành động tiếp theo của Lâm Lung càng khiến người khác kinh ngạc, chỉ thấy tay phải của cô nắm lấy lưng ghế dựa bên cạnh, tay trái giữ chặt lấy váy, sau đó giơ chân đá cho tên kia một cước khiến hắn văng về phía lan can chắn cạnh cửa lên xuống phía sau xe, đôi chân cơ hồ như tạo thành một góc 180 độ, chân trái khéo léo giẫm lên ngực tên háo sắc, một đôi mắt to sáng rực mang theo ánh nhìn khinh thường mở trừng trừng nhìn hắn.

“Theo tôi thấy, anh mới là kẻ muốn bị đánh.” Ngữ điệu của Lâm Lung chậm lại, cô hơi hất cằm, hai hàng lông mày khẽ chau, dùng ngữ khí ngạo mạn và thần sắc khinh bỉ hỏi: “Lúc mẹ anh sinh anh ra, có phải đã đem cuống rốn cho người ta vớt đi rồi không? [2]”

[2] Ý mắng đối phương là “quái thai”.

Mọi người trên xe đều cười to, thậm chí còn có tiếng trầm trồ khen ngợi. Đến cả Long Tuyền cũng muốn trầm trồ khen ngợi theo, rất có khí chất, cô gái Lâm Lung này tuy trang điểm, ăn mặc vô cùng ôn nhu, nhưng hành vi cử chỉ lại rất khí chất, cừ khôi, thực đúng là tràn đầy khí khái anh hùng!

Đúng lúc này xe đến trạm dừng, tài xế dừng xe ở chỗ đỗ, mở cửa phía sau, Lâm Lung vì nhường chỗ cho những hành khách khác xuống xe, nên

đành phải thu chân lại, còn tên háo sắc kia thì cố giãy giụa nói vớt một câu: “Mụ nà dòng kia, hãy đợi đây, tao sẽ tìm người đến dạy dỗ mày!”, sau đó xoay người định đào tẩu xuống xe, nhưng bất ngờ hấn lại bị một người túm cổ áo lôi lại.

“Tài xế, đóng cửa, lái xe đi.” Long Tuyên dòn khí đan điền quát lên như vậy, ngữ khí ấy thật giống như quát “đóng cửa thả chó”, giọng trầm thấp mang theo chút khàn khàn khiến mọi người trong xe đều nghe thấy. Sau đó chỉ thấy anh lạnh lùng xách tên kia lên như xách một con gà, cho đến khi hai chân cách khỏi mặt đất, rồi lạnh lùng dùng khí thế bức người nhìn tên háo sắc thật lâu, khiến hắn run lên vì sợ hãi.

Sau đó Long Tuyên mới hung tợn dùng tiếng địa phương chuẩn xác mắng mỏ: “Người đang mắng người nào? Con rùa rụt đầu người mới là kẻ muốn bị đánh! Có bản lĩnh thì đi tìm kẻ nào có nắm đấm cứng hơn nắm đấm của ta lại đây. Xem ai thắng ai!” Vừa nói anh vừa vung nắm tay cứng như sắt lên hươ qua hươ lại trước mặt tên kia.

Thiếu tá Long Tuyên!!! Không phải trùng hợp như vậy chứ! Sao có thể là anh? Lâm Lung kinh hãi, sợ đến nỗi thiếu chút nữa đã nhét nguyên cả năm ngón tay vào miệng cắn một cái.

Giày da màu đen, quần tây giản dị màu nâu sẫm, áo sơ mi trắng có hoa văn tím, hai khuy trên cùng còn chưa cài, để lộ cơ ngực rắn chắc, trên cổ áo để ngỏ kia còn gài thêm một cái kính râm hợp mốt.

Oh! Cách ăn mặc này thật giống với công tử nhà giàu lưu manh đào hoa, người đang dùng lời lẽ thô bạo uy hiếp tên háo sắc kia lại chính là thiếu tá quân đội ăn mặc như dân công, nói năng thận trọng, cử chỉ nghiêm túc, thỏa đáng mình mới gặp mặt hôm trước sao?

Không thể nào, không thể nào! Nhất định là mình đang gặp ác mộng! Lâm Lung tự thôi miên bản thân, sau đó lại đột nhiên vô tình phát hiện ra một vấn đề quan trọng.

Ôi!!! Trời ơi! Mình đã biến thành một con mụ đánh đá, chua ngoa trước mặt đôi tượng xem mặt đẹp trai rồi, còn mặc váy mà giơ chân đá trông vô cùng bất nhã nữa chứ! Tuy ở dưới váy đã có quần đùi, nhưng hình tượng này... Hu hu! Ôi trời! Để mình chết đi cho rồi! Để mình đi mua mấy thanh đậu phụ về húc vào đó mà chết đi...!

Lâm Lung đang nhỏ lệ dài như mì sợi...!

Chương 9: Lính đặc chủng giống hắc công tử

Long Tuyên mắng chửi tên háo sắc kia té tát và giăng co với hấn chưa đến một phút, nhưng người bị mắng lại cảm thấy thời gian sao mà dài đằng đặc, có lẽ nguyên do là bởi ánh mắt của Long Tuyên quá ư sắc bén, khiến người bị nhìn có ảo giác như đang bị lăng trì xử tử.

Cùng lúc đó, những hành khách đi trên xe vừa nãy còn đang lòng đầy căm phẫn lên tiếng ủng hộ Lâm Lung, thì thoát cái đã bị hung thần sát khí tỏa ra từ cơ thể Long Tuyên dọa cho sợ đến nổi dường như ngay cả thờ cũng không dám, xung quanh lặng ngắt như tờ, tất cả đang trầm nghĩ tên này không biết có phải là xã hội đen hay không?

Lâm Lung đưa mắt nhìn xung quanh, ồ... trong phạm vi trước sau ba thước tuyệt nhiên chẳng có ai! Nếu như là đang ở trên đường rộng, nói không chừng trong phạm vi mười thước xung quanh cũng chẳng có ai dám ở gần Long Tuyên lúc này. Khí thế này, chặc chặc, thực đúng là hung hãn!

Cô đột nhiên cảm thấy tên háo sắc này rõ là tự mình tạo nghiệp, nói không chừng những việc diễn ra ngày hôm nay sẽ trở thành cơn ác mộng ám ảnh cả cuộc đời hắn. Thậm chí còn có thể khiến cho “công năng đàn ông” nào đó của hắn gặp trở ngại nữa chứ.

Chỉ có điều, dọa dẫm lâu như vậy có lẽ cũng đủ rồi. Lâm Lung nghĩ thế nên đi về phía Long Tuyên, dùng ngón tay trở có móng sơn màu hồng nhạt khẽ chọc chọc vào cánh tay đang túm lấy tên háo sắc của anh, trong lòng thầm cảm thán... Oa! Cánh tay thật là cứng nha!

Những hành khách xung quanh ai nấy đều nhìn cô với ánh mắt lộ rõ ý rằng cô gái này thật là ngang bướng. Bọn họ đang nghĩ, người đàn ông kia hung hãn như thế mà cô dám dùng ngón tay chọc chọc vào cánh tay anh ta sao!

“Việc ấy... Long, anh Long...”, Lâm Lung do dự không gọi hết tên đầy đủ của Long Tuyên, bởi làm chuyện xấu không nên lưu danh, cô hướng về phía anh cười nói: “Thôi bỏ đi, tha cho hấn một con đường sống, ngộ nhờ dọa hấn sợ đến nỗi bán thân bất toại, thì sẽ ảnh hưởng đến chất lượng môi trường.”

Không phải là không muốn nhìn thấy hấn mất kiểm soát tè bừa sao, thế mà còn nói văn hoa như vậy. Long Tuyên nghiêng hấn người nhìn Lâm Lung, sau đó gật đầu nhoèn miệng cười, rồi từ từ nới lỏng tay đang không chế tên háo sắc. Lúc này mọi người mới bỗng tỉnh ngộ, thì ra là người quen, thảo nào cả hai đều hung hãn như vậy! Vật tụt theo loài, muốn biết một người như thế nào cứ nhìn vào bạn bè của người đó là biết ngay thôi.

Lâm Lung lại bị gương mặt tươi cười của Long Tuyên làm cho khiếp sợ đến nỗi cơ hồ như bối rối chao đảo, cái gương mặt khô khốc lạnh tanh ấy mà cũng biết cười ư? Không những thế, khi anh cười trên má trái rõ ràng là có một lúm đồng tiền. Cái lúm đồng tiền ấy giống hệt với mối tình đầu của mình! Trước giờ anh chưa hề cười, lẽ nào là vì không muốn người khác nhìn thấy cái lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu này?

Chỉ nhìn thấy dáng vẻ tươi cười ôn nhu của anh trong thoáng chốc, mà Lâm Lung cảm thấy toàn thân như bị điện giật, tim đập thành thịch, hai chân như nhũn ra, nếu không phải Long Tuyên và ân nhân cứu cô năm đó có chiều cao không khớp, thì có lẽ cô đã lao đến hỏi xem cách đây mười hai năm ở Thành Đô, trong một công trường nào đó, anh có cứu một nữ sinh tóc ngắn suýt chút nữa đã bị một tấm bê tông đè chết hay không.

Long Tuyên thả tên kia ra, sau khi để mặc tên háo sắc xuống xe chạy trốn, rồi đổi sang giọng phổ thông rất chuẩn và dùng ngữ khí ôn hòa cúi đầu nói với Lâm Lung: “Cô hôm nay, có chút không giống với lần gặp trước.”

“Ồ, cảm ơn đã quá khen”, Lâm Lung thản nhiên đón nhận, sau đó khen tặng Long Tuyền. “Anh cũng không tồi! Tôi cảm thấy rất... đặc biệt.” Mới gặp mặt lần thứ hai, cô thực không tiện phê bình phục trang của anh ngay trước mặt, nhìn thấy kiểu ăn mặc giống như phường lưu manh, Lâm Lung chỉ còn cách dùng hai từ “đặc biệt” để khái quát hết những nhận xét về mặt xấu.

Sau đó cô cũng dùng tiếng phổ thông rất chuẩn hỏi: “Thực ra anh là người ở đâu? Lần trước anh chỉ nói tiếng phổ thông, lúc này mới được tận tai nghe anh nói tiếng Tứ Xuyên rất lưu loát.”

Long Tuyền trả lời: “Bố tôi là người phương Bắc, mẹ tôi là người Thành Đô, bình thường ở nhà tôi nói tiếng Tứ Xuyên với mẹ.”

“Vậy ra anh cao lớn thế này là do có di truyền của người phương Bắc sao?” Lâm Lung tiếp tục hỏi, lần trước cô đã muốn hỏi câu này, con trai Thành Đô chính gốc mà cao như anh thì thật hiếm thấy. Ngay lập tức Long Tuyền gật gật đầu, ngầm thừa nhận.

Lâm Lung hơi ảm ức, vì sao? Mẹ mình cũng là người phương Bắc mà, hơn nữa cũng rất cao, vậy mà chiều cao của mình lại bị kịch thế này? Tức quá! Nữ Oa, lúc bà tạo ra con chắc chắn đã ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu rồi phải không?

Tiếp đó hai người nói sơ qua cho nhau nghe lý do vì sao mình có mặt trên chuyến xe này và chuẩn bị đi đến đâu, kết quả phát hiện ra, cả hai người giống y hệt nhau, đều đang định đi xem mặt thêm một lần nữa, không những thế, địa điểm hẹn hò cũng trùng khớp.

Khi thật! Lâm Lung thâm cảm thán trong lòng.

Long Tuyền thì nghĩ đến việc vừa xảy ra, trong lòng có chút hiếu kỳ hỏi: “Có phải cô đã từng học kungfu không?”

“Học kungfu gì chứ, chỉ là chân của tôi có thể đá tương đối thẳng, hù dọa người ta một chút mà thôi.” Lâm Lung buồn cười lắc lắc đầu, giải thích: “Lúc còn trẻ, mẹ tôi là một diễn viên vũ đạo, nên tôi từ nhỏ đã bị ép tập luyện các kiến thức cơ bản về giơ thẳng chân.”

“Cô không sợ hắn sẽ đánh lại thật sao?” Sau khi nghe Lâm Lung nói, Long Tuyền cảm thấy cô gái này thật là liêu lĩnh, chỉ biết giơ thẳng chân mà dám mắng chửi người đàn ông cường tráng, cao trên một mét bảy. Dũng khí thực đáng khen, còn có thể gọi là dũng mãnh tuyệt vời ấy chứ!

“Mắng người cũng giống như chọn đồ ăn vậy...” Lâm Lung trầm nghĩ, dù sao thì hình tượng của mình cũng đã bị phá hỏng hết rồi, nên không cần phải để ý giữ gìn mồm miệng gì nữa, cô thẳng thắn chia sẻ bí quyết của mình: “Cứ đầu tiên tôi giẫm lên chân hắn là để thăm dò, nếu như ánh mắt chửi người của hắn rất hung hãn, thì lúc đó tôi chỉ còn cách tỏ vẻ đáng thương nói lời xin lỗi, nhưng ánh mắt của hắn lại lộ rõ sự sợ sệt, lúng túng, đúng là kẻ miệng cọp gan thỏ, cho nên loại đó có thể mắng chửi. Loại người này áo mũ chỉnh tề, tự kiểm chế, có thân phận, rất hay bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, đó chính là trở ngại tâm lý, khụ khụ, là loại tội phạm gì nhỉ...? Tự bản thân hắn chắc chắn là chột dạ, cho nên chỉ cần hung hăng hơn hắn thì tất cả sẽ ok.”

Long Tuyền im lặng gật đầu, không sai, đó là một phương thức thỏa mãn tình dục, phạm tội loạn dục cạo xát^[1]. Thật giỏi! Chỉ là mắng một người đi đường mà vẫn còn suy xét được đến tâm lý học phạm tội! Anh lần thứ hai cảm thán, đúng là nhìn người không thể nhìn tướng mạo. Hôm trước, chính cô gái này xinh đẹp, nho nhã biết bao nhiêu, và mới mười phút trước đây vẫn còn đầy khí chất thực nữ đoan trang, vậy mà lúc mình một cái đã biến

thành con rồng hung hãn phun lửa, còn hiện tại lại trở thành nhà nghiên cứu tâm lý học uyên thâm.

[1] Loạn dục cọ xát (Frotteurism): Thuật ngữ này dùng để mô tả hành vi quấy rối bằng cách giao hợp khô không có sự hỗ trợ từ đối phương. Đây là một dạng lệch lạc tình dục.

Bản thân Long Tuyên ở trong quân đội đã học qua cách làm thế nào để che giấu suy nghĩ trong lòng, trong lúc ẩn nấp điều tra cũng đã được học cách làm thế nào để chỉnh sửa khí chất và ngoại hình bên ngoài cho nhập “vai”. Còn cô gái Lâm Lung này thì tự học thành tài, cô ấy hiểu được trong trường hợp nào nên thu lại khí chất của bản thân để giấu đi, trông chỉ giống như một chú chó nhỏ lười biếng vô hại, nhưng trong những thời khắc đặc biệt lại giống như con mèo hoang thò móng vuốt lợi hại của mình ra.

Phải thừa nhận, cô ấy thật sự rất “khóc^[2]”, không phải là “khóc” ở bề ngoài, mà là “khóc” ở bên trong.

[2] Ý nói rất mạnh mẽ.

“Lần sau, lúc đơn độc một mình thì không nên như vậy”, Long Tuyên thiện ý nhắc nhở. “Cô chỉ có thể phán đoán được tình huống cơ bản, ngộ nhỡ đối phương nhân cách bị cản trở, tâm lý bất ổn định, khi bị chọc giận thì tính công kích của hắn rất khó khống chế, vô cùng nguy hiểm.”

“Ồ, cảm ơn đã nhắc nhở.” Lâm Lung nhanh nhẹn gật đầu tỏ vẻ tiếp thu. Trở ngại nhân cách thì cô biết, các loại đặc điểm cơ bản điển hình cô đều rõ, như cố chấp, chống đối xã hội, những người bị trở ngại nhân cách trong lúc nổi giận thường rất dễ bị kích động dẫn đến phạm tội, bởi trong trạng thái nổi giận ấy họ thường không khống chế được hành động, vừa nãy mắng chửi kẻ háo sắc kia quả thực cô đã không nghĩ đến điều này.

“Thực ra, hồi học đại học tôi đã từng nghĩ mình phải đi học Taekwondo, vừa rèn luyện sức khỏe vừa có thể phòng thân”, Lâm Lung thuận theo chủ

đề này nói chuyện, “nhưng khi tôi đến tham quan đạo quán, đúng lúc mùa hè, lại thấy hình như toàn học viên nam, trong phòng đầy mùi hôi, mùi mồ hôi, còn có cả mùi chân thối nữa, tôi liền từ bỏ ý định luôn.”

Hai mắt Long Tuyên rủ xuống, quét một lượt khắp người cô, nói: “Từ bỏ là đúng rồi, lấy việc phòng thân làm mục đích, thì cô có học cũng chẳng tác dụng gì.” Trong lòng anh thầm nghĩ, cô gái, vừa này cô thật sự rất “khóc”, nhưng chút yếu ớt này tôi lại không nhìn nhầm, rõ ràng là chỉ vì mùi mồ hôi mà từ bỏ.

Được rồi, chỗ đạo quán đó chính xác là có mùi, nhưng đổ máu đổ mồ hôi mới là đàn ông chứ, là đàn ông ai không có mùi? Nếu cô đến chỗ căn cứ tập luyện của chúng tôi, vào những lúc diễn tập hoặc huấn luyện sinh tồn, mấy ngày mấy đêm lăn lê bò toài, không tắm không rửa không thay quần áo, nói không chừng còn bị mùi hôi xông chết ấy chứ.

Nghe Long Tuyên nói mình có học Taekwondo cũng chẳng tác dụng gì, Lâm Lung cảm thấy hơi kỳ lạ, gần đây cô đang định đi học quyền thuật, bởi bình thường cô hay thích một mình đi du lịch khắp nơi, nếu không học một môn võ nào đó phòng thân, thì luôn cảm thấy không an tâm. Nhưng vì sao học lại không có tác dụng gì nhỉ?

Long Tuyên giải thích: “Taekwondo khi biểu diễn xem thì rất hay, nhưng thực tế dùng để phòng thân thì không mạnh, ngoài ra, thể trạng của cô hơi kém, vừa gầy lại vừa yếu, trước một lực lượng tuyệt đối, tiêu kỹ xảo chẳng có bất kỳ tác dụng nào cả.”

Không phải chứ, ý của anh là, những người thấp bé nhẹ cân hoàn toàn không thể thắng nổi những kẻ to lớn sao? Lâm Lung có chút nửa tin nửa ngờ, cô nhớ rõ ràng là lúc xem trên ti vi thấy một võ sư người Trung Quốc có vóc dáng nhỏ bé đánh bại một tên người nước ngoài cao to vạm vỡ mà, Judo gì đó chẳng phải là chuyên lấy nhu khắc cương sao?

Long Tuyền nói chính xác là nếu luyện tập nhiều thì người có vóc dáng nhỏ bé cũng có khả năng giành chiến thắng, nhưng nhất định cần phải trải qua sự huấn luyện có hệ thống chuyên nghiệp trong một thời gian dài, hơn nữa muốn đánh bại một người nào đó thì còn phải biết cách, bởi nếu cùng đẳng cấp kỹ thuật như nhau, thì về căn bản không cần phải tiến hành so sánh, người có vóc dáng nhỏ bé, khí lực ít sẽ thua là điều không phải nghi ngờ.

Lâm Lung hỏi bản thân Long Tuyền cần phải tập luyện bao nhiêu năm mới có thể đánh bại vài ba tên tiểu lưu manh, Long Tuyền bình tĩnh trả lời bằng giọng điệu rất nghiêm túc: “Không cần lâu lắm, luyện mười năm là có chút thành tựu.”

Luyện mười năm là có chút thành tựu? Anh đùa tôi sao? Cô gái nhỏ nổi giận, xem thường nói: “Đây rõ ràng là lời thoại của Châu Tinh Trì trong *Lộc đỉnh ký* mà.”

Long Tuyền lại mỉm cười thêm lần nữa, nói: “Muốn học tốt thật sự phải mất mấy năm, chứ chỉ học trong thời gian ngắn thì chẳng có ý nghĩa gì. Nói như vậy, học Taekwondo không bằng học mấy chiêu phòng thân của con gái, học mấy chiêu của con gái không bằng học điện kinh, chỉ cần cô có thể chạy nhanh hơn bọn người xấu là được. Đánh không được còn có thể chạy trốn.”

Long Tuyền nói, không có thể trạng khỏe mạnh, không có kinh nghiệm chiến đấu thực tế phong phú, thì học cái gì cũng đều là tự mình đi tìm cái chết.

Ví dụ, bọn cướp ban đầu vốn chỉ là định cướp tiền, nhưng cô lại vận dụng mấy chiêu phòng thân của con gái thường cho hấn một cước ở phía dưới, hấn đầu muốn chết, nhưng do lực ra đòn không đủ mạnh nên không

thể khiến hấn mất đi sức lực hành động, lúc này nếu tên cướp có dao nhất định sẽ rút ra đâm để xả nỗi bức tức. Hoặc nếu cô sử dụng kỹ thuật của Judo muốn đánh ngã đối phương hoặc đè tay hấn xuống để vặn các khớp xương, nhưng đáng tiếc lực đạo bẩm sinh không đủ, việc cô áp sát cơ thể để khống chế hấn lại biến thành “yêu tinh đánh nhau”, vì thế cướp đoạt lại được nâng lên một bậc, khụ khụ, thành xâm phạm gì đó.

Long Tuyền cũng học Lâm Lung, khi nói đến những từ nhạy cảm thì ho khụ khụ và chuyên thành “gì đó”, nhưng đại khái ý nghĩa của nó cô gái nhỏ bé này chắc chắn hiểu rõ, “yêu tinh đánh nhau” có ai là không hiểu chứ, không phải là việc đó, việc gì đó sao!

Dù cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Lung hôm nay có thoa phấn hồng, thì vẫn có thể cảm nhận được một màn ửng đỏ đang cấp tốc hiện lên trên gương mặt cô.

“Anh...” Lâm Lung hít một hơi thật sâu, cảm thán nói: “Sao tôi lại cảm thấy anh của hôm nay và anh của hôm trước không phải là cùng một người. Không phải là sinh đôi đấy chứ? Hay là đa nhân cách?”

“Đâu có không giống, tôi rất thành thật, nói thẳng nói thật.” Long Tuyền vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc.

Thành thật? Thành thật? Anh không cảm thấy ví dụ mình vừa liệt kê ra cùng với cách vận dụng từ ngữ khiến người khác đỏ bừng mặt sao? Đó là những lời mà người thành thật nói?

Đương nhiên là Lâm Lung không thể nói thẳng ra câu này, mà chỉ có thể đổi thành phản bác nhẹ nhàng: “Hôm trước tôi cảm thấy anh là một người trầm tư hướng nội, nhưng hôm nay lại biến thành người hướng ngoại rồi.”

Dáng vẻ Long Tuyền rất nghiêm túc đáp lời: “Tôi đúng là người rất hướng nội, chỉ có điều hôm nay sự hướng nội đó biểu hiện không rõ rệt thôi.”

Hướng nội còn có thể chia ra từng ngày sao, hôm nay khác, ngày mai khác? Lâm Lung nói móc: “Đúng là biểu hiện chẳng rõ ràng, chắc phải dùng kính hiển vi soi mới có thể nhìn thấy.”

Cô quả thực thấy Long Tuyền khác với hôm trước, không còn dáng vẻ nói năng thận trọng đầy ý tứ dọa người khác sợ muốn chết, mà giống như một đường phác họa trên giấy được tô đầy màu sắc, trông rất sống động, lúc thì giống như bọn lưu manh xã hội đen hùng hổ dọa người, lúc thì lại trêu chọc người khác cười thoải mái, cả người luôn biến hóa sinh động chân thực.

“Đến rồi!” Long Tuyền cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Lung, gọi cô xuống xe.

Đứng bên cạnh bục chờ của bên xe cuối cùng, Lâm Lung bắt đầu nhìn ngó xung quanh, nghi hoặc nghĩ, mình đã đi đến nhà hàng đó ở ngõ Khoa Cử ăn vài lần rồi, tại sao bây giờ lại không nhớ phải đi thế nào nhỉ? Bên trái hay bên phải?

“Bên này”, Long Tuyền vừa nói vừa hướng sang bên cạnh cất bước, Lâm Lung vội vàng vui vẻ theo sau, nghĩ thầm, nếu đổi lại mình đi một mình, thì nhất định lại phải giả vờ là người vùng khác để hỏi đường.

Trên đường đi tới địa điểm gặp mặt, Lâm Lung không nhịn được lại hỏi: “Anh hẹn gặp lúc mấy giờ? Cô gái đó thế nào? Tôi hẹn lúc mười hai giờ, nghe nói người thanh niên tài giỏi đẹp trai đó làm nghề IT.”

“Mười hai rưỡi, là một giáo viên dạy chính trị ở trường trung học.”

“Giáo viên chính trị?” Lâm Lung nghĩ đến cô giáo chính trị bảo thủ cứng nhắc như Diệt Tuyệt sư thái thời trung học của mình, sau đó lại nhìn sang Long Tuyền đang ăn vận như một người đàn ông thời thượng, cố gắng nhẫn nhịn, nhưng thật sự nhịn không được, cuối cùng cô đành khẽ chau mày bĩu môi.

Trước đó Long Tuyền chú ý đến nhận xét “cảm thấy rất đặc biệt” của cô, giờ lại kết hợp với việc nhìn thấy cô khẽ chau mày, tự nhiên hiểu ra cô gái này không thích cách ăn mặc của mình, thế nên lập tức khiêm tốn thỉnh giáo vài gợi ý của cô. Có lẽ gu của bà chị dâu đã qua tuổi ba mươi không giống với gu của mấy cô gái đang ở độ tuổi đi xem mặt này.

“Thực ra, đồ của chị dâu anh chọn không phải là không đẹp, anh mặc mấy đồ đó trông rất đẹp trai, rất thời thượng.” Lâm Lung không thể làm ngơ trước lời thỉnh cầu của anh, nên đành phải ăn ngay nói thật: “Chủ yếu là, tôi cảm thấy phong cách không hợp cho lắm. Anh là quân nhân, mà quân nhân dù có mặc thường phục cũng vẫn phải toát lên được khí chất của quân nhân chứ, không thể chỉ xem mặc có đẹp hay không thôi.”

Cô gái Lâm Lung học thiết kế thời trang nên đã chỉ ra một số điều rất đúng, anh mặc quần tây đi giày da bóng loáng, lúc đi xem mặt sẽ khiến người ta cảm thấy có chút lỗ mãng hoặc là giống như công tử bột vậy.

Áo sơ mi màu trắng có hoa văn là những đường cong màu tím nhạt, giống như những cây dây leo quấn vào nhau không theo quy tắc nào kiểu Baroque, loại màu sắc và hoa văn này vốn biểu lộ khí chất xa hoa quý tộc. Nhưng hình tượng của Long Tuyền lại rất nghiêm túc, thể trạng cũng không gầy yếu như các quý công tử bột, cho nên cảm giác khi anh kết hợp với bộ quần áo rất thời thượng này, thì như biến thành công tử của xã hội đen, trông vô cùng sinh động.

Đột nhiên Lâm Lung lại vui vẻ cười nói: “Thêm nữa, khi anh vừa xưng tên, họ Long, một dòng họ đa khí phách, nghe ra quả thực giống như là thái tử của tổ chức Tam Khẩu ở Nhật Bản hoặc là hội Tam Hợp ở Hồng Kông.” Sau đó, cô gái nhỏ học theo giọng điệu trêu chọc của các lão đại trong giới xã hội đen lần đầu tiên gặp mặt thường nói: “Thì ra là Long thiếu a! Hân hạnh, hân hạnh.”

Lúc nói cô còn tiện tay ôm quyền quay sang phía Long Tuyền vái chào, giải thích thêm: “Khi mặc trang phục đi xem mắt nên dựa vào nghề nghiệp của đối phương, lần đầu tiên gặp mặt nên ăn mặc bảo thủ một chút là tốt nhất. Nếu là anh đi gặp mặt người trong giới văn nghệ sĩ, thì mặc như vậy rất phù hợp, rất đẹp trai. Nhưng người anh gặp mặt là giáo viên, lại dạy môn chính trị, mặc như thế này thực là có chút không phù hợp.”

“Long thiếu?” Lại bị đùa cợt nữa rồi! Long Tuyền rất buồn bực, các chiến hữu trong đơn vị đều thích trêu chọc gọi anh như vậy, gọi đầy đủ là “Long đại thiếu gia”, gọi giản lược cho thân mật là “Long thiếu”, còn trực tiếp hơn thì gọi “thiếu gia”. Sau vài lần phản kháng không hiệu quả, Long Tuyền đành mặc nhiên thừa nhận biệt hiệu “Long thiếu” này, giống như công tử nhà giàu vậy. Nhiều người khác có biệt hiệu rất khủng khiếp, biệt hiệu này của anh so với đội trưởng Chu thì vẫn còn tốt hơn vài phần, vì vậy cũng coi như không phải quá bị kịch.

Chỉ có điều không ngờ, biệt hiệu này lại bị Lâm Lung điếm trúng, Long Tuyền suy nghĩ rất nhanh, đưa tay xem đồng hồ, nhanh nhẹn nói với cô: “Vẫn còn một tiếng nữa mới đến giờ hẹn của cô, hãy chọn giúp tôi một bộ quần áo khác nhé, cảm ơn. Việc lựa chọn trang phục này, tôi không rành lắm.” Tuy rằng anh mặc đồ gì cũng được, nhưng thực lòng không muốn lưu lại ấn tượng là một hắc công tử trong lòng người khác.

Cầm của Lâm Lung hơi vểnh lên, trong lòng rất đắc ý nhận lời: “Không thành vấn đề, đây là chuyên môn của tôi mà. Đảm bảo anh sẽ hài lòng.” Sau

đó cô lại hơi chần chừ một chút, hỏi: “À, nơi mua sắm gần đây nhất là ở chỗ nào? Anh dẫn đường đi.”

Long Tuyền không nói gì chỉ đưa mắt nhìn mấy chữ to tướng trên cửa vào khu mua sắm ở bên cạnh “Rạp chiếu phim Vương Phủ Tỉnh”, cảm hơi hást lên, nhìn Lâm Lung ý nói, khu mua sắm chẳng phải ở ngay trước mặt cô sao. Anh nghĩ thầm, cô gái này, đi đường chẳng chịu nhìn ngó gì đến xung quanh, xem ra nếu có bị lừa bán ngay ở tại thành phố nơi mình sinh ra và lớn lên, thì có lẽ cô ấy cũng không biết đường mà tìm về nhà.

Hai người đi thẳng đến cửa hàng bán quần áo nam ở tầng bốn, Lâm Lung hoàn toàn không có nhận biết gì về phương hướng nên yêu cầu Long Tuyền dẫn cô đi với quãng đường ngắn nhất, cố gắng dạo hết các cửa hàng ở trên tầng đó mà không bị chòng chéo. Long Tuyền khẽ gật đầu, không thành vấn đề, vừa rồi trong lúc đi thang máy anh đã kịp nhìn một lượt bản đồ mặt bằng, có thể nhớ được những phương hướng cơ bản. Tìm đường đi giữa nhiều điểm với tốc độ nhanh nhất, không lòng vòng chính là sở trường của anh.

Lúc đầu Long Tuyền nghĩ Lâm Lung cũng giống như chị dâu của mình, sẽ kéo anh vào lần lượt các cửa hàng, mỗi cửa hàng chọn ra một hai bộ rồi bắt thử, nhưng thật không ngờ, đi dạo qua hai, ba cửa hàng cô chỉ đứng bên ngoài nhìn thoáng qua một lát, rồi nhanh chóng bỏ qua đi thẳng đến mục tiêu kế tiếp.

Long Tuyền rất ngạc nhiên hỏi nguyên do.

Lâm Lung nhún vai, trả lời: “Phong cách không hợp. Những nhà thiết kế trang phục thông thường đều định ra một chủ đề cho những thiết kế của mình trong mỗi mùa, điều này có nghĩa là, hàng loạt trang phục ở đây đại khái có chủ đề tương tự nhau. Ví dụ, nếu như anh ở trong một cửa hàng bán quần áo mang phong cách Hawaii, thì ở đó chắc chắn anh không thể tìm

được một bộ quần áo mang phong cách Anh. Nên nếu phong cách tổng thể của cửa hàng đó khác biệt quá lớn với nhu cầu của chúng ta, thì về cơ bản không cần phải dạo qua những cửa hàng đó.”

Lâm Lung vừa nói vừa bước rất nhanh vào cửa hàng bên cạnh, nhấc một chiếc quần dài màu xanh đen, sau đó dùng hai ngón tay vê vê mặt vải, nhẹ, độ rủ không tồi, cảm giác êm mịn, chỉ có điều hoàn toàn làm bằng sợi nhân tạo, mùa hè mặc thì không thoải mái lắm vì không thoáng khí. Cô nghiêng người sát về phía Long Tuyền giải thích nho nhỏ, sau đó rất nhanh chóng bỏ chiếc quần kia xuống lao ra ngoài tiếp tục tìm ở những cửa hàng kế tiếp.

Cô cho rằng, Long Tuyền cần một chiếc quần tây sẫm màu được làm bằng vải sợi cotton pha một chút sợi tổng hợp tê-ri-len và áo sơ mi nhạt màu, màu sắc của những loại vải được làm từ chất liệu cotton thường rất sáng, nhã nhặn và có độ sáng bóng nhất định, khi may thành trang phục thì rất bóng và phẳng, ít bị nhăn, hơn nữa loại vải này có độ co giãn nên mặc rất thoáng khí và thoải mái, chúng có đủ cả hai yêu cầu tính thẩm mỹ và tính ứng dụng tốt.

Rất nhanh chóng, trong một cửa hàng cô đã tìm được cả hai sản phẩm thỏa mãn hai yêu cầu này. Một chiếc quần tây bằng vải kaki màu đen có đường ly thẳng tắp tinh tế và một chiếc áo sơ mi màu nâu nhạt, đều làm bằng chất liệu cotton, Lâm Lung cầm bộ quần áo xoay trái xoay phải, ồ, thì ra là song sắc, dưới ánh sáng hai màu nhạt này kết hợp với nhau rất hiệu quả. Cũng đúng thôi, kiểu dáng đơn giản như vậy thì đương nhiên chất liệu cần phải độc đáo một chút thì mới đẹp.

“Là hai cái này, anh mặc thử xem.” Lâm Lung tìm người bán hàng yêu cầu tìm size phù hợp, nhét vào tay Long Tuyền. Có thể mua được đồ trong cùng một cửa hàng như thế này là tốt nhất, tiết kiệm được thời gian.

Đồng chí thiếu tá rất phối hợp, cầm bộ quần áo mang đi mặc thử, anh cảm thấy đi mua sắm cùng Lâm Lung thoải mái hơn rất nhiều so với đi cùng chị dâu, chí ít thì cô ấy cũng dứt khoát, nhanh nhẹn đi thẳng đến mục tiêu, chứ không dài dòng dây dưa.

Liền đó, Long Tuyên cũng dùng tốc độ nhanh đến nỗi khiến người khác không thể tưởng tượng nổi hoàn tất việc thay đồ, từ trong phòng thử đồ bước ra.

Đưa mắt liếc nhìn... Oa! Là một vóc dáng cao lớn, thân thể cường tráng, ngũ quan sáng láng, mặc quần tây màu đen thẳng đứng sáng bóng, áo sơ mi màu nâu nhạt kín đáo có một hàng cúc màu vàng đồng, trên vai đính một vật trang trí giống như quân hàm, chiếc cúc tròn màu đồng cổ đính ở quân hàm, dưới ánh sáng tỏa ra những tia phản quang lấp lánh.

Giản lược, rất nổi, rất đẹp trai! Vô cùng phù hợp với khí chất quân nhân. Tính háo sắc lại nổi lên trong lòng Lâm Lung, cố gắng chế ngự sự say mê nhé! Đừng mê hoặc tôi, chịu không nổi rồi, chỉ muốn lao đến thôi...!

Long Tuyên không đi soi gương, bởi không hiểu gì về cách phối đồ nên có soi cũng như không, anh chỉ đưa mắt nhìn biểu hiện của những người đang có mặt trong cửa hàng, Lâm Lung thì vô cùng đặc ý, cô gái bán hàng thì vô cùng kinh ngạc, còn hai khách hàng đang chọn đồ cho chồng cũng nhìn bằng ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ. Ừm, xem ra hiệu quả cũng không đến nỗi nào, Long Tuyên xác nhận như vậy.

Chỉ có một điều không được như ý, đó là do Long Tuyên quá cao, những sản phẩm để trên kệ không có size anh mặc vừa, bộ quần áo anh đang mặc là bộ hoàn toàn mới vừa được lấy từ trong túi đựng đồ ra, cho nên trên mặt quần áo có vài nếp gấp.

“OK, lấy cái này!” Lâm Lung búng tay quyết định, rồi quay sang cô gái hướng dẫn mua hàng ghi hóa đơn, sau đó nhờ một người khác lấy chiếc bàn là hơi nước của cửa hàng ra, nói với Long Tuyền: “Anh thay bộ đồ này ra, anh đi trả tiền, tôi là đồ cho anh, chứ để thế này sao có thể mặc luôn mà đi được.”

“Được.” Anh gật đầu đồng ý.

Trong nháy mắt vừa bước vào phòng thay đồ, Long Tuyền đột nhiên nghĩ đến một việc, vì sao lúc Lâm Lung bảo anh đi thay đồ, thiếu chút nữa anh đã hô “vâng” theo phản xạ có điều kiện, giống như lúc nhận nhiệm vụ từ đội trưởng vậy. Từ lúc đi mua quần áo, ngoài việc chỉ đường ra, thì anh giống như luôn bị Lâm Lung chỉ đạo vậy, nhưng đúng là TMD^[3] lại thấy rất quen thuộc với kiểu chỉ huy này, hoàn toàn không cảm thấy ngữ khí của cô ấy quá thẳng, hành động rất tự nhiên, hẳn giống như anh lính nhỏ biết vâng lời lẽo đẽo đi theo sau lãnh đạo.

[3] TMD: Là chữ viết tắt thông dụng trong tiếng Trung, chủ yếu dùng trong ngôn ngữ mạng, có nghĩa là “mẹ nó”; “con mẹ nó”.

Kỳ quái, thực sự là kỳ quái, lúc Long Tuyền đang ở trong phòng thay đồ nghĩ đến vấn đề không thể lý giải này, đột nhiên nghe thấy hai người khách nữ ở bên ngoài nói chuyện với nhau đầy kích động.

“Cậu có cảm thấy anh chàng vừa thử đồ lúc nãy rất hấp dẫn không?” Một trong hai người nhỏ giọng nói, chỉ có điều đáng tiếc là, cô gái kia đã đánh giá hoàn toàn sai lầm thính lực của anh chàng bên trong.

Người còn lại lập tức hạ giọng phụ họa theo: “Đúng vậy, đúng vậy, thoát nhìn rất nghiêm túc, nhưng lại rất hợp khi mặc bộ đồ đó, trông rất có khí chất! Cúc áo cài hết một hàng như vậy, nhưng sao vẫn cảm thấy rất gợi cảm nhỉ.”

Gợi cảm? Long Tuyền như á khẩu, anh chưa bao giờ nhận được kiểu đánh giá như thế này. Vừa nghĩ, anh vừa nhẹ nhàng mở cửa phòng thay đồ đang chuẩn bị bước ra, vừa khéo nhìn thấy Lâm Lung đang nháy mắt với hai vị khách nữ nọ cười nói: “Là cảm thấy có chút gợi cảm của sự kiêu khem hành xác đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Là tôi nghĩ như vậy”, một trong hai người khách hàng nữ hưng phấn gật đầu nói. “Cô thật biết cách chọn đồ nha! Khí chất được thay đổi hoàn toàn. Vừa nãy rõ ràng nhìn rất giống phùng lưu manh, vậy mà giờ đây người nghiêm túc nhìn sẽ cảm thấy rất nghiêm túc, người háo sắc nhìn thì thấy rất gợi cảm. Lòng tính gợi cảm vào trong sự nghiêm túc mới thực sự là đáng khen.”

Tính gợi cảm của sự kiêu khem hành xác? Đó chẳng phải là sự buồn bực sau khi được làm cho đẹp hơn sao? Lúc này mình đâu có để lộ nhiều da thịt? Cũng nào có lưu manh phóng dãng? Long Tuyền chẳng nói lời nào khẽ ho một tiếng, ý nói các cô mau mau chuyển chủ đề khác đi, cái người gợi cảm, mê hoặc sắp ra đến nơi rồi, đừng đứng đó bàn tán về những vấn đề hạn chế này trước mặt bản tôn nhé.

Chương 10: Trẻ con, đừng trông mặt mà bắt hình dong

Long Tuyền đứng yên một bên nhìn Lâm Lung là phẳng những nếp gấp trên bộ trang phục, thật không ngờ cô có vóc dáng nhỏ bé, đôi bàn tay cũng nhỏ bé mà động tác lại có thể nhanh nhẹn đến vậy. Anh thậm chí còn nghĩ người chồng sau này của cô nhất định sẽ rất hạnh phúc, thật đúng là một hiền thê.

Cô gái trước mặt này đã phá vỡ phỏng đoán trước đây của Long Tuyền, cũng phá vỡ luôn cả lời phỏng đoán chắc chắn của mẹ Long. Bọn họ đều cho rằng Lâm Lung vừa nhìn đã thấy giống tiểu thư đài các không biết làm việc nhà, nhưng thật không ngờ cô còn không cần nhờ đến cô gái chuyên bán hàng trợ giúp, bởi đơn giản người đó còn không am hiểu chuyện này bằng cô.

Lâm Lung giải thích rằng, mẹ cô không thể cả đời làm diễn viên múa được, khi tuổi tác ngày càng cao đành chuyển sang làm người thiết kế trang phục sân khấu, bản thân cô khi vừa tốt nghiệp trung học đã phải giúp mẹ thiết kế trang phục, lúc giao hàng cho khách, khâu cuối cùng là phải là cho phẳng, khâu này thường xuyên đòi hỏi cô phải làm có trách nhiệm và đầy nhanh tốc độ.

Vừa nói cô vừa dùng tay vò vò một chút chiếc quần mới là, sau đó lại là cho phẳng những nếp nhăn đó ra, quần áo sau khi được xử lý như vậy thì sẽ không lộ rõ là đồ mới.

Long Tuyền bĩu môi nói: “Đúng là lấp liếm, rõ ràng là mới còn phải nói thoát nhìn không giống như hoàn toàn mới.”

Lâm Lung nhẹ nhàng cười: “Không có cách nào khác, thông thường nếu trong lần đi xem mặt mà mặc đồ mới toanh, sẽ khiến đối tượng cảm thấy anh rất coi trọng lần xem mặt này, phía nữ sẽ nảy sinh tâm lý không cần thiết lắm, thậm chí còn có cảm giác người đi xem mặt này nghèo kiết hủ lậu, bình thường chẳng có lấy một bộ quần áo tốt mà mặc.”

“Tôi bình thường đúng là không có bộ quần áo đẹp nào, chỉ có quần trang và những bộ đồ dân công bạc màu.” Long Tuyền mặc bộ quần áo mới là vẫn còn lưu lại chút hơi ấm, đứng ở trên thang cuốn tự động ngửa mặt nhìn trời chẳng nói câu nào, từ thuở bình sinh, đây là lần đầu tiên anh biết, đi xem mặt lại có thể có nhiều điều cần chú ý đến vậy.

“X...ì...xì! Quân trang gì đó của các anh dùng làm trang phục tập luyện, đó mới thực sự là loại vải tốt nhất.” Lâm Lung tỏ vẻ xem thường chỉ vào chiếc túi Long Tuyền đang xách trên tay: “Cái này, không có gì hơn là bán phong cách và thương hiệu. Kinh doanh sản xuất trang phục thực ra là một ngành nghề siêu lợi nhuận với những món lãi kèch xù, anh đừng nhìn vào bảng giá của những bộ trang phục được bán trong trung tâm thương mại mà nghĩ là nó rất quý, thật ra giá trị thực của nó không bao giờ đạt đến mức đó, nguyên vật liệu và công nghệ thành phẩm chỉ chiếm khoảng mười phần trăm, cộng với chi phí quảng cáo và các hoạt động khác thêm ba mươi đến bốn mươi phần trăm, trừ phi nó được giảm giá nhiều, còn nếu không người bán hàng sẽ kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền.”

Long Tuyền nhìn thoáng qua chiếc váy lụa mỏng đang tung bay phóng khoáng của Lâm Lung, vì sao vừa nhìn lại cảm thấy đó là một thương hiệu có giá trị nhỉ, thế là anh nghi hoặc hỏi: “Vây, trang phục của cô không phải được mua trong trung tâm thương mại sao?”

Lâm Lung nói, cái váy này là cô mua sản phẩm bị lỗi, được giảm giá cực thấp, mua về cô tự mình chỉnh sửa lại một chút, đính thêm vài hạt ngọc trai ở chỗ thắt lưng và làn váy, so với những sản phẩm chính hiệu mà người ta bán thì đặc biệt và độc đáo hơn nhiều.

“Việc mà tôi thích làm nhất là đi mua quần áo giảm giá cực rẻ, sau đó chỉnh sửa một chút, rồi phối hợp với những đồ trang sức khác sẽ làm cho nó nhìn giống như những sản phẩm đắt tiền.” Cô rất đắc ý nói, rồi tiện thể khoe khoang luôn một số đồ trang sức của mình: “Này, nhưng mà vòng cổ và khuyên tai đều là đồ thật đấy, cũng không thể khắp người đều dùng đồ rẻ tiền, chỉ là, phải dùng tiền sao cho phù hợp, quần áo thì chỉ dùng vài lần rồi bỏ, nhưng những đồ trang sức thì có thể sử dụng nhiều lần, thậm chí còn có thể bảo toàn giá trị của nó.”

Cô nên đi theo bố tôi thì rất hợp, đều là những người theo chủ nghĩa thực dụng có quan điểm xem trọng giá trị, Long Tuyền trầm nghĩ.

Khi đi đến chỗ bán giày ở tầng một thì cũng sắp đến giờ Lâm Lung hẹn xem mắt, cô đành phải đề nghị Long Tuyền đi chọn một đôi giày da bóng màu đen hoặc nâu, mũi giày phải vuông hơi tròn hoặc tròn hơi vuông, sau đó cô còn dặn, sau khi mua đồ xong thì mang túi đồ đến tầng một của trung tâm thương mại để gửi, chứ đừng ngốc nghếch cầm cả cái túi ấy đi xem mắt.

Sau đó cô liền một mình với ý chí chiến đấu sục sôi, men theo hướng mà Long Tuyền đã chỉ lao đến chỗ hẹn xem mắt, trên đường đi còn nhận được một tin nhắn của Long Tuyền, anh gửi cho cô địa chỉ hòm thư thường dùng và địa chỉ hòm thư đơn vị, biểu thị ý nguyện muốn cùng cô kết giao bạn bè.

Long Tuyền sau khi chỉnh đốn hoàn tất, lúc mười hai giờ hai mươi phút anh đi đến nhà hàng Tây, vừa vào cửa lại nhìn thấy Lâm Lung đang ngồi bên cạnh cửa sổ hơi chếch với cửa ra vào, đang nghịch điện thoại di động với tâm trạng chán ngán, vị trí đối diện vẫn còn trống, xem ra là đối phương đã đến muộn.

Sau khi dùng ánh mắt để chào hỏi cô, Long Tuyền đi gần thêm khoảng mười bước, ngồi vào vị trí sát tường đối diện với cửa chính, một người có xuất thân là lính tác chiến như anh, sớm đã quen với việc luôn phải duy trì đề cao cảnh giác, vì vậy không bao giờ ở chỗ công cộng mà ngồi bên cạnh cửa sổ kính, cũng không thể không đề phòng mà ngồi quay lưng về phía cửa ra vào.

Không lâu sau, hai đối tượng xem mắt của hai người lần lượt bước vào, ai ngồi chỗ người nấy, một là người đàn ông có hình thể mập mạp mặc áo ngắn tay sọc ngang cổ bẻ, một là người phụ nữ mặc váy liền màu xanh lam có gương mặt hơi tiêu tụy.

Lâm Lung đưa mắt nhìn vị “thanh niên tài sắc, tuấn tú” đang ngồi trước mặt mình chẳng nói lời nào. Cô nhớ rõ mình đã viết trong tờ khai là khước từ những người đàn ông cơ thể “tròn mượt” cơ mà, nhưng trước mắt cô hiện giờ là một tiên sinh da dẻ bóng loáng như dầu, hình dáng giống như một chiếc màn thầu, trắng nõn nà, tròn vành vạnh và lỏng lẻo như bong bóng. Không những thế, trên mặt chiếc màn thầu này còn vẩy không ít những hạt mè đen, tầng tầng lớp lớp những nốt rỗ còn sót lại của mụn trứng cá thời thanh xuân.

Có một câu cửa miệng, đừng quá coi trọng tướng mạo của đàn ông, nội tâm bên trong mới là quan trọng nhất, đẹp trai cũng không thể mài ra mà ăn được, chỉ có điều, mình phải nhìn anh ta ăn cơm hả? Thực là ảnh hưởng đến cảm giác ngon miệng quá...

Thật ra, không phải Lâm Lung kỳ thị những người mập mạp, chỉ tại hồi tiểu học, cô bị một cậu bạn béo mập ngồi cùng bàn ức hiếp quá, cho nên tâm lý bị ám ảnh đến tận giờ. Do cậu bạn ấy phát triển quá to lớn, cho nên cần một diện tích rất lớn, Lâm Lung vóc dáng bé nhỏ đáng thương thường xuyên bị dồn đến ép sát vào tường, hoặc không thì nhiều lần còn trực tiếp bị chen bặt khỏi bàn học. Chuyện cũ nhớ lại, thực vẫn còn kinh hãi.

Giờ nhìn thấy vị tiên sinh màn thầu này, Lâm Lung trong lòng có chút buồn rầu, sau đó tuy không ngừng thầm nhắc nhở mình đừng nhìn mặt mà bắt hình dong, cố gắng chuyện trò với đối phương, nhưng ai ngờ, càng tiếp xúc càng khiến cô thêm bực mình.

Sở thích, cách thức giải trí lúc nhàn rỗi, quan điểm về chi tiêu, quan điểm về giá trị của hai người hoàn toàn không giống nhau.

Lâm Lung thích đọc sách, nghe nhạc cổ điển và xem phim điện ảnh, không uống rượu hút thuốc, không chơi mạng chược; còn màn thầu tiên sinh

thì rất hứng thú với việc uống rượu hút thuốc, thích xem phim bộ Hồng Kông và phim truyền hình, ngoài ra còn có thêm sở thích phụ nữa là chơi mạt chược. Bởi vậy anh ta cảm thấy Lâm Lung tiêu phí thời gian nhàn rỗi vào mấy việc như đánh đàn tranh, đàn tỳ bà thì thật kỳ lạ, cảm thấy cô nên vượt thời gian quay về thời cổ đại. Anh ta còn không ngừng nói rằng, chưa từng gặp người nào kỳ lạ như cô, thực đúng là quá khác biệt.

Không những thế, anh ta còn phê phán quan điểm chi tiêu của Lâm Lung quá bảo thủ và lạc hậu, người trẻ tuổi có ai là không chạy theo trào lưu, không mua những sản phẩm điện tử đang thịnh hành chứ? Dùng thẻ chi tiêu trước, hưởng thụ trước rất thuận tiện và cũng rất hợp mốt mà.

Quan điểm này của anh ta khiến một người điện thoại di động chưa hỏng thì kiên quyết chưa thay, năm nay phải kiếm đủ sinh hoạt phí và tiền tiêu vặt của năm sau như Lâm Lung khó mà tiếp nhận được. Thực ra, những quan niệm chi tiêu này đúng hay sai cũng chẳng vấn đề gì, vấn đề là hai người giống như không cùng một nước vậy, chẳng có cách nào để thấu hiểu nhau. Lâm Lung chủ động kết thúc ở đây, cô lấy ví tiền trong túi xách, rút ra tờ một trăm đồng đặt lên bàn nói: “Tôi trả, anh cứ tự nhiên. Phục vụ, tính tiền.”

Sau khi đợi người thanh niên kia vác gương mặt ỉu xìu chán nản rời đi, Lâm Lung cuối cùng cũng thở dài một hơi, thầm nghĩ, may mà còn chưa gọi món, nếu không những thứ ăn vào e là sẽ nôn ra hết!

Thôi bỏ đi, nói không giống nhau là do cách thức giao tiếp.

Cầm cốc nước hoa quả lên uống một ngụm, lúc này Lâm Lung mới ngoái đầu nhìn lại, định xem Long Tuyên đang làm gì, kết quả là dọa cô giật nảy mình.

Một cô gái tóc tai bù xù ngồi trước mặt anh đang khóc không ngừng, càng kinh ngạc hơn là bên cạnh cô gái đó còn có một chàng trai đang vỗ về an ủi cô ấy.

Ồ, thật là chết ngất! Đi xem mặt người đàn ông khác còn dẫn theo bạn trai đương nhiệm sao?

Long Tuyên gật gật đầu liên tục giống như đang đồng ý điều gì đó, sau đó Lâm Lung nhìn thấy hai người đó mừng rỡ vui vẻ ôm nhau rời khỏi nhà hàng, đồng chí thiếu tá độc thân đưa tay ra hiệu mời cô cũng độc thân ngồi vào chỗ.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Lung cầm theo cốc nước của mình bước nhanh đến, vừa ngồi xuống đã lập tức hỏi.

Long Tuyên bắt đắc dĩ đành kể: “Gia cảnh nhà trai không tốt, phụ huynh cô gái kiên quyết chia rẽ đôi đó, họ đến cầu xin tôi nói với người mai mối rằng tôi không ưng cô gái đó.”

Haiz! Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài phiên bản hiện đại! Lâm Lung vui vẻ cười hỏi: “Vậy thì anh suýt chút nữa đã làm Mã Văn Tài rồi nhỉ?”

“Mã Văn Tài cũng chỉ là người vô tội bị hại thôi, trên đường đón dâu mà tân nương chết thì thực chẳng may mắn chút nào”, Long Tuyên cảm thán

nói. “Nam nữ kết giao mà toàn nói về điều kiện này nọ, thực chẳng hay ho gì.”

“Vậy đi xem mặt không xem điều kiện thì xem cái gì?” Lâm Lung hỏi lại. “Lẽ nào anh tin là có những người vừa gặp đã yêu?”

Long Tuyên lắc đầu, thực ra vừa gặp đã yêu là điều quá hư ảo, không thể tin.

Anh có những lúc còn không tin vào hai chữ “ái tình”, không thể hiểu nổi vì sao có thể yêu một người đến chết đi sống lại; vì sao yêu một người đến nỗi mất hết cả lý tính; vì sao có thể yêu một người đến mê muội mà đánh mất chính bản thân mình; vì yêu mà chịu bị tổn thương; thậm chí có những người vì yêu mà chết... Những người như vậy có rất nhiều. Anh luôn cảm thấy điều này thật chẳng có ý nghĩa gì, đời người có rất nhiều việc khác có ý nghĩa để làm, không nên vì một thứ hư ảo mà vứt bỏ bản thân mình. Anh nghĩ, tình yêu chân chính là cả hai người phải thúc đẩy nhau cùng phát triển, cùng giúp đỡ nhau, cùng sưởi ấm tâm hồn nhau.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Long Tuyên đang suy tư thì dừng lại, được rồi, thực ra anh căn bản đâu có biết tình yêu rốt cuộc là cái gì, bởi anh chưa từng có một tình yêu sâu đậm trong đời. Thế nên, anh không đề cập đến chủ đề tình yêu nữa, chỉ nói với Lâm Lung: “Xem mặt mà quá coi trọng đến điều kiện này nọ thì cũng không tốt đúng không?”

“Xem mặt chính là xem điều kiện, chỉ có điều cái được gọi là điều kiện không nên chỉ hiểu ở nghĩa hẹp là điều kiện về tài sản của cải, mà cần phải hiểu nó theo nghĩa rộng hơn.” Lâm Lung bắt đầu liệt kê ra: “Ví dụ như nhân phẩm, tính cách, học lực, trí lực, EQ, tướng mạo, sở trường, hoàn cảnh gia đình... Tất cả những thứ này chính là điều kiện. Nói chuyện về tiền bạc mới

là thô tục, tuy nói cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, tiền là nền tảng cơ sở của tất cả những điều khác, nhưng thứ quan trọng nhất có khả năng gắn kết duy trì hôn nhân, chắc chắn không phải chỉ là tiền.”

“Đúng vậy.” Long Tuyền gật đầu thừa nhận, sau đó vẫy tay gọi phục vụ đến, nói: “Gọi món nhé, tôi mời cô ăn cơm.”

“Vậy thì không hay lắm, chúng ta đâu có xem mặt. AA^[1] nhé.” Lâm Lung lắc lắc đầu.

[1] Ý nói chia đôi tiền ăn.

“Đừng khách sáo, vừa rồi cô đã đi chọn quần áo cùng tôi, chẳng lẽ lại muốn bắt tôi chọn giúp cô một lần?” Long Tuyền cười nói. “Việc này thì quá khó, nói một cách tương đối thì khả năng đặc biệt của tôi là ăn.”

Lâm Lung vui vẻ, thoải mái đồng ý nhận lời mời của Long Tuyền.

Trong không gian nhà hàng êm đềm tĩnh lặng, hai người ngồi đối diện, nam tráng kiện nữ ngọt ngào, cả hai ăn mặc đều rất có khí chất, một đôi tiên đồng ngọc nữ như thế này không hề biết rằng mình đang thu hút ánh mắt của rất nhiều người, những khách hàng đi qua ai cũng phải đưa mắt liếc nhìn, đến cả cô gái phục vụ pha nước chanh tần số đi qua đi lại ở bàn của họ cũng cao hơn bình thường.

Thực ra Long Tuyền không quen với việc cứ bị người khác lén nhìn trộm, bởi những việc ngày thường bọn anh hay làm nhất là nấp trốn để không bị người khác phát hiện, còn Lâm Lung thì dường như hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của những người khác, không chỉ thế cô còn mặt dày vui tươi hơn hử cười giải thích: “Lúc tôi học trung học và đại học đã từng biểu diễn trên sân khấu, cũng thường xuyên tham gia các cuộc thi đánh đàn tranh, nên sớm đã quen với việc cứ bị người khác nhìn như vậy, không

có gì phải lúng túng cả. Lúc bị người khác nhìn, chỉ cần chắc chắn rằng cúc áo hoặc khóa quần của mình không vấn đề gì là được. Tôi luôn xem việc bị nhìn trộm như vậy là một cách ngợi khen về bên ngoài của mình.”

Không lâu sau, Lâm Lung chọn một lát thịt bò sáu phần chín để lên bàn, nhưng cô ấy lại tiếc nuối phát hiện miếng thịt bò đó chỉ chín một nửa, khi cắt vẫn còn máu loãng chảy ra.

“Nấu nướng thế này sao, không đáp ứng yêu cầu của khách hàng gì cả, chất lượng phục vụ càng ngày càng kém!” Lâm Lung bĩu môi, nhỏ tiếng than.

Long Tuyên nhìn những vệt màu hồng trong đĩa của Lâm Lung đang từ từ đông lại, liền nói: “Đừng ăn, để bảo phục vụ mang đi làm chín thêm một chút.”

Lâm Lung cười lắc đầu: “Hôm đi hôm lại ăn không ngon. Không sao, tôi là kẻ ăn tham à! Sở trường giỏi nhất của tôi cũng là ăn, cái gì cũng có thể ăn được. Đừng nói là nửa sống nửa chín, đến hai ba phần chín tôi cũng đã ăn qua, lúc đó tôi nghĩ muốn thử xem cái món mà hai ba phần chín mà người nước ngoài rất thích đó rốt cuộc có hình dáng, mùi vị thế nào.”

“Vậy món rắn, chuột, kiến đã thử qua chưa?” Long Tuyên trong lúc đang há miệng thật to để ăn nhân tiện hỏi luôn như vậy.

“Có mấy thứ đã ăn qua rồi, đừng so sánh tôi với anh nha, những thứ tôi ăn đều là được người ta nuôi dưỡng hoàn toàn vô hại, hơn nữa gia vị chế biến vô cùng tuyệt vời. Chỉ có món thịt chuột là tôi chưa từng ăn”, Lâm Lung khẽ nhún vai. “Nghe nói ở Quảng Đông người ta biết ăn món này, nhưng mà ăn mấy thứ đó không cảm thấy buồn nôn sao? Chỉ nghĩ đến đã cảm thấy bản oi là bản rồi.”

“Thịt chuột ở những nhà hàng chính quy cũng là do công nhân nuôi mà.” Long Tuyền giải thích, rồi nói thêm: “Lúc người ta đói, đặc biệt là lúc đói sắp ngất xỉu, thì ai còn để ý đến vấn đề có hợp vệ sinh hay không. Khi chúng tôi huấn luyện, thường hay gặp phải những trở ngại tâm lý, phải ăn tất cả những thứ có thể ăn được để bổ sung thể lực, ai không ăn sẽ bị đào thải.”

Nghe Long Tuyền kể về việc huấn luyện, ánh mắt Lâm Lung chột sáng lên, chỉ thoáng cái đã lộ rõ những tia hiếu kỳ lấp lánh.

Thấy biểu hiện của cô như vậy, Long Tuyền lập tức cảnh tỉnh mình, bổ sung nhắc nhở: “Nội dung của việc vi phạm quy tắc ấy tôi không thể tiết lộ.”

“Haiz! Tôi đột nhiên cảm thấy có một bài hát rất hợp với anh.” Long Tuyền không nói tiếp, Lâm Lung cảm thấy rất tiếc nuối, thế là cố ý đằng hắng lấy giọng hát mấy câu chủ đề trong vở kịch mà hồi nhỏ Long Tuyền thích xem: *“Trên đầu tôi có sừng, sau lưng tôi có đuôi, ai cũng đều không biết, tôi có bao nhiêu bí mật. Tôi là một con rồng nhỏ, con rồng nhỏ, tôi có rất nhiều bí mật nhỏ, bí mật nhỏ, không thể nói cho bạn, không thể nói cho bạn...”*

Sau khi nghe hát xong, Long Tuyền rơi vào hoàn cảnh dở khóc dở cười, trong lúc tán dương giọng hát của Lâm Lung rất tuyệt, thì anh đồng thời thỏa hiệp nói: “Cũng không phải là không thể nói, cô hỏi thử xem cô muốn biết điều gì, để tôi xem, nếu có thể trả lời được tôi sẽ đáp ứng một chút lòng hiếu kỳ của cô.”

“Được rồi, được rồi, anh cứ yên tâm, tôi sẽ không hỏi những vấn đề nhạy cảm đâu!” Lâm Lung vui vẻ cười hỏi: “Các anh giống như những *Binh sĩ đột kích* sẽ tuyên huấn sao? Cũng gọi người là ‘Bí ngô’?”

Long Tuyền trả lời giản lược với ba chữ vồn vẹn: “Không nhất định.”

“Không nhất định là sao?” Lâm Lung nghi hoặc.

“Chúng tôi sẽ tùy vào thời điểm mà thay đổi tên gọi. Ví dụ, trước khi có cuốn sách *Binh sĩ đột kích* này, người huấn luyện tân binh gọi những người mới là ‘Rau cải’, ‘Khoai tây’, về sau, trong hai năm liên tiếp thì giống ‘Lão A’ gọi là ‘Bí ngô’, còn năm nay gọi là gì thì vẫn chưa xác định.” Anh giải thích như vậy.

Cô gái nhỏ nghe xong thì vui tươi hơn hờ đề nghị: “Có thể gọi là ‘Quả táo’ không?”

Vì sao muốn gọi là “Quả táo”? Long Tuyền rất nghi hoặc. Quả táo có vẻ như rất thơm ngon, tươi đẹp, xem ra không phù hợp với tình hình tuyển huấn.

“Quả táo ngon, ăn rất ngọt mà!” Lâm Lung bắt đầu tràn đầy khí thế hăng hái tuyên truyền quan điểm của mình.

Cô ấy nói, bức tranh châm biếm bên trong bộ *Thợ săn*^[2], mỗi một tên kẻ cướp cường bạo thường thích gọi đối thủ của mình là “Quả táo lớn”, gọi những cậu thanh niên mới lớn trong lòng đang tràn đầy nhiệt huyết là “Trái cây xanh chát”, hẳn thích nhất là chờ đợi những “Trái cây xanh chát” này dần dần chín nẫu.

[2] Tên tiếng Anh: Hunter x Hunter, là một bộ truyện manga rất nổi tiếng của tác giả người Nhật Yoshihiro Togashi.

Trong quá trình này, người đàn ông ấy giống như người nông dân trồng cây, sẽ dốc toàn tâm toàn lực cho những cậu thanh niên mới lớn kia, giúp chúng trải qua một quá trình cọ sát và tôi luyện nhất định, kích thích chúng

trưởng thành khỏe mạnh, chắc chắn. Nếu trải qua quá trình như vậy mà chúng không thể lớn lên được thì chắc chắn sẽ bị người đàn ông đó đào thải. Chỉ có cách phải trưởng thành thành “Quả táo lớn” mới có thể nhìn thẳng vào đối thủ không lẩn tránh, hoặc trở thành bạn hữu thường xuyên qua lại với người đàn ông đó.

“Tình hình này có lẽ rất giống với việc tuyển huấn của các anh phải không?” Lâm Lung đoán, rồi lại tiếp tục giới thiệu: “Người đàn ông đó yêu thích nhất là những ‘Quả táo nhỏ’ có ánh mắt và ý chí chiến đấu sắc bén, cùng tinh thần dũng cảm dám xông lên phía trước. Cá nhân tôi cảm thấy, những người ấy rõ ràng là những người thể hiện tố chất nội tại có giá trị nhất. Một người mà không có tinh thần và ý chí chiến đấu, cho dù khả năng bản thân rất mạnh thì cũng khó có thể trở thành một nhân tài trụ cột chân chính.”

“Ý cô nói cũng có thể tham khảo.” Long Tuyền có chút tán dương gật đầu.

Long Tuyền đồng ý với quan điểm của Lâm Lung, không những thế khi cô nhắc đến *Thợ săn*, anh bỗng nhớ đến thể nghiệm của bản thân đã từng trải qua, trường “Thợ săn” huấn luyện lính đặc chủng của Venezuela.

Hơn năm trăm ngày rèn luyện tàn khốc khắc nghiệt, nhờ dựa vào ý chí kiên định và tinh thần nhất quyết không từ bỏ, anh mới gắng gượng đến được đích. Chỉ có ở nơi trường học ma quỷ đó mới có kiểu tập luyện biến thái sống như ma quỷ như vậy, mới có thể trở thành người chiến sĩ có sức chiến đấu lớn nhất, dũng mãnh nhất, có đầu óc nhất. Bây giờ, việc tuyển huấn trong đại đội đặc chủng ở “Nhất dạ chi kiếm” của bọn anh, chính là dùng phương thức huấn luyện của “Thợ săn” để làm tiêu chuẩn tham khảo.

Lâm Lung nhìn Long Tuyền gật đầu, rồi lại tươi cười vui vẻ nói: “Có thể suy nghĩ về tên gọi này dành đặt cho những người mới đang trong quá trình

rèn luyện trưởng thành không?”

“Ừm”, đồng chí thiếu tá lại gật đầu. *Thợ săn* và “Thợ săn” dường như có chút ý nghĩa.

Nghe anh trả lời rõ ràng như vậy, bên này, cô bạn Lâm Lung tận đáy lòng có chút tiểu nhân đắc ý thầm cười một tràng dài.

Long Tuyền không biết được rằng, người nông phu trong bức tranh châm biếm đả kích của *Thợ săn* chính là kẻ biến thái một trăm phần trăm. Điều Lâm Lung muốn nói đến chỉ là sự thật ở phía sau câu chuyện đã được điểm tô đẹp đẽ kia. Long Tuyền thì căn bản không thích xem mấy thứ tranh vẽ người của Nhật Bản, cho nên hoàn toàn mù tịt không hiểu rõ kiểu biến thái đó rốt cuộc biến thái đến mức nào.

Vừa nghĩ đến cảnh Long Tuyền nghiêm túc đứng ở sân huấn luyện hô lên bức tranh châm biếm đả kích kia, rồi lắc lắc cái vòng eo mảnh khảnh, vui vẻ vẫy cây bài tú-lơ-khơ giết người, đồng thời thỉnh thoảng còn nói vài lời thoại của một mỹ nam biến thái sau đó nhe răng cười lạ lùng, thì Lâm Lung không nhịn được chỉ muốn cười một tràng thoải mái, thật đúng là có cảm giác vui sướng mà!

Nếu như trong số những người được anh huấn luyện vừa khéo có ai đó đã từng xem qua *Thợ săn*, thì không biết có phải đau đớn kiềm chế sự sung sướng, vui vẻ ấy không, bởi một mặt vừa mệt đến phát khóc, một mặt lại muốn cười thật to. Hãy nhẫn nhịn, nhẫn nhịn, đừng cười lúc này, nếu không sẽ bị anh nghi ngờ. Trong lòng Lâm Lung không ngừng nhắc nhở mình như vậy.

Sau khi cơm no nước đủ, hai người còn nói chuyện phiếm rất lâu, lúc sắp đến năm giờ, Lâm Lung nói chuẩn bị đến giờ cô phải ăn cơm tối, sáu giờ bốn mươi phút phải chạy đến một phòng tập đàn ở trên phố Thuận Thành

để dạy đàn tranh, mà chính ra lịch dạy này là của buổi chiều, nhưng vì phải đi xem mặt nên chuyển qua buổi tối.

“Cô là giáo viên đàn tranh?” Long Tuyền có chút kinh ngạc hỏi, hôm trước gặp mặt nghe nói cô thích đánh đàn, cứ tưởng đó chỉ là sự yêu thích nghiệp dư, thật không ngờ lại là chuyên nghiệp.

Lâm Lung gật đầu, trả lời: “Đúng vậy! Tôi tuy không phải tốt nghiệp học viện âm nhạc, nhưng giáo viên cũng là danh xưng của tôi. Cả ngày cuối tuần và buổi tối thứ Tư, thứ Năm hằng tuần, tôi đều đi dạy đàn, kiếm chút tiền sinh hoạt phí.”

“Vậy tiền nhuận bút của các bản thảo cô viết chỉ là tiền tiêu vặt?” Thấy Lâm Lung gật đầu, Long Tuyền không còn gì để nói, nghề giáo viên dạy nhạc rất tốt, nếu như trong tờ giấy giới thiệu về bản thân mà viết như vậy, thì mẹ già của anh mỗi lần nhắc đến cô sẽ không dùng từ “không việc làm” để hình dung. Nghĩ ngợi một lát, không kiếm chế được anh liền nhắc nhở cô: “Nếu lần sau đi xem mặt, cô đừng nói mình làm nghề viết văn tự do, mà hãy nói là giáo viên dạy nhạc, như vậy dễ nghe hơn.”

“Vì sao không nên nói? Viết văn là công việc tôi đang làm, tôi cảm thấy công việc ấy hứng thú nhất và tâm đắc nhất, tôi luôn mong một nửa còn lại của mình cũng có thể chia sẻ được niềm vui sướng này cùng tôi. Còn giáo viên dạy đàn tranh rõ ràng là một trong những công việc tôi đang làm, nó có thể đảm bảo duy trì cho tôi có một mức sống trung bình, nhưng tính sáng tạo của công việc này không lớn, đó thực ra cũng chỉ là một công việc tạm để xoay sở sống qua ngày mà thôi.”

Nghe được những lời nói này của Lâm Lung, Long Tuyền đột nhiên nghĩ đến người trung đội trưởng đã qua tuổi ba mươi của mình, đồng chí ấy sắp trở thành người theo chủ nghĩa độc thân, chưa bao giờ gặp được một người bầu bạn muốn cùng chung sống cả đời. Đội trưởng Chu đã từng nói, anh ấy

không muốn tùy tiện chọn một người phụ nữ nào đó để kết hôn, mà tình nguyện sống độc thân suốt đời. Bởi vì, anh ấy luôn cảm thấy tìm một người bạn mà không thể chia sẻ được công việc mình yêu thích nhất, tâm đắc nhất, tự hào nhất, thì chẳng có ý nghĩa gì.

Người phụ nữ bình thường, ai có thể chịu đựng được người chồng của mình hai bàn tay lúc nào cũng tanh mùi máu? Ai có thể tin tưởng vô điều kiện chồng của mình không bao giờ nói rõ ràng cho mình biết công việc cụ thể của anh ta đang làm là gì? Ai có thể chịu đựng được có lúc nào đó chồng của mình đột nhiên biến mất không để lại dấu vết, không có bất kỳ một tin tức gì cũng như không có bất kể một lời dặn dò nào? Trong trường hợp như vậy, có nghi ngờ chồng ngoại tình thì cũng là việc nhỏ, nghiêm trọng hơn là trực tiếp để tờ đơn ly hôn lên bàn, còn bản thân thì đã sớm quay về nhà mẹ đẻ.

Từ xưa trung hiếu đã không thể vẹn toàn, điều ấy cũng tương tự như đạo lý này vậy.

Long Tuyền âm thầm nắm tay, anh hy vọng trong tương lai không xa sẽ tìm được một người có thể chia sẻ mọi điều với mình, hoặc tất cả những điều anh không thể nói, chưa từng nói, thì cô ấy vẫn có thể hiểu được và tin tưởng. Giống như những lời Lâm Lung nói, kiên trì với công việc hứng thú nhất, tâm đắc nhất mà mình đang làm, hy vọng người bạn đời trong tương lai có thể cùng chia sẻ được niềm yêu thích này.

Vì sự đồng cảm này, Long Tuyền giống như bị ma xui quỷ khiến, đề nghị muốn đưa Lâm Lung đi dạy đàn, sau đó đưa cô ấy về nhà. Lý do mà anh đưa ra là một cô gái xinh đẹp như vậy đi một mình trong đêm tối không an toàn chút nào.

Lâm Lung hơi sững sốt, nghĩ thầm, mình dạy xong hai tiết thì cũng chỉ mất hai tiếng đồng hồ, chín giờ trở về nhà mà rất muộn sao? Chẳng cảm

thấy thế chút nào! Hơn nữa, mình ở trong khu đường vành đai một, chỗ đó chỉ cần bước vài bước ngẩng đầu nhìn là đã thấy cục công an của thành phố.

Thấy vẻ mặt Lâm Lung có chút ngạc nhiên, Long Tuyền mặt dày cũng hơi nóng, cái kiêu mới gặp mặt bạn bè bình thường có hai lần, mà đã đề nghị đưa về nhà thì có vẻ là không ổn lắm, giống như là đang có ý đồ gì vậy, vì thế anh vội vàng giải thích: “Bây giờ tôi về nhà thì cũng không có việc gì để làm, quan trọng là, cả năm lần xem mặt đều thất bại, nếu mà quay về như vậy, mẹ tôi nhất định sẽ hoa chân múa tay mắng không tiếc lời. Kéo dài thời gian một chút có thể giúp bà ấy có thêm hy vọng.”

“Không phải anh muốn đợi mẹ mình ngủ rồi mới trở về chứ?” Lâm Lung có chút hoài nghi nhìn thẳng vào khuôn mặt nghiêm trang của đồng chí thiếu tá, nói một câu đúng trọng điểm. “Xin anh, né tránh không phải là biện pháp, nếu không muốn bị người khác mắng, thì lần đi xem mặt sau phải chăm chú nghiêm túc vào.”

Long Tuyền phủ nhận nói: “Tôi rất nghiêm túc mà.”

“Vậy mà tôi lại cảm thấy biểu hiện của anh trong lần đi xem mặt hôm trước, giống như có ý không muốn để tôi thấy vừa mắt”, Lâm Lung bĩu môi nói. “Trung ra một gương mặt lạnh ngắt, nói năng thận trọng, ai nhìn mà không e ngại chứ? Cảm thấy có chút phòng bị, giống như cái vỏ cứng ngắc vậy, luôn nắp ở bên trong để quan sát đối phương rồi thầm đưa ra đánh giá trong lòng, đại khái phải có nền tảng cơ bản rồi, anh mới thực sự để lộ ra một gương mặt khác, đúng không?”

“Hôm đó tôi hơi căng thẳng.” Ngoài miệng Long Tuyền thêm một lần nữa phủ nhận những phỏng đoán của Lâm Lung, nhưng trong lòng lại không thể không thừa nhận, cô nói rất có lý.

“Vậy sao?” Lâm Lung chau mày cười. “Nếu như lúc ở trên xe buýt tôi không chửi tên háo sắc đó, thì anh sẽ đi đến chào tôi chứ? Này chàng trai, có biết tại sao tôi cảm thấy anh là người rất cao ngạo không? Không nên trông mặt mà bắt hình dong, nếu không sẽ bỏ qua cơ hội kết giao bằng hữu rất đáng giá.”

Cao ngạo, có người lính mũi nhọn nào mà trong người không có chút khí chất kiêu ngạo hay ngông nghênh chứ? Nhưng điều khiến Long Tuyên im bật không nói thêm được lời nào chính là, mình sớm đã là sĩ quan dẫn đầu, vậy mà trong vấn đề nhìn nhận đánh giá người khác, lại bị một tiểu cô nương chỉ bảo.

Lâm Lung không đợi Long Tuyên trả lời nghi hoặc của mình, bắt đầu vừa ăn bữa tối vừa kể câu chuyện mà bản thân đã trải qua.

Lúc học trung học cơ sở, cô cùng hai cô bạn gái ngồi bên cạnh, cả ba người về mặt lý mà nói thì rất dễ trở thành những người bạn tốt của nhau, nhưng thật không ngờ, trong lần tổng vệ sinh đầu tiên của toàn trường, một cô gái trong số đó đã đưa ra một tờ giấy chứng nhận của bác sĩ, nói mình bị viêm mũi mãn cảm, người bị mãn cảm với bụi không thể làm những công việc quét dọn, và từ đó trở đi cô ấy không bao giờ xuất hiện trong bất kỳ một cuộc lao động chung nào nữa.

Thế là cô gái đó lập tức bị đặt biệt hiệu “công chúa chảnh”, trong lớp rất nhiều người cảm thấy giống như cô ấy cố ý trốn tránh nhiệm vụ vậy, ai biết là cô ấy có mãn cảm với bụi hay không, mà cũng chẳng ai từng nghe qua có một loại bệnh như vậy!

Lâm Lung nói, dưới sự xúi giục của cô gái còn lại, khoảng cách giữa cô và cô bạn học bị mãn cảm với bụi càng ngày càng xa, sống chung với nhau rất lạnh nhạt, giữa hai người chỉ vừa vặn là bạn học, chứ không phải là bạn bè đúng nghĩa. Sau đó, khi vào trung học năm thứ nhất, cả ba người vẫn học

ở trường cũ, nhưng cô và cô bạn “công chúa chảnh” học ở hai lớp phổ thông khác nhau, còn cô bạn còn lại học ở lớp chọn.

Lâm Lung nói với vẻ bất đắc dĩ: “Cô gái học ở lớp chọn có thành tích tốt, vốn là do rất gần gũi với tôi, tôi cảm thấy quan hệ giữa hai chúng tôi rất thân thiết, nhưng rồi đột nhiên cô ấy không để ý đến tôi nữa. Cô ấy đã có những người bạn khác ở ‘thượng tầng’, không muốn tiếp xúc với những người bạn ở lớp phổ thông như tôi. Đến lúc đó tôi mới hiểu, thì ra học sinh trung học kết bạn cũng có cách ‘nịnh hót’ kiểu này.”

Lúc này Long Tuyên đang làm một quần chúng tốt ngồi nghe, hỏi một câu đơn giản: “Vậy sau đó?”

“Sau đó, tôi và cô bạn ‘công chúa chảnh’ không học cùng lớp, quan hệ đương nhiên càng nhạt, cho đến khi học trung học năm thứ hai chuyển sang lớp văn, cô ấy ngồi phía sau tôi, qua một thời gian tiếp xúc, tôi mới phát hiện ra cô ấy vốn không phải là người kiêu ngạo, lòng dạ hẹp hòi, thích đâm bị thóc chọc bị gạo... giống như tôi từng tưởng tượng.”

Lâm Lung vừa trộn mỳ Ý, vừa nói tiếp: “Lúc đó tôi cẩn thận nghĩ lại một chút, mới phát hiện ra những ấn tượng xấu về cô bạn kia đều là do cô bạn còn lại nhồi nhét cho tôi, bởi vì cô ấy thoát nhìn bên ngoài trông có vẻ là người rất ngay thẳng chính trực, cho nên tôi đã dựa vào tướng mạo của cô ấy để vừa nghe vừa tin. Sau này, lúc tôi học năm thứ ba trung học, chuẩn bị thi kỹ năng chuyên nghiệp học thiết kế, tôi phải vào lớp mỹ thuật để học, mất mấy tháng không học ở trường. Sau bốn tháng, khi thi xong bài chuyên ngành mỹ thuật quay lại trường, thì cô ấy đã chuyển đến Tây Tạng học.”

“Từ bên đó đi thi điểm số yêu cầu rất thấp.” Long Tuyên đang ăn cơm thịnh kho cũng chêm vào vài lời.

Lâm Lung gật đầu, tiếp tục nói: “Cô ấy ở Tây Tạng có mấy lần gửi thư và ảnh cho toàn thể lớp tôi, kể lại cho chúng tôi nghe những điều cô ấy được trải nghiệm ở vùng đất ấy. Ở nơi đó trời xanh mênh mang, đất rộng mênh mông, các bạn học sinh dân tộc Tạng vô cùng nhiệt tình hiếu khách. Những lúc cô ấy bị dị ứng với cao nguyên, các bạn dù là không quen biết cũng thay phiên nhau cõng cô ấy đến lớp hoặc đưa cô ấy về nhà. Những lúc cô ấy nhớ nhà ở Thành Đô, các bạn nam dân tộc Tạng ở những lớp khác hoàn toàn không quen biết cũng đều đến vây quanh cô ấy ca hát nhảy múa, giúp cô ấy vui vẻ hơn...”

Kể xong, Lâm Lung cười như tự chế giễu mình, nói: “Đọc những dòng chữ cô ấy viết, tôi mới thực sự hiểu ra cô ấy kỳ thực là một cô gái rất rộng lượng, hoạt bát, nội tâm vô cùng trong sáng. Đáng lẽ ra, chúng tôi đã có thể trở thành bạn tốt của nhau, nhưng thời gian thích hợp nhất đã trôi qua mất rồi, giờ thì không có cách nào để bù đắp được.”

Sau khi nghe Lâm Lung kể xong, Long Tuyên hỏi lại một câu: “Cho nên, đừng bao giờ nhìn mặt mà bắt hình dong đúng không?”

“Ừm!” Lâm Lung cười gật đầu. “Tục ngữ nói, thà rằng giết nhầm một nghìn còn hơn bỏ sót một người, ngay thời điểm vừa mới quen biết, đừng bao giờ nhìn mặt mà bắt hình dong.”

Hai người mãi nói chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi dùng xong bữa tối, Long Tuyên và Lâm Lung rời khỏi nhà hàng đi về phố Thuận Thành, trên đường đi, Long Tuyên còn hào hứng hỏi một câu: “Không biết tôi có vinh hạnh được nghe tiếng đàn của cô không?”

Chương 11: Khúc hợp tấu cầm tiêu xúc động lòng người

Lâm Lung đáp rất vui lòng đàn cho Long Tuyền nghe một khúc, chỉ có điều, đàn tranh dùng để dạy học giá tương đối rẻ nên chất lượng cũng bình thường, hơn nữa đã nhiều năm rồi không bảo dưỡng, nên phải cố gắng nghe một chút, còn muốn thưởng thức tinh tế, thì phải dùng đàn tranh diễn tấu chuyên biệt.

“Nhà cô có đàn tranh diễn tấu?”

Lâm Lung cười nói: “Đương nhiên là có, muốn tham gia thi thì phải dùng loại đàn tốt mới được. Đàn của nhà tôi có ba loại đặc biệt, phân biệt gọi là Trầm Âm, Thanh Hương, Tử Y. Sự khác biệt giữa chúng rất lớn, Trầm Âm được làm từ gỗ tử đàn phổ thông, âm thanh có chút trầm buồn, rầu rĩ, tôi mua lúc học trung học cơ sở, bây giờ có chút hơi lãng phí khi dùng để dạy; Thanh Hương được làm từ gỗ đàn hương màu đen có khảm trai tiếng thì réo rắt, du dương, vang giòn; còn Tử Y cao cấp hơn, được làm từ gỗ cây từ đàn khảm chỉ bạc vô cùng lịch sự tao nhã, thường ngày tôi không để học sinh chạm vào nó, đến cả những ký hiệu cũng được làm từ gỗ từ đàn khảm ngà voi phối rất đặc biệt, tổng cộng đã tiêu tốn hết một vạn tám! Đắt đến nỗi làm tôi đau lòng chết đi được.”

Một vạn tám! Long Tuyền kinh ngạc hỏi: “Đàn tranh chuyên nghiệp đều đắt vậy sao?” Hấn trầm nghĩ: “Quá đắt! Chẳng kém tiền lương cả quý của mình là bao nhiêu.”

“Cũng không hẳn thế, loại Thanh Hương gần một vạn cũng rất tuyệt rồi, còn lại đa số có giá trị đắt là bởi những phụ kiện vật liệu trang trí cao cấp đi kèm.” Lâm Lung có chút rầu rĩ trả lời, “Thực ra không phải tôi muốn mua

đàn mới, chỉ là trong lúc đi du lịch ở vùng khác nhân tiện thắp từng một người bạn đến công xưởng lựa chọn đàn cho cô ấy, kết quả tôi vừa nhìn đã thấy Tử Y rất có khí chất nằm ở đó, đưa tay lên thử một chút, cảm thấy tiếng của nó rất tuyệt, âm thấp trầm ồm mịch mịch, âm cao trong sáng êm tai, hình dáng cũng đẹp độc đáo, khiến tôi mê mẩn không rời, đành phải rút hầu bao mời ‘nàng ấy’ về nhà cất giữ.”

Long Tuyên nghe vậy rất muốn cúi đầu cười, giờ mà vẫn còn có người đặt tên cho những cây đàn tranh của mình như vậy, lại còn xem chúng giống như người, có khí chất, có ngoại hình và cả tiếng nữa chứ. Sau khi có nhin cười, anh chỉ hỏi: “Cô hẳn là luyện đàn từ nhỏ đúng không? Vậy chiếc đàn tranh thời học tiểu học đâu?”

“Tuổi của nó hơi lớn, nên đã hai tay buông xuôi rồi, A-men!” Lâm Lung vừa trả lời, vừa cúi đầu làm dấu thánh.

Cô nói với Long Tuyên, những đứa trẻ khác từ bốn tuổi đã bắt đầu luyện đàn tranh, nhưng cô thì đến tám, chín tuổi mới bắt đầu học. Trước đó cô luyện đàn tỳ bà với cha mình, nhưng lớn hơn một chút, trong những lúc nghe đài, xem ti vi, cô đột nhiên phát hiện, thời xưa những người luyện đàn tranh đều là những tiểu thư và công chúa, còn chơi đàn tỳ bà đều là ca nữ, thậm chí là những kỹ nữ trong kỹ viện. Thế là cô bắt đầu phản đối cha mình không học đàn tỳ bà nữa, mà chuyển sang học đàn tranh cho giống với những công chúa và đại tiểu thư nho nhã, người nhà cũng vì chiều cô mà tìm một giáo viên nổi tiếng đến dạy, từ đó cô chuyên tâm học đàn tranh.

“Nhưng rồi sau đó tôi phát hiện vương phi cũng đánh đàn tỳ bà, chẳng hạn như Vương Chiêu Quân, thế là tôi bắt đầu suy nghĩ luẩn quẩn có nên bỏ đàn tranh để luyện lại tỳ bà hay không, rồi tôi bị mẹ mắng cho một trận, mẹ không cho tôi đổi nữa, hihi...” Lâm Lung mỉm cười tiếp tục nhớ lại: “Sau này lớn lên một chút tôi mới hiểu ra mình thật là ấu trĩ, thế là tôi lại tiếp tục luyện đàn tỳ bà với cha tôi, luyện luôn cả hai loại.”

Long Tuyền mím môi cười hỏi: “Vậy đàn tỳ bà của cô cũng được đặt tên chứ?” Anh thầm nghĩ, cô gái này, thì ra còn có tính trẻ con như vậy, tính cách này làm bạn thì rất tốt.

“Ừm, đều có tên cả, hiện tại tôi có hai cây đàn tỳ bà, cây có âm thanh vang sáng gọi là Bá Vương, cây có âm thanh ôn nhu hơn thì gọi là Ngu Cơ, phân biệt ở chỗ thích hợp dùng để chơi khúc võ và khúc văn.” Lâm Lung thuận miệng trả lời.

“Ồ!” Văn nghệ, quả thực là văn nghệ! Long Tuyền nhin cười lên tiếng, tỏ vẻ đã hiểu.

Không lâu sau, hai người đã đi đến lớp học đàn ở phố Thuận Thành, bình thường phòng dạy học đàn ở trên tầng, nhưng tối hôm nay phòng đó lại không mở cửa, Lâm Lung trực tiếp dẫn Long Tuyền đến chỗ bán đàn ở dưới tầng một, phía trong mặt tiền cửa hàng này có hai phòng cách âm nhỏ dùng để dạy học tạm thời.

Trong cửa hàng có một người phụ nữ trung niên mặc váy hoa ngồi ở giữa phòng đang lên dây lại cho cây đàn tranh mới toanh.

“Chị Hân, chào buổi tối.” Lâm Lung tươi cười bước đến gần chào hỏi, “Chị lại mới mua thêm đàn tranh à?”

“Ừ, cây đàn này rất tuyệt!” Người phụ nữ trung niên mím cười ôn hòa, trong giọng nói mềm mại lộ ra khí chất nhã nhặn, thanh tú. “Cô Lâm đến sớm vậy, vẫn chưa đến giờ mà.”

“Không sao, em đến sớm chơi một lát!” Lâm Lung xua tay xem như không có gì, nói với người phụ nữ ấy, trong phòng tập đàn có rất nhiều thứ

có thể mua vui được, mỗi loại nhạc cụ đều có thể dùng làm đồ chơi rất thú vị.

Sau khi giới thiệu Long Tuyên với chị Hân phụ trách bán đàn và ghi danh học viên, cô tiện tay nhắc chiếc đàn tỳ bà nhãn hiệu Sold đang treo trên bức tường bên trái xuống, hỏi: “Chiếc này đã lên dây chưa chị?”

“Chưa. Chị không biết chơi đàn tỳ bà, nên nghĩ đợi người nào đó của bọn em đến giúp.” Chị Hân vừa lên dây cho chiếc đàn tranh trước mặt, vừa cười trả lời.

“Ok, để em!” Lâm Lung rất xuất sắc đánh một hợp âm, sau đó ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn tròn ở cửa phòng tập đàn, ôm cây tỳ bà nói với Long Tuyên: “Chờ chỉnh âm xong, tôi sẽ đánh đàn tỳ bà cho anh nghe nhé. Còn đàn tranh thì đợi chị Hân lên dây xong sẽ chơi tiếp, chiếc đàn trong tay chị ấy hiệu Đôn Hoàng là loại rất tốt, so với loại đàn dùng để dạy học thì tốt hơn rất nhiều.”

“Được.” Long Tuyên đứng bên cạnh gật đầu.

Đang nói chuyện thì đột nhiên có hai mẹ con dắt nhau đi vào cửa hàng, người mẹ muốn tư vấn về việc học đàn tỳ bà của con một cách tỉ mỉ, chẳng hạn như học đàn tỳ bà đến lúc nào có thể thi cấp mười? Thi lên trung học có được cộng điểm hay không? Còn thi vào các trường nghệ thuật sở trường đặc biệt có lợi hay không... Lâm Lung ở bên cạnh nghe chị Hân tư vấn, cuối cùng không nhịn được chen ngang nói: “Vì sao lại muốn em học đàn tỳ bà? Là thích đàn tỳ bà à? Hay là chỉ vì muốn cộng điểm? Nếu như chỉ vì muốn cộng điểm thì lời khuyên là không nên học đàn tỳ bà, tục ngữ nói ‘nghìn ngày tỳ bà trăm ngày đàn tranh’, muốn đánh được đàn tỳ bà hay học rất khó, chị có thể chọn cho con mình học một loại nhạc cụ khác đơn giản hơn.”

Người mẹ kia quay người lại, đưa mắt nhìn Lâm Lung với vẻ thăm dò, nói: “Nếu đơn giản quá thì liệu có được cộng điểm không, hoặc là có bị nhà trường xem nhẹ không? Con trai của tôi không phải là một đứa trẻ ngốc, nhạc cụ nào cũng đều có thể học được.”

Lâm Lung vừa chỉnh lại âm, vừa trả lời: “Vấn đề ở đây không phải là ngốc hay không ngốc, mà học nhạc cụ cần phải có nhạc cảm và năng lực, học nhạc không giống như học văn hóa ở trường.” Vừa nói, ngón tay thon dài của Lâm Lung vừa lướt qua dây đàn, chiếc đàn tỳ bà trong tay cô vang lên những thanh âm giòn giã.

Chị Hân sợ Lâm Lung làm mất lòng khách, vội vàng xen ngang giải thích: “Thực ra, có thể để người bạn nhỏ này thử làm quen một chút xem có thích đàn tỳ bà hay không, đầu tiên có thể học vài bài trước, nếu được thì tiếp tục, còn nếu không thì có thể chuyển qua loại nhạc cụ khác. Học nhạc cụ phải kiên trì bền bỉ.”

Người mẹ tỏ vẻ xem thường Lâm Lung, nói: “Cô gái kia là giáo viên dạy đàn tỳ bà ở đây sao? Nhìn gì mà trẻ thế, vừa mới thi vào Học viện Âm nhạc à? Con trai của tôi muốn tìm một giáo viên chuyên nghiệp, chứ sinh viên mới nhập học là không được đâu.”

“Tôi không phải sinh viên, tôi đã tốt nghiệp được mấy năm rồi.” Lâm Lung chẳng biết làm thế nào với vóc người nhỏ nhắn và gương mặt trông như búp bê của mình, trẻ trung chẳng phải là kỳ vọng và mơ ước của bất cứ người phụ nữ nào sao, nhưng trong trường hợp này, người nhỏ bé quá xem ra lại phải chịu tổn thất rồi.

Để người khách kia không hiểu lầm năng lực giảng dạy của giáo viên ở đây, cô đành phải nhiều lời giải thích và cuối cùng quyết định đàn một khúc cho người đó nghe, thoạt đầu nghe ra thì cứ tưởng cô đang vì người khách kia mà phục vụ, nhưng trên thực tế, lại là muốn sớm đáp ứng yêu cầu của Long Tuyên.

Một công đôi việc, đồng chí thiếu tá nhìn cô, khẽ mỉm cười.

“Vây đàn khúc *Thập diện mai phục* nhé, bé trai thích hợp nghe khúc võ, khúc này rất phổ biến, ai cũng đã từng nghe rồi, nên cũng tiện so sánh.” Vừa nói, Lâm Lung vừa lấy từ trong túi xách của mình ra mấy cái móng tay giả, cô luôn có thói quen mang theo bên mình những thứ này, chứ còn thực ra về cơ bản lúc đến phòng tập đàn thì không cần.

Khi Lâm Lung bắt đầu đeo móng tay giả vào, thì không nói thêm gì nữa, Long Tuyên thậm chí còn để ý thấy sắc mặt của cô càng lúc càng trở nên nghiêm túc hơn, giống như là đang hứng thú chuẩn bị.

Sau đó, chỉ thấy cô ôm đàn tỳ bà nhắm hai mắt lại, sau khi dừng khoảng mười giây, tay phải từ từ hát lên, rồi quả quyết dứt khoát lướt nhẹ trên dây đàn, bỗng chốc những thanh âm mạnh mẽ đầy lực vang lên như cắt ngang bầu trời đêm, diễn tả sự tranh đấu kịch liệt, đau khổ.

Từ khúc dạo đầu với tiếng trống trận âm âm vang lên, cho đến đoạn thiên binh vạn mã chạy rầm rập bố trí mai phục, Long Tuyên chỉ cảm thấy trái tim mình như từ từ thất lại, thậm chí cảm giác như ngửi được cả mùi khói lửa chiến tranh.

Còn hai mẹ con người khách kia, đại khái chỉ có thể nhìn thấy những ngón tay của Lâm Lung linh hoạt phi thường lướt trên dây đàn, chứ họ thậm chí còn không nhìn rõ được động tác của những ngón tay, họ đại khái cũng chỉ nghe và cảm nhận được khúc nhạc này đàn rất lưu loát trôi chảy, tiết tấu rõ ràng, kỹ thật thành thạo.

Còn Long Tuyên, người thực sự kinh qua sự chém giết trên chiến trường, lại cảm nhận hoàn toàn khác!

Biểu cảm của cô, chăm chú mà nghiêm túc, ánh mắt của cô nhìn lạnh lùng nhưng vẫn mang theo sự quả cảm kiên nghị; còn sự diễn tấu của cô, khi những giai điệu vang lên đúng là đã làm rung động lòng người.

Long Tuyên thậm chí còn cảm thấy người con gái đang ngồi trước mặt mình không phải là cô gái mặc chiếc váy lụa màu hồng nhạt, mà là một vị chỉ huy chiến trận. Xung quanh cô cơ hồ như có một vòng khí trận vây quanh, khiến hẳn cảm thấy mình như trong một cuộc chiến thời cổ, là một binh sĩ đang liều mạng chém giết vậy.

Lúc bản nhạc kết thúc, Lâm Lung còn ngừng lại vài giây, sau đó mới hồi thần lại khẽ mỉm cười dịu dàng như bình thường, lúc này Long Tuyền mới cảm khái nói: “Đàn rất hay, rất chân thực.”

“Cảm ơn quá khen! May mà từ khúc phổ rất hay.” Lâm Lung mỉm cười ngọt ngào, rồi quay sang phía hai mẹ con người khách hỏi: “Thế nào? Đã được thông qua chưa?”

Người mẹ kia gật đầu liên tục, trầm nghĩ, một giáo viên dạy đàn tranh nghiệp dư mà có thể đàn như vậy, thì không hiểu giáo viên đàn tranh chuyên nghiệp lợi hại đến mức nào?

Chị Hân tiếp tục giới thiệu về đàn tỳ bà và cơ sở dạy nhạc này cho hai mẹ con họ.

Còn Lâm Lung thì lùi một bước, né tránh ánh mắt của người khách kia, nói: “Nói cho anh biết, có một bí mật liên quan đến khúc nhạc tôi vừa đàn...”

Long Tuyền hỏi dò: “Bí mật gì?”

“Thực ra khúc nhạc mà tôi đàn bằng đàn tỳ bà hay nhất chỉ có khúc *Thập diện mai phục* này!” Cô gái nhỏ cười ha ha nói, “Khúc nhạc này tôi thường dùng để lấy lòng người nghe, ha ha...”

“Nhưng tôi cảm thấy khi cô đàn khúc nhạc này rất tình cảm, thậm chí tôi còn có thể cảm nhận được...”, anh nhìn sang phía Lâm Lung, nói rất nghiêm túc: “... Nếu không tốn nhiều công sức tập luyện nghiêm cứu, thì sẽ không tạo được cảm giác chân thực đến vậy.”

Lâm Lung gật đầu, thừa nhận rằng cô đã tốn rất nhiều công sức tập luyện, sau khi được anh lính đó cứu giúp, cô bắt đầu sùng bái quân nhân, rồi năn nỉ cha dạy cho cô chơi khúc *Thập diện mai phục* này.

Khi nghe cô nói vậy, Long Tuyền lập tức nghĩ đến hôm xem mặt, anh đã nghe lén được hai cô gái nói chuyện, có nhắc đến đôi tượng là mối tình đầu thâm yêu trộm nhớ của Lâm Lung, có lẽ chính là anh lính mới gia nhập quân đội đó.

Hai người đang nói chuyện thì có một cô gái trẻ tuổi Lâm Lung mặc theo phong cách người dân tộc, xách một túi đeo vai màu sắc sặc sỡ thân thiện bước vào phòng tập đàn, đây là học sinh của Lâm Lung, là người đã đi làm nhưng giờ mới quay trở lại học đàn để thực hiện nốt ước mơ còn dang dở của mình thời niên thiếu. Lâm Lung rất cao hứng cùng cô gái bước vào phòng tập đàn, cô thích cô học sinh học tập gian khổ nhưng rất hiểu biết này. Buổi học đàn diễn ra vô cùng thuận lợi, ngoảnh đi ngoảnh lại đã hết giờ.

Lúc này hai cô gái đang cười nói vui vẻ rời khỏi phòng tập đàn, vừa nhìn thì thấy Long Tuyền đang cầm một chiếc tiêu đứng trước quầy thu ngân, nói chuyện thoải mái với chị Hân.

Chị Hân cười nói với cô: “Cô Lâm à, cô ra thật đúng lúc. Bạn cô nói muốn mua một cây tiêu, hay là cô giúp cậu ấy mua nhé, đừng lấy trực tiếp từ phòng tập đàn.” Dứt lời, liền đưa ánh mắt thể hiện ý “hiểu chưa” nhìn Lâm Lung.

Lâm Lung cầm cây tiêu trúc tám lỗ trên tay Long Tuyền, cười hỏi: “Cây tiêu này mua bao nhiêu?”

“Hai trăm tám mươi tệ, vì quen cô nên được giảm giá còn hai trăm hai mươi tệ.”

“Ồ, tôi hiểu rồi.” Lâm Lung nhìn Long Tuyền hỏi: “Là anh thích loại tiêu Ứng Minh Chương này? Tôi có thể trực tiếp đặt mua giúp anh từ xưởng sản xuất, như vậy giá thành sẽ rẻ hơn một chút.” Vì có học sinh đang đứng cạnh, nên Lâm Lung không tiện nói thẳng, thực ra, một cây tiêu giống hết thế này, nếu mua từ xưởng thì chỉ khoảng một trăm tệ, cộng thêm phí vận chuyển nữa cũng chỉ hết một trăm mười lăm tệ.

“Tôi sắp phải quay lại đơn vị, nên muốn trực tiếp mang nó theo.” Long Tuyền nói, khí hậu ở nơi anh đóng quân không tốt lắm, nên cây tiêu trước đây mang theo thường xuyên bị mốc và nứt toác, không có cách nào sửa được, cho nên anh muốn mua một cây tiêu mới.

“Cho tôi địa chỉ, tôi sẽ gửi cho anh.” Lâm Lung nhìn Long Tuyền gật đầu, Long Tuyền sau khi viết địa chỉ xong thì rút ví tiền trong túi ra, Lâm Lung vội vàng ngăn lại: “Đừng nói chuyện tiền nong với tôi nhé! Với lại nó cũng không đắt. Hay là như vậy, anh cũng tặng cho tôi một cây tiêu được không? Chúng ta cùng trao đổi.”

“Hả?” Long Tuyền nghi hoặc, tìm cho cô một cây tiêu từ chỗ mình?

“Tôi luôn muốn có một cây tiêu, chính là loại tiêu làm từ vỏ đạn ấy.” Lâm Lung giải thích, rồi lại nhìn Long Tuyền chờ đợi nói: “Tôi đã được nhìn thấy rất nhiều loại tiêu là hàng thủ công mỹ nghệ làm từ vỏ đạn, anh biết thổi tiêu, có thể làm cho tôi một cây tiêu từ vỏ đạn được không?”

Nhìn đôi mắt to sáng lấp lánh, chứa đầy hy vọng, Long Tuyền giống như bị ma xui quỷ khiến liền gật đầu.

Thấy Long Tuyền gật đầu, Lâm Lung vui sướng cười ha ha, sau đó nói, để cảm ơn anh, cô sẽ cho anh chọn bài, muốn nghe bài gì cô sẽ đàn bài đó.

Kết quả, Long Tuyền còn chưa kịp lên tiếng, thì cô học sinh của Lâm Lung đã rất cảm động nói: “Cô Lâm, hai người có thể hợp tấu tiêu cầm một bài không? Là bài *Biển cả một tiếng cười* ấy, nam thanh nữ tú, hợp tấu tiêu cầm, thực đúng là một bức tranh tuyệt mỹ a!”

Lâm Lung mỉm cười không tỏ rõ ý kiến, nhìn sang phía Long Tuyền, anh thêm lần nữa gật đầu, chỉ là có chút do dự nói, tuy bản này không khó, nhưng hai người chưa từng luyện tập với nhau bao giờ, không biết hợp tấu có được không.

“Không sao, anh cứ thổi trước một lượt cho tôi nghe, sau đó tôi sẽ dựa vào tiết tấu và cảm giác của mình đàn là được, anh đừng để ý đến tôi, tự tôi có thể đàn theo anh.” Lâm Lung nói rất nhanh.

Trong lúc Long Tuyền đang diễn thử một lượt, cô gái học đàn tranh có phong cách dân tộc kia lấy một chiếc DV từ trong túi xách làm bằng mây ra, thường trong những buổi học đàn, do sợ nghe sót những lời giáo viên giải thích, và còn muốn về nhà ôn tập lại, nên sau khi được sự đồng ý của Lâm Lung, mỗi lần lên lớp cô ấy đều quay lại toàn bộ buổi học.

“Quay tôi thì được, đừng quay anh ấy.” Lâm Lung khẽ nhắc nhở.

“Được.” Cô gái thay đổi góc độ, đứng giữa Long Tuyền và Lâm Lung, cầm ống kính ngắm thẳng vào cô giáo của mình, về phần tiêu, coi như chỉ nghe thấy âm thanh chứ không nhìn thấy nhân vật nam chính bí mật kia.

Sau khi đợi Long Tuyền thổi hết một lượt, Lâm Lung mới đưa tay lên rồi lựa chọn điểm tiết tấu thích hợp, gật đầu ý nói Long Tuyền cùng bắt đầu hòa tấu. Thật không ngờ, dù hai người chưa từng luyện tập cùng nhau lần nào, nhưng lại vô cùng hiểu ý, giai điệu của hai loại nhạc cụ hoàn toàn khác nhau lại hòa hợp hoàn mỹ, từng chút từng chút lôi cuốn, say đắm mê hoặc lòng người.

Trong bóng đêm mông lung, tiếng tiêu du dương trầm bổng, tiếng đàn tranh êm ái lưu loát, cả hai người thân tuy ở chốn phố xá đông đúc, nhưng lại mất điếc tai ngơ với tất cả những thứ ồn ã xung quanh mình, họ giống như đang đắm chìm trong không gian của bức tranh thủy mặc với những núi cao thâm sâu, suối nguồn róc rách, thuyền nhẹ lướt thênh thênh, khí phách phóng khoáng, thanh cao, yên tĩnh vô thường.

Lúc hợp tấu lần đầu tiên kết thúc, Lâm Lung đưa mắt ra hiệu Long Tuyên lập lại thêm lần nữa.

Trong khoảnh khắc, cô mở miệng hòa cùng tiếng tiêu, cất giọng hát: *“Biển cả một tiếng cười, sóng hai bên bờ cuộn cuộn, nhìn con sóng thẳng trăm chỉ nhớ sáng nay... Giang sơn cười, mưa bụi xa, những con sóng lớn đào tận đến hồng trần có biết bao nhiêu chuyện muốn biết...”*

Giọng nữ trong sáng, nhưng cũng không làm cho khúc ca hào sảng này trở nên mềm yếu, vẻ mặt dương dương tự đắc kia của Lâm Lung, giống như không bị thế tục làm phiền, tính cách hào hiệp không câu nệ, khiến cô có thể diễn tả được sự hào hùng, phiêu nhiên xuất thế, tựa như gió thoảng mây trôi, vô dục vô cầu, tiếng ca linh hoạt kỳ ảo phiêu lãng trong trời đêm, thực thắm đến tận đáy tâm can lục phủ.

Long Tuyên vừa thổi tiêu, vừa cúi đầu hướng sang phía cô gái yêu điệu thực nữ, với thần thái phi thường, Lâm Lung đang vừa hăng say đánh đàn vừa cao hứng say mê hát...

Anh chỉ cảm thấy trong lồng ngực con tim như nóng rẫy, một thứ tình cảm mơ hồ nào đó bắt đầu âm thầm chực chờ.

Chương 12: Không thể có cả cá và bàn chân gấu

Ra khỏi nơi dạy đàn, Long Tuyền nhìn dòng xe trên đường như mắc cửi, phát hiện ra trong dòng xe ấy có không ít xe taxi trống, anh do dự một lát, không biết có nên vẫy một cái để đưa Lâm Lung về nhà hay không.

Tối hôm qua chị dâu đã dặn, nếu gặp cô gái nào đi giày cao gót, thì đừng bao giờ dựa vào thói quen của mình mà bắt cô ấy đi bộ. Đôi giày đó của người ta chỉ thích hợp với ngồi ô tô có rèm, còn những loại xe giao thông công cộng không có chỗ ngồi cũng không phù hợp. Chị ấy còn hỏi có cần mượn chiếc xe Hummer của anh trai không, chị ấy nói quân nhân mà lái xe Hummer trông rất tuyệt, rất có thể sẽ dụ dỗ được người ta.

Chỉ có điều Long Tuyền không nhớ rõ những tuyến đường dành cho xe ô tô, cũng không muốn mượn đồ của anh trai để khoe khoang, thôi bỏ đi.

Lúc này, Long Tuyền nhớ đến việc trước khi gặp Lâm Lung trên xe buýt, từ ngõ Khoa Bảng đến chỗ dạy đàn là do chính cô đề nghị, anh nghĩ, lần này mình có nên đề xuất gọi xe hay không? Nhưng nếu gọi xe, nhiều lắm thì cũng chỉ mười lăm phút là đã đến nhà cô, đồng chí thiếu tá đột nhiên cảm thấy có chút nuối tiếc, không muốn nói “tạm biệt” với cô nhanh như vậy, mà đó đúng thật là “tạm biệt”, bởi theo lý thuyết thì sẽ không còn gặp lại nữa.

Đối với anh mà nói, thời gian để gặp gỡ người nhà còn ít, huống hồ là thời gian dành cho đối tượng sẽ không trở thành người nhà.

Trong lúc Long Tuyền đang do dự, Lâm Lung sau khi giúp chị Hân khóa cửa xong đã đi ra, có chút đặc ý nói với anh: “Bến xe ở bên kia, từ đây tôi có thể tìm được đường.”

Lúc này, Long Tuyền không cần phải tính toán luẩn quẩn nữa, thuận thế bước theo cô về phía bên xe buýt, trong lòng cười thầm, người mà tuần nào cũng đến đây dạy đàn, nếu còn không tìm được đường, thì đầu óc đúng là có vấn đề.

Cả hai người vừa đi vừa trò chuyện, lúc này Long Tuyền mới đầy tiếc nuối phát hiện, bây giờ xe buýt đã dừng làn đường riêng, nên chạy cũng không chậm hơn so với taxi là bao nhiêu. Rất nhanh họ đã đến bên ngoài khu nhà Lâm Lung ở, cô gái bày tỏ rất uyển chuyển rằng mình ở một mình nên không tiện mời một nam thanh niên vào nhà chơi muện thế này.

Thế là Long Tuyền đành phải lịch sự chào tạm biệt, trong lúc đưa mắt nhìn theo Lâm Lung nhanh nhẹn đi vào phía trong sân của khu nhà, nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, anh đột nhiên phát hiện mình rõ ràng là rất vớ vẩn, rất vẩn nghệ khi nghĩ đến từ “lưu luyến không rời”, còn nghĩ đến cả câu “Tiễn quân nghìn dặm cuối cùng rời cũng phải từ biệt”.

Mình là đồ khôn! Đồng chí thiếu tá vừa phỉ nhổ mình vừa xoay người chạy chậm chậm về nhà.

Thực không ngờ mình mới chỉ ở nhà có ba ngày, mà cả tâm hồn và thể xác lại có thể biến đổi, trở nên yếu đuối, dễ dàng nảy sinh cảm tình với một người khác như vậy, lẽ nào đây chính là kiểu anh hùng khó qua nỗi ái mỹ nhân trong truyền thuyết? Mình là đồ khôn! Long Tuyền lại phỉ nhổ mình thêm một lần nữa, câu này đúng thật là cũng vẩn nghệ quá đi mất!

Cùng lúc đó, Lâm Lung bò đến tận tầng bốn, mở cửa chống trộm bên ngoài bước vào căn phòng tối om, thuận tay bật công tắc đèn, sau đó vừa thay giày, vừa cao giọng gọi: “Meo Meo, tao về rồi!”

Đáp lời cô, là một chuỗi âm thanh gặm roạt roạt vào cái lồng sắt và mấy tiếng chuột bé tí kêu “chít chít”.

Không sai, đó chính là con chuột, tên tiểu tử mà Lâm Lung gọi là “Meo Meo” kia chính là em trai chuột chiếm giữ kho thóc, thuộc chủng loại “pudding” màu vàng nhạt, lúc cuộn tròn lại ngủ, nhìn nó giống như một quả trứng gà lớn có lông lá xù xì, cực đáng yêu.

Bố mẹ Lâm Lung không thích nơi thành phố lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt, hai người sau khi về hưu đã mua một căn nhà ở chốn sơn thủy hữu tình nơi quê nhà, rồi chuyển về đó nghỉ ngơi dưỡng lão. Còn cô một tuần mấy buổi phải lên lớp dạy đàn, rồi thỉnh thoảng hẹn hò tụ tập với bạn bè, ở quê không tiện, nên đành phải ở lại căn nhà cũ trước đây. Chỉ có điều, một mình ở trong căn nhà rộng hơn trăm mét vuông này quả thực có chút cô đơn, đặc biệt là khi đêm đến, mọi âm thanh đều yên ắng, chẳng lẽ lại nói chuyện một mình. Trong cả căn phòng, ngoài đánh đàn, gõ bàn phím, bật tivi và CD nghe nhạc ra thì chẳng có tiếng động nào khác nữa.

Thế là, Lâm Lung vốn là người bị viêm mũi mãn cảm vẫn quyết định nuôi thú cưng, một chú chuột nhỏ thích gặm lồng sắt, hay cuộn tròn như bánh xe, thỉnh thoảng kêu hai tiếng “chít chít” là lựa chọn tương đối phù hợp với hoàn cảnh của cô lúc này, còn việc đặt tên cho nó cái tên “Meo Meo” thì đúng là sự hứng thú ác ý nho nhỏ.

Vừa bước vào phòng, Lâm Lung tiện tay vớt luôn chiếc túi xách lên sofa, đi đến góc nhà gần ban công, mở chiếc lồng sắt đặt ở trên chiếc bàn tròn nhỏ mặt kính, thò tay tóm lấy Meo Meo bỏ vào trong một chiếc bình thủy tinh trắng như tuyết để nó tắm, còn mình thì cọ chiếc lồng sắt cho sạch sẽ, đổ thêm nước sạch vào trong lồng, sau đó bắt Meo Meo ra chơi đùa với nó một lát rồi lại nhốt nó vào lồng.

Sau khi rửa tay, Lâm Lung tháo bỏ trang sức, tắm gội sạch sẽ, mặc một chiếc váy ngủ hoa màu xanh bằng vải thô, đi vào phòng ngủ trước đây của bố mẹ giờ đã sửa thành phòng cách âm chơi đàn, chọn một cây đàn hương,

đeo móng giả vào, ôm đàn tỳ bà ngồi khoanh chân trên sofa, tùy ý gảy lên những âm thanh trong vắt. Cô vừa luyện một khúc nhạc ngắn, vừa mơ màng nghĩ đến người ngẫu nhiên gặp hôm nay và những việc đã trải qua.

Cô có thể phát hiện ra đồng chí Long Tuyền đó cuối cùng dường như có thiện cảm với mình, thậm chí còn cố ý muốn lên nhà cùng mình tiếp tục nói chuyện. Cho nên lúc đó cô cố ý nói, mình ở một mình nên không tiện mời một nam thanh niên vào nhà chơi muộn thế này. Thực ra không phải là cô có ý nghi ngờ gì nhân phẩm của đồng chí sĩ quan thiếu tá ấy, mà là cô cảm thấy giữa mình và anh không thích hợp để tiếp tục phát triển mối quan hệ, nên không nhất thiết phải làm cho mối quan hệ đó trở nên thân thiết hơn, chỉ cần làm bạn đơn thuần là được rồi.

Và đương nhiên còn một lý do nữa, căn phòng của cô thực sự rất bừa bộn, nên dứt khoát không thể để một quân nhân nghiêm túc, mỗi ngày đều dọn dẹp phòng ốc ngăn nắp như Long Tuyền nhìn thấy.

Người làm nghệ thuật, đặc biệt là công việc có liên quan đến thiết kế, hội họa, đại đa số đều có một bệnh chung, đó là rất lãng mạn, tùy hứng và không để ý chuyện vật vãnh. Tính cách ấy thể hiện trong cuộc sống chính là đại đa số họ không dọn dẹp phòng ốc gọn gàng, chẳng hạn như, trong nhà Lâm Lung bày rất nhiều vật phẩm trang trí, chẳng có quy củ gì, tất cả được bày đặt tùy ý, trông rất lộn xộn.

Tuy nhiên, nếu so sánh với những người bạn học khác không bao giờ dọn dẹp nhà cửa thì Lâm Lung cũng không phải là người hồng бет, nhưng đối với đồng chí Long Tuyền kia... Nếu trên bàn trà mà bày bừa bãi vài quyển sách và mấy món đồ, thì liệu đồng chí ấy nhìn có thuận mắt không? Đến cả việc đi bộ ở trên đường mà bước chân của đồng chí ấy cũng rất chỉnh tề ngay thẳng, thực đúng là nghiêm chỉnh một cách cứng nhắc! Tham gia quân ngũ lâu như vậy rồi, đồng chí không được cầu thả, không được lộn xộn, không được bừa bãi.

Lâm Lung ngược lên nhìn trời chớp chớp mắt, nhất định là phải duy trì hình tượng như thực nữ, không được phá vỡ sự hoang tưởng đẹp đẽ của người ta, cho dù chỉ là những người bạn bình thường, thì cũng phải giữ cho được ấn tượng là một người bạn tốt.

Thực ra đồng chí Long Tuyên này là một đối tượng xem mắt cô gặp được có điều kiện tốt nhất và phù hợp nhất. Gia cảnh, tính cách, học lực đều rất tốt, sở thích hứng thú cũng có phần hợp ý với mình, đây còn là đối tượng xem mắt đầu tiên có cùng sở thích nghe nhạc dân tộc, thậm chí còn có thể hợp tấu với cô. Nhưng đáng tiếc, nghề nghiệp của anh, thực đúng là khiến người ta không thể chấp nhận.

Cô không dám tưởng tượng, nếu như lấy một quân nhân bất cứ lúc nào cũng phải chấp hành nhiệm vụ như vậy, thì mình sẽ lẻ loi cô đơn biết chừng nào, thậm chí còn có những lúc trong lòng nơm nớp lo sợ, kinh hãi bất an...

Haiz! Sao anh không làm những công việc văn phòng trong đại viện nhỉ? Nếu công việc mà không nguy hiểm và bận rộn như thế, thì ngược lại mình quay ra theo đuổi anh ấy cũng không phải là không thể.

Điều kiện rất tốt, nói chuyện cũng không tồi, chỉ tiếc là nghề nghiệp thì không được, cá và bàn chân gấu không thể có đủ cả!

Lâm Lung trong lúc tiếc hận, đã dùng hơn một tiếng đồng hồ để chơi tỳ bà và đàn tranh, sau đó cô cất đàn, quay về phòng ngủ, rút trong ngăn kéo bàn trang điểm ra một cái hộp đựng đồ trang điểm nhỏ, thêm một lần nữa thở dài rồi tựa lưng vào đầu giường.

Cô từ từ mở chiếc hộp ra, bên trong, một chiếc cúc áo màu vàng đồng to bằng đầu ngón tay đang nằm lặng lẽ, vì thường xuyên bị cô vuốt ve, nâng

nui, nên chiếc cúc đó hơi mòn, cổ lổ, tuy nhiên hai chữ “bát nhất” trên chiếc cúc vẫn nhìn được dù không còn rõ lắm.

Khi gặp Long Tuyền với chiếc lúm đồng tiền trên má, Lâm Lung tự nhiên lại nghĩ đến mối tình đầu của mình - người mà cô còn chưa có cơ hội biết tên.

Kỳ nghỉ hè năm cô gần mười bốn tuổi, lúc đó cô vừa đi trên đường, vừa mãi nhìn bức tranh biếm họa mới mua, nên chẳng để ý gì đến chỉ là chảy máu ở ngón chân cái, không nghiêm trọng.

Thực ra, cho đến tận bây giờ, Lâm Lung vẫn giống như đang nằm mộng bay bổng trên chín tầng mây vậy, cả chuỗi sự việc xảy ra quá nhanh, mà chân thì chẳng đau chút nào, chính xác là không có cảm giác, cho nên hoàn toàn không có được cảm giác chân thực cụ thể.

Cho đến khi nhìn thấy cánh cửa lớn của bệnh viện, thì cô mới cảm thấy chân trái của mình hơi tê tê và đang dần sưng lên, người thanh niên đó bế cô đi thẳng vào phòng cấp cứu. Lúc chuẩn bị đặt cô xuống, người đó mới phát hiện ra chiếc cúc áo trước ngực của mình vướng trên tóc cô bé, liền quả quyết gỡ chiếc cúc xuống, rồi mới để cô ngồi ngay ngắn trên ghế.

Khi bác sĩ đi đến, dùng cồn rửa sạch vết thương trên chân trái cho Lâm Lung, thì lúc này sự đau đớn mới từ ngón chân truyền thẳng lên đại não của cô, giờ đây Lâm Lung mới tinh táo ý thức được, mình suýt nữa đã bị đè chết! Chân của mình đã va phải hoặc bị tâm bê tông đó quẹt phải, ngón chân đang dốc sức kêu gào, đau quá, đau quá!

“Á!!!” Cô thảm thiết kêu lên một tiếng, chỉ muốn rụt chân lại, người thanh niên bế cô đến vội vàng giúp y tá giữ chân cô, người đó dùng sức giữ chặt mắt cá chân và đầu gối, không cho cô cựa quậy loạn lên.

Lúc này nước mắt từ trên gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô thi nhau ào ào rơi xuống, chảy mãi không ngừng lại được. Cô cắn chặt răng, chỉ kêu hừ hừ khe khẽ, chứ không khóc to thành tiếng. Cô chỉ cảm thấy xung quanh đều là người lạ, mọi người đều là người lạ, mọi người đều đang giúp đỡ cô, nếu cô khóc to lên thì thật xấu hổ.

Sau đó, Lâm Lung nghe thấy bác sĩ lấy làm tiếc nói: “Ài, chiếc móng không giữ được, bị bật đến tận gốc rồi, sau này không mọc ra được nữa! Cô gái nhỏ, sau này sẽ không đi được loại xăng đan để lộ ngón chân nữa rồi.”

Lâm Lung tựa người vào thành giường, cúi đầu ngắm nhìn bàn chân trái với những móng chân sáng bóng được sơn màu ngọc trai của mình, ai nói là không thể đi xăng đan được chứ? Mặc dù phải mất gần hai năm, nhưng móng của ngón chân xui xẻo ấy vẫn từ từ mọc dài ra.

Cô còn nhớ lần đầu tiên phát hiện móng chân ở ngón cái mọc ra được một tí xíu, cô vui mừng như nhặt được mười vạn vậy. Sau đó, mỗi ngày cô đều theo dõi quan sát tình hình phát triển của chiếc móng đó, giống như trông chờ hạt giống mau mau đâm chồi nở hoa.

Bây giờ về cơ bản là bình thường, nó chỉ nhỏ hơn móng cái của bàn chân bên phải một chút, lúc sờ cũng không được trơn láng bằng, nhưng nhìn xa tuyệt đối không có vấn đề gì, còn đi xăng đan ư, cũng không thành vấn đề!

Điều đáng tiếc về chiếc móng chân thì không có, nhưng điều đáng tiếc, vì không tìm được ân nhân cứu mạng mãi luôn bủa vây quấy nhiễu Lâm Lung, khiến cô tiếc nuối đủ mười hai năm...

“Anh lính có chiếc biển hiệu nhỏ màu hồng kia ơi, rốt cuộc anh ở đâu?” Nhìn chiếc cúc áo, cô chẹp miệng tỏ vẻ đành chịu.

Đã gần mười một giờ đêm, khi Long Tuyền muốn quấy rầy Lâm Lung thêm lúc nữa nhưng không được, anh đành phải lê bước trở về nhà. Về đến nhà, anh phát hiện ra, không chỉ có bố mẹ chưa đi ngủ, mà cả anh trai và chị dâu cũng đang ngồi trên sofa trong phòng khách đợi, đến nỗi khi anh vừa bước vào cửa lập tức bị cả bốn cặp mắt đổ dồn vào nhìn chăm chăm, thực chẳng khác nào hội thẩm giữa công đường.

Lúc này, Long Tuyền vô cùng vui mừng vì trên đường đi đã kịp cởi bộ quần áo Lâm Lung chọn ra, mặc lại bộ quần áo lúc rời khỏi nhà, nếu không bị chị dâu phát hiện, thì trong lòng sẽ vô cùng áy náy.

Còn việc bị bốn cặp mắt như đèn pha đang chiếu thẳng vào người, trong thời gian đi huấn luyện phải đóng là tù binh bị bắt đi thẩm vấn anh đã từng luyện qua, nên đương nhiên không có chút gì run sợ. Anh vững vàng bình tĩnh ngồi xuống chiếc sofa đơn mọi người chừa lại, rồi hồ hững nói: “Đừng kỳ vọng, tất cả đều không thành công.”

“Tại sao hả?” Mẹ Long cảm thấy bản thân đang bị tổn thương, bà nói: “Cô giáo dạy chính trị đó có chỗ nào không hợp?”

Long Tuyền cân nhắc trả lời: “Chẳng làm sao cả, chỉ là nói chuyện rời rạc, cảm thấy có chút vô vị.” Trước đó anh đã đồng ý với việc bản thân sẽ tỏ không bằng lòng với cô gái đó, nhưng cũng không thể hạ thấp giá trị của cô ấy quá, xem ra, ứng phó thế này chắc là không vấn đề gì.

Thừa nhận cả năm lần đi xem mặt đều thất bại, mẹ Long cũng không mắng Long Tuyền, mà chỉ an ủi mang theo chút đồng tình nói: “Chân trời góc bể chỗ nào mà không có cỏ thơm chứ, nhất định sẽ có cô gái phù hợp với con.”

“Mẹ, con chính là gốc cỏ, thứ con muốn tìm chính là hoa.” Long Tuyền nghiêm túc trả lời chen ngang khiến cho mẹ Long thiếu chút nữa muốn gõ

lên đầu anh.

Chị dâu thì có vẻ nghi hoặc, chen ngang hỏi: “Này, em sau khi xem mắt xong, cả buổi tối em một mình đi dạo ở đâu hả?” Chị dâu cảm thấy chú em này không phải là loại người thích đi dạo một mình mấy tiếng đồng hồ mà không có mục đích, mà bản thân cũng vốn là người không thích đi dạo, hơn nữa, thật khó mới có được một kỳ nghỉ phép ngắn ngày thế này, nếu như không có việc gì quan trọng thì nhất định sẽ quay về nhà với bố mẹ.

“Em ngẫu nhiên gặp lại cô gái trong lần đi xem mặt đầu tiên, nên đi ăn tối cùng cô ấy...”

Nửa câu sau Long Tuyền còn chưa kịp nói xong, mẹ Long đã ngạc nhiên nói: “Là cô gái nghề nghiệp không ổn định nhưng hình thức cũng không đến nỗi nào đó à? Con thật sự thích cô ta sao?”

“Cô ấy không phải là nghề nghiệp không ổn định, mà là giáo viên dạy đàn tranh, không những thế còn là người có chút danh tiếng trong lĩnh vực của cô ấy.” Long Tuyền không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ là muốn giải thích hộ Lâm Lung một chút, rồi anh nói tiếp: “Buổi tối con đi xem cô ấy dạy đàn, nghe cô ấy đánh đàn tỳ bà, và thổi tiêu hợp tấu với cô ấy khúc *Biển cả một tiếng cười*, gia cảnh của cô ấy cũng không tồi, các bậc bề trên đều công tác lâu năm trong giới văn nghệ.”

Nghe Long Tuyền nói như vậy, những người đang ngồi xung quanh đều không phải là những kẻ ngu dốt, nên đương nhiên lập tức hiểu ra. Long Tuyền không trực tiếp thích cô gái đó, nhưng đối với cô ấy rõ ràng là có chút cảm tình, lại còn cùng nhau hợp tấu cầm tiêu nữa chứ! Nếu nói theo cách miêu tả trong phim ảnh thì cả hai đã trở thành tri âm tri kỷ của nhau ở bậc rất cao rồi.

Mẹ Long do dự nói: “Những người thuộc giới văn nghệ hình như đều có tính tùy tiện, tôn sùng tự do, so với gia phong nhà mình e là không hòa hợp...”

Bố Long liền vỗ tay vợ, ngăn cho bà không nói nữa, rồi nghiêm sắc mặt nói: “Chỉ cần con thích, tất cả chúng ta đều ủng hộ.”

“Đúng vậy, đúng vậy, tất cả chúng ta đều ủng hộ vô điều kiện.” Anh trai Lưu Điền gật đầu tán thành, lại hỏi: “Có cần phải chuẩn bị phòng tân hôn không? Căn phòng bên kia anh đã chuẩn bị đầy đủ từ hai năm trước, giá trị cũng tăng không ít, em tùy ý chọn, anh sẽ tặng em luôn đồ dùng, trang thiết bị điện trong gia đình nhé.”

“Anh, anh nghĩ hơi xa rồi”, Long Tuyên cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, lối tư duy suy diễn này nhảy quá nhanh, từ ăn cơm biến thành thích, từ thích nhảy thẳng đến kết hôn, anh mệt mỏi nói: “Em chỉ ăn cơm cùng cô ấy, sau đó cùng nhau hàn huyên trò chuyện, chỉ thế thôi, sẽ không có tiếp sau.”

Đúng vậy, chỉ thế thôi.

Long Tuyên nhớ câu nói của Lâm Lung lúc anh lén nhìn: “Chỉ là đối tượng xem mặt thôi, không cần thiết vì sở thích một phía mà chui đầu vào đó”, cô gái đó không vừa lòng về chiều cao và nghề nghiệp của mình, vấn đề chiều cao thì thực ra không phải quá nghiêm trọng, nhưng còn nghề nghiệp thì...

Long Tuyên biết rất rõ, anh không thể chỉ vì muốn kết hôn mà từ bỏ sự nghiệp mình đã lựa chọn phần đầu hơn mười năm, cũng không thể chỉ vì một cô gái mình hơi có cảm tình mà vứt bỏ anh em trong đội, những chiến hữu thân ái nhất.

Không từ bỏ, không vứt bỏ.

Cá và bàn chân gấu không thể có đủ cả, cho nên, anh chỉ biết phải khống chế sự “yêu thích” vừa mới nhú lên như cái mầm cây ấy lại, giữ vững niềm tin mà mình nên giữ vững, không vứt bỏ sự nghiệp và chiến hữu.

Bình thường, có một kiểu thích là nhất định phải có được bằng mọi giá, nhưng cũng có một kiểu thích, đó là bản thân mình thích nhưng không nhất định phải có được, chỉ cần ở bên cạnh nhìn ngắm, thưởng thức là đã đủ.

Long Tuyền cảm thấy kiểu thích của mình chính là kiểu thích thứ hai, trong thâm tâm anh thích Lâm Lung, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là thích theo kiểu thưởng thức, nhìn thấy cô thay đổi một trăm tám mươi độ, lúc nhã nhặn, lịch sự, lúc chính nghĩa, hào hiệp hay lúc tự do, ngang ngạnh... anh cảm thấy cô gái này rất thú vị, cảm thấy nhìn thế nào cũng giống như không đủ.

Chỉ là nhìn, chứ không có cách nào có được cô, cất giấu cô cho riêng mình.

Mà thôi, còn phải nghĩ đến việc quay về đội làm công tác tuyên huấn “quả bí đỏ” nữa! À, không, có lẽ lần này nên gọi những tân binh được huấn luyện là “Quả táo xanh”?

Chương 13: Đòi người, nơi nào bắt tương phùng

Trời chiều chạng vạng, Long Tuyền bê hai cái hộp giấy lớn mệt mỏi, phong trần vội vàng trở về nhà khách quân khu của thị trấn, sau đó lái chiếc xe jeep mà mấy ngày trước anh để lại đó vui vẻ trở về căn cứ ở trong núi.

Núi rừng lúc này, trăng sao sáng tỏ, không khí tươi mát, thời tiết đẹp thế này vốn rất phù hợp để ngắm cảnh đêm, nhưng đồng chí thiếu tá lại nhìn không chớp mắt về phía trước, vội vàng lái xe. Sau khi giao nộp điện thoại, Long Tuyền “âm” một tiếng lao vào phòng ngủ, nhảy mấy bước đến trước bàn làm việc ấn nguồn điện bật chiếc máy tính, quăng hai chiếc hộp giấy vào góc tường, sắp xếp mọi thứ trong ba lô về vị trí cũ, thay thường phục bằng trang phục huấn luyện, rồi lập tức xoay người ngồi xuống trước máy tính, mở file word bắt đầu gõ ra những thứ đang tồn tại trong đầu.

Tất cả các động tác, Long Tuyền chỉ mất chưa đến ba phút, đồng thời miệng còn không quên chào hỏi cậu bạn cùng phòng đang ngồi bên cửa sổ lau chùi khẩu súng lục JS 7.62 giống như đang ve vuốt tình nhân: “Linh Dương, đó là đặc sản tôi mang về, chia cho anh em hộ tôi. Tôi bận.”

“Quê cậu cũng có đặc sản sao? Không phải ở đó chỉ toàn bê tông cốt thép thôi à?” Tiêu Lực Dương chậm rãi lau chùi, bảo dưỡng khẩu súng yêu của mình, sau đó cất nó vào tủ cẩn thận, rồi mới mang một con dao Thụy Sĩ ra rạch thùng giấy, hóa ra đó là một thùng đầy thịt bò khô Thành Đô và hơn mười cây thuốc lá thơm, đặc sản Tứ Xuyên.

Tiêu Lực Dương cười nói: “Cái này mà cũng gọi là đặc sản ư? Chẳng thèm!” Trong lúc nói chuyện, trên má anh xuất hiện hai chiếc lúm đồng tiền, làm cho gương mặt vốn đen thui răn rỏi trở nên nhẹ nhàng, thân thiết hơn.

“Lẽ nào chỉ có những tảng thịt và những bộ đồ ăn quét sơn ở quê cậu mới được xem là đặc sản? Những bộ đồ ăn quét sơn ấy dân tộc Di có đầy, bán tràn lan, cậu mang từ quê cậu đến không bằng tôi ra chợ Hoa Sen mua buôn.” Long Tuyền vừa gõ máy tính lạch cạch vừa nói: “Cho dù những thứ tôi mua ở quê không ngon nhưng có là tốt rồi. Mỗi phòng một gói thịt bò, một bao thuốc lá.”

“Có giỏi cậu đi mua thịt tảng ở chợ Hoa Sen cho tôi xem!” Tiêu Lục Dương liếc mắt xem thường một cái, sau đó lôi mấy thứ trong hộp giấy ra, thuận miệng hỏi luôn Long Tuyền đang làm gì.

“Đang làm công việc mà đội trưởng giao trong kỳ nghỉ!” Long Tuyền thâm hận trong lòng, nghiền răng nghiền lợi trả lời: “Lão ấy giờ này chắc chắn đang ngồi ở văn phòng đợi tôi đến cửa. Nay, hai cây thuốc đặc biệt kia giữ lại, xem lúc nào thích hợp thì tặng cho người ta, ví dụ như, hồi lộ đội trưởng, không biết có thể thành công hay không?”

“Không thể!” Tiêu Lục Dương một mình khiêng chiếc thùng giấy đi ra cửa đồng thời không quên nhắc nhở Long Tuyền: “Nếu cậu tay trái tặng thuốc tay phải lại đàm phán điều kiện thì cũng giống như hấn trực tiếp đến cướp của tôi rồi.”

CSTE.NT

Đội Tiêu Lục Dương mượn hoa dâng Phật phát đặc sản hết một vòng quay trở về tám chuyện, thì Long Tuyền cũng vừa viết xong kế hoạch tuyển huấn, anh dùng mạng nội bộ gửi cho đội trưởng Chu Thuần, chuẩn bị tắt máy để đến văn phòng trình diện.

Tiêu Lục Dương vung tay phải nói: “Này, còn thừa một gói thuốc.” Thịt bò thì anh đã sớm bớt lại một phần cho mình, còn thuốc lá, vì bảo vệ đôi mắt, nên anh không những không hút thuốc, mà thậm chí cả hai tay cũng không bao giờ chạm vào. Tiêu Lục Dương đã cùng với mấy người bạn trong phòng có thói quen giống mình lập nên một khu không khói thuốc.

“A, vừa khéo đưa cho đội trưởng.” Long Tuyền thuận tay chụp lấy gói thuốc, bỏ vào túi quần, rồi vừa đi ra cửa vừa cười quay đầu bổ sung thêm mấy câu: “Buổi tối không cần chờ tôi, cứ ngủ trước đi.”

“Cút! Ông đây cũng không phải là cô nàng sười ảm chỗ trước cho cậu.” Tiêu Lục Dương giơ chân đá một cước phía sau Long Tuyền, rồi cô ý nói với theo thật to: “Long thiếu, đợi cậu về kể lại thành thực quá trình đi xem mặt đấy.”

Lập tức trong hành lang thò ra không ít bóng người, tiếng bõn cọt, đùa giỡn nổi lên xung quanh, Long Tuyền bắt đắ dĩ co cẳng bước, đi mà như chạy, nhằm thẳng hướng văn phòng lao như điên.

Trong công việc, đội trưởng Chu rất nghiêm túc, quả nhiên anh ấy không chất vấn gì đến việc đi xem mặt, sau khi nhận thuốc lá thì trực tiếp quẳng cho Long Tuyền một cái túi giấy dày cộp, nhanh chóng ra lệnh: “Chuẩn bị tìm kiếm những người kế tục tốt, cậu cầm tài liệu này xem kỹ qua một lượt, đặc biệt là năm người xuất thân từ dân kỹ thuật, bắt đầu từ ngày mai cậu đi phỏng vấn.” Dứt lời, Chu Thuần liền vùi đầu chăm chú đọc bản kế hoạch tuyển huấn mà Long Tuyền đã nộp.

“Tuân lệnh!” Long Tuyền trả lời nhanh nhẹn, dứt khoát, rồi mới ngạc nhiên hỏi: “Năm người xuất thân từ dân kỹ thuật xin vào đội tuyển huấn?” Anh cảm thấy dường như hôm nay đến cả bầu trời cũng đổi sắc. Nhớ hồi đó, phải mất năm năm thì mới ra được một “quái thai” như mình thế này!

Chu Thuần lườm anh một cái, nhạo báng trả lời: “Đại khái có người lấy những mặt tốt của cậu trước đây ra làm tài liệu tuyên truyền.”

“Tôi cũng không thể là ví dụ của những mặt xấu!” Long Tuyền kháng nghị.

“Không biết là ai trước đây cầu thả đến nỗi sống dở chết dở hả?” Dứt lời, Chu Thuần hai mắt trợn trừng, quát lớn: “Đừng nói nhảm nữa! Hãy làm việc của cậu đi!”

Trong đồng hồ sơ, tài liệu kia, Long Tuyền chú ý đến một người nhỏ tuổi nhất tên là Trác Nhất. Cậu này mới mười chín tuổi đã được đeo lon sĩ quan cấp úy, sinh viên quốc phòng của khoa Máy tính Đại học QH, hai học vị Khoa học và Kỹ thuật máy tính và Quản lý Kinh tế, sở trường là bảo vệ an toàn mạng, nghe nói còn luyện quyền đạo nhiều năm rồi.

Sở trường là bảo vệ an toàn mạng, nên chắc chắn là càn giỏi công kích rồi, điều này rất hữu dụng. Long Tuyền quyết định, ngày mai người đầu tiên mình đi gặp sẽ là Trác Nhất, xem cậu ta có đúng là người cũng như tên “trác tuyệt đệ nhất” không.

Còn về phần Trác Nhất, để trả lời cho câu hỏi vì sao viết đơn xin vào đội hành động “Ám dạ chi kiếm”, trong tài liệu chỉ có mấy lời sáo rỗng thể hiện rất nhiệt huyết, rất sách vở mà thôi, đọc cũng như không.

Thực ra, nguyên nhân chân thực nhất chính là phụ huynh của anh bạn nhỏ Trác Nhất luôn hy vọng cậu cái gì cũng đều có thể đứng ở vị trí thứ nhất, nên khi mới ba tuổi đã bắt đầu dạy dỗ bài bản, cho nên sau đó cậu cứ thế là nhập học sớm và nhảy lớp, vượt cấp. Chính điều này làm cho Trác Nhất chưa bao giờ có bạn cùng tuổi, với bạn học cùng lớp chẳng bao giờ có thể nói chuyện cùng chủ đề được cả, một mình luôn luôn “độc cô cầu bại”, cho nên thường bị người khác vây xem như là quái vật ngoài hành tinh hoặc là thiên tài xuất chúng.

Cậu bé Trác Nhất lúc ở tuổi dậy thì có một khoảng thời gian rất dài luôn phải ở cùng một mớ bong bóng rồi rắm, cậu hy vọng tự bản thân có thể có được một người bạn đúng nghĩa, hoặc là người bạn thân nào đó, để không bị xem như là quái thai hòa tinh, hy vọng có thể dung nhập được với xã hội thì càng tốt. Vì vậy, thời kỳ trung học, cậu lang thang trên mạng tư vấn tâm lý rất nhiều, kết quả cũng nhận được rất nhiều sáng kiến chỉ đạo, tư vấn của các thầy giáo chuyên ngành, từ tâm lý học xã hội, đến tâm lý học phát triển, rồi cả phương pháp trị liệu chủ nghĩa hành vi... dạy cậu làm thế nào để giao

tiếp xử lý tốt mối quan hệ với người khác, làm thế nào để điều chỉnh tâm thái của bản thân, như thế này, như thế kia...

Thế nhưng, hết thầy đều vô dụng!

Cuối cùng, trong diễn đàn có một người yêu tâm lý học có nick là Tiểu Long Nữ, đã đưa ra hai kiến nghị hay khiến Trác Nhất cảm thấy rất đáng tin và có khả năng nghe theo.

Người đó nói thẳng thắn, lưu loát rằng: “Nếu không thì cậu cứ nguy trang thành một người bình thường, về mặt học hành cậu cũng mờ nhạt như mọi người thôi; hoặc không cậu cố gắng chuyển đến chỗ có nhiều người giỏi giống như cậu, mọi người đều giỏi thì chẳng có ai cảm thấy cậu là người kỳ lạ nữa.”

Thế là, Trác Nhất nghe lời khuyên của Tiểu Long Nữ, năm mười ba tuổi thi đại học, khoa Máy tính của một trường đại học đỉnh nhất toàn quốc, ở đó chỉ học tập không thì chưa đủ, mà còn phải rèn luyện như một sinh viên quốc phòng, như vậy mới có thể thể hiện bản thân là một người văn võ song toàn, mà sinh viên quốc phòng cũng chưa đủ, còn phải dành thời gian để học thêm một chuyên ngành nữa.

Mười bảy tuổi tốt nghiệp đại học, xuống liên đội làm trung đội trưởng, lại nghe nói đại đội đặc chủng “Ám dạ chi kiếm” có rất nhiều người giỏi đặc biệt, thế là cậu muốn đến đó, làm kỹ thuật cung ứng thì chưa đủ giỏi, muốn học kỹ thuật phải vào đội hành động thì mới đủ độ! Thế là đồng chí Trác Nhất hăng hái phấn chấn, tràn đầy tin tưởng xin đi thụ huấn ở đại đội “Ám dạ chi kiếm”, đương nhiên, cậu cũng tin chắc rằng bản thân mình là đối tượng mà đối phương rất hứng thú muốn khai thác.

Bởi vậy, ở tương lai gần, Trác Nhất đã lần đầu tiên gặp được một người tài có thể làm cậu chấn động...

Ngày hôm sau, lúc Long Tuyền đi đến chỗ ở của đơn vị Trác Nhất thì sắp đến giờ tắt đèn, thế là bọn họ tiến hành một cuộc phỏng vấn không chính thức ngay tại phòng ngủ.

Gọi là phỏng vấn, nhưng thực ra cũng chỉ thăm dò động cơ nhập ngũ của đối phương, tìm hiểu một chút về năng lực nghiệp vụ cơ bản. Tư liệu trong hồ sơ không thể hiện hết được, chỉ có quan sát con người thật mới có thể bước đầu khảo sát xem đối tượng có phù hợp với “Ám dạ chi kiếm” hay không, nếu hoàn toàn không phù hợp thì sớm loại bỏ, để tránh chiếm chỗ của những người khác. Long Tuyền chuyển từ kỹ thuật viên sang lính tác chiến, nên bản thân có chút kiến thức, có thể nhìn ra được ưu khuyết điểm của người ứng cử.

Tóm lại mà nói, Long Tuyền khá hài lòng về Trác Nhất.

Còn về phía Trác Nhất, đối với Long Tuyền lại chửi thầm trong bụng, cảm thấy từ đầu đến cuối Long Tuyền chỉ trưng ra một khuôn mặt thối, nói năng vừa lạnh lùng vừa cứng nhắc, giống như người khác thiếu nợ anh mấy trăm vạn vậy, nhìn rất khó chịu. Hơn nữa, nếu sau này phải làm chiến hữu với một người lạnh lùng như máy móc thế, thì cuộc sống thật ngọt ngào.

Nghĩ vậy, trong lòng Trác Nhất có chút rối rắm, song cậu lại nghĩ, tất cả mọi người trong đội không thể đều giống như núi băng hết, hãy nhẫn nhịn, chẳng phải mình rất mong đi để mở mang kiến thức, đến tìm hiểu chỗ đó vì sao lại giỏi như vậy.

Đang nghĩ vậy thì chợt nghe đồng chí thiếu tá mặt sắt đen sì kia dặn dò: “Sau năm ngày kiểm tra sức khỏe, ngày 18, 19 tháng 8 sẽ thông báo những người có sức khỏe hợp lệ, ngày 20 bắt đầu chính thức thụ huấn.”

“Vâng!” Trác Nhất cả da mặt và cơ thể căng cứng nghiêm túc trả lời, nhưng trong lòng cậu lại mừng vui hơn hờ, hưng phấn dị thường.

Qua được vòng phỏng vấn, có nghĩa là đã tiến thêm được một bước đến gần mục tiêu của mình.

Sau khi dặn dò thời gian, địa điểm tập hợp xong, Long Tuyền không dài dòng sai bước nhanh rời đi.

Nghe tiếng bước chân dần xa, Trác Nhất đột nhiên nhảy chồm lên, rút điện thoại từ trong ngăn kéo ra, mặt mày hớn hờ gửi cho người bạn Tiểu Long Nữ trên mạng một tin nhắn khoe khoang: *Tôi được chọn vào đội ngũ toàn những người giỏi đó để đi thụ huấn rồi! Mau chúc mừng tôi đi!*

Tiểu Long Nữ trả lời: *Chẳng qua chỉ được chọn đi thụ huấn thôi, có gì đâu mà đắc ý vậy, đợi thành công rồi hãy khoe khoang nhé. Còn nữa, Băng Ghé Nhỏ, cậu đã chuẩn bị tốt cho việc làm “Quả táo xanh” chưa? Hãy cẩn thận nếu không chín quả sẽ bị thối rữa mà rụng xuống đất đấy.*

Trác Nhất bực tức nhắn: *Không được nói “rụng xuống đất”, mấy từ ấy chẳng có tí may mắn nào. Nếu không tôi sẽ nguyện rửa cậu cả đời này sẽ không tìm được “Dê Quá!” Trong lúc kích động, cậu đã viết sau từ “Dương Quá” thành “Dê Quá^[1]”.*

[1] “Dương” và “Dê”: Trong tiếng Hán, cả hai từ này có cùng âm đọc nhưng khác nhau về nghĩa và chữ viết.

Không tìm được thì tôi sẽ tự mình nuôi một con, như vậy càng tiện cho việc giết mổ. Tiểu Long Nữ thản nhiên trả lời.

Đọc được tin nhắn, Trác Nhất tay cầm điện thoại cười ha ha một tràng dài. Sau đó, bên tai cậu đột nhiên vang lên giọng nói đầy u ám: “Cười vui

vẻ quá nhi. Trong đội của các cậu không phải thời gian nghỉ ngơi cũng không được dùng điện thoại, không phải sao?”

Mẹ ơi! Thiếu tá mặt đen đó quay lại! Trác Nhất cảm thấy tất cả những tóc gáy, lông măng trên người đều dựng đứng cả lên, không những thế, bản thân cậu cũng là người luyện võ lâu năm, vậy mà lại bị người khác áp sát sau lưng mà không hề phát hiện ra! Nói không chừng, đến cả nội dung tin nhắn cũng bị anh đọc hết rồi, thật là sơ xuất quá! Mất mặt quá!

Còn về chiếc điện thoại, thông thường theo quy định là không được sử dụng, nhưng có sĩ quan nào mà thật sự không dùng chứ? Trác Nhất trầm nghĩ, không chừng đến cả việc này cũng bị giáo huấn?

Quả đúng như dự đoán, cậu lập tức nghe thấy Long Tuyền lạnh tanh cảnh cáo: “Ồ ‘Ám dạ chi kiếm’ bất kỳ người nào cũng không được phép sử dụng thiết bị thông tin di động cá nhân, bất kỳ người nào!”

“Dạ!” Trác Nhất cúi đầu chấp thuận, dứt điện thoại vào trong túi quần.

“Dem tất cả những tin nhắn của cậu gửi hết đi rồi mới xuất phát!”

“Dạ!” Trác Nhất trầm nguyên rửa, đúng là gà mái mẹ!

Long Tuyền nhìn thấy dáng vẻ của Trác Nhất như có chút miễn cưỡng, không cam tâm tình nguyện, liền quát một tiếng thật to: “Trác Nhất!”

“Có!” Anh bạn nhỏ bất hạnh, theo phản xạ có điều kiện lập tức đứng thẳng, nhìn chăm chú về phía trước không chớp mắt, chỉ cảm thấy cái tai bị tiếng quát đó làm cho rung chân đau nhức.

“Cậu khoe khoang cái gì hả? Tuyền huấn đã được thông qua chưa?” Long Tuyền thò một ngón tay chọc vào hõm vai của cậu, “Cơ thể của cậu

bé nhỏ thế này, cửa thứ nhất có qua được hay không còn chưa biết, vậy mà đã bắt đầu khoe khoang! Nói cậu nghe cho rõ ràng, ‘Ám dạ chi kiếm’ không phải là huân chương dùng để đem khoe! Nếu để tôi bắt được thêm lần nữa, thì cả đời này cậu không cần phải đến, cửa đó đừng mơ mà bước qua!”

“Dạ!” Trác Nhất chịu đựng nỗi đau ở trên vai, làm ra vẻ rất phục tùng, nhưng nỗi khổ trong lòng thì bốc lên cuộn cuộn. Thảm rồi thảm rồi, còn chưa được gia nhập đại đội mà đã lưu lại ấn tượng xấu, không biết quản giáo có phải là người này hay không, đến lúc đó trăm nghìn vạn lần đừng gây khó dễ nhé!

....

Ngày 20 tháng 8, buổi sáng cuối tuần, bầu trời tươi sáng, ngập tràn ánh nắng, ở chỗ hành lang gấp khúc lộ thiên của lầu lầu trên đường Khoa Hoa Thành Đô, Lâm Lung đang ngồi uống trà, nói chuyện phiếm, cắn hạt dưa, đợi tham dự hôn lễ của một người bạn trời trung học thì đột nhiên nhận được tin nhắn.

Băng Ghé Nhỏ nhắn: *Tiểu Long Nữ, tôi muốn nói là Dương Quá chứ không phải Dê Quá.*

Lâm Lung cười hồi đáp: *Tin nhắn của cậu phải thông qua cục bưu chính hay là công ty chuyển phát thư tín hay sao mà vừa khéo chậm đúng ba ngày hai đêm.*

Băng Ghé Nhỏ khóc ròng: *Đừng nhắc nữa, lần phỏng vấn đó tôi đã bị giết bằng một ngọn “hồi mã thương”^[2]. Tôi tưởng người tuyển huấn đi rồi, ai ngờ anh ta quay lại đúng lúc tùm được tôi phạm quy dùng điện thoại di động. Anh ta đã mắng cho tôi một trận xối xả, còn nói nếu lần sau mà bắt được sẽ hủy bỏ tư cách tham gia tuyển huấn của tôi, cho nên bây giờ tôi mới định thản lại gửi cho cậu một tin hồi đáp. Anh ta quay trở lại xem tôi*

có đắc ý hí hửng hay không, rồi tiện thể còn cười nhạo đả kích tôi một lượt. Người ở chỗ đó, rất nham hiểm, rất hung ác, tàn độc!

[2] Hồi mã thương: Đột ngột tập kích trở lại.

Lâm Lung tiếp tục mỉm cười: *Vậy tốt rồi, chẳng phải là hợp với ý cậu còn gì, đều là người giỏi cả. Cố lên nhé, quả táo nhỏ ngây ngô.*

Người bạn học bên cạnh thấy Lâm Lung cười rạng rỡ, hiếu kỳ hỏi: “Đang cười gì vậy? Tin nhắn của bạn trai à?”

“Bạn trai gì chứ, là bạn trên mạng thôi. Đừng nhắc đến vấn đề bạn trai với tớ, vừa xem mắt đã thất bại rồi.” Lâm Lung bĩu môi trả lời.

“Ồ, chúc mừng, còn tốt hơn tớ, hôm qua tớ vừa chia tay!” Cô bạn Trương Hân nhún vai nói.

“Là thật hay đùa vậy?” Ba người khác ngồi xung quanh đều ngây ra, tin tức khủng như vậy mà sao trước đây một chút cũng không lộ ra ngoài?

Trương Hân buồn rầu nhưng vẫn cố gắng cười gượng gật đầu: “Là thật. Một kẻ thối nát. Đùa giỡn với bạn gái ba năm mà không chịu kết hôn. Bà cô tôi đá đít hắn rồi!”

Lý Huệ ngồi cùng bàn cười nói: “Đá là đúng, cậu nên vui mừng vì trước khi kết hôn đã rời xa được một kẻ thối nát, so với tôi còn tốt hơn nhiều vì hiện giờ tôi và lão chồng đang chuẩn bị ly hôn.”

“Mọi người đều bất hạnh quá!” Lâm Lung bùi ngùi, chuyện của Lý Huệ mọi người đều biết, ai cũng phẫn nộ, nhưng có điều vẫn còn tốt là bản thân cô ấy rất kiên cường, không bị việc này làm cho gục ngã.

Sau một hồi tám chuyện, Lâm Lung nhìn xung quanh nghi hoặc hỏi: “Vẫn còn thiếu một người chưa đến đúng không? Là Hồng Hiểu Đình? Còn đang làm thêm giờ hay sao?”

“Ừm”, Lý Huệ gật đầu: “Lúc này vừa mới liên lạc với cô ấy, còn nói đúng giờ cơm trưa sẽ đến mà.”

Lâm Lung bái phục nói: “Ái chà, không hổ là tinh hoa của tòa án tối cao của tỉnh, thật là bận rộn. Hình như cô ấy vẫn còn độc thân đúng không? Đợi lát nữa cô ấy đến hỏi xem có tin gì mới không?”

“Chắc chắn có!” Trương Hân đáp. “Nghe nói tuần trước vừa mới đi xem mặt, đợi một lát nghe cô ấy kể xem thế nào.”

Đến 12 giờ kém 15, tất cả mọi người cùng nhập tiệc, không lâu sau Hồng Hiểu Đình mặc một chiếc váy màu nâu nhạt viền vàng đi đến, ngồi vào chỗ còn trống bên cạnh Khuru Lâm, Lâm Lung cười nói: “Vị đây là Khuru Lâm bạn học đại học của cô dâu, luật sư; còn đây là bí thư chi bộ lớp chúng tôi hồi trung học, Hồng Hiểu Đình, công tác ở tòa án, hai người ngồi cạnh nhau thật là phù hợp!”

“Ồ! Bí thư chi bộ! Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!” Khuru Lâm nhoèn miệng cười bắt chuyện cùng Hồng Hiểu Đình.

Lâm Lung tranh thủ cơ hội bổ sung cho rõ: “Đúng là nên ngưỡng mộ, bởi Hồng Hiểu Đình là người duy nhất của khóa chúng tôi được kết nạp Đảng khi đang học trung học, là lực lượng nòng cốt đấy.”

“Cậu làm gì vậy?” Hồng Hiểu Đình cười yếu ớt đẩy Lâm Lung một cái. “Muốn nói là mình nhiều tuổi nhất đúng không?” Muốn kết nạp Đảng điều kiện cần thiết là phải đủ mười tám tuổi, với một người chưa tốt nghiệp trung học mà nói, được kết nạp Đảng thì rõ ràng là lớn tuổi hơn các bạn rồi.

“Oan uổng quá! Đại nhân, tiểu nhân thật là oan uổng!” Lâm Lung trêu đùa, nhại theo giọng của Châu Tinh Trì.

Lý Huệ vỗ vai Lâm Lung nhắc nhở: “Nghiêm túc nào, nghiêm túc nào, hôn lễ bắt đầu rồi, đợi xem trò xong thì đến lượt mọi người vui đùa nha!”

Thật đúng là đang xem trò, bọn họ đều cảm thấy những thủ tục trong lễ cưới diễn ra trên sân khấu giống như đang diễn một màn kịch cho mọi người ngồi dưới cùng xem. Lâm Lung đã từng tưởng tượng rằng, lúc mình kết hôn, nhất định sẽ phải là một lễ thành hôn nghiêm túc, gọn gàng, không thể để cho người điều khiển chương trình buổi lễ giống như một con khỉ đùa giỡn, làm loạn cả lên, khiến cho tân lang, tân nương xoay tròn trở thành nhân vật chính góc nghéch.

Hôn lễ này, chỉ có một câu nói để lại cho Lâm Lung ấn tượng sâu sắc, đó là lúc tân nương nhận lời tân lang: “Yêu thương ạ, từ ngày hôm nay, em sẽ nghiêm túc tiêu pha cân nhắc từng đồng tiền của anh.” Đây mới là tình cảm sâu đậm biết bao nhiêu! Đến cả một đồng tiền cũng không thể bỏ qua, đều phải có kế hoạch chi tiêu, điều này nói rõ tân lang và tân nương có trách nhiệm ngang nhau. Hành động này rất đáng được nêu gương để mọi người tham khảo học tập.

Sau đó thì hôn lễ và bữa trưa kết thúc vui vẻ, mấy cô gái ế lại quay về chỗ hành lang lộ thiên tiếp tục ngồi uống trà cắn hạt dưa nói chuyện phiếm.

Hồng Hiểu Đình bốt xén nửa ngày nhàn rồi, dưới sự tra hỏi thúc ép của mọi người bắt đầu kể lại chuyện đi xem mặt tuần trước của mình. Lâm Lung vừa nghe qua ba câu then chốt đã cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Quân nhân, học lực cao, rất đen, rất cao, rất lạnh lùng, rất nghiêm túc, ở rừng núi quanh năm không về nhà! Quá choáng, rất giống với vị Long thiếu

kia.

“Mình tuần trước cũng vừa đi xem mặt, một người rất giống cậu miêu tả.” Lâm Lung không kiềm chế được chen vào. “Có phải họ Long không?”

Hồng Hiểu Đình không nói gì, chỉ khẽ nhếch môi, kinh ngạc trừng mắt nhìn về phía Lâm Lung.

Chỉ cần nhìn biểu hiện của cô ấy, Lâm Lung đã biết mình đoán đúng, không khỏi lẩm bẩm: “Anh chàng này, thời gian chỉ có bốn ngày mà rốt cuộc không biết đã xem mặt bao nhiêu người?” Theo như cô biết, nếu tính cả bản thân thì đã là bốn người. Hiệu suất này, chắc chắn! Không hổ là lính phản ứng nhanh.

Hồng Hiểu Đình sau khi ngạc nhiên thì hỏi luôn: “Thế cậu và anh ta đã tốt hơn chưa?”

Lâm Lung thấy lạ liền hỏi: “Sao tớ và anh ta lại phải tốt hơn?”

Hồng Hiểu Đình giải thích, mình đã từng giới thiệu cho anh ta một tuýp người phù hợp để lấy làm vợ. Về mặt lý mà nói, thì anh ta cần một người phụ nữ có nhiều thời gian, tinh thần và nghị lực, nói xong cô còn bổ sung thêm: “Bây giờ đột nhiên tớ cảm thấy điều kiện của cậu rất phù hợp với yêu cầu của anh ta, bên ngoài dịu dàng, bên trong cứng rắn và khá rảnh rỗi.”

“Mình đâu có rảnh rỗi, lúc nào cũng bận rộn mà.” Lâm Lung phản bác.

Hồng Hiểu Đình vẫn giữ quan điểm, gật đầu nói: “Nói một cách tương đối thì tình trạng cuộc sống của cậu chắc chắn là thông dong hơn người làm công ăn lương như tớ.”

“Thì đó là được chẳng hay chớ thôi, chứ yêu cầu của tớ không cao, không theo đuổi lý tưởng đặc biệt gì”, Lâm Lung tự mình phân tích.

“Cậu mà không có lý tưởng đặc biệt gì để theo đuổi sao?” Hai cô bạn tròn mắt nhắc lại. Một người chơi nhạc cụ giỏi đến mức nhận được giải thưởng toàn quốc mà giờ lại nói như vậy. Chẳng nhẽ đợi đến lúc đi tranh tài quốc tế mới là có lý tưởng theo đuổi sao?

Lâm Lung lập tức biện giải: “Nghệ thuật đánh đàn tranh của Nhật Bản rất phát triển, nếu mà tham gia dự thi quốc tế thì cũng chưa biết ai thắng ai thua đâu. Cũng có nhiều người muốn hợp tấu cùng mình để tranh tài với người Nhật, nhưng tìm mãi không có ai phù hợp.”

“Đây là có thể gặp không thể cầu sao? Đừng nóng vội, biết đâu người phù hợp đột nhiên xuất hiện.” Hồng Hiểu Đình thuận miệng nói, sau đó nhìn sang phía Lâm Lung: “Nha đầu đáng chết, là cậu cố ý chuyển đề tài đúng không? Vừa nãy, tớ nói là cậu và tên Long Tuyên đó quan hệ có thể phát triển thêm một bước hay không, vậy mà lại lái mình sang hướng khác. Ở đây chỉ nói chuyện tình yêu không nói chuyện chính trị nhé! Mau thành thật khai báo, nói thật sẽ khoan hồng, kháng cự sẽ xử nghiêm.”

Thật không hổ là làm việc ở tòa án, phản ứng thật nhanh nhạy, sắc bén.

Lâm Lung không thể làm gì khác hơn là bắt đắ dĩ phải thành thật khai báo: “Đúng là không tiến thêm bước nào, chỉ là bạn bè bình thường thôi!”, rồi cô hỏi ngược lại: “Vì sao cậu cảm thấy người nhàn rỗi thì thích hợp với anh ấy?”

Hồng Hiểu Đình trả lời: “Bởi vì chỉ có người nhàn rỗi thì mới có thể vừa làm cha vừa làm mẹ! Anh ta một năm về nhà không nổi hai lần xem như cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Lý Huệ cười nói: “Vậy là phòng không gói chiếc sao? Quá rảnh rồi thì rất dễ lạc lối.” Giống như lão chồng của cô, vợ chồng hai người làm việc hai nơi, phía chồng thì rất rảnh rồi, rảnh đến mức có thể đi chơi khắp nơi khắp chốn, đi tìm những thứ kích thích, thế là hôn nhân của hai người nhanh chóng xuất hiện vấn đề.

Nghe quan điểm này của Lý Huệ, cả Hồng Hiểu Đình và Lâm Lung dị khẩu đồng thanh nói hai câu tương đồng về ý nghĩa.

“Yên tâm, không phải ai cũng có gan làm việc này.” - phiên bản Hồng Hiểu Đình

“Người nào không sợ chết mới dám làm vợ của anh ta!” - phiên bản Lâm Lung.

Ngắm đi ngắm lại thì cũng đúng, một sĩ quan thiếu tá có tương lai sáng lạn, còn là lính đặc chủng, ai dám to gan đẩy anh ta vào góc tường như vậy, trừ phi là người không muốn sống nữa.

Đúng lúc này, Long Tuyền đang ở trong phòng làm việc của đội trưởng Chu Thuần bàn về kế hoạch và danh sách tuyển huấn, lại đột nhiên hất xì hơi một cái. Long Tuyền nhìn lên trần nhà chẳng nói lời nào, trong lòng thầm nghĩ, mình mà cũng có thể bị cảm cúm sao? Hay mấy ngày vừa rồi vất vả đêm ngày nên cơ thể không chịu được? Không thể nào! Không đến nỗi yếu đuối như vậy chứ.

Vậy thì, chắc là ai đó đang chửi mình! Long Tuyền nhìn lên trần nhà thêm một lần nữa, vẫn còn cách thời gian tuyển huấn chính thức một tuần, về mặt lý luận mà nói thì mình vẫn chưa đắc tội với người nào, vậy tại sao giờ này đã bị chửi rồi nhỉ?

Vừa nghĩ đến tuyển huấn và đắc tội với người ta, Long Tuyền trong lòng có chút khó chịu, rất vương mắc, ngẩng đầu lên rời khỏi đồng tài liệu, mặt tỏ vẻ vô tội nhìn sang đội trưởng Chu Thuần nói: “Đội trưởng, vì sao lại cần phải để cho tôi làm tổng sĩ quan huấn luyện?”

Chu Thuần điềm nhiên trả lời: “Bởi vì kế hoạch biên thái này là do cậu viết, tôi không thể để người khác phải chịu thay cậu được.” Ý nghĩa của câu này là, từ trước đến giờ toàn người khác phải gánh thay anh!

Long Tuyền phản bác: “Nhưng tôi chỉ viết bộ phận chủ thể, còn những chi tiết biên thái nhất đều do anh thêm vào mà!”

Chu Thuần nhoẻn miệng cười, để lộ hai hàm răng trắng như tuyết, hỏi lại với giọng đầy khiêu khích: “Vậy thì sao? Cậu có ý kiến.”

Chẳng sao cả, anh là lão đại, anh nói được, tiêu đệ như em không dám có ý kiến!

Đồng chí thiếu tá buồn rầu âm ức, đây chính là quan lớn đề chết người mà! Ai bảo người ta là trung đội trưởng cấp trung tá, còn mình cũng chỉ là phân đội trưởng cấp thiếu tá. Đến cả chức phó trung đội trưởng cũng chỉ là ủy nhiệm, còn chưa được tuyên bố chính thức. Kỳ thực, Long Tuyền cũng biết, đội trưởng Chu Thuần muốn đợi anh rèn luyện thêm một chút qua đợt tuyển huấn này, cuối năm mới thăng cấp và lên quân hàm cho anh, cho nên anh đành phải chịu oan ức một chút, làm đại ác nhân ba tháng này nữa.

Long Tuyền nghiêng chặt răng, thuận tay rút một điếu thuốc trong gói thuốc đang để trên bàn đội trưởng, châm lên.

Vì đội trưởng Chu Thuần nghiện đốt thuốc như cái tẩu, Long Tuyền nghĩ dù sao thì mình cũng trở thành kẻ hút thuốc thụ động của anh, chi bằng trực tiếp hút còn hơn, thế là Long Tuyền “nuốt mây nhả sương” vùi đầu xem hồ sơ tân binh chuẩn bị lựa chọn, sau đó thầm mặc niệm: “Tân binh ơi, tân binh, rất mong chờ các người đến đây...”

Chương 14: Người làm vườn trồng cây táo

Khi phỏng vấn vòng đầu tiên, đại đội trưởng tự mình trực tiếp ra tay chọn hạt giống tốt nhất, vòng này về cơ bản là không có người bị loại, binh sĩ dự tuyển đều rất tốt. Long Tuyền phụ trách tuyển chọn những binh sĩ tác chiến có xuất thân từ dân kỹ thuật, còn đội trưởng Chu thì sàng lọc một loạt những sĩ quan có xuất thân từ lính trinh sát. Đồng chí thiếu tá mở lòng từ bi chỉ loại bỏ hai trong năm người, tỉ lệ là 3/5; kết quả quay lại nhìn thấy ghi chép của đội trưởng đại nhân mà ngã ngửa, trong hai trăm linh bảy người

mà chỉ chọn được bốn mươi một người! Tỷ lệ khoảng 1/5! Mà bốn mươi một người này ngày mai vẫn còn phải tham gia một lần tuyển chọn nữa, nói không chừng có quả nửa lại bị sàng lọc. Ác! Thật sự là quá ác! Nếu đổi lại là anh, e là có nghiên chặt răng cũng không thể nào xuống tay tàn ác như vậy được.

Lúc Long Tuyền quay sang đội trưởng phàn nàn sàng lọc quá kỹ như vậy, chỉ chọn được ít người, Chu Thuần lại nói: “Không ít đâu, lần này số người tuyển chọn không hạn định, sau đợt dã ngoại sinh tồn hai đêm ba ngày, đến thời gian quy định thì cũng được tính là qua, trước đây chỉ tuyển vài ba người.”

Long Tuyền lại tỏ vẻ hoài nghi, hỏi dò: “Theo thời gian anh quy định, có thể có vài ba người đuổi kịp sao?” Dã ngoại sinh tồn không biết có bao nhiêu người bao vây rượt đuổi chặn lại, chắc chắn đại đa số không thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Không biết!” Chu Thuần trả lời nhanh gọn, dứt khoát, sau đó bổ sung thêm một câu: “Hy vọng bọn họ được nhiều điểm.”

Ác ôn! Long Tuyền phỉ nhổ trong lòng. Trong đội của bọn họ, sĩ quân rất hiếm thấy, tuyệt đại bộ phận đều là quan quân có học lực từ khoa chính quy trở lên, những sĩ quân phổ thông, đặc biệt là lính nông thôn, tố chất văn hóa hơi thấp, những hạng mục cần phải dùng đầu óc để huấn luyện thì không được thông thuận lắm, nhưng nếu như huấn luyện tốt rồi, thì về phương diện thể năng và kỹ năng quân sự lại có những ưu thế vượt trội.

Những cửa hiểm này, nếu như nào bộ mà đủ dùng, nhiều hơn mấy người cũng xem như là việc tốt.

Long Tuyền đang mải nghĩ thì Chu Thuần đột nhiên buông ra một câu: “Bắt đầu từ năm mới, sẽ xem xét vài người từ các địa phương.”

“Từ các địa phương? Đội trưởng, anh đang nói mơ sao?” Long Tuyền kinh ngạc. “Lính tình nguyện cái gì! Chẳng phải ít nhất cũng phải là sĩ quan sao? Anh xem trong đội của chúng ta có phải tất cả những quân tinh nhuệ đều được đào tạo lên từ các địa phương đâu!”

Chu Thuần cười nói: “Đúng vậy, đều là quân tinh nhuệ của người khác, một cái cây nhỏ, nếu nhìn thấy có thể nuôi dưỡng thành tài năng thì chúng tôi mới mang cuộc xẻng đến bứng tận gốc mang đi. Cậu từ trước đến giờ nhìn thấy tôi đều muốn nghiền răng chửi rửa, bị mắng mà không dám cãi lại! Tiểu tử cậu năm đó rõ ràng là không phải tôi đào, đúng là chịu đựng mất công!”

Long Tuyền vò đầu cười, chính xác, năm đó là do tự bản thân mình cứ chạy đến xin xỏ được chuyển qua đây, chứ Chu Thuần lúc đầu còn chẳng thèm để mắt tới, để không bị mắng một trận đổ trách nhiệm lên đầu, anh vội vàng nói xen vào: “Cho nên, bây giờ cấp trên mong muốn chúng ta tự khai hoang cho mình, không trực tiếp cấp giống cho để gieo trồng nữa?”

“Cũng không hoàn toàn là như vậy, chúng ta ở đây hiện không thể nào tuyển đủ số lượng, nên phải chiêu mộ đặc biệt ở các địa phương, xem có hạt giống tốt hay không để tự mình bồi dưỡng, sau khi bồi dưỡng một đợt lại phải đưa vào học viện quân sự để bổ túc thêm. Dù sao cũng phải thử xem, sang năm lại quan sát thêm lần nữa, trong đầu trước tiên phải có một số, đến lúc đó cậu có thể dẫn Hòa Thượng đến đăng ký tuyển người, nơi ấy là hang ổ của các cậu mà...” Chu Thuần giải thích, sau đó vờ vờ cập tài liệu: “Nói về việc chính nhé, sao cậu lại loại hai người này?”

“Một người động cơ không trong sáng, muốn gia nhập quân đội để lấy tiếng; còn một người ý chí không kiên định, tôi vừa nói sơ qua một số hạng mục kiểm tra thể năng và kỹ năng, cậu ta đã tỏ vẻ nao núng, cảm thấy bản thân không có cách nào hoàn thành được, vậy thì hỏi có thể vào đội thông

tin không?” Long Tuyên trả lời với ngữ khí có chút xem thường, sau khi ngừng lại nhả khói thuốc, anh lại nói tiếp: “Nếu là đội thông tin, dựa vào năng lực của cậu ta còn chưa đủ để xem xét. Về mặt kỹ thuật đến Trác Nhất kém cậu ta sáu tuổi cũng không như vậy.”

Chu Thuần khẽ nhíu mày, hỏi thăm dò: “Xem ra ấn tượng của cậu đối với Trác Nhất rất tốt?” Sĩ quan huấn luyện tối kỵ nhất là đem thành kiến cá nhân ra để nhìn người, cho dù ấn tượng đó là tốt hay xấu. Thành kiến sẽ ảnh hưởng đến năng lực phán đoán của cá nhân, khiến người ta có thể đưa ra những quyết định sai lầm.

“Cũng không phải là ấn tượng tốt, khách quan mà nói, năng lực tổng hợp của cậu ta quả thực không tồi, nhưng bản tính hơi kiêu căng, tôi vừa nói cậu ta qua được vòng phỏng vấn, cậu ta đã lập tức quay đi gửi tin nhắn cho người khác để khoe khoang.” Long Tuyên khẽ lắc đầu. “Một đứa trẻ vẫn còn non nớt! Động cơ xin gia nhập vào đội của cậu cũng có chút vấn đề, dường như là để thách thức bản thân. Cá nhân tôi cảm thấy, tuy trong đơn viết là sùng bái quân thần bí như trong truyền thuyết, nhưng thực ra mong muốn đơn thuần của cậu ta là trở thành một thành viên trong đội B này.”

“Vậy vì sao lại giữ cậu ta lại?” Chu Thuần hơi nghiêng người về phía trước, bình tĩnh nhìn sang phía Long Tuyên.

Long Tuyên nhìn thẳng vào đôi mắt của đội trưởng trả lời: “Ý đồ ‘mưu cầu danh lợi’ của Trác Nhất khá đơn thuần, chỉ là tôn sùng sức mạnh và năng lực chứ không phải thứ của cải vật chất nào khác, tuổi đời của cậu ta cũng còn non trẻ, nhân sinh quan và giá trị quan đều chưa được định hình, tôi cảm thấy nếu cho cậu ta gia nhập đội thì có thể đào tạo, huấn luyện tốt được. Những thứ còn lại chưa thấy vấn đề gì, hoặc là không có vấn đề, hoặc là che giấu quá sâu, cần phải có thời gian để quan sát.”

Đồng chí thiếu tá rất rõ, lần tuyển huấn này thực ra cũng là một lần đào tạo và kiểm tra sát hạch đối với mình, bước đầu tiên chính là xem mình tuyển người.

“Thế vì sao lại giữ lại người có tên là Ân Hoa Thanh này lại? Trác Nhất là người luyện võ từ nhỏ, hơn nữa tốt xấu gì thì cũng là một vận động viên quốc gia cấp hai của hạng mục bơi lội, thể năng có thể được thông qua. Còn người tên Ân Hoa Thanh này, hẳn cũng chỉ là một bạch diện thư sinh, kinh nghiệm non kém, đầu óc thì tạm được, nhưng tố chất thể lại quá kém!”

“Cậu ta ư! Giữ lại đương nhiên có nguyên nhân”, Long Tuyên đột nhiên khẽ mỉm cười, lộ ra cái lúm đồng tiền nhỏ trên má. “Đội trưởng, tôi kể cho anh nghe một chuyện rất buồn cười, mấy ngày trước khi tôi nghỉ phép để đi xem mặt, đã bị một cô gái giáo huấn, cô ấy bảo tôi đừng xem mặt mà bắt hình dong.”

Chu Thuần cầm tài liệu đưa cho Long Tuyên rồi nói: “Chuyện cười này nhạt toẹt, chẳng có ý nghĩa gì. Nói trọng điếm mau!”

Long Tuyên đưa tay nhận lấy tập tài liệu, sau đó mới chậm rãi trả lời: “Trọng điếm chính là đừng xem mặt mà bắt hình dong.” Nhìn thấy Chu Thuần trừng mắt nhắc tập tài liệu khác lên, dáng vẻ như muốn đập cho người đối diện một cái, anh vội vàng bổ sung: “Tinh thần, khí chất của Ân Hoa Thanh không tệ lắm, thậm chí lúc đó xem ra còn rất tốt, hoàn toàn không giống với người trước đó, việc còn chưa bắt đầu mà đã cảm thấy bản thân không thể làm được, cậu ta có dáng vẻ rất kiên định, trong ánh mắt lộ rõ quyết tâm sẽ cố gắng hết sức để đạt được yêu cầu, hy vọng có thể cho cậu ta một cơ hội để thử nghiệm, cố gắng.”

Long Tuyên rất thích một câu nói của cậu ta, cậu ta cho rằng: Một việc mình muốn làm, không nhất định thành công, nhưng nếu như không làm,

thì sẽ tuyệt đối không thể nào thành công được, tôi không muốn mình sẽ hối hận cả đời.

“Cho nên cậu mới cho cậu ta một cơ hội? Cho dù là thể lực của cậu ta vô cùng kém cỏi?” Chu Thuần hai mắt nheo lại, nếu như chỉ đơn thuần là vì đồng tình hoặc yêu thích mà đáp ứng những trường hợp không hợp với quy định và lẽ thường, thì cách làm này chắc chắn có vấn đề.

“Tôi đã tự cảnh cáo mình đừng xem mặt mà bắt hình dong, đừng chỉ vì nhìn thấy Ân Hoa Thanh thể lực yếu mà cảm thấy cậu ta không có triển vọng để thăng tiến, nếu như cậu ta thật sự có ý chí kiên định như cậu ta nói, thì trong ba tháng liên tiếp tới đây, cậu ta liên tục tăng khẩu phần ăn, thì không loại trừ trường hợp có kỳ tích sẽ xảy ra, cho nên tôi quyết định cho cậu ta một cơ hội.” Long Tuyền đưa mắt nhìn đội trưởng Chu, phát hiện anh ấy không có ý định cắt ngang biện giải của mình, liền nói tiếp: “Lúc sát hạch lần thứ nhất, nếu vượt qua được trở ngại năm kilômét trang bị nhẹ và bốn trăm mét, hợp lệ thì lên trình diện, còn không hợp lệ thì cuốn xéo.”

Chu Thuần cho rằng Long Tuyền đang dựa vào sự yêu thích cá nhân để đi cửa sau, cho Ân Hoa Thanh nhiều hơn người khác một cơ hội.

Long Tuyền thì lại nói Chu Thuần nghĩ như vậy chẳng qua là căn cứ vào tiền đề của lần phỏng vấn để loại bỏ Ân Hoa Thanh, còn đối với mình thì anh chàng đó đã được thông qua vòng phỏng vấn, cho cậu ta thêm một cơ hội sát hạch nữa, điều kiện tương tự sĩ quan.

Nguyên nhân được thông qua vòng phỏng vấn là do Ân Hoa Thanh là thạc sĩ thông tin quân sự của trường Đại học Khoa học Quốc phòng, trong thực tế thì năng lực thao tác cực kỳ nổi trội. Trong cuộc chiến tranh thông tin của thời kỳ hiện đại hóa, đội hành động cũng cần những cá nhân như vậy, nếu cậu ấy có thể vượt qua được kỳ tuyển huấn, thì có thể trở thành trợ thủ đặc lực.

Chu Thuần thuận tay châm thêm liều thuốc, hỏi: “Cậu cảm thấy, khả năng cậu ta có thể vượt qua được kỳ tuyển huấn là bao nhiêu?”

“Chín mươi phần trăm, không, chín mươi lăm phần trăm.” Long Tuyên trả lời như vậy. Chu Thuần lập tức buông một câu khiến người khác nghe mà sồn tóc gáy: “Chín mươi lăm phần trăm là không vượt qua được.”

“Ồ, năm phần trăm, rất cao, khá là cao!”

Chu Thuần nét mặt sa sầm, phả thẳng khói thuốc vào mặt Long Tuyên.

“Đội trưởng, anh cũng đã từng tham gia huấn luyện ‘thợ săn’ ở Venezuela, hạng mục huấn luyện hồi đó, đừng nói là đã nhìn thấy, mà đến cả trong mơ tôi cũng chưa từng mơ thấy những thứ biến thái đến như vậy. Lúc tôi bước vào kỳ huấn luyện đó, bản thân nghĩ rằng khả năng mình có thể vượt qua được là bao nhiêu?” Long Tuyên đứng thẳng, hai tay chống lên bàn làm việc nhìn Chu Thuần một cách bao quát. “Tuy nhiên, tôi không nghĩ đến điều này. Tôi chỉ nhận định, cho dù chỉ còn lại một người duy nhất của khóa huấn luyện, thì người đó nhất định phải là tôi!”

Chu Thuần rất muốn nói một câu: Cậu là cậu, cậu ta là cậu ta.

Nhưng vừa nghĩ đến tâm trạng câu nệ cố chấp của mình năm đó cũng giống như kiểu “không thành công liền xả thân”, thì nhất thời xúc động, cuối cùng Chu Thuần gật đầu nói: “Tôi không hề muốn chất vấn quyết định của cậu, nếu cậu cho rằng cậu ta thật sự có tố chất đó, vậy thì chúng ta cùng mỗi mắt mong chờ nhé! Nhưng tôi ngờ rằng, cậu ta đến một nửa cơ hội đó cũng không thể nắm lấy được.”

Long Tuyên nghiêng răng nói giọng đầy uất hận: “Nếu như cậu ta không qua được vòng sát hạch đầu tiên, tôi tự phạt mình năm mươi vòng!”

“Hai mươi ki lô mét? Chẳng qua chỉ là chạy cho vui mà thôi, một trăm vòng!”

Long Tuyền gật đầu đồng ý: “Giao kèo!”

Sau khi quyết định xong vấn đề của Ân Hoa Thanh, hai người lại thảo luận tỉ mỉ chọn người trợ giảng cho các hạng mục, sau đó Long Tuyền vội vàng quay trở về phòng trước khi đến giờ tắt đèn, cậu bạn Tiêu Lực Dương đang tựa vào bức tường cạnh cửa, ngồi bên bàn học ôm quyển tài liệu tiếng Nga.

Thấy Long Tuyền bước vào cửa, liền tháo tai nghe xuống, cười trêu ghẹo: “Cuối cùng cũng cam lòng quay về phòng rồi! Mấy hôm rồi chẳng thấy tăm hơi mặt mũi đâu, cậu không muốn kể lại quá trình xem mặt nên có ý trốn tôi phải không?”

“Đều thất bại cả rồi, có gì hay ho đâu mà kể!” Long Tuyền buông một câu, mở tủ lấy quần áo rồi bước vào nhà tắm.

“Thất bại mới càng phải kể!” Tiêu Lực Dương áp sát chiếc cửa gỗ vừa đóng chặt hét to: “Phải kể lại thật kỹ càng tỉ mỉ, như vậy các huynh đệ mới giúp cậu phân tích chính xác, tổng kết kinh nghiệm!”

Long Tuyền kéo cửa ra trừng mắt nói: “Kể lại tỉ mỉ để lũ các cậu có thêm chủ đề bàn tán chê bai à? Tôi đây sẽ không làm thêm một lần như vậy nữa đâu, cút đi!” Sau đó “rầm” một tiếng đóng chặt cửa lại, vài giây sau trong phòng tắm vọng ra tiếng xối nước ào ào.

“Ha ha!” Tiêu Lực Dương cười khoái trá. Cách đây hơn một năm, Long Tuyền đã từng xin nghỉ phép để đi xem mặt, sau khi quay lại đơn vị, một kẻ chưa từng có kinh nghiệm yêu đương như Long Tuyền, liền kể lại tỉ mỉ

những gì đã trải qua trong quãng thời gian đó với những người bạn trong đơn vị mà anh cho là đáng tin cậy, hy vọng sẽ được trợ giúp, nhưng kết quả lại bị mọi người ác ý mang chuyện của mình ra làm trò cười trên đầu, bỡn chọc mấy tháng liền.

Đóng quân ở một nơi khí hậu còn gáy như thế này, những thứ có thể đem ra tán gẫu cùng nhau không nhiều, chỉ cần một tình tiết nhỏ xíu, cũng có thể bị đem ra làm chủ đề bàn tán trong một thời gian dài, đặc biệt là những vấn đề liên quan đến chuyện tình cảm như đi xem mặt, thậm chí yêu trộm nhớ... thì đều rất dễ bị mọi người tóm lấy bàn tán, bới móc. Long Tuyền đã ném đủ mùi vị đau khổ của trò này rồi.

Còn tên Tiêu Lực Dương kia, rõ ràng đã từng bị bạn gái phản bội, vậy mà chẳng có ai chọc ngoáy vào nỗi đau của cậu ta, mọi người đều không nỡ làm cậu ta buồn thêm nữa. Cho nên, chỉ có cậu ta ép hỏi Long Tuyền, còn Long Tuyền chẳng có cách nào khác đành phản bác một câu: “Đem chuyện buồn cười của cậu kể nghe thử xem nào.”

Ba phút sau, Long Tuyền chỉ mặc mỗi chiếc quần cộc màu xanh, trên người vẫn còn hơi nước nóng từ trong nhà tắm bước ra, những giọt nước còn sót lại trên lồng ngực nở nang, rắn chắc từ từ lăn xuống, dọc theo những đường cong rõ ràng của cơ bụng tám múi, từng giọt từng giọt ngấm dần vào cặp quần.

Long Tuyền vừa dùng khăn bông lau đầu, vừa nói với Tiêu Lực Dương: “Có hai thông tin, một tốt một xấu, muốn nghe tin nào trước?” Anh cố ý chuyển đề tài, tránh để tên kia tiếp tục xoắn xuýt hỏi về vấn đề đi xem mặt của mình.

“Nói về tin tốt trước đi.” Tiêu Lực Dương miễn cưỡng gấp quyển sách dày trên tay lại.

“Tin tốt là, ngày mai lựa chọn sĩ quan đi huấn luyện dã ngoại sinh tồn, chúng ta chia ra tham gia đội bắt người”, Long Tuyên nói với vẻ đồng tình, “Chúc mừng cậu, cậu có thể ra ngoài đội gió vui chơi rồi.”

“Oa! Tuyệt!” Tiêu Lực Dương hưng phấn nhảy căng lên huyết khí, sau đó lại hỏi: “Vậy còn tin xấu?”

“Tin xấu là, lần tuyển huấn này cậu là một trong những trợ lý sĩ quan huấn luyện.”

“Hả?” Tiêu Lực Dương đập quyển sách tiếng Nga đang cầm trong tay rầm một cái xuống bàn. “Tại sao lại có tôi, trong đội này tôi đâu có được xem là người có thâm niên.”

Tiêu Lực Dương chính thức gia nhập đội này được ba năm, cùng kỳ với Long Tuyên, vào đội không lâu thì Long Tuyên đi Venezuela tập huấn “thợ săn”, còn Tiêu Lực Dương thì đi thụ huấn ở trường quân đội chuyên đào tạo lính đặc chủng cho vùng núi ở Thổ Nhĩ Kỳ, thời gian chính thức ở lại căn cứ “Ám dạ chi kiếm” này là hơn hai năm, so với Long Tuyên cũng chỉ nhiều hơn một chút mà thôi.

Long Tuyên đưa mắt lờm, nói: “Xem xét trợ giảng là căn cứ vào năng lực chứ không phải thời gian gia nhập đội.”

“Tôi chỉ phụ trách môn ngắm bắn thôi đúng không?” Sắp đến giờ cắt điện, Tiêu Lực Dương vừa hỏi đồng thời nhắc chân lên, xách xô đi đổ nước ngâm chân.

“Đừng có mơ! Phải cùng huấn luyện từ đầu đến cuối, làm người giảng chính môn ngắm bắn.”

“Tôi làm. Đúng là giày vò người khác mà! Cậu có thể tha cho tôi một lần không?” Đồng chí Lục Dương rất khó chịu, anh tuy chưa từng làm giáo viên huấn luyện, nhưng đã nghe rất nhiều đồng đội than vãn về việc làm trợ giảng “sống không phải là người” này. Vừa nghĩ đến bản thân mình sắp phải nếm trải mùi vị đau khổ đó, cả người anh liền cảm thấy không thoải mái, dễ chịu chút nào.

“Việc này do đội trưởng quyết định, muốn báo thù thì đi tìm anh ấy. Tôi cũng chịu thôi, ngoài khả năng.” Long Tuyên nhìn về mặt đau khổ của Lục Dương, còn tận lực nhắc nhở: “Lục Dương, thời kỳ tuyển huấn, ra khỏi phòng ngủ không được phép cười nhé!”

“Vì sao?” Tiêu Lục Dương không hiểu, đến cười cũng không được phép! Chắc, có còn nhân quyền nữa không đây?!

“Ai bảo tại cậu cười lộ hai má lúm đồng tiền, mặt tươi như hoa, khi xuân sáng láng...” Long Tuyên cười chỉ lên mặt của cậu ta, “Thì một chút khí thế của con át chủ bài trong lĩnh vực ngắm bắn cũng chẳng có!”

“Đi đi!” Tiêu Lục Dương nhú mày hươ tay né tránh móng vuốt sói đang quấy rầy, “Cậu cũng có má lúm đồng tiền mà!”

“Cậu thấy tôi cười với người nào không quen biết chưa?” Long Tuyên không chịu buông tha tiếp tục vắn vẹo. “Tôi đây trước mặt người ngoài từ xưa đến nay đều chỉ bộc lộ một khuôn mặt đen sì lạnh ngắt.”

“Nhưng ai quy định tay súng bắn tía thì mặt mũi chỉ có thể cứng đơ?” Tiêu Lục Dương vừa phản kháng vừa oán hận. “Như vậy nhìn ai cũng giống như xác chết, cái gì mà đánh giá người chỉ nhìn ấn đường và ngực... Mẹ nó! Toàn là vô nghĩa!”

Nghe Lực Dương lầu bầu sau lưng, Long Tuyền cười nói: “Rất nhiều người đều như vậy.”

“Lúc nhận nhiệm vụ chỉ cần tay vững chắc, tim nhip nhàng đập là được, ai còn có thể quy định lúc không thi hành nhiệm vụ mắt mình phải liếc về hướng nào chứ.” Tiêu Lực Dương tiếp tục nói càn rỡ. “Nhìn ấn đường và ngực gì đó thực ra chỉ là thói quen nghề nghiệp của mấy tay súng bắn tia, tôi còn có bản năng của một đấng nam nhi mà! Bình thường nếu gặp một cô gái xinh đẹp, tôi đây chỉ thích nhìn ngực nhìn hông, không nhìn ấn đường gì gì cả! Trong cuộc sống hàng ngày, bản năng cũng có thể cao hơn thói quen nghề nghiệp chứ?”

“Có thể, có thể!” Long Tuyền cười đến nỗi cả người rung bần bật, gật đầu lia lịa. “Nhưng tuyền huấn không phải cuộc sống hằng ngày, xin cậu đừng có dại mà nhìn hông nhìn ngực! Nhất định phải dùng ánh mắt lạnh băng hình viên đạn đó của cậu, nhìn chăm chăm vào ấn đường và ngực của những kẻ thụ huấn, chấn át bọn họ!”

“Ánh mắt của mẹ cậu mới giống hình viên đạn! Định viết tiểu thuyết văn nghệ à?” Bản thân Tiêu Lực Dương cũng cười. “Biết rồi! Đồ mặt sắt đen sì, tôi hiểu. Hông ngực của một đấng nam nhi thì có gì hay ho mà nhìn ngắm? Hãy đợi đấy, tôi sẽ dùng ánh mắt lạnh băng như người chết chấn át bọn họ.” Lực Dương vừa nói vừa cố ý trợn tròn đôi mắt, sau đó lộn mắt trái lên, giả làm mặt quỷ.

Đúng lúc này, chuông báo hiệu tắt đèn vang lên.

Tiêu Lực Dương không cười đùa âm ỉ với Long Tuyền nữa, quay người mở tủ lấy khẩu súng của mình ra, ôm lấy rồi trèo lên giường.

“Cậu mà không thay đổi cái thói quen xấu cứ phải ôm khẩu súng đó mới ngủ ngon được đi thì...” Long Tuyền kéo cái bàn học vào sát thành giường,

đưa người về phía trước, leo lên chui vào trong chăn. “Lúc ở trong đội còn có thể đặc cách cho cậu một khẩu súng không đạn để ôm, sau này xuất ngũ ra khỏi căn cứ, cậu làm thế nào?”

“Thì tôi có thể đặt làm một cái mô phỏng giống y như thật.” Tiêu Lực Dương thuận miệng đáp, sau đó âu yếm vuốt ve “tình nhân suốt đời” của mình dần dần chìm vào mộng đẹp. Trong giấc mộng, Lực Dương cười lộ rõ hai má lúm đồng tiền, ngày mai khung cảnh tươi sáng đang chờ cậu ta chơi trò tuyển huấn, huấn luyện tân binh.

Chương 15: Tuyển chọn binh sĩ hạt giống

Năm giờ sáng ngày 13 tháng 8 năm 2007, Chu Thuần dẫn theo hai mươi đội viên, bao gồm một trung đội và một phân đội của “Ám dạ chi kiếm”, mặc quân phục huấn luyện màu xanh lá, chân đi giày màu vàng tro, gương mặt ai nấy đều tỏ vẻ nghiêm trang, nai nịt gọn gàng, chờ xuất phát. Đồng hành còn có phó trung đội trưởng trung đội hai và hai phân đội trưởng thuộc quyền.

Lần tuyển huấn này chủ yếu là lựa chọn bổ sung nhân lực khuyết thiếu cho trung đội một, bởi thế sẽ do chính bọn họ lựa chọn và huấn luyện, trung đội hai chỉ có vài cán bộ dự thính đứng ngoài quan sát mà thôi. Đương nhiên cũng coi như là tuyển người cho trung đội hai, thông thường thì các sĩ quan huấn luyện phần lớn đều do trung đội một điều đi, hai trung đội tuy trên danh nghĩa là không phân biệt cao thấp, nhưng trong lòng mỗi người đều hiểu rất rõ, “một, hai, một, hai”, bao giờ cũng là “một” trước, “hai” sau, cho dù cùng là một phân đội của trung đội, thì bao giờ “một” cũng là tốt nhất.

Trong đội ngũ của trung đội một, đặc biệt là thành viên của phân đội một, phần lớn đều có kinh nghiệm đi huấn luyện ngoại binh, tuyệt đối tinh nhuệ, và đương nhiên rất có kinh nghiệm huấn luyện dã chiến.

Trong lúc ngồi trên máy bay trực thăng lao đến địa điểm luyện tập, Chu Thuần bắt đầu thông thả, ung dung bố trí nhiệm vụ: “Bốn mươi một người trong đợt tuyển chọn binh sĩ lần này, yêu cầu phải rút thăm chia tổ, trong phạm vi một trăm hai mươi kilômét vuông vùng rừng núi, hoàn thành năm nhiệm vụ có chút khác biệt. Quân địch giả là binh lực của một tiểu đoàn trinh sát, bọn họ chủ yếu phụ trách việc vây đuổi chặn đường, còn các đồng chí thì ngẫu nhiên xuất hiện trợ giúp một tay, chẳng hạn như nhân tiện tiêu diệt luôn mấy tên yêu đuổi nhát gan nhìn ngửa mắt nhát, nhiệm vụ chủ yếu là...”, đội trưởng ngừng lại một chút, rồi cao giọng nói: “... Theo dõi quan sát cẩn thận tỉ mỉ! Tiểu đội hành động, mắt không được rời khỏi nhóm đã được phân công, phải quan sát tất cả các tổ chất như thể năng, kỹ năng, hợp tác, tâm lý của những người sắp được lựa chọn, khi trở về đơn vị, viết báo cáo toàn bộ quá trình, tổng kết ưu khuyết điểm.”

Một đội viên có biệt hiệu là Tiểu Bạch thấy đội trưởng của mình giáo huấn dặn dò xong, đột nhiên nghĩ ra một việc, liền hét to một tiếng rất đúng lúc: “Báo cáo!”

“Nói!” Chu Thuần nhìn anh ta một cái, thâm nghĩ trong lòng, cái “chày gỗ” này đừng hỏi vấn đề gì ngu ngốc đấy.

“Nếu như cả hai người tôi phụ trách quan sát bị loại, thì tôi có cần phải viết báo cáo không?” Đồng chí Tiểu Bạch khẽ mỉm cười, nhìn lên chỗ đội trưởng đại nhân với vẻ mặt mong chờ. Viết báo cáo, không phải là sở trường của anh ta, nên nếu không phải viết là tốt nhất.

Được, đúng là cái chày gỗ! Chu Thuần gào lên: “Tôi phân công cho cậu quan sát hai người à?”

Tiểu Bạch có chút nghi hoặc, bốn mươi một người được tuyển chọn, có hai mươi đội viên, chẳng phải một người sẽ phụ trách quan sát hai người sao? Một người còn thừa lại chắc chắn sẽ dồn cho Long thiếu, đội phó mà, nên sẽ phải lao động nhiều hơn.

Nghe phương án chia người mà anh ta tự suy diễn, rồi nhìn vào đôi mắt mù mà mù mờ của anh ta, Chu Thuần cảm thấy có một luồng khí nóng bốc thẳng lên đỉnh đầu. “Cậu là thần à? Có thể cùng thời gian quan sát được toàn bộ hành trình của hai người? Nếu toàn bộ phân chia như vậy, lúc hai người đó bỗng nhiên trong nửa chặng đường lại đổi ý tách ra để hành động, thì lúc đó cậu xê đôi người ra để bám theo từng người mà quan sát sao?”

“Ồ...” Thì ra là một tiểu đội bốn người trong cả hành trình tập trung quan sát một tổ, nếu trong tổ đó có người tách ra hành động, thì tiểu đội sẽ cử người bám theo. Biết mình đã lỡ lời, Tiểu Bạch chán nản cúi gầm mặt, nhưng vẫn chưa hiểu rõ vì sao đội trưởng lại sắp xếp như vậy.

Chu Thuần bất đắc dĩ hít một hơi thật sâu nói: “Long Tuyên, giải thích chút đi”, sau đó quay sang nói chuyện vui với hai chiến hữu ở trung đội hai, không để ý đến Tiểu Bạch nữa.

Chu Thuần đối với tên Tiểu Bạch này thực sự là hết chỗ nói rồi, một người mà tố chất quân sự vô cùng nổi trội, trình độ học vấn không thấp, vấn đề kỹ thuật chuyên ngành cũng đủ dùng, nhưng cứ mỗi lần tiếp nhận nhiệm vụ, thì giống như nào không có nếp gấp vậy, phải đem toàn bộ phương hướng nói và giải thích rõ ràng thì anh ta mới hiểu được, cái loại chỉ có thể thấu hiểu chứ không thể diễn đạt bằng lời này, tuyệt đối không có cách nào lý giải nổi.

Long Tuyên cao giọng đáp: “Rõ!”, sau đó đi đến bên Tiểu Bạch cúi thấp người xuống, cười nhạt rồi giải thích: “Lập tức sẽ chính thức dẫn theo

người thụ huấn, lần tuyển chọn này giống như một lần diễn tập, nâng cao năng lực phân tích và nhìn người của các sĩ quan huấn luyện, tiện thể có thể cọ sát luyện tập kỹ năng ẩn nấp, bám theo đối tượng của mình, đồng thời đối chiếu so sánh trong hoạt động thường ngày, chúng ta có phạm phải những lỗi tương tự như mấy người đó hay không.”

Tiêu Bạch mấp máy miệng, thì thầm: “Mấy anh lãnh đạo thật phiền toái, nghĩ vấn đề thì ngoằn ngoèo quanh co, bố trí nhiệm vụ còn nói nhiều như vậy.”

“Cậu tốt xấu gì cũng là một đôi hai, trung úy!” Long Tuyên xòe tay vỗ vỗ lên chiếc mũ giáp của anh ta, nói: “Lẽ nào cả đời chỉ làm một binh sĩ chiến đấu nơi tiền tuyến hay sao? Đúng là không có tiền đồ!”

“Tôi chỉ muốn làm như vậy, đơn giản, trực tiếp!”

Long Tuyên xem thường nói: “Ừm, chỉ có cậu là như vậy!” Nói xong lại vỗ cho anh ta một cái, rồi quay về chỗ ngồi, đợi trực thăng hạ cánh.

Sáng sớm, lúc trời bắt đầu sáng, hai chiếc xe quân sự chở bốn mươi một chiến sĩ đã đến nơi tập kết chuẩn bị diễn ra cuộc tuyển chọn. Xung quanh khu diễn tập là một vùng rừng núi với rất nhiều dạng địa hình như rừng cây, bãi cỏ, đất cát, sa mạc, hồ nước, sườn núi và cả vách đá chênh vênh.

Các thành viên của đội “Ám dạ chi kiếm” cũng đã đến nơi, thậm chí còn kịp giao lưu thân thiết với doanh trại trinh sát của đội bạn ở đây.

Sau khi đợi những người liên quan nhảy xuống xe chuẩn bị tập hợp, Chu Thuần về mặt nghiêm túc tiến lên căn dặn, nhất thiết phải hoàn thành nhiệm vụ trước sáu giờ chiều ngày thứ ba, yêu cầu phải đến đúng điểm kết thúc, rồi phát cho mỗi người một gói bánh quy nhỏ chỉ đủ nhét kẽ răng, một chiếc la bàn đơn giản và một viên đạn báo hiệu, còn riêng phần mình thì nhận

thêm một vũ khí sử dụng thuần thục. Sau đó, Chu Thuần chỉ vào chiếc rương gỗ nói: “Tất cả đồ trang bị cấp phát đã xong! Bây giờ, lần lượt theo thứ tự đi bốc thăm nhận nhiệm vụ.”

“Rõ!” Tất cả đồng thanh trả lời. Chỉ có điều họ không biết rằng, nhất cử nhất động của mình đều đang bị hai mươi cặp mắt nhìn chăm chú, một cuộc sát hạch nghiêm túc đã bắt đầu từ thời khắc này.

1. Hướng Đông Nam, bãi đất nhỏ bên trái hồ nước, bên dưới tảng đá lớn cạnh gốc cây tùng già, thu lấy tờ giấy có thông tin tình báo.

2. Hướng Tây Bắc, phía bên phải rừng tùng, trong khe núi, bản đồ trận địa quân địch tác nghiệp một phần.

3. Điểm đến, hướng Tây Nam, bên dưới vách núi bên cạnh bãi cỏ, ở cuối con đường nhỏ rợp bóng cây râm mát.

Nhìn tờ giấy này, rồi lại nhìn cái la bàn giống như sắp bãi công trong tay, đồng chí sĩ quan bậc nhất Chu Phong dáng người nhỏ bé, hơi gầy và đen, đột nhiên cảm thấy tất cả trước mắt mình như biến thành một mảng màu đen xám xịt. Mẹ kiếp, trang bị cái quỷ gì thế này! Mẹ kiếp, nhiệm vụ quý quái gì thế!

Địa điểm nhiệm vụ không có kinh độ và vĩ độ, cũng chẳng có phương vị chuẩn xác, thậm chí còn không có vật tham chiếu rõ ràng. Tất cả thông tin đều mơ mơ hồ hồ. Thê thảm hơn nữa là, hướng của hai nhiệm vụ đầu hoàn toàn trái ngược nhau, còn điểm đến cuối cùng chính là vị trí điểm cao nhất của một tam giác cân. Địa điểm xuất phát chắc chắn là ở trung tâm chiến khu, còn tất cả địa điểm thực hiện nhiệm vụ đều không ở gần đó.

Chu Phong đảo mắt nhìn quanh bốn phía, phát hiện trên tay hơn một nửa số người tham gia bốc thăm là những tờ giấy với năm màu sắc, hồng vàng,

lục, lam, tím. Xem ra có năm nhiệm vụ, mà con đường thực hiện nhiệm vụ mình đã bốc phải có lẽ là ngoạn nghèo nhất trong tất cả các nhiệm vụ.

Mẹ kiếp, đen đui quá!

Nhưng bây giờ không phải là lúc phàn nàn oán giận, một tiểu đoàn quân địch giả, mảnh giấy giao nhiệm vụ năm loại màu sắc, khả năng hoàn thiện nhiệm vụ rất thấp, rõ ràng tuyển chọn lần này chắc chắn cần phải hành động theo nhóm. Chu Phong nhanh chóng đảo mắt sang hai bên, phát hiện có hai chiến hữu đáng tin cậy, nhưng màu sắc của tờ giấy giao nhiệm vụ lại không trùng với nhau, đột nhiên mắt cậu lóe sáng, đi về phía một sĩ quan cấp hai đang đứng chính trang lại đồ dưới tàng cây.

“Người anh em, tôi là Chu Phong”, cậu làm quen với người rút được tờ giấy giao nhiệm vụ màu hồng.

“Lôi Đào”, người có vóc dáng cao to, da đen, khuôn mặt vuông vức trả lời ngắn gọn.

“Hỗ trợ lẫn nhau một chút!”, Chu Phong đưa tờ giấy mình đang cầm trong tay cho cậu ta, cả hai người đều nhìn lướt qua nhiệm vụ của nhau, quả nhiên cùng một nội dung, Chu Phong vội vàng hỏi: “Kết hợp hành động không?”

Lôi Đào đưa mắt nhìn Chu Phong, lặng im không nói.

Chu Phong vỗ vỗ lên cái súng bắn tia trên tay mình nói: “Năm ngoái, đứng thứ ba toàn sư đoàn, đứng thứ hai mươi vũ trang việt dã.”

“Được.” Lôi Đào gật đầu đồng ý, tuy rằng người mình vừa gật đầu hợp tác không đáng tin cậy lắm, nhưng trong cuộc tuyển chọn không giới hạn số người như thế này thì có thể kết hợp được một chút, chí ít thì năng lực của

cậu ta cũng có thể tín nhiệm. Trong đơn vị, chẳng có người nào lại đem tên của mình ra để nói dối một cách công khai, huống hồ cái tên Chu Phong này cậu đã nghe qua, đó là một tay súng thiện xạ, đứng thứ ba toàn sư đoàn chỉ là một cách nói dè dặt khiêm tốn của cậu ta mà thôi.

Sau đó Lôi Đào giơ cánh tay lên, chào hỏi người cùng nhóm rút thăm ngẫu nhiên được tờ giấy màu hồng từ xa.

“Người anh em, hay là còn chút lưỡng lự, lựa chọn không giới hạn số người, nên không cần gây trở ngại với người trong cùng nhóm.” Chu Phong có chút bất mãn lắm lắm, lúc vừa xuống xe cậu đã phát hiện cả hai người đó đều loạng choạng mấy bước, mặc kệ không biết có phải là ngoài ý muốn hay không, nhưng tóm lại là tổ chất quân sự chưa đủ vững vàng.

“Cậu cho rằng tôi sẽ không gây trở ngại?” Lôi Đào rướn cổ ra hỏi.

“Người quen của tôi không rút được giấy màu hồng, nên tôi đành đánh cược một lần xem sao.” Chu Phong trả lời như vậy, nhưng thực ra nguyên nhân cậu chọn Lôi Đào là bởi Lôi Đào là sĩ quan cấp hai, tuổi quân đủ dài, tổ chất quân sự có thể được kiểm chứng ở một mức độ nhất định, hơn nữa vóc dáng khôi ngô, ánh mắt, thần thái đều sắc bén linh hoạt, động tác xuống xe nhanh nhẹn, hoạt bát, có giá trị để kết hợp thành một nhóm.

Lôi Đào dừng dừng nói: “Không từ bỏ không buông tha, tôi là tiểu đội trưởng cũ của bọn họ, muốn kết hợp thành nhóm với chiến hữu cũ, cậu thấy không thoải mái thì đi đi.”

Kết hợp, nhóm màu sắc đã chia rõ ràng như vậy, bản thân mình cũng không thể một mình hoàn thành nhiệm vụ một cách thần kỳ, Chu Phong bắt đầu dĩ không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý. Thậm chí còn giúp Lôi Đào tập hợp được cả chín người cùng rút thăm phải tờ giấy màu hồng.

Được rồi, được rồi, coi như là người đông lực lớn! Chu Phong một mặt tự an ủi bản thân như vậy, một mặt lại phỉ nhổ Lôi Đào, thoát nhìn thì có vẻ ngang tàng khí chất, nhưng thực ra cũng chỉ là một người hiền lành, tốt bụng, lẽ nào cậu ta không cảm thấy cả chín người cùng hành động thì rất phiền toái rườm rà, dễ bị tóm sao?

“Ban chỉ huy, đội Hồng quyết định kết hợp chín người.” Long Tuyên dùng tai nghe của thiết bị truyền tin nói nhỏ. “Bọn họ chuẩn bị trong quá trình chiến đấu sẽ làm theo cách mạnh được yếu thua của giới tự nhiên, hết.”

“Long thiếu, quyết định dẫn đầu của bọn họ đã bị người khác copy rồi, các tổ đều hành động tập thể, hết.” Chu Thuần đứng trên một gò đất nhỏ cách đó không xa nhìn bao quát xuống, cười trả lời.

Chốc lát, một giọng nói trầm thấp khàn khàn lại vang lên trong tai nghe của tất cả mọi người: “Báo cáo đội trưởng, trong nhóm đội Lực xuất hiện hai người lấu cá, bọn họ chia nhau ra thăm dò chiến tích trước đây khi tiếp tục hành động lại vứt bỏ bọn họ với lý do phẩm chất kém không phù hợp, hết.”

Tiêu Lực Dương ôm súng, cười khanh khách chỗ mồm vào nói: “Hòa Thượng, nhật ký quan sát rất thú vị, nhất định phải viết rất dài, hết.”

“Linh Dương, cắt cái má lúm đồng tiền của cậu đi! Từ giờ trở đi bắt đầu luyện tập thể nào để có thể không cười, hết.” Long Tuyên vừa nói, vừa giơ chân đá một cước về phía Tiêu Lực Dương.

Cùng lúc đó, hai tên lấu cá của tổ Lực là Trình Chính và Vu Bạch vội vàng đi về phía Chu Phong đang đứng ở chỗ tập hợp trước khi xuất phát, vừa chào hỏi, vừa muốn liếc nhìn tờ giấy hồng của cậu ta.

“Hai người thật may mắn, vừa khéo lại được ở cùng một tổ”, Chu Phong than thở. Ba người bọn họ nhập ngũ ở cùng một liên đội, trước đây đã có nhiều lần hợp tác cùng nhau, hỗ trợ cho nhau rất ăn ý, biết đối phương là cường đạo hữu dụng với mình.

Trình Chính đáp: “Hai người không có tác dụng! Giá mà cả ba huynh đệ ta cùng được ở một đội thì tốt biết bao, chỉ kém tổ trinh sát bốn người đột kích hỏa lực, một người nữa là đủ!”

“Hai mục cuối cùng quả nhiên đều giống nhau.” Vu Bạch đối chiếu hai tờ giấy, xác nhận hạng mục sát hạch.

Trình Chính và Vu Bạch đưa mắt nhìn nhau, rồi quay sang Chu Phong nói: “Chúng tôi phỏng đoán, trước rạng sáng ngày thứ ba, bản đồ tác nghiệp mặt trận chính của địch nhất định hoàn thành, nếu không sẽ không kịp thời gian, hạng mục này, kết hợp hành động không?”

“Được!” Chu Phong gật đầu, có thêm hai chiến hữu quen thuộc nhất định càng nắm chắc thành công, cậu ta đối với thằng ngốc Lôi Đào của đội Hồng vốn đã không ôm nhiều hy vọng, có lẽ đã đến lúc mình cần phải trực tiếp kết hợp với Trình Chính và Vu Bạch.

Ba người vỗ tay giao hẹn: “Chậm nhất là ba giờ sáng, quá giờ sẽ không đợi.” Sau đó, trong tiếng tập hợp của trạm gác, từng người bước vào hành trình của riêng mình.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

“Vật tỵ theo loài, đều là mấy tên thông minh lanh lợi. Xem ra, không chỉ có hai tên lấu cá, mà là cả ba!” Long Tuyền chau mày, sau đó dẫn theo mấy thành viên phân đội “Ám dạ chi kiếm” đi trước một bước thật nhanh đến địa điểm lúc đầu của nơi sẽ diễn ra trận đánh, nhanh chóng kết hợp với các

huynh đệ của tiểu đội trinh sát bố trí mai phục, chuẩn bị dâng lên một bữa đại tiệc rục rỡ pháo hoa cho mấy lão tham gia tuyển chọn binh sĩ.

Cái gọi là “rục rỡ pháo hoa”, thực ra chỉ là cách nói hơi văn hoa mà thôi, còn đích thực đó chính là những tia lửa đạn của súng máy bắn ra bốn phía, khói thuốc súng mịt mù.

Bọn họ mai phục xung quanh bãi đất trống nhỏ nơi mà những chiếc xe quân sự sẽ đỗ, đợi khi những binh sĩ tham gia tuyển huấn vừa xuống xe thì lập tức ùn ùn kéo đến bắn phá, làm cho những binh sĩ kia hoảng sợ, té ngã lộn nhào, nháo nhác tán loạn không biết chạy theo đường nào.

Đợi sau khi đạn pháo đã bắn xong, thiết bị truyền tin im lặng hồi lâu, Long Tuyên không nói chỉ chăm chú nhìn những chiến sĩ vừa xuống xe đã bị đánh gục, thấy bọn họ đứng ngẩn ra nhìn trời, thậm chí có kẻ còn rơi lệ, thì chỉ thở dài một tiếng, yếu ớt nói: “... Vừa ra trận chưa giành chiến thắng đã hy sinh...”

“Thiếu gia, cậu lại văn nghệ rồi, chẳng phải cậu là người rất xem thường những thanh niên văn nghệ sao? Nhìn bên trái, đội Hồng lui lại vì sai phương hướng rồi.” Tiêu Lực Dương khoác khẩu súng vừa dùng lên vai, sau đó cũng thờ dài một tiếng, chậm rãi nói: “Tôi vẫn thích dùng JS^[1].”

[1] JS: Phiên âm tiếng Trung là Jianshang, nghĩa là “gian thương”.

Long Tuyên nhìn về hướng đội Hồng đang tháo chạy, chau mày, ra lệnh chẳng chút văn nghệ: “Các tiểu đội chú ý! Các tiểu đội chú ý! Kết thúc mai phục điểm E6, theo dõi bám sát thật chặt mục tiêu. Điều chỉnh điểm xác nhận vị trí của từng người, báo cáo tình hình sàng lọc, hết.”

Dứt lời, Long Tuyên lại dặn dò Linh Dương dẫn theo Tiểu Bạch đi trước tổ Hồng, còn chính anh thì quyết định kiểm soát số người bị sàng lọc.

Mười phút sau, tất cả đều nghe được tiếng của Long Tuyền có chút trầm buồn vang lên trong tai nghe: “Tất cả mọi người chú ý. Tình hình sàng lọc như sau: Hồng 3, Vàng 3, Lục 2, Lam 2, Tím 4, tổng cộng số người bị loại là 4, còn lại 27 người. Các tiểu đội chú ý, báo cáo tình hình chạy tán loạn của mình.”

Trong tai nghe, lần lượt vang lên bốn giọng nói của bốn người khác nhau tiến nhau báo cáo.

“Hồng 1, mục tiêu điểm D5, hết.” Tiểu Bạch bất đắc dĩ mở miệng nói. Thật là bái phục người này, kích động đến nỗi chạy ngược hẳn với phương hướng cần phải đến, lại còn không biết nhìn la bàn nữa!

“Lam 1, mục tiêu F5, hết.”

“Tím 1, mục tiêu F7, hết.”

“Tím +1, người này không có mục tiêu, chạy tán loạn, hết.” Người nói câu này, thường giờ súng bắn tĩa lên, do dự không biết có nên nghe theo lời của đội trưởng hay không. “Diệt luôn mấy tên ngốc nghếch nhìn không thuận mắt đi!” Rõ ràng là không thể chấp nhận được cái dáng vẻ chạy tán loạn như ruồi không đầu của cậu ta.

“Tôi làm, đội Tím này phong thủy thật kém!” Tiêu Lục Dương vốn không nói gì cũng mở miệng. “Xem chừng một, hai ngày nữa sẽ bị tiêu diệt hết.”

“Linh Dương, đảng viên vốn là người theo chủ nghĩa vô thần, không coi trọng vấn đề phong thủy. Long thiếu, giải thích cho mọi người một chút.” Chu Thuần ngồi ở ban chỉ huy buột miệng nói xen vào, sau đó đối chiếu với bản đồ xem vị trí các loại binh, có một số phát hiện rất đáng tiếc, binh sĩ

chạy tán loạn một mình, mục tiêu phương hướng đều bị sai. Xem ra, ngày đầu tiên đã xuất hiện nhóm nhỏ bị tiêu diệt toàn bộ, việc này cũng không phải là không thể xảy ra. Muốn tuyển vài binh sĩ tốt, sao lại khó thế này?

Nửa đêm ngày thứ hai, người quan sát tổ Tím truyền đến thông tin sẽ phải tiêu diệt cả tổ, Long Tuyền trong lòng có chút tiếc nuối yêu cầu các thành viên của tiểu đội hợp lại với tiểu đội khác ở gần mình, tiếp tục thực hiện nhiệm vụ quan sát.

Đồng thời lúc này, đội Hồng sau khi luân phiên chợp mắt nghỉ ngơi, năm giờ sáng, khi sắc trời vừa sáng rõ, bắt đầu đào rau dại, lấy ra tổ kiến ăn bữa sáng. Tiêu Lực Dương xúc động tán dương nói: “Chắc chắn, thật tuyệt! Có thể tìm được thứ có protein như thế này sao.”

“Tiếc là có hai người không muốn ăn.” Tiểu Bạch bĩu môi khinh miệt nói. “Ba người bằng lòng ăn thì cũng giống như là nuốt độc dược.”

Long Tuyền lại biện hộ cho bọn họ. “Cũng gần giống nhau, ai lần đầu tiên ăn cũng sẽ bị một cái bóng tâm lý như vậy”, sau đó anh lại thuận miệng vừa cười vừa nói thêm: “Nhưng lần này tôi về nhà xem mặt lại được mở mang thêm kiến thức, một cô gái thành phố nhìn rất yếu điệu thực nữ, ăn một tảng thịt bò bít tết tái vẫn còn rỉ nước màu hồng, mà mắt không hề chớp, đó được gọi là một thuận lợi! Không những thế, cô gái đó còn vừa ăn vừa trò chuyện rất vui vẻ.”

Tiêu Lực Dương nhìn bằng nửa con mắt, “Câu đó gọi là gì nhỉ? Đại khái ý là ở trong núi lâu quá, xã hội đã có những thay đổi rất lớn.”

“*Sơn trung nhất nhật, thế gian bách niên*^[2].” Long Tuyền bổ sung thêm.

[2] Một ngày ở trong núi bằng trăm năm ở ngoài.

“Đúng, đúng! Chính là câu này, xem ra tôi ở trong núi quá lâu, đã bị cách ly với xã hội rồi, không hề biết giờ đây con gái thành phố đã phát triển đến độ dũng cảm như vậy!” Tiêu Lực Dương bất đắc dĩ lắc đầu.

“Long thiếu, cậu xem mặt toàn gặp những người như thế à? Họ lớn lên đều dũng cảm như vậy sao?” Tiểu Bạch hỏi đầy hiếu kỳ, lại còn tự động nào bổ sung thêm thành một bức tranh Mẫu Dạ Xoa ăn thịt bò còn huyết loãng.

Long Tuyên chẳng ừ hử gì cả, cự tuyệt trả lời, chỉ nhắc nhở mọi người chuẩn bị xuất phát để còn theo kịp tổ Hồng đã bắt đầu tiếp tục chặng đường gian nan.

Do chính miệng Long Tuyên nói ra, nên trong vòng hơn một tháng trong phạm vi toàn căn cứ lan truyền với tốc độ chóng mặt câu chuyện Long thiếu tá đi xem mặt gặp phải Mẫu Dạ Xoa thượng hạng, đương nhiên, đợi đến lúc mọi người nhìn thấy bạn học của Lâm Lung gửi đĩa VCD, thì đồng chí Tiểu Bạch, người tung tin đồn nhằm lập tức bị mọi người phê bình tập thể, việc này sau hãy nói, còn bây giờ thì tạm thời không bàn đến.

Bảy giờ sáng, năm người đội Hồng đã tiếp cận gần đến vị trí điểm I10 với nhiệm vụ là lấy tin tình báo, bọn họ nhìn thấy hồ nước, mô đất cao, cây tùng già và một hòn đá to, đồng thời, cũng nhìn thấy ở một điểm cao khác lực lượng binh sĩ phòng thủ đã được bố trí xung quanh.

Dưới sự yểm trợ bắn tỉa của Chu Phong, giữa tổ Hồng và người trông coi tình báo đã xảy ra một trận chiến đấu kịch liệt, cuối cùng tổ Hồng chỉ còn lại hai người “sống sót”, những thành viên khác không may đều bị “bắn chết”.

“Trước lúc bố trí nhiệm vụ, đội trưởng và tôi đã dự tính phương án tốt nhất là đến vào ban đêm, sau đó ẩn nấp mai phục, tập kích đánh úp để lấy

được tin tình báo.” Long Tuyên vừa nhìn động tác của bọn họ, vừa giải thích cho các đội viên, đặc biệt là nhằm vào Tiểu Bạch. “Sau khi lấy được tin tình báo mới nghỉ ngơi, làm như vậy mới có thể tránh được việc tạo thành một cuộc tấn công ác liệt vào ban ngày khiến cho rất nhiều đội viên bị thương vong. Hơn nữa, từ góc độ tâm lý mà phân tích, nghỉ ngơi sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ, chắc chắn sẽ thoải mái hơn nhiều so với việc ngủ khi mà chưa hoàn thành nhiệm vụ.”

“Vậy có ai biết, trong đêm có thể tìm được địa điểm nhiệm vụ, rồi hoàn thành nhiệm vụ không?” Tiểu Bạch hỏi dò.

“Nếu ngộ nhỡ không tìm được, thì chẳng phải là kéo thêm mệt mỏi vào người sao?”

“Điểm I10 gần như là vị trí bên rìa nhất của phía Đông Nam, nếu như trong lúc chạy, bọn họ suy xét một chút đến vấn đề tốc độ và phương hướng, thì đã có thể tính toán ra được lộ trình tổng thể và phạm vi khu chiến đấu, nếu dùng thời gian mà bọn họ nghỉ ngơi, kiên trì thêm một tiếng đồng hồ nữa thì có thể đi ra khỏi khu chiến đấu.” Long Tuyên giải thích, sau đó hỏi lại Tiểu Bạch: “Nếu là cậu, cậu có kiên trì đi tiếp thêm một tiếng đồng hồ không?”

Tiểu Bạch gật đầu, sau khi suy tính thì có thể xác nhận nếu chỉ có hành trình một tiếng đồng hồ thì anh ta nhất định sẽ kiên trì đi tiếp, nhiệm vụ, đương nhiên là hoàn thành một thì tính một! Nếu như đi đến hai, ba giờ sáng mà vẫn không tìm được địa điểm nhiệm vụ, thì chắc chắn đường đi đã bị sai, đến lúc đó có thể nghỉ ngơi một lát, đợi trời sáng thì sửa lại hướng đi.

Trong lúc bốn người của căn cứ “Ám dạ chi kiếm” đang phân tích tán gẫu, thì cả Chu Phong và Lôi Đào mệt lử đi đến dưới cây tùng già, dịch chuyển hòn đá to, lấy ra một tờ giấy được gói kỹ lưỡng trong túi plastic ở phía dưới.

Nét chữ rồng bay phượng múa, tuy cả hai người đều không hiểu thư pháp, nhưng cũng nhìn ra được hàng chữ ngăn ngắt kia viết rất đẹp, thoát nhìn những chữ ấy rất tự nhiên phóng khoáng, nét chữ cứng cáp đầy tài năng và khí phách.

Hai người dựa lưng vào cây tùng già thở phì phò nghỉ xả hơi, Chu Phong đưa tờ giấy lên đọc: “*Thiên hô vạn hoán thúy xuất lai, do bão tỳ bà bán giá điện*^[3].”

[3] Dịch nghĩa: Nghìn hô vạn gọi mới ra, nhưng ôm tỳ bà che nửa mặt.

Đây là trò gì vậy? Cậu ta ngơ ngác nhìn sang phía Lôi Đào.

“Là *Tỳ bà hành* của Bạch Cư Dị, ngữ văn trung học đã học qua.” Lôi Đào tâm tình trầm xuống thờ ơ trả lời. Cậu ta ý thức được tất cả những chiến hữu thân thuộc của mình đều đã “tử trận”, trong lòng rất buồn, căn cứ “Ám dạ chi kiếm” không tuyển chọn sĩ quan bình thường trên hai mươi lăm tuổi, sang năm cũng không biết sư đoàn mình có tiến hành tuyển chọn hay không, cho nên cũng xem như là tuyệt đại đa số bọn họ không thể có cơ hội lần thứ hai.

“Tôi biết đây là thơ Đường, nhưng ý tôi là, đây là tin ‘tình báo’, tại sao lại là loại này, loại này...” Chu Phong chau mày khoa chân múa tay một lát, rồi ngừng lại hồi lâu mà vẫn không thể nói cho rõ nguyên nhân vì sao lại như vậy, cuối cùng cậu đành cảm thán nói: “Trong đội của bọn họ rõ ràng còn có văn nhân, thơ Đường! Nhưng mà loại này... tôi không hình dung được, còn anh, anh giải nhé?”

“Ừm”, Lôi Đào gật gật đầu, dù sao thì mảnh giấy này đặt ở đây cũng cảm thấy có điều gì đó không được tự nhiên lắm, rồi thuận miệng nói: “Số người của căn cứ ‘Ám dạ chi kiếm’ lúc đầu tập hợp có hai mươi mấy người,

những người vút bỏ lon đeo tay thì không nói, nhìn kỹ thì khí thế không giống với một tiểu đoàn trinh sát. Không nhìn thấy bất kỳ người nào mang quân hàm trên đó có đính sao, đại khái phần lớn đều là tốt nghiệp học viện quân sự, cho nên có một, hai người nào đó thích thơ Đường cũng không có gì lạ.”

Chu Phong nghe được mấy lời này đột nhiên đầu mày nhíu chặt, nghi hoặc nói: “Nói vậy thì người chúng ta gặp vẫn là người của tiểu đoàn trinh sát. Người của căn cứ ‘Ám dạ chi kiếm’ đi đâu hết? Tất cả bọn họ hai mươi mấy người như vậy không thể ở hết trong chỗ ban chỉ huy được.” Nói xong, cậu ta bỗng giật mình, nhảy dựng lên, lao đến nấp sau cây tùng già, bắt đầu quan sát xung quanh, trong chốc lát thậm chí còn cảm thấy có một luồng khí lạnh buốt chạy dọc sống lưng.

Lôi Đào trước khi đầu óc kịp hiểu ra điều gì đó, thì nhanh như cắt theo phản xạ có điều kiện cũng lao đến nấp sau cây tùng giống như Chu Phong, ngừng lại vài giây say, cậu ta mới hỏi: “Ý cậu muốn là, bọn họ luôn theo dõi chúng ta ở phía sau?”

“Không biết, nhưng có thể là như vậy.” Chu Phong cố gắng kiềm chế xúc cảm của bản thân để không toát mồ hôi lạnh, trả lời.

Lôi Đào sau khi nằm sấp trên mặt đất một hồi thì lồm cồm ngồi dậy, vỗ vai Chu Phong nói: “Thôi đừng tự dọa mình để thần kinh thêm căng thẳng nữa. Cho dù đúng là bọn họ đang bám theo phía sau chúng ta, thì cũng không thể bắn lên chúng ta được, không cần phải để ý nhiều. Tranh thủ nghỉ ngơi mấy phút rồi tiếp tục xuất phát.”

Chu Phong vẻ mặt đầy phức tạp đưa mắt liếc nhìn Lôi Đào, đột nhiên phát hiện anh chàng ngốc này vốn không thể nào thích nổi, vậy mà lại có khí thế thanh bạch không màng danh lợi giống như từ trên trời phủ xuống vậy, bất giác khiến người ta bình tâm, tĩnh khí hơn.

Long Tuyền giờ ổng nhòm quan sát tỉ mỉ, nhìn thấy từ đầu đến cuối cuộc đối thoại giữa hai người, cảm khái nói: “Tố chất của hai người này cũng không tệ lắm, một người nhạy bén, một người thật thà.”

“Ừm.” Tiểu Bạch đang bò trong hố đất có cùng nhận định gật đầu, sau đó nghi hoặc hỏi: “Câu thơ Đường đó là ai viết đấy? Sao mà chua vậy?”

“Là tôi viết.” Long Tuyền quay người lại, xòe cả bàn tay chụp lên chiếc mũ giáp của Tiểu Bạch, “Thế nào, cậu có kiến?”

Tiểu Bạch vội vàng trả lời: “Đâu có!” Anh ta làm sao dám có ý kiến, bài báo cáo cảm nghĩ tám nghìn chữ kia Long thiếu gia còn chưa bắt đầu khởi công mà!

Chua phải không? Hình như là có một chút, trong bức họa cô trang hồi đó, phàm là mỹ nữ khi bước lên sân khấu, thì đều có chàng công tử đứng bên cạnh đọc câu này: *Thiên hô vạn hoán thủy xuất lai, do bão tỳ bà bán già diện*, chính xác đây là một câu thơ được dùng theo phong cách tầm thường.

Long Tuyền tiếp tục giờ ổng nhòm lên quan sát đội Hồng, lần đầu tiên có chút thất thần, anh nghĩ đến mấy ngày trước đây, lúc vừa mới quay về đội, đội trưởng đưa cho anh một tờ giấy và bảo tùy anh viết nội dung gì cũng được, lúc đó, theo bản năng anh đã nghĩ đến Lâm Lung, nghĩ đến phong cách của cô khi ôm đàn tỳ bà chơi bản *Thập diện mai phục*, thế là dưới ngòi bút của mình, bất giác cả mấy câu đều có hai chữ “tỳ bà”.

Thiên hô vạn hoán thủy xuất lai, do bão tỳ bà bán già diện.

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi, dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi^[4]

Hành nhân điều đầu phong sa ám, công chủ tỳ bàn u oán đa!^[5]

.....

*[4] Hai câu thơ trong bài tứ tuyệt **Lương Châu từ (I)** của tác giả Vương Hàn (687-726). Dịch nghĩa: Rượu bỏ đào cùng với chén lưu ly, muốn uống nhưng đàn tỳ bàn đã giục lên ngựa.*

*[5] Hai câu trong bài thơ **Cổ tông quân hành** của tác giả Lý Kỳ (690-751). Dịch nghĩa: Người đi nghe tiếng mõ khua trong giá cát mịt mờ. U oán thay tiếng đàn tỳ bà của nàng công chúa!*

Đọc tờ giấy với đầy áp hình ảnh tỳ bà như vậy, Chu Thuần rất nghi hoặc đưa mắt nhìn Long Tuyền mấy lần, dự định đợi lúc rỗi rãi sẽ đến gặng hỏi phụ tá của mình trong thời gian nghỉ phép đã gặp sự kiện gì liên quan đến đàn tỳ bà.

Đột nhiên Lôi Đào dẫn dò Chu Phong bắt đầu đi theo hướng Tây Bắc.

Long Tuyền vội vàng định thân lại, chuẩn bị đi theo hai kẻ phía trước. Lúc này trong tâm can anh đang tự phỉ nhổ bản thân, xem mặt cái gì chứ, có chút ý chí cũng không đủ kiên định! Đây là lần thứ hai ngơ ngẩn nghĩ đến Lâm Lung trong lúc đang thực hiện nhiệm vụ rồi đấy. Rõ là muốn chết phồng! Không thể để phạm phải lần ba đâu đấy! Nhất định không thể!

Ba giờ sáng tinh mơ ngày thứ ba, trong rừng tùng ở phía Tây Bắc, Trình Chính và Vu Bạch vừa ăn chút lương thực để dành cuối cùng, vừa quan sát trận địa của quân địch, bọn họ đã nấp ở chỗ này hơn ba tiếng đồng hồ, ngó trái nghiêng phải chờ đợi mãi mà vẫn chưa thấy bóng dáng ma quỷ của Chu Phong đâu.

Một lát sau, Vu Bạch nói với Trình Chính: “Đến giờ rồi, chúng ta nên xuất phát thôi”, ngụ ý là bỏ lại cái tên Chu Phong mãi vẫn không thấy bóng dáng đâu.

“Đợi thêm một lát”, Trình Chính cản lại nói. “Chúng ta chỉ có hai người, thiếu người yểm trợ đánh úp, khả năng thành công là rất thấp.”

“Làm!” Vu Bạch không vừa lòng nói. “Tôi không tin thiếu cậu ta thì chúng ta không làm được.” Đại ca, thời gian chính là vận mệnh đấy! Không thể để bị loại vì vượt quá thời gian được, thật là mất mặt!

“Đợi thêm nửa tiếng nữa”, Trình Chính nói chắc như đinh đóng cột. “Chúng ta đợi ở đây mấy tiếng đồng hồ rồi, xung quanh không hề có khói thuốc súng, điều đó chứng tỏ những người của các đội khác cũng chưa tới! Ở đây mới chỉ có chúng ta thôi, hiểu chưa?”

Nghe Trình Chính nói xong, Vu Bạch không hé răng nói thêm nửa lời nào nữa. Chính xác là trước mắt mới chỉ có duy nhất hai người bọn họ là có thể đã vượt qua được cửa ải kiểm tra, xem ra ước nguyện được làm người của căn cứ “Ám dạ chi kiếm” không còn bị giày vò lâu nữa, không nên để tay không mà về.

Sau khi vượt quá thời gian ước định bốn mươi lăm phút, trong rừng tùng đột nhiên vang liên tiếp hai đoạn ngắn tiếng chim hót khe khẽ, Trình Chính vội vàng thổi lại hai lần hồi đáp. Sau khi Chu Phong nghe thấy, liền lập tức dẫn Lôì Đào đến tập hợp cùng bọn họ, thực ra cậu không hy vọng hai người này vẫn còn chờ, mà chỉ thổi thăm dò xem thế nào, nhưng không ngờ có hồi đáp.

Vu Bạch bé tiếng trách móc. “Cậu chết ở đâu vậy?” Chu Phong khẽ cau mày, để đỡ căng thẳng, cậu ta vờ vờ vai Vu Bạch nói một câu: “Cảm tạ, người anh em.” Trong lúc này, cậu ta còn có thể nói gì chứ, không lẽ nói hai người bọn họ không chịu ăn thịt tươi, cò đại nên đói đến nổi chân yếu tay mềm liên lụy đến đồng đội? Hay là nói Lôì Đào đại ca quá, lúc nào cũng muốn chăm sóc từng tiểu đệ, còn bản thân mình thì chẳng làm nổi việc gì?

Những lời này chẳng có ý nghĩa gì cả, đến muộn là đến muộn, nếu bị loại thì cũng không có người nghe cậu ta giải thích.

Cùng lúc đó, nhóm người của Long Tuyền và Hòa Thượng cũng quan sát đội thành công gặp nhau, Tiêu Lục Dương thấy Vu Bạch hỏi Chu Phong, thì tự bản thân lăm lăm trả lời một câu giúp Chu Phong: “Không sợ quân địch giống như sói, chỉ sợ bạn hữu giống như heo.”

“Nói rất hay!” Long Tuyền ở bên cạnh bổ sung thêm: “Đội sau thời gian tuyên huấn chính thức xong, nếu có ai đó làm không được ‘mặt sắt, tâm sói, tay độc’, thì hãy nghĩ nhiều đến câu này. Nhất định phải chọn được bạn hữu phù hợp nhất, đáng tin nhất.”

“Rõ.” Cả bảy người còn lại đồng thanh trả lời.

“*Tướng tại mưu nhi bất tại dũng, binh tại tinh nhi bất tại đa*^[6] không phù hợp, một người cũng không giữ.” Long Tuyền nói với đồng đội cũng là đang tự nhắc nhở chính mình.

[6] Tướng ở mưu kể chứ không phải ở dũng mãnh, binh ở tinh nhuệ chứ không ở số lượng nhiều.

“Long thiếu, vậy tại sao cậu không đến ban chỉ huy để xem những tinh binh cuối cùng chạy nước rút?” Tiểu Bạch cười nhạt hỏi.

Long Tuyền vừa quan sát ba người của đội Hồng và đội Lục bắt đầu ẩn nấp tìm trạm quan sát, vừa trả lời: “Không muốn đi, chẳng có ý nghĩa gì bởi ở đó khâu quan trọng cuối cùng là loại bỏ binh sĩ, có xem thì cũng cảm thấy rất khó chịu.”

“Thiếu gia, mặt sắt tim mềm chính là cậu!” Hòa Thượng cười, hỏi Long Tuyền một câu: “Cậu cảm thấy, đội trưởng sẽ buông tha cho cậu thế nào?”

“Ngậm cái miệng quạ đen của cậu lại!” Long Tuyền quát dẹp đường như vậy.

Trên thực tế, cuối cùng thì đội trưởng Chu Thuần không gọi Long Tuyền đến giám sát điểm cuối cùng, không phải vì anh ta muốn bỏ qua cho Long thiếu, mà cuối cùng ở thời điểm nước rút, chỉ còn bốn người của đội Hồng và đội Lục, dù sao Long Tuyền cũng đang ẩn nấp để quan sát bọn họ, nên cũng không cần tận lực gọi anh đến trước mặt để giày vò.

Điểm cuối cùng kết thúc quá trình tuyển chọn là phía dưới vách núi cao bên trái bãi cỏ, điểm cuối cùng của con đường nhỏ rợp bóng cây.

Chương 16: Mùa thu hoạch táo chín

Sau hơn nửa tháng huấn luyện gian khổ, vào buổi chiều của một ngày tập luyện, chỉ còn chưa đến ba mươi người trong đội tham gia tập luyện chạy bộ đến thao trường, mọi người đột nhiên phát hiện ở chỗ này được “bài trí” thêm hai vật mới.

Vật thứ hai là một cái cầu cao khoảng hơn mười mét được làm từ những ống thép, mặt cầu được làm bằng cây gỗ to thô ráp, xù xì nối với hai đầu cầu bằng sợi dây xích nhỏ mảnh đung đưa, bên dưới cầu đốt từng đống từng đống lửa, những đống củi đó có lẽ là còn hơi ướt nên khiến thao trường khói mù mịt, đứng gần nhau trong tầm nhìn mà cũng chỉ thấy lờ mờ.

Vật thứ hai là một ngọn tháp leo trèo, ít nhất cũng phải cao đến ba mươi mét, kết cấu đơn giản, chỉ là cái khung sắt và thang mây^[1], nhưng độ cao đó quả thực khiến người ta nhìn mà sớn gai ốc, không cần nghĩ cũng biết, đây chính là hạng mục huấn luyện tay không leo trèo.

[1] Thang mây: Là loại thang dài dùng để công thành hoặc chữa cháy.

Trác Nhất trong lúc bò lên chiếc cầu cao ở trên không trung đó, lần đầu tiên được trải nghiệm thế nào là tim đập 120!

Mười lăm mét, nếu ngã xuống dù không chết thì cũng rất có thể sẽ tàn tật vĩnh viễn, nếu như lại cộng thêm bị thương vì bỏng, thì coi như cả đời này không thể tìm được vợ nữa rồi! Yêu cầu trong ba mươi giây phải đi qua cây cầu gỗ đựng đưa dài bốn mét, không những thế xung quanh mịt mù khói, tầm nhìn bị hạn chế, phía trước chỉ thấy lơ mờ.

“Không được do dự, mau đi qua!” Long Tuyên ở dưới hét to.

“Dạ!” Trác Nhất nắm chặt tay, nghiến răng nghiến lợi xông lên phía trước. Chính xác là không được do dự, càng đợi lâu mắt càng khó chịu. Đợi đến lúc đi qua được chiếc cầu đựng đưa đó, Trác Nhất chỉ cảm thấy tim mình như sắp nhảy xuống khỏi lồng ngực, chân cũng mềm nhũn muốn khụy xuống. Sau đó, hầu như không được ngừng nghỉ, cậu ta lập tức bị đưa đến bên dưới tòa tháp cao.

Tiêu Lực Dương quét ánh mắt lạnh tanh nhìn cậu ta, nói duy nhất một từ: “Trèo.”

Lần này không tính thời gian, nhưng Trác Nhất vẫn giống như lần trước trèo lên rất khó khăn, tay chân cứ mềm nhũn ra. Nỗi khiếp sợ lần trước vẫn còn ám ảnh! Nhưng điều càng dọa cậu sợ chết khiếp hơn là, ở trên tháp cao nhìn thấy rất rõ cảnh Ân Hoa Thanh đang đi trên cây cầu đựng đưa trượt một cái!

“Cẩn thận!” Trác Nhất phản xạ theo bản năng hô to lên một tiếng, cái giá phải trả cho sự phân tâm là chân cậu cũng trượt xuống một cái, suýt chút

nữa thì ngã nhào. Sau khi chân tay luống cuống ôm chặt lấy khung sắt, cậu nhìn thấy có một sĩ quan huấn luyện băng qua đồng lửa, ôm chặt Ân Hoa Thanh gục trên mặt cát lăn vài vòng, sau đó thả Ân Hoa Thanh không hề hấn gì mà chỉ đang sợ hãi run lấy bầy đứng lên, buộc cậu ta tiếp tục đi lại thêm lượt nữa trên cây cầu gỗ đung đưa.

“Số 53! Cậu treo trên không trung để xem phim à? Có phải là đang xem một bộ phim hành động đặc sắc của Hollywood?” Long Tuyên ngửa mặt nhìn Trác Nhất đang không hề nhúc nhích, lại quát mắng: “Trèo nhanh lên cho tôi!”

Tôi trèo, tôi lập tức trèo... Trác Nhất khẩu khí hòa hoãn, tiếp tục trèo lên cao.

Trong quá trình huấn luyện leo tháp, cũng có người bị trượt chân rơi xuống, nếu may mắn thì sẽ được sĩ quan huấn luyện thuận tay đỡ được, sau đó tiếp tục leo lên, còn nếu không may trực tiếp ngã lộn xuống, mà nhân viên y tế xác nhận không bị trọng thương, thì sau khi tiến hành sơ cứu, lập tức sẽ bị một người trợ giảng lòng dạ đen tối dội cho một thùng nước lạnh cho tỉnh lại, rồi lại phải tiếp tục leo lên.

Trác Nhất, Lôi Đào là những người đầu tiên hoàn thành hạng mục huấn luyện này, bọn họ ngồi bên cạnh đợi người. Trong lúc ngồi như thế, Trác Nhất tận mắt chứng kiến cảnh những đồng đội giãy giụa trong gian khó, màn này quả thực khiến cậu vô cùng kinh ngạc.

Sau bốn tiếng vật lộn, buổi huấn luyện chiều nay cuối cùng cũng được tuyên bố kết thúc, có hai mươi người đủ điều kiện thông qua, hai người bị thương, năm người cự tuyệt không tham gia huấn luyện bị đào thải luôn. Trong bảy người bị loại, đáng tiếc nhất là hai người bị thương, mồ hôi, nước mắt và thậm chí là cả máu của bọn họ đã đổ ngoài thao trường, chỉ

thiếu chút thời gian nữa là bọn họ đã có thể được giữ lại ở “Ám dạ chi kiếm”. Thời khắc này, thật đáng tiếc!

Chỉ một lần trượt chân, thành thiên cô hận.

Lúc ăn cơm tối, sĩ quan huấn luyện Long nói mọi người hôm nay đã rất vất vả, biểu hiện cũng rất tốt, cho nên quyết định dùng một bữa cơm thịnh soạn để khao tất cả mọi người.

Quả thực là khao, bọn họ đã rất lâu rồi không được ăn ba bữa cơm có chất lượng và số lượng đúng nghĩa bình thường. Nếu không phải là cơm ôi thiu, thì cũng là thức ăn thừa, nếu không phải là những động thực vật rất kỳ lạ, thì cũng là những đồ ăn trộn lẫn bùn đất, thỉnh thoảng có được bữa ăn chất lượng bình thường, thì số lượng chắc chắn không bao giờ đủ no.

Còn hôm nay, Trác Nhất thậm chí đã nhìn thấy một đĩa to thịt bò xào khoai tây màu sắc và hương vị vô cùng hấp dẫn. Không phải là Hồng Môn Yên chứ? Ý nghĩ này thoáng hiện qua trong đầu cậu, nhưng lập tức bị mùi vị thơm phức của món ăn đánh bật ra.

Thật là thèm rở dãi a! Khi mệnh lệnh dùng cơm vừa được phát ra, thìa của tất cả mọi người đều đồng loạt thò vào đĩa thịt bò, đột nhiên một thứ đen đen tròn tròn, giống như quả trứng, “đùng” một tiếng rơi chính giữa đĩa thịt.

“Lựu... lựu đạn!” Đồng tử Chu Phong co rút, run rẩy lên tiếng. Đó chính là một quả lựu đạn dòng 82-2 đã rút chốt an toàn!

Cái “trứng” tròn tròn không chỉ có một, mà ở trên cả năm bàn ăn của nhân viên thụ huấn đều xuất hiện. Cái lẳng lẳng nằm ở giữa đĩa rau, cái thì rơi trên bàn ăn, thậm chí có cái còn trực tiếp rơi hẫng vào trong bát cơm của một ai đó. Bọn chúng phát ra âm thanh ken két, tỏa ra làn khói trắng nhàn

nhặt, tất cả mọi người đều hiểu, đây không phải là món khoai tây xào thịt bò, mà là món khoai tây thịt bò hầm lựu đạn chết tiệt!

Cả hai mươi nhân viên thụ huấn đều có phản ứng giống như phản xạ có điều kiện. Chu Phong lập tức mang đĩa rau lia mạnh về phía không có người rồi nhanh chóng như cắt xoay người nằm sấp xuống. Vu Bạch thì lật ngược bàn ăn về phía đối diện rồi bỏ nhào lao người về phía ngược lại; Ân Hoa Thanh lao xuống nấp dưới gầm bàn; còn có người nhào vào nằm sấp xuống đề lên lựu đạn; Trác Nhất ở bên cạnh cửa sổ thì phi thân nhảy ra ngoài, còn có người chộp lấy lựu đạn ném ra ngoài cửa sổ... Nhưng quả lựu đạn đó lại đập vào khung cửa sổ bắn ngược trở lại, lăn lông lốc trên mặt đất, lăn đến bên cạnh một đôi giày tác chiến đen sì, rồi bị giẫm lên, một đôi bàn tay to thô ráp chậm rãi nhặt nó lên, sau đó “hùm” một tiếng thuận tay đóng cái chốt của nó lại, lập tức “quả trứng” đó im thin thít, không phát ra tiếng và xì khói nữa.

Sau đó, Long Tuyền vẻ mặt trầm tư dùng một tay chơi trò tung hứng với quả lựu đạn, ánh mắt liếc ngang nhìn vẻ mặt lúng túng như gà mắc tóc của những người tham gia huấn luyện, bắt đầu lớn tiếng giáo huấn: “Hai mươi hai người, mà không có ai nhận ra đây chỉ là đồ chơi thôi sao? Không có ai chống mắt nhìn lên à? Rõ ràng trên bề mặt của nó in chữ xướng đồ chơi trẻ em. Không chỉ thế, trọng lượng thực của 82-2 rơi vào trong bát canh mà không bị bắn tung tóe?”

Một đôi mắt lạnh lùng mở trừng nhìn sang phía Chu Phong. “Số 55! Nhìn lựu đạn không lập tức có phản ứng...” rồi sau đó lại trừng mắt hướng sang Vu Bạch, “Cậu lật cái bàn là không sai, nhưng hướng lật bàn lại là sau lưng chiến hữu khác.” Sau đó, Long Tuyền lại nhìn Ân Hoa Thanh cao giọng hỏi: “Số 54, bán kính sát thương của 82-2 là bao nhiêu?”

Ân tiểu ca nghiêm túc trả lời: “Sáu mét hoặc lớn hơn sáu mét.”

“Vậy vì sao cậu lại bò vào nằm sấp nắp dưới đúng tâm của nó, đầu lại còn đối diện với vùng bán kính hai mét của lựu đạn, không muốn sống nữa hả? Không thể xoay người chuyển sang hướng khác sao?” Long Tuyền dùng câu nghi vấn, nhưng cũng chẳng trông mong Ân Hoa Thanh trả lời, anh tiếp tục quay sang mắng một người khác. “Số 4, thời gian kéo dài trước khi nổ của lựu đạn là bao nhiêu?”

“Từ ba đến bảy giây”, vẻ mặt người số 4 đau khổ trả lời.

“Vậy ai dạy cậu cầm nó lên để ném đi? Ở trong phim ảnh hay là kịch truyền hình? Lại còn cúi người xuống nhặt, cậu không biết có thể một cước đá bay nó đi sao? Nếu theo cách tính ngắn nhất, rơi xuống đất nó sẽ phát nổ, nếu theo cách tình dài nhất, nó có ba giây trong không trung, một giây rơi xuống đất, giây thứ năm cậu chăm chú nhìn nó, giây thứ sáu, bảy nhặt nó lên ném, vừa rời khỏi tay nó đã phát nổ, khi lựu đạn nổ trên không trung bán kính sát thương của nó rất rộng, bao trùm tất cả mọi người, vậy thì còn không bằng cứ để nó nằm yên trên mặt đất.” Sau khi dừng lại một chút, Long Tuyền tiếp tục rèn giữa mọi người, nói với vẻ vô cùng giận dữ. “Nhưng đã ném thì phải ném cho chuẩn, không được để nó văng ra, mà khe cửa sổ kia đâu có nhỏ. Số 53, một quả ‘trứng vịt’ to ném trung song sắt cửa sổ cho nó bật ngược trở lại, tôi thật là bái phục cậu. Là mắt của cậu không tốt hay là cậu chưa được học cách ném, quăng một vật?”

Còn đối với người cuối cùng nằm sấp đè lên quả lựu đạn, trước tiên Long Tuyền biểu dương tinh thần anh dũng không biết sợ hãi quên mình vì người khác của cậu ấy, sau đó lập tức phê bình việc chết trong lúc huấn luyện là sự hy sinh không đáng giá nhất. Người mà căn cứ “Ám dạ chi kiếm” cần không phải là anh hùng vô danh, mà là một cao thủ thượng hạng có thể né tránh được súng đạn bắn lên và quay người giết chết quân địch.

Sau một hồi mắng nhiếc, tất cả bị phạt thực hiện một trăm cái chống đẩy và đi bộ kiêu con vịt trong hai mươi phút. Sau đó, mỗi người chỉ được phát

một cái bánh ngô nhỏ xíu làm bữa tối. Còn trường hợp cá biệt có biểu hiện tốt, hơn những người khác một chút như Trác Nhất nhảy qua cửa sổ thì được phát nhiều hơn một quả trứng nhỏ. Nhưng tóm lại đồ ăn như vậy cũng chẳng thấm thía vào đâu, không thể nào no được.

Ban đêm nằm trên giường cũng không thể nào ngủ sớm được, cố gắng dùng những giấc mộng đẹp an ủi dạ dày rồi lúc màn đêm hoàn toàn bao phủ, mọi người lại phải chạy bộ đến thao trường, tiến hành luyện tập hạng mục nằm sấp thâm nhập một trăm mét giữa đêm. Yêu cầu tư thế thật thấp, nằm rạp xuống bò lồm ngồm vượt qua các trở ngại, nếu quá thời gian quy định mới hoàn thành xong hạng mục này, thì thuốc nổ được gài sẵn ở chỗ đang trườn bò ấy sẽ tự động dẫn nổ, càng tồi tệ hơn là, ở chỗ cự ly cao một mét có súng liên thanh bắn phá truy kích, bò chậm sẽ dính đạn.

May mắn là các sĩ quan huấn luyện không ai có tâm địa xấu xa mất hết nhân tính.

Thuốc nổ nổ rất đau, nhưng không gây sát thương thật, đạn cũng không phải là đạn thật. Lúc kết thúc huấn luyện, đùi phải của Ân Hoa Thanh bị thương, trên người cũng trúng mấy viên đạn, còn bị phạt chổng đẫy hai trăm cái, cuối cùng khập khà khập khiễng được Trác Nhất và Chu Phong dìu về phòng ngủ. Nhưng điều làm cậu ta run sợ nhất là, viên sĩ quan huấn luyện nói, sau ba lần tập thì sẽ bắn đạn thật. Vừa nghe câu nói đó, bản thân cậu ta nhát gan chỉ muốn thôi lui, thông báo liệt sĩ đã trúng độc phá hy sinh.

“Tôi không muốn làm liệt sĩ cũng không muốn thôi lui.” Ân Hoa Thanh nằm thẳng ở trên giường ngửa mặt nhìn Trác Nhất, ánh mắt có chút rung rung, nhưng vẫn mang thần sắc kiên định.

“Ngày mai được nghỉ, đợi tôi viết xong hai lá thư thì sẽ luyện tập cùng cậu. Không vấn đề gì!” Trác Nhất gõ gõ vào thành giường bên dưới, động viên tinh thần Ân Hoa Thanh.

Hai người cùng phòng nhiệt tình tán đồng, trong mắt bọn họ, Ân tiểu ca là người có học lực cao nhưng không ra vẻ ta đây, giảng bài cho bọn họ kiên nhẫn và kỹ càng tỉ mỉ hơn nhiều so với Trác Nhất, là một người tốt đáng được giúp đỡ, trong lòng bọn họ thực không muốn cậu ta bị sàng lọc.

Còn tên nhóc hay chọc phá kia cũng là một người tốt nhưng hơi hấp tấp, mục tiêu quan trọng nhất bây giờ là đảm bảo cậu ta có thể được giữ lại đến những giây phút cuối cùng.

Chủ nhật, dưới ánh nắng mặt trời long lanh chiếu rọi, có một vóc dáng yếu đuối, tha thướt ngồi bên khung cửa sổ sát sàn trong phòng khách, ôm đàn tranh thỉnh thoảng gảy lên một khúc. Trên sofa có một cô gái khác tóc dài xoắn mặc váy ngủ dựa lưng vào thành ghế, trên tay đang cầm một tờ thư vừa đọc vừa cười rung hết cả người.

“Cười cái gì? Sao mà cao hứng vậy?” Tiểu Bình và Viên Viên cũng đang ngồi trên sofa cắn hạt dưa nói chuyện phiếm liền nhao nhao cười nói: “Đưa đây cho bọn tớ xem! Cậu đi xem Quyên Tử đàn thế nào đi.”

“Là thư của cậu em Băng Ghé Nhỏ viết ấy mà, rất hay! Có một số nội dung không tiện để các cậu xem, tớ chọn những chi tiết chính đọc cho các cậu nghe nhé.” Lâm Lung vừa nói vừa cười xoa dịu.

“Ồ, chính là cậu bạn tiểu thần đồng trên mạng đó hả? Cậu quen cậu ta lúc nào?” Viên Viên thuận miệng hỏi.

Lâm Lung cười, trả lời: “Năm kia, trong lúc đi du ngoạn Hoàng Thành tớ đã rủ cậu ta đi chơi cùng. Cậu bé đó một tiếng chị hai tiếng chị ngọt lịm, cũng tìm tớ muốn làm lễ gặp mặt, tiện tay tớ tặng cho cậu ấy một vật lưu niệm, hồ đồ thế nào mà ý nghĩa của món đồ đó lại biến thành ‘tiểu đệ khô’.” Tên quý tinh ranh! Trước đây một thời gian, cậu ấy đã xin đi thụ huấn ở

một đơn vị quân đội rất tinh anh, nội dung trong thư cậu ấy viết có điểm không phù hợp với quy định thụ huấn.

“Mau đọc đi!” Quyên Tử cũng thôi đánh đàn nhích lại gần.

“Được, bây giờ đọc...” Lâm Lung uống một ngụm nước mật ong, bắt đầu cất giọng: “... Ở chỗ này quả thực rất giỏi, nhưng cũng rất biến thái. Dù trời có mưa to như trút nước, cũng vẫn phải tiếp tục luyện tập, tổng sĩ quan huấn luyện Hắc Sát nói: Mưa xối vào người càng giúp cơ thể thêm cường tráng khỏe mạnh. Đệ không làm! Tổng sĩ quan huấn luyện thường mắng bọn đệ là tinh thần không bằng tinh thần của anh ta trước khi đi xem mặt một cô gái. Nói bọn đệ là lũ vô tích sự, lớn như trâu như bò nhưng lại không gan dạ bằng một cô gái thành phố! Thật là không biết lúc anh ta đi xem mặt gặp được nữ siêu nhân hay là Mẫu Dạ Xoa! Nhưng điều buồn bực nhất là tổng sĩ quan huấn luyện lại gọi bọn đệ là ‘Quả táo’! Quả táo thối, Quả táo xanh, Quả táo chát, Quả táo dâm... chỉ có trời mới biết anh ta lấy ở đâu ra nhiều từ về quả táo phong phú như vậy. Mỗi lần anh ta gọi là đệ đều nghĩ đến Thọ sắn! Rất biến thái, không biết tại sao hẳn lại nghĩ ra những từ này?...”

Đọc đến đây, Lâm Lung chợt giật mình, tổng sĩ quan huấn luyện mặt sất đen sì thích gọi mọi người là “Quả táo”? Lại còn thân thích với Tiểu Long Nữ, như vậy không phải họ Long thì cũng là họ Dương sao? Cảm giác này thật là quen thuộc. Lâm Lung “à” lên một tiếng rồi lấy điện thoại ra mở đến trang thông tin của Long Tuyền, nhìn thông tin địa chỉ rồi lại nhìn sang địa chỉ của Trác Nhất gửi thư đến...

“Thật kinh ngạc! Tổng sĩ quan huấn luyện của bọn họ chính là thiếu tá mình đi xem mặt.” Lâm Lung rất kinh ngạc, trước đây Trác Nhất đã úp úp mở mở nói với cô rằng cậu ấy muốn đi đến chỗ “cực kỳ giỏi” đó! Thật không ngờ, thiếu tá Long Tuyền lại còn là tổng sĩ quan huấn luyện của đội ngũ “cực kỳ giỏi”. Trước đây căn cứ vào học lực và học viện mà Long

Tuyền đã tốt nghiệp, cô cũng cảm thấy anh là một người giỏi, nhưng thật không ngờ, đến cả thiên tài như Băng Ghé Nhỏ mà cũng phải vừa chửi mắng vừa tôn sùng anh thì không biết anh lợi hại đến cỡ nào.

Ồ, xem mặt tự nhiên lại gặp được một người cần phải sùng bái ngưỡng vọng!

Chỉ có điều anh rõ ràng đã lấy đôi tượng xem mặt ra so sánh với lính đặc chủng đợt tuyển chọn. Thật là vô lý, sao có thể so sánh đặc chủng đen thui với một cô gái nhí? Hơn nữa, đôi tượng xem mặt của anh trước đây... Lâm Lung ngửa mặt lên trời ngẫm nghĩ, có thể dùng từ “gan dạ” để hình dung, thì có lẽ chỉ có thể là mình sao? Về cái vụ giẫm vào chân tên háo sắc trên xe buýt đó, nếu là một cô gái bình thường thì chắc sẽ không dám làm như vậy.

Ngay lập tức, cô liền nghĩ đến những từ “nữ siêu nhân” và “Mẫu Dạ Xoa” mà Trác Nhất nhắc đến, một cơn giận dữ nho nhỏ lập tức bốc lên. Phi báng! Rõ ràng là phi báng hình tượng của mình.

Lâm Lung đưa mắt nhìn về phía gói bưu kiện để ở góc phòng đang chờ gửi, ở đó có chiếc tiêu làm bằng thép không gỉ được để trong chiếc hộp giấy, ngoài ra còn có một tờ giấy viết thư...

Nếu Long Tuyền là anh hùng được sùng bái, vậy thì nên gói lễ vật này đẹp hơn một chút để càng thêm trịnh trọng. Còn về bức thư, nghe nói trong quân đội phàm là thư của con gái gửi đến thì đều được đem ra đọc cho mọi người cùng thưởng thức, vậy thì đổi sang mẫu giấy viết thư in hoa và tâm hương thơm, viết dài hơn một chút, nhân tiện nhờ anh “chiều cố” đến cậu em Băng Ghé Nhỏ của mình.

Hừm, dám nói xấu ta hả, để xem ta trừng phạt các người thế nào! Lâm Lung vuốt cằm ranh mãnh, đợi chờ vẻ mặt bị bóp méo của Băng Ghé Nhỏ và Long Tuyền khi đọc thư...

Buổi trưa, Lâm Lung tự mình xuống bếp nhanh nhẹn nấu mấy món sớ trường mời các bạn, những món ăn cô nấu được cả ba cô bạn đồng thanh tán thưởng. Mọi người đều nhất trí cho rằng, ngoài việc không thích dọn dẹp nhà cửa ra, về cơ bản cô có đầy đủ điều kiện để làm một người vợ hiền mẹ tốt, nhắc nhở cô từ nay về sau nên chú ý khắc phục khuyết điểm này.

“Tớ tìm một người chồng thích dọn dẹp nhà cửa là được!” Lâm Lung ngang ngược trả lời tỉnh bơ.

“Lại tăng thêm điều kiện nữa à? Hồi trung học cậu nói muốn tìm một người giỏi khoa học tự nhiên để có thể dạy cậu toán lý hóa, lên đại học cậu nói đối phương phải giỏi vi tính để còn giúp cậu sửa máy tính; lúc vừa đi làm cậu nói muốn tìm người giỏi ngoại ngữ để còn có thể dẫn cậu đi du lịch nước ngoài; bây giờ lại thêm điều kiện là biết dọn dẹp nhà cửa.” Viên Viên vui cười hóm hờ. “Tớ bảo này, cậu đang tìm chồng hay là muốn tìm một quản gia kiêm bảo mẫu vạn năng?”

Lâm Lung chớp mắt, nói: “Chồng chính là cần để mang về nhà dùng trong thực tế mà! Nếu thực tế mà không dùng được thì tớ cần người đó làm gì? Còn không bằng cuộc sống độc thân như tớ đang sống.”

Quyên Tử cười thêm vào: “Được, vậy chúng tớ chống mắt chờ, xem rốt cuộc cậu có tìm được một ông chồng toàn tài ‘hữu dụng’ không.”

“Tớ sẽ hướng về mục tiêu để cố gắng!” Lâm Lung nắm chặt tay, nghiêm rắng nghiêm lợi nói. Thực ra trong lòng cô cũng rất hiểu, tìm chồng không giống như học tập hay làm việc, cứ cố gắng nhất định là có kết quả. Tình yêu và hôn nhân hoàn toàn dựa vào duyên phận, tất cả những điều kiện này chẳng qua chỉ là nói chơi mà thôi.

Buổi chiều, Lâm Lung quẳng cho ba người bạn một tập giấy dày cộp, đó là kế hoạch du ngoạn sắp tới của cô, để bọn họ nghiên cứu xem có muốn cùng cô du hí một chuyến không. Rồi cô quay vào phòng làm việc của mình lấy ra một tờ giấy Tử Đằng và một tờ giấy viết thư màu hồng phớt, sau khi bóc cây tiêu cẩn thận thì cô bắt đầu viết thư.

“Không phải chứ? Lung Lung, cậu lên kế hoạch đi du ngoạn vào dịp Tết?” Mọi người nhìn kế hoạch đó đều vô cùng kinh ngạc. “Nhà cậu không cùng đón năm mới sao?”

“Có chứ! Tớ dự định ăn xong bữa cơm đoàn viên rồi ngày hôm sau mới xuất phát, dù sao thì bình thường cứ Tết đến là ru rú trong nhà xem ti vi, căn bản chẳng có trò gì hay.” Lâm Lung vừa viết thư vừa trả lời. “Lễ hội ‘tắm tiên’ của dân tộc Lật Túc chỉ có ba ngày trước tháng Giêng, mình muốn đến đó chơi từ lâu rồi, nhưng cuối cùng phải đến năm nay mới thuyết phục được bố mẹ đồng ý.

“Mình chắc chắn là không đi được rồi, họ hàng nhà mình rất đông, mừng Một phải đi chúc Tết.” Quyên Tử và Tiểu Bình đều lắc đầu, sau đó quay sang Viên Viên nói: “Cậu thì có thể cân nhắc một chút.”

“Ừm, không cần cân nhắc, có thể đi. Qua Tết thì thị trường cũng chưa hoạt động ngay, tớ rảnh mà.” Viên Viên gật đầu. Sau khi tốt nghiệp đại học cô ấy chuyển qua kinh doanh vải, trở thành quý cô được nhiều đối tượng xem mặt nhất với những tiêu chuẩn “có xe, có nhà, song thân đã mất” Thực ra song thân của cô đã ly hôn từ lâu, sau đó họ lại lần lượt qua đời, bây giờ chỉ còn lại bố dượng, mẹ kế và mấy người họ hàng không thân thiết lắm. Mà cô cũng chưa có bạn trai, nên có đón năm mới ở nhà hay không cũng chẳng có gì quan trọng, trái lại mỗi Tết đến, trong lòng cô đều cảm thấy rất buồn, có thể ra ngoài đi chơi thì càng tốt.

Sau khi nghe xong, Lâm Lung đang bò dài trên bàn múa bút thành văn, chẳng thèm ngẩng đầu cao giọng nói: “Được rồi, vậy coi như là có mình cậu. Mấy ngày nữa cùng mấy bạn đi qua đó, mình sẽ đăng ký cho cậu.”

Đầu tháng Mười một, mùa mưa ở trong rừng hình như đã trôi qua, sau giờ Ngọ mặt trời chiếu âm áp, thật khó có được một ngày nghỉ mà thời tiết lại đẹp như thế này, không ít những thành viên chính thức của căn cứ “Ám dạ chi kiếm” đang tập trung tại sân bóng đá, đuổi theo quả bóng vui đùa âm ỉ.

Bốn anh chàng từ số 53 đến số 56 đang nằm dài trên bãi cỏ bên cạnh sân bóng để phơi nắng, Chu Phong bị nhốt trong căn phòng tối hơn mười tiếng đồng hồ mới được thả ra, cậu ta cảm thấy cả người như bị bao trùm bởi một màu đen kịt và cô đơn đến phát điên, mặc dù không đợi gặp những sĩ quan huấn luyện này, nhưng ngồi bên cạnh sân bóng nghe bọn họ đùa nghịch âm ỉ thì trong lòng lại cảm thấy dễ chịu.

“Nghe nói số 4 và Trình Chính đều bị loại rồi?” Ân Hoa Thanh gương mặt phờ phạc quay sang người bạn bên cạnh xác thực thông tin. Cậu ta bị nhốt ở trong phòng tối, nên không được chứng kiến cảnh sĩ quan huấn luyện tuyên bố sàng lọc một số chiến sĩ.

“Ừ, Trình Chính đi vào không lâu sau thì đi ra, hình như cậu ta mắc chứng sợ hãi không gian giam cầm tối tăm. Số 4 cũng chỉ chống đỡ chưa đầy ba tiếng, sau đó ngạt thở bất tỉnh, nghiêm trọng hơn cậu nhiều.” Trác Nhất ngậm một cọng cỏ trong miệng, lúng búng nói. Trước đây cậu cảm thấy số 4 giống như một người mắc bệnh nan y giai đoạn cuối, tố chất quân sự nguyên bản trong con người cũng không đến nỗi nào, chỉ có điều thời gian huấn luyện càng ngày càng khắt khe, cậu ta sợ làm sai việc sẽ bị loại, nhưng hết lần này đến lần khác càng sợ thì càng phạm phải sai lầm. Cộng thêm việc lần này lại bị nhốt trong phòng kín, thực ra đây là một kiểu

huấn luyện sát hạch tố chất tâm lý, cậu ta không qua được cũng là điều bình thường.

“Tiếc cho Trình Chính quá, cậu ta thực sự cũng rất lợi hại.” Chu Phong thở dài một tiếng, trong kỳ huấn luyện này vì không ở cùng phòng với Trình Chính nên thời gian nói chuyện không nhiều, tuy nhiên dù gì thì cậu ta vẫn là người bạn đáng tin và thân thuộc nhất của cậu từ lúc nhập ngũ đến nay.

“Trác Nhất, hỏi một câu”, người bạn tốt Lôi Đào không nhịn được hỏi, “Cậu làm thế nào mà có thể nhẹ nhàng vượt qua được hạng mục kiểm tra thế này? Nghe nói cuối cùng chỉ có mình cậu không phải tiếp nhận phụ đạo tâm lý.”

“Ồ, tớ ở trong đó ngủ một giấc, căn phòng ấy rất yên tĩnh lại không có ánh sáng lọt vào làm tức mắt, nghỉ ngơi xong rất thoải mái, đáng tiếc là giường hơi cứng.” Trác Nhất rất thật thà trả lời.

“Làm một giấc!” Chu Phong bực dọc lật người sang vò đầu Trác Nhất. “Tớ nói số 53 cậu, đầu của cậu cấu tạo bằng gì hả? Có thể đừng việc gì cũng hoàn thành một cách dễ dàng như vậy không? Đúng là sinh ra để đá kích mấy người phạm trần như chúng tớ đây mà.”

“Nào có dễ dàng đâu!” Trác Nhất cãi lại. “Gần đây, áp lực của tớ rất lớn, mọi người bị sàng lọc hết chỉ còn lại mười người, hạng mục huấn luyện thì càng ngày càng khó, lần đào mộ đó là lần lợi hại nhất dọa tớ sợ đến nỗi không còn là chính mình nữa.”

“Lần này thì thật dễ dàng.” Cả ba người còn lại đồng thanh khó chịu hét lên với cậu ta.

Trác Nhất có chút ngượng ngập, cười yếu ớt nói: “Cái này... trước đây có một người bạn đã chỉ tớ mẹo ấy. Tớ không biết có hạng mục này nên

không nói với các cậu.”

“Bây giờ nói đi! Lần này là mười tiếng, lần sau sẽ được hai mươi tư tiếng, cách hay thì mang ra chia sẻ một chút, tớ không muốn mình bị loại.” Ân Hoa Thanh vỗ vai Trác Nhất, nghĩ lại thử thách đó mà vẫn còn rùng mình sợ hãi.

“Thực ra đó chính là cách không chế bản thân của cậu, tuyệt đối đừng có nghĩ đến những kiểu đại loại như: tối quá, yên lặng quá, sợ quá, không biết mình sẽ bị nhốt ở đây bao lâu nhỉ? Điều này trong tâm lý học gọi là ‘ám thị^[2]’, cậu ám thị bản thân mình liên quan đến những thông tin tiêu cực, khiến những điều đó sẽ tồn tại trong tâm lý của cậu, sau đó bóng đen của nó càng ngày càng lớn, rồi sự lo lắng và sợ hãi sẽ bỏ nhào đè nặng lên người cậu!” Anh bạn nhỏ Trác Nhất bắt đầu thuyết giáo. “Cách tốt nhất là không được nghĩ đến chuyện tiêu cực dù chỉ là một chút, mà phải nghĩ đến những việc khác, chẳng hạn như nghĩ đến hồi ức đẹp đẽ nào đó của một cuộc tình, nghĩ đến những chi tiết nhỏ nhất như mỗi lần hẹn hò, cậu và cô gái của cậu thường mặc gì, ăn gì và nói với nhau những gì, sung sướng giết chết thời gian. Hoặc cậu cũng có thể nghĩ đến những điều hay ho thú vị khác, hay những vấn đề mà cậu không thể lý giải được. Lần sát hạch này tớ đã nghĩ về tương lai của mình, tớ nghĩ mục tiêu của đời mình rốt cuộc là gì, muốn đến đây thụ huấn rốt cuộc có ý nghĩa gì, có thể hiện được giá trị gì... sau đó, vì những vấn đề này hơi khô khan đơn điệu, nên tớ chưa nghĩ hết đã buồn ngủ rồi.” Dứt lời, cậu chẳng ý tứ gì cười khà khà.

[2] Ám thị: Một loại ảnh hưởng tâm lý, điều khiển hành động của người khác, suy nghĩ theo ý mình bằng các thuật tâm lý.

Ân Hoa Thanh đưa mắt nhìn, bất đắc dĩ tổng kết lại: “Tóm lại ý của cậu là, tâm lý càng đơn giản càng dễ vượt qua thử thách, càng lo lắng về thành tích thụ huấn thì càng dễ đi tong?”

“Cách này nói thì dễ nhưng làm thì khó! Tuy nhiên cũng nên biết để có lúc dùng đến.” Chu Phong tán thành gật đầu, nói: “Bạn của cậu đã trải qua huấn luyện này chưa?”

“Không hề, đó chỉ là một người bình thường, là chị kết nghĩa của tớ. Chị ấy thích đọc sách tâm lý, trong những lúc tán gẫu, thỉnh thoảng lại nói ra những điều rất hữu dụng.” Trác Nhất kể cho ba người nghe.

“Tiểu thiên tài điều gì cũng biết như cậu hóa ra là do bị cô đơn, ngọt ngào quá nên tôi luyện thành ư!”

“Tháng trước cậu nói viết thư cho chị, chính là người này đúng không? Xem ra chị kết nghĩa của cậu cũng không phải là người bình thường, một tiểu thiên tài như cậu mà vẫn chỉ bảo được.” Mọi người nhìn nhau cười, tròng ghẹo Trác Nhất.

Mặc dù mọi người đều rất tò mò không hiểu vì sao một người luôn sống hòa thuận với người khác như Trác Nhất, trước đây lại là người không giỏi giao tiếp với người khác, nhưng chẳng có ai túm lấy vấn đề này để hỏi, mọi người cười đùa sôi nổi chuyển đề tài.

Trác Nhất vùng vẫy thoát khỏi móng vuốt của ba kẻ kia đang chụp lên đầu mình, phản bác nói: “Đừng cứ mãi gọi tớ là thiên tài nữa, tớ không phải! Chị kết nghĩa nói, ngoài thiên tài chân chính như Leonardo de Vinci đã trở thành huyền thoại ra, tất cả những ‘thiên tài’ khác cũng đều chỉ là người bình thường có khả năng đặc biệt ở một phương diện nào đó. Mỗi người đều có sở trường và sở đoản riêng của mình, chỉ là có người thì phát triển sở trường thêm một bậc, cho nó trở nên tốt hơn, có người lại chẳng tìm ra sở trường của mình là gì, hoặc có tìm ra nhưng không để ý đến, cho nên mới tầm thường vô vị.”

“Này, chúng ta thử đoán xem sở trường của anh ta là gì?” Ân Hoa Thanh nháy mắt ra hiệu, liếc mắt về phía thiếu tá Long Tuyền đang đứng dựa vào gốc cây thổi một cây tiêu được làm từ vỏ đạn cách đó không xa.

Chu Phong bắt đầu chỉ tay phân tích: “Chúng ta đã từng thấy anh ta đánh nhau kịch liệt, vượt chướng ngại vật, xạ kích, ngoại ngữ, số học vật lý, điều khiển tự động, suy diễn chiến lược... haiz, giờ lại còn thấy thổi tiêu nữa, thực đúng là một người tài giỏi.”

“Lại còn thuộc thơ Đường nữa.” Lôi Đào bổ sung thêm một yếu tố, sau khi bắt đầu làm bài văn hóa, cậu đã nhận ra bút tích của Long Tuyền, đó chính là người đã viết câu: *Còn ôm tỳ bà che nửa mặt trên tờ giấy đỏ.*

“Thực ra chúng ta nên đoán xem anh ta không biết cái gì.” Chu Phong búng tay một cái, nói: “Tớ đoán, anh ta nhất định sẽ không biết nấu ăn. Những người xung quanh năm ngày tháng chỉ ở trong trường quân sự và doanh trại, hầu hết là đều không biết nấu ăn.”

Trác Nhất đột nhiên cười giảo hoạt, tỏ vẻ đắc ý nói: “Tớ cược với các cậu, tớ biết chắc chắn một việc mà anh ta không biết.”

“Cá cược là hành vi vi phạm pháp luật, không có đạo đức, bản thân là giải phóng quân thì không nên làm những việc như thế.” Ân Hoa Thanh bác bỏ đề nghị của Trác Nhất, trong lòng thầm nghĩ, anh bạn nhỏ này tuổi tác tác vẫn nhỏ, đầu óc rất sáng lạng, cũng không thể bị mắc lừa.

“Mang thai sinh em bé!” Trác Nhất vừa nói vừa đưa hai tay ra trước cơ thể mình tạo thành hình ảnh một người mang thai. “Chắc chắn anh ta không biết.”

Long Tuyền vừa phát hiện có người đang liếc trộm mình, liền kéo thấp vành mũ xuống, liếc mắt nhìn chăm chăm về phía bốn người đang tán dóc

kia, đương nhiên mỗi lời nói của Trác Nhất và Ân Hoa Thanh đang đứng đối diện với anh, anh đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng, anh thậm chí chửi một tiếng: “Mấy thằng nhóc con!”

Về mặt cảm xúc lúc này, Long Tuyền rất muốn chạy ngay đến mắng cho mấy tên đang nói xấu sau lưng sĩ quan huấn luyện một trận; nhưng về mặt lý trí thì anh biết rất rõ bản thân cần phải công tư phân minh, bọn chúng chỉ là đang nói chuyện phiếm đùa giỡn với nhau thôi. Thôi bỏ đi, tha cho bọn chúng một lần, bề trên không cần so đó với bề dưới.

Long Tuyền tiếp tục thổi tiêu, anh thổi một khúc rất quen thuộc, mọi người ai cũng biết, *Truyền nhân của rồng*.

Nghe loáng thoáng khúc nhạc quen thuộc bay bổng trên tai, cả bốn người bất giác khe khẽ hát lên cùng điệu nhạc... “*Phương Đông thuở xa xưa có một đoàn người, bọn họ đều là truyền nhân của rồng... Từ bề khôn đốn, nhiều thanh niên giữa tiếng súng âm âm, lớp thanh niên rồi lại lớp thanh niên, rồng lớn rồng lớn phải cảnh giác cao độ, luôn luôn phải cảnh giác cao độ...*”

Ân Hoa Thanh đột nhiên nhìn Trác Nhất cười nói: “Lúc nãy cậu vừa kể, khi bị nhốt vào văn phòng tôi cậu đã nghĩ, đến đây thụ huấn rốt cuộc là ý nghĩa gì, có thể thể hiện giá trị gì. Thực ra vấn đề này trong lúc viết đơn xin gia nhập vào đây tớ đã nghĩ đến, nó giống như lời bài hát này, hy vọng con rồng lớn có thể cảnh giác cao độ, mục đích của tớ chính là muốn giúp con rồng lớn làm việc ấy. Tớ hy vọng có thể dung hợp được giữa thực tế chiến đấu và kỹ thuật chân chính, hơn nữa là có thể nâng cao năng lực kỹ thuật, như thế càng tốt hơn cho việc hỗ trợ cho thực tế chiến đấu. Đây chính là mục tiêu và ý nghĩa của việc tớ tìm đến ‘Ám dạ chi kiếm’, tớ hy vọng mình sẽ được giữ lại đây, sau đó không lâu, trong tương lai sẽ thể hiện những giá trị mình có, để cho những thế hệ sau của chúng mình không phải nhìn thấy cảnh tứ bề khôn đốn.”

Trác Nhất có chút ngại ngùng trả lời: “Tớ đang sống một cuộc sống hơi mơ hồ, chưa nghĩ thông suốt rõ ràng được, nhưng tớ sẽ nghĩ rất nghiêm túc. Chị kết nghĩa cũng nói muốn tớ tranh thủ khi còn trẻ suy nghĩ thật kỹ càng, sau đó kiên định đi theo lý tưởng mình đã chọn, chứ đừng đứng sau mười mấy, hai mươi năm lại nói cảm thấy con đường mình đi đã sai lầm. Chị ấy nói khi bắt đầu thì phải chọn đúng đường, có như vậy mới có thể tăng tốc và đạt được mục tiêu một cách thuận lợi, điểm khác biệt giữa vĩ nhân và người bình thường chính là ở đây. Có người nhìn bao quát cả bản đồ hướng về phía mục tiêu tìm con đường ngắn nhất, có người lại mơ hồ không mục đích, cứ quờ quạng để đi, trên chặng đường ấy nhiều khi còn bước vào rất nhiều những ngã rẽ khác.”

“Chị cậu làm gì?” Chu Phong không nhịn được hỏi.

“Đại khái là... viết văn.” Trác Nhất trả lời giản lược.

Chu Phong và Lôi Đào đưa mắt nhìn nhau, sau đó lẩm bẫm: “Là nhà văn, quả nhiên nghĩ vấn đề rất sâu sắc. Chúng tớ cũng chẳng có lý tưởng và mục đích gì cao xa cả.” Lôi Đào là con nhà nghèo, trình độ văn hóa bình thường, giữa hai việc làm lính hay làm bảo vệ, cậu ta chọn làm lính, sau đó cứ thế mà đi. Chu Phong thì có mục đích hơn, cậu ta không muốn làm công nhân và nông dân, mà muốn làm một người lính giỏi, một người lính giỏi nhất, rồi dựa vào thực lực và sự phát triển dần dần của tổ chức cậu ta cứ từng bước một thăng tiến, nhưng phải công nhận rằng, cậu ta có tài thiên bẩm trong môn xạ kích.

“Vậy hãy nghĩ một chút nhé, thật sự là, nếu làm cùng một việc, người có niềm tin bao giờ cũng nhiệt tình hăng hái hơn.” Ân Hoa Thanh nghiêm túc nói với ba người còn lại: “Lúc tớ thi đại học, tâm tư nguyện vọng đều dành hết cho trường quân sự, lúc đó chỉ nghĩ không thể tiếp tục để cho quân địch

dội pháo bom xuống đầu người dân được! Tớ chọn làm binh sĩ chính vì mục tiêu này.”

Long Tuyên đọc được khẩu hình của Ân Hoa Thanh, nhất thời ngẩn ra, khúc nhạc anh thôi lại đổi thành *Trên sông Tùng Hoa*.

“... Nhà tôi ở phía Đông Bắc sông Tùng Hoa, ở đó có đồng bào tôi, có cha mẹ già yêu dấu. Nhưng từ thời khắc bi ai đó... tháng nào, năm nào tôi mới có thể trở về quê hương yêu dấu?... Cha mẹ ơi, cha mẹ ơi, đến lúc nào mới có thể cả nhà đoàn tụ?”

“Thiếu gia, ồ, tiêu của cậu đã làm xong rồi à?” Tiêu Lực Dương đi đến, cắt ngang dòng cảm xúc của Long Tuyên. “Đúng lúc bưu phẩm gửi cho cậu cũng đến nơi. Là cây tiêu của cô gái đó gửi đến!”, dứt lời, Lực Dương đưa gói đồ đang cầm trong tay cho Long Tuyên. Đó là một chiếc hộp bên trong đựng hai gói nhỏ, một gói nhỏ dài, một gói dẹt mỏng, cả hai gói ấy đều được bọc bằng giấy hoa văn Tử Đằng rất tao nhã, lịch sự, trên bề mặt còn buộc một dải lụa tét nơ màu hồng nhạt, vừa nhìn đã biết là đồ của con gái gửi đến. Thế nên Tiêu Lực Dương ác ý cầm gói quà đi rêu rao khắp căn cứ “Ám dạ chi kiếm”, rồi bám theo đuôi để đánh hơi xem đám con trai trong căn cứ tám chuyện thế nào.

“Nhưng thật là kỳ lạ, còn có một bức thư gửi cho một binh sĩ đang thụ huấn ở đây, mà bức thư ấy và gói bưu phẩm của cậu là do cùng một người gửi.” Tiêu Lực Dương bổ sung thêm một câu, nhưng không đưa bức thư đó cho Long Tuyên, mà giục anh nhanh nhanh bóc gói bưu phẩm của mình.

“Mau lên! Mở ra xem nào!” Mọi người xung quanh quây thành một vòng tròn kích động hét to, thật khó mới được một lần thưởng thức thư cá nhân của Long Tuyên, mà chỉ cách khoảng thời gian anh kết thúc chuyến đi xem mặt khoảng hơn hai tháng, có gian tình, chắc chắn có gian tình!

Thấy mọi người vẻ mặt đầy ác ý nhao nhao nói: “Nếu không mở để tôi đến giúp một tay”, Long Tuyền đành bất đắc dĩ mở chiếc hộp cỡ gần bằng khổ A4 ra trước, còn gói còn lại chắc chắn là cây tiêu, có thể mở sau cũng được.

Trong hộp có một bức thư, một đĩa VCD và sáu tờ giấy màu được quét màu nước đơn giản, đó chính là sáu bức ký họa được vẽ bằng bút đánh dấu và màu hòa tan trong nước, mang theo cảm xúc nghệ thuật có chút khoa trương của một nhà thiết kế thời trang. Cả sáu bức ký họa đó đều là Long Tuyền.

Tất cả mọi người khi xem đến bức cuối cùng đều lặng im, mãi sau mới có người cất tiếng hỏi: “Đây là cậu?”

“Làm đẹp, chắc chắn là đã làm cho đẹp lên rồi! Chứ cậu đâu có đẹp thế này.” Hòa Thượng khinh thường nói.

“Cô gái cậu xem mặt chẳng phải dũng mãnh như Godzilla^[3] sao? Sao lại biết vẽ nhỉ?” Một người khác nghi hoặc hỏi.

[3] Godzilla: Là một quái vật khổng lồ hư cấu của Nhật Bản.

“Ai là Godzilla? Tớ nói lúc nào?” Long Tuyền cũng nghi hoặc hỏi lại.

Tiêu Lực Dương nhìn mặt ngoài của chiếc VCD, bên trên viết tên khúc nhạc *Biển cả một tiếng cười*, lại giục: “Nhanh lên cho mọi người đọc thư đi, rồi về xem đĩa nhé, đây chẳng phải là cầm tiêu hợp tấu hay sao?”

Vừa cầm phong thư mở ra, bên trong một tờ giấy viết thư màu hồng, Long Tuyền nhìn thấy mà cảm giác như có sấm nổ bên tai “ầm” một tiếng. Ở bốn góc của tờ giấy còn in hình những bông hoa đào xinh xắn, vừa mở ra là ngửi thấy làn hương hoa hồng thoang thoang bay đến. Các chiến hữu

đứng xung quanh lúc này đều bắt đầu huyết sáo âm ỉ. Nếu không phải vì da của Long thiếu thực sự đen sì, thì chắc chắn mọi người sẽ nhìn thấy dáng vẻ đỏ mặt tía tai của anh.

Thư có hai trang, trang thứ nhất viết các cách sử dụng của cây tiêu làm bằng thép không gỉ: *Lúc buồn chán có thể làm nhạc cụ để thổi; lúc gặp phải người xấu có thể dùng làm vũ khí côn báng; lúc leo núi mệt có thể chống xuống đất làm gậy; gặp đá núi thì còn có thể làm đòn gậy bẫy đá đáng tin cậy...* tiếp đó là một câu bông đùa, nếu đọc tất cả trong một chình thể thì không vấn đề gì, nhưng nếu như tách ra đơn độc thì rõ ràng là có chút ám muội không minh bạch.

Tiêu Lực Dương đứng sát ở bên cạnh bắt đầu trêu chọc: “... Lâu rồi không gặp... Đạo này có khỏe không?... Em từ nhỏ đã ngưỡng mộ quân nhân... giúp anh chọn đồ có thích không?... Tưởng tượng hình dáng anh đang thổi câu tiêu mới... nhất định là rất đẹp trai...”

Trong tiếng ồn ào của các chiến hữu, Long Tuyên từ từ cảm thấy có chút gì đó bất thường. Những lời này, không giống những gì Lâm Lung hay nói trong hoàn cảnh bình thường, trong hai lần gửi thư trước đây, những từ ngữ cô dùng đều rất được chú ý, giọng điệu luôn mang ngữ khí bạn bè bình thường, không có chút cảm giác mờ ám nào cả. Long thiếu rất hiểu cách nghĩ của cô, đối tượng xem mặt không vừa ý, thì không cần phải dính dáng đến quá nhiều hoặc khiến cho người ta hy vọng không cần thiết.

Nhưng lá thư này... rất kỳ lạ! Long Tuyên nhớ lại, em họ của Lâm Lung cũng là quân nhân, nên đoán chắc rằng cô biết trong quân đội thư tình hay được đọc chung, thế cho nên mới cố ý viết lá thư này giống như trò chơi chữ vậy, nếu dùng con mắt mờ ám để đọc thì sẽ thấy nó rất mờ ám, tuy vậy trong bức thư không hề lưu lại một điểm sơ hở nào.

Lúc đọc đến trang thứ hai, Long Tuyền cuối cùng mới hiểu rõ dụng ý của Lâm Lung, thiếu chút nữa thì đã giận sôi lên!

Cô bạn Lâm Lung dùng ngữ khí vô cùng quan tâm và lo lắng hỏi thăm tình hình của cậu em kết nghĩa Trác Nhất, cô nói khi đọc thấy địa chỉ của hai người giống nhau, thì mới phát hiện ra em kết nghĩa đang thụ huấn ở chỗ của Long Tuyền.

Cô nói, khi đọc thư Trác Nhất gửi thì vô cùng lo lắng, trong cả bức thư cậu ấy luôn dùng ngữ điệu rất sùng bái và ngưỡng mộ để miêu tả về tổng sĩ quan huấn luyện của mình, kể người đó có năng lực thế nào, văn võ song toàn ra sao, đẹp trai tuấn tú thế nào, và quan trọng nhất là quan tâm chăm sóc cậu ấy rất tận tình.

Sau đó, Lâm Lung vô cùng uyển chuyển, kín đáo đề cập đến việc em kết nghĩa của cô tuổi còn nhỏ, vừa mới thành niên, chưa từng có kinh nghiệm yêu đương, khiến cô cảm thấy rất lo lắng. Trác Nhất trong sự nhạy cảm của tuổi sau dậy thì chưa thể phân biệt được sự khác biệt giữa cảm mến và tình yêu. Cô sợ cậu ấy vì có một tổng sĩ quan huấn luyện quá ưu tú bên cạnh, nên sự sùng bái ban đầu vốn rất đơn thuần dần dần bị biến chất, trở thành kiểu khát vọng muốn được bầu bạn đến trọn đời; hoặc trong quá trình tìm kiếm người bạn đời từ nay về sau sẽ vô ý đem đối phương ra so sánh với những ưu điểm nổi bật của người đó; hoặc trong thời kỳ dậy thì, do những hoạt động phát triển tâm lý gì đó rất dồi dào nhưng lại phải chịu sự ức chế thì sẽ sản sinh ra sự phóng thích không bình thường...

Tiêu Lực Dương hít một hơi dài, lẩm bẫm nói: “Cô ấy lo lắng... sẽ xuất hiện... mối quan hệ nam nam bất chính?” Lời vừa dứt, mỗi người tự tìm cho mình một lý do, nhin cười linh đi thật nhanh chóng.

Đoạn thư mạch lạc rõ ràng đó, khiến Long Tuyền đọc mà thiếu chút nữa thì thổ huyết, anh trầm nghĩ, không biết từ lúc nào lại quan tâm chăm sóc,

lo lắng từng li từng tí cho tên tiểu quý ấy?

Đọc tiếp đến đoạn cuối cùng, Lâm Lung khẩn thiết cầu mong, hy vọng anh quan tâm chiếu cố đến tiểu đệ của cô. Mà khi viết đến mấy chữ “quan tâm chiếu cố” đó, nét chữ rất đậm, lập tức Long Tuyền hiểu rõ, đây mới chính là trọng tâm chính của bức thư này.

“Bức thư của Trác Nhất gửi đi có thăm tra không?” Long Tuyền túm lấy tên đầu xỏ Tiêu Lực Dương, không để anh ta trốn đi.

“Thăm tra hả, như bình thường.” Tiêu Lực Dương trả lời với vẻ rất vô tội. “Chỉ nói là luyện tập rất cực khổ, cậu rất hung ác, à, còn phỏng đoán không biết đối tượng mà cậu xem mặt có phải là Mẫu Dạ Xoa hay không?”

“Tôi đã bao giờ nói hình dáng của cô ấy dọa người khác sợ chết khiếp đâu mà tại sao các cậu cứ đoán già đoán non như vậy?” Long Tuyền hét chỗ nói, nhúc nhúc đầu giờ tờ thư ra nói: “Đọc đi, là sự trả thù của cô ấy gửi đến đây! Tôi và cô ấy không có quan hệ gì, cố ý lừa gạt người khác! Lại còn bị em kết nghĩa của cô ta ngưỡng mộ. Mẹ kiếp, tôi tuyệt đối không thể trở thành tâm điểm của những chuyện cười được.”

Tiêu Lực Dương nhin cười hỏi: “Vậy rốt cuộc hình dáng của cô ấy như thế nào?”

“Tự đi mà xem!” Long Tuyền nhận lá thư gửi cho Trác Nhất từ trên tay Tiêu Lực Dương, rồi quăng cho anh ta chiếc đĩa VCD nói: “Nhớ kỹ, trước tiên là phải giúp tôi dẹp yên chuyện đi đây!” Anh không muốn ở đây để đứng mũi chịu sào, quay về lại còn bị tẩy rửa.

“Thiếu gia, cậu không biết trên thế gian này có một câu gọi là, càng tô càng đen sao?” Tiêu Lực Dương sau khi hét xong câu này thì lập tức chạy trốn thật xa.

Chỉ còn mình Long Tuyền đứng bên gốc cây vô cùng giận dữ hét to: “53! Lại đây!” Anh thầm nghĩ, lão tử đây không dễ chịu thì nhà người cũng đừng mong được dễ chịu, “quan tâm thật tốt” hả? Đúng là tên nhãi này phải được “quan tâm” một chút!

Trác Nhất chạy đến trước mặt Long Tuyền, rất ngạc nhiên phát hiện đôi phương mặt lộ hung quang, mắt mang sát khí trùng trùng nhìn mình! Tự kiểm điểm lại bản thân, thấy gần đây mình đâu có đắc tội gì với anh ta. Vừa rồi ở đây chẳng phải đã có một đám người cười đùa rất náo nhiệt đó sao?

Long thiếu lạnh lùng thuật lại sự thật: “Lâm Lung là chị cậu phải không? Cô ấy là người bạn tôi quen lúc đi xem mặt, viết thư ‘hỏi thăm’ tôi, đồng thời còn muốn tôi để ý ‘quan tâm’ đến cậu!”

Hai câu ngắn gọn, có hai từ nghiên răng nghiên lợi nhấn mạnh trọng âm, lượng thông tin tiết lộ rất lớn, hơn nữa còn bao hàm một số thứ trong đó.

Anh bạn nhỏ Trác Nhất sau vài giây ngỡ ngàng mới định thần phản ứng, Lâm Lung chính là đối tượng xem mặt hung dữ của vị thiếu tá này sao? Mình viết thư cho Tiểu Long Nữ mắng chị ấy là Mẫu Dạ Xoa! Sau đó, chị ấy viết thư cho sĩ quan huấn luyện của mình kể về việc này! Không biết nói cái gì, nhưng dù sao vấn đề đó và hai từ “quan tâm” kia chắc chắn không phải là nghĩa đen rồi!

Bọn Ân Hoa Thanh nhìn thấy Trác Nhất bị sĩ quan huấn luyện gọi đến, sau đó lại giận dữ đập cho một phong thư vào người cậu ta, chưa đến hai phút vẫy tay bảo cậu ta đi đi. Tiếp đó bọn họ lại nhìn thấy Trác Nhất quay

người lấy bức thư ra, liếc nhìn vài cái, sắc mặt biến thành xanh xám, buồn rầu ủ rũ, lủi thủi quay về.

“Sao thế?” Lôi Đào quan tâm hỏi.

“Sắp chết rồi.” Trác Nhất bi ai trả lời.

Trác Nhất dùng giọng điệu sống dở chết dở đáp: “Sĩ quan huấn luyện quen chị kết nghĩa của tớ, anh ấy nói phải giúp chị ấy ‘quan tâm’ tới tớ thật tốt.”

“Thế thì là việc tốt chứ!” Chu Phong cười.

“Đúng, là việc tốt. Nếu như mấy tiếng ‘chăm sóc thật tốt’ đấy không phải phun ra từ kẽ răng của anh ta, nếu như anh ta không có bộ dạng như muốn lột da róc xương tớ, thì sẽ là việc tốt.” Trác Nhất lo ngay ngáy yêu cầu ba người kia cùng mình về phòng rồi sẽ giải thích chi tiết việc này. Cậu hy vọng nhanh chóng rời xa tầm mắt của Long Tuyên, tránh bị ánh mắt giết người kia chiếu thẳng vào mình.

Rồi cậu lại than thở: “Chị kết nghĩa viết trong thư cũng rất uyển chuyển khách khí, khá là ‘dịu dàng’ hỏi thăm tớ! Nếu mà chị ấy có thể dịu dàng như thế được thật thì đúng là gặp ma rồi!”

“Chị cậu thật sự là một người rất hung dữ sao?” Chu Phong tò mò hỏi.

“Ừm”, Trác Nhất gật đầu. “Khá hung dữ. Đáng sợ nhất là nhìn bề ngoài của chị ấy thì không có một chút cảm giác ‘hung dữ’ nào cả!”

Đang nói chuyện, thì sau lưng Trác Nhất lại truyền đến tiếng tiêu trầm bổng.

Đây là giai điệu chương nhạc cuối cùng *Hoan lạc tụng* trong *Bản giao hưởng số chín* của Beethoven, lời ca là: “*Nữ thần hoan lạc thánh thiện xinh đẹp, chiếu ánh sáng rực rỡ xuống trái đất...*”, Ân Hoa Thanh vô thức ngược nhìn về phía Long Tuyền, chỉ thấy dáng người anh đứng thẳng trong bóng cây râm mát, đang thổi một cây tiêu bằng kim loại màu bạc. Dưới ánh mặt trời đang chiếu loang lổ, cây tiêu đó thấp thoáng lấp lánh, hàn quang.

“Hoan lạc, đúng là quá hoan lạc rồi...” Trác Nhất ai oán rên rỉ, bất lực dựa vào vai Chu Phong khẩn cầu: “Các huynh đệ, mau khiêng tôi - người sắp thi hành án tử - về chờ chết!”

Sau khi cố tình đi chậm chậm mất khoảng một tiếng, Long Tuyền cuối cùng cũng về đến phòng ngủ, không ngờ các đồng đội vẫn còn rúc trong phòng mình xem VCD Lâm Lung gửi đến!

Trong tiếng người ồn áo vẫn có thể nghe rõ một câu: “Quay đầu mỉm cười mới yêu kiều diễm lệ làm sao! Sao lại có thể dịu dàng đáng yêu đến thế! Long thiếu đúng là may mắn!”

“Khụ khụ!” Long thiếu đứng bên cạnh giả bộ ho, nhắc nhở mọi người là anh đã về, sau đó lại bổ sung thêm một câu: “Đấy là bạn, không phải là bạn gái.”

“Ồ, nam chính đã về rồi!”

“Ai tin cậu được! Giải thích chính là che đậy, che đậy chính là đang kể chuyện.” Mọi người trêu chọc, sau đó bức tường người tránh ra để một lối đi, kéo Long Tuyền vào đến ngồi trước máy tính.

Đúng lúc đó, trong video vừa hay phát đến đoạn Lâm Lung hát. Cùng một cảnh xem lại lần nữa, Long Tuyền vẫn cảm thấy người con gái tự nhiên mà tràn đầy sức sống trước mắt này rất hấp dẫn mình.

Thực ra, Lâm Lung không phải là kiểu đại mỹ nữ vốn sinh ra đã có vẻ ngoài xinh đẹp hơn người, nghiêm túc mà nói ngũ quan và thân hình của cô đều không phải là đặc biệt xuất chúng, chỉ tạm được mà thôi. Nhưng cách trang điểm phù hợp cộng thêm khí chất, tài hoa và ánh mắt tự tin, tính cách ngoài nhu trong cương đã để lại trong lòng Long Tuyền ấn tượng sâu sắc, thậm chí là nảy sinh tình cảm ái mộ.

“Chắc chắc, vẽ tranh đẹp, biết chơi đàn, hát cũng rất hay, ngoại hình lại xinh đẹp nữa!” Báo Săn đứng một bên liên tục cảm thán, sau đó đột nhiên hét lớn: “Tiêu Bạch! Cậu muốn chết sao?! Dám nói cô gái xinh đẹp như thế này là Mẫu Dạ Xoa! Tà ngôn mê hoặc quần chúng!”

Còn Tiêu Lực Dương cùng lúc đó túm lấy cổ áo Long Tuyền hỏi: “Một cô gái tốt như vậy sao cậu lại có thể chịu đựng nhẫn nhịn không theo đuổi chứ!”

“Đúng thế, đúng thế!”, mọi người phụ họa, “Cô gái đó khâm phục anh mà! Tại sao không cố gắng theo đuổi? Lẽ nào, anh đúng là với số 53 đó, có vấn đề không thể nói cho người khác biết!?”

Ai muốn cùng cậu ta có vấn đề không thể nói cho người khác biết chứ! Long Tuyền ôm bụng bực tức, sau khi bị đồng đội trêu ghẹo, trong buổi huấn luyện hôm sau anh đành phải tìm Trác Nhất gây sự để có thể cân bằng tâm lý.

Hơn mười ngày sau đó, cả Long Tuyền và Trác Nhất đều cảm thấy mình như đang ở trong địa ngục.

Một người thì luôn luôn bị đồng đội âm thầm dò xét nhất cử nhất động, rồi trong những lúc nghỉ ngơi mỗi người một câu trêu chọc giễu cợt, còn một người thì lúc nào cũng bị sĩ quan huấn luyện của mình dùng ánh mắt

bao vây, rình rập muốn giết, tuy về mặt thực tế không bị trả đũa, nhưng mà quả thực, không thể nào chịu nổi áp lực tâm lý do ánh mắt hung dữ kia đem đến!

Trác Nhất cảm thấy, cho dù là lúc bị trói hai chân hai tay vút xuống hồ tiến hành huấn luyện sinh tồn, thì áp lực uy hiếp của việc bị chết đuối cũng không bị được với sự khủng bố bằng ánh mắt chết người của viên sĩ quan huấn luyện!

Cho đến cuối tuần diễn tập thực chiến trong rừng rậm, mười sáu người còn lại đều cảm thấy khổ không thể nói lên lời, duy có Trác Nhất là vui mừng khôn siết, cậu ta sắp không phải từng giờ từng phút bị ánh mắt khủng bố của viên sĩ quan huấn luyện nhắm chuẩn bắn chết nữa!

Mười giờ sáng, ngày 21 tháng 11.

Tổng cộng có mười bốn người thuận lợi “sống sót” và hoàn thành nhiệm vụ trở về từ rừng tậm đúng giờ. Các thương binh sau khi được cấp cứu, tắm rửa thay quần áo, ăn cơm trưa, ngủ bù... thì đúng bốn giờ chiều tập hợp tại thao trường. Lúc này Chu Thuần xuất hiện giáo huấn mấy câu, chúc mừng bọn họ chính thức trở thành thành viên của “Ám dạ chi kiếm”, rồi tuyên bố bọn họ từ bây giờ có thể tự do hoạt động, chính thức thăm quan cơ sở, đến tối sẽ có một buổi liên hoan nghênh đón, sau đó đổi phòng ngủ ngay trong đêm, từ chỗ ký túc xá ở tạm thời lúc huấn luyện chuyển vào trong khu ký túc của các thành viên chính thức.

Sau khi đội trưởng tuyên bố giải tán, các sĩ quan huấn luyện lần lượt rời đi, còn lại mười bốn người thụ huấn đưa mắt nhìn nhau, lần lượt tỏ vẻ vui mừng. Chu Phong vốn là người rất ít khi bộc lộ tình cảm ra ngoài ấy vậy mà cũng ấn lên vai của Lôi Đào, mặt mày hớn hở hét to: “Chúng ta thành công rồi!”

“Đừng vui mừng quá sớm!” Trác Nhất đứng bên cạnh đội một gáo nước lạnh. “Trong tình huống bình thường, khi vui mừng cực độ hoặc đặc ý, vênh vào là lúc dễ bị mắc mưu nhất, các tình tiết trong truyện thường sẽ phát sinh bước ngoặt to lớn ở những thời điểm này, hơn nữa bình thường đều là bị kịch.”

Án Hoa Thanh cười nói: “Cậu làm thầy bói à? Vui mừng một tí chẳng sao cả. Việc sau này để sau này nói, qua lắm thì, giặc đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.”

Cùng lúc ấy, nhiều vị sĩ quan huấn luyện đang tụ tập tại phòng họp, bắt đầu nói chuyện phiếm và tiện thể phân phòng. Về nguyên tắc, sẽ là một cũ kèm một mới.

“Mười bốn người, thu hoạch lớn nhé!” Chu Thuần hài lòng gật đầu, đặc biệt là rất hài lòng với Ân Hoa Thanh, người mà Long Tuyền kiên quyết tuyển vào thử xem, cậu ta quả thật là khá hăng hái, luôn ở đến cuối cùng.

Tiêu Bạch lại đề cập đến hành động của Lôi Đào lúc ở trong rừng rậm vô tư giúp đỡ người khác, đây là lần thứ hai cậu ta sau khi được tuyển chọn đã dám làm việc nghĩa, anh ta cảm khái nói: “Tôi cảm thấy trước đây tôi nên tìm một người to cao giúp tôi viết ‘Đội ngũ của chúng ta là một đại gia đình đoàn kết hữu ái hỗ trợ lẫn nhau’, cậu ta rất thích hợp để lấy làm điển hình. Nếu tìm cậu ta viết, chắc chắn tôi sẽ không bị bắt nạt phải giặt quần áo.”

Hòa Thượng cười cười: “Trong thời gian ngắn chắc không bắt nạt cậu rồi, nhưng mà, cậu phải biết, người có thể thực sự vào được ‘Ám dạ chi kiếm’, không có mấy người đầu không trơn nhẵn, qua một thời gian có khả năng sẽ đưa ra yêu cầu đấy.”

“Hơn nữa, Tiêu Bạch à, tôi cảm thấy cậu không nên ở cùng với một thằng ngốc làm gì. Cậu xem, hai chúng ta ở cùng một phòng, tôi cảm thấy

trí lực của mình đang giảm dần, nếu hai thằng ngốc ở cùng nhau, thì sẽ kéo IQ trung bình của cả đội xuống thấp nhất mắt.” Báo Săn bổ sung thêm.

Chu Thuần cười ha hả, cũng trêu đùa: “Đúng vậy, đúng vậy! Cậu nên tìm một bạn cùng phòng khôn ngoan ranh ma, Chu Phong rất thích hợp! Cậu chỉ cần ra hiệu ngầm là mình không thích giặt quần áo, dọn dẹp phòng, sau đó lại ngầm bảo, đối với người cậu nhìn thuận mắt, thì cậu không keo kiệt truyền thụ tuyệt kĩ của mình, như vậy đối phương sẽ rất thức thời mà ôm toàn bộ các việc lặt vặt.”

“Đội trưởng! Anh, mọi người, đều là đồ xấu xa!” Tiểu Bạch mặt ửng đỏ hét to kháng nghị.

Còn Long Tuyên do thời gian gần đây quá nổi tiếng, nên trước đó tuy có ngồi ở trong phòng nhưng không lên tiếng, mãi đến lúc này, anh cuối cùng cũng điềm tĩnh mở miệng: “Thực ra, tôi hy vọng Tiểu Bạch và Chu Phong sẽ ở cùng một phòng, có thể hợp thành một đội đột kích và đánh úp, nếu được thì từ bây giờ có thể bắt đầu ngầm bồi dưỡng.”

“Cậu muốn tách tiểu phân đội này của chúng ta?” Tiêu Lực Dương nghi ngờ hỏi. “Nói vậy có nghĩa là, tôi và cậu không cộng tác nữa, dùng Trác Nhất thay cho Báo Săn, Án Hoa Thanh ở chỗ chúng ta học công nghệ thông tin sẽ thay thế vị trí của cậu?”

“Ừm”, Long Tuyên gật đầu. “Chúng ta phối hợp với nhau quá lâu, quá hiểu nhau, tuy là khi thực hiện nhiệm vụ sẽ thuận lợi hơn nhiều, nhưng cũng vì thế mà dẫn đến việc nếu hơi tách ra thì sẽ cảm thấy không quen, cho nên lúc thích hợp chúng ta vẫn nên ‘thay máu’ để cảm nhận sự tươi mới.”

“Không sai!” Chu Thuần gật đầu. “Trên chiến trường thực sự, không thể mỗi lần đều may mắn được phối hợp với cộng sự tốt nhất. Phải học cách

tách đội ngũ hoàn mỹ ‘thiếu một người không được’ đó ra, ai cũng phải giống như là đinh vít, tùy tiện ấn vào đâu cũng đều phù hợp.

Nhận được sự chấp nhận của đội trưởng, Long Tuyên liền trực tiếp sắp xếp: “Anh bạn nhỏ giao hoạt Trác Nhất đó để tôi huấn luyện; Tiểu Bạch hướng dẫn Chu Phong; Tiêu Lực Dương kỹ thuật quân sự của cậu rất tốt, cậu có thể dạy Ân Hoa Thanh; Báo Săn và Lôi Đào...” Lúc sắp xếp, anh không cố ý né tránh Trác Nhất, người có “tai tiếng tình cảm” với mình, trêu đùa là trêu đùa, công việc là công việc, người của “Ám dạ chi kiếm” luôn công tư phân minh.

“Báo cáo”, Tiêu Lực Dương giơ tay đưa ra ý kiến khác, “Ngày 24 tôi phải xin nghỉ về nhà thăm rồi! Nghỉ hơn mười ngày sẽ không có thời gian chỉ bảo cậu ta, lẽ nào cứ để tên thư sinh đó ở phòng không một mình? Đợi đến khi tôi quay lại, cậu ta có khi đã bị đào thải rồi! Cái trò khảo nghiệm cuối cùng biến thái của các người...”

Tiêu Lực Dương là người dân tộc Di ở Đại Lương Sơn, bọn họ không đón tết Âm lịch, mà chỉ đón Tết của lịch Di. Cuối năm công việc bận bịu, người xin nghỉ Tết nhiều, anh ta không việc gì phải chen chúc vào danh sách xin nghỉ cùng với các đồng đội người Hán.

“Nhiệm vụ huấn luyện mười ngày này nặng, cho dù cậu ngủ cùng với cậu ta, cậu ta cũng không có sức tán gẫu với cậu!” Long Tuyên trừng mắt nhìn Tiêu Lực Dương một cái. “Hơn nữa, về lý thuyết, giai đoạn khảo nghiệm cuối cùng cậu ta là người không dễ bị đào thải nhất. Ân Hoa Thanh, IQ của người này rất cao, mục tiêu rõ ràng, tâm trí chín chắn, không những có thể chịu khổ, tính cách cũng rất kiên cường, đây là một hạt mầm tốt. Người bỏ ra nỗ lực hơn người khác có tư cách đạt được thành tích hơn người, chắc sẽ không để cậu sau khi trở về một mình trực phòng đâu!”

Sau khi ăn cơm tối xong, Tiêu Lực Dương về phòng thu dọn hành lý, Long Tuyền vừa giúp đỡ vừa bảo khi nào cậu trở về thăm người thân, tiện thể cầm cái tiêu bằng vỏ đạn cùng chiếc xe tăng nhỏ và máy bay nhỏ cũng được làm từ vỏ đạn do chính anh làm ra khỏi cơ sở đến bưu điện gửi.

Gửi vật phẩm thư tín từ trong cơ sở ra ngoài thì phải trải qua thẩm tra, tuy mọi người đều tự biết cất giấu vỏ đạn để mang ra ngoài và việc này thực ra rất bình thường, nhưng nếu như cứ trắng trợn gửi những thứ đó ra ngoài thì quả thực là làm mất mặt nhân viên hậu cần, để cho nhân viên kẹp vào đồ đạc mang ra ngoài gửi thì hợp lý hơn. Long Tuyền gần đây phải viết tổng kết huấn luyện, thực sự rất bận rộn, nếu không anh đã tự mình đi ra bưu điện huyện gửi rồi.

Tiêu Lực Dương nhìn mấy sản phẩm thủ công khá tinh xảo, bỗng thấy hưng phấn, giọng đảm bảo nói: “Cần gì phải ra bưu điện gửi chứ! Tớ phải chuyển máy bay ở sân bay cấp hai Thành Đô mà! Tớ trực tiếp mang cho cô ấy là được rồi! An toàn hơn gửi bưu điện.”

Long Tuyền mắt giật giật he hé nhìn cậu ta, dò xét hỏi: “Cậu muốn làm gì?”

“Hề hề, không phải cái đấy, chỉ là muốn xem cô ấy ngoài đời trông như thế nào thôi mà!” Tiêu Lực Dương gãi đầu cười. “Hơn nữa, chẳng phải cậu nói, cô ấy do thấy cậu quá cao nên cho rằng không phù hợp. Tớ thấp hơn cậu nửa cái đầu! Chắc rất phù hợp đúng không?”

Nghe xong, Long Tuyền không nói hai lời, trực tiếp nhào tới bóp cổ Lực Dương.

Tiêu Lực Dương thò nửa lưỡi ra ngoài, cố ý giả như sắp tắt thở mà chết, nói đứt quãng xin tha: “Tớ không dám, không dám nữa!... Cái gì mà... vợ bạn... không được trêu... cô ấy là của cậu... tớ, tớ không cướp...”

“Ai sợ cậu cướp chứ! Thân hình cô ấy không phải là loại đầy đặn mà cậu thích!” Long Tuyền coi thường nói: “Tớ sợ cậu leo mép đùa bốn người ta phạm sai lầm thôi.”

“Tớ đùa bốn ai cũng không thể đùa bốn vợ tương lai của cậu được.” Tiêu Lực Dương vội vàng phủ nhận.

Sau khi cười đùa một trận, Long Tuyền gọi điện cho Lâm Lung, bảo với cô mình có một chiến hữu gọi là “Linh Dương”, ngày 24 về nhà thăm người thân, đến lúc đó có thể mang tiêu về Thành Đô, hỏi cô xem có rảnh hoặc có tiện gặp đối phương không. Lâm Lung đương nhiên là đồng ý, bảo Tiêu Lực Dương chọn một địa điểm và thời gian gặp mặt thích hợp, dù sao đối với cô về cơ bản lúc nào cũng rảnh.

Ngày hôm đó, Tiêu Lực Dương đến Thành Đô vào buổi sáng, ba giờ chiều chuyển máy bay, hẹn mười rưỡi gặp ở ga tàu phía Nam, nơi giao nhau giữa đường Nam Nhân Dân và đường cao tốc sân bay. Lực Dương vốn chỉ định nhìn diện mạo Lâm Lung hai cái, đưa đồ cho cô rồi về sân bay đợi máy bay, nhưng sau khi gặp Lâm Lung và cô bạn Viên Viên, đồng chí Tiêu Lực Dương lập tức thay đổi chủ ý.

Hai cô gái này đúng là người giống như tên, một người mặc áo dài kiểu ngắn, màu đỏ, chất liệu bằng bông mỏng mang phong cách dân tộc, nhìn rất lung linh, giống như búp bê, còn cô Viên Viên kia, bộ phận nào trên cơ thể quả thực cũng đều rất tròn! Cho dù là mặc áo khoác dài mùa đông trắng tuột, vẫn không thể che đậy được những đường cong cơ thể nhô trước vênh sau! Ngoại hình của cô ấy và Lâm Lung hoàn toàn khác nhau, nhìn khá là chín chắn, nóng bỏng.

Woa! Đây chẳng phải là món sở trường của mình sao! Đồng chí Tiêu Lực Dương vẻ mặt bên ngoài vẫn tỏ ra bình thường, nhưng trong lòng lại

nở pháo hoa rộn rã.

Thế là, Lục Dương qua một thời gian dài chưa được gặp con gái rất hưng phấn mời hai mỹ nữ đến tiệm lẩu đầu cá Đàm gần đây ăn trưa.

Ba người trò chuyện vui vẻ, điều làm Tiêu Lục Dương vui mừng nhất là, trong lúc nói chuyện anh thu thập được rất nhiều tin tình báo về Viên Viên, trong đó có những điều quan trọng như: chưa kết hôn, chưa có bạn trai, hơn nữa trên hộ khẩu còn ghi là dân tộc Di!

Trong lòng anh âm thầm tính toán, sau Tết về Thành Đô chuyển máy bay, lại tìm cơ hội gặp mặt nhỉ? Ừm, thuận tiện giúp Long Tuyên tán cô Lâm Lung này! Cô ấy nhìn thì có vẻ rất quan tâm Long Tuyên, đúng là không giống hoàn toàn không có ý gì!

Trong lúc Lục Dương đang đánh giá, thăm dò hai cô gái, thì anh ta đương nhiên cũng bị quan sát tỉ mỉ.

Trước lúc anh ta ra khỏi sân bay, Lâm Lung cùng với Viên Viên cứ đoán già đoán non về người “bạn tốt nhất” này của Long thiếu, xem anh bạn chiến hữu cùng phòng ấy là người như thế nào. Qua đôi chiêu với lần đầu gặp gỡ Long Tuyên, anh mặc bộ quần áo rằn ri, đeo bộ mặt lạnh lùng như mẹ ghẻ, bọn họ đã đặt ra rất nhiều giả thiết. Nhưng thật không ngờ anh bạn “Linh Dương” này lại trông như một dân du lịch đeo ba lô gia thế giàu có, rất thời thượng. Khi xuất hiện trước mắt bọn họ, do nụ cười của anh ta quá rạng rỡ, nên đưa mắt nhìn qua căn bản chẳng có khí thế quân nhân. Đó chỉ là một anh chàng đẹp trai trẻ tuổi, mặt búp bê rạng rỡ, có hai lúm đồng tiền mà thôi!

Lúc đó Lâm Lung rất ngưỡng mộ, trong lòng cảm khái, năm nay, sao lúm đồng tiền lại mọc trên mặt đàn ông nhiều vậy chứ? Sao lại không chia cho tôi một cái hả?

Đến lúc ăn cơm Lâm Lung phát hiện ra “Linh Dương” chắc cũng là người địa phương, tuy anh ta về cơ bản nói tiếng phổ thông, nhưng giọng điệu ngữ khí của từ “tiêu muội” lúc gọi phục vụ thì là tiếng Tứ Xuyên chính thống, mà trong lúc nói chuyện anh ta thỉnh thoảng cũng thêm vào một số từ mang theo đặc trưng phương ngôn của Tứ Xuyên.

Một người mà tên thật cũng không tiện nói, địa chỉ nhà ở thực sự không nói, thì chỉ có thể đoán cho vui. Nghĩ vậy, Lâm Lung làm như vô ý hỏi: “Anh ba giờ chuyển máy bay, có kịp về nhà ăn cơm tối không?”

“Kịp, quãng đường không dài lắm.” Tiêu Lực Dương trả lời.

“Vậy lần này anh về nhà là...” Lâm Lung hỏi đến nửa chừng thì ngừng lại.

“Thăm người thân.” Tiêu Lực Dương tự động bỏ sung.

“Thăm người thân?!” Lâm Lung kinh ngạc, “Tại sao không đợi đến Tết chứ?”

“Tôi nghĩ người nghỉ Tết quá nhiều, không đến lượt mình.”

Tiêu Lực Dương giải thích như vậy, sau đó lại hàm hồ cười nói: “Dù sao không ăn Tết cũng không ảnh hưởng gì cả.”

Ồ, về quê ngồi máy bay, cách Thành Đô không xa, thăm người thân vào cuối tháng 11, không cần đón Tết, hơn nữa, ngoại hình của anh ta rất đặc biệt, sống mũi khá thẳng, mắt cũng rất sâu, ngũ quan lập thể rõ ràng, tóc đen lại hơi quăn. Rất có nét đặc sắc dân tộc, Lâm Lung trong lòng hơi cười.

Thế là, sau khi bữa trưa kết thúc, Tiêu Lực Dương vẫy tay tạm biệt hai cô gái, đúng vào lúc anh ta quay người, cô gái Lâm Lung đột nhiên hỏi một câu: “Wei ji, wei lei zha zha?”

Chương 17: Gặp lại nhau trong cảnh hoa núi rực rỡ

Tiêu Lực Dương nghe rõ câu hỏi của Lâm Lung, nhưng cố nén sự chấn động trong lòng không quay người trả lời, anh giả bộ không nghe thấy, lập tức đi rất nhanh, không những thế bước chân thậm chí không ngừng lại một giây.

Cấp độ bảo mật của “Ám Dạ chi kiếm” rất cao, không bao giờ kể với người ngoài những thứ như họ tên, tuổi tác, quê quán, địa chỉ gia đình, phiên hiệu, sở trường tuyệt kỹ. Có một số là vì liên quan đến bí mật, còn một số lại là thói quen. Trên tay mọi người dù ít hay nhiều đều dính máu, càng ít người biết được các thông tin như tên họ, địa chỉ gia đình thì khả năng bị người khác tìm đến tận cửa để báo thù càng ít.

Tuy đã tận lực đề phòng hai cô gái đó, nhưng mà, chưa đầy ba tiếng đã bị người ta đào đến tận gốc, đây là việc Tiêu Lực Dương không bao giờ có thể ngờ đến. Đến nỗi, sau khi anh ta thoát khỏi hiện trường liền lập tức gọi điện về căn cứ, quấy rối Long Tuyền đang tranh thủ thời gian nghỉ trưa ngồi ở văn phòng viết nhận xét về những người thụ huấn.

Long Tuyền vừa đánh máy, vừa nghe câu hỏi mơ hồ của Linh Dương từ trong điện thoại truyền ra: “Cậu nói xem, tôi ăn mặc rất thành phố, rất thời thượng đúng không? Bài hóa trang điều tra của tôi là đạt đúng không? Kể cả phản vấn cũng không vấn đề gì chứ? Tôi cũng là lính cũ rồi, những lời liên quan đến bí mật bình thường cũng không vô ý nói ra đúng không?”

“Nói trọng điểm!” Long thiếu sau khi trả lời “ừ, ừ” mấy lượt, không kiên nhẫn được nữa liền đưa ra yêu cầu.

Tiêu Lực Dương nói không nên lời: “Trọng điểm chính là, cô Lâm Lung đối tượng xem mặt của cậu, cô ta sao lại chỉ qua có vài câu là có thể đoán ra tớ là người dân tộc Di chứ?!”

Long Tuyền thuận miệng đáp: “Cậu vốn không giống người Hán lắm.”

“Tớ không giống dân tộc Hán thì cũng chắc gì là dân tộc Di chứ?” Tiêu Lực Dương cao giọng, hơi kích động nói: “Cậu biết cô ấy hỏi tôi cái gì không? *Wei ji, wei lei zha zha?!* Đây chính là lời hỏi thăm của bọn tôi lúc đón Tết! Giống như người nước ngoài bình thường lúc đón Tết sẽ nói ‘Năm mới vui vẻ’ ấy, người am hiểu văn hóa địa phương thì sẽ nói ‘Cung hi phát tài’. Cô ấy không chỉ đoán ra tôi là dân tộc Di, mà còn biết bọn tôi đón Tết vào ngày 25 này, còn có thể dùng tiếng Di nói câu hỏi thăm ngày Tết chính thống nhất.”

Long Tuyền không quan tâm câu nói đó rốt cuộc có ý nghĩa gì, chỉ hỏi xem Tiêu Lực Dương có trả lời câu hỏi của Lâm Lung hay không.

“Không có. Cô ấy hỏi sau lưng tôi, tôi giả bộ không nghe thấy, bỏ đi.”

“Ra là vậy!” Long Tuyền mỉm cười, nói với Tiêu Lực Dương là Lâm Lung chắc chỉ đang thăm dò anh ta, giả bộ không nghe thấy mới thực sự là lay ông tôi ở bụi này, nếu không muốn thừa nhận, thì phải trực tiếp quay người lại cười hỏi cô đang nói “tiếng chim” gì đấy. Sau mấy câu tởm nã, Long Tuyền bảo Tiêu Lực Dương cố gắng nghĩ lại xem mình đã nói với Lâm Lung những gì, suy nghĩ lại xem rốt cuộc là bị lộ ở đâu, sau đó dứt khoát cúp điện thoại.

Ngôn ngữ là thứ rất đáng sợ, có lúc chỉ vì một câu nói vô ý, mà đã tiết lộ bí mật trọng tâm. Trước mặt một công dân hoàn toàn vô hại nói mình thuộc dân tộc gì, loại tiết lộ này không đáng sợ, đáng sợ là không biết mình có vấn đề ở đâu, trong tương lai, ở một thời khắc quan trọng nào đó có thể sẽ phạm phải một sai lầm lớn.

Tiêu Lực Dương vừa chạy vào sân bay, vừa suy nghĩ kỹ lại, quả nhiên phát hiện ra một số câu hỏi của Lâm Lung là đang giăng bẫy mình, chỉ qua mấy câu hỏi đã biết mình là người dân tộc thiểu số không cần đón Tết, đang chuẩn bị về nhà thăm người thân, bỏ Tết thăm người thân chắc chắn là việc quan trọng, mà Viên Viên lại là người dân tộc Di, cô ấy chắc chắn biết ngày mai là ngày Tết của lịch Di, lại căn cứ vào thời gian suy tính lộ trình, nơi gần nhất có thể bay đến chỗ tập trung các dân tộc thiểu số, ngoại trừ Khang Định, Cửu Trại Câu có dân tộc Tạng nhiều nhất, thì cũng chỉ có sân bay Tây Xương của khu tự trị dân tộc Di Lương Sơn.

Quá vô ý mất rồi! Tiêu Lực Dương hậm hực nghĩ rằng, mắng mình bị cảnh đẹp chôn phồn hoa làm hoa mắt, dễ dàng mất cảnh giác. Tuy không

phải là vấn đề nghiêm trọng gì, nhưng mà bị lộ trong tay một cô gái thì cũng thật mất mặt.

Còn về việc anh lúc đó tại sao lại chọn phương thức ngốc nghếch là bỏ đi đó, có lẽ, trong vô thức anh không muốn trực tiếp phủ nhận mình là người dân tộc Di. Dân tộc Di thuần chủng, đặc biệt là Di đen, về cơ bản là không được thông hôn với người ngoại tộc, nếu hai người đều là người dân tộc Di, thì có thể yên tâm mà tự do yêu đương, giảm khả năng bị chia loan rẽ thùy.

Đương nhiên rồi, lúc đó Tiêu Lực Dương căn bản không ngờ được tại sao người dùng tiếng Di hỏi thăm anh là Lâm Lung, chứ không phải là Viên Viên, cũng không biết Viên Viên thuộc phân nhánh nào của dân tộc Di, anh chỉ biết cô có giới hạn bởi hai từ “Di tộc” trên sổ hộ khẩu mà thôi.

Ngồi trên ban công quán trà trên đường Cẩm Lý Dân Tộc cạnh miếu Vũ Hầu, Lâm Lung nhìn Viên Viên đang ngơ ngác mắt hờn, trêu chọc: “Sao thế? Bị nụ cười má lúm của anh chàng đẹp trai như búp bê đó lấy mất hồn rồi à?”

“Cậu biến đi!” Viên Viên bĩu môi cười: “Tớ đang nghĩ đến cái câu cậu nói vừa rồi! *Wei ji, Wei lei zha zha*, đúng là kỳ quái mà, dân tộc Di lại dùng câu hỏi: Gan lợn, lá lách lợn tốt hay không? Làm câu chúc đầu năm. Cái này có nghĩa là gì chứ?”

“Viên tỷ tỷ, cậu cũng là người dân tộc Di mà, cũng phải quan tâm đến văn hóa dân tộc mình chút chứ?” Lâm Lung ghen lời ôm đầu: “Gan lợn to, mật nhiều đại diện cho sự cát tường, lá lách lợn dài không có tạp sắc cũng có nghĩa là cát tường, hỏi gan lợn, lá lách lợn tốt hay không cũng chính là hỏi cát tường không.”

Viên Viên tiếp tục tò mò hỏi: “Vậy những từ loại như cát tường như ý thật sự thì nói như thế nào?”

“*Zi ma geng li* - cát tường như ý.” Lâm Lung bắt lực đáp. Sau đó lại giải thích: “Tớ chỉ biết mấy câu thôi, cậu muốn học không bằng đi học tên Tiêu Lực Dương đó, anh ta chắc chắn là người dân tộc Di, nói không chừng còn là Di đen, tầng lớp quý tộc cha truyền con nối!”

“Cậu chắc chắn thế à?”

“Có phải Di đen hay không không chắc chắn, dù sao cũng rất giống, về lý thuyết, người Di đen đẹp trai hơn, giống người ngoại quốc.” Nhưng sau đó cô lại vội vàng nhắc nhở: “Kết bạn là được rồi, đừng làm bạn gái của anh ta! Anh ta còn phiền phức hơn anh chàng Long Tuyên kia nhiều, không chỉ là vấn đề đi lính không chăm sóc gia đình được. Dân tộc Di trọng nam khinh nữ, hơn nữa rất nhiều đại gia tộc không hoan nghênh người Hán hay người lai, cái này cậu biết mà.”

“Lo vớ vẩn gì đây, tớ chỉ đơn thuần thích trai đẹp mà thôi.” Viên Viên rất tán đồng cách nói của Lâm Lung, ông ngoại cô chính là vì yêu bà ngoại người Hán mà bị gia tộc gạch tên, tuy con cái trong sổ hộ khẩu có thể giữ lại hai chữ “Di tộc”, nhưng không có họ của dân tộc Di, không được người trong tộc chính thức thừa nhận. Lúc ông ngoại còn sống cũng không bao giờ kể chuyện gia tộc của ông, cho nên một phần tư huyết thống dân tộc Di của Viên Viên đó chỉ có thể sử dụng để cộng điểm mang tính chính sách trong các kỳ thi mà thôi.

Hai người đang nói chuyện, Lâm Lung lại nhận được điện thoại của một người bạn cũ rất lâu không gặp, chính là người bạn dạy cô tiếng Di đó, quen nhau trong lúc đi du lịch ở Củng Hải Tây Xương, vị nhân huynh đó mời cô hôm sau đến Đại học Dân tộc tham gia liên hoan lửa trại mừng năm mới của dân tộc Di, mọi người cùng uống rượu nhảy múa vui chơi, Lâm Lung vui vẻ đồng ý, và kéo cả Viên Viên cùng đi.

Buổi tối, ở sân bóng đá khu trường cũ của Đại học Dân tộc đốt một đống lửa lớn, mọi người mặc các loại quần áo sặc sỡ tùm năm tùm ba bên cạnh đống lửa, không phân biệt dân tộc hay giới tính, mọi người cùng nắm tay vây quanh, vui vẻ nhảy điệu “đạp đất” của dân tộc Di, một số thanh niên người Di quần thảm khoát tua rua trong đám đông còn cất cao giọng hát bài chúc rượu.

Lâm Lung mặc một bộ váy xếp ly có chút văn hóa dân tộc Di, cũng ngâm nga ca khúc theo tiếng ca của bọn họ, còn tiện tay đón lấy hai chai bia từ trong tay anh bạn dân tộc Di, một chai ném cho Viên Viên, một chai sau khi chạm cốc với bạn thì cầm cổ chai hào sảng nâng đầu uống, sau đó lại kéo tay Viên Viên bắt đầu nhảy nhót xoay vòng vui vẻ.

Viên Viên theo bước chân bạn học loại vũ đạo không phức tạp, nhưng rất hào phóng, tiêu sái này; hát theo bạn nhảy theo bạn, uống rượu tươi cười. Lần đầu tiên thực sự cảm nhận mùi vị làm một cô gái dân tộc Di tràn đầy nhiệt tình, cảm nhận không khí náo nhiệt đón mừng năm mới của dân tộc Di.

Mấy ngày hôm sau, Viên Viên vẫn giữ mãi tâm tình hưng phấn vui vẻ đó, tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời gặp lại Tiêu Lục Dương. Sau khi anh ta ở nhà ăn uống no say, bèn quay về Thành Đô sớm mấy ngày, vui mừng liên lạc với Viên Viên mà trước đó đã hẹn gặp mặt.

Bởi vì, Lục Dương nghe nói Viên Viên một mình buôn bán ở chợ bán buôn Hà Hoa, trong lòng thầm nghĩ một bà chủ xinh đẹp cô đơn như vậy, cho dù là ở nơi trật tự xã hội rất tốt, thì dù ít dù nhiều cũng gặp phải những tên đàn ông tồi tệ không có mắt. Thế là Tiêu Lục Dương liền đề cập đến anh rể cả của anh ta cũng buôn bán ở chợ Hà Hoa, nói là có thể giới thiệu làm quen để có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Đương nhiên rồi, đây là cách nói khách sáo, người bị che mắt chắc chắn chỉ có thể là Viên Viên. Bà chủ xinh đẹp liền nhất định đề nghị mình mời com, Tiêu Lực Dương đương nhiên không muốn đến quán ăn quá đắt để chạt chém cô, chỉ nói là tìm chỗ nào có thể uống rượu là được. Vì thế, dưới đề nghị của Lâm Lung, bọn họ chọn một tiệm cá nướng ở Bát Lý Trang, cửa tiệm rất nhỏ, thậm chí có thể nói không khác mấy quán vỉa hè, nhưng mà, mùi vị món cá nướng, chiên, lẩu ở đây đều rất tuyệt, hơn nữa chỗ đó cách chợ Hà Hoa và nhà Viên Viên không xa.

Tiêu Lực Dương dẫn theo anh rể tên là La Hồng Minh, nhìn diện mạo đúng là dân tộc thiểu số điển hình, tuy mặc quần áo thường ngày của dân tộc Hán, nhưng bên ngoài lại có tua rua “Sát nhĩ ngõa” màu đen, phục trang dân tộc Di điển hình, thêm nữa lúc anh ta đi đường với khí thế mạnh mẽ đón gió, áo bay phấp phới, dáng vẻ uy vũ, dũng mãnh.

Tiêu Lực Dương đi bên cạnh La Hồng Minh cũng không kém cạnh, tuy là tướng mạo còn non trẻ, nhưng cũng không bị khí thế của anh rể át đi.

Hai cô gái từ xa vẫy vẫy tay về phía họ, sau đó Lâm Lung thì thào: “Tên là La Hồng Minh đúng không? Vậy tớ đoán trúng rồi, là Di đen! Nhà La Hồng bộ lạc Khúc Niết. Còn anh chàng Tiêu Lực Dương kia không biết có phải là nhà La Hồng không, nhưng mà, đã là thông gia thì quá nửa cũng là Di đen.”

“Anh ấy không phải họ Tiêu sao? Làm sao có thể cùng một gia tộc chứ?” Viên Viên nghi ngờ hỏi, cái họ này là sau này đồng chí Linh Dương lúc gọi điện thoại cho Viên Viên nói.

“Họ tên dân tộc Hán của người Di không nhất định là diễn giải theo họ Di, nghe nói là khi tổ tiên họ lần đầu đăng ký hộ khẩu nói bừa, viết bừa thôi, thậm chí rất nhiều họ giống dân tộc Hán của hàng xóm, dù sao bọn họ chỉ thực sự chấp nhận là họ tên dân tộc Di.” Lâm Lung giải thích.

Một lát sau, sau khi bốn người chào hỏi xong và ngồi xuống bắt đầu ăn uống, Viên Viên gọi ông chủ lấy rượu, đồng thời nhìn Tiêu Lực Dương không chắc chắn hỏi: “Bia hả?”

“Rượu xái Hồng Tinh. Bọn anh lấy hai chai trước, bọn em tùy ý.” Tiêu Lực Dương trả lời.

Viên Viên gật đầu, tham khảo lần trước tham gia đón năm mới lịch dân tộc Di, các bạn dân tộc Di nói kết bạn thích tìm người hảo sảng uống rượu, thế nên, cô bỏ không uống đậu nành mà gọi hai chai bia cho mình và Lâm Lung.

Lúc đợi mang rượu lên, Viên Viên lại bị dọa cho giật mình, chỉ thấy Tiêu Lực Dương nhìn chai rượu nhỏ 100ml đựng rượu xái bũ bũ môi, trực tiếp kêu đổi chai to 500ml.

Cô vô thức hỏi một câu: “Không uống say đấy chứ? Bọn em không khiêng được đâu!” Trong lòng thầm nghĩ, còn lấy trước hai chai?! Lẽ nào tí nữa còn lấy thêm vài chai?! Đây là rượu trắng 56 độ đấy!

Còn chưa đợi Tiêu Lực Dương trả lời, Lâm Lung đã cười nói: “Yên tâm đi, dân tộc Di làm gì có đàn ông không biết uống rượu. Đúng không?”

La Hồng Minh nhìn Lâm Lung ngồi đối diện, gật gật đầu, sau đó dùng tiếng Thành Đô mang chút khẩu âm quê nhà hỏi cô: “Em là người Di?” Anh ta hơi nghi hoặc, lúc đón năm mới em vợ nói mình thích một cô gái dân tộc Di bị Hán hóa, muốn anh đi xem xem. Nhưng hai cô gái này rất kỳ lạ, một cô biết nhà La Hồng Di đen, cũng biết dân tộc Di thích uống rượu thì người nhỏ, mặt nhỏ, sống mũi ngắn, không có dấu vết dân tộc Di; cô kia thân hình cao lớn, mặt mũi lập thể, có chút giống người Di, thì hình như lại chẳng biết gì về tập tục bản xứ.

Lâm Lung nhìn thấy anh ta nghi ngờ, vội giải thích: “Cô ấy là dân tộc Di, em không phải. Em là người Hán, chỉ là lúc học đại học thích đi nghe các tiết học tự chọn về dân tộc học.”

Viên Viên cũng vội giải thích: “Em là lai huyết thống Di Hán, ông ngoại qua đời sớm, ông không hề kể gì với con cháu cả, cho nên...”, câu sau đó, cô không nói chi tiết, dù sao ý cũng đã biểu đạt rõ rồi, nhà cô cũng chỉ có ông ngoại là người Di, những người khác gồm cả bố cô đều bị Hán hóa rồi, không có quan hệ gì với dân tộc Di.

Tiêu Lực Dương và anh rể nhìn nhau một cái, Lâm Lung vẫn lo lắng nhà anh ta có phải là hoàn toàn ủng hộ quan niệm thuần huyết hay không, sợ bọn họ đặc biệt không chấp nhận con lai, may mà tên “Linh Dương” đó quay đầu tiếp tục nhiệt tình nói với Viên Viên, nếu có gì không hiểu có thể, hỏi anh ta hoặc hỏi anh La.

Bốn người tiếp tục uống rượu nói chuyện phiếm, La Hồng Minh vô ý quan sát Lâm Lung, rất có cảm tình với cô, cảm thấy cô gái này nhìn rất thanh tú, nhưng uống rượu rất hào phóng, không phải như Viên Viên nhấp từng tí một, mà đúng là “uống” từng ngụm lớn. Anh ta thậm chí cảm thấy hơi tiếc, tại sao cô gái này không phải là dân tộc Di, tại sao lại là cô gái mà em vợ nói là lọt vào mắt xanh chiến hữu của cậu ta chứ.

Anh ta quay đầu nhìn Tiêu Lực Dương tươi cười như hoa lấy lòng mỹ nữ, trong lòng thầm chửi: Tên khốn chỉ biết ngắm nghĩa thân hình phụ nữ. Cũng không thèm nghĩ xem, loại phụ nữ thành phố quá nhã nhặn này có thể gả về quê không? Chắc sợ không chịu được uống rượu bát lớn, ăn thịt miếng to rồi.

Còn Tiêu Lực Dương từ đầu đến cuối vô cùng nhiệt tình thậm chí là tha thiết với Viên Viên, không chỉ là về lời nói, mà ánh mắt của anh ta cũng rất

nóng bỏng. Lúc một bình rượu đã cạn đến đáy, hai cô gái thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ anh ta có phải là biến toàn bộ còn rượu thành nhiên liệu đốt cháy đôi mắt rồi không. May mà anh ta đúng là uống rất tốt, chỉ có ánh mắt nhiệt tình hơn, cũng không thấy vẻ say rượu hay những lời say xỉn, nếu không Viên Viên chắc sớm đã bốc hỏa rồi.

Lúc tiệc rượu tàn, hai cô gái không để Tiêu Lực Dương đưa về, mà còn gọi taxi cùng về, để lại anh ta nhìn theo bóng xe phả khói rời đi, lẩm bẩm: “Không biết lúc nào mới được gặp lại đây?”

Ngày 9 tháng 12, Tiêu Lực Dương mang theo hai tâm trạng hưng phấn và tiếc nuối trong cơn mưa bụi trở về căn cứ “Ám dạ chi kiếm”.

Hưng phấn bởi vì sau ba năm bị bạn gái trước đá, anh ta cuối cùng lại có cảm giác xuân tình nảy mầm; tiếc nuối bởi lúc Viên Viên và Lâm Lung nói chuyện phiếm đã khéo léo bộc lộ tâm ý, cô gái đó sở dĩ vẫn một mình là bởi phải tự một mình kiếm tiền, làm kinh doanh rất vất vả, trong nhà không có người thân nào có thể trợ giúp, cho nên muốn tìm một người chồng “đáng tin cậy, sử dụng tốt”.

Điều đó cũng có ý là, Viên Viên hy vọng đối phương đừng tham tiền của mình, không vì cảm thấy vợ mình giàu có cô độc mà bắt nạt, và còn không có sự nghiệp gì to tát, có thể giúp cô cùng dốc sức buôn bán hoặc chăm sóc gia đình. Nói đơn giản thì chính là nữ cường nhân muốn tìm một tiểu nam nhân có thể toàn tâm toàn ý yêu nàng, giúp đỡ, chăm sóc nàng.

Yêu cầu quả thật hơi cao, cho nên mới cầu mãi không được. Không cần nghĩ cũng biết đồng chí Tiêu Lực Dương không phù hợp với nhu cầu của đối phương, hai cô gái đang ngầm bảo anh, đừng có ôm quá nhiều hy vọng vào một việc không thực tế.

Tiêu Lực Dương cứ mang theo tâm trạng luẩn quẩn giữa ái mộ và tiếc nuối đi vào phòng ngủ. Trong ngày nghỉ mưa rơi, bạn cùng phòng Ân Hoa Thanh đương nhiên là ở trong phòng, đang thân mật chát chít trên mạng với bạn gái cũng là quân nhân. Phát hiện ra bạn cùng phòng vừa nghe mình giới thiệu mấy từ “bạn học cấp ba, bạn gái, quân y” thì sắc mặt càng thêm u ám, Ân Hoa Thanh vội vàng tay chân luống cuống định kết thúc cuộc nói chuyện trên mạng, để tán gẫu với anh ta.

“Không sao, cậu cứ nói chuyện tiếp đi.” Tiêu Lực Dương không quá thân với cậu ta, nên không muốn nói nhiều, chỉ vỗ vai Ân Hoa Thanh, chế giễu: “Tôi đi tìm kẻ cô đơn vạn năm để cùng nhau sưởi ấm đây, lão tử đây tốt xấu gì cũng đã từng có bạn gái, cậu ta thì trước giờ chưa từng trải qua.” Nói xong liền ra khỏi phòng, đi thẳng sang cửa đối diện.

Lúc đó, Long Tuyên đang dựa vào cửa sổ dùng cây tiêu màu bạc thổi bài *Dao kiếm như mộng* của Châu Hoa Kiện.

“Kiếm cùng ta đi đâu về đâu, yêu và hận tình khó phân định... Ta tỉnh, một giấc xuân mộng; sinh và tử cũng chỉ là hư không...”

Chỉ nghe thấy một tiếng “âm”, Tiêu Lực Dương đẩy mạnh cửa bước vào, nhìn thấy anh ngồi trong phòng, lập tức kể lể: “Đồ của cậu đã đưa rồi đấy! Cô ấy nói rất thích, còn thổi cho tớ nghe một bản nhạc ngay lúc đó nữa! Nhưng tớ không nói rằng sau khi cậu làm xong đã ‘chính miệng’ thổi rất nhiều lần, hôn gián tiếp nhé, ha ha! Còn nữa, tớ giám định rồi, cô Lâm Lung đó nhìn thì rất xinh đẹp tao nhã, nhưng thực tế lại hơi dững dĩnh, anh rề tớ cũng nói cô ấy rất phóng khoáng, rất thích cô ấy.”

“Anh rề cậu, thích cô ấy?” Long Tuyên cầm tiêu, nghi ngờ hỏi. Anh rề là người đàn ông của chị cậu ta mà?! Sao lại thích cô ấy?

“Tớ thích bạn học của cô ấy, cô Viên Viên đó, lúc bảo anh rẽ của tớ đi xem, anh ấy lại nhìn trúng Lâm Lung.” Tiêu Lực Dương lời vừa dứt lại phát hiện ra Trác Nhất đang quay đầu kinh ngạc nhìn mình. Lúc này anh mới nhớ ra Lâm Lung là chị kết nghĩa của cậu ta, vì thế ném ra một câu: “Người lớn nói chuyện, trẻ con không được nghe trộm!”, đồng thời rất bá đạo đi qua bật phần mềm phát nhạc của Trác Nhất lên.

Tiếp đó, anh ta chọn bài xong liền bật nhạc, Long Tuyên thì thuận tay lấy tai nghe áp chặt vào tai Trác Nhất, nhấc cầm quay đầu cậu ta về trạng thái đối diện với màn hình máy tính sau đó hai người ngồi quay lưng lại với Trác Nhất, tiếp tục buôn chuyện.

Anh bạn nhỏ Trác Nhất không thể phản kháng lại cường quyền áp bức, chỉ có thể đối mặt với trang web với khuôn mặt đăm lệt, trong lòng thầm nghĩ, tở tở, không phải em không làm nội ứng cho chị, mà là kẻ địch quá mạnh, không cho cơ hội lấy tin tình báo. Hơn nữa, em làm sao mà xui xẻo phải ở cùng phòng với anh ta chứ?! Sẽ bị anh ta áp bức đến chết mất!

Tuy nhiên cuộc đời cho dù là bi kịch hay hài kịch, đều phải kiên định đi tiếp. Trong quá trình Long Tuyên và Tiêu Lực Dương thường xuyên lần lượt viết thư, gửi email cho hai cô gái đó, thời gian nháy mắt đã đến năm mới.

Gần đến Tết, cho dù là bộ đội tinh nhuệ như “Ám dạ chi kiếm” cũng bắt đầu có người tâm tư xao động, không ít nhân viên xếp hàng xin nghỉ đều đang âm thầm đếm ngược đến ngày về nhà. Lần này có bảy người mới cũng được phê chuẩn nghỉ phép, nghiêm túc mà nói thì thời hạn huấn luyện của bọn họ đã chính thức kết thúc, giữ ở lại cũng không có tác dụng to lớn gì, phê chuẩn mấy người cũng chẳng sao, chỉ giữ lại bốn người mang tính tượng trưng mà thôi.

Lúc Long Tuyên chung cầu ý kiến của mọi người, Trác Nhất chọn lựa nhường cơ hội cho người khác còn mình ở lại. Theo lời cậu ta nói thì đây không phải là phong cách cao thượng vô tư cống hiến gì, chỉ là bố mẹ cậu ấy đều bận, ở nhà đón Tết cũng không có ai, còn chẳng bằng ở lại trong đơn vị vui chơi náo nhiệt. Trên thực tế, quả thật là rất vui, cậu ta rất may mắn có được cơ hội trong thời gian một tháng cùng Long Tuyên kết bạn “du lịch chi phí công”.

Vào ngày 1 tháng 2, Chu Thuần gọi Long Tuyên vào phòng, vừa hút thuốc vừa chỉ máy tính xách tay quân dụng màu đen trên bàn, nói chậm rãi: “Nhiệm vụ mới, xem đi rồi phát biểu ý kiến.”

Long Tuyên không chút nể nang ngồi xuống đối diện với Chu Thuần, cầm văn bản lên xem.

Nhiệm vụ hình như rất đơn giản, một kẻ mang nhiều án mạng, nắm đường dây buôn bán ma túy lớn ở Myanmar, trong quá trình bị cảnh sát bao vây truy bắt đã trốn đến nơi nào đó ở Vân Nam tạm thời không xuất đầu lộ diện. Lính mật thám chỉ cung cấp một địa điểm chung chung, đội chống ma túy hy vọng có thể bắt hãn còn sống để thẩm vấn, nên không dám tùy tiện xuống tay với nơi chứa chấp kia. Họ tìm đến đơn vị quân đội “Ám dạ chi kiếm” hợp tác, để được giúp đỡ nhiều hơn, dù sao Vân Nam cũng là cứ địa của “Ám dạ chi kiếm”, coi như việc trong bốn phận.

“Tên này từng đi lính mười năm à?” Long Tuyên nhận lý lịch của tên đó, lẩm bẩm: “Cũng chính là nói năng lực phản trình sát rất mạnh.”

“Ừm”, Chu Thuần gật đầu. “Tên này chọn địa điểm cũng không tồi, thôn trang của dân tộc Lật Túc, bốn phía là núi bao quanh.”

“Để thoát khó công!” Long Tuyên vừa xem tài liệu, vừa bổ sung: “Tên này lúc còn trẻ từng cứu mạng con trai cả nhà dân tộc Lật Túc đó, ơn cứu

mạng tất phải dốc lòng báo đáp rồi! Pháp luật cũng không thể giảng giải được, bọn họ chắc chắn sẽ bảo vệ hấn, giấu hấn đi. Nơi tập trung dân tộc thiểu số này, thông thường cả thôn trang đều có quan hệ thân thích, vì thế có thể hiểu, tất cả mọi người đều sẽ giúp đỡ, nếu đường đường chính chính đi vào bắt hấn chắc chắn là không được.”

Nửa đêm xâm nhập cũng có rủi ro, không thông thuộc địa giới nơi đó, chỉ biết phòng chung chung, ai mà biết hấn trốn ở trong phòng hay là hầm ngầm hoặc phòng kẹp giữa tường chứ? Tên buôn ma túy Myanmar đã từng đi lính chắc chắn sẽ bố trí một số trò cảnh giới, mình ở chỗ sáng địch ở trong tối, không cẩn thận một chút sẽ đánh rần động cỏ, nếu chỉ cần bắn chết tại trận hoặc tấn công mạnh mẽ để phải lộ diện, cảnh sát vũ trang cũng có thể làm được, khó ở chỗ là giành thắng lợi mà gươm không dính máu, im hơi lặng tiếng.

Thôn trang của dân tộc Lật Túc đó còn là khu du lịch gần đây mới phát, phong cảnh dân tộc, sinh thái tự nhiên hấp dẫn rất nhiều khách du lịch bụi trong nước và nước ngoài, càng không thể dùng tiếng súng phá hoại sự yên tĩnh của nó, dùng khói thuốc súng dọa các du khách thích mới lạ chạy mất.

“Hóa trang điều tra, giả vờ là dân du lịch bụi thâm nhập vào đây tìm hiểu vị trí cụ thể và quy luật sinh hoạt của hấn, rồi gây mê bắt ra.” Long Tuyền ngẩng đầu, đôi mắt tinh anh nhìn Chu Thuần, nói tất chắc chắn. “Chỉ còn vài ngày nữa là Tết, ngày mùng 2 Tết bắt đầu hội ‘tắm tiên’ của dân tộc Lật Túc, đây là một thời cơ rất thích hợp. Đầu tiên hòa vào dòng người chúc mừng năm mới rồi theo dòng người thâm nhập vào trong thôn trang. Tên Myanmar đó nhiều khả năng cũng là người tộc Lật Túc di dân từ thời nhà Thanh, nếu may mắn không chừng có thể bắt gặp tên đó cũng ra tắm suối nước nóng theo tập quán, rửa sạch bách bệnh, trừ vận rủi.”

Hội “tắm tiên”? Chu Thuần dùng giọng điệu nghi ngờ nói ra ba từ trên. Anh ta không biết đây là một ngày lễ quan trọng của dân tộc Lật Túc, hội

“tắm tiên” đúng là một điểm then chốt, nhưng mà, anh ta chỉ tò mò tại sao Long Tuyền lại biết rõ một ngày lễ của dân tộc thiểu số đến như vậy, không cần lên mạng tìm hiểu đã nắm rõ mồn một rồi.

Đối với nghi vấn của Chu Thuần, Long Tuyền lại giải thích: “Thời gian trước cô gái mà em quen lúc đi xem mặt là người chơi nhạc cụ dân tộc thiểu số, cô ấy rất hứng thú với đàn môi và đàn tỳ bà đất của dân tộc Lật Túc. Bọn em từng cùng nhau thảo luận hai loại nhạc cụ đó là công cụ truyền tình cảm của nam nữ Lật Túc, lúc yêu đương bọn họ có thể không nói một câu nào, mà dùng đàn môi và đàn tỳ bà thổ lộ nỗi lòng. Sau đó, tiện thể còn nói đến việc nam nữ hát đôi và xem mặt của hội “tắm tiên”.

Chu Thuần liên tục gật đầu, “Cô gái mà cậu quen lúc đi xem mặt à? Cô đánh đàn tỳ bà hả? Tốt, khá tốt! Nói chuyện với cô ta còn có thể hỗ trợ triển khai công việc.” Nói xong, lại tiếc nuối than thở: “Tôi nói điều này, cậu cao to anh tuấn như thế, tuổi còn trẻ đã là sĩ quan, tại sao không thể tán đổ cô ta chứ?! Tôi lo lắng thay cho cậu!”

“Đội trưởng! Đừng trêu chọc em nữa, sắp bị các anh trêu thành bộ xương khô rồi.” Long Tuyền ghen lời đập bàn: “Lúc làm việc không nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt!”

“Được.” Chu Thuần ngoác mồm ra cười, quay về chủ đề chính: “Lần này cậu dẫn đội, lập tức viết kế hoạch chi tiết, xác định thành viên chuẩn bị xuất phát.”

“Vâng!” Long Tuyền đáp rõ ràng, nhanh chóng làm xong kế hoạch. Sau khi điện thoại hội ý với đội phòng chống ma túy xác nhận phương án, ngay buổi chiều hôm đó anh triệu tập tất cả các thành viên không nghỉ phép trong trung đội, thông báo với mọi người nhiệm vụ đến rồi, không có Tết nữa, phải chuẩn bị xuất phát.

Nhiệm vụ chia làm hai loại, phần lớn thành viên “Ám dạ chi kiếm” chia tổ cùng với cảnh sát vũ trang cùng mai phục chờ đợi, còn một tiểu đội số người cực ít, thì cải trang thành dân du lịch bụi đi điều tra. Vì thế, ngày 7 tháng 2 năm 2008, ngày mừng Một đầu năm, Long Tuyền dẫn theo Tiêu Lực Dương và Trác Nhất đeo hành lí tiến về Lục Khố, Nộ Giang.

Dân tộc Lật Túc và dân tộc Di cùng thuộc một nguồn gốc, tiếng Lật Túc cũng là một chi của tiếng Di thuộc tộc ngôn ngữ Tạng-Miến. Tiêu Lực Dương vốn có ngoại hình dân tộc Di điển hình, hơn nữa còn thông thuộc mấy loại ngôn ngữ nhánh ngôn ngữ Di như Di, Miến, Lật Túc,... So với bất kỳ một người Hán nào cũng phù hợp với nhiệm vụ này hơn. Còn việc dẫn theo Trác Nhất, một là rèn luyện người mới, hai là, tuổi cậu ta nhỏ nhất, nhìn giống như học sinh, dù là ai mang theo một bạn nhỏ, tự nhiên sẽ không giống một tiểu đội quân nhân hoặc cảnh sát chuyên nghiệp.

Đương nhiên, đây là cách nghĩ của Long Tuyền, còn Trác Nhất thì cho rằng, trong ba người bọn họ, nếu nói ai giả trang không giống quân nhân nhất, thì chắc chắn không phải là mình!

Ngồi xe khách đường dài đến bên xe huyện Lục Khố châu tự trị Nộ Giang, đi về phía bắc, đổi xe vài lần thì đến một ngôi làng, Trác Nhất nhìn về phía không xa trước mặt, Long Tuyền và Tiêu Lực Dương đang cười nói với người bản địa xin quá giang xe, trong lòng cảm khái vạn phần, cậu ta cuối cùng đã thấy thế nào gọi là hóa trang điều tra!

Hai người đó từ trên xuống dưới ăn mặc giống hệt khách ba lô điển hình và cách nói năng, đi đứng không có điểm nào giống quân nhân! Không chỉ là dân du lịch, mà còn là dân du lịch thành phố cực cute nữa chứ!

Long thiếu gia cắt đầu bằng, còn bảo người của bộ phận hậu cần năm vòng tròn Olympic ở sau gáy, cổ đeo dây thập tự hai màu đen bạc theo phong cách Gothic, cổ tay phải đeo vòng tay đính đinh bằng inox, tay trái

thì đeo đồng hồ chống nước, điều đặc biệt nhất là, trên cánh tay trái còn “xăm” hình rồng bay có thể không mất màu trong hơn một tháng!

Tiêu Lực Dương thì hơn hai tuần không cắt tóc, nuôi mái tóc xoăn của anh ta dài ra, tết một cái bím tóc ngắn nhỏ ở sau gáy, eo đeo ống rượu trúc, bên tai trái là vòng tai hạt châu bằng bạc đính sáp ong đặc sắc của dân tộc Di, tay đeo nhẫn và chuỗi hạt châu, ngoài ra còn mang một chiếc máy ảnh DSLR ống kính tele nữa.

Long thiếu cũng khoác máy ảnh rất cao cấp, đây không chỉ là đạo cụ, mà còn là công cụ cần thiết lúc mai phục quan sát.

Lúc Tiêu Lực Dương nhai sợi thuốc gạ gẫm người bản xứ, Trác Nhất liếc nhìn Tiêu Lực Dương khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, khoe môi mấp máy, một từ cũng nghe không hiểu! Sau đó cậu ta nhìn thấy Tiêu Lực Dương lấy ống rượu trúc ở eo mình ra, rút nút đậy lắc qua lắc lại trước mũi người đó, không đến hai phút, vị Hán tử mặc quần áo dân tộc Lật Túc giật lấy rượu của Tiêu Lực Dương, ngửa cổ uống một ngụm lớn.

“Tiểu đệ, xuất phát nào!” Long Tuyên quay người dùng tiếng Côn Minh gọi Trác Nhất, còn mình thì nhảy lên xe nông nghiệp của người đó.

“Thỏa thuận xong rồi ạ?” Trác Nhất ném ba lô leo núi lên xe, cũng trèo lên. Cậu ta nói tiếng phổ thông mà mình thành thạo nhất, tiếng Côn Minh thì không biết, Long Tuyên và Tiêu Lực Dương biết nói là được rồi. Bây giờ họ diễn vai, Long thiếu là người Côn Minh làm nhiếp ảnh gia tự do cùng với người bạn dân tộc Di của mình dắt theo em họ đang học đại học đến đây du lịch.

“Ừm”, Long thiếu gật đầu: “Bác ấy đồng ý đưa chúng ta đi một đoạn, đến Đẳng Cánh.” Lộ phí rất rẻ, chỉ là một chút tiền dầu và một bình nhỏ mỹ tửu nhà Tiêu Lực Dương tự ủ.

Trác Nhất vui sướng cười nói: “Ồ ê! Xuất phát nào, đi xem mỹ nữ tắm!” Cậu ta đứng là cười rất hưng phấn, vừa làm việc vừa tham quan mỹ nữ dân tộc Lật Túc căng mọng như quả chín ngậm mình tắm suối, việc này quả thật là quá tuyệt, hoàn toàn có thể bù đắp cảm giác tiếc nuối không được đón Tết!

“Anh, anh nói xem, những người giống như chúng ta không phải là người Lật Túc đi tham gia hội ‘tắm tiên’ có nhiều không?” Trác Nhất thuận miệng gọi đội phó của mình là “anh”.

“Nghe nói mấy năm gần đây bắt đầu nhiều rồi”, Long Tuyên gật đầu. “Trước đây chỉ có vài nhiếp ảnh gia và phóng viên thôi, bây giờ, nghe nói cả du khách nữ cũng chạy đến đây ngậm mình tắm suối!”

“Hi hi, thế thì càng vui!” Trác Nhất mắt cười cong thành hình bán nguyệt. “Da bọn họ chắc là trắng hơn nhiều! Nói không chừng còn mặc bikini nữa! Đến lúc đó phải xem thật đã mới được! Không biết liệu có thể thấy mấy mỹ nữ sexy không nhỉ?”

“Còn nhỏ mà không lo học cho tốt!” Long Tuyên bật cười gõ vào đầu cậu ta một cái...

Khi nhóm Long Tuyên đi đến khu vực suối nước nóng cạnh Nộ Giang thì đã sắp hoàng hôn, sắc trời vẫn tốt, mặt trời treo ở trên đỉnh núi phía xa xa chiếu ánh sáng màu cam, ráng chiều xuyên qua các tầng mây chiếu xuống Nộ Giang ấm áp, lấp lánh trên con sóng trong veo trên mặt nước, lóng lánh đến chói mắt.

Hội “tắm tiên” chính thức bắt đầu từ ngày hôm sau, nhưng lúc này dân trong thôn đã bắt đầu lục tục cắm trại rồi. Tiêu Lực Dương và Long Tuyên sau khi đi quan sát một vòng, chọn một chỗ cao trên thung lũng, ném hành

lí xuống nhanh nhẹn dựng một chiếc lều ba người hai tầng nhãn hiệu Mobi Garden màu xanh lá cây.

Vị trí Long Tuyền chọn rất khéo, dốc nghiêng hướng lên trên tích thành một cái đài nhỏ, cao hơn nửa mét so với đồng bằng xung quanh, giống như một hòn đảo nhỏ đứng cô lập, chỉ có thể dựng một cái lều và ở được tầm ba, bốn người. Vì thế, dựng trại ở đây tự nhiên cách mọi người một quãng, ít nhất khi thì thậm chí nói chuyện cũng không bị người ở lều bên cạnh nghe lén.

Tiêu Lục Dương quen với việc giấu kín bản thân, tuy lần này rất tán đồng với lựa chọn của Long Tuyền nhưng lúc dựng lều vẫn phàn nàn lẩm bẩm: “Quá chướng mắt rồi, cứ như cái bia cắm ở trên cao nhất, xung quanh chẳng có gì che chắn cả.”

“Chịu dựng vài ngày mà thôi, dù sao chúng ta chỉ cần ‘nhìn’ cho tốt, chắc không có ai lấy chúng ta làm bia đâu.” Long Tuyền hàm hồ đáp, sau đó nhìn khoảng đất trống chẳng có mấy cây cỏ trước lều cười nói: “Tôi nay ăn đồ nướng đi.”

“Không có thịt! Nướng khoai tây à?” Trác Nhất nhớ là lúc ở huyện Lục Khố, Long Tuyền mua mấy gói khoai tây, cà rốt, rau họ... rất lớn, chỉ duy nhất không mua thịt tươi, nhưng có thịt xông khói, vì thế cậu ta vừa hỏi, vừa lấy ra túi ngủ của ba người, xếp đặt trong lều, và treo một ngọn đèn cắm trại màu đen lên.

“Món chính, cá nướng! Ở Nộ Giang có, không cần mất tiền mua. Cá Nộ Giang rất nổi tiếng, là cao lương mỹ vị, thịt rất mềm, đắt từ vài chục đến cả trăm tệ một cân đấy!” Tiêu Lục Dương chỉ dòng sông trong vắt không xa, sau đó tươi cười: “Băng Ghé Nhỏ, đi, trước hết vào rừng nhặt củi với anh đã.”

“Dạ.” Trác Nhất ngoan ngoãn vâng lời cùng với “anh Dương” đi về khu rừng nhỏ không xa bên phải.

Xem xét trên nhiều phương diện như chức vụ, tuổi tác, kinh nghiệm,... cậu ta đều phải nghe lời hai người này, nghiêm túc mà nói, đây là lần đầu tiên anh bạn nhỏ Trác Nhất chính thức được trải nghiệm dã ngoại. Trước đó, lúc huấn luyện sinh tồn trong rừng rậm, ăn đều là đồ sống, còn chưa từng đích thân nếm trải làm sao nhặt củi, nhóm lửa, làm cơm dã ngoại, ngủ cũng chỉ là làm một cái lều che thân đơn giản chịu đựng mấy tiếng mà thôi, không giống với kiểu lều trại du lịch hiện tại này.

Trong rừng cây, Tiêu Lục Dương chỉ bảo Trác Nhất nhanh chóng nhặt những thanh củi thích hợp, sau đó lại tìm mấy cành cây chắc chắn không có nhánh, bảo cậu ta mang về đưa cho Long Tuyên, còn anh ta tự mình rút con dao găm dắt ở eo một mình đi về hướng bờ sông đâm cá.

Lúc Trác Nhất về đến lều trại, chỉ thấy Long Tuyên dùng xẻng nhỏ đào ở chỗ đất trống dưới lều một hố hình chữ nhật sâu khoảng 30mm, đang chôn khoai tây ở hố bên trái.

“Về thật đúng lúc!” Long Tuyên thuận tay đưa cho Trác Nhất một cái xô gấp cầm tay chống nước bằng vải bạt, và một túi thức ăn dạn dò: “Đi rửa mấy cái này đi, sau đó xách một xô nước, còn có cá, Linh Dương bắt được bao nhiêu thì mang về bấy nhiêu.”

“Dạ.” Trác Nhất nhận lệnh gật đầu, làm chân sai vặt khổ cực.

Đợi khi cậu ta xách được ba con cá, xô nước và rửa sạch thức ăn trở về nơi cắm trại, thì giật mình phát hiện ra Long Tuyên đã làm xong hai cái rãnh bếp lò rồi. Trên rãnh kích thước 30x70cm phủ một lớp đá, trên đá gác củi và than, trước sau cái rãnh bên phải xếp hai nhánh cây to cao bằng nhau, trên cành cây bắc thanh gỗ nằm ngang, ở giữa treo một cái nồi.

“Dưa chuột cắt lát, khoai tây cắt khúc.” Long Tuyền đưa cho Trác Nhất một con dao gọt nhỏ, một đĩa sắt lớn làm thớt, còn mình tự làm cá, rửa sạch nội tạng cho vào đĩa sắt nhỏ, sau đó đổ nước sông trong xô vào trong nồi treo, dùng bật lửa châm củi trong rãnh bên phải, lại lấy ra một miếng gừng sống rửa sạch, dùng tay đập nát cho vào nồi, chọn hai con cá nhỏ hơn và ba nhánh hành tây cùng một ít hạt tằm bì cho lẫn vào nồi.

Ồ, nấu canh cá. Trác Nhất tranh thủ lúc hái rau nhìn nhìn động tác của Long Tuyền, xác nhận món canh trong thực đơn tối nay.

“Loại rãnh bếp lò này sau khi châm lửa thì đồng lửa ở dưới mặt đất có thể tránh gió, lớp đá kia là để sau khi lửa tắt vẫn tiếp tục giữ thực phẩm được nóng.” Long Tuyền giảng giải cho Trác Nhất, đồng thời dùng một đĩa sắt lớn làm thớt, thái ớt ngọt và hành tây thành từng miếng nhỏ, gừng tỏi cắt lát dự phòng, sau khi hoàn thành tất cả các công việc chuẩn bị anh cười nhạt nói: “Đã xong!”

Tiếp đó, Long Tuyền ung dung thong thả cầm giá máy ảnh ba chân, bắt đầu chụp cảnh hoàng hôn tươi đẹp của Nộ Giang, xuyên qua ống kính ghi chép địa hình và các du khách xung quanh, tiện thể chụp ráng mây đỏ nơi chân trời mà thường gọi là “mây thấp lửa” và bờ sông vách núi trong ánh chiều tà.

“Cái đó, anh...” Trác Nhất sau khi thái rau xong, nhìn nồi canh cô đơn và rãnh bếp bên trái còn lạnh, không nhịn được mở miệng hỏi: “Sao lại không nướng cá ạ?”

“Cậu biết nướng?” Long Tuyền hỏi lại như vậy.

“Em không biết”, Trác Nhất thật thà lắc đầu. Cậu ta tuy không được mẹ nấu cơm cho ăn, nhưng trong nhà trước giờ chưa bao giờ thiếu người làm

theo giờ, những việc nấu cơm cậu ta quả thực không biết.

“Tôi cũng không biết”, Long thiếu nhún vai nói. “Cho nên phải đợi Linh Dương quay về. Cậu ta mới là đầu bếp, hai người chúng ta đều chỉ là chân sai vặt thôi.”

Hóa ra là, Chu Phong đoán không sai, anh ta đúng là không biết nấu nướng! Siêu nhân cũng không phải là hoàn toàn vạn năng! Trác Nhất trong lòng nghĩ như vậy, sau đó nghiêng đầu mong chờ đầu bếp hiện thân.

Không lâu sau, đồng chí ngư phủ thắng lớn đầy túi trở về, sau đó lập tức hóa thân thành đại đầu bếp, làm hai đĩa lớn cá nướng hương vị đầy đủ, Long thiếu lại đào ra sáu củ khoai tây lớn từ trong hố, ba người bắc canh, uống rượu, bắt đầu ăn uống thỏa thích. Tay nghề của Tiêu Lực Dương đúng là rất tuyệt, hương thơm của cá nướng thậm chí còn bay ra ngoài mấy trăm mét, rượu của anh ta cũng nồng đậm lại thơm phức, rất hấp dẫn sâu rượu.

Lúc dân bản địa bắt đầu dần dần chú ý đến bữa tối thịnh soạn của ba người ở đúng hướng gió này, Tiêu Lực Dương trao đổi bằng mắt, sau đó anh cười cười chỉ về con cá trên cái đĩa lớn chưa ăn ở bếp bên phải, bắt đầu dùng tiếng Lật Túc mời mọi người ở gần đấy qua ném thử.

Món ngon, rượu ngon, lời mời nhiệt tình thêm nụ cười thân thiện, rất nhanh, Tiêu Lực Dương, Long Tuyền, Trác Nhất và người xung quanh quây thành một đám đông. Qua ba tuần rượu, Tiêu Lực Dương và mấy người khách bắt đầu xưng huynh gọi đệ, cầm ống rượu gạo Lật Túc của đôi phương, ôm vai bá cổ cùng uống chung cốc, vừa uống rượu, vừa nói nói hát hát thân thiết trò chuyện.

Long Tuyền không biết tiếng Lật Túc, nên dùng tiếng Côn Minh thêm động tác minh họa giao lưu với người xung quanh, anh còn lấy ra một chiếc

ác-mô-ni-ca thổi một bài hát vui vẻ, hát đối, nhảy múa với bọn họ. Dưới ánh trăng, cả một đám đông cười nói không dứt, vui vẻ vô cùng.

Trác Nhất bị kẹt ở trong, cùng vui chơi, quan sát lời nói hành vi của hai vị quân nhân lão làng của “Ám dạ chi kiếm”, nếu không phải là luôn nhắc nhở mình đây là hóa trang điều tra, thì cậu ta chắc chắn sẽ trở mặt, cứng lưỡi ngay tại trận, liên tục than: Đúng là cao thủ! Chỉ vài ba tiếng mà thôi, đã có thể nhanh chóng “cùng dân hạnh phúc”, “thâm nhập vào quần chúng”, còn khéo léo thăm dò thôn trang, mục tiêu và tình hình liên quan của đương sự!

Nửa đêm, mãi cho đến sau khi ngâm suối nước nóng xong, nằm trong túi ngủ, Trác Nhất trong lòng vẫn tràn trề cảm thán năng lực của hai vị tiền bối, ngay cả ánh mắt nhìn Long Tuyên và Tiêu Lực Dương cũng tràn đầy ngưỡng mộ.

Nửa đêm đầu, Tiêu Lực Dương luân phiên trực, anh cầm ống nhòm ban đêm ngồi cạnh lều nhìn Trác Nhất, nhếch mày, cười nhạt nói nhỏ: “Sùng bái lão tử không? Tiểu tử, cái cậu cần phải học còn nhiều lắm!”

“Đừng cười lẳng lơ như vậy! Ở đây không có gái đẹp cần cậu liếc mắt đưa tình đâu.” Long Tuyên trừng mắt nhìn Tiêu Lực Dương một cái, lại khẽ lẩm bẩm: “Nghỉ sớm đi, hôm nay không quen hàng xóm của nhà che giấu tên ‘Sơn Nô’ đó, ngày mai, ngày kia còn phải tiếp tục tiếp đón họ nồng nhiệt nữa.”

“Cần phải làm quen hàng xóm của hấn ta à?” Trác Nhất nằm cạnh Long Tuyên, liền hỏi khẽ.

Long thiếu trừng mắt nhìn cậu ta một cái, hỏi lại: “Không ở cạnh nhà hấn thì làm sao tiếp cận không chế được?”, nói xong liền tắt đèn.

Sáng sớm hôm sau, lều bạt bên bờ sông dần dần nhiều lên, dưới vách đá, trong động đá, cũng bày không ít giường đệm đơn giản. Trời vừa sáng, bên bờ suối nước nóng đã đầy người, nam nữ, lớn bé, túm năm tụm ba, bắt đầu ngâm mình trong suối, ở chỗ đất trống tương đối bằng phẳng còn bắc giá đu, và khu thi đấu “lên núi đao xuống biển lửa”, bắn nỏ, bốn phía đều là tiếng nói cười huyên náo, hoan hô reo hò.

Long Tuyên và Trác Nhất luân phiên một người trực, còn người kia đưa Trác Nhất đi tắm suối nước nóng hoặc dạo chơi, liên tục cầm máy ảnh chụp lách tách. Tiêu Lực Dương mượn thân phận dân tộc Di, phát huy sở trường ngôn ngữ, buôn chuyện thăm dò xâm nhập vào đám đông; Trác Nhất dùng máy ảnh số nhìn bốn phía giống vẻ một du khách bình thường đang hiếu kỳ xem; Long thiếu thì luôn luôn chọn góc đẹp nhất chụp ảnh, nhìn giống như nhiếp ảnh gia khá chuyên nghiệp, thực chất là đang tìm kiếm hình bóng mục tiêu.

Không ngờ, buổi chiều ngày thứ nhất của hội “tắm tiên”, người anh muốn tìm không tìm thấy, còn người hoàn toàn không ngờ đến thì lại đột nhiên xuất hiện trong ống kính của mình.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Sáu rưỡi tối, Tiêu Lực Dương vừa làm xong cơm tối, thì nhìn thấy Long Tuyên và Trác Nhất ra ngoài đi dạo trở về trại. “Các cậu chuẩn giờ quá nhỉ! Vừa làm xong thì đã về ăn! Bánh chèo thịt xông khói rau hẹ thơm nức mũi, hời cho các cậu chết đi được.”

“Băng Ghê Nhỏ ăn trước, Linh Dương, qua đây, cho cậu xem hình mỹ nữ tó chụp!” Long thiếu không thèm liếc đến bữa cơm tối, mà nhảy luôn lên gò đất ngồi trước lều lôi máy ảnh ra.

“Mỹ nữ nào thế? Rất đẹp à? Thảo nào lại làm cậu quên ăn quên ngủ thế.” Tiêu Lực Dương quen miệng trêu chọc, chân lại thuận đà bước theo, anh ta biết Long Tuyền không phải là quý háo sắc, không thể vì một mỹ nữ bình thường mà tránh người khác nói chuyện với mình.

Long thiếu cũng không nói nhiều, trực tiếp lật đến tấm ảnh cần thiết, đưa cho Tiêu Lực Dương nói: “Nhìn cái này.”

Đây là một tấm ảnh cảnh sắc tươi đẹp, trời xanh, nước biếc, cây xanh, hoa đỏ, đương nhiên, trong đó còn có suối nước nóng hơi nước mờ mịt giống như tiên cảnh, và cô gái xinh đẹp dưới suối.

Một phiến đá lớn hình chiếc bát dưới vách núi hướng nhô ra ngoài, ba mặt là nước sông vây quanh, ở giữa chỗ lõm xuống lại là nước suối nóng nghi ngút, có hơn mười người đang ngâm tắm trong đó, ở bên gần sườn núi, có một người con gái da trắng mặc bikini màu vỏ quýt đang cầm bông hoa gạo đỏ chói tạo dáng chụp ảnh.

“Ô a! Mặc một quá! Áo ngực cài trước và váy xếp ly, đây không thể là thôn nữ? Chậc chậc, cô cầm máy ảnh mặc bikini màu xanh thẫm kia, thân hình càng tuyệt hơn! Cái mông đó cong quá, thật không cần phải dùng váy để giữ kích thước.”

Sắc mặt Long Tuyền trầm xuống, hạ thấp giọng hậm hực nói: “Phóng to xem mặt!”

“Được được!” Tiêu Lực Dương cười đáp, vừa uống canh vừa điều chỉnh kích thước ảnh, sau đó, một giây sau, “phụt” một tiếng phun canh trong mồm ra.

Lâm Lung và Viên Viên! Là hai người bọn họ! Tiêu Lực Dương mặt đầy kinh ngạc nhìn Long Tuyền.

Đây đúng là có duyên mà! Nhanh thế mà đã gặp lại rồi, nhưng mà, thời điểm không tốt lắm, họ đang làm nhiệm vụ! Không thể phân tâm giữa đường được.

“Ngạc nhiên không?” Long Tuyền bĩu môi cười lạnh, “Còn có cái đáng ngạc nhiên hơn cơ! Nhưng mà tớ chưa thể xác định rõ ràng.” Vừa nói, anh vừa thò tay ra ấn nút next, chuyển đến hai bức ảnh sau.

Bức thứ nhất, Lâm Lung đang cười nói với cô gái dân tộc Lạt Túc, cô gái làn da rám nắng nghiêng nửa người, lộ ra một phần ba khuôn mặt.

Bức thứ hai, ảnh chụp chính diện rõ ràng cô gái Lạt Túc đó, cô gái nhỏ môi đỏ, răng trắng, nụ cười sáng láng, tướng mạo cũng không tệ, Tiêu Lục Dương nhìn lại cảm thấy muốn hít phải khí lạnh.

Cô ấy rất giống con gái út của nhà che giấu tên Sơn Nô đó.

“Có thể xác nhận không?” Long Tuyền khẽ hỏi.

Tiêu Lục Dương lắc đầu nói: “Không thể. Bức ảnh trước quá nhỏ quá mờ hồ, góc chụp cũng không tốt, không có cách nào so sánh.”

“Ăn cơm trước đã, tí nữa cậu thăm dò người xung quanh, tôi sẽ đến chỗ các cô ấy xem xem.” Long Tuyền bỗng cảm thấy đau đầu. Trong ấn tượng trước đây cũng cảm thấy Lâm Lung tuy tính cách cởi mở, nhưng kết bạn vẫn rất thận trọng, cho nên, anh ta hoàn toàn không hiểu tại sao cô gái này lại có thể nhanh chóng ở cùng với người bản địa đến như vậy.

Đúng là, mẹ nó chứ, quá to gan rồi! Long thiếu từ lúc đó đã kích động rất muốn chửi mắng rồi.

Hai cô gái trẻ trung xinh đẹp, lại dám đơn độc chạy đến nơi hẻm núi xa xôi này! Cũng không sợ gặp phải kẻ xấu hoặc xảy ra sự cố! Long Tuyền bất giác cảm thấy một sự giận dữ không biết bốc lên từ đâu, nghiến chặt răng, trong lòng âm thầm tính toán.

Lỡ như, cô gái Lật Túc đó chính là người nhà cất giữ tên Sơn Nô đó, lỡ như, cô ta mời hai cô gái thành phố về nhà mình ở, tạm thời không nói đến chuyện có cản trở nhiệm vụ của mình hay không, nhớ lúc ở đây xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao...

Thôi kệ, xe đến trước núi tất có đường, buổi tối thăm dò trước rồi mới quyết định được. Nếu thực sự không được, thì chỉ có thể xuất hiện chào hỏi các cô ấy, rồi bảo họ nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Long Tuyền âm thầm trao đổi ý kiến với Tiêu Lực Dương, tuy nói nhiệm vụ yêu cầu đưa người đi mà không cần đổ máu, nhưng tên Sơn Nô kia quả là một tên đào tẩu rất nhẫn nại, đến bước cuối cùng có thật sự phải dùng dao dùng súng hay không còn chưa chắc chắn.

Nếu đúng là phải đánh nhau, quanh đây lập tức biến thành chiến trường, tên Sơn Nô rất có khả năng lập tức bắt người để tự bảo vệ mình, tục ngữ có câu, quân tử không đứng dưới tường nát, Lâm Lung và cô Viên Viên kia vẫn là nên nghĩ cách đưa đi sớm, không thể để bọn họ ở quá gần nơi tên Sơn Nô ẩn nấp.

Buổi tối, Tiêu Lực Dương cầm theo máy ảnh của Long Tuyền bắt đầu “khoe khoang” ảnh mỹ nữ mà họ chụp được với những người quen xung quanh, mục đích chính là giống như tiện thể hỏi thăm tên họ và địa chỉ của cô gái Lật Túc kia.

Cùng lúc đó, Long Tuyền dẫn theo Trác Nhất âm thầm đến nơi cắm trại của nhóm Lâm Lung.

Khi trên bầu trời đêm xanh thẫm bắt đầu giăng đầy các vì sao, dưới cây hoa gạo màu đỏ cạnh vách núi, dưới ánh đèn điện chiếu sáng, có đến cả trăm người ngồi vây quanh thành vòng tròn, vừa ăn các đặc sản Lật Túc như gà nướng cỏ thơm, bánh nướng không vùng, nhộng ong sữa dê... vừa uống rượu gạo hết lượt này đến lượt khác và bắt đầu cất giọng đối.

Viên Viên vốn có thân hình mê người nên bị mấy chàng trai “bao vây tấn công”, những lời nói hữu hảo nhiệt tình lại có chút ngượng ngùng khiến cô mặt mũi đỏ bừng như quả cà chua, không thể không nhận lời hát một bài, chỉ có điều phải đợi vài phút, cô cần thương lượng với bạn của mình trước.

“Cậu muốn hát bài gì?” Lâm Lung ngồi khoanh chân dưới đất cười hỏi cô.

“Tùy thôi, mau nghĩ cách giúp tớ!” Viên Viên nghẹn lời ôm trán, bổ sung thêm: “Dù sao cũng không thể hát tình ca.”

“Vậy thì...” Lâm Lung suy nghĩ một lát, vỗ tay cười nói: “Hát bài *Tình hữu nghị thiên trường địa cửu* nhé, bài này rất hay, không có tình yêu nam nữ nhưng lại rất tình cảm, thích hợp với trường hợp huynh đệ tử muội các dân tộc hội họp ở đây, tớ đệm đàn cho cậu.” Vừa nói, cô lập tức quay người sang người thanh niên Lật Túc bên cạnh mượn cây đàn “kỳ bố ách” anh ta đang ôm trong lòng, tức đàn tỳ bà đất bản địa.

Lời hát tiếng đàn giao hòa hoàn mỹ, trong đêm bay bổng uyển chuyển, có lẽ không ai ngờ là giọng hát của các cô gái thành phố cũng có thể lãnh lót đến thế, không hề thua kém người bản địa, thậm chí, người kia còn có thể đàn “kỳ bố ách” nhạc cụ truyền thống của dân tộc Lật Túc! Vì thế, không khí nơi hát đối bỗng trở nên vô cùng náo nhiệt.

Sau khi Viên Viên hát xong, ở đó ngoài tiếng hoan hô giọng hát của cô, còn vang lên những tiếng hét: “Cô gái chơi đàn cũng hát một bài đi! Hát một bài đi!”

...

Long Tuyền nhìn thấy hết những cảnh tượng đó, bỗng nhớ lại cảnh tượng lần đầu Lâm Lung đánh đàn tranh hát bài *Biển cả một tiếng cười*, anh nhớ đến bài hát đầy hào hùng, giọng hát sáng đẹp và thần thái thoát tục của cô.

“Chị ấy nhất định sẽ chọn một bài rất hào hùng”, Trác Nhất nấp trong đám đông lăm bằm.

Long Tuyền hơi tò mò nhìn về phía Trác Nhất hỏi: “Cậu đã nghe Lâm Lung hát rồi à?”

“Đâu chỉ là nghe qua, đúng là kí ức cả đời khó quên!” Anh bạn Băng Ghé Nhỏ rất bi phân trả lời. “Khi chị ấy đến Bắc Kinh chơi, kéo em chạy đến quảng trường Thiên An Môn, trước mặt bao nhiêu người mặc quần yếm vừa hát vừa nhảy “rồng” lên bài *Trên Kim Sơn của Bắc Kinh* đậm nét dân tộc Tạng, lại còn cưỡng ép em phải đứng bên cạnh quay video toàn bộ nữa chứ! Giọng hát đó lạnh lốt, hùng hồn đến mức mời cả cảnh sát lẫn quân cảnh nữa! Em lúc đó đúng là chỉ muốn chui xuống đất luôn cho rồi!”

“Quân cảnh?” Quân cảnh cũng quản cả việc du khách hát ở Thiên An Môn sao?

Trác Nhất nhếch miệng khẽ giải thích: “Lúc đó em mặc đồng phục học viên mùa hè, quân cảnh nghi ngờ Tiểu Long Nữ là nữ... bị trúng gió làm loạn.”

Trác Nhất chưa nói xong thì bị tiếng ho nhẹ của Long Tuyền ngắt lời, nhắc nhở cậu ta không nói những từ không thích hợp ở nơi công cộng, nên nuốt chữ “quân nhân” vào trong bụng.

Đợi sau khi Trác Nhất tự thức tỉnh, hoàn hồn nhìn về phía cảnh tượng đó, Lâm Lung đã theo đàn “kỳ bố ách” đứng dậy, tư thế như ôm đàn ghita hát nhạc rock, rất phóng khoáng đàn đoạn nhạc dạo.

Từng lời ca mở rộng cổ họng gào thét, tiếng ca mang đậm phong vị dân tộc, nhiệt tình dâng trào, tưởng như muốn xuyên qua sơn động, rừng cây bay thẳng lên trời xanh. Ngón tay thon dài lướt trên dây đàn tỳ bà Lật Túc, cùng với tiếng hát là tiếng nhạc đệm đầy mãnh liệt kích thích, làm cho rất nhiều người bản địa trên sân ca hát lộ vẻ kinh ngạc, ồn ào cảm thán, rất hoa hòe hoa cải nhé!

“Quả nhiên là ca khúc hào hùng”, Long Tuyền nghe tiếng ca lạnh lạnh của cô lại nhìn thấy cô phóng khoáng tự nhiên đứng giữa sân ca hát say sưa, sau khi hát xong lại nâng ly sáng khoái chạm cốc với các thanh niên Lật Túc vẻ mặt đầy ngưỡng mộ mời cô uống rượu, bất giác thàn than: “Nổi bật thể này, không sợ bị bắt đi làm áp trại phu nhân à?!”

Trác Nhất ngạc nhiên nhìn Long Tuyền một cái, lúc anh ta nói ra câu đó có cảm giác chua chua, ngay cả từ như “áp trại phu nhân” cũng có thể nói ra!

Long Tuyền hình như không để ý đến sự dò xét của Trác Nhất, chỉ thuận tay đóng nắp ống kính máy ảnh lại, lạnh nhạt nói: “Đi, về thôi.”

“Không chào hỏi các chị ấy à?” Trên đường trở về nơi cắm trại, Trác Nhất khẽ hỏi.

Long Tuyền lắc đầu đáp: “Nếu không cần thiết, thì coi như chưa nhìn thấy.”

Theo lý thường, lúc bên cạnh nhóm Lâm Lung chưa xuất hiện đối tượng tình nghi, thì bọn họ đương nhiên không cần xuất hiện, nhưng mà, Tiêu Lục Dương ở lại thăm dò, Long Tuyền liền phát hiện ra anh ta đang đưa mắt ra hiệu cho mình, không cần phải nói đã hiểu là cô gái Lật Túc đó chắc chắn có vấn đề, cũng có nghĩa là từ bây giờ phải theo sát cô ta, thậm chí sẵn sàng chuẩn bị kéo mấy người Lâm Lung tránh xa.

Ba giờ sáng, ba người ở trong lều trao đổi ý kiến, bọn họ hy vọng Sơn Nô có thể xuất hiện tản bộ để có thể hoàn toàn xác nhận dấu vết của hắn, sau đó mới bắt đầu chính thức bám theo. Nhưng mà, một khi hắn xuất hiện, phải dụ bọn Lâm Lung ra, và rất có thể sẽ phải xuất hiện trước mặt tên Sơn Nô, và không được để lộ thân phận.

Cứ như thế, mọi người đều cảm thấy hơi đau đầu.

Đây là lần đầu tiên Trác Nhất thực hiện nhiệm vụ thực chiến ngoài huấn luyện nên hơi căng thẳng; Tiêu Lục Dương thầm yêu Viên Viên, nhìn thấy cô ăn mặc hấp dẫn ngâm mình tắm suối mà mình không thể tiếp cận, mà cho dù có tiếp cận được cũng phải lo nhiệm vụ trước, nên trong lòng cứ luẩn quẩn mãi; Long Tuyền thì không rõ ràng tại sao tâm tình mình không được tốt lắm, thế là, ngồi dựa vào cạnh lều hít thở sâu vài lần để tự điều chỉnh bản thân, tự nhắc mình đừng có buộc xích vào mình trong giờ phút quan trọng.

“Có phải cậu nhìn thấy cô ấy uống rượu đồng tâm với người đàn ông khác, cho nên trong lòng cảm thấy không vui phải không?” Tiêu Lục Dương đột nhiên bật cười châm chọc.

“Câm miệng, đi ngủ ngay!” Long thiếu hăm dọa trừng mắt nhìn anh ta. Long Tuyên quả thực là nhìn thấy Lâm Lung và người thanh niên cho cô mượn đàn tỳ bà uống rượu đồng tâm, động tác đó, hình như còn thân mật hơn cả uống rượu giao bôi của người Hán nữa! Đây là một trong những phong tục tập quán của các dân tộc thiểu số như Lật Túc, Di, Nô,... Hai người ôm vai kề mặt, cùng cầm một chiếc cốc, cùng uống chung một cốc, uống hết rượu đồng tâm không để thừa một giọt nào mới là bạn bè thực sự.

Đồng chí Linh Dương tiếp tục chọc ghẹo: “Long thiếu, đừng có ghen nữa, uống rượu đồng tâm của dân tộc Lật Túc chỉ là một loại lễ nghi đãi khách nhiệt tình mà thôi! Lễ kết hôn của dân tộc Độc Long uống như thế mới có ý là hai người phải sống đến đầu bạc răng long, không xa không rời.”

Long Tuyên ném một câu: “Tớ biết rồi! Không cần cậu phí lời.” Sau đó, anh nhắm mắt, ngậm chặt miệng không nói nữa, chỉ có sắc mặt vẫn u ám.

Cùng lúc ấy, nhóm Lâm Lung và Viên Viên kết thúc hát đối kết bạn, đến một con suối nước nóng nhiệt độ nước hơi thấp ở một chỗ khác trong khe núi, chuẩn bị ngâm mình thư giãn, sau khi tắm xong sẽ đi ngủ nghỉ ngơi.

Mấy ngày sau đó, thời tiết vẫn rất đẹp, trời trong gió mát, bầu trời xanh bát ngát.

Nhóm ba người “Ám dạ chi kiếm” nấp trong chỗ tối quan sát, dần dần phát hiện ra gia đình che giấu tên Sơn Nô đó từ em gái, em trai, bố mẹ, thậm chí cả người anh cả đó, ngày nối ngày lần lượt xuất hiện trong hội “tắm tiên”, còn các cô gái trong lòng hoàn toàn không có phòng bị vẫn cứ trêu đùa, cười nói vui vẻ, vô cùng thân thiết với gia đình đó, đến ngày cuối cùng, còn quen cả khách nhà họ, vị đại thúc mặc trang phục Lật Túc trầm mặc - Sơn Nô.

Sau buổi trưa ánh nắng tươi đẹp, Long Tuyền và Tiêu Lực Dương nhìn thấy các cô tươi cười rạng rỡ đi tham gia thi đánh đu. Nhìn thấy thân hình yếu điệu mặc váy xếp ly ngũ sắc nhẹ nhàng bay lượn như chim én trên không trung, sau đó, lại nhìn thấy bọn họ và người nhà đó cùng uống rượu hát đối, thường ở chỗ cách Sơn Nô không quá năm mét đi qua đi lại vui vẻ như những cánh bướm.

“Đáng chết! Tại sao lại có thể cuốn vào cùng một chỗ thế chứ?!” Tiêu Lực Dương tức giận lắm lắm, nghiêng người nhìn Long Tuyền, vị nhân huynh này cũng đang cau chặt mày.

“Về thôi”, Long Tuyền đột nhiên thu máy ảnh, đặt tay lên vai Tiêu Lực Dương, hướng anh ta về con đường lúc đến. “Tên đó đang nhìn xung quanh, có lẽ phát giác ra ánh mắt của chúng ta.”

“Ngoài ba trăm mét có thể có cảm giác sao?! Xem ra, miếng xương này khó gặm đây.” Tiêu Lực Dương cau mày nhỏ một cái.

Long thiếu gật đầu, đáp khẽ: “Về bàn kế hoạch đã, muộn nhất là tối nay, phải đưa bọn họ về. Hai người này, đúng là chết tiệt, quá to gan! Có thể dễ dàng nhận lời ở nhà người khác thế chứ.” Nói đến đây, anh đột nhiên cảm thấy mình kích động rất muốn lôi Lâm Lung ra mắng té tát một trận.

Xem ra, đây chính là “yêu cho roi cho vọt”.

...

Lúc màn đêm sắp buông xuống, mọi người ở khu suối nước nóng lại tụ tập tạo thành hơn mười sân hát lớn, nam nữ Lật Túc bắt đầu đàn, hát đối, uống rượu nhảy múa.

Son Nô ngồi bên cạnh xem ca hát uống rượu nhạt, đột nhiên cảm thấy lông tơ dựng đứng, sự nhạy cảm như đã thú mách bảo hẳn có người từ đằng sau đang tiến lại gần!

Son Nô bỗng quay người lại, tay phải đặt lên trên khẩu súng giắt bên eo trái, đưa mắt nhìn, đây là một thiếu niên cao gầy rón ra rón rén đi đến, ăn mặc như người thành phố, ánh mắt trong sáng, nụ cười rạng rỡ.

Sau khi nhìn thấy mình bị phát hiện, thiếu niên ngưng cười, sau đó đặt ngón trỏ lên môi, xuyt một tiếng ra dấu cho Son Nô không lên tiếng, sau đó, cậu ta rón rén vòng đến đằng sau Lâm Lung đang chơi tỳ bà, vỗ mạnh lên vai cô, đồng thời kêu to một tiếng: “Ô!”

“A...!” Lâm Lung bị dọa gào thảm thiết, sau khi quay đầu lại thì vô cùng kinh ngạc. “Băng Ghế Nhỏ?! Sao lại là em?! Tên quý này! Dọa chị sợ chết khiếp! Sao em lại chạy đến đây hả?”

Chương 18: Vừa biết tương tư liền sợ tương tư

Đối diện với một loạt câu hỏi của Lâm Lung, trước khi để cô nói ra những từ nhạy cảm, Trác Nhất vội vàng xen vào một câu đầy dụng ý: “Thế chỉ có chị mới có thể đến đây du lịch, còn người khác thì không à? Em năm nay đã học năm thứ tư rồi, nhàn rồi quá nên đi cùng với anh họ đến đây chơi!”

“Em, đang học năm thứ tư sao?!” Lâm Lung kinh ngạc hỏi lại. Đúng là kinh ngạc mà, cô biết rất rõ Trác Nhất đã tốt nghiệp đại học hơn một năm rồi, vừa mới thông qua huấn luyện của đơn vị đặc chủng nào đó, làm sao có

thể là sinh viên năm thứ tư được?! Chỉ có một khả năng duy nhất là cậu ấy đang đi làm nhiệm vụ, nên mới cố ý nói như vậy!

Đúng lúc này, Lâm Lung đột nhiên cảm thấy não mình nổ “đoàng” một tiếng chấn động, giống như gặp phải sấm nổ chớp giạt hoặc như vừa bị đám đông giẫm đạp.

May mà khi Trác Nhất ngồi xuống đã cố ý chặn tầm mắt của cô, nếu không chắc chắn Lâm Lung sẽ nhìn về phía tên Sơn Nô đó. Trước đó cô đã cảm thấy trong đám người này hẳn khá khác biệt, tuổi hơi lớn, không nói nhiều, ánh mắt rất sắc bén, buổi chiều lúc thi bắn cung, có một khoảnh khắc, thậm chí cô cảm thấy trên người hắn phảng phất một loại tà khí rất bức người giống như Long Tuyên lúc trên xe bus.

Sau khi hiểu ra được điều này, Lâm Lung vội ngượng cười, che giấu ý nghĩ của mình thuận theo ý của Trác Nhất nói: “Ngày tháng trôi qua nhanh thật! Nháy mắt mà em sắp tốt nghiệp rồi!”

“Đúng thế!” Trác Nhất đắc ý gật đầu.

“Em chẳng phải là Băng Ghê Nhỏ đó sao?” Viên Viên ngồi bên cạnh tỏ vẻ không hiểu cuộc đối thoại của hai người này, cậu ta chẳng phải đã đi lính rồi sao? Thế là, cô rất ngờ vực hỏi: “Cậu không phải là...”

“Viên Tử!” Đột nhiên có một tiếng gọi lớn chặn ngang câu hỏi của cô.

Viên Viên quay đầu lại nhìn, chợt phát hiện ra chàng thanh niên dân tộc Di vừa mới quen trước Tết đang đứng ở bên cạnh mỉm cười nhìn mình, nụ cười đó rất dịu dàng, giống như cơn gió xuân ấm áp lướt qua. Nhưng mà, động tác của anh ta thì chẳng nhẹ nhàng, dịu dàng chút nào, vừa bước dài hai bước, liền đưa tay ra tóm lấy Viên Viên, kéo lấy cô không cho phân bua rồi quay đầu bỏ chạy.

“Người tôi xin mượn, không trả lại nữa đâu!” Anh ta chạy được vài bước lại quay người cười rạng rỡ hét lên với Lâm Lung, sau đó khảng khái vẫy tay nói: “Bye bye, không cần tiễn!”

Động tác của Tiêu Lục Dương quả thực quá nhanh, chỉ mất một khoảnh khắc, mọi người chỉ có thể trợn mắt, há mồm nhìn theo bóng của hai người dần dần biến mất trong đám đông, mất mấy giây mọi người mới phản ứng, đứng dậy muốn đuổi theo tên “bất cóc” đó.

Lâm Lung vội vàng giải thích: “Không có gì, không có gì đâu, anh ấy là người quen! Người đó là bạn trai cũ của Viên Tử.” Cô hơi do dự, chớp chớp mắt rồi biến hai người đó thành câu chuyện tình yêu nam nữ chỉ vì vấn đề huyết thống dân tộc mà bị các bậc phụ huynh phong kiến cưỡng ép phải chia lìa, nhưng đôi uyên ương mệnh khổ đó vẫn mãi vương vấn tơ lòng, câu chuyện tình yêu hư cấu đó được cô miêu tả cực kỳ sinh động, lại vô cùng chân thực.

Trác Nhất ở bên cạnh nghe mà cười thâm, trong lòng rất khâm phục tâm nhìn xa trông rộng của Long Tuyền, chính anh đề nghị để Tiêu Lục Dương trực tiếp mang Viên Viên đi, đừng để cô ấy nói chuyện, tránh bị lộ. Nhưng mà phương pháp này chỉ có thể sử dụng được với một người, cùng một lúc kéo cả hai người đi là việc rất không khả thi, rất vô lý, vì thế để Lâm Lung ở lại bịa chuyện là lựa chọn bất đắc dĩ.

“Cô ấy là người viết sách, lại từng biểu diễn kịch trên sân khấu, cũng là người rất thông minh, chắc không có vấn đề gì.” Lúc đó Long thiếu đã nói như vậy, đúng như tình hình hiện tại. Trác Nhất xác nhận Long Tuyền quả thực không nhìn nhầm.

Câu chuyện đôi uyên ương mệnh khổ tình cờ gặp lại ở Nộ Giang và tiếp tục mối lương duyên này được kể rất hay.

“Được rồi, không nói về cô ấy nữa”, Lâm Lung nhanh chóng kết thúc việc giải thích sự cố biến mất ngoài ý muốn của Viên Viên, rồi quay sang giới thiệu Trác Nhất với mọi người: “Đây là em kết nghĩa của tôi - Băng Ghé Nhỏ, cậu ấy cũng rất giỏi nhé, mới có mười bảy tuổi mà sắp tốt nghiệp đại học rồi!” Tất cả mọi người trong đội bạn phượng đều gọi tên trên mạng, vì thế cô chỉ gọi là Băng Ghé Nhỏ chứ không nói tên thật là Trác Nhất, cũng không quá bất ngờ.

Sau đó, anh bạn Băng Ghé Nhỏ đã tự mình hạ năm học lại bị Lâm Lung giảm tuổi chỉ cười ngượng ngùng, trong tiếng tán dương của mọi người khiêm tốn chào hỏi.

Giảm tuổi của cậu ta là sự cố ý của Lâm Lung, theo quy định thì tuổi đi lính là mười bảy, thế cũng có nghĩa là cậu ta không thể là quân nhân, chi tiết nhỏ này chưa chắc đã có tác dụng, nhưng có còn hơn không.

“Đúng rồi, cậu đến đây cùng với anh họ nào đấy?” Lâm Lung giả bộ tò mò hỏi, lại chuyển sang chủ đề khác, tránh mọi người hỏi xem cậu ấy học trường nào.

“Chị đoán xem!” Trác Nhất mỉm cười mờ ám. “Em đi cùng với anh ấy và anh Dương đến, chính là người thăm yêu chị ấy, anh ấy bảo em đến đây tìm chị.”

“Thăm... thăm yêu?!” Giọng Lâm Lung bỗng cao vút, phủ nhận: “Ai thăm yêu chị chứ?! Không có!”

“Đừng giả vờ không biết nhé! Con gái các chị đều nói không là có.” Trác Nhất giễu cợt nói. “Buổi chiều nhìn thấy chị và chị Viên chơi đu, chị còn uống rượu đồng tâm với người ta đúng không? Anh em nhìn thấy hận đến nổi suýt nữa nghiền nát cả răng! Thực ra anh ấy cũng rất muốn chạy đến

kéo chị đi, nhưng đáng tiếc là không có lý do chính đáng! Chị hãy nói thật lòng xem, chị kết nghĩa, chị có thể cho anh ấy một cơ hội để anh ấy kéo chị đi không?”

Son Nô ngồi bên cạnh nghe hai người nói chuyện, lập tức nhớ đến buổi chiều có một thoáng cảm thấy có người nhìn mình chằm chằm, hóa ra mục tiêu là bọn họ, nghĩ như vậy, trong lòng hẳn thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng là đáng ghét! Tên nhóc này lại dẫn mối gì thế!” Lâm Lung nghiêng răng day trán Trác Nhất, không bày tỏ ý kiến.

Trác Nhất thấy cô dường như không hiểu ám thị của mình, lại cố gắng đề nghị: “Thật mà, anh em rất rất thích chị! Chị đừng nhìn bộ dạng kiêu căng, ngạo mạn thường ngày của anh ấy, gặp những việc như thế này lại ngại không dám mở miệng, tự trốn vào một góc buồn bực! Chị hãy cho anh ấy một cơ hội để anh ấy thổ lộ nỗi lòng đi! Chỗ bọn em ở cách đây không xa, chị đi với em nhé!”

Nghe được câu nói này, Lâm Lung rất tỉnh táo nhận thức được, bọn họ dự định đưa cô ra khỏi đây, nhưng mà, đi mất cả hai người, lại ở trong tình huống đã hẹn phải ở lại trong thôn trang, như vậy có phải là rất cố ý không? Trùng hợp cũng không thể trùng hợp đến như vậy chứ?

“Ai lại tự dâng đến tận cửa cho người khác thổ lộ chứ?!” Lâm Lung trừng mắt, rất dứt khoát nói: “Chị không đi. Có bản lĩnh bảo anh ta tự qua đây.”

“Được rồi, vậy để anh em qua đây, đợi anh ấy đến rồi xem chị còn nói gì nữa!” Nghe thấy Lâm Lung trả lời như vậy, Trác Nhất cũng cảm thấy rất có lý, chỉ đành thở dài, nhiệm vụ của cậu ta là đưa Lâm Lung về, nếu không đưa được, thì phải ở lại đợi lệnh, quá thời gian Long Tuyền sẽ tự nhiên đích thân đến hiện trường quan sát.

Lâm Lung nháy mắt cười, ôm lấy cây đàn kỳ bố ách mà cô vừa mua được của người bán hàng dân tộc Lật Túc, lại bắt đầu hát một ca khúc mới. Nói nhiều dễ bị lộ, không bằng tiếp tục hát. Cùng lúc đó, trong khi mọi người đang thưởng thức tiếng hát, thì đối tượng yêu thầm của cô cũng đang rất tò mò.

Không lâu sau, dưới yêu cầu mãnh liệt của công chúng cô hát bài *Mối tình đầu khó quên*. Giọng ca ngọt ngào ấm áp, cùng với tiếng đàn, nhẹ nhàng phiêu lãng: “... *Em là sao anh là mây, lúc nào cũng phân ly, mong anh chỉ cho em biết, người tình đầu tiên...*”

Hát đến đây, Lâm Lung bỗng phát hiện bên trái có người thổi kèn acmonica đang từ từ tiến lại gần, khéo léo mà hài hòa tham gia vào khúc nhạc, làm điệu nhạc càng thêm du dương trầm bổng, thậm chí là có thể bù đắp vào điểm còn thiếu của đàn tỳ bà Lật Túc.

Cô quay đầu nhìn sang, một thân hình cao to đang từ nơi ánh đèn yếu ớt chậm chậm bước đến, từ tối bước ra sáng, khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú từ từ được ánh đèn phản chiếu rõ ràng, anh vừa thổi, vừa nhìn Lâm Lung, trong đôi mắt đang chuyển động kia dường như có một đốm lửa nhỏ đang nhảy múa.

Khúc ca đã hết, Long thiếu cũng đến trước mặt Lâm Lung, cứ trầm tĩnh như thế nhìn cô, sau đó nói nhỏ: “Anh đến rồi.”

Long thiếu sợ ánh mắt của mình làm cho Sơn Nô phát giác, vì thế mắt không liếc qua mà nhìn thẳng vào Lâm Lung, nhưng sau khi thổi xong bản tình ca *Mối tình đầu khó quên* này, thì lại có chút diễn giả thành thật mất rồi, ánh mắt thâm tình dào dạt đó làm cho Lâm Lung chần động mãi không nói nên lời.

Cho đến khi mọi người xung quanh lên tiếng cổ vũ, muốn họ “tiếp tục”, cô mới hoàn hồn trở lại. Tiếp tục hát đôi, đương nhiên là sau khi bên gái hát xong một bài thì bên trai phải đối lại một bài, hát hoặc đàn hoặc thổi đàn môi đều được.

Long Tuyên không biết thổi đàn môi của dân tộc Lật Túc, đành phải mỉm cười, tiếp tục thổi kèn acmonica, một bản nhạc xưa của Đặng Lê Quân *Gặp gỡ em*. Khi anh bắt đầu thổi nhạc dạo, mọi người còn chưa kịp nhận ra là anh đang thổi bản gì, mãi cho đến khi có một thanh niên người Quảng Đông trong đội bạn phớt hát theo tiếng nhạc, mọi người mới biết là anh đang tỏ tình rất rõ ràng.

“... Gặp gỡ em, tìm được hình bóng anh yêu trong tim... như nhìn thấy hạnh phúc đang ngưng tụ. Tình yêu đã bắt đầu, tình khó kiềm chế mà thích em. Cùng em ngâm thơ, người làm anh ái mộ chỉ có thể là em... gặp gỡ em là ý trời... từ ngày hôm nay trái tim anh hoàn toàn thuộc về em...”

Lâm Lung mặt đỏ ửng, trong lòng cảm thấy rất khó xử. Thực ra trong lòng cô cũng hiểu, Long Tuyên thích cô, đúng là như Trác Nhất nói, cô chỉ giả vờ không biết mà thôi.

Nhưng hiện tại, phải đáp lại bằng bài hát gì mới thích hợp đây?! Lâm Lung hơi phân vân, cũng không thể thật sự nhận lời tỏ tình của anh ấy, chữ bát còn chưa có một nét phẩy^[1] mà, hơn nữa, ai mà biết anh thật sự muốn theo đuổi mình, hay chỉ đơn thuần vì nhiệm vụ mà muốn biểu đạt tình cảm một cách khoa trương?!

[1] Ý của câu này là: Sự việc còn chưa rõ ràng.

Sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Lung liền đàn hát một bài hát rất nổi tiếng: “Năm mươi sáu ngôi sao, năm mươi sáu nhánh hoa, năm mươi sáu

huynh đệ tử muội là một nhà, năm mươi sáu ngôn ngữ dân tộc hợp thành một câu nói... ”

Bài hát còn chưa hết, thì một loạt tiếng xì vang lên, mọi người lần lượt chỉ trích cô đang trốn tránh, đối đáp qua loa.

“Ai nói là đối đáp qua loa chứ, bài hát này cũng rất hợp cảnh! Chúng ta ở đây chính là tụ hội các dân tộc mà.” Lâm Lung cương từ đoạt lý phản bác.

“Hợp cảnh, nhưng đây không được coi à hát đối!” Trác Nhất nhìn Long Tuyền, hét to: “Anh, thôi thêm một bài *Quê cũ tình nồng* đi, đừng để chị ấy trốn nữa!”

Quê cũ tình nồng? Lâm Lung còn chưa kịp phản ứng lại xem nội dung của bài hát này là gì, thì đã nghe thấy Long Tuyền bắt đầu cất giọng hát.

Giọng hát của anh hơi trầm nhưng khá hay, tiếc là lời bài hát lại làm người ta rất khó xử: “*Trên núi không có đường, đường khó đi a, ... tiểu ca muốn đi thăm tiểu muội a, không sợ núi cao đường gập ghềnh a! Trên núi có đá, to lại cứng a! Tiểu ca không sợ đá cứng a, chỉ sợ lòng dạ tiểu muội cứng a! ... Tiểu muội yêu tiểu ca vì thân hình cường tráng a, tiểu ca yêu tiểu muội vì thân hình yếu điệu a! ... ”*

“A!” Lâm Lung rất muốn đào một cái hố rồi tự nhảy xuống, bắt lực che mặt ôm đầu, lẩm bẩm rên rỉ: “Xin anh, đừng hát nữa mà!”

Trác Nhất đứng bên cạnh cười ngoác miệng, hơn nữa còn nói những lời trêu ghẹo đáng sợ, làm cho Lâm Lung bực tức chạy đuổi đánh cậu ấy, sau đó, rất bi kịch là, cô bị bạn Băng Ghé Nhỏ cố ý dẫn đến một vị trí rất khéo léo để cho đầu va thẳng vào người Long Tuyền.

“Ôi chao! Chui vào lòng dâng tặg rồi.” Trác Nhất sung sướg thỏ lộ giúp cô.

“Hừ...” Lâm Lung bực bội hừ một tiếng, rất đau buồn phát hiện ra, trong tiểu thuyết, trong phim truyền hình, khi nữ chính va phải nam chính, thì sẽ là vô ý môi chạm môi, hoặc là môi dán vào ngực, tặ nhất cũng là má dựa vào ngực rắn chắc, còn cô thì lại có thể là trán đặm thẳng vào phần ngực cứng như sắt!

Nhìn rất rõ ràng là ngực dưới, chứ không phải là lòng ngực! Một người ở dưới một người ở trên, đây chính là hậu quả không lặng mạn do việc chênh lặch chiều cao quá nhiều...

Sau đó, Lâm Lung cũng không cần phải suy nghĩ đến vấn đề chiều cao hoặc lặng mạn nữa, vì cô nghe thấy tiếng Long Tuyên nói nhỏ bên tai: “Em bị tặo chân rồi, đứng không vững nữa kìa.”

Tiếng thì thầm mang theo một luồng khí nóng phả vào vành tai Lâm Lung, cảm giác ngứa ngáy nhòn nhột, làm cho toàn bộ cơ trong cơ thể cô đều co lại, gót chân cũng mềm nhũn.

May mà định lực của Lâm Lung rất tốt, mặc dù bị cái ôm thân mật đột ngột và giọng nói trầm thấp làm cho mơ hồ, nhưng cũng không đến nỗi mất nhận thức, đáp lại một câu: “Em không bị tặo chân.”

Cô chỉ thuận theo ý Long Tuyên giả bộ như chân trái rất đau, để anh dìu từ từ ngồi xuống.

Tại sao lại phải bị “tặo chân”? Tiếp theo còn muốn làm gì nữa? Lâm Lung nghi hoặc nhìn Long Tuyên đang ngồi xổm cạnh chân mình, kinh ngạc phát hiện ra, anh đang đưa tay ra giúp mình cởi dây giày!

Không lẽ còn phải bóp chân?! Lâm Lung cô nương tiếp tục choáng ròi, trong lòng nghĩ, diễn kịch mà diễn cả bộ thì cũng chỉ đến mức này thôi chứ?! Phụ nữ thời cổ đại chỉ có thể cởi giày để chân trần trước mặt người đàn ông của mình thôi!

Đây là gót sen ba tác đáng yêu của em, anh sắp xâm phạm nó rồi.

Long thiếu nhanh nhẹn cởi tất của Lâm Lung ra, giả bộ như đang xem xét, đó là một bàn chân nhỏ nhắn, trắng trẻo, xinh xắn, dùng mắt ước lượng chỉ dài khoảng bảy tác, Long Tuyền, một người đàn ông khung xương to lại cao 1m85, chỉ cần một bàn tay đã có thể nắm trọn, anh nhẹ nhàng xoa bóp mắt cá chân Lâm Lung, cảm giác đó vô cùng kỳ diệu, giống như là đang vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Cùng lúc ấy, Lâm Lung trong lòng đang gào thét: “Ông trời ơi! Có cần thiết phải giả vờ thật đến như vậy không?! Tôi có thể cho rằng đại ca đây đang nhân cơ hội lợi dụng không?” Cô khó xử nhìn động tác của Long Tuyền, rất rõ ràng cảm giác được bàn tay hơi thô ráp của anh đang xoa bóp mắt cá chân của mình, thậm chí cảm thấy da mình bắt đầu nóng dần lên.

Sau đó, Long Tuyền lấy lý do Lâm Lung bị trẹo chân cần có bạn bè thân thiết chăm sóc, giúp cô từ chối lời mời ở lại làm khách của người nhà Sơn Nô đang ần nấu, cùng với Băng Ghé Nhỏ thu dọn hành lý, lều bạt của Lâm Lung và Viên Viên, dẫn cô trở về trại của mình - Viên Viên đã ở đó rồi, Lâm Lung “bị thương” phải ở cùng với bạn thân của mình thì mới thuận tiện.

Việc bọn họ rời đi làm cho Sơn Nô cũng cảm thấy nhẹ nhõm, mời Lâm Lung ở lại là do cô con gái út nhà họ tự ý quyết định, người đang lẩn trốn như hẩn đi ra ngoài tắm nước nóng đã là hành động cực kỳ to gan rồi, làm sao có thể đồng ý để hai người lạ vào ở sát vách với mình?! Huống hồ, trong mắt hẩn, Long Tuyền cũng giống như người lẩn lộn trên đường phố,

toàn thân tiềm ẩn tà khí và tính xâm lược, hẳn không muốn có bất kỳ tiếp xúc nào để tránh gây thêm rắc rối.

Lời từ chối uyển chuyển của Long Tuyền đương nhiên là kết quả mà hai bên đều rất hài lòng.

Để thể hiện một cách chân thực việc “trạo chân không thuận tiện”, Long Tuyền bế Lâm Lung cùng quay về. Đây là lần thứ hai trong đời Long Tuyền bóp chân con gái, cũng là lần thứ hai bế con gái. Người thứ nhất là một học sinh anh cứu được trên công trường bị tằm bê tông đúc sẵn sắp rơi vào người khi anh đang học đại học năm thứ nhất. Anh bế cô bé đó đến bệnh viện và khi bác sĩ điều trị thì giúp bác sĩ nắm chặt mắt cá chân của cô bé đó.

Cho đến hôm nay, Long Tuyền không còn ấn tượng gì nhiều về diện mạo của cô bé ấy nữa, chỉ còn nhớ đó là một cô bé có dáng vẻ của một học sinh, tóc ngắn vén qua tai, mắt to đeo kính, dáng người nhỏ nhắn. Cô bé đó nhìn rất yếu ớt, nhưng trong cốt cách lại lộ ra cảm giác rất kiên cường, đã trở thành một vết tích trong tim Long Tuyền không thể nào xóa được, thậm chí trở thành một hình mẫu tham khảo để anh lựa chọn bạn gái.

Người phù hợp với cảm giác này rất ít, vì thế anh cứ mãi cô đơn, lãng phí thời gian đến tận bây giờ, cho đến khi gặp được Lâm Lung, cũng là người trong nhu có cương giống như vậy.

Nhìn thấy Lâm Lung bay lượn, vui cười trên giá đu trong khóm hoa rừng, nhảy múa vui vẻ trong ánh đuốc rực rỡ, ca hát dưới ánh trăng mờ, Long Tuyền cuối cùng đã xác định được tâm ý của mình, anh đúng là rất thích cô gái phóng khoáng tràn đầy sức sống này.

Khi cô vui, bản thân anh đứng bên cạnh nhìn cũng cảm thấy trong lòng rất dễ chịu; khi cô thân mật với thanh niên khác, trong lòng lại cảm thấy rất

khó chịu; nhìn thấy cô vô tình rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, thì thậm chí không nhìn được muốn quát mắng cho một trận!

Nếu đổi sang một người con gái không có quan hệ gì, anh làm sao có thể cuống quýt lo lắng? Tuyệt đối là vô cùng bình thản, điềm tĩnh đứng ở bên cạnh quan sát. Làm gì có như bây giờ, người đã lừa được ra rồi, trong lòng vẫn có chút thấp thỏm nghĩ lại mà sợ, đến cả nhịp tim cũng đập nhanh hơn gấp bội!

Đương nhiên, tim đập nhanh chủ yếu còn vì người đẹp đang ôm trong lòng, bất giác bị mùi hương ấm áp làm cho mê mẩn, đầu óc mụ mị.

Còn Lâm Lung đang nằm trong vòng tay của anh thì tim đập điên cuồng, đỏ mặt tía tai. Bình sinh lần thứ hai tự mình thể nghiệm cái ôm “công chúa” trong truyền thuyết, trong lòng cô thấy rất cảm khái.

Lâm Lung bất giác nhớ lại môi tình đầu của mình, người học viên quân đội ôm cô chạy nhanh qua hai con phố. Cả hai người đều cho cô cảm giác rất chân thực, rất đáng tin cậy.

Nhưng mà, cứ dựa vào người ta như vậy đúng là có chút e ngại, hình như quá thân mật, thế là Lâm Lung hơi đỏ mặt thở hỏi: “Cái đó, có thể cho em xuống tự đi không?”

“Sắp đến nơi rồi.” Long Tuyền không đáp ứng, thấp giọng giải thích, diễn kịch phải diễn đến cùng, tránh bị lộ, còn tâm tư cá nhân thì lại là, anh muốn ôm thêm một lát nữa, muốn hưởng thụ thêm cảm giác tiếp xúc mềm mại, nhẹ nhàng này.

Cô ấy chắc cũng hơi thích mình thì phải? Sau khi quan sát sắc mặt Lâm Lung có chút thẹn thùng, Long Tuyền thầm đoán như vậy, sau đó quyết

định, sau khi nhiệm vụ hoàn thành phải cố gắng thêm một lần nữa, tỏ tình thử xem liệu có khả năng phát triển quan hệ yêu đương hay không.

Đợi đến khi bọn họ về đến trại, Tiêu Lục Dương đã đến bờ sông mai phục tiếp tục theo dõi, Trác Nhất về trước đang giúp bọn Lâm Lung dựng lều, còn Viên Viên thì đang ngồi ngơ ngẩn trong lều của ba người đàn ông, nhìn Lâm Lung cúi người bước vào, vội vàng nắm lấy tay bạn, hơi căng thẳng hỏi nhỏ: “Rốt cuộc là chuyện gì thế? Kéo tớ đến đây mà chẳng có một câu giải thích, lại còn không cho ra ngoài, không cho nói to!”

“Tớ cũng không biết.” Lâm Lung bất lực trả lời. “Anh ấy cũng không nói gì cả, chỉ yêu cầu chúng ta không đến gần người nhà trước đây cùng chơi nữa, phải ở đây cùng với bọn họ hai ngày, sau đó nhanh chóng rời đi.”

“Cậu đoán nguyên nhân là gì?”

Lâm Lung cẩn thận nhìn ngó bốn phía, thì thầm: “Đại khái là vị đại thúc đó có vấn đề, là mục tiêu của bọn họ.”

“Không, không thể nào là loại mục tiêu đó chứ?” Viên Viên dùng tay phải làm động tác như dùng dao chặt từ trên xuống dưới.

“Tớ không biết.” Lâm Lung đau khổ lắc đầu. “Dù sao cũng phải nghe lời bọn họ, ở lại hai ngày rồi biến! Đừng gây thêm phiền phức cho họ, cũng không tự tìm phiền phức cho mình. Cậu không biết, vừa rồi mình phải phối hợp với Băng Ghế Nhỏ diễn kịch trước mặt đại thúc đó, chân cứ mềm nhũn ra! Cái Tết này của bọn mình đúng là quá kích thích...”

Viên Viên đồng ý gật đầu, rồi buồn bã đáp: “Đúng vậy.”

Trong tâm trạng chờ đợi, nơm nớp lo sợ của hai cô gái, thì cái Tết đầy kích thích đã tuyên bố bế mạc rất nhanh, Lâm Lung và Viên Viên quả thực

chỉ cần ở trong trại có hai ngày, sau đó sáng sớm ngày thứ ba được Tiêu Lục Dương đưa ra bên xe khách của huyện Lục Khố, trực tiếp “áp giải” lên xe khách đang chờ xuất bến, rồi mỉm cười vẫy tay tạm biệt hai cô.

Ngay sau đó, anh lập tức trở về địa điểm đã hẹn với những thành viên khác của “Ám dạ chi kiếm”, bàn giao tình hình bố trí nhiệm vụ, rồi quay người trở về trại trong núi hội họp với Long Tuyền. Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi đã nắm được quy luật sinh hoạt của Sơn Nô, khi mọi người còn ngủ say, mấy vị sĩ quan đặc chủng hóa thân thành mấy bóng đen nhanh như điện xoẹt đi qua những cái bẫy cảnh giới mà Sơn Nô bố trí, trong sự yểm hộ của thuốc gây mê không một chút động tĩnh “lấy trộm” một người còn sống to lớn ra khỏi sơn trại, tiện thể còn bố trí hiện trường giả như hấn tự mình dờ đi tại khu nhà ở.

Mọi việc đều rất thuận lợi, chỉ là giữa đường bàn giao Sơn Nô cho đội chống ma túy, phát sinh một tiết mục nhỏ, Sơn Nô vốn đang bị hôn mê lại tỉnh dậy sớm hơn dự tính, nhân lúc Trác Nhất ở bên cạnh không phòng bị muốn thoát thân lần nữa!

Đương nhiên, Băng Ghé Nhỏ cũng chẳng phải loại dễ bắt nạt, ba đám hai đạp xông lên khiến Sơn Nô không đạt được mục đích, nhưng mà hấn trốn thoát không được hình như lại nuốt một vật gì giống như nút áo, muốn tự sát! Sơn Nô hiểu rất rõ, nếu hấn chết nhanh một chút thì tuyệt đối sẽ dễ chịu hơn bị bắt giữ. Đám người này không biết là đạo tặc hay là cảnh sát, nhưng dù là ai, nếu đã tốn nhiều công sức âm thầm bắt sống hấn như vậy, thì tuyệt đối là muốn cạy mồm hấn để moi tin.

Thăm tra, chắc chắn là vô cùng khổ sở, không bằng chết cho nhẹ nhàng. Đáng tiếc là, mục tiêu của bọn Long Tuyền lại là để hấn muốn sống không được, muốn chết chẳng xong.

Tiêu Lực Dương nhìn Sơn Nô lại bị đánh ngất lần nữa, ngờ vực hỏi: “Cậu rút cuộc nhìn có rõ không? Hẳn đúng là nuốt cục đồng?” Tên đó bị bịt mắt khóa tay sau lưng, làm sao có thể nuốt đồ gì được?

“Em không biết, có động tác cúi đầu như vậy, nút áo đúng là cũng thiếu một cái, nhưng em không xác định được là có nuốt hay không?” Trác Nhất mở to đôi mắt ăng ặc nước mắt, rất sợ Sơn Nô đúng là nuốt cái gì tự tử, người chết không có giá trị gì, lãng phí công sức mai phục gần một tuần của bọn họ.

Mọi người vì muốn chăm sóc cho người mới, nên để cậu ta phụ trách áp giải, chính là muốn cho cậu ta cơ hội được khen thưởng, thế mà cậu ta lại để xảy ra sơ suất như vậy! Quá mất mặt.

Nghĩ như vậy nên Trác Nhất rất lo lắng hỏi: “Liệu nuốt cục áo có chết không?”

Tiêu Lực Dương nhìn cái cục áo hình ngôi sao lục giác góc cạnh rõ ràng của Sơn Nô, do dự đáp: “Cơ bản là không thể. Nhưng không loại trừ trường hợp rất xui xẻo, làm rách chỗ không được rách, dẫn đến vỡ đường tiêu hóa, xuất huyết, sau đó dẫn đến phát sinh bệnh khác rồi chết, hoặc là cục đồng bị dịch vị ăn mòn phân giải ra chất độc, trúng độc mà chết.”

“Vấn đề đơn giản như vậy, lải nhải mãi làm cái gì!” Long Tuyên đang ngồi ở ghế phụ ngủ bù cuối cùng không chịu được lên tiếng, ra lệnh dừng xe ở trước một cửa hàng sủi cỏ Cáp Nhĩ Tân, sau đó dặn dò Trác Nhất: “Cậu đi mua một nắm rau họ, rồi nhúng qua nồi nước sôi mang lại đây, nhét hết vào mồm hắn.”

“Hả?” Trác Nhất nghe không hiểu, hỏi lại.

Long Tuyền trầm giọng nói: “Hả cái gì mà hả?! Bảo cậu lấy rau họ chần mềm mang lại đây nhét từng cọng vào mồm bắt hẩn nuốt! Có chín hay không không vấn đề gì, quan trọng động tác phải nhanh!”

Băng Ghé Nhỏ vâng lời đi ra, sau đó mang một chậu về, cạy mồm Sơn Nô, nhét vào mồm hẩn một nắm rau họ, sau đó nghi ngờ hỏi lại: “Làm như vậy, có tác dụng không ạ?”

“Có tác dụng. Cho dù hẩn nuốt cái gì vào, thì ngày mai nó sẽ quẩn vào đám rau họ mà đại tiện ra, đây là phương pháp xuất phát từ trung tâm điều trị cai nghiện ma túy.” Long Tuyền vừa nói, vừa tỏ vẻ không quan tâm xua tay, lạnh lùng ra lệnh: “Tiếp tục, lái xe.”

Sau khi bàn giao Sơn Nô còn nguyên vẹn không bị tổn hại cho đội chống ma túy, Long Tuyền lại đến họp tại Quân khu Vân Nam, cho đến tận buổi chiều ngày 19 tháng 2 anh mới có thời gian gọi điện cho Lâm Lung, hỏi xem cô có trở về nhà bình an hay không, kết quả câu trả lời đầu tiên của Lâm Lung lại làm cho đỉnh đầu đồng chí Long Tuyền tóe lửa.

Chỉ nghe thấy cô gái ở đầu kia điện thoại cười khúc khích đáp: “Em không về nhà, em đang đi du lịch ở thành phố Côn Minh!”

Du lịch?! Hóa ra vẫn có thể rong chơi ở bên ngoài! Long Tuyền nghe mà đầu óc muốn nổ tung, ngay lúc đó muốn mắng cho cô một trận: Liệu em có thể ngoan ngoãn đi về nhà được không!

Đúng là điếc không sợ súng!

Nghĩ lại thì cho dù mình có nổi nóng cô cũng không thể hiểu được lý do thực sự. Long Tuyền cố gắng nhẫn nhịn, cuối cùng nén lại cơn giận, ôn hòa nói mình cũng đang ở Côn Minh, sau đó mời Lâm Lung cùng ăn tối. Anh cảm thấy mình cần phải nói chuyện tử tế với cô gái vui vẻ lạc quan này,

không chỉ là cần phải tỏ tình, mà còn muốn chỉ cho cô thấy bộ mặt thật sự của xã hội này.

Cô ấy không biết rằng tên Sơn Nô đó là một tên đại ác, chỉ cần cảm thấy bản thân gặp nguy hiểm là sẵn sàng xả súng vào người khác; cô cũng không biết rằng trong ba, bốn ngày đó cô chỉ cách cái chết có một đường tơ kẽ tóc, cô sinh ra trong thời kỳ hòa bình và sinh sống dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ không có những bóng đen, ngoại trừ ti vi và phim ảnh, không nhìn thấy những kẻ xấu thực sự, không biết cái gì gọi là thế giới hiểm ác, cái gì là tội ác tà trời.

Vì thế, cô mới cả gan ra ngoài đi chơi, mà hoàn toàn không có sự phòng bị. Trong trường hợp này, chẳng qua không xảy ra chuyện gì, một khi xảy ra chuyện thì nhất định là rất nghiêm trọng! Rất cần thiết phải nói chuyện nghiêm túc với cô.

“Em đang ở Đông Tự Tháp trên phố Thư Lâm à? Anh đang ở đường Bắc Kinh khu Bàn Long rất gần thôi. Anh sẽ đến tìm em ngay.” Long Tuyên nói đơn giản, sau đó dứt khoát cúp máy, bước nhanh ra khỏi cổng quân khu, vẫy tay gọi một chiếc taxi, chạy thẳng về hướng Đông Tự Tháp.

Đông Tự Tháp, con đường gần đó và Tây Tự Tháp đối diện phía xa là một trong những thắng cảnh nổi tiếng của thành phố Côn Minh, thời Minh đã có câu thơ nổi tiếng “Hai tháp Thành Nam cao cheo leo” để miêu tả vẻ đẹp của nó. Hai tòa tháp đều được xây dựng vào thời Đường Nam Chiếu, cao hơn ba mươi tư mét, sừng sững nguy nga. Ở bốn góc đỉnh tháp của Đông Tự Tháp có bốn con chim Garuda làm bằng đồng, nghe nói khi xây tòa tháp này, mỗi lần gió Tây Nam nổi lên là chim Garuda cũng kêu “u u”, rất thú vị.

Đến nay, tiếng kêu của chim đã không còn nữa, nhưng Đông Tự Tháp trải qua những thăng trầm vẫn đứng sừng sững giữa trời xanh, trở thành

thắng cảnh du lịch của mọi người. Lâm Lung đã ăn cơm từ sớm, đi từ đường Giáo Trường khu Quan Độ đến Tây Tự Tháp thăm quan, sau đó lại trở về Đông Tự Tháp chụp ảnh, vẽ phác họa, tiêu phí mấy tiếng ở đây.

Khi Long Tuyền đến phố đi bộ giữa Đông Tự Tháp và Tây Tự Tháp thì đã năm giờ chiều, không biết từ lúc nào bầu trời bỗng lất phất mưa bay, anh bước nhanh qua cổng tò vò của Cận Nhật Lâu, đi về phía Đông Tự Tháp màu xám xanh sừng sững vươn thẳng lên trời xanh. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy một cô gái mặc áo gió màu hồng đào, che ô màu đỏ, ngồi xôm dưới đất, đang ngược nhìn chăm chú chụp ảnh tòa tháp trong mưa bụi.

Khi tiếng giày da bước trên đường đá vang lên rõ rệt tiến lại gần, sau đó đứng im sau lưng cô không xa, Lâm Lung giống như có linh cảm, không đợi Long Tuyền gọi cô đã nhanh chóng đứng dậy, quay đầu nhìn.

Long Tuyền mặc quân phục mùa đông của sĩ quan cấp tá, đứng yên lặng trong cơn mưa bụi mờ mịt nhìn cô gái anh yêu, sắc mặt anh hơi nghiêm túc, nhưng nét mặt trang trọng đó, lại thêm chiếc mũ sĩ quan, áo cổ đứng màu xanh, quần ly thẳng tắp, càng tôn nên vẻ anh tuấn, uy vũ của anh.

“Xin lỗi, để em đợi lâu.” Long Tuyền nhìn cô, ngữ điệu ôn hòa.

“Không, không sao.” Lâm Lung chỉ cảm thấy trái tim mình bỗng nhiên bắt đầu đập nhanh. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Long Tuyền mặc quân phục, hoàn toàn không thể ngờ được là anh lại đẹp trai đến mức này! Không phải là khuôn mặt đẹp, mà là bộ quân phục này làm tôn nên vẻ anh tuấn oai hùng, cảm giác rất “đàn ông”, làm người ta không tự chủ được mà ngắm nhìn mãi.

Thường phục mùa đông của sĩ quan cấp tá là vải ni có 70% cotton, chất lượng không hề thua kém so với âu phục, mặc vào trông rất quyền rũ, thêm nữa thân hình Long Tuyền vốn cũng rất đẹp, đúng là một cái giá treo quần

áo chất lượng cao, do đó, khi anh phóng khoáng bước đi trên đường đã thu hút không ít ánh mắt của các thiếu nữ xung quanh.

Lâm Lung cũng chú ý đến điểm này, trong lòng thầm xao động, cười nói: “Vừa mới bắt đầu mưa, anh đến thật đúng lúc, ‘mưa bụi thắp đôi’ vốn là một trong tám thắng cảnh nổi tiếng trước đây của Côn Minh! Anh giúp em chụp một kiểu ảnh nhé.”

“Được.” Long Tuyền đáp lại một tiếng, sau đó chuyển áo khoác ngoài ở trên cánh tay phải sang tay trái, đón lấy máy ảnh từ tay Lâm Lung, theo yêu cầu của cô đổi vị trí đến mấy lần, chụp gần mười kiểu ảnh ở các góc độ và cách tạo dáng khác nhau.

Lâm Lung vừa chụp ảnh vừa đắc ý nghĩ thầm: “Nhìn đi, nhìn đi, ca ca sĩ quan đẹp trai này đang bị tôi sai bảo đây! Các người ngưỡng mộ chưa, oa ha ha ha!”

Chụp ảnh xong, Lâm Lung đứng bên đài hoa nhận lấy máy ảnh Long Tuyền đưa trả, mãi cho đến lúc đó, cô gái bé nhỏ Lâm Lung được hai bậc thềm dưới hiên nhà tôn cao lên cuối cùng cũng có thể nhìn ngang so với đối phương, lúc này cô mới phát hiện, quân hàm trên vai đồng chí Long Tuyền lại là hai gạch hai sao!

“Ôi chao, anh đã là hai gạch hai sao rồi?! Thật lợi hại!” Lâm Lung ngạc nhiên tròn tròn hai mắt.

Cô còn nhớ nửa năm trước lúc đi xem mặt Long Tuyền mới là thiếu tá, thế mà nháy mắt đã là trung tá rồi! Sĩ quan cấp tá phải là bốn năm mới tăng một bậc, điều đó có nghĩa là, anh chưa đến hai mươi sáu tuổi đã là thiếu tá! Nếu như thuận lợi, thì chưa đến bốn mươi tuổi đã là đại tá rồi?

Không hổ là tốt nghiệp thạc sĩ, học vấn cao khởi điểm cao, năng lực lại giỏi, giỏi đến mức người khác không thể che lấp ánh hào quang đó, cho dù không dựa dẫm, luồn cúi thì cũng có thể lên đủ nhanh đủ cao. Cường nhân đấy! Lâm Lung trong lòng cực kỳ hâm mộ, sau đó nảy ra một ý nghĩ, nếu như có thể biến người đàn ông này thành tài sản sở hữu cá nhân của mình, thỉnh thoảng dắt ra ngoài đi dạo, thì đúng là nở mày nở mặt.

Là người thì ai cũng chuộng hư vinh, Lâm Lung cũng ăn cơm gạo mà lớn lên, chứ không phải uống nước suối, tự nhiên cũng không có lý trí mà mơ mộng viễn vông, thỉnh thoảng cũng nảy sinh loại tâm tư tiểu nữ nhi này. Trong giờ phút này, cô chỉ hưởng thụ cảm giác mơ mộng đó, mà không hề suy nghĩ đến những cái làm mất hứng như sự nguy hiểm, bận rộn trong công việc của đối phương.

Long Tuyên đối với sự tán dương của cô thì không có phản ứng thừa thãi nào cả, chỉ đơn giản đáp lại một tiếng, sau đó hỏi: “Tiếp theo em muốn đi đâu?”

“Em muốn tìm vị trí chụp ảnh Đông Tự Tháp và Tây Tự Tháp đối vọng từ xa trong mưa bụi. Nhưng mà, không biết đứng ở đâu chụp mới thích hợp.” Lâm Lung ngược nhìn Long Tuyên chờ đợi, trong lòng thầm nghĩ, anh đến cả cái quán trà nhỏ trong công viên Nhân dân cũng có thể tìm thấy, thì tìm một nơi thích hợp để chụp ảnh chắc cũng không phải là việc khó khăn gì.

Quả nhiên, chỉ thấy Long Tuyên không chần chừ chỉ về phía bắc phố đi bộ, nói ở đó có mấy quán ăn, về lý thuyết tầm nhìn chắc cũng không tồi, có thể đi đến đó đứng ở cửa sổ tầng cao nhất chụp ảnh, tiện thể giải quyết bữa tối.

Sau khi Lâm Lung đồng ý, Long thiếu lập tức thuận tay nhắc túi hành lý của cô lên, bước trước nửa bước bắt đầu dẫn đường.

Một lát sau, Lâm Lung rất nghi hoặc phát hiện ra Long Tuyền hình như lại khôi phục vẻ trầm ngâm ít nói lúc mới quen, cả đoạn đường chẳng nói được mấy câu, cũng không cười, như tâm sự để tận đâu đâu hoặc là trong lòng chất chứa tâm sự.

Là tâm sự gì vậy? Nếu như tâm sự không tốt thì không nên mời mình ăn cơm chứ, cứ trực tiếp tìm một chỗ để nổi giận phát tiết ra có phải là tốt hơn không. Tâm sự, hơn nữa là tâm sự có liên quan đến mình, trong tiếng sấm nổ sét đánh, Lâm Lung chợt nảy ra một ý nghĩ, anh ấy, không phải là đến tìm mình để tỏ tình đấy chứ?!

Phụ nữ, đại đa số là động vật nhạy cảm, sinh vật giống đực nào ở bên cạnh có thích mình hay không, trừ phi là quá trì độn, thì dù ít dù nhiều cũng đều có chút cảm giác. Khi ở khe núi Nộ Giang, Lâm Lung rất rõ ràng phát hiện ra tâm tư của Long Tuyền, chỉ là đối phương không nói thẳng ra, nên cô cũng giả bộ không biết mà thôi.

Bây giờ anh định cởi bỏ lòng mình nghiêm túc thổ lộ? Lâm Lung âm thầm thấp thỏm, khi đi theo sau Long Tuyền đến quán ăn, trong lòng cô bắt đầu tính toán, nếu như anh thật sự nói ra, mình phải trả lời như thế nào, nếu như anh đưa ra thỉnh cầu hẹn hò tìm hiểu, mình nên nhận lời hay không nhận lời? Suy nghĩ một cách lý trí, thì vì tương lai sau này không phải vất vả khổ sở, nhất định phải từ chối, nhưng mà, anh lại đúng là kiểu mẫu mà cô rất thích!

Cho đến khi đứng trong một gian nhỏ của nhà hàng đậm chất Vân Nam, trong lòng Lâm Lung vẫn không ngừng suy tính, may mà Long Tuyền cũng không hỏi chuyện cô, hai người đều chìm đắm trong tâm sự của mình, đây cũng là một sự hòa hợp trong yên lặng.

Một lát sau, Lâm Lung đang nhòai người ra trước cửa sổ thì nghe thấy Long Tuyên đứng cạnh bàn tròn lớn sau lưng mình bắt đầu gọi món, các món anh chọn đều là đặc sản Vân Nam nổi tiếng, từ hai suất bún qua cầu, hai bát mì lạnh gà xé sợi, com lam của dân tộc Thái, nhĩ khôi xào, niêu gà hầm nấm rừng, rồi cứ thế gọi đến vịt cỏ Điền Trì, vịt muối Nghi Lương, salad măng tươi, bánh xốp hoa hồng.

Lâm Lung rất kinh ngạc quay đầu lại hỏi: “Anh gọi nhiều như vậy, chúng ta chỉ có hai người liệu có ăn hết được không? Em cảm thấy, chỉ cần một bát bún qua cầu cũng đủ làm em no chết rồi! Bún qua cầu chính cống bát rất đầy đây.”

“Không sao, em có thể mỗi món nếm một chút, còn lại để anh.” Long Tuyên cuối cùng cũng lộ ra nụ cười đầu tiên trong ngày hôm nay, giải thích thêm: “Anh ăn rất khỏe, mọi người trong nhà đều nói anh ăn nhiều như heo vậy.”

“Nhưng mà, em cảm thấy, anh gọi ít nhất cũng đủ cho sáu người ăn!” Lâm Lung nhìn theo bóng nhân viên phục vụ đang vui sướng bước ra khỏi cửa, rất ngạc nhiên.

“Thật sự là rất nhiều sao?” Long Tuyên nhún mày nhún vai, “Vậy cô Viên Viên bạn em còn ở Côn Minh không? Em có thể gọi cô ấy đến cùng ăn.”

Lâm Lung thuận miệng trả lời: “Cô ấy về Thành Đô rồi, phải lo chuyện làm ăn, không thể đi quá lâu.”

Hai mắt Long Tuyên không lộ dấu vết híp mắt, nhanh chóng vòng vo chuyển chủ đề sang hướng mà anh hy vọng: “Vậy em chỉ có một mình ở đây chơi sao?”

“Ừm.” Lâm Lung gật đầu, lại giải thích thêm: “Cả nhà bác em đều ở Côn Minh, đến thăm họ tiện thể đi du lịch.”

Long Tuyền thay đổi trật tự logic trong câu nói của cô, khẳng định nói: “Phải nói là đến đây du lịch, tiện thể đi thăm bác em.”

Lâm Lung ngượng ngùng nghẹn lời, sau đó dứt khoát thừa nhận: “Không sai, anh đoán đúng rồi. Em đúng là rất thích du lịch, thích đi khắp nơi.”

“Con gái một thân một mình đi chơi khắp nơi, em không cảm thấy như vậy rất nguy hiểm sao?” Sắc mặt Long Tuyền dần dần trầm xuống, dùng ngữ khí của câu trần thuật, hơi có chút lạnh lùng nói một câu nghi vấn.

Lâm Lung hoàn toàn không để ý trả lời: “Cái này thì có quan hệ gì chứ? Em buổi tối ở nhà bác, đây là khu tập thể của đơn vị, rất an toàn, ban ngày em cũng không đến những nơi phức tạp, không có gì nguy hiểm cả.” Vừa nói vừa hơi nghi hoặc tự hỏi tại sao sắc mặt người bên cạnh này càng lúc càng tệ? Hình như không được vui vẻ cho lắm.

Thấy Lâm Lung hoàn toàn không ý thức được mình sai, Long Tuyền cũng không còn bộ dạng điềm tĩnh nữa, cảm thấy lửa giận nổi lên, sau khi cố nén ngọn lửa vô danh đang bốc lên trong lòng, anh ngồi thẳng người, dùng một ngón tay chỉ vào chiếc ghế có tay vịn sát cửa ở bên cạnh, chậm rãi mở miệng: “Bên này, ngồi xuống, chúng ta nói chuyện.”

Nhìn thấy Long Tuyền nghiêm túc khác thường, Lâm Lung rất kinh ngạc hơi hé miệng, sau đó rất thức thời nhấc chân bước qua, ngồi xuống.

Cô từ trước đến giờ đều rất coi thường giọng điệu ra lệnh kiểu chủ nghĩa nam nhân, nhưng sắc mặt của Long Tuyền quả thực là rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức làm cho người ta không có cách nào cự tuyệt yêu cầu của anh, hơn nữa, anh vốn là một sĩ quan cầm quân, mà còn là hãn binh, cái

khí thể nói một không nói hai đó cho dù trước mặt cô gái xinh đẹp đã tự động giảm bớt đi nhiều nhưng người bình thường cũng khó có thể từ chối.

Lâm Lung bị câu nói không đến mười từ đó của Long Tuyền làm cho hoảng sợ đến mức ngoan ngoãn ngồi xuống, sau đó thấy anh cau mày mở miệng: “Anh đã cố gắng kiềm chế nhiều lần, nhưng thực sự không nhịn được nữa, có một số lời không thể không nói. Lâm Lung...”

“Dạ?” Lâm Lung đáp một tiếng, trái tim nhỏ bé đập thành thạch, âm thầm tự nhủ, anh muốn tỏ tình phải không? Thật kích thích, em lớn đến như vậy mà chỉ được nhận thư tình, chứ chưa bao giờ được tỏ tình trực tiếp!

“Em không thể ngoan ngoãn ở nhà à, đừng có chạy lung tung khắp nơi được không?” Câu nói một giây sau đó của Long Tuyền giống như một chậu nước lạnh tạt thẳng vào Lâm Lung, ướt từ đầu đến chân.

Nghe xong, Lâm Lung bỗng ngây người, cô cảm thấy mình hình như nghe rõ câu nói đó, lại hình như hoàn toàn không hiểu, chỉ biết là đối phương không phải muốn tỏ tình, đột nhiên cảm thấy hụt hẫng, thậm chí tự mình quá đa tình.

Nhưng mà, câu nói tiếp sau của Long Tuyền càng làm cô thêm hoảng hốt.

Đồng chí trung tá dùng một loại giọng điệu như chỉ hận rèn sắt không thành thép, thâm ý sâu sa nói một tràng dài, rất không dịu dàng chỉ trích Lâm Lung quá to gan, quá tùy hứng, quá tùy tiện, đối với người lạ không hề phòng bị, ý trọng tâm là yêu cầu cô không được một mình hoặc cùng bạn là nữ tự đi du lịch, như vậy rất nguy hiểm.

Lâm Lung hơi hé môi nghe anh giáo huấn, đầu tiên là mơ hồ, sau là xấu hổ, tức giận, tự nhủ người này bị thần kinh à? Bố mẹ tôi còn chưa mắng tôi

vì việc đi du lịch này, anh là cái thá gì? Tôi và anh có quan hệ gì chứ! Tự nhiên chạy đến vênh mặt, hắt hàm mắng mỏ người khác. Lẽ nào là trong quân đội giáo huấn người khác thành thói quen rồi, không sửa được tật xấu này?!

Nhân lúc Long Tuyền nghỉ ngơi giữa bài diễn giảng rộng rạc, hùng hồn, Lâm Lung cuối cùng mặt đỏ bừng xen vào, nửa phần nộ nửa uất ức nói: “Em thích đi du lịch thì việc gì đến anh?! Anh dựa vào cái gì mà mắng em hả? Có phải là em làm cản trở nhiệm vụ của anh không? Em không biết các anh có nhiệm vụ gì ở đó, nếu có cản trở thì cũng không thể hoàn toàn trách bọn em! Anh rảnh rồi quá không có việc gì làm hả?! Lại còn dụ dỗ em ra đây bày tiệc Hồng Môn, thật quá đáng! Chẳng có chút phong độ nào cả!”

Lâm Lung vừa nói vừa cầm ba lô của mình lên, sau đó nhanh chóng bước ra cửa lớn, đầu cũng không quay lại nói: “Cứ từ từ mà ăn, không cần tiễn. Gặp lại sau!” Hai từ cuối cùng là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, thực ra cũng có nghĩa là “không bao giờ gặp lại”.

Vào giây phút Lâm Lung kéo cửa phòng, Long Tuyền dùng tay phải kéo tay cô lại, nhẹ nhàng dẫn về phía trước mình, đồng thời tay trái đóng cửa, chân trái kéo ghé bên cạnh mình đến vị trí thích hợp, sau đó đẩy tay một cái, Lâm Lung liền thuận thế quay một vòng, ngồi dựa vào đúng chiếc ghế có tay vịn, ba lô trong tay cũng bị Long Tuyền giữ lại trong tay anh.

“Em nghe anh nói xong đã, có được không?” Long Tuyền bỗng cảm thấy mình đúng là ăn nói vụng về! Rõ ràng là anh muốn khách khí, dịu dàng phân tích rõ lợi hại cho Lâm Lung, không ngờ lại làm cô tức giận đến mức phải giật cửa bỏ chạy.

Đồng chí trung tá đau đầu ôm trán, trong lòng thầm nghĩ có lẽ tại mình giáo huấn người khác thành thói quen mất rồi, hoàn toàn không hiểu được

cái gì là dịu dàng thân thiết, lời ngon tiếng ngọt, vừa mở miệng là đã xổ ra tấn công rồi.

Làm thế nào, làm thế nào bây giờ? Còn chưa tỏ tình mà đã đắc tội với người ta mất rồi, phiền muộn!

Lâm Lung đang tức giận đùng đùng muốn ra khỏi cửa, chỉ cảm thấy trước mắt mình âm u, qua mấy giây mơ mơ hồ hồ đã ngồi vào ghế, còn người đàn ông to lớn sừng sững như một quả núi đang ở trước mắt cô, chỉ biết ngẩng đầu ngược nhìn, hơn nữa cảm thấy hơi mất sức, cổ ngẩng đầu đến nhức mỏi!

Cửa phòng chỉ cách sau lưng anh không xa, Lâm Lung âm thầm tính toán, vẫn muốn tìm cơ hội giật cửa đi ra.

Long Tuyền sau khi chú ý quan sát ánh mắt Lâm Lung, nhanh chóng bước sang phải một bước nhỏ, hoàn toàn chặn đứng đường ra của cô.

“Anh muốn làm gì?! Đây là giam giữ phi pháp đấy nhé!” Lâm Lung bỗng cảm thấy dựa vào một người bình thường như cô, khả năng đào thoát thành công dưới tầm mắt của một lính đặc chủng thực sự là quá thấp, liền dứt khoát dùng lời nói ép buộc Long Tuyền.

“Ba phút, cho anh thêm ba phút thôi.” Long Tuyền không để ý đến lời chỉ trích của Lâm Lung, chỉ đặt hai tay lên tay vịn ghế, cúi người nhìn thẳng vào cô, sau đó nói rõ mục đích: “Anh nói ra những lời đó, không phải vì bọn em cản trở nhiệm vụ, nhiệm vụ đó đã hoàn thành rất thuận lợi. Anh chỉ đơn thuần là vì lo cho em, trong lòng lo lắng, nên không muốn em cứ to gan dạo chơi khắp nơi như thế.”

“Có cái gì mà phải lo chứ. Những nơi non xanh nước biếc, cư dân chất phác thì có gì nguy hiểm hả?” Lâm Lung dẫu môi lắm bầm.

Sau khi nghe rõ những lời oán trách của cô, Long Tuyền thở dài, rồi chỉ ra ngoài cửa nói: “Phía Tây Bắc của Côn Minh có một quốc gia gọi là Myanmar, trên năm mươi phần trăm tổng diện tích của quốc gia đó là rừng rậm, khí hậu ôn hòa, phong cảnh tú lệ, nhưng mà, một quốc gia tài nguyên phong phú như vậy, thu nhập bình quân đầu người lại không đến mười nhân dân tệ. Đối với người đến ngắm phong cảnh thì đó là nơi non xanh nước biếc, đối với rất nhiều người sống ở đó thì lại là nơi rừng thiêng nước độc! Tục ngữ nói tưng thì phải tính, đáng tiếc là, có một số người muốn làm giàu dựa trên các hoạt động phi pháp, thậm chí là bằng ‘sự nghiệp’ độc ác. Khi em vui chơi ở Nộ Giang gặp vị đại thúc đó, chính là người như vậy. Tình hình cụ thể anh không tiện tiết lộ, anh chỉ có thể nói, dùng những từ như ‘tội ác tày trời’ hoặc ‘tội ác chồng chất’ để hình dung về hắn cũng được coi là rất khách khí rồi.”

Lâm Lung nghe thấy nội tình đã được hé lộ, rất kinh ngạc tròn tròn mắt, nghi hoặc hỏi: “Hắn không phải là người Trung Quốc à? Hắn đúng là xấu sao?”

“Em cảm thấy có người viết quốc tịch lên mặt không? Hoặc có ai viết ‘tôi là người xấu’ lên mặt không? Còn nữa, nếu không phải là tên côn đồ tội ác tày trời thì có cần bọn anh ra tay không?” Long Tuyền bắt lực hỏi lại, sau đó hạ thấp giọng, dùng một loại ngữ khí vô cùng trầm trọng đau lòng nói tiếp: “Con người anh khả năng phản xạ chậm chạp, từ bé đến lớn chưa gặp mấy việc phải sợ hãi, nhưng mà, nhìn thấy em cùng tên đó chạm cốc uống rượu, còn cười đùa, vui vẻ uống đến mức mặt mũi đều đỏ bừng... anh, anh lúc đó tim đập đến hơn một trăm, tay cầm ống nhòm cũng run rẩy! Trong đầu không ngừng hiện ra bức ảnh chụp người bị hắn giết! Lúc đó anh thật sự rất sợ hãi, sợ em lại thật sự ở cùng dưới một mái nhà với hắn, sợ em xảy ra việc ngoài ý muốn.”

Hả?! Thật sự nguy hiểm đến vậy sao?! Lâm Lung hít vào một luồng khí lạnh, nhưng ngoài miệng vẫn ương bướng cố cãi: “Xác suất xảy ra những việc như thế này còn thấp hơn cả trúng xổ số đúng không? Ngày trước em cũng thường xuyên đi chơi, mà chưa bao giờ bị nguy hiểm cả.”

Long Tuyên không biết nói gì đành than thở: “Đây là do em may mắn! Ngoài trừ loại người độc ác tàn bạo này, thì xác suất gặp phải những tên tội phạm như trộm cắp, yêu râu xanh, cướp giết, buôn người, lừa đảo... chắc là tương đối cao phải không? Bạn phượt cùng đi du lịch với em thời gian quen nhau còn chưa lâu, em có thực sự hiểu rõ bọn họ không? Trong số những người đó cũng không loại trừ có kẻ mặt người dạ thú, khi bọn em tắm suối nước nóng không chừng có kẻ đứng bên cạnh đang chảy nước dãi nhìn! Em và Viên Viên, hai cô gái xinh đẹp, rất hấp dẫn, nhưng ai trong bọn em có khả năng đối phó với những tên lưu manh có ý định xấu chứ?”

“Em cũng mới quen anh, thời gian ở cùng nhau tổng cộng chưa đến bốn ngày, còn không thân quen bằng bạn cùng đoàn du lịch, mà em vẫn tin tưởng anh đấy thôi.” Lâm Lung cúi đầu nhìn đầu ngón tay trở, cãi chày cãi cối. Nghe Long Tuyên nói như vậy, cô cũng ý thức được là mình hình như thực sự hơi tùy tiện. Ngoài miệng thì vẫn nói cứng không muốn nhận lỗi, anh lại không phải là phụ huynh, không có lý do gì đã chỉ trích cô, cô lại còn phải xin lỗi nữa!

[©STE.NT](#)

Nghĩ đến đây, Lâm Lung lại hơi ngờ vực, nói đến chuyện đó, rốt cuộc tại sao anh lại mắng mình? Chỉ là bạn bè sao có thể tim đập, tay run khoa trương đến thế?!

“Mặc dù thời gian anh và em quen nhau chưa lâu, nhưng mà, chỉ cần dựa vào bộ quân phục anh đang mặc đây, thì cũng có một chút giá trị tín nhiệm chứ?” Long Tuyên khóc dở mếu dở biện giải, sau đó hỏi lại lần nữa:

“Không gặp phải người xấu là do vận may, vận nhất gặp phải thì em có thể ứng phó không?”

Anh hy vọng Lâm Lung cho anh câu trả lời phủ nhận để sau đó có thể tiếp tục phê phán hành vi không đúng của cô.

Không ngờ là Lâm Lung lại lấy từ túi quần ra một vật hình trụ tròn màu đen ngắn nhỏ, hơi do dự hỏi: “Cái này có thể ứng phó được chứ? Em có bình xịt phòng kẻ xấu đây.”

Nhìn thứ đồ chơi dân dụng đó, Long Tuyên không còn sức lực để nói thêm gì nữa, trực tiếp bảo Lâm Lung phun thử vào anh để kiểm tra hiệu quả, dự định dùng hành động thực tế để chứng minh đồ vật đó không đủ để ứng phó với những kẻ lưu manh thực sự.

“Xịt thẳng vào anh thật à? Nghe nói là hơi cay rất mạnh đấy! Có thật là phải xịt không?” Lâm Lung cầm bình xịt đối diện với Long Tuyên, chần chừ hỏi lại.

Anh chỉ nhìn điệu bộ đó và cách nói của Lâm Lung là biết cô chưa bao giờ sử dụng thứ đồ chơi này, bất giác trong bụng cười trộm một cái, cô gái nhỏ này, cái gì cũng không biết mà dám coi nó là công cụ bảo vệ tính mạng, thế thì phải cho cô nếm mùi khổ sở một chút! Để sau này không dám liều lĩnh như vậy.

“Thật sự là có thể sao?” Cô vẫn chần chừ, lo lắng sẽ làm tổn thương mắt Long Tuyên.

“Yên tâm đi, không sao đâu.” Đồng chí trung tá thản nhiên nhìn cô gật đầu.

Sau khi nhận được sự xác nhận lần thứ ba, Lâm Lung mới ấn đầu xịt, vào giây phút hơi cay bay ra, chỉ thấy Long Tuyên nín thở nhắm mắt đồng thời giơ cánh tay trái chặn lại, sau khi xịt một lúc, bình xịt liền rơi khỏi tay Lâm Lung lăn lông lốc về góc tường, toàn bộ hơi cay đều xịt ra ngoài không trung hoặc mặt đất, không có một chút hơi cay bay vào mặt anh.

Cùng với lúc đó, Lâm Lung chỉ cảm thấy mũi mình bắt đầu ngứa ngáy, hai mắt cũng đau nhức, nước mắt bỗng tuôn lã chã không nhìn rõ gì nữa, sau đó một đôi tay ấm áp, mạnh mẽ đỡ cô từ trên ghế, vừa kéo vừa ôm đưa cô đến chỗ xa nhất ở góc đối diện gian phòng.

Sau khi mở cửa, cửa sổ cho thông khí, Long Tuyên lại nhanh chóng dùng nước khoáng mà Lâm Lung mang theo rửa mặt cho cô, đồng thời trêu chọc: “Chất lượng bình xịt hơi cay của em không tệ, đúng là sản phẩm dân dụng xịn.”

“Tại sao lại như thế này chứ?! Hắt xì!” Lâm Lung trong lúc “khóc nức nở” vẫn không ngừng hắt xì, sau đó, rất nghi ngờ phẫn nộ: “Anh, hắt xì! Anh tại sao không bị ảnh hưởng gì thế?! Hắt xì! Rõ ràng là em xịt vào anh mà! Hắt xì!”

“Loại bình xịt này của em bán kính ảnh hưởng là một mét rưỡi, cũng có nghĩa là, nếu không xét đến yếu tố hướng gió thì tất cả mọi người trong vòng ba mét vuông đều sẽ bị ảnh hưởng như nhau, khác nhau chỉ là ai có thể nhắm mắt nhanh và lâu, và thời gian nín thở đủ dài. Hai điểm này, em chắc chắn đều không bằng anh.” Long Tuyên nhìn không được mỉm cười giải thích.

“Nhưng mà, anh ở dưới gió mà! Hắt xì!” Lâm Lung nhớ rất rõ là cô ngồi quay lưng lại với cửa sổ.

Long Tuyền nhìn bộ dạng liên tục hắt hơi đáng thương của Lâm Lung, tiếp tục mỉm cười nói: “Cái đó không sai, nhưng em cũng không thể kỳ vọng gió nhẹ của nửa cánh cửa sổ có thể đạt được hiệu quả như của quạt gió chứ?”

“Nhưng anh cũng không thể nhắm mắt nín thở mãi được! Sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?!” Lâm Lung vẫn cứ luẩn quẩn không buông hỏi tiếp.

“Trước khi anh mở miệng nói chuyện, thì quả thật là như vậy.” Long Tuyền kiên nhẫn giải đáp nghi ngờ, lại tiện thể bổ sung: “Thực ra anh cũng có thể không cần nín thở nhắm mắt, trong khóa huấn luyện của bọn anh có phần ở trong phòng tối ngủ đạ hơi cay, hoặc là, chịu đựng để chế phục kẻ địch đeo mặt nạ phòng độc.”

“Anh kiêu ngạo! Rất kiêu ngạo!” Lâm Lung cuối cùng hiểu rằng mình bị trúng kế rồi, bụng dạ tên trước mắt này quá đen tối! Rõ ràng biết rằng sau khi xịt xong thì người khó chịu không phải là anh, sói già vẫn cố nguy trang thành cừ non, lừa mình ra tay.

Long Tuyền nhìn thấy cô nháy mắt lại chuyển sang vẻ tức giận, vội vàng nghiêm mặt nói: “Thử rồi mới có thể biết được là đồ vật này đối với bọn lưu manh, côn đồ thực sự hung ác tuyệt đối không có tác dụng, hơn nữa người sử dụng còn có thể tự làm tự chịu, giả sử em đang ở nơi đầu gió, và xịt xong liền quay người bỏ chạy, thì tên lưu manh đó cũng chỉ tạm thời không nhìn rõ mà thôi, và hoàn toàn không mất khả năng hành động, hấn chỉ cần có thể nhìn hoặc phản ứng đủ nhanh, thì đủ để chuyển bại thành thắng thực hiện được ý đồ của mình.”

Lâm Lung hắt xì xong trầm ngâm một lát, sau đó hơi ử ê đáp lời: “Em hiểu ý anh rồi, trước đây em quả thật quá ngây thơ.” Cô vốn cũng không phải là người không biết phân biệt tốt xấu, động não một chút là biết Long

Tuyên dùng phương pháp này để cho cô hiểu được cái gì gọi là “nguy hiểm” và “không có sức phản kháng” một cách trực quan và trực tiếp nhất.

Sau khi cô trả lời, Long Tuyên do dự một lát, sau đó tỏ ra rất khó khăn lại chất chứa thâm tình nói: “Anh lỡ mãng đề cập những việc này, tuyệt đối không phải là do rảnh rỗi không có việc gì làm. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất... Lâm Lung, anh... thích em, cho nên, anh không muốn em chịu một chút tổn thương nào. Cho dù là nguy hiểm có khả năng không tồn tại, anh cũng không muốn em vô ý đi đánh cược cái ‘vạn nhất’ đó.”

Nghe thấy những lời này của Long Tuyên, Lâm Lung nhất thời cứng đờ, không phản ứng lại được, phải mất một lúc lâu, cô mới ý thức nhận ra: Đây, đây chính là tỏ tình phải không? Cái này có được tính là tỏ tình không?

Mặc dù là, những lời này rất giản dị, nhưng trong cái giản dị cũng có cái làm rung động lòng người. Nhưng mà, mình nên nói gì đây?

Lâm Lung nhìn trời suy nghĩ, quả thực không biết nên trả lời như thế nào, vừa hay mũi lại thấy ngứa, thế là trả lời Long Tuyên bằng một tràng hắt xì, sau đó nói một câu rất nhỏ: “Cảm ơn anh quan tâm.”

Nghe câu trả lời hình như chẳng có mấy ý nghĩa gì với anh của Lâm Lung, sau đó lại thấy cô trầm mặc tiếp tục lau mũi, Long Tuyên trong lòng buồn thảm mắng mình là não ngâm nước rồi, sao lại có thể chọn phương thức và thời cơ như thế để tỏ tình cơ chứ?!

Sau một hồi trầm ngâm, Long Tuyên đành phải tìm chủ đề nói chuyện, hỏi cô: “Em, sao lại cứ hắt xì mãi thế?”

“Em bị viêm mũi dị ứng, không thể ngủ những thứ có tính kích thích...”
Lâm Lung nhăn nhó trả lời.

“Thế mà em còn dám dùng bình xịt?!” Long Tuyền ngạc nhiên.

“...” Lâm Lung cô nương không nói nên lời nhìn trời, sau đó thực sự nghẹn ngào oán trách: “A... Em đàn quá! Tại sao lại quên mất cái này chứ?! Em bình thường đến xịt nước hoa còn phải nín thở đổi phòng! Đều là tại anh cả! Anh lừa em bắt em xịt...”

Nghe những lời đó, Long thiếu cũng không nói nên lời nhìn trời. Trong lòng nghĩ, anh làm sao mà biết được em sẽ hắt xì hơi đến cả trăm cái liên tục không ngừng như vậy chứ?

...

Cùng lúc hai người đang nói chuyện, nhân viên phục vụ bê cơm canh nóng hổi lên, hơn nữa còn tốt bụng bảo họ chuyển sang phòng riêng khác, rời khỏi nơi đầy mùi hơi cay này. Sau đó, món ngon trước mặt, người háu ăn như Lâm Lung tạm thời bỏ qua sự khó chịu và lời tỏ tình của Long Tuyền, lau nước mắt bóp mũi, vừa đáng thương vừa hào hứng bắt đầu ăn uống thỏa thích.

Long Tuyền ở bên cạnh mỉm cười gấp thức ăn, múc canh cho cô. Nhìn thấy Lâm Lung ở trước mắt có hơi mơ hồ, hơi trẻ con, Long thiếu lại cảm thấy cô như vậy càng chân thực, càng đáng yêu, càng muốn có được cô.

Buổi tối, hai người sau khi ăn uống no nê đứng dậy rời khỏi quán, một luồng gió lạnh chợt ủa đến, khí hậu Côn Minh luôn kỳ lạ như vậy, ban ngày lúc trời mưa thì không lạnh lắm, nhưng nhiệt độ ban đêm rất thấp.

Lâm Lung bất giác rùng mình, Long Tuyền lập tức mở áo khoác quân phục trên tay anh, chuẩn bị khoác lên người cô.

“Không cần đâu, em có mang áo khoác.” Lâm Lung xua tay từ chối, sau đó lấy ra một chiếc áo gió mỏng từ trong ba lô.

Sắc mặt Long thiếu bỗng hơi khó coi, cảm thấy cô có phải chán ghét anh không? Ngay cả y phục cũng tránh không cần, cái áo đó của cô liệu có đủ ấm không? Đang nghĩ như vậy, lại phát hiện ra Lâm Lung đang ngưỡng mộ nhìn chiếc áo khoác dạ hai hàng cúc cổ mở của mình, vẻ thèm khát muốn mặc.

Thế là, Long Tuyên lại đưa tay ra lần nữa.

Lâm Lung lại một lần nữa khéo léo từ chối, sau đó hơi ngượng ngùng nói: “Thực ra em cũng muốn mặc áo khoác của anh, nhìn đã thấy ấm áp rồi. Nhưng mà, nhìn là biết nó rất dài, em mặc nó thì chắc là quét đất!”

Ồ... Long Tuyên nhất thời cảm lạnh, anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Nhưng mà, áo ngoài thì không thể cởi được, sẽ tổn hại đến tác phong quân nhân.

“Đừng suy nghĩ nữa.” Lâm Lung cười khúc khích, không để ý nói: “Đi nhanh một chút là được, em không phải là loại yếu ớt gió thổi là ngã. Đi cùng với em đến Đông Tự Tháp nhé, em muốn chụp cảnh đêm.”

“Được.” Long Tuyên cười nhận lời, sau đó lặng lẽ nhìn cô nhảy nhót vui vẻ đằng trước.

Long Tuyên âm thầm tính toán, biểu hiện này của Lâm Lung cũng không giống hoàn toàn không có ý gì với mình, ngay lập tức anh ổn định lại tâm tình, dự định phát huy tinh thần Tiểu Cường kiên nhẫn miệt mài, cho dù Lâm Lung vừa rồi cố ý hay vô ý lỡ đi lời tỏ tình của mình, thì sau này phải tiếp tục cố gắng nhắc đến vấn đề này một lần nữa.

Trong “Ám dạ chi kiếm”, chưa từng có ai không đánh đã hàng! Đã thích rồi thì nhất định phải nói cho rõ ràng, nhất định phải thử xem, có thể để đối phương cũng có phản ứng lại!

Ngày 21 tháng 2 năm 2008, vào ngày lễ Nguyên tiêu, Lâm Lung cuối cùng cũng kết thúc chuyến du lịch trở về nhà cùng bố mẹ họ hàng đón Tết, cô lại bị các bậc trưởng bối giáo huấn cho một trận, nói cô quá coi thường vấn đề an toàn, lại có thể cả gan đi chơi cùng một đám bạn trên mạng trong thời gian dài đến như vậy.

Lâm Lung vừa gặm cánh gà vừa vâng dạ sau này nhất định sẽ chú ý an toàn, và nói mình đã bị mắng cho một trận rồi, khẩn cầu mọi người đừng lặp lại những nội dung cô sớm đã nghe nữa, để cho tai cô được sạch sẽ.

“Ái chà, thật là hiếm có, lại còn có người có thể mắng con à? Ai mà có gan như vậy chứ?” Mẹ Lâm cười nói, còn tiện tay gấp một cái cánh gà cho vào bát cô.

Lâm Lung gặm đầu cánh hồ đồ trả lời: “Một người bạn ạ. Năm ngoái con đi xem mặt quen, lần này lại gặp ở Vân Nam.”

“Chính là cậu sĩ quan đó hả?!” bố Lâm ngạc nhiên tròn mắt, vỗ đùi cười ha ha nói: “Như vậy mà cũng có thể gặp nhau? Không tồi, cho thấy bọn con có duyên với nhau! Tên tiêu tử ấy cũng rất được, ừm, rất biết lý lẽ, còn có thể hàng phục được con! Bố phải gặp nó mới được.”

Lâm Lung lờm bớ một cái, rất không vui nói: “Tại sao lại cứ phải tìm một người có thể hàng phục con, không thể là con quản anh ta? Bố không sợ con gái bố bị ức hiếp sao? Giờ chẳng phải là xã hội cũ, coi thường phụ nữ, còn phải tam tòng tứ đức nữa.”

“Được rồi, còn ai có thể ức hiếp được cô nữa?!” Nghe thấy lời này, chị họ cả vừa phản bác vừa trêu chọc. “Một đứa trẻ hoang dã, bướng bỉnh như cô nếu đúng là tìm một ông chồng rất nghe lời nữa thì chẳng phải là càng vô pháp vô thiên rồi sao?”

“Em đâu có như thế chứ?!” Lâm Lung cuống quýt chỉ vào khuôn mặt mình kháng nghị: “Em rõ ràng là rất dịu dàng, hiền thực mà. Mục tiêu của em chính là sau này trở thành vợ hiền mẹ đảm ai nhìn thấy cũng yêu nhé!”

Nghe xong, chồng chị cả cũng cười sáng khoái nói: “Cái gọi là mục tiêu đấy mà, đó chính là hình ảnh đẹp để tưởng tượng không phù hợp với thực tế. Ha ha.”

Trong sự trêu đùa của mọi người, buổi tối trôi qua rất nhanh, vào cuối tuần, Lâm Lung gọi đám bạn thân Viên Viên, Tiểu Bình, Quyên Tử... đến nhà cô tụ tập. Sau khi phát quà lưu niệm du lịch, cô háng giọng, thông báo cho mọi người tin tức buồn đưa nóng hổi là Long Tuyên tỏ tình với cô.

Rất đơn giản, chỉ một câu nói: “Khi ở Côn Minh, anh ấy mời tớ ăn hai bữa cơm, sau đó nói anh ấy thích tớ, hỏi tớ có thể lấy kết hôn làm tiền đề để cùng với anh ấy thử tìm hiểu xem sao.”

“Thế thôi à?” Tiểu Bình rất ngờ vực.

“Báo cáo kết thúc.” Lâm Lung rất kiên định gật đầu xác nhận.

“Thật là quá trực tiếp, quá đơn giản.” Quyên Tử không hài lòng bĩu môi. “Đừng có giấu giếm bọn tớ, mau kể lại tường tận quá trình đi.”

Viên Viên vẫy tay, trực tiếp ngắt lời oán trách của Quyên Tử, rất quyết đoán bảo Lâm Lung nói vào trọng điểm, rốt cuộc là có nhận lời hay không.

Lâm Lung lắc lắc đầu, đáp: “Không có, tớ nói cần phải suy nghĩ đã, trong vòng mười ngày sẽ trả lời.”

Hồng Hiểu Đình đang dựa nửa người vào sofa nghỉ ngơi ngò vục ngò thẳng người dậy, hỏi một câu trúng tim đen: “Mười ngày? Tại sao lại gấp như vậy? Cậu ký với anh ta điều ước bất bình đẳng gì phải không?”

Lâm Lung mặt nghệt ra nói: “Tớ cũng rất muốn biết tại sao lúc đó lại hò đề nhận lời anh ấy trả lời trong vòng mười ngày?! Lại còn dùng ngón út ngoắc tay ước hẹn với anh ấy nữa!”

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là bởi vì lúc đó trên khuôn mặt nghiêm túc của Long Tuyên lộ ra vẻ nhẫn nhẹn khẩn khoản, phối hợp với ngữ khí vừa thấp lại vừa có vẻ cầu xin, lại từ một ngày, ba ngày, bảy ngày, từng bước từng bước nhượng bộ, làm cho Lâm Lung cảm thấy nếu như mình không nhận lời anh thì giống như là mình đang ức hiếp người ta vậy.

“Vậy rốt cuộc cậu muốn như thế nào?” Hồng Hiểu Đình dùng một ngón tay gõ mãi vào mặt bàn trà, kéo hồn Lâm Lung quay về.

“Tớ không biết, tớ tìm các cậu đến đây chính là muốn trung cầu ý kiến mà!” Lâm Lung bắt lực nhún nhún vai, sau đó bảo với mọi người là cô đại khái phát hiện ra mình hơi thích người đàn ông này, nhưng nếu kết hôn, thì cảm thấy không có lòng tin.

Viên Viên lại nghỉ ngơi cau mày, vì từ khi cô rời khỏi Vân Nam, Lâm Lung vẫn còn thề là cô tuyệt đối không bao giờ hẹn hò với Long Tuyên, không ngờ được là nhanh như vậy đã thay đổi chủ ý, bắt đầu do dự.

“Thế hai đêm ở Côn Minh, anh ta rốt cuộc đã làm gì cậu? Sao lại thay đổi nhanh thế!” Viên Viên không nhịn được mở miệng, câu nói mang hàm ý khác.

Đột nhiên, ba đạo nhãn quang giống như đèn pha xoẹt xoẹt chiếu tới, dùng ánh mắt ý chỉ Lâm Lung tốt nhất hãy thật thà khai báo hành động cụ thể của hai ngày đó.

“Anh ấy không làm gì cả! Chỉ là một bài giáo huấn tứ phải ngoan ngoãn nghe theo.” Lâm Lung tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

“Giờ tứ mới biết cậu hóa ra có xu hướng thích bị đối xử tàn bạo! Thế mà tứ cứ tưởng cậu là Nữ vương S thích vầy roi da cơ!” Tiểu Bình cười trêu chọc.

Lâm Lung xoa cằm nhìn trời trầm tư, sau đó trả lời: “Về quan điểm này, bản cô nương tán đồng sâu sắc.”

Làm cho mọi người phì cười mắng: “Đừng huyền thuyên nữa, mau khai báo thành thật!”

Lâm Lung bắt lượm đi vào phòng ngủ, lấy từ trong tủ quần áo ra một chiếc khăn choàng lông to viền tua rua đưa cho mọi người chiêm ngưỡng, đây là một chiếc khăn choàng màu đỏ đô, ở chính giữa và viền khăn dệt hoa văn hồ điệp, mẫu đơn, phong cảnh dân tộc trang trí rất tinh xảo, ngoại quan và cảm giác tiếp xúc đều rất tuyệt. Sau đó, cô nói với mọi người, đây là sau buổi tối ngày thứ nhất lúc nhiệt độ giảm mạnh, Long Tuyền đột nhiên biến mất trong khu thắng cảnh năm phút, khi xuất hiện lại thì trên tay có thêm chiếc khăn choàng này.

“Đồng chí trung tá rất phóng khoáng ‘xòe’ một cái mở nó ra, rồi khoác lên người tớ.” Lâm Lung dùng một giọng nói mơ màng kể lại cảm giác lúc nhận quà, “Cảm giác đó, rất ấm áp nhé.”

“Một đồ vật trị giá vài trăm tệ mà đã mua được cậu rồi?” Hồng Hiểu Đình chất vấn.

“Đây đương nhiên không phải là trọng điểm, điểm then chốt là, anh ấy vừa không keo kiệt mà hành động lại nhanh! Không giống như tên lần xem mặt trước trước trước đó nữa, tớ gặp phải, ngoài miệng hỏi em có lạnh không, cuối cùng nhìn đông ngó tây tìm được một cốc trà sữa nóng ba tệ. Đúng rồi, trà sữa nóng anh ấy cũng mua, đưa cho tớ trước bảo tớ cầm lấy, rồi mở khăn choàng ra, chỉ có mấy phút đã có thể tìm mua được hai món đồ khác nhau, sau đó mang về tặng tớ!” Lâm Lung lại tiếp tục mơ mộng hồi tưởng lại giây phút lãng mạn đó.

Một lát sau, Lâm Lung từ giấc mơ giữa ban ngày hoàn hồn tỉnh lại, dưới sự hồi thúc của mọi người tiếp tục tường thuật lại, Long Tuyên đề nghị cô cố gắng tránh tự đi du lịch với những người không thân quen, tốt nhất là chọn một công ty du lịch uy tín, đi đến những khu du lịch đã được khai thác hoàn thiện. Như vậy có thể giảm xác suất gặp phải những trường hợp bị thương tổn, đương nhiên, ngoại trừ những yếu tố bất khả kháng như thiên tai, tai nạn xe cộ...

“Công ty du lịch?” Viên Viên là người đầu tiên cười phá lên chế nhạo. “Đi với công ty du lịch thì có nơi nào hay chứ? Đều là những thắng cảnh bình thường, không may còn rơi vào mùa du lịch, thì trước sau trái phải chỉ có thể nhìn thấy lưng và gáy của du khách khác.”

“Tớ cũng phản bác anh ấy như vậy.” Lâm Lung xác nhận gật đầu, sau đó cao giọng hơi kích động nói: “Then chốt là câu sau của Long Tuyên cơ, anh ấy nói, tuy thời gian nghỉ phép hằng năm của anh ấy rất ít, nhưng anh ấy

nguyện từ nay về sau mỗi kỳ nghỉ phép năm anh ấy sẽ đi cùng với tớ đến những khu thắng cảnh tự nhiên du lịch, tình nguyện làm máy rút tiền, phu khuân vác và vệ sĩ của tớ, bảo đảm tuyệt đối thực dụng, an toàn, đáng tin cậy.”

“Đúng là rất an toàn, vệ sĩ như vậy mà, là đấng ngộ của nhân vật chủ chốt cấp quốc gia rồi!” Mọi người lần lượt kinh ngạc cảm thán. “Xem ra anh ấy cũng rất biết nói chuyện đấy!”

“Cho nên mình mới dao động chứ, con gái mà, đều chẳng biết tại sao lại bị cảm động bởi những chi tiết rất nhỏ.” Lâm Lung giải thích như vậy, rồi lại tiếc nuối nói: “Nhưng mà, tớ không chịu được việc anh ấy mỗi năm chỉ có hai mươi ngày nghỉ phép, còn rất có khả năng bị rút ngắn lại. Anh ấy nếu không phải là sĩ quan ở trong môi trường hoàn toàn bị khép kín thì tốt biết bao!”

“Thật là, vì thế nên mới đến lượt cậu do dự?” Quyên Tử khinh bỉ nói. “Nếu không như thế thì sớm đã bị những người con gái khác ngỏ mã phanh thây cướp sạch rồi!”

Tiểu Bình lại hỏi: “Người nhà cậu nói sao?”

“Bố mẹ tớ không quản, bảo tớ tự quyết định, tất cả các quyết định của tớ họ đều tán thành.” Lâm Lung nhún vai, tỏ vẻ bất lực. “Họ chính là không muốn chịu trách nhiệm mà, cho dù là quyết định như thế nào, thì sau này hối hận tớ chỉ có thể tự trách mình, không trách bố mẹ được.”

Hồng Hiểu Đình rất bình tĩnh phân tích: “Thực ra, trong lòng cậu cũng tương đối thích anh ta, nhưng không xác định được là liệu mình có thể chịu đựng thật sự kết hôn với một người đàn ông về cơ bản không thể chăm sóc gia đình mình được hay không?”

“Bái phục! Chuẩn xác.” Lâm Lung giơ ngón tay cái lên.

“Vậy tớ cảm thấy, hẹn hò tìm hiểu cũng không có gì cả, không thử thì cậu làm sao biết được có tiếp nhận được anh ta hay không? Dù sao chơi đùa, yêu đương chứ không phải kết hôn, không phù hợp thì chia tay.” Bạn học Hồng Hiểu Đình ngữ điệu hòa nhã nói.

“Như vậy có phải không công bằng với anh ấy? Nhỡ không phù hợp thì rất đả kích người ta đấy!” Lâm Lung cau mày, rất do dự. “Long Tuyền muốn tìm bạn gái phù hợp cũng không dễ dàng, cho anh ấy hy vọng rồi lại đập vỡ nó, thật là quá tàn nhẫn! Hơn nữa, năm nay anh ấy đã ba mươi tuổi rồi, tớ cũng không thể làm lỡ tuổi xuân của anh ấy được!”

“Tớ luôn cảm thấy, dù anh ta có gặp bất cứ vấn đề gì thì vẫn rất kiên cường, không kiên cường thì sao làm được lính đặc chủng!” Hồng Hiểu Đình tiếp tục nói ra quan điểm của mình. “Cậu phải nói rõ trước, đây chỉ là hẹn hò mang tính thăm dò thôi, nói hết suy nghĩ của cậu cho anh ta, thương lượng xong rồi mới thực hiện, như vậy thì sẽ không có vấn đề gì nữa.”

“Ừm, có lý!” Lâm Lung gật đầu, cô cảm thấy mình từ sau khi từ Côn Minh trở về, từng giờ từng phút đều nhớ đến Long Tuyền, nhớ đến lời nói hành động khi đó của anh, giống như trong câu thơ: *Bình sinh không tương tư, vừa biết tương tư, liền sợ tương tư...*

Nếu thật sự bảo cô hoàn toàn chưa thử mà đã cự tuyệt, thì trong lòng sẽ cảm thấy trống rỗng, như là bị thiếu cái gì đó.

Vậy thì, gửi cho anh một cái email, thương lượng một chút, rồi hẹn một lần cùng đi du lịch! Thử xem anh có phải là một vệ sĩ đạt tiêu chuẩn không...

Chương 19: Sơn cùng thủy tận, không có đường

Trung tá Long Tuyên lợi dụng lúc công việc rảnh rỗi hẹn gặp đối tượng ái mộ, sau hai ngày tỏ tình, hết làm mọi việc rồi bồng bong, đến lời nói không diễn tả được hết tình cảm, bên ngoài mặt không biến sắc nhưng tim thì đập điên cuồng, từ tỉnh hội Côn Minh âm thầm trở về cơ sở “Ám dạ chi kiếm” trong khe núi, lại bắt đầu đi vào vòng tuần hoàn “huấn luyện, giáo huấn người, bị người giáo huấn” như thường lệ.

Cuộc sống người lính khô khan và cứng nhắc cũng thiếu sự an ủi và những xúc cảm mạnh mẽ. Ít nhất, khi tiến hành huấn luyện cường độ cao, anh toàn tâm toàn ý, không có thời gian rảnh rỗi quan tâm đến những việc khác, không cần cả ngày suy nghĩ xem câu trả lời của Lâm Lung là “Yes” hay “No”.

Những người bàng quan như Tiêu Lực Dương lại cảm thấy Long Tuyên giống như một cơn lốc xoáy cấp mười đang chuẩn bị hình thành, đang trong mắt bão lại giả vờ như trấn tĩnh, nên những người bất hạnh xung quanh rất có khả năng vô ý bị cuốn vào vòng xoáy của cơn lốc. Do Long Tuyên chưa từng nói ra lý do cụ thể, nên mọi người đều không biết trong lòng anh rốt cuộc ẩn giấu ngọn lửa như thế nào, chỉ là tự mình để ý không cười đùa thoải mái với anh nữa.

Thấy Long Tuyên cho dù bận rộn tới thế nào thì hằng ngày đều dành thời gian vào phòng máy lên mạng một lần. Trác Nhất và Tiêu Lực Dương đoán tâm tình của anh không tốt chắc là có liên quan đến Lâm Lung, hoặc là đang chờ đợi email của đối phương. Có điều, bọn họ cũng không tiện hỏi hoặc khuyên giải, đành phải ở bên cạnh lo lắng.

Sau một tuần, sắc mặt Long Tuyền càng ngày càng tệ, Trác Nhất thậm chí bắt đầu vào lúc nhàn rỗi là trốn anh, ngay cả trở về phòng ngủ cũng rất âm thầm và tính toán chuẩn xác thời gian, đứng trước lúc tắt điện liền xông vào phòng tắm, sau khi tắm xong liền đi ngủ ngay, để tránh phải đối diện với Long Tuyền. Cậu ta không chịu nổi ánh mắt của Long thiếu dường như có rất nhiều tâm sự muốn thổ lộ, lại cố nhịn không chịu nói gì cả.

Đến ngày thứ chín, Long Tuyền vẫn không nhận được thư hồi âm của Lâm Lung, anh thậm chí hơi tuyệt vọng, lúc rỗi rãi ngồi trên thao trường thổi khúc tiêu u buồn, ngược mắt nhìn về ngọn núi phía xa, cảm thấy những cây xanh tràn đầy ý xuân biến thành một mảng màu mơ hồ, dãy núi chạy dài dường như cũng tỏa ra một cảm giác áp chế vô hình.

Lẽ ra không nên cưỡng ép Lâm Lung phải trả lời trong vòng mười ngày mới đúng? Ép gấp quá cô liệu có không trả lời mà trốn mất tiêu không? Long Tuyền lần đầu tiên trong đời được cái gì gọi là tương tư, cái gì gọi là giày vò.

Mùi vị của chờ đợi, quả thật rất khó chịu.

Càng khó chịu hơn là, ngày thứ mười, chín giờ tối, vào thời khắc mở máy tính ra nhìn hộp thư đến vẫn trống không, Long Tuyền cảm thấy mình bỗng như ngừng thở, tim lại đập mạnh co bóp đến cực điểm, trong phút chốc dường như cảm thấy trời đất sụp đổ.

Cho đến lúc đó, Long Tuyền mới nhận thức vô cùng rõ ràng, mình thật sự đã yêu cô gái đó, là “yêu” chứ không phải “thích”. Cho dù thời gian ở bên nhau không nhiều, nhưng rất tự nhiên đã nảy sinh tình cảm sâu sắc, cho nên, không nhận được hồi âm của cô không phải là cảm giác tiếc nuối, mà là đau khổ đờ đẫn.

Hoặc là mùi vị thất tình thực sự cũng chỉ là như thế.

9 giờ 20 phút, Long Tuyền giống như xác chết lão đảo trở về phòng ngủ, bạn cùng phòng mới Trác Nhất và bạn cùng phòng cũ của anh đang tụ tập thì thâm với nhau, nhìn thấy anh xuất hiện, hai người vội nhìn nhau một cái rồi đổi chủ đề.

“Được rồi, đừng có mà giấu giấu giếm giếm nữa, chính là việc các cậu đoán đấy. Tôi đã tỏ tình với Lâm Lung, nhưng không nhận được hồi đáp của cô ấy.” Long Tuyền vừa nói chuyện vừa cẩn thận lau cây tiêu inox, đặt nó vào trong túi nhung, rồi lại nhẹ nhàng cất vào tủ quần áo.

“Cái đó,...” Tiêu Lực Dương sắp xếp lại câu chữ, rồi khuyên giải: “Cậu cứ đợi thêm vài ngày nữa xem sao, theo mình thấy, cô ấy không giống như hoàn toàn không có ý gì với cậu.”

“Lúc ở Côn Minh, tôi đã mắng cô ấy một trận, nói cô ấy không nên to gan làm loạn tự đi du lịch.” Long Tuyền trả lời đơn giản, súc tích.

Hả?! Cậu... cái này là tỏ tình sao? Hai người còn lại đần mặt.

Tiếp đó lại nghe thấy Long Tuyền bổ sung: “Sau khi mắng xong tôi đã tỏ tình, cô ấy nhận lời sẽ trả lời trong vòng mười ngày, hôm nay là ngày thứ mười, mà tôi lại không nhận được email.”

Mắng xong tỏ tình! Cậu không nhầm lẫn đấy chứ?! Cho dù cậu là trai tân chưa từng yêu thì cũng không nên làm chuyện này chứ! Tiêu Lực Dương rất muốn phỉ nhổ một trận, nhưng nhìn sắc mặt của Long Tuyền đang rất khó coi, nên đành phải nuốt những lời khinh bỉ vào trong lòng.

Trác Nhất thì lại cảm thấy với tính cách của Lâm Lung thì cô không mắng lại đã là rất khách khí rồi, còn đồng ý trả lời nữa, thì như thế phải rất có hy vọng chứ?

“Chị ấy không cự tuyệt cũng không đồng ý, mà là không đưa ra bất kỳ hồi đáp nào sao?” Trác Nhất rất nghi hoặc mở miệng. “Về lý mà nói, chị ấy không bao giờ cư xử như vậy, vô duyên vô cớ không để ý đến người khác không phải là phong cách của chị ấy.”

Nghe thấy những lời này, hai mắt Long Tuyền chột sáng lên, trong đầu có tia chớp xoẹt qua, bỗng nghĩ ra một vấn đề - ngày thứ mười, phải sau mười hai giờ đêm mới được tình là ngày hôm sau!

Liệu cô ấy có định kéo dài đến giây phút cuối cùng mới trả lời không? Liệu có phải do mình ép người trước, vừa dỗ vừa lừa để ra hạn thời gian trả lời trong vòng mười ngày, nên cô ấy sau khi tỉnh táo cảm thấy tức giận, nên cố ý bắt mình chờ đợi, giày vò mình?!

“Ngày mai, đợi đến mai tôi lại đi xem sao, nếu không trả lời thật, thì tôi sẽ trực tiếp gọi điện thoại.” Long Tuyền nói như vậy với hai chiến hữu đang nhìn mình quan tâm.

Trong lòng đồng chí trung tá lại dấy lên một tia hy vọng, rất rõ ràng, nếu như Lâm Lung hoàn toàn không có tâm tư đó, phản ứng bình thường của cô sẽ là lý trí, khách khí cự tuyệt, chứ không cần giở trò lừa người khác như vậy.

Chắc là, kết quả không đến nỗi quá tệ chứ? Vào giờ khắc trước khi đi vào giấc ngủ, Long Tuyền nhìn trần nhà, mong chờ như vậy...

Khi mọi người lo lắng cho Long Tuyền, thì đội trưởng Chu Thuần đương nhiên cũng phát hiện ra tâm trạng trợ thủ đắc lực của mình không được bình thường lắm. Ngày thứ mười một vừa hay lại là Chủ nhật, gió nhẹ, nắng ấm, bầu trời trong xanh, ngày nghỉ thời tiết đẹp rất thích hợp để đi hóng gió, tán

gấu, vì thế, đồng chí đội trưởng tận tụy trong lúc ăn sáng hẹn Long Tuyên sau bữa trưa đến đỉnh núi E23 bên ngoài cơ sở nói chuyện phiếm.

Sau khi nghỉ trưa, Chu Thuần đang nằm trên một gò đất nhỏ trên đỉnh núi nhìn trời nuốt mây nhả sương, xa xa vọng tới tiếng bước chân của Long Tuyên, cậu ta đang chạy đến, bước chân hình như khá gấp gáp.

Quay đầu nhìn lại, ồ, tên tiểu tử đó đang ngược ánh mặt trời bước nhanh về phía trước, giống như thiên thần có ánh hào quang phía sau trong tranh sơn dầu, khí thế bất phàm. Đợi đến gần nhìn một cái, Chu Thuần bỗng vô cùng kinh ngạc, đúng là kỳ quái, tên này trước đó mặt mũi âm u, buổi sáng lúc nói chuyện với mình vẫn còn đau khổ nhăn nhó, ấn đường đen thui, thế mà nháy mắt giờ lại có thể từ âm u chuyển sang rực rỡ, cả khuôn mặt tràn ngập ý cười!

“Cậu, có chuyện gì thế?” Chu Thuần vỗ xuống đám cỏ bên cạnh, ý bảo Long Tuyên ngồi xuống.

Long Tuyên cảm theo máy tính xách tay dùng lúc rảnh rồi, khoanh chân ngồi xuống phía đối diện, cười nhạt nói: “Đội trưởng, em không sao rồi.”

Chu Thuần cau mày hỏi: “Cậu làm cái trò gì vậy? Nói mau, rốt cuộc là có chuyện gì?! Cậu không thể chôn bom hẹn giờ ở đây được.” Vừa nói anh vừa chỉ vào lồng ngực của Long Tuyên.

“Em không có vấn đề gì cả, đã điều chỉnh tốt tâm trạng rồi!” Long Tuyên rất chắc chắn trả lời, lại mỉm cười nói tiếp: “Chỉ là em đang yêu, nên cứ lo được lo mất mà thôi. Nể tình em ba mươi tuổi mới bắt đầu yêu mà cho phép em có chút tâm thần bất định trong thời kỳ đầu yêu đương, nhưng không làm ảnh hưởng đến công việc.”

Yêu?! Nghe thấy câu này Chu Thuần cũng rất vui mừng, cười nói: “Tên tiểu tử nhà cậu cuối cùng đã xem mặt thành công rồi à? Chúc mừng, chúc mừng!”

“Cám ơn anh, nhưng mà, cách mạng còn chưa thành công, còn phải cần bạn bè tận lực trợ giúp.” Long Tuyên nhún nhún vai, tiếc nuôi nói: “Em sốt ruột chờ đợi cả mười ngày trời, mà trong bức thư mãi mới mong được chỉ nói, có thể cho em một cơ hội thử việc trước khi chính thức hẹn hò.”

“Thử việc?” Chu Thuần không hiểu ý nghĩa câu này lắm.

“Nó cũng tương tự như tuyển chọn trước khi huấn luyện vậy, phải thông qua tuyển chọn thì mới được làm bạn trai của cô ấy, nếu biểu hiện trong thời gian huấn luyện yêu đương đạt tiêu chuẩn mới được chính thức kết đôi thành vợ chồng.” Long Tuyên giải thích một cách hình tượng, nhưng trong giọng nói không có vẻ gì là không hài lòng cả. Đối với anh mà nói, Lâm Lung không trực tiếp cự tuyệt đã có thể coi là một sự khởi đầu tốt đẹp rồi, chỉ cần trong thời gian ở bên nhau không phạm phải lỗi lầm gì lớn, thì anh tin rằng mình cuối cùng có thể thành công.

“Ồ!” Chu Thuần gật đầu, tỏ ra mình đã hiểu, sau đó rất hiểu biết hỏi thẳng anh: “Có cần anh làm gì không?”

Long thiếu lại hoàn toàn không khách khí đưa ra yêu cầu với cấp trên của mình: “Em cần một kỳ nghỉ phép dài nhất, càng nhanh càng tốt.”

“Tên tiểu tử nhà cậu muốn ăn mắng à?!” Chu Thuần lạnh lùng trợn mắt nhìn anh. “Vừa mới được thăng chức làm đội phó đã tính xin nghỉ đi tán gái?! Trong thời kỳ quan trọng này, cậu phải tích cực thể hiện bản thân, phải hy sinh cái tôi nhỏ bé để thành toàn đại cục! Hiểu chưa?”

“Về lý thuyết em hiểu, nhưng về tình cảm thì không thể tiếp nhận.” Long Tuyền nói rất rõ ràng với Chu Thuần, cô gái đó hy vọng anh cùng cô đi du lịch, dự định trong quá trình du lịch tiến hành khảo sát thực tế, xem có thể thực sự chấp nhận anh không. Hai người đều lớn tuổi rồi, không có nhiều thời gian để tiêu phí, anh không muốn cô cứ phải đợi đến khi mình được nghỉ phép. Đối phương cũng không thể chờ đợi một, hai năm chỉ để tiến hành một lần tuyển chọn “thử việc” được.

Nói đến đoạn cuối, Long Tuyền thậm chí còn muốn ôm lấy chân Chu Thuần cầu khẩn!

“Em phải cố gắng hơn, thành bại chính là ở lần hành động này! Đội trưởng, hạnh phúc cả đời và vận mệnh tương lai của em đều nằm cả trong tay anh đấy!” Long Tuyền nhóm dậy, nửa quỳ, hai tay nắm chặt lấy tay phải của Chu Thuần, ánh mắt thâm tình nhìn thẳng vào anh ta.

“Được rồi được rồi, cậu cho rằng cậu đang diễn vai nam chính trong các vở kịch bi tình đấy hả?!” Chu Thuần rút mạnh tay mình về, bắt lực nói: “Để tôi thử xem, xem cuối xuân đầu hạ có cơ hội tìm cho cậu một kỳ nghỉ không. Dù sao nửa năm sau chắc chắn không có thời gian.”

“Cảm ơn đội trưởng!” Long Tuyền tươi cười rạng rỡ, trên mặt bất giác lộ ra một lúm đồng tiền nhỏ ngọt ngào. “Vậy em đi gọi điện thoại cho cô ấy! Xác định địa điểm du lịch trước, rồi đợi anh phê chuẩn nghỉ phép!” Nói xong, anh kẹp máy tính dưới cánh tay, nhắc chân chạy về căn cứ dưới chân núi.

“Có thể phê chuẩn hay không còn phải xem ý của đại đội trưởng”, Chu Thuần có chút bất lực nhìn theo bóng Long Tuyền hét lên, “Cậu đừng có vui mừng quá sớm.”

“Đội trưởng, em tin anh!” Long Tuyên đầu cũng không ngoảnh lại, cười đáp, nhanh chóng nhảy qua một con suối, rồi biến mất trong lùm cây.

Chu Thuần một người theo chủ nghĩa độc thân, mặc dù rất không quen với việc trợ thủ đắc lực của mình đột nhiên đắm chìm vào nhi nữ tình trường, nhưng không thể phủ nhận rằng, anh không có cách nào cưỡng ép một cách độc tài một tên tiểu tử đang khát khao tình yêu ngọt ngào và gia đình hạnh phúc phải lục căn u tịnh, lập địa thành Phật.

Tóm lại, đội trưởng Chu Thuần theo tâm thế giúp người lợi mình, giúp Long Tuyên trong tiết xuân âm áp muôn hoa đua nở tìm được một kỳ nghỉ hoàn chỉnh, và hẹn một ngày trước khi xuất phát ngòi nói chuyện với nhau đề động viên, nhắc nhở Long thiếu tốt nhất một công đôi việc đồng thời giải quyết luôn cả yêu đương và hôn nhân.

“Nếu lần này không thể giải quyết vấn đề, đến lần nghỉ phép sau ít nhất là sau nửa năm nữa, thời gian quá dài, đủ để đôi phương có thể hối hận đến mấy lần.” Chu Thuần dựa vào ghế xoay cạnh bàn làm việc hút thuốc nói như vậy.

Long Tuyên nhướn mày cười: “Anh chính là muốn em nhân lúc đôi phương đầu óc không tỉnh táo mà lừa gạt hả? Như thế là không có đạo đức nhé!”

Chu Thuần hoàn toàn không để ý phủ nhận: “Đừng có nói khó nghe như vậy! Cũng chỉ là rèn sắt lúc còn nóng, thuận nước đẩy thuyền mà thôi.”

“Có gì khác nhau đâu? Làm như vậy không có ý nghĩa gì cả, cho dù trước lúc kết hôn không cho người ta cơ hội hối hận, nhưng sau khi kết hôn mà không cam tâm thì vẫn có thể nổi loạn, cái việc giữ chặt lấy tờ giấy kết hôn không cho vợ một con đường sống đây em không làm được.” Long Tuyên rất tỉnh táo phân tích, lại bổ sung thêm: “Hơn nữa, cô gái đó rất

thông minh, cho dù có chìm đắm trong tình yêu thì cũng không hề do không suy nghĩ gì đã lấy chồng đâu.” Đối với trí lực của Lâm Lung, anh chưa bao giờ đánh giá thấp.

“Cũng phải, cậu cũng không thể thích loại ngốc nghếch, không có đầu óc được.” Chu đội trưởng tán thưởng gật đầu, trầm giọng nói: “Tóm lại, cố gắng hết sức! Ưng ý rồi thì phải nghĩ cách nhanh chóng tóm về một mẫu ba phân đất của mình đi, tránh dậm dãi lắm mòng.”

“Em hiểu rồi.” Long Tuyên cảm thấy phương hướng tác chiến này không sai, chỉ có điều không phù hợp với thực tế lắm. Sau khi anh mỉm cười đáp lời, liền chuyển chủ đề về Chu Thuần: “Nói đến việc đó, đội trưởng, anh cũng phải nghiêm túc suy nghĩ đến vấn đề cá nhân đi.”

Chu Thuần cau mày tắt đầu thuốc trên tay, từ trong hộp lấy ra một điều Hồng Hà, vừa châm thuốc vừa nói lạnh nhạt: “Kết hôn cái gì chứ, chẳng có gì thú vị, không muốn suy nghĩ.”

“Nhưng mà, anh cũng biết là, trong môi trường này, nếu muốn phát triển lên cao, không thể độc thân mãi! Người khác sẽ cảm thấy anh có vấn đề, cấp trên sẽ cho rằng anh quá ‘đơn độc’, khó khống chế.” Long Tuyên nhìn thẳng vào mắt Chu Thuần, rất thẳng thắn nói ra quan điểm của mình.

Long Tuyên từ lúc bắt đầu vào “Ám dạ chi kiếm” đều đi theo Chu Thuần, do anh dạy bảo, chỉ điểm, từng bước từng bước đi lên vị trí lãnh đạo chỉ huy đặc chiến. Trong lần đầu tiên thực hiện nhiệm vụ thực chiến nguy hiểm, cũng là do Chu Thuần dùng tính mạng yểm hộ mới có thể thuận lợi thoát thân, có thể nói, hai người bọn họ có giao tình sống chết, Chu đội trưởng là người lãnh đạo và là người anh cả xứng đáng để đối đãi thật lòng.

Cho nên, Long Tuyên mới không hề kiêng dè đề cập đến những chủ đề như kết hôn và thăng chức.

“Tôi đã bị đá đến ba lần rồi! Ai còn muốn đi chịu tội đấy nữa? Tôi đúng là có vấn đề, loại vấn đề lớn là không làm cho phụ nữ thích.”

“Lão đại, coi như là vì tiền đồ của mình thì cũng nên suy nghĩ thêm.” Long Tuyền thậm chí còn nói tương đối rõ với Chu Thuần: “Vị đại đội phó Vạn Niên bên trên kia cũng sắp đến thời hạn rồi, thuyền đi ngược dòng nước, không tiến ắt lùi, ông ấy không có chỗ dựa đáng tin cậy, không có chiến tích huy hoàng, không có công lao đáng để khoe khoang, trong năm sau phải rời khỏi đây là việc chắc như đinh đóng cột, vị trí của ông ta phải có người làm, so với những người khác, thì em càng hy vọng là anh.”

Ít nhất, Chu Thuần là một người rất đơn thuần, trái tim anh tuyệt đối mang màu đỏ vô tư, hơn nữa anh có khả năng lãnh đạo mọi người mỗi bước đi đều chuẩn xác, đây chính là suy nghĩ thật lòng nhất của Long Tuyền.

“Tôi không lên được, cậu lên cũng thế.” Chu Thuần cúi đầu, nghịch bật lửa trong tay.

Thực ra, so với bản thân, Chu Thuần càng xem trọng Long Tuyền hơn, chàng thanh niên kém anh năm tuổi này học vấn cao, mục tiêu rõ ràng, tinh thông văn võ, ở bên trên cũng có cửa nhất định, so với võ phu từ thực chiến từng bước qua từng trận đánh mà đi lên như anh thì càng có tầm nhìn, càng có tiền đồ phát triển.

“Em làm gì đủ tư cách? Không đến lượt em!” Long Tuyền cũng không khiêm tốn, dứt khoát lắc đầu cười nói. “Vẫn là anh lên trước, đợi em phấn đấu thêm vài năm, sau đó lại đuổi theo.” Chỉ cần nghĩ là biết, trong trường hợp bình thường, việc đề bạt phá cách như vậy tuyệt đối không có tính hiện thực, còn không bằng hy vọng đội trưởng nhanh chóng kết hôn.

Chu Thuần cũng cười, thò một ngón tay ra chỉ lên trần nhà hỏi: “Tiểu tử thôi, lẽ nào cậu còn ngồi đợi ở đây?”

“Nếu như có cơ hội, đương nhiên em cũng muốn thử rồi, lính mà không muốn làm tướng thì không phải là lính tốt!” Mọi người đều biết phía trên văn phòng này là vị trí của đại đội trưởng, chỉ một cái là trong lòng đã hiểu, Long Tuyền lại chuyển về chủ đề cũ: “Đội trưởng, anh hãy suy nghĩ kỹ lại đi! Bây giờ em tin rằng, nhất định có thể tìm được người phụ nữ thực sự tình nguyện chấp nhận mọi thứ của chúng ta, chỉ cần có duyên là có thể gặp được.”

“Cậu cứ giải quyết xong hoàn toàn cái cô chơi đàn tỳ bà đấy đi rồi hãy đến du thuyết tôi!” Chu Thuần không nhẫn nại lạnh lùng nhìn Long Tuyền. Trong điện thoại nghe bố mẹ phàn nàn đã đủ mệt người rồi, giờ lại còn bị cấp dưới nhắc nhở chuyện này! Tuy là nội dung nói rất có giá trị tham khảo, nhưng tính khả thi không cao, nghĩ đến đây, anh trực tiếp cười mắng: “Mau biến về chuẩn bị hành lý, đừng ở đây lải nhải như đàn bà nữa! Đừng nói chuyện không đau lưng, cậu hãy cứ làm một ví dụ thành công để thị phạm, cái khác miễn bàn!”

Khi Long Tuyền trở về phòng ngủ, mặt trần đầy ý xuân thu dọn hành lý, những người khác như Tiêu Lực Dương, Hòa Thượng,... cũng lần lượt chạy đến xem náo nhiệt, hỏi thăm chi tiết hành trình sắp tới của anh, sau đó anh một câu tôi một câu bắt đầu bày mưu tính kế.

Tiêu Lực Dương kiến nghị Long Tuyền đừng mặc đồ rằn ri dân công nữa, phải giống như trình sát hóa trang coi trọng dáng vẻ của mình, tốt nhất là ăn mặc kiểu như một thanh niên thời thượng, để lại cho đối phương ấn tượng đẹp về ngoại hình.

“Chẳng phải là không quen biết, còn cần phải trang điểm làm cái gì? Ăn mặc đẹp để làm gì, đàn bà! Du lịch leo núi, tốt nhất nên mặc thoải mái một

chút.” Long Tuyên cầm quần áo mọi người thân tình công hiến lên nhìn nhìn, hơi cau mày từ chối ý tốt của mọi người.

“Rần ri thì rần ri chứ sao, những người thích CS vẫn thích đồ rần ri!” Hòa Thượng sùng bái gian khổ giản dị, cũng không thích những quần áo quá tinh tế, anh ta chỉ thuận tay lấy cho Long Tuyên mấy gói lương khô quân dụng, đề anh “không có việc gì có thể lấy ra ăn”.

Long thiếu rất muốn bỏ hết mấy đồ từ lâu ăn đã phát ngấy này đi, nhưng vì nể mặt các chiến hữu, đành vừa nhận vừa lẩm bẩm: “Tôi chẳng phải đi vào rừng rậm nguyên thủy! Là đi đập Đô Giang, núi Thanh Thành, Hồng Khẩu, những khu du lịch quen thuộc này còn sợ không tìm được quày bán hàng à?”

“Chị ấy muốn đi du lịch sông nước à?” Tiểu Bạch đứng bên cạnh ngờ vực không hiểu hỏi. Sau khi Long Tuyên trả lời bằng câu khẳng định, cậu ta rất hưng phấn nói: “Người sợ nước lại muốn du ngoạn sông nước? Cơ hội đấy, cơ hội lớn đấy! Anh hãy làm một màn anh hùng cứu mỹ nhân, giở một thủ đoạn nhỏ làm lật thuyền, rồi lại giúp đỡ vớt chị dâu lên!”

“Đúng đấy, đúng đấy!” Hòa Thượng liên tục gật đầu, cực kỳ hâm mộ nói: “Sau khi xuống nước chính là da thịt trực tiếp cọ xát nhá! Tháng năm, thời tiết cũng tốt, em tính cô gái đó cũng chỉ mặc một chiếc T-shirt hoặc sơ mi mỏng thôi, vừa ngâm nước thì... hi hi...” Những lời sau đó, cậu ta không nói tiếp, để mọi người tự nghĩ đến hậu quả của áo mỏng ướt đầm, ai cũng mặt mày hớn hờ được bỏ nã một trận, tưởng tượng ra phong cảnh những đường cong mỹ lệ không bút nào tả xiết.

Trác Nhất ngồi trong góc yên lặng xem xét các loại kiến nghị của đồng đội, âm thầm thay chị kết nghĩa đổ mồ hôi. Khi nghe thấy Long Tuyên đồng ý lúc thích hợp có thể suy nghĩ đến việc lật thuyền, cậu ta cuối cùng không

nhìn được ho khan hai tiếng, nhắc nhở mọi người đừng có bỏ qua bức bình phong trong suốt là cậu ta.

“Cái gọi là *binh giả, nguy đạo dã*^[1] không sai, nhưng lúc yêu đương mà đi lừa gạt thì không phải là việc gì tốt đẹp.” Băng Ghé Nhỏ nhìn Long Tuyên, thử thăm dò đưa ra quan điểm của mình.

[1] Nghĩa là: Dùng binh là phải biết vận dụng mưu kế gian trá.

“Ồ, anh bạn nhỏ còn biết ‘yêu đương’ cơ à?! Lòng của cậu đã mọc đủ chưa đấy?” Tiêu Lực Dương phá lên cười ha ha.

“Cậu ấy nói cũng không sai.” Long Tuyên vỗ vai Linh Dương một cái, tỏ ý đừng trêu chọc người khác, sau đó lại nghiêm túc thỉnh giáo Trác Nhất: “Em kết nghĩa của Lâm Lung, cậu phải hiểu cô ấy hơn tôi, có ý kiến gì hay không?”

“Anh mang theo cây tiêu lên núi Thanh Thành nhé”, Trác Nhất chỉ vào cái tủ lớn Long Tuyên để nhạc cụ. “Chị ấy thích xem tiểu thuyết võ hiệp và tiểu thuyết viễn tưởng, chị ấy từng mơ mộng vào một đêm trăng gió nhẹ mây trôi, mặc váy lụa phóng khoáng ngồi trên cây cô thụ ở đỉnh Hoa Sơn chơi đàn thổi tiêu.”

“Đỉnh Hoa Sơn có cây cô thụ? Có cây cô thụ thì cũng phải quây lại bảo vệ chứ không thể trèo lên được?” Tiểu Bạch nghi hoặc nói xen vào.

Trác Nhất không còn gì để nói với cậu ta, trợn mắt, nghiêng răng nói: “Viễn cảnh mà thôi, xin người, chị ấy thích là loại viễn cảnh đấy! Vì chị ấy không dám leo núi vào lúc tối om, đàn tranh cũng quá nặng, không thể vác lên được, thêm nữa không ai dám điên khùng cùng với chị ấy, cho nên đây chỉ là mơ tưởng của chị ấy mà thôi. Em nghĩ, thực ra có thể ở lại một, hai đêm trên núi, thử dạo chơi cảnh đêm trên núi Thanh Thành, tìm một nơi

như đình giữa hồ, thác nước nhỏ rồi ngồi xuống, thổi cho chị ấy nghe vài khúc nhạc lãng mạn, sau đó trước hoa dưới trăng...”

“Không tồi, có lý!” Đồng chí Long Tuyên vỗ bàn tiếp thu ý kiến tương đối có tính xây dựng của Trác Nhất, chân mang giày tác chiến màu xám nâu, lưng đeo ba lô leo núi màu rằn ri và cây tiêu Lâm Lung tặng.

Vào buổi sáng ngày 10 tháng 5 năm 2008, Long Tuyên từ nhà xuất phát cùng Lâm Lung đến trung tâm vận chuyển hành khách đập Đô Giang, sau đó mua một túi lớn đồ ăn nhanh như khoai tây chiên, đùi gà, rồi gọi một chiếc taxi, đi về phía đường Lão Thành Quán.

Hành trình Lâm Lung lên kế hoạch không phải là đi thẳng lên núi chơi, mà là đến một trường tiểu học ở một thị trấn nào đó tiếp giáp giữa đập Đô Giang và Thành Đô, ở đây cô có tài trợ cho một bé trai học lớp bốn, lần này cô chọn cuối tuần không phải lên lớp, tiện đường mang tặng cho cậu bé đó một số dụng cụ học tập và sách ngoại khóa.

Nhìn thấy cô cẩn thận kiểm tra bài thi và bảng điểm của cậu bé đó, vui vẻ hòa nhã nói chuyện phiếm với cậu ta, trong lòng Long Tuyên cảm khái vô hạn. Dáng vẻ của cô lúc này, nói một cách văn nghệ, thì là toàn thân phát ra ánh sáng của tình mẫu tử, rất mê người, đặc biệt là rất hấp dẫn Long Tuyên - một anh chàng độc thân đang khao khát lập gia đình.

Chỉ có một điều đáng tiếc là, cậu bé tên là Lạc Thiên đó gọi Lâm Lung là “chị”, nhưng nhất định gọi anh là “chú”!

Đồng chí trung tá rất buồn rầu, thậm chí còn lợi dụng ánh sáng phản chiếu của cửa kính phòng tự học nhìn xem mình có đúng là so với Lâm Lung giống như cách cả một thế hệ không, đồng thời nghiêng răng thâm hận khí hậu cao nguyên Vân Nam và việc chinh chiến vất vả đã làm cho da anh sạm đen quá mức, thay đổi quá nhiều.

“Lạc Thiên giỏi quá, kết quả học tập rất tốt nhé! Nhưng mà, em không chỉ phải học tốt, mà còn phải có đạo đức tốt nữa! Em phải làm một người chân chính, lương thiện. Nếu làm được như vậy, thì sau này chỉ cần em thi được lên trường trung học tốt, chị sẽ giúp em cho đến khi em mười tám tuổi. Sau khi trưởng thành rồi thì phải tự lực cánh sinh thôi! À, đây là quà cho em.”

Lâm Lung lấy từ trong hành lý ra một chiếc cặp sách, một hộp bút hai tầng đẹp đẽ bên trong đựng đầy đủ dụng cụ như bút chì, bút mực,... cô còn dặn dò thêm: “Đến năm lớp năm phải học viết bút mực, chị đã chuẩn bị trước cho em rồi, lúc nào rảnh rỗi em có thể tự luyện, tóm lại phải: Học tập tốt, tiến về phía trước!”

“Dạ! Cảm ơn chị, em nhớ rồi ạ! Em nhất định sẽ luôn cố gắng!” Lạc Thiên chớp đôi mắt to, rất nghiêm túc gật đầu hứa.

Sau cuộc gặp, Long Tuyên và Lâm Lung đi ra hành lang tầng hai, chậm chậm đi về phía cầu thang, anh hơi tò mò hỏi: “Tại sao em phải nhân mạnh mười tám tuổi?”

“Mười tám tuổi, cho dù có tiếp tục học lên đại học thì cũng có thể tự mình đi làm thêm kiếm tiền, em có thể tài trợ cho cậu ấy, nhưng không thể tài trợ mãi, nếu không lại thành ăn bám à? Em định đến lúc đó lại đến xem xét xem có cần tài trợ học phí đại học không, hiện giờ không thể để cho em ấy có khái niệm sai lầm là việc gì cũng có thể nhờ vào người khác được.”

“Có lý.” Long Tuyên vừa gật đầu, vừa tiện tay tùy ý gõ gõ vào vách tường phòng học trên hành lang, sau đó bắt giác cau mày.

“Anh sao thế?” Lâm Lung nhìn thấy anh dừng bước, bắt đầu dùng ngón tay nghiêm túc gõ vào mặt tường lần nữa, vẻ mặt hoài nghi.

Long Tuyên gõ suốt cả quãng đường đến tận cầu thang, sau đó thần sắc không được tốt trả lời: “Tường này không đúng. Chỉ có nhà vệ sinh hai đầu cầu thang và cạnh cầu thang là tường 24, còn ở giữa đều là tường 12.”

“Có lẽ, vì đây không phải là tường chịu lực.” Lâm Lung nhún vai, cô không học qua kiến trúc, khái niệm tường 12, tường 24 là nhờ dự thính giờ học thiết kế nội thất mới biết được, cô chỉ biết tường 12 là tường gạch đơn, thông thường không dùng làm tường chịu lực.

“Phòng học diện tích rộng, cho dù không cần chịu lực thì cũng phải chắc chắn một chút mới tốt.” Long Tuyên có vẻ coi thường nói: “Không biết là công ty xây dựng nào bao thầu công trình này, thật không có lương tâm.”

“Bỏ đi, anh cũng không thể quản được việc này. Thời buổi này, cũng không có ai ôm bom cho nỏ trường học, không sao đâu.” Lâm Lung dẫu môi, xuống dưới trước, đi về hướng cổng trường.

Trong chiều hôm nay họ phải đến được núi Thanh Thành, hơn nữa ở trang trại trong núi tìm được chỗ nghỉ phù hợp, thời gian gấp gáp, không có hơi sức đâu tiếp tục luận luận với vấn đề vách tường hành lang.

“Ừm.” Long Tuyên bước nhanh theo, vứt bỏ toàn bộ vấn đề xây dựng đi, bắt đầu hướng về phía núi Thanh Thành xuất phát, đồng thời chờ đợi cảnh du ngoạn ban đêm trong rừng núi.

Núi Thanh Thành nằm ở đầu Tây Nam khu vực nội thành đập Đô Giang, từ xưa đã được tán tụng là “Thanh Thành thiên hạ u tịnh”. Nó chia thành hai phần núi trước núi sau, núi trước đạo quán san sát, hương hỏa thịnh vượng, có bề dày màu sắc lịch sử văn hóa, núi sau lại là phong cảnh non xanh, rừng rậm, nước biếc, thể hiện đầy đủ chữ “U tịnh”.

Lâm Lung cả núi trước và núi sau đều đến không chỉ một lần, hẹn Long Tuyền đi ngao du sơn thủy hoàn toàn là “có dụng ý khác”, đó chính là tìm một cơ hội ở bên nhau để quan sát thêm một bữa nữa mà thôi. Long thiếu thì càng không có vấn đề gì, anh vốn là người đi theo nên đi đâu với anh cũng không có gì khác biệt.

Ba giờ chiều, hai người đến được khu thắng cảnh một cách thuận lợi, sau đó đi qua cỏ trăn Thái An rồi đi đến thác nước phía bên phải, Lâm Lung hào hứng chụp ảnh thác nước, lúc hứng thú nhất, cô thậm chí còn nhờ Long Tuyền giúp trèo lên trên một tảng đá lớn ở chỗ nước nông trong sơn động, rồi dùng bút vẽ ghi lại phong cảnh đặc biệt nhất.

“Anh phát hiện ra, trong xương cốt em hình như có một loại tinh thần thích phiêu lưu mạo hiểm, nhưng lại bị quan niệm phòng vệ lý trí đè nén, cho nên, em sẽ có lúc cẩn thận, nhưng có lúc lại rất... to gan.” Long Tuyền nhìn Lâm Lung đang ngồi trên tảng đá lớn mở giá vẽ, dùng bút và bút chì màu vẽ phác họa phong cảnh, đưa ra dự đoán mang tính tổng quát như vậy.

“Ừm, bạn em cũng có người nói như vậy. Em thuộc chòm sao Nhân Mã tháng Mười hai, là người yêu thích tự do, vui vẻ lạc quan, có khả năng tìm tòi!” Lâm Lung ngồi đối diện với thác nước định nghĩ mình như vậy, lại nói mình vẽ mất khoảng tầm nửa tiếng, bảo Long Tuyền đợi mình một lát.

Cô vừa nói chuyện vừa quay đầu lại nhìn, phát hiện ra Long Tuyền đã ngồi xuống một tảng đá cạnh suối, sau đó rút trong ba lô ra cây tiêu màu bạc mà cô tặng.

“Anh cũng mang tiêu à?!” Lâm Lung kinh ngạc, cô cũng cầm theo cây tiêu đối phương tặng.

“Ừm”, Long Tuyền lên tiếng, sau đó hỏi: “Em muốn nghe bài gì?”

Lâm Lung không chút do dự đáp: “*Cao sơn lưu thủy.*”

Khúc nhạc này thích hợp diễn tấu đàn tranh hơn, nhưng dùng tiêu diễn tấu cũng tạm được, cô muốn nghe xem rốt cuộc Long Tuyên thổi tiêu như thế nào, bài hát *Biển cả một tiếng cười* lần trước tương đối đơn giản, không nghe ra kỹ thuật diễn tấu. Hiện tại đang ở trong một môi trường phù hợp hơn, vừa có non cao lại có nước biếc, càng muốn xem xem liệu có phải là tri âm.

Long Tuyên cười nhạt, sau đó để lỗ tiêu vào đúng vị trí trung tâm môi dưới, giữa rừng xanh non bỗng vang lên tiếng tiêu êm ái uyển chuyển hòa cùng tiếng nước chảy tí tách, tiếng nhạc theo cơn gió núi thoảng hương hoa cỏ vấn vít uốn lượn trong không trung, giống như khúc nhạc tiên gột rửa tâm hồn người nghe.

Vẽ tranh trong tiếng nhạc như vậy, Lâm Lung cảm thấy tinh thần sảng khoái, cảm hứng tràn đầy, hạ bút như có thần tiên trợ giúp, cảm thấy rất “đã”.

Hai người dọc đường cứ đi rồi dừng như thế, chậm rãi thu thập cảnh đẹp rồi lại đi lên, lần lượt thăm thú mỏm Thanh Phong, đỉnh Điệp Phong, đầm Lạc Nhạn, sau khi hoàng hôn buông xuống bước qua cầu dài trăm trượng bằng gỗ tẩm ghép lại, theo hàng cây cổ thụ hai bên bờ mà đi ngược lên trên, đến hồ Thúy Ánh.

Đây là một cảnh đẹp rất nổi tiếng ở trên sườn núi của núi sau núi Thanh Thành, hồ nước không lớn lắm nằm trọn trong núi, như được núi ôm ấp, tĩnh lặng thanh nhã.

“Anh có thấy nước này hình như không sạch lắm không? Không xanh biếc trong vắt như trong tưởng tượng của em, bị ô nhiễm rồi hay sao ý?”

Khi ngồi thuyền, Lâm Lung quay đầu nhìn ra ngoài thành thuyền, tiếc nuối cảm thán.

Lái thuyền lại phủ nhận nói, mấy ngày trước nước còn rất trong, chỉ có hai ngày nay hơi vẩn đục một chút.

“Có lẽ bị ảnh hưởng do thay đổi thời tiết, hoặc là vì sắc trời hơi âm u, nên nhìn không rõ.” Long Tuyên đoán như vậy, lại dẫn Lâm Lung đến thôn nhỏ nằm không xa hồ nước, đăng ký hai phòng ở một trang trại bằng gỗ xây men theo suối, sau đó vui vẻ nói cười, ăn một bữa tối thịnh soạn mang đậm hương vị rừng núi.

Buổi tối, hai người lại quay về hồ Thúy Ánh đi dạo, mặt hướng về hồ nước yên tĩnh sáng như gương, dưới bầu trời đêm trăng sáng sao thưa ngời xuống ghé nghỉ trong đình, hai người lấy ra cây tiêu của mình, trong tiếng côn trùng và mùi thơm hoa cỏ lại cùng nhau tấu lên một khúc nhạc vui vẻ.

Lần hợp tấu này, tương đối không hợp ý nguyện, Lâm Lung cô nương thổi tiêu cho dù thế nào cũng không thể theo kịp tiết tấu và giai điệu của Long Tuyên, rất rõ ràng một người là cao thủ, một người là kẻ mới nhập môn.

“Không chơi nữa, anh tự mình thổi đi! Hừ, thật là mất thể diện...” Lâm Lung thở dài một tiếng, rất tiếc nuối cất tiêu đi.

“Xem ra em thích hợp chơi đàn hơn.” Long Tuyên mỉm cười nói: “Thực ra em kiểm soát tiết tấu vốn không có vấn đề gì, chỉ là khẩu khí không tốt lắm, lúc thổi hơi tự nhiên bị dừng lại một chút.”

“Ừm! Vấn đề này không thể một chốc một lát mà giải quyết được. Em từ từ học vậy.” Lâm Lung gật đầu, quyết định lúc về nhà lại tiếp tục khổ luyện.

Long Tuyền không nói nữa, chỉ chậm rãi thổi một khúc nhạc cổ *Xuân giang hoa nguyệt dạ* (*Đêm hoa trăng trên sông xuân*).

Lâm Lung ngồi bên anh, vung đóa hoa dại trong tay vỗ theo nhịp điệu, sau đó theo tiếng nhạc nhỏ giọng ngâm bài thơ *Đường Xuân giang hoa nguyệt dạ* của Trương Nhược Hư:

“Sông xuân triều dậy mặt biển bằng,

Trên biển trắng cùng triều nước dâng.

Dồn dợn vờ theo muôn dặm sóng,

Sông xuân đâu chẳng sáng ngời trăng?

...

Chừ đây cùng ngóng, băng tằm hơi,

Mong quỳn theo trăng đến rọi người.

...

Đêm qua thanh vắng mộng hoa rơi,

Nhà chữa về, xuân quá nửa rồi.”

...^[2]

[2] Bản dịch thơ của Khương Hữu Dụng.

Một khúc nhạc cố ý chơi chậm lại, khúc tiêu buồn nhưng không ủy mị kết thúc, hai người đều im lặng không nói gì, một lát sau Lâm Lung mới cảm thán nói: “Rất hay. Cảnh trăng đêm xuân trong sóng nước bồng bềnh và ly biệt sầu hận lâm ly bi đát.” Rồi thấp giọng lắm bảm: “Người đàn bà trên lầu Minh Nguyệt nhớ thương người chồng bên ba nơi phương xa...”, đồng thời có thâm ý khác nhìn Long Tuyền một cái, trong lòng thầm nghĩ, nếu như thật sự hẹn hò hoặc kết hôn với anh ấy, đây có lẽ sẽ là viết cho cuộc sống sau này của chính mình, có chút bi thương.

Cho dù ánh trăng khá mơ hồ, nhưng Long Tuyền vốn mắt tinh tai thính, cảm quan nhanh nhạy có thể cảm nhận được ánh nhìn có hàm ý không rõ ràng của người con gái bên cạnh, thầm mắng mình ăn no rửng mỡ đi thối khúc nhạc này, đúng là, chỉ càng làm người ta suy nghĩ ám ức!

Đúng lúc đồng chí trung tá không biết nên làm thế nào, để ứng đối với lời cảm thán của Lâm Lung, lại đột nhiên nhìn thấy dưới chân cô xuất hiện một động vật nguy hiểm, vội vàng cảnh báo: “Đừng cử động! Có rắn.”

“Á!” Lâm Lung hét to một tiếng kinh hãi, mặc dù nghe lời không nhảy loạn lên, nhưng vừa nhắm chặt mắt vừa dùng tay trái túm chặt tay áo Long Tuyền.

“Đừng sợ, rắn này không độc. Em bỏ tay ra trước, không thì anh không thể đuổi nó đi được.” Long Tuyền khóc dở mếu dở nói, sau đó chuyển cây tiêu bạc sang tay trái rảnh rồi, tạm thời dùng nó làm công cụ phòng vệ để đuổi con rắn nhỏ, sau đó dùng áo khoác màu rằn ri của mình khoác lên vai Lâm Lung, nói nhỏ: “Chúng ta về thôi, muộn rồi, không an toàn.”

“Ừm.” Cô gật đầu, kéo góc áo của Long Tuyền, đi theo sau anh về phòng trọ.

Có rắn nhỏ đến thăm khu rừng núi yên tĩnh làm cho Lâm Lung bất giác cảm thấy sợ hãi, một cơn gió núi thổi qua, lá cây kêu xào xạc, giúp cô cảm nhận một cách sâu sắc cái “u” của Thanh Thành, cái u của “Thiến nữ u hồn”.

Trong lúc đi đường, thỉnh thoảng lại có con cóc hoặc con côn trùng nhỏ không biết tên nhảy qua chân Lâm Lung, làm cô dựng tóc gáy, chỉ vì lo giữ hình tượng nên mới cố nhịn không kêu thét lên. Nhưng từ khi trong bụi cây lại xuất hiện thêm một con rắn nhỏ nữa thì cuối cùng cô không thể không chế được sự sợ hãi, hét một tiếng đu lên cánh tay Long Tuyền.

“Không sao, đừng sợ, cách xa như vậy, nó không cắn em được đâu.” Long Tuyền cười thâm an ủi Lâm Lung đang đứng chết lặng.

“Em sợ giẫm phải cái không nên giẫm vào!” Lâm Lung lắc đầu, không chịu đi tiếp.

“Vậy để anh cõng em?” Long Tuyền đề nghị như vậy.

Cõng? Lâm Lung có trí tưởng tượng cực phong phú, ngay lập tức trong đầu xuất hiện bức tranh một đôi nam thanh nữ tú ngực lưng dính sát, còn đùi mình thì kẹp chặt hai bên hông anh, được cánh tay rắn chắc khỏe mạnh của anh đỡ lấy.

“Không được.” Lâm Lung lắc đầu nguây nguây. Tư thế đó... còn thân mật hơn cả cái ôm công chúa nữa! Toàn bộ phần ngực dán vào lưng, làm sao có thể được!

Nhìn thấy vẻ khó xử của Lâm Lung, Long Tuyền lập tức hiểu được băn khoăn của cô, hơi do dự nói: “Vậy, em bám sát vào bên phải anh, ít nhất phải để anh trống một tay chứ? Nhỡ có việc gì thì còn có thể phản ứng kịp thời.”

Hai người nhìn nhau một cái, sau đó tìm ra một giải pháp trung hòa, Lâm Lung gần như nằm gọn trong tay trái của Long Tuyên, còn tay phải tiếp tục cầm tiêu làm gậy sắt mở đường.

Mỹ nhân ở trong lòng, Long Tuyên âm thầm vui mừng, tính toán đây liệu có được tính là anh hùng cứu mỹ nhân không? Xem ra mình không cần phải cố ý làm lật thuyền ở Hồng Khẩu nữa rồi. Tận đáy lòng anh rất cảm tạ cơn trùng và rắn của núi Thanh Thành, sau đó lại hơi nghi ngờ, về lý mà nói, rắn trong khu thắng cảnh không thể quang minh chính đại xuất hiện trên bậc đá mới đúng, cũng không thể chỉ trong một tiếng ngắn ngủi xuất hiện đến hai con...

Rốt cuộc là việc gì?

Long Tuyên dẹp bỏ sự nghi ngờ trong lòng sang một bên, hôm sau, tiếp tục cùng với Lâm Lung dạo chơi trong núi thưởng thức phong cảnh, sau đó đến tối vừa hay dạo một vòng núi, ngủ đêm tại điểm khởi đầu - cổ trấn Thái An.

Mặc dù sắc trời đã âm u, nhưng cổ trấn vẫn đèn đuốc sáng trưng, khá là náo nhiệt.

Dòng suối nhỏ uốn lượn theo các kiến trúc giả cổ kết cấu bằng gạch gỗ chày róc rách, các cửa tiệm bán quà lưu niệm và trang sức giả cổ mở rộng cửa, chào đón khách thập phương. Trên khoảng đất trống phía trước các cửa tiệm lại là các quầy đồ nướng dày đặc, thực khách đông đúc.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

“Thơm quá!” Lâm Lung chạy đông ngó tây cảm thán một tiếng, ánh mắt thuận theo ý nguyện của mấy con sâu tham ăn trong bụng nhìn về phía các

quày đồ nướng, ngô ngọt nướng vàng rục, nướng khô mà không cháy, hương thơm nhức mũi, phảng phất tỏa ra hơi ấm.

Nhìn thì có nhìn, nhưng Lâm Lung ngại không dám nói với Long Tuyền là cô muốn ăn. Mua ngô từ quày hàng bên đường, vừa đi vừa gặm, thực là rất không tao nhã, rất không thực nữ, để duy trì hình tượng, Lâm Lung cố nhịn cơn thèm, nhưng ánh mắt lộ ra vẻ lưu luyến không nỡ rời đi.

Long Tuyền vốn có khả năng quan sát hàng đầu đương nhiên rất dễ dàng nhìn ra suy nghĩ của Lâm Lung, cười thầm chỉ tay một cái cất giọng hỏi: “Ông chủ, bắp ngô bao nhiêu tiền một cái?”

Anh mở miệng lại là tiếng Tứ Xuyên chính thống, thậm chí còn có cả khẩu âm của Đô Giang, ông chủ đương nhiên là nói ra giá thực bán cho người bản địa, bốn đồng một cái. Long Tuyền chuẩn bị lấy ví trong túi ra trả tiền, một là anh cũng không rõ giá cả, hai là cũng không muốn vì mấy đồng bạc mà mặc cả, tránh để cô gái mình yêu có ấn tượng mình là kẻ keo kiệt bủn xỉn, hay tính toán.

Ai biết, Lâm Lung ở bên cạnh lại nói xen vào: “Làm gì mà đắt thế! Bốn đồng hai cái nhé?”

“Làm sao có thể là hai cái được! Một cái thôi, ở đây đều bán giá này hết.” Ông chủ cười thò một ngón tay ra, ra dấu một cái.

“Trước đây có một đồng rưỡi thôi mà, bớt chút đi.” Lâm Lung không chịu buông vẫn tiếp tục mặc cả.

“Em gái à, em nói là việc của năm nào rồi?! Bây giờ cái gì mà chẳng lên giá, giá thành cao như vậy, từ lâu đã là bốn đồng rồi! Không bớt được.”

Lâm Lung dẫu môi, nói đi dạo một lát tí nữa quay lại mua, sau đó kéo tay áo Long Tuyền đi chỗ khác, vừa đi vừa làu bàu: “Cả một quả núi lớn như vậy, em không tin là không có chỗ bán rẻ hơn của ông ta. Ngày trước còn chỉ có năm hào thôi kia! Sao không xem lương bình quân mà tăng đến mấy lần lận?”

Nhìn khuôn mặt tức giận như trẻ con của cô, Long Tuyền bất giác cười nhẹ, Lâm Lung như vậy, rất chân thực, rất sinh động, rất đáng yêu.

Điều làm bọn họ không ngờ tới là, đi hỏi đến mấy quầy đồ nướng đều là giá đó.

Nhìn thấy điệu bộ của Lâm Lung quyết phải đi hết cả cổ trần hỏi hết một lượt mới chịu thôi, Long Tuyền nhin cười nói: “Bốn đồng thì bốn đồng, anh cũng không phải là thiếu một hai đồng này.” Năm nay anh vừa thăng chức lại thăng hàm, lương phụ cấp đều tăng vọt, đích thực là không thiếu tiền.

“Đừng có coi thường một đồng này, tích tiểu thành đại, không có sông nhỏ thì làm sao có biển lớn! Đi dạo thêm nữa thử xem sao, dù sao bây giờ cũng không vội.”

Hai người vừa cười vừa nói đi được một đoạn đường, bỗng phát hiện ra dưới một gốc cây cổ thụ chỗ ngã rẽ có một bác gái tóc hoa râm đang ngồi bán ngô nướng. Người khác đều là quầy hàng lớn có bóng điện, nướng mười mấy cái bắp ngô, bác lại cô đơn lẻ loi bên chiếc bếp lò nhỏ, nhờ ánh đèn điện của cửa tiệm người khác, nhìn ba bắp ngô đã chín cũng rất cô đơn trước mắt mình.

Rất bi kịch là, trong ba bắp ngô đó chỉ có một bắp là to tròn căng mọng, còn lại một bắp hơi nhỏ, hơn nữa còn hơi “trọc đầu”, bắp cuối cùng thì lại phát triển không tốt, đáng thương chỉ có một nửa là kích thước bình thường.

Long Tuyên nhìn thấy sắc mặt Lâm Lung vui mừng, rất tự giác bước lên trước một bước hỏi giá.

Nghe thấy có người hỏi giá, bác gái vội ngẩng đầu lên, trả lời: “Ba đồng.”

Rẻ hơn rồi! Hai người trong lòng vui sướng, nhưng mặt không biến sắc. Long Tuyên tranh trả giá: “Năm đồng hai cái. Quây của bác vị trí không đẹp, bọn cháu mua cái ngon nhất thì mấy cái còn lại cũng không có ai mua, không bằng bán hết cho bọn cháu, bác có thể dọn hàng về nhà, đỡ lãng phí than củi.”

“Được rồi, các cháu lấy đi.” Bác gái nghe Long Tuyên nói cũng không do dự liền gật đầu.

Đợi đến khi bóng bác gái biến mất trong màn đêm, Lâm Lung miệng gặm ngô nhin không nổi cười hì hì, vui vẻ nói: “Em quả thực chưa từng thấy một người đàn ông vẻ ngoài nghiêm túc đứng đắn, hình tượng cao lớn huy hoàng như anh đi mặc cả, còn rất biết trả giá nữa! Ha ha. Anh ý, sao lại biết nói tiếng Tứ Xuyên ? Ồ, nghĩ lại...”

Giả bộ thật thà bảo thủ, thực ra là một tên đàn ông giao hoạt bụng dạ đen tối! Lâm Lung cuối cùng xác nhận lần trước cô nhận lời trong vòng mười ngày đưa ra hồi đáp về việc hẹn hò nhất định là bị gài bẫy rồi, tên này, mặc cả còn giỏi hơn cả người thích shopping như mình, nói không chừng còn học tâm lý học, giỏi kiểm soát tiết tấu đàm phán.

“Như vậy không tốt sao?” Long Tuyên thăm dò hỏi.

“Rất tốt chứ! Không cần phải chịu thiệt thì kiên quyết không chịu. Bắp ngô này vốn không đắt như vậy!” Lâm Lung nhai đến mức mồm miệng thơm phức, hàm hồ trả lời.

Hai người nhìn nhau cười, tiếp tục đi loanh quanh.

Trải qua lần mặc cả này, lại tiến thêm một bước làm quen với đối tượng khảo sát, tình yêu lấy hôn nhân làm tiền đề, vốn là phải xem xét đến các vấn đề cuộc sống thực tế sau này, người có giá trị quan và cách đối nhân xử thế giống nhau thì sau khi kết thành phu thê mới có thể càng thuận lợi để hiểu nhau, mới có thể giảm thiểu tần suất cãi nhau vì những việc vặt vãnh trong nhà.

Hôm sau, mới sáng sớm Long Tuyền đã dậy, chạy hai vòng sau núi Thanh Thành coi như tập thể dục buổi sáng, cảm giác so với chạy trên đỉnh núi E23 của căn cứ cũng tương tự, chỉ là khe suối và thác nước nhiều hơn, đường chạy ngay ngắn hơn. Sau khi tập thể dục buổi sáng xong nhìn thấy cửa phòng Lâm Lung vẫn còn đóng kín, anh lại một mình đi dạo cỏ trăn, thử ăn điểm tâm ở các cửa hàng hoặc quầy hàng, tỉ mỉ lựa chọn loại mùi vị nào Lâm Lung thích nhất, phù hợp với khẩu vị của cô nhất. Đi lại lâu như vậy, lúc mặt trời lên cao Long Tuyền cuối cùng mới nhìn thấy Lâm Lung mắt nhắm mắt mở bước ra khỏi phòng.

Bản thân quen dậy sớm, nhưng không có lý do gì yêu cầu người bình thường ngoài doanh trại không được ngủ nướng, đồng chí trung tá rất thức thời nuốt câu thường dùng khi anh mắng người đến muộn lúc tập hợp khẩn cấp vào bụng, hỏi cô: “Em vẫn ngủ chưa đủ à?! Có cần anh lấy giường làm cái vỏ cho em lúc nào cũng mang theo không?!”

Anh mỉm cười đứng dưới cây xanh trước trang trại, nhìn Lâm Lung, rất phong độ hiển dăng bữa sáng mình đã dày công chuẩn bị, cùng cô gái xinh đẹp tiếp tục ăn uống, rồi theo đi vẽ tranh ở gần cỏ trăn, cùng ca hát thổi tiêu.

Gần trưa, bọn họ cuối cùng khởi hành rời khỏi núi Thanh Thành, ở nhà hàng Thanh Thành số 1 cạnh cầu Thanh Thành gọi các món ăn đặc sản ở

đây như cá nheo chiên, thịt sậy, gà hầm bạch quả..., uống rượu sữa Động Thiên thơm ngọt, đặc sản nổi tiếng của núi Thanh Thành mua từ trong núi, ăn một bữa trưa thịnh soạn. Sau đó cười nói đáp xe đến trung tâm vận chuyển hành khách, rồi tìm một nhà khách nhỏ vừa rẻ vừa đẹp, chuẩn bị ở lại một đêm để thuận tiện dạo chơi các điểm du lịch trong nội thành Đô Giang.

Lần này, Lâm Lung nhấn mạnh cô không muốn ăn chùa mãi, kiên quyết mình phải trả tiền, Long Tuyên hết cách đành phải đồng ý, để Lâm Lung đăng ký ở quây tiếp tân, anh vác ba lô leo núi cầm cốc uống nước của mình ra bình nước nóng cạnh cửa lấy nước nóng pha trà.

Lâm Lung ngồi trước quây tiếp tân đang vui đầu viết số chứng minh thư vào sổ đăng ký, đột nhiên cảm thấy có người đang rung lắc thành ghế của mình, cô vừa cười vừa nói: “Đừng lắc em nữa, em xong ngay đây”, rồi quay đầu lại nhìn xem có phải Long Tuyên đang trêu mình không.

Ai biết vừa nhìn, cô lại thấy sững sờ, đằng sau không có người mà?! Lâm Lung đang đoán xem là ai ác ý đùa nghịch, thì lại hoảng sợ phát hiện ra thành ghế lại bắt đầu tự động rung lắc!

Không đúng, không phải là thành ghế! Lâm Lung đang chuẩn bị đứng dậy, cuối cùng ý thức được rung lắc là sàn nhà dưới chân cô!

Cô nghi hoặc ngược mắt nhìn Long Tuyên đang đứng ở ngoài cửa, lại nhìn thấy anh cho tay ra đằng sau nhét cốc nước vào trong túi bên cạnh ba lô leo núi đồng thời nhanh chóng chạy về phía mình, vài ba bước đã chạy đến trước mặt, nhanh chóng đưa tay ra cầm lấy ba lô, giá vế dưới đất, tay phải lại nắm lấy cánh tay cô, kéo cô theo bước chân mình tìm nơi ẩn nấp, miệng hét to nhắc nhở tất cả mọi người trong nhà khách: “Động đất rồi! Mau đi ra cửa! Nấp vào chân tường! Nhà vệ sinh! Nằm xuống bên cạnh sofa, bàn gỗ! Tránh cửa kính!”

Phút chốc, trong đầu Lâm Lung là một mảng trống rỗng, đầu óc mờ mịt bị anh kéo chạy thoát thân, dưới chân như là giẫm trên đệm lò xo, thân hình lắc lư không thể dùng sức, nếu không có Long Tuyên vừa kéo vừa dìu, cô chắc chắn đã ngã lăn xuống đất rồi.

Long Tuyên kéo Lâm Lung đến góc tường trước, bảo cô ngồi xổm xuống dưới người mình, dùng thân mình che chở cho cô, sau đó nhanh chóng đánh giá tình hình trong sảnh, tính toán mức độ nguy hiểm, vào lúc sóng địa chấn giảm, liền dứt khoát kéo Lâm Lung dậy, định kéo cô chạy nhanh ra cửa lớn của nhà khách.

Nào ngờ, cô gái chưa từng trải qua nguy hiểm này sau khi ngồi xuống thì sợ đến nổi chân tay mềm nhũn, dù được kéo cũng không nhấc nổi chân bước đi, Long Tuyên bèn trực tiếp ôm eo cô bế bổng, vác lên vai rồi nhanh chóng đá cửa kính mở ra chạy ra khỏi sảnh, nhảy vọt qua bậc thềm, bay qua dải phân cách giữa đường cao hơn một mét, thuận lợi chạy đến một khoảng đất trống ở bên kia đường.

Cùng với lúc thực hiện một loạt động tác này, anh thậm chí rất bình tĩnh quan sát xung quanh xem có đồ vật rơi từ trên không xuống hay không!

Lâm Lung trong lúc đầu óc vẫn còn mơ hồ đã được mang đến một khoảng đất an toàn rộng rãi, không kịp được túm lấy ống quần Long Tuyên, sắc mặt kinh hoàng, cô yên lặng ngồi xổm bên vệ đường, cảm nhận một cách rõ rệt từng trận rung động mạnh mẽ bên dưới chân mình, ngược mắt nhìn những tòa nhà xung quanh đang “run rẩy”, những biển quảng cáo đang lắc lư, nghe thấy tiếng còi báo động của xe cảnh sát, những tiếng kêu thất thanh kinh sợ của vô số người đi đường...

“Đúng là động đất rồi...”, giẫm trên mặt đất “sóng đánh nhấp nhô”, Lâm Lung tự mình lẩm bẩm, chỉ cảm thấy trái tim mình đập thành thịch, dường

như sắp nhảy lên đến cổ họng.

“Đừng sợ, ở đây tuyệt đối an toàn, nhà đồ cũng không rơi vào em, ngoan ngoan ở đây đừng đi đâu. Anh phải chạy đi một lát.” Long Tuyền an ủi xoa xoa đầu Lâm Lung, sau đó rút bàn tay cô ra khỏi quần mình.

“Hờ?!” Lâm Lung không hiểu ngẩng đầu lên, thấy Long Tuyền đã nhanh chóng chạy về phía nhà khách.

Đang là thời điểm đi làm, vì thế khách du lịch ở trong nhà khách năm tầng đó không nhiều, hình như tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng hét nhắc nhở của Long Tuyền trước đó, lục tục kéo nhau ra khoảng đất trống Lâm Lung đang ở đó.

Chỉ là, Long Tuyền nhớ rõ lúc Lâm Lung viết đơn đăng ký thuê phòng ở quày tiếp tân, bên cạnh cô có một thiếu phụ dắt theo một đứa bé khoảng bốn, năm tuổi đang thanh toán tiền, bọn họ vẫn ở trong tòa nhà, còn chưa thoát ra.

“Nguy hiểm đó!” Lâm Lung nhìn thấy anh quay về nhà khách, rất kinh hoàng muốn đưa tay kéo anh lại.

Nhưng Long Tuyền chạy quá nhanh, câu “Đừng đi nữa...” của Lâm Lung còn chưa nói hết thì anh đã xông vào trong tòa nhà.

Một lát sau, chỉ thấy Long Tuyền một tay ôm một bé gái, một tay kéo mẹ bé vội vàng chạy ra, bên cạnh còn có mấy du khách vừa rồi không dám chạy xuống dưới.

Mấy người vừa mới xuống bậc thềm thì lại có một trận dư chấn ập đến, kính cửa sổ, áp phích quảng cáo, bồn hoa... ở những tầng phía trên bắt đầu rơi xuống, đến khi mấy người Long Tuyền trốn đông tránh tây chạy đến dải

phân cách giữa đường thì ban công tầng năm của nhà khách bỗng đổ sụp xuống!

Mà bên dưới nó, vẫn còn một người phụ nữ trung niên đang run rẩy bước về phía trước!

Đột nhiên, xung quanh vang lên tiếng kêu hoảng sợ, Lâm Lung nhìn thấy Long Tuyên đã đặt bé gái trong tay xuống, rồi quay người xông thẳng về phía người phụ nữ kia!

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cổ họng Lâm Lung như bị người khác bóp chặt, không thốt ra được bất kỳ âm thanh nào, chỉ trợn tròn mắt đờ đẫn nhìn, nhìn xem thân hình mảnh mẽ đó lao đi, ôm lấy người phụ nữ nhanh nhẹn lộn vài vòng dưới đất, trong gang tấc thoát khỏi tầm xi măng đang rơi xuống.

Khi Long Tuyên trở về bên cạnh Lâm Lung, hoàn toàn không để ý phải bụi trên người, Lâm Lung cuối cùng trong sự kinh hoàng tột độ lấy lại được hơi sức, khôi phục được chức năng ngôn ngữ bình thường, lúc này mới run rẩy nói: “Sao lại chạy vào chỗ nguy hiểm như vậy?! Làm em sợ muốn chết!”

“Không thể thấy chết mà không cứu phải không?” Long Tuyên nhẹ nhàng trả lời. Anh nhìn xung quanh một vòng, những nơi ánh mắt anh nhìn đến không thấy có tòa nhà nào hoàn toàn sụp đổ, không cần phải cứu viện nữa.

Dường như không chút do dự, Long Tuyên lấy điện thoại ra gọi về căn cứ, báo cáo cụ thể chi tiết tình hình hiện tại. Cùng lúc anh gọi điện thoại, Lâm Lung cũng lấy ra điện thoại của mình, định hỏi thăm tình hình ở nhà, thì phát hiện ra trên màn hình không còn một vạch tín hiệu nào! Nhìn

những người xung quanh, đều cầm điện thoại bắt lực kêu “a lô, a lô” không thể liên lạc được, chỉ có duy nhất Long Tuyền là đang nói chuyện được.

“Đây. Cho em mượn.” Long Tuyền sau khi ngắt điện thoại, đưa cho Lâm Lung.

“Sao của anh lại dùng được?” Lâm Lung vừa bấm số, vừa hỏi anh.

“Điện thoại vệ tinh.” Long Tuyền nhẹ nhàng đáp, lại âm thầm làm khẩu hình “của quân đội”. Vừa nói anh vừa lật giở bản đồ của Lâm Lung, bắt đầu đánh dấu trên đó.

Lâm Lung hiểu rồi gật đầu, cau mày nói: “Không có ai nghe máy. Có lẽ là đi tránh rồi.” Nói xong, cô dùng điện thoại của Long Tuyền gửi đi mấy tin nhắn báo bình an, lại nghi hoặc hỏi: “Sao anh không gọi điện về nhà báo bình an hả?”

“Không cần. Anh từ trước đến giờ không báo cáo hướng đi của mình, cũng không có thói quen gọi điện thoại mà không hẹn trước.” Long Tuyền cười nhạt. “Đối với bố mẹ anh, chỉ cần không có người lạ mặt đại diện tổ chức gọi điện thoại an ủi, gửi thông báo cho họ, thì có nghĩa là anh vẫn bình an.”

“Tử trận mới cần thông báo.”

Thông báo tử trận! Chỉ cần không có người gửi thông báo tử trận thì có nghĩa là anh vẫn an toàn, đây là cái đạo lý gì. Nghe hiểu lời này, Lâm Lung đột nhiên cảm thấy trong tim chua xót. Xem ra, làm bố mẹ của quân nhân cũng là một việc khổ sai.

Trong lúc nói chuyện, Long Tuyền vẫn bận rộn làm việc gì đó, chỉ thấy sau khi anh bôi vẽ lên bản đồ, lại lấy ra lương khô, sô-cô-la quân dụng...

trong ba lô của mình đặt vào trong ba lô của Lâm Lung, lấy đi ô che nắng vừa nặng vừa vô dụng ở cạnh ngoài ba lô của cô, để lại một chiếc áo gió nhẹ tiện lợi có thể tránh gió tránh mưa...

“Anh đang làm gì vậy?” Lâm Lung sững sốt hỏi. Mấy ngày nay đều là Long Tuyên giúp cô cầm ba lô, nó đã trở thành vật dụng của hai người, Lâm Lung tự nhiên không phải là ngạc nhiên vì đối phương xâm phạm đồ riêng tư, mà là điệu bộ của Long Tuyên, tại sao giống như là đường ai nấy đi vậy?!

“Thành Đô chắc chắn an toàn hơn ở đây, em phải về Thành Đô.” Long Tuyên thu dọn lại hành lý, trầm giọng nói: “Hiện tại trên đường đều là người, rung lắc như thế ô tô không thể đi, giao thông bị gián đoạn rồi, chỉ có thể đi bộ về thôi. Đại khái, em cứ đi ven theo đường Lão Thành Quan là có thể tìm thấy xe xuôi chiều trở về.”

“Em biết là chúng ta phải về, nhưng mà, đây là anh đang làm gì?” Nhìn thấy những tòa nhà nguy hiểm đang rung lắc, ai cũng biết chỗ này không thể ở được, trở về Thành Đô là việc chắc như đinh đóng cột rồi, còn cần gì phải nói, làm gì phải thu dọn hành lý lần nữa?

“Anh định đi nơi khác, em phải tự mình về. Trên bản đồ đều ghi chú các việc cần chú ý, chắc là em xem hiểu...”

“Anh định đi đâu?” Lâm Lung gạt bản đồ Long Tuyên đưa qua ra, hơi run rẩy cất cao âm lượng. “Anh định bỏ em ở đây giữa những tòa nhà nguy hiểm và trong đống gạch vỡ này?!”

“Anh muốn đến trường tiểu học XX, tòa nhà đó không an toàn, anh muốn đến xác nhận lại.” Long Tuyên nhìn Lâm Lung, tuy chỉ nói là dự định, nhưng ngữ khí lại vô cùng kiên định.

“Thế là, anh bắt em một cô gái một mình đi bộ mười mấy cây số về Thành Đô?!” Lâm Lung vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, cô vừa mới bị thiên tai dọa cho sợ đến thảm hại, lúc này đây chỉ có một người đàn ông duy nhất có thể dựa vào thì lại nói anh phải đi!

Long Tuyên đưa tay ra nhẹ nhàng đặt lên vai Lâm Lung, khuyên bảo: “Kết cấu kiến trúc của trường học rất đặc biệt, trong động đất rất dễ bị sụp đổ. Những đứa trẻ đó có thể cần sự giúp đỡ, anh đi cứu nạn, em có thể hiểu cho anh được không?”

“Nhưng bây giờ em cần anh! Em sợ, hy vọng có người ở bên cạnh...” Lâm Lung mở to mắt, đôi mắt to xinh đẹp dần dần ầng ậc nước. “Là ai thế thốt nói cam tâm tình nguyện làm vệ sĩ cho em, bảo đảm tuyệt đối an toàn, đáng tin cậy? Trong lúc em cần anh nhất, anh lại biểu hiện như thế có đáng tin không?! Định nói hai câu xong là bỏ đi?”

“Anh, anh cũng rất muốn ở bên em! Nhưng mà, em hiện tại đã an toàn rồi, đi trên đường chỉ cần không đi gần các tòa nhà, dây điện... thì em sẽ không bị nguy hiểm nữa, còn bọn họ sống chết chưa rõ.” Long Tuyên trong ánh mắt có một tia lo lắng, cùng với tần suất dư chấn ập đến càng nhiều, anh không muốn làm lỡ thời gian nữa, trực tiếp dứt khoát dặn dò: “Em đợi anh năm mươi phút, nếu như anh xác nhận trường học không sao, anh sẽ quay lại đón em, còn nếu như anh không quay lại em không cần đợi anh nữa, tự mình quay về, chú ý an toàn.”

Nói xong, anh nhẹ nhàng gỡ tay Lâm Lung đang nắm vạt áo anh ra, “xoạt” một cái đứng dậy, đeo bao lô leo núi hướng về phía trường học chạy đi.

“Anh đi đi, đi rồi đừng quay lại nữa! Đi càng xa càng tốt!” Lâm Lung nhìn theo bóng anh phẫn nộ hét to.

Cho rằng cô không biết à? Lương khô đều để lại còn nói cái gì mà quay lại? Chỉ là muốn dỗ dành người ta thôi mà!

Loại đàn ông không đáng tin cậy này, tôi không thích! Lâm Lung nắm chặt tay lại, nghiến răng bổ sung thêm một câu: “Thời gian thử việc coi như bỏ, anh bị đào thải rồi!”

Câu này không nói to, nhưng làm cho bước chân Long Tuyên đã chạy đi được mấy mét chợt dừng lại.

Anh dừng lại, từ từ quay đầu. Anh đứng yên lặng không ngừng run rẩy, cùng với tiếng người, tiếng còi xe, tiếng đồ vật rơi, đồ vỡ lộn xộn xung quanh, quay nửa người nhìn Lâm Lung một cái thật sâu, trong ánh mắt mang theo cả sự thâm tình và đau khổ khó nói bằng lời. Sau đó, lại quay người dứt khoát chạy đi, không một câu giải thích hoặc biện giải, trong phút chốc biến mất tăm mất tích...

Chương 20: Dừng khóc, người anh yêu nhất

Sau động đất, trên đường tương đối an toàn đột nhiên xuất hiện đám người tránh nạn đông đúc dày đặc, đông gấp N lần bình thường.

Mọi người bắt đầu lo lắng cho người thân tạm thời không liên lạc được, cùng lúc đó, mọi người càng thấm thía niềm vui và hưng phấn vì mình có thể sống sót sau tai nạn, bọn họ đứng trên đường bắt đầu nói chuyện với những người lạ mặt bên cạnh, thông qua việc không ngừng thuật lại cảm nhận và hành động của mình vào giây phút xảy ra động đất đó.

Chỉ có một số ít người, trong giây phút đầu tiên nghĩ đến là xác nhận sự an nguy của những người lạ mặt quanh mình.

Ví dụ như, trung tá Long Tuyền đang chạy xuyên qua con đường bị người đi đường chặn lại, anh đang cố hết khả năng của mình bằng tốc độ nhanh nhất lao đi, muốn đi đến trường tiểu học mà anh dự tính sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Xác nhận trường học không sao sẽ quay về đón Lâm Lung, đây đúng thật là một câu nói dối, anh không thể quay lại được.

Năm mươi phút, chỉ là thời gian cần thiết trong tình trạng bình thường để Long Tuyền có thể chạy đi chạy về, còn trong trường hợp phải vượt qua đám đông dày đặc thì không thể giữ được tốc độ này. Hơn nữa, trường học đó không thể không có vấn đề gì. Dọc đường đi, anh đã nhìn thấy không chỉ một nhà nông dân tự xây bị đổ một nửa, hướng hồ là trường học có kết cấu kiến trúc đặc biệt, một ngôi trường mà tường vôn đã bị bót xén nguyên vật liệu.

Long Tuyền nói như vậy, chỉ là hy vọng dùng thời gian năm mươi phút để cho Lâm Lung một chút hòa hoãn, để cô khi sợ hãi nhất vẫn có một chút cảm giác được dựa dẫm, anh cảm thấy đợi khoảng thời gian hoảng loạn nhất đấy qua đi, thì cô gái thông minh này nhất định sẽ từ từ bình tĩnh lại, có thể tự mình giải quyết tốt mọi việc để tự cứu bản thân.

Anh không ngờ được là, ngay từ những giây đầu tiên cô đã nhìn thấu ý đồ của anh.

Đi rồi thì đừng quay lại, đây là câu trả lời của Lâm Lung.

Trong ánh mắt nhìn sâu lúc quay lại, Long Tuyền nhìn thấy thân hình cô đơn lẻ loi của cô, cô vón thấp bé nhỏ nhắn, bình thường nhìn không cảm

thấy có gì không thích hợp, rất thích mắt đẹp lòng, nhưng lúc nguy nan thân hình đó lại mang đến cảm giác yếu ớt cô đơn, rất đáng thương.

Tim anh đau, không nở, nhưng cũng bất lực, vì anh không thể không rời đi.

Nhìn thái độ Lâm Lung vừa tức giận vừa oán trách, Long Tuyền muốn quay lại nói với cô một tiếng “xin lỗi”, rất muốn biện giải cho mình một câu: “Em đã an toàn, còn có những người đang bị chôn ở dưới, họ cần anh hơn.” Trong lúc lao đi hứng gió tạt vào mặt, anh tự cười chế nhạo, nụ cười lạnh lẽo làm nổi lên một chiếc lúm đồng tiền nhỏ, không khó coi, lại thấp thoáng một chút cay đắng, bi ai.

Không lâu sau, Long Tuyền bước nhanh đến trước cổng lớn của trường học, đập vào mắt là khung cảnh đổ nát thê lương như trong dự liệu của anh, cả một tòa nhà dương như bị san thành bình địa, có lẽ so với thuốc nổ hẹn giờ dùng để tháo dỡ, di dời còn thảm hơn. Đúng thời gian lên lớp sau buổi trưa, dưới đồng gạch đá nát vụn đó vùi chôn biết bao nhiêu đứa trẻ?! Thu tất cả vào trong tầm mắt, anh bất giác cau mày.

Không cần suy nghĩ, Long Tuyền nhanh chóng lấy áo lót cotton còn thừa trong ba lô của mình ra, xé thành những mảnh vải rộng quấn vào tay, lấy ra một cuộn băng dính màu nâu dùng để dán móng tay đàn tranh tìm được trong ba lô Lâm Lung ra, cố định tám vải quấn ở bàn tay, ngón tay, làm thành một cái găng tay đơn giản, sau đó lấy chiếc tiêu inox Lâm Lung tặng anh, chạy về dãy phòng học sớm đã chỉ là một đồng đổ nát.

Trong lúc chạy đi, Long Tuyền chợt nhớ lại lời nói đùa trước đây của Lâm Lung, cô nói cây tiêu này rất lợi hại, lúc rỗi có thể lấy ra làm nhạc cụ, lúc khó khăn có thể làm gậy cạy đá. Bây giờ nghĩ lại, quả là nói đùa mà đúng thật, bây giờ chẳng phải là dùng nó làm ống thép cạy đá sao?

Long Tuyền thậm chí còn cảm thấy có chút châm biếm, Lâm Lung bị mình vứt bỏ rồi, cô cũng vứt bỏ mình rồi, mà bây giờ dụng cụ đang sử dụng nếu không phải là đồ cô mang theo bên mình thì cũng là đồ trước đây cô tặng mình.

Đây, cũng có thể coi là một loại duyên phận chứ? Một loại duyên có đầu có cuối?

Long Tuyền nhắm mắt, lúc mở mắt ra, đã xua đi tất cả bất lực và thất vọng nơi đáy mắt, trở về con người chăm chú và kiên định.

Không nghĩ nữa, làm việc thôi!

...

Trong có nửa tiếng ngắn ngủi, Long Tuyền đã chạy gần mười cây số, từ trong thành phố về đến thị trấn, còn Lâm Lung sau khi thông báo từ bỏ sát hạch anh, lại tê liệt ngồi xuống, dường như không hề động đậy, ngây ngốc ngồi yên ở chỗ cũ, trong đầu là một mớ hỗn độn, chớp mắt, thời gian đã trôi qua khá lâu. Lúc lại ngẩng đầu lên, trước mắt đã không còn thấy những khuôn mặt quen thuộc gặp trong nhà khách nữa.

Có lẽ là họ đã rời đi rồi, Lâm Lung chống tay đẩy đôi chân đã tê cứng lên, từ từ đứng dậy, bắt đầu cầm giá vẽ và đồ dùng của mình lên. Cầu người chi bằng cầu mình, rời khỏi anh ấy không phải là không đi được! So với việc ngồi đây tức giận oán trách, không bằng nhanh chóng thu dọn hành lý nghĩ cách về nhà.

“Cô ơi, cho cô này.” Cô bé được Long Tuyền cứu ra đột nhiên xuất hiện trước mắt Lâm Lung, đưa cho cô một tờ khăn giấy.

“Ừm?” Lâm Lung nghi hoặc đón lấy, lại không hiểu nguyên do cô bé đó làm như vậy.

Thiếu phụ mặt tròn một tay kéo con gái của mình, một tay chỉ lên mặt Lâm Lung nói nhỏ: “Cô lau đi.”

“Hà?!” Lâm Lung vô thức lau lên mặt, lại phát hiện tờ khăn giấy đó lập tức bị nước mắt mình làm ướt đẫm, bất giác gượng cười rồi chán nản nói: “Cảm ơn chị, em cứ thắc mắc tại sao mặt mình lành lạnh...”

Lời chưa nói hết, lại một dòng nước mắt tuôn ra, cô cảm thấy đứng giữa đường khóc lóc rất mất mặt, rất muốn gắng nhịn, nhưng càng nhịn lại càng không thể ngăn được những giọt nước mắt tuôn rơi, đành phải nhận lấy mấy tờ giấy khác mà thiếu phụ đưa cho, tự chế giễu nói: “Để chị chê cười rồi... có lẽ là mấy năm nay chưa khóc bao giờ, tích lũy quá nhiều...”

Cô cảm thấy hơi uất ức, lại có chút xót xa. Hoàn toàn không thể hiểu được cách nghĩ của Long Tuyền, rõ ràng là anh muốn theo đuổi mình, mời mình đi chơi, đến khi gặp nguy hiểm lại có thể phẩy tay mà đi, lần này anh không sợ mình gặp phải người xấu sao?!

“Anh ấy, là bạn trai của em à?” Thiếu phụ vỗ nhẹ lên vai Lâm Lung an ủi, cô đã nhìn thấy tất cả, rất rõ là cô gái này vì bạn trai bỏ đi mà khóc. Mặc dù đây là việc của người khác, về lý không đến lượt cô phải quan tâm, nhưng cô vẫn không nhịn được cứ đứng đợi Lâm Lung mà không rời đi, chính là muốn tìm cơ hội khuyên cô vài câu.

“Không phải! Ai thèm làm bạn gái của anh ta, đó là chuyện mồm meo từ tám đời rồi!” Lâm Lung lúc trả lời vẫn còn oán hận.

“Vậy thì vẫn là người quen chứ?” Thiếu phụ tránh nặng tìm nhẹ, chuyển hướng chủ đề: “Lần sau em gặp cậu ấy thì giúp chị gửi lời cảm ơn cậu ấy

nhé, được không? Vừa rồi chị sợ quá chân tay mềm nhũn, may mà được cậu ấy giúp đỡ! Tiếc là lúc đó sợ quá, người cứ đờ đẫn, chẳng nghĩ đến phải cảm ơn, chỉ quan tâm xem con gái chị có bị thương không. Xin em, giúp chị nhé.”

Nghe thấy lời này, Lâm Lung do dự một lát, cô vốn định không bao giờ thềm đề ý đến Long Tuyền, nhưng mà người ta lại thành khẩn nhờ cô giúp đỡ, cũng không tiện từ chối, cuối cùng, đành hàm hồ đáp: “Dạ.”

“Cảm ơn, cảm ơn em!” Thiếu phụ vui mừng, tiện tay giúp Lâm Lung đeo ba lô hành lý lên, lại hỏi cô có phải muốn về Thành Đô không, liệu có thể đi cùng không?

“Được ạ, có thể đi cùng đường thì tốt quá.” Lâm Lung cuối cùng lộ ra nụ cười thật lòng, tuy thiếu phụ và bạn nhỏ này cũng không có tác dụng gì, nói không chừng còn cần mình phải quan tâm giúp đỡ, nhưng có người đồng hành cũng đỡ sợ hơn nhiều, vừa đi vừa nói chuyện còn có thể giải tỏa cảm giác cô đơn bị vứt bỏ.

Đi chưa được hai bước, thiếu phụ lại chuyển chủ đề về Long Tuyền, bắt đầu dùng giọng nói sùng bái nói tư thế anh bay đi cứu người phụ nữ trung niên đó sao mà anh dũng thế, sao mà đẹp trai thế, làm cho người ta không thể không khâm phục, không thể không ngưỡng mộ, tán dương.

Lâm Lung mặt cứng ngắc, rất muốn xin vị thiếu phụ kia đừng nhắc đến anh nữa, nhưng trong đầu cô cũng bắt đầu không ngừng hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó. Không biết vì sao, Lâm Lung bỗng cảm thấy có một cảm giác mơ hồ đang muốn phá kén thoát ra, mặc dù từ lâu đã không còn nhớ rõ tướng mạo của người đó, trong trí nhớ, chiều cao của anh ấy và Long Tuyền khác biệt khá nhiều, nhưng tại sao trong lòng lại cảm thấy hai người này rất giống nhau? Hình như chỉ còn thiếu một câu: Hóa ra là anh...

“Anh ấy là quân nhân phải không?” Thiếu phụ chần chừ, cuối cùng hỏi ra câu này, cô không phải là không biết nhìn sắc mặt, chỉ là không nhận được muốn giúp ân nhân của mình một chút.

“Dạ.” Lâm Lung gật đầu. Cô bỗng nhiên thấy mình tỉnh ngộ, mối tình đầu và đối tượng yêu đương thất bại lần này có một điểm chung rõ rệt, quân nhân, quân nhân thích giúp đỡ người khác.

“Chị đoán đúng rồi!” Thiếu phụ vỗ vai con gái nhỏ của mình: “Con nghe rõ chưa? Là chú giải phóng quân! Là người quân nhân dũng cảm nhất, vô tư nhất!”

“Con nghe rõ rồi, nghe rõ rồi!” Cô gái nhỏ nhảy nhót cười, “Sau này con cũng làm giải phóng quân!”

Đúng, anh rất vô tư, còn mình lại rất ích kỷ. Lâm Lung xỉ mặt, năm đó khi cô được cứu đã rất vui mừng, bây giờ nhìn thấy Long Tuyên đi cứu người khác thì cảm giác đầu tiên là, anh đừng có mất mạng vì người lạ nhé! Sau đó nghĩ lại là, tại sao anh có thể vì người lạ mà vứt bỏ em không quan tâm?!

Mình không phải là thánh mẫu, ích kỷ một chút, cũng không sai chứ? Nhưng mà, anh vô tư, hình như cũng đúng.

Bên tai nghe thấy những lời tán dương sùng bái không dứt của mẹ con thiếu phụ, trong lòng Lâm Lung âm thầm dao động, đương nhiên, dao động âm thầm đó, hiện tại vẫn không lay chuyển ý niệm vứt bỏ Long Tuyên.

Trên đường đi bộ về Thành Đô, sắc mặt Lâm Lung vẫn khó coi, lúc thì lo lắng cho bố mẹ, lúc thì lại oán trách Long Tuyên. Nhìn thấy người đi đường đều đang la hét hỗn loạn, bản thân mình cũng bồn chồn bất an, càng muốn nhanh chóng đến nơi an toàn, lại cúi đầu nhìn thấy cô bé tết tóc sùng dê

nhất định không chịu đi nữa, đành phải miễn cưỡng cười nói: “Bé ngoan, chúng ta tiếp tục đi được không? Nếu không trời tối rồi không về kịp đâu!”

“Nhưng cháu mệt rồi...” Cô bé kéo tay mẹ, mặt đáng thương nhìn Lâm Lung.

Lâm Lung lần tìm trong ba lô một hồi, lấy ra mấy thanh sô-cô-la đựng trong túi hút chân không mà Long Tuyền đặt vào, mặc kệ mẹ cô bé từ chối nhất định đưa hai thanh cho bé.

Bé gái rất sung sướng cảm ơn nhận lấy, sau khi cắn một miếng nhắm mắt nói: “Hơi đắng.”

“Đó mới đúng là sô-cô-la nguyên chất, vừa hay có thể tăng cường sức khỏe cho cháu.” Lâm Lung an ủi xoa xoa đỉnh đầu em bé, lại lấy điện thoại ra xem giờ, đã là bốn giờ mười lăm rồi.

Lật giở bản đồ nhìn xem ghi chú của Long Tuyền, đối chiếu với các kiến trúc đánh dấu xung quanh, Lâm Lung phát hiện ra họ còn cách đường Lão Thành Quan hơn một nửa đường nữa, cô quay người chỉ vào bản đồ nói với thiếu phụ: “Chị ơi, đúng là mình phải đi nhanh lên. Đi được đến đó còn không biết có đón được xe không, phải mất thời gian đợi nữa. Tối muộn rồi, nếu không đợi được xe thì cũng không có chỗ ngủ, nói không chừng còn phải quay lại.

“Ừm, chị biết rồi. Con gái ngoan, con kiên trì một chút, tiếp tục đi nào. Về đến nhà mình có thể nghỉ ngơi nhé.” Thiếu phụ cũng chỉ có thể khuyên bảo con gái mình, lúc này mới cảm thấy không có đàn ông bên cạnh thật không tiện, vào lúc quan trọng cũng không bé được tiểu nha đầu này, chỉ có thể dắt bé từng bước từng bước chậm chạp bước đi.

May mà bé gái đó cũng rất hiểu chuyện, vừa gặm sô-cô-la vừa bắt đầu bước đi, Lâm Lung thở phào một cái, nếu bé gái này nhất định không chịu đi, thì cô cũng không đành bỏ hai mẹ con lại tự mình đi tiếp, nếu thật sự làm như vậy, chẳng phải là cũng giống Long Tuyền sao.

Ba người lại tiếp tục vừa đi vừa dừng, từ thành phố Đô Giang đến các thị trấn nhỏ, có lẽ do khả năng kháng chấn của các căn nhà tự xây quá yếu hoặc là mảnh đất này nằm trong dãy địa chấn, các căn nhà ven đường bị phá hủy càng lúc càng nhiều, Lâm Lung vốn mắc bệnh viêm mũi dị ứng bất giác phải đeo khẩu trang mang theo bên người vào.

Lâm Lung sinh ra và lớn lên trong thời bình, chưa từng gặp qua việc gì khẩn cấp nguy hiểm, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được một cách sâu sắc cái gì gọi là hoang tàn đổ nát.

Tòa cao ốc không còn toàn bộ cửa kính, ngân hàng bị đổ mất một nửa, ngôi nhà hai tầng bị sập... người đàn ông trên đầu quán băng đẫm máu, đang dùng hai tay đào bới đồng gạch vụn bên đường, miệng không ngừng lầm bầm hai từ “Vợ ơi”...

Lâm Lung và thiếu phụ đồng thời quay bé gái sang hướng khác, dùng thân mình ngăn tầm mắt của bé, không để bé gái nhìn thấy thảm cảnh này. Mỗi khi dư chấn dội đến, Lâm Lung và mẹ bé gái vừa kêu to để át đi tiếng kêu khóc của người đi đường, vừa giải thích với tiểu nha đầu địa chấn chính là do ông già địa cầu hắt xì hơi, ông hơi rung một chút, thì nhà cửa ở trên mặt đất cũng rung theo, đợi đến khi ông già địa cầu khởi cảm cúm thì mặt đất sẽ không rung lắc nữa.

Hai người nói chuyện với bé gái đều tỏ ra rất trấn tĩnh thoải mái, chỉ có hai bàn tay nắm chặt vào nhau đến trắng bệch mới bộc lộ rõ tâm trạng căng thẳng và kìm nén của họ.

Lâm Lung nhớ đến buổi tối hôm trước khi cô nhìn thấy rắn ở trong núi Thanh Thành, cô còn nói với Long Tuyên rằng trong đời mình chưa bao giờ chịu sự sợ hãi lớn đến như vậy. Hôm nay gặp động đất, nỗi sợ hãi và chấn động chắc chắn không nhỏ hơn ngày hôm qua. Bây giờ nghĩ lại, cuộc đời cô vẫn còn dài, ai biết sau này còn xảy ra những chuyện gì, thế sự vô thường, không có gì là tuyệt đối cả.

Cứ thế mà đã hơn một giờ đồng hồ trôi qua, họ đến một ngã tư mà giao thông hoàn toàn ngừng trệ, Lâm Lung vốn không tin tưởng vào khả năng nhớ đường của mình, lại mở bản đồ ra lần nữa cùng với thiếu phụ xác nhận phương hướng.

Bé gái đứng bên cạnh nhàn rỗi không có việc gì làm nhân lúc mẹ không để ý, đi đến bên cạnh một chiếc bếp than tổ ong ở bên đường, ở đó có một bác gái đang nấu cơm tối, thực ra là nửa nồi cơm thừa, lại thêm mấy cọng rau và cho thêm nước nấu, không phải là món gì ngon, nhưng hơi nóng bốc lên nghi ngút, làm cho bé bỗng cảm thấy bụng đói cồn cào, ngậm ngón tay nuốt nước bọt.

“Đừng vội, còn chưa nấu xong, đợi lát nữa cho cháu một bát!” Bác gái nhìn cô bé mỉm cười hiền hậu nói.

Bé gái giật mình, vội nói: “Không cần đâu, cháu không đói!”, sau đó giống như chú thỏ nhỏ nhảy về bên cạnh mẹ, mẹ bé đã nói rồi, không được tùy tiện ăn đồ của người lạ, bé gái ngoan ngoãn biết nghe lời.

Nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, Lâm Lung nghi hoặc ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy bác gái bên đường đang vẫy tay với mình, còn cười ha ha, hỏi: “Có đói không? Nếu không ngại lát nữa qua ăn chút cơm nóng.”

“Dạ, không cần đâu ạ, chúng cháu có đồ ăn rồi ạ, cảm ơn bác!” Hai người lớn đương nhiên đều từ chối ý tốt của bác gái. Thiếu phụ không mang

theo đồ ăn, nhưng cô cảm thấy xin Lâm Lung lương khô mà bạn trai cô đưa cho còn hơn ăn cơm thừa của người khác.

Lâm Lung được người khác nhắc nhở cuối cùng mới nhớ ra đã là giờ ăn tối rồi, thế là lại lục tìm trong ba lô của mình, sau đó cô tìm thấy lương khô Long Tuyên để vào, và hai gói thực phẩm tự nóng quân dụng đựng trong túi ni lông màu xanh, bên trên dán một tờ giấy ghi lời dặn dò của Long Tuyên: “A cơm rang thập cẩm, cơm rang lạp xưởng; B mì xào thịt nấm hương, mì xào thịt rau. Làm nóng năm phút trở lên, cách sử dụng xem hướng dẫn ở mặt sau!”

Anh ấy không chỉ để lại đồ ăn vặt sô-cô-la mà còn chuẩn bị cả bữa tối cho mình!

Lâm Lung sờ sờ một lát, sau đó lại nhìn thấy dưới đồ ăn là một túi cấp cứu có chữ thập màu đỏ, dưới cùng lại là áo gió màu xanh thẫm, vừa hay có một cơn gió lạnh thổi qua, Lâm Lung tiện tay lấy áo mặc vào người, áo của Long Tuyên, cô mặc đương nhiên rất dài, tuy không vừa với người nhưng rất ấm, trước đó đi đường không cảm thấy lạnh, vừa dừng lại nghỉ mới phát hiện thời tiết đã thay đổi, hy vọng trời đừng mưa.

Lâm Lung tìm một vị trí an toàn ở bên đường ngồi xuống, đưa túi cơm cho mẹ bé gái, sau đó hai người bắt đầu làm bữa tối theo các bước trong phần hướng dẫn sử dụng, không hổ là sản phẩm của quân đội, so với đồ ăn tiện lợi tốt hơn nhiều, không cần bếp, dùng nước lạnh đổ vào trong túi đóng gói, vỗ vỗ thì chất làm nóng tự bốc khói phát nhiệt!

Giữa chừng lật thực phẩm lại, sau khi đợi mười lăm phút, Lâm Lung mở túi thực phẩm màu bạc, trong khói nóng nghi ngút đổ một chút tương ớt vào trộn đều, bắt đầu tận hưởng món mì xào thịt nấm hương thơm phức, trên đầu gói còn đặt túi làm nóng sau khi làm nóng cơm tối còn có thể dùng để

làm ấm người, hình như tất cả đều rất tốt, nhưng cô mơ hồ cảm thấy trong lòng mình có gì không ổn.

Từ sau khi Long Tuyền quay người bỏ đi, trong lòng Lâm Lung mắng chửi anh không chỉ trăm nghìn lần, cuối cùng lại phát hiện ra tên này để lại cho mình tất cả những gì tốt nhất, cần thiết nhất. Đến giờ phút này, cô đã không biết bản thân mình nên oán hận anh, hay là nên cảm ơn anh.

Đang suy nghĩ lung tung, lại có sáu du khách Thành Đô đi đến, nghe nói là bạn đại học cùng phòng đi du lịch với nhau, vừa mới thoát ra từ miếu Nhị Vương, nhìn thấy bọn Lâm Lung và bác gái đang ăn, mấy nam thanh niên đó rất ngưỡng mộ, thậm chí còn hỏi nếu có thức ăn thừa, liệu có thể cho bọn họ một ít, mua giá cao cũng được.

Bác gái không nói hai lời, liền đưa ngay nồi cơm đó cho bọn họ, còn cười nói: “Gạo và thức ăn nhà bác đều bị đẽ đổ ở phía dưới nhà, đợi có người giúp đỡ lật lên lấy, thì có thể ăn no cơm, các cháu đều phải về Thành Đô, ăn một chút cho có sức mới đi đường được!”

Mấy cậu thanh niên nhìn nhau, đẩy ra một người đại diện, đưa cho bác gái một trăm đồng, liên tục nói cảm ơn.

“Không cần, không cần tiền! Chỉ là mấy miếng cơm thừa, cần tiền gì chứ!” Bác gái kiên quyết không chịu nhận, đem tiền ném xuống đất.

Lâm Lung nhìn thấy, đi lên trước, lấy ra một trăm đồng: “Bác gái, bác nhận đi, nhà bác đã bị đẽ rồi, sửa lại nhà cũng cần tiền mà? Cứ coi như bọn cháu học Lôi Phong làm việc tốt.”

“Đúng đấy, đúng đấy! Bác cứ nhận đi!” Mấy người lần lượt khuyên bảo, bác gái vẫn không nghe, nhất định không nhận. Cuối cùng, mấy sinh viên

đành phải ở lại giúp đỡ, quyết định giúp bác đào đồng đồ nát tìm gạo xong rồi mới đi, để báo đáp ân tình của bác gái.

“Không cần, không cần! Ai bắt các cậu làm chứ! Chính phủ nhất định sẽ cử người đến giúp mà!”, bác gái liên tục xua tay.

“Mọi người đều đang gặp nạn, giúp đỡ lẫn nhau mà! Cảm ơn cơm của bác, chúng cháu cả đời này chưa từng ăn qua cơm nào thơm đến thế!” Một sinh viên cười nói, khoe mắt lại thấp thoáng những giọt lệ nóng hổi cảm kích, sau đó bọn họ cũng không hỏi ý kiến của bác gái, tự giác chuẩn bị giúp đỡ.

“Ở đây chị vẫn còn chút đồ ăn, các em ăn xong rồi hãy làm việc nhé.” Lâm Lung nhìn bọn họ đã xắn tay áo, bắt đầu khuân gạch, vôi vàng lấy ra lương khô và sô-cô-la của mình đưa cho họ, có điều không đưa hết, ma xui quỷ khiến mỗi loại giữ lại một ít.

Chút đồ ăn này đương nhiên không thấm vào đâu so với sáu nam thanh niên, chỉ đủ giắt răng mà thôi. Lâm Lung nhìn vào túi mì xào thịt rau còn chưa mở của mình, có chút do dự, cô ăn ít, gói lớn như vậy đương nhiên là ăn không hết, vốn định nhờ chẳng may nửa đêm không về được nhà thì giữ lại còn có cái mà ăn, nhưng mà cô mắt nhìn thấy người khác còn đói, mà mình lại ích kỷ giấu đồ ăn, giờ khắc này, rõ ràng cảm thấy giống như một hành động xấu xa đáng bị lên án!

Thế là, Lâm Lung cô nương mỉm cười nhìn mấy sinh viên đó nói: “Chị vẫn còn một gói mì xào. Các em ai ăn?”

“Đây là của chị...” Mấy sinh viên chỉ nhìn cô mà không đưa tay ra nhận.

“Các em thấy chị nhỏ bé như vậy, sao có thể ăn nhiều như thế được? Các em cầm lấy đi, đừng lãng phí.” Lâm Lung trực tiếp nhét túi mì xào vào lòng

một sinh viên.

“Ấy a, vậy thì cảm ơn chị nhé! Vừa rồi em đã cảm thấy cái này của chị rất thơm!” Cậu nam sinh đó sau khi chỗi từ thì tiện tay đón lấy, cười đưa cho bạn: “Cần ăn không?”

“Cần!” Cậu kia cũng không khách khí, xé luôn túi ra ăn.

Lâm Lung cảm thấy rất kỳ quái, tại sao mấy cậu sinh viên đó đều cảm thấy nên là cậu đó ăn? Đều không cần thương lượng?

“Bởi vì cậu ấy luôn là người ăn nhiều nhất!”

“Cậu ấy là thùng nước gạo mà!” Mấy cậu nam sinh đồng thanh cười trả lời thắc mắc của Lâm Lung, còn sôi nổi trêu đùa: “Ăn nhiều thì phải làm nhiều nhé!”

“Không thành vấn đề!” Cậu thanh niên giơ cánh tay với cơ bắp nở nang, làm một tư thế phóng khoáng của Mr. khỏe đẹp, khiến mọi người cười lớn.

Tiếng cười trong sáng vang lên tận trời xanh hình như tạm thời xua đi bóng đen u ám của động đất.

Lâm Lung thu tất cả vào trong tầm mắt, bỗng cảm thấy sống mũi cay cay, khóe mắt lại hơi ươn ướt,...

Sau khi ăn xong bữa tối, Lâm Lung và mẹ bé gái đều cảm thấy dù họ có ở lại đây thì cũng không giúp được gì, nên chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Bỗng nhiên, có một người đàn ông trung niên chân khập khiễng tay bịt trán vội vã chạy qua trước mắt họ, giữa kẽ tay thấp thoáng có máu chảy ra,

chân hình như cũng bị thương không nhẹ, trong lúc cà nhắc bước đi máu nhỏ xuống mặt đường không hề ít.

“Anh... anh đợi chút!” Lâm Lung tiện tay kéo người đàn ông đó lại, “Em có băng vải, để em băng lại cho anh!”

“Không cần! Tôi đang vội!” Người đàn ông đó đầu cũng không ngoảnh lại hất tay một cái rồi tiếp tục đi về phía trước, trực tiếp đẩy Lâm Lung loạng choạng suýt ngã.

Lâm Lung dẫu môi hét về phía anh ấy: “Vội thì cũng phải băng bó vết thương chứ, mai dao không làm chậm việc chặt củi!” Người đàn ông đó vẫn không thèm để ý đến cô, tiếp tục rẽ vào đường nhánh bên phải.

Ngay sau ông ta có hai người đàn ông tay cầm xẻng, một người hét lớn: “Anh ơi, từ từ đã! Chờ em với.”

Một người khác lại đến trước mặt Lâm Lung, vừa cười vừa đề nghị: “Em gái, thuốc của em có thể cho anh một ít được không, anh mang đến cho anh ấy? Anh ấy bây giờ quả thật không còn tâm trí bôi thuốc, anh ấy là hàng xóm của bọn anh, vừa mới đào ra từ dưới nhà! Con gái anh ấy học ở trường tiểu học XX, nghe nói trường đó bị đổ sụp rồi, anh ấy đang vội đi tìm con!”

Nghe thấy tin này, Lâm Lung bất giác ngây người, trường tiểu học XX? Đây chính là nơi Long Tuyên đến? Đổ sụp rồi, đổ sụp thật rồi sao?

Trường tiểu học XX... Cái tên này, con đường này... Thật quen thuộc...

Bỗng nhiên, Lâm Lung cảm thấy như có tiếng sấm nổ trong đầu mình, cô bỗng nhiên nhớ ra một việc mà trước đó cô vô ý bỏ qua - Lạc Thiên, Lạc Thiên cũng học ở ngôi trường đó!

Đúng là đáng chết! Cô lại có thể hoàn toàn quên mất Lạc Thiên! Trước đó, lúc đi thăm Lạc Thiên, Long Tuyền đã cảm thấy vách tường không chắc chắn, anh nói phải đi cứu hộ, có lẽ chính vì nguyên nhân này...

Tại sao mình chỉ lo cho bản thân, mà hoàn toàn quên mất đứa bé đó chứ?! Bỗng nhiên, sắc mặt Lâm Lung trở nên trắng bệch.

Vừa nghĩ đến Lạc Thiên, nghĩ đến cậu bé cũng có khả năng bị chôn dưới dãy nhà sụp đổ, Lâm Lung lại hoảng sợ lần nữa, vội vàng nói dăm ba câu tạm biệt mẹ bé gái, sau đó vội vàng lao như điên đến trường tiểu học đó, lúc còn cách chừng hơn một trăm mét, cô có cảm giác như có gì không đúng, tòa nhà năm tầng vốn đứng sừng sững trong khu dân cư không còn nữa, cả một khoảng đất rộng lớn trống không, ngược mắt nhìn chỉ thấy bầu trời.

Lại chạy đến gần hơn một chút, đập vào mắt là một đồng gạch đá, xi măng đổ nát, hoàn toàn không nhìn ra hình dáng của tòa nhà, tường bao quanh trường cũng bị phá hủy quá nửa, mấy lối vào lại có mấy người dùng bàn ghế hỏng ngăn lại làm thành đường cảnh giới đơn giản, người đàn ông trung niên bị thương trước đó đang bị ngăn ở bên ngoài, người giữ cổng đang nói gì đó với ông ta.

Lâm Lung mệt đến mức thở hổn hển, ấn nhẹ phần bụng dưới bên trái hơi đau vì chạy nhanh sau khi ăn, không phân bua đưa thuốc cấp cứu cho bạn người đàn ông trung niên. Cùng lúc đấy, có người nhìn thấy cô mặt mày lo lắng lập tức đến hỏi thăm xem có phải là người nhà học sinh.

“Ừm!” Lâm Lung thở dốc, nặng nề gạt đầu, cô mặc dù không phải là người thân máu mủ của Lạc Thiên, nhưng mà dù sao cũng được đứa bé đó gọi là “chị”, cũng được coi là có quan hệ thân cận.

Một phụ nữ ăn mặc giản dị nhìn thấy Lâm Lung chạy đến mức thở không ra hơi, mắt lại đỏ, vội nắm lấy tay cô khuyên bảo: “Em gái, đừng lo lắng!

Có một thủ trưởng giải phóng quân đang dẫn người thôn bên cạnh đến. Bên phải nằm trên khu đất trống đó là các em bé mới được cứu, còn bên trái là các em đã ra đi rồi, em bình tĩnh đi xem xem có người nhà mình không. Nếu như không có, thì quay lại, chắc chắn là có thể cứu được! Nhất định không được lao về phía phòng học kêu khóc, vị thủ trưởng đó nói tiếng kêu khóc của người bên ngoài sẽ ảnh hưởng đến tinh thần của các em bé chưa được cứu ra! Em có hiểu không?”

“Em hiểu.” Lâm Lung trả lời ngay bằng hai từ, rồi nắm lại tay người đó một lát, nhìn bằng một ánh mắt vô cùng kiên định, sau khi định thần trấn tĩnh nói: “Chị yên tâm, em hiểu rồi.”

“Đi, chị đi cùng với em.” Người phụ nữ đó nhìn thấy cô thân sắc đã trở lại bình thường, vội vẫy vẫy tay bảo người giữ cửa cho vào, sau đó cùng với Lâm Lung lần lượt đi xem từng học sinh đã được cứu hoặc đã chết.

“Không có người em cần tìm.” Dưới ánh mắt quan tâm của chị ta, Lâm Lung nhẹ nhàng trả lời như vậy, không thấy, có nghĩa là vẫn còn hy vọng, mong rằng có thể bình yên.

“Vậy chúng ta đi ra trước đi.” Chị ta sợ Lâm Lung xông lên trước sống chết kêu gào đòi người, nên cứ kẹp chặt lấy cô.

Lâm Lung lại không chịu rời bước, chỉ hơi ngẩng đầu, nhìn về phía không xa nơi có người đàn ông đang đứng cúi người trong đồng cỏ nát, vừa chỉ huy vừa tích cực cạy gạch đá, tóc ngắn đầu bằng, thân hình cao to tráng kiện, áo T-shirt màu xám thẫm, quần ngụy trang màu xanh lá và dây tiêu inox màu bạc sáng lấp lánh - là Long Tuyền!

“Anh ấy, chính là thủ trưởng giải phóng quân huy động các chị giúp đỡ cứu nạn?” Lâm Lung giơ tay chỉ chỉ vào thân hình đang quay lưng lại với mình, và nhận được một câu trả lời khẳng định. Cũng đúng, Long Tuyền là

trung tá cấp đội phó, trong mắt dân thôn bình thường thì cũng có thể làm được hai chữ “thủ trưởng”, Lâm Lung trước đó nghe vậy còn tưởng là dân thôn nói về một người trung niên nào đó, không ngờ lại là anh.

Anh không phải là đơn thương độc mã cứu người, mà trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đã huy động được mấy chục dân thôn nghe theo sự sắp xếp của anh, ai cũng theo sự phân công cùng hợp sức cứu người!

Cảm thấy có chút kỳ lạ, hình như mình từ trước đến giờ chưa từng thực sự nhìn rõ người này. Chớp mắt đã cho Lâm Lung một cảm giác khác, ăn mặc giản dị như vậy, lại khiến người ta cảm thấy hình tượng của anh rất huy hoàng, làm cho trong trái tim cô gái nhỏ như có một luồng máu nóng không tên dâng trào.

“Anh ấy là bạn em”, Lâm Lung quay người nhìn người phụ nữ cười nhạt. “Cho em qua đó nhé, em không làm phiền đâu.” Lời nói vừa dứt, cô nhân lúc đối phương còn ngơ ngẩn, vùng ra, chạy thẳng đến chỗ Long Tuyên.

Lâm Lung không dám làm phiền anh cứu người, cũng chỉ âm thầm nhìn theo, muốn đợi lúc Long Tuyên rảnh tay mới hỏi xem có việc gì mình có thể làm được không. Không ngờ là đồng chí trung tá tương đối miễn cảm với tia nhìn của người khác, không quá năm giây, anh như phản ứng có điều kiện nhìn theo ánh mắt của Lâm Lung.

Không nhìn không biết, vừa nhìn liền giật nảy mình, vào giây phút đó Long Tuyên thậm chí cảm thấy tim mình hình như đập chậm mất một nhịp, người hoàn toàn không ngờ tới lại đứng sờ sờ ngay trước mắt anh, mặc dù đeo khẩu trang không nhìn rõ biểu cảm, nhưng ánh mắt đó lại tràn đầy sự dịu dàng ấm áp, thậm chí còn có cả sự áy náy không nói ra được.

“Anh...” Anh tưởng em không thể tới đây, tưởng là em sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa.

Long Tuyên muốn nói như vậy, vừa mới mở miệng lại bị một câu hỏi đột ngột của Lâm Lung ngắt lời: “Em có thể giúp gì không?”

“Em còn nhớ bố cục kết cấu của trường học không?” Long Tuyên không nói những lời vô ích, bỏ qua giai đoạn kể lể nổi lòng, trực tiếp hỏi vào trọng điểm. Đợi sau khi Lâm Lung không hề hàm hồ gật đầu xác nhận, anh lập tức giao nhiệm vụ: “Em phác họa một bản vẽ mặt bằng kiến trúc, đơn giản là được.”

Anh cũng không hỏi Lâm Lung có biết hay không, với một người đã học qua thiết kế nội thất thì vẽ một bản vẽ mặt bằng đơn giản chắc không thành vấn đề. Lâm Lung quả thật không làm Long Tuyên thất vọng, lại gật đầu lần nữa, và hỏi xem còn cần gì nữa không.

Lúc nói chuyện, cô xé túi lương khô ra, lấy ra một cái dưa vào miệng Long Tuyên, không cần nghĩ cũng biết, anh chắc chắn là chưa ăn tối.

“Còn cần bản đồ định vị người bị mắc kẹt, đưa cho người cứu hộ, em đi theo vòng ngoài một vòng, tỉ mỉ tìm những người đang chờ cứu, sau đó đánh dấu vị trí lên bản vẽ và trên mặt đất.” Long Tuyên vừa nhai vừa nói, vừa tiếp tục chuyển gạch, lại hỏi thêm một câu: “Em có thể cố nhịn không khóc được không? Có thể trấn tĩnh, ngữ khí ổn định nói chuyện với các em nhỏ được không?”

“Em có thể.” Lâm Lung mở giá vẽ, vừa dùng kẹp đen to cố định giấy vẽ vừa trả lời kiên định.

“Rất tốt.” Long Tuyên đột nhiên cảm thấy mình thậm chí còn có vẻ vui mừng, nếu Lâm Lung có thể kiểm soát tình cảm nói chuyện với các em nhỏ, thì cô có thể làm được càng nhiều việc, thế là anh tiếp tục giao một số nhiệm vụ khó hơn: “Khi em xác nhận định vị, em hãy an ủi động viên các

em ấy, sau đó nói em đã đánh dấu vị trí đang đợi người đến giúp, bảo các em ấy không được gào khóc, cần phải tiết kiệm sức lực. Sau đó, em chú thích lên bản vẽ số lượng vị trí người bị mắc kẹt, đánh giá dấu hiệu sống, và mức độ khó khăn trong việc giải cứu. Chú thích bản vẽ, em hiểu không?”

“Em hiểu.” Lâm Lung lại bón cho Long Tuyền một miếng bánh, sau đó vừa nhanh chóng vẽ bản vẽ mặt bằng, đánh dấu vị trí nhà vệ sinh, cầu thang... Chú thích bản vẽ là phần giải thích các loại ký hiệu trên bản vẽ, cô biết, ý của Long Tuyền là trên bản đồ định vị dùng các ký hiệu màu sắc khác nhau để đánh dấu các mức khác nhau của ba trường hợp trên, sau đó viết một bản chú thích.

Lúc đó, các em học sinh đó vẫn còn sức lực để kêu gào, môi trường xung quanh không quá ồn ào, có thể phân biệt được tiếng kêu bị vùi dưới đồng cỏ nát, vì thế cần chớp thời cơ nhanh chóng vẽ ra bản hướng dẫn để thuận tiện cho nhân viên cứu hộ sử dụng. Lâm Lung bỗng cảm thấy rất mừng, vì mình từ nhỏ học đàn tranh nên tai đặc biệt thính, lại biết vẽ, có thể đánh dấu vị trí chính xác; tính cách của cô cũng không quá yếu ớt, vào những thời điểm quan trọng có thể giữ được bình tĩnh...

Cùng lúc đó, Long Tuyền cũng cảm thấy rất vui mừng, trước đó anh đã muốn làm bản đồ định vị, tuy không phải là bắt buộc nhưng lại có thể tiết kiệm thời gian cho người cứu hộ phía sau, thuận tiện cho họ để có thể bằng tốc độ nhanh nhất, sức lực ít nhất cứu được nhiều người nhất. Bản đồ này, anh không có thời gian để vẽ, lại không thể kỳ vọng người dân bản địa làm một việc chuyên nghiệp, cần được đào tạo như vậy. Vì thế, sự xuất hiện của Lâm Lung giống như là đưa sào cho kẻ đấm, thậm chí, kiều nữ đến từ thành thị này còn ưu tú hơn cả tưởng tượng của anh.

Trong lúc Long Tuyền cứu người, lại hướng dẫn cho người thợ có chút hiểu biết về kiến trúc ở bên cạnh, hướng dẫn anh ta làm thế nào để phân biệt cái nào là đồ chống đỡ không thể di chuyển, cái nào là đồ chôn vùi cần phải

dỡ đi, dặn mọi người không được đào bới một cách mù quáng, cần phải phòng tránh các điểm vốn có vật chông đỡ bị phá hoại, phải cẩn thận đề phòng lại xảy ra sụp đổ lần nữa.

Đang nói chuyện đột nhiên lại có một con dư chấn khá lớn ập đến, gạch đá trong đồng đồ nát lại một lần nữa ào ào lăn xuống, các bé gái đang bị chôn vùi vô ý thức kêu gào thảm thiết.

“Không sao, không sao, rung động nhỏ mà thôi, sắp qua rồi, các em kiên trì thêm một lát nữa!” Long Tuyền vừa an ủi các bạn nhỏ vừa nhìn về phía Lâm Lung một cái, rất vui mừng phát hiện ra, cô chỉ lúc mới đầu bị hoảng sợ nhảy lùi lại một bước, sau đó lập tức quay về vị trí cũ, không kêu la thất thanh, cũng không hoảng sợ rơi lệ, mà trấn tĩnh tiếp tục ngồi xồm bên đồng đồ nát vừa vẽ vừa nói to an ủi các em bé bên dưới.

Không hổ là người mình nhìn trúng! Khóe miệng Long Tuyền thoáng qua một nụ cười an tâm, sau đó lại tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Khi Lâm Lung đi một vòng quanh đồng đồ nát tìm kiếm kỹ càng, trở về vị trí gần với điểm xuất phát, tiểu đội cứu viện hơn hai mươi người do Long Tuyền dẫn dắt lúc đầu đã mở rộng chia thành ba nhóm, hai nhóm còn lại trước đó đã lấy đi bản đồ định vị từ chỗ Lâm Lung, đang tiến hành công tác tìm kiếm theo bản đồ. Còn đồng chí trung tá sau đó vài phút chỉ huy các dân thôn cứu thêm ra ba em bé, các em gần như không bị thương tích gì, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng hoan hô như sấm dậy.

Long Tuyền chỉ cười nhạt, không dừng lại, bước nhanh về phía Lâm Lung, chuẩn bị căn cứ vào bản đồ cô vẽ tìm kiếm mục tiêu cứu hộ tiếp theo, đồng thời hướng về phía cô gái anh yêu hét to một tiếng: “Vị trí đánh dấu B7 thành công.”

Lâm Lung vội vàng dùng bút viết một dấu móc màu xanh đậm vào vị trí tương ứng trên bản vẽ trong tay cô, nhìn thấy anh bước qua lại chỉ vào đồng gạch đá hỗn loạn trước mắt nói: “Bản đồ cuối cùng. Một bé gái, ý thức tỉnh táo, bị chôn vùi ở một chỗ rất nông, chắc có thể cứu ra rất nhanh phải không ạ?”

Cô biết là Long Tuyền yêu cầu mọi người theo vị trí thuận tiện nhất, số người nhiều nhất và bị thương nhẹ nhất làm đối tượng xem xét hàng đầu. Bị thương nặng, vị trí khó khăn anh căn bản không xem xét việc cứu giúp, ở đây không có bác sĩ cũng không có máy móc lớn, bị thương và khó đào, phải tốn nhiều sức lực để đưa ra, có khả năng không thể cứu sống lại làm lỡ thời gian của những người bị mắc kẹt khác, không bằng tạm thời bỏ qua.

Nghe thì rất máu lạnh, nhưng lại vì sự sinh tồn của số đông mà xem xét. Lâm Lung đối với cách làm này của Long Tuyền về mặt tình cảm thấy khó tiếp nhận, nhưng về mặt lý trí thì chỉ có thể tán đồng, vì thế, tổng hợp điểm 1, điểm 3, hy vọng anh có thể thuận tiện đào ra bạn nhỏ nghe thì có vẻ ở không xa này, mà không vì cô bé đó chỉ có một mình mà tạm thời không quan tâm.

Long Tuyền vừa đợi Lâm Lung lấy ra bản đồ định vị mà anh cần, vừa cúi người xuống hỏi bé gái đang ở trong đồng gạch ngói: “Chân tay em có thể cử động được không?”

“Chân phải em không thể.” Tiếng nói nhỏ vọng ra, nhưng nghe rất rõ ràng.

“Vậy ngón chân có thể cử động không? Chân có đau không?” Long Tuyền vừa hỏi vừa nhảy lên để đánh giá xem rốt cuộc là cái gì đè lên em học sinh đó.

Cùng lúc đó, bé gái dùng giọng nói ngọt ngào trả lời: “Em không thể, không đau gì cả.” Từ lúc Lâm Lung qua nói chuyện với cô bé xong, cô bé đã không còn kêu khóc nữa, vì giọng nói dịu dàng của Lâm Lung làm cho cô bé cảm thấy rằng mình sẽ được cứu rất nhanh, có hy vọng rồi thì không cần phải hoảng sợ cực độ nữa.

Ai ngờ, câu tiếp theo bé gái nghe được lại khiến cô bé kinh hồn bạt vía.

“Chân của em ấy bị dầm dề trúng rồi, tạm thời không có cách gì.” Long Tuyên hướng về Lâm Lung lắc lắc đầu, nói xong nhanh chóng nhìn bản đồ định vị, dẫn theo đội của anh hướng đến điểm tiếp theo.

Bé gái trong bóng tối bỗng nhiên cảm thấy trái tim mình lạnh ngắt, nước mắt lại tuôn ra ào ạt, nghĩ phải chăng họ đã vứt bỏ mình rồi, đúng lúc đó, cô lại nghe thấy giọng nói dịu dàng của chị gái đó: “Em gái, em yên tâm, em có thể được cứu! Chỉ là bây giờ chưa có dụng cụ thích hợp thôi, em đợi thêm một lát, lập tức sẽ có chú giải phóng quân khác đến giúp đỡ, em phải kiên trì!”

Lâm Lung không ngừng an ủi bé kiên cường, không được sợ hãi, thực ra bản thân cô cũng cảm thấy lòng dạ rối bời, bởi vì bé gái đó nói với Lâm Lung, cô bé và Lạc Thiên ngồi cùng bàn, lúc xảy ra động đất, Lạc Thiên chắc là ở phía sau cô bé.

Phía sau cô bé, là một thanh dầm! Một thanh dầm dề nặng lên chân... còn Lạc Thiên, nếu không phải là ở phía sau dầm thì có khả năng là ở dưới dầm.

“Không sao đâu, em chắc chắn sẽ được cứu, sau đó có thể đến Lạc Thiên, đợi sau khi nghỉ hè, các em lại có thể ngồi cùng bàn, cùng nhau vui vẻ đi học.” Lâm Lung cảm thấy mũi mình cay cay, chỉ có thể cố nhịn không khóc, kiên cường an ủi bé gái đó, tiện thể cũng an ủi mình. “Em vẫn còn sợ

à? Vậy chị hát cho em nghe được không? Em cũng nhắm theo nhé, nghe hát sẽ không sợ nữa...” Lâm Lung vừa nói chuyện, vừa dùng tay dọn dẹp mấy cục đá trước mắt ném ra đằng sau, còn lấy ra con dao thủ công nhỏ bằng inox luôn mang theo bên mình làm công cụ cố gắng cạy gạch đá.

Long Tuyên đang vui đầu vào công việc nghe thấy tiếng hát trầm bổng, ngẩng đầu liếc về hướng Lâm Lung một cái, nhìn thấy động tác của cô, đồng chí trung tá kinh hãi vội vàng hét lên: “Lâm Lung, tay em dùng để đánh đàn, không được để bị thương!”

“Không sao.” Lâm Lung vẫy vẫy tay, tỏ ý anh đừng quản mình.

Long Tuyên lấy băng vải và băng dính trong túi ra ném về phía cạnh chân Lâm Lung, dặn dò: “Em cầm lấy, bọc tay lại.”

“Vâng, cảm ơn.” Lâm Lung hướng về anh cười nhẹ, tiếp tục nhỏ giọng ngâm nga.

Đồng chí trung tá không đợi cô đáp lời lại vui đầu làm việc, tay chân bận rộn không ngừng, trong ánh mắt lại tràn ngập thâm tình.

Anh vui mừng vì dù mình không hề nói quá nhiều với Lâm Lung, nhưng cô lại rất hiểu và giúp đỡ anh hoàn thành những công việc phụ trợ, vẽ bản đồ cũng vậy, an ủi bé gái cũng như vậy, cô tinh táo biết rằng mình nên làm việc gì, và có thể hoàn thành rất tốt.

Giờ phút này, Long Tuyên rất hy vọng Lâm Lung có thể kiên trì đến khi công việc cứu trợ giai đoạn một kết thúc, như thế, anh ít nhất có thể đưa cô trở về Thành Đô, chân thành xin lỗi, sau đó tiếp tục đoạn duyên trước...

Khoảng 6 giờ 40 phút tối, mấy chiếc xe cầu màu vàng lớn do chính quyền địa phương sắp xếp tiến vào trong trường học, đồng thời còn có hơn

một trăm cảnh sát vũ trang mang theo các dụng cụ như kích, xẻng... vội vàng chạy vào, Lâm Lung đang ngồi bới đá nghe thấy tiếng động sau lưng vội quay đầu lại nhìn, bỗng chốc khuôn mặt ánh lên sự mừng rỡ.

“Trần Hy ơi, đội cứu viện đến rồi! Có rất nhiều giải phóng quân nhé! Em sắp được cứu rồi! Chị phải đi một lát, phải đi bảo với họ vị trí của em, em ở một mình có được không?” Cô hỏi cô bé ngồi cùng bàn với Lạc Thiên như vậy.

“Em không sao, chị cứ đi đi.” Giọng nói Trần Hy vẫn có chút run rẩy, nhưng lời nói ra lại rất kiên cường, chắc chắn, bởi vì em biết Lâm Lung cho dù có rời đi cũng là để giúp mình.

“Ừm! Hy Hy rất dũng cảm, rất ngoan! Chị rất khâm phục em đấy! Vậy chị đi qua đó nhé.” Lâm Lung khen ngợi cô bé, cho cô bé sự động viên và an ủi, sau đó lại cầm giá vẽ của mình lên, bước nhanh về phía đội cứu viện màu xanh ô liu.

[©STENT](#)

Cô trực tiếp chạy thẳng đến trước mặt người Trung úy quân hàm cao nhất một gạch hai sao, rầu rĩ hỏi: “Xin hỏi, anh là lãnh đạo của đội phải không ạ?”

“Đúng.” Trung úy trẻ tuổi có vẻ không hiểu nhìn Lâm Lung, chỉ thấy cô mặc một chiếc áo gió quân dụng màu xanh đen rõ ràng không vừa người, lỗ mũi nhét hai viên giấy, ăn mặc hơi kỳ lạ nhưng khuôn mặt rất xinh đẹp, tiếng phổ thông nói cũng rất chuẩn, rõ ràng là người thành phố.

Đồng chí trung úy rất nghi hoặc người thành phố tại sao lại xuất hiện ở đây, vì sao lại gọi mình, anh ta thậm chí còn thấy Lâm Lung hơi phiền

phức, cảm thấy cô đang cản trở mình phân công nhiệm vụ, làm chậm trễ thời gian cứu viện.

“Cái này gửi anh, bản vẽ mặt bằng ban đầu của trường học. Còn có bản đồ định vị người mắc kẹt xung quanh, tổng cộng có sáu phần, mỗi loại sao thành hai bản.” Lâm Lung lật cây kẹp vẽ, rút ra một tập giấy vẽ đưa cho trung úy mặt đen sì. “Chỉ có bên ngoài cùng tôi có thể đi đến mới đánh dấu được, bên trong tôi không vào được, việc sau này đều phải dựa vào các anh!”

“Cô, cô vẽ à?!” Trung úy kinh ngạc nhìn bản đồ định vị, anh ta thật không ngờ được, cô nương thành thị nhỏ bé này lại có thể cho anh ta sự kinh ngạc, mừng vui lớn đến như vậy. Trên bản đồ đường nét ngang dọc ngay ngắn, nội dung rõ ràng dễ hiểu, người vẽ chắc chắn có nền tảng mỹ thuật rất vững, trên mỗi điểm chờ cứu viện được đánh dấu, cô còn dùng hình tròn màu xanh lá có độ đậm nhạt khác nhau ký hiệu cho mức độ khỏe yếu của tình trạng sức khỏe, hình tam giác màu đỏ ký hiệu cho mức độ khó dễ trong việc cứu viện, còn thanh vuông màu xanh da trời lại biểu thị số người nhiều ít, chú thích bản vẽ khá chuyên nghiệp, cực kỳ hữu dụng.

Còn không đợi Lâm Lung trả lời, trung úy không một chút chậm trễ phát bản đồ định vị cho các tiểu đội trưởng, sắp xếp họ dẫn người phối hợp với máy xúc bắt đầu cứu viện. Cuối cùng còn phân công hai tiểu đội dọn dẹp hiện trường, bảo bọn họ khuyên người dân thôn bình thường rời đi, một là vì tránh những người đó không may lại bị thương, hai là không hy vọng những người hoàn toàn không có kinh nghiệm cứu viện càng giúp càng bận.

Lâm Lung đứng bên cạnh nói xen vào: “Cái cần dọn đã dọn rồi, tất cả những người không giúp được gì đều đã bị chặn ở bên ngoài.”

Trung úy chỉ vào ba nhóm người bình thường tham gia cứu viện do Long Tuyên dẫn đầu đang vùi đầu vào làm việc, khách sáo nói: “Tôi biết bọn cô

cũng rất lo lắng cứu người, nhưng mà bây giờ chúng tôi đến rồi, nên để cho những người chuyên nghiệp hơn tiếp quản công việc, tránh lại xuất hiện sự cố.”

“Các anh là công binh? Các anh được đào tạo về cứu trợ động đất không? Anh cảm thấy cách cứu viện của bọn họ rất không chuyên nghiệp à?” Lâm Lung hỏi liền ba câu, làm cho đồng chí trung úy nghẹn họng không thể lên tiếng.

Bọn họ tất nhiên không phải là công binh, làm gì có chuyện trùng hợp đến mức lập tức điều động được mấy trăm công binh đi cứu viện? Chuyên môn cứu trợ động đất đương nhiên cũng chưa được học qua, cho nên cũng chỉ hiểu sơ sơ thôi. Còn về việc các dân thôn cứu viện có chuyên nghiệp không, thực ra nhìn thì rất chuyên nghiệp, ít nhất lúc anh ta đến đây liền cảm thấy rất kinh ngạc, bởi vì gần trăm người này trong tình trạng không có người lãnh đạo có thẩm quyền mà vẫn triển khai công việc một cách đầu vào đây.

“Nếu thật sự cần dọn dẹp ba đội đó, anh tự mình đi nói với anh ấy.” Lâm Lung đưa ngón tay quần băng vải ra chỉ vào bóng Long Tuyên đang hô khẩu hiệu chỉ huy mọi người hiệp lực nhấc tấm đá. “Anh ấy là lãnh đạo.”

“Quân nhân?” Trung úy nhìn thấy cách anh hô khẩu hiệu cảm thấy rất quen thuộc, chỉ có sĩ quan đã từng cầm quân thực sự mới có thể hô ra giọng điệu, khí thế và cảm giác đó.

“Quân nhân tại ngũ, trung tá cấp trung đoàn phó, nghỉ phép đi ngang qua đây.” Lâm Lung tinh quái nhưn mày với viên trung úy, không ngoài dự liệu, nhìn thấy hai mắt anh ta tròn tròn, còn tròn hơn cả quả bóng bàn.

Trung đoàn phó! Mình mới là đại đội phó mà thôi! Viên trung úy vội vàng chạy lên trước đứng bên phải Long Tuyên, đợi phần việc cứu hộ của

anh xong, quy củ hô một tiếng “báo cáo”, đợi sau khi kiểm tra chứng nhận sĩ quan của Long Tuyền, anh ta càng khách khí hỏi xem thủ trưởng có chỉ thị gì không.

“G11:I11 thuộc về chúng tôi, cái khác cậu làm chủ. Đừng nói điều vô ích, mau đi cứu người.” Long Tuyền nhìn viên trung úy một cái, sau đó chào theo nghi thức quân đội một cách tiêu chuẩn, gọn gàng dứt khoát.

“Vâng!” Viên trung úy vội vàng hành lễ, sau đó lau mồ hôi lạnh lao vào công việc cứu hộ, chỉ vì ánh mắt đó của Long Tuyền quả thực quá lạnh lẽo ác liệt, khí thế bất phàm trên người tỏa ra làm anh ta khó có thể chịu đựng. Viên trung úy rất vui mừng vì đối phương không nói những lời khách khí, nếu không áp lực tâm lý quả thực lớn vô biên rồi, trung đoàn phó trẻ như vậy, người bình thường không làm được, chỉ có người phi thường mới có tư cách chỉ huy.

7 giờ 30 phút tối, khi bầu trời tối sầm, mấy chiếc xe cứu thương nhanh như chớp chạy đến, các em học sinh bị thương đang đợi đợi ngũ y bác sĩ cứu viện mặc áo khoác trắng đến, cùng lúc đó còn có không ít các cơ quan truyền thông báo chí cùng lũ lượt kéo vào, Long Tuyền đeo khẩu trang Lâm Lung đưa, anh không muốn khuôn mặt mình xuất hiện trực tiếp trong ống kính của đài truyền hình.

Không lâu sau, Lâm Lung chào Trần Hy rời khỏi hiện trường thứ nhất, do cô đã không còn giúp được nữa nên nhường vị trí của mình cho một nữ y tá, tiện cho cô ấy qua khe hở dùng dao thủ công và hai tay bới ra mà truyền dịch cho bạn nhỏ Hy Hy để thay cho bữa tối tiếp tục duy trì thể lực.

Vừa mới quay người, nụ cười cố giữ trước mặt Trần Hy của Lâm Lung bỗng biến mất, vì trong tay cô chính là chiếc hộp bút hai tầng bằng sắt màu xanh đậm đó, trong lúc bới đá cô đã vô tình đào được, kiểu dáng rất quen, giống hệt cái trước đó cô đã tặng cho Lạc Thiên.

Đi đến khoảng đất trống bên sân thể thao, cô tùy tiện ngồi bệt xuống đất, dùng đôi tay run rẩy mở hộp bút.

Chỉ liếc một cái, nước mắt Lâm Lung lập tức dâng đầy khóe mắt. Cái này chắc chắn là của Lạc Thiên! Bởi vì lúc cô tặng cho Lạc Thiên chiếc hộp bút này còn đặt vào đó chiếc bút chì cô tự tay gọt. Người học mỹ thuật đều không dùng gọt bút chì, mà quen dùng dao thủ công, đầu chì và phần gỗ gọt của bút chì thành phẩm khác xa so với dùng gọt bút chì, một cái là hình nón nhỏ dài, một cái là hình nón to ngắn, chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy sự khác biệt!

Mà chiếc hộp bút này được phát hiện ở cạnh cánh tay của Trần Hy, cũng có nghĩa là, khi Lạc Thiên xảy ra chuyện thì đang ở cách cô bé không xa. Nhưng mà, Lâm Lung từ đầu đến cuối không hề nghe thấy tiếng cầu cứu của cậu bé, thậm chí, không cảm thấy ở đó ngoài Trần Hy còn có bất kỳ một người còn sống nào khác.

Nhìn thấy tờ giấy Lạc Thiên dán trên nắp hộp bút, hàng chữ bằng bút chì viết thể chữ Khải: “Học tập tốt, tiến về phía trước”. Lâm Lung cảm thấy ngực mình như bị bóp chặt rất đau.

Sáng sớm ngày 13, di hài nạn nhân để trong sân thể dục đã vượt quá mấy chục, không biết từ lúc nào bầu trời lất phất mưa, hình như ông trời cũng rơi lệ khóc thương cho những người gặp nạn bất hạnh này.

Trước đó Lâm Lung dành thời gian mượn điện thoại của Long Tuyền gọi điện về nhà, bố mẹ thông báo ở nhà mọi việc đều tốt, cô cũng trút được sự lo lắng, còn về tình hình của mình cô chỉ nói đơn giản: “Con đang ở cùng với Long Tuyền, ở vùng ven Thành Đô, có một khu đất rộng rãi rất an toàn, bố mẹ yên tâm, chỉ tại giao thông tắc nghẽn nên tạm thời chưa về nhà được thôi.”

Sau đó, cô lấy lý do tín hiệu không tốt để vội vàng ngắt điện thoại, bởi vì, cô không muốn người nhà nghe thấy những tiếng ồn trong sân thể dục của trường học, tránh để họ lo lắng.

Tám giờ sáng hôm sau, Lâm Lung cầm ô mang cho anh nước khoáng và một túi bánh mì Pháp tám cái. Cô rất vui mừng vì mình quen thực hiện chế độ ăn ít và nhiều bữa, vì thế trong ba lô lúc nào cũng có đồ ăn vặt, nước là hôm qua uống còn thừa, sau khi cô biết rõ là mình tạm thời không thể về Thành Đô, nên cũng tiết kiệm uống nước, cơ bản đã dự liệu đến sự thiếu thốn thực phẩm, nước uống của ngày hôm sau.

“Còn có miếng lương khô và sô-cô-la cuối cùng. Em nghĩ có thể để lại để anh ăn trưa. Buổi tối chỉ còn đậu phụ khô và thịt bò mỗi loại một túi.” Lâm Lung giống như báo cáo với Long Tuyên.

Long Tuyên cầm lấy bánh mì nhưng lại không ăn ngay, mà quan tâm hỏi: “Em thì sao? Em đã ăn chưa?”

“Em có bánh Wafer Nestle. Em thích đồ ăn vặt mùi vị ngon hơn.” Lâm Lung nũng nịu trả lời anh như vậy.

Long Tuyên lại cau mày, nhìn thẳng vào mắt cô, dùng giọng điệu ra lệnh nói: “Em mở ba lô ra cho anh xem.”

Anh dựa vào cảm giác cho rằng cô gái này sẽ tiết kiệm khẩu phần của mình để nhường cho anh, đúng như dự đoán, Lâm Lung quả thật có bánh Wafer Nestle, nhưng chỉ có một cái mà thôi.

“Em định cả ngày chỉ ăn mỗi cái này?!” Giọng Long Tuyền rất tức giận, nhưng lại lộ ra sự quan tâm và cảm động từ đáy lòng.

Anh vốn chưa từng nghĩ, khi anh sớm đã quen với việc ăn uống thất thường, quen với việc tìm thấy thức ăn trong các góc ngách đủ để duy trì vận động cơ bản của cơ thể, thì trong thảm họa tàn khốc, lại có một người con gái yếu đuối vì sợ anh đói bụng, mà quyết định tiết kiệm khẩu phần của mình. Hơn nữa, lúc nhìn thấy anh bị mưa ướt đẫm, còn muốn cởi áo gió cô mặc nhường cho anh...

Không ngờ lời nói dối lại bị lật tẩy tại trận, Lâm Lung hơi ngượng ngùng cúi đầu biện giải: “Em còn có một quả táo nữa! Anh phải dùng sức, cần ăn nhiều hơn, cũng không biết chính phủ có phát lương thực cứu nạn không, ngày đầu tiên sau động đất, có thể không kịp để chuẩn bị những thứ đó. Không sao, coi như em giảm béo thôi, dù sao bạn cùng phòng đại học cũng có lúc vì giảm béo mà một ngày chỉ ăn một quả táo.”

Đồng chí Long Tuyền cười nhẹ một tiếng, cúi người nói nhỏ vào tai cô: “Em nhìn thấy cái ba lô anh ném cạnh thi thể các nạn nhân không? Bên trong có bốn hộp sữa, hai chai nước khoáng, còn có không ít thực phẩm tự làm nóng, lương khô, sô-cô-la quân dụng và thịt bò khô, đủ để bốn người đàn ông ăn trong ba ngày. Em tiết kiệm một chút, đừng có đem cho người ta hết.” Nhìn thấy ba lô của Lâm Lung trống không, Long Tuyền biết ngay là cô đã đem thực phẩm trước đây mình để vào tặng hết cho người khác, vì thế đặc biệt nhắc nhở thêm một câu.

“Hả?! Sao anh lại vác lăm đồ thế?!” Lâm Lung kinh ngạc, đây cũng là phòng ngừa quá chu đáo mà?! Chả trách anh vác cái ba lô to như vậy!

“Anh bị mấy tên chiến hữu vô vị nhét vào, coi như bắt anh luyện tập vắc nạng.” Long Tuyền ăn lương khô nhìn trời cảm thán, bánh mì anh không cần, vì cái đó không đủ để giải quyết cơn đói.

“Ồ!” Lâm Lung không nói nên lời, khi Long Tuyền tranh thủ ăn, cô lại đi ra ba lô của anh lấy lương khô, thịt bò, sữa..., giống như cô vợ nhỏ quan tâm chăm sóc chồng, mở túi đóng gói từng thứ một đưa đến tay đồng chí trung tá, lại thuận miệng hỏi: “Sao anh lại để ba lô ở đó?”

Để đồ ăn ở cạnh các thi thể, anh cũng thật biết chọn địa điểm.

“Bảo hiểm, không sợ mất.” Long Tuyền vừa ăn ngấu nghiến vừa trả lời ngắn gọn. Về lý thường, người bình thường chắc chắn không lấy ba lô của người khác ở những chỗ đấy.

“Ồ!” Lâm Lung lại không nói nên lời, sau đó bắt đầu uống sữa, ăn bánh mì nhỏ. Lúc này, cô cảm thấy thân kinh của mình rất kiên cường, trong trường hợp này vẫn còn có thể ăn bữa sáng.

Nửa đêm ngày 13, Trần Hy được nhóm Long Tuyền thuận lợi cứu ra, tình hình sức khỏe tạm ổn, nhưng chân phải bị đè tổn thương nghiêm trọng, cô bé được đưa vào xe cứu thương chạy như bay về hướng Thành Đô. Long Tuyền từng hỏi Lâm Lung có cần quá giang xe tiện thể cùng về Thành Đô không, nhưng cô lại không đồng ý, muốn ở lại chờ Lạc Thiên được cứu.

Khi cô trả lời như vậy, đồng chí trung tá trầm mặc một lát, cuối cùng đưa bàn tay phải dơ hẳn ra xoa nhẹ đầu cô nói một câu: “Đã bị chôn ba mươi tư giờ rồi, em phải chuẩn bị tốt tâm lý.”

“Em biết.” Lâm Lung u ám trả lời, sau khi phiến đá đè lên Trần Hy được cẩu đi, lực lượng cứu hộ bắt đầu dọn dẹp đống đổ nát, nghe nói trong đó

hình như có bóng dáng một đứa trẻ, nhưng lại không thấy những dấu hiệu của sự sống, hy vọng được cứu không lớn.

Lâm Lung thậm chí cảm giác được, Long Tuyền hy vọng cô rời đi cùng Trần Hy cũng là vì không muốn một người bình thường tận mắt nhìn thấy cái chết của người thân.

“Em nghỉ ngơi một lát đi.” Long Tuyền thở dài khuyên cô một câu, sau đó quay người tiếp tục vùi đầu vào công việc cứu hộ, Lâm Lung lại giống như tượng tượng của anh không rời đi, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào phía sau chỗ Trần Hy.

Buổi tối ngày 14 tháng 5, khoảng năm mươi sáu tiếng từ sau khi xảy ra sự cố, thân thể nhỏ bé đó được Long Tuyền tự tay bế ra từ đống đổ nát, lạnh cứng, mặt đầy bụi đất, bị nước mưa dội vào lộ ra khuôn mặt xám xịt nhợt nhạt.

Lâm Lung nhìn thấy cậu bé cuộn trong lòng Long Tuyền, sau đó được ôm đến dãy lều tạm của các nạn nhân, nhẹ nhàng đặt xuống... Cô ngơ ngẩn đứng nhìn rất lâu, sau đó mới theo tiếng gọi của Long Tuyền bước đến bên cạnh Lạc Thiên, chậm chậm ngồi xuống, những giọt nước mắt nóng hổi rơi lã chã, cùng với nước mưa bắt tung tóe trên mặt đất, sau đó biến mất tăm mất tích.

“Cây tiêu đó của anh, còn thổi được không?” Lâm Lung ghen ngào hỏi.

“Xin lỗi...” Long Tuyền nhìn vào cây tiêu đã bị mình phá hỏng đến nỗi không còn hình dạng, rất bối rối. Đây là món quà đầu tiên Lâm Lung tặng anh, lại bị hủy hoại rồi, chỉ vì vào giây phút anh xông vào trường học anh không coi nó là nhạc cụ mà sử dụng như một cây xà beng.

“Ý em không phải như vậy.” Lâm Lung dùng tay áo lau nước mắt, sau đó rút từ ba lô ra cây tiêu làm bằng vỏ đạn đưa cho Long Tuyền. “Bài *Thủy thủ* của Trịnh Trí Hoa, anh có biết thôi không? Lạc Thiên thích nhất bài hát này, em dạy em ấy hát... Bố em ấy bị tai nạn qua đời, mẹ bỏ em ấy đi với người khác, chỉ có bà nội dựa vào nhặt rác để nuôi sống hai bà cháu. Em dạy em ấy phải kiên cường, phải lau khô nước mắt nhìn về phía trước... Nhưng mà, em cảm thấy bản thân mình không đủ, không đủ dũng cảm...”, Lâm Lung vừa nghẹn ngào, vừa nói ngắt quãng.

Sau đó, cùng với tiếng tiêu tha thiết của Long Tuyền, cô lấy khăn ướt ra chăm chú lau khuôn mặt và hai tay Lạc Thiên, lại dịu dàng nói: “Chị lau cho em, em sạch sẽ lên đường. Nguyên vọng của em chị sẽ giúp em thực hiện, em sẽ không có gì tiếc nuối, em yên tâm...”

Đợi khi khúc nhạc đến đoạn cao trào, Lâm Lung giống như an ủi bản thân cất cao giọng hát.

Tiếng hát trong trẻo làm cho không ít người xung quanh chú ý, thậm chí có người cũng ngậm nga theo cô, bài hát truyền sức mạnh như vậy, trong không khí bi thương, dường như có thể đem lại sự an ủi cho tâm hồn mọi người.

Sau khi thổi đi thổi lại mấy lần, Long Tuyền lại thổi sang một bài khác cũng của Trịnh Trí Hoa, *Đừng khóc, người anh yêu nhất*, nhạc điệu có chút buồn thương, lời ca cũng rất hợp cảnh, làm cho Lâm Lung lại bất giác hát theo:

“Đừng khóc người anh yêu nhất, đêm nay anh như hoa quỳnh tỏa hương.

Trong giây phút đẹp nhất lụi tàn, nước mắt của em cũng không cứu được sự khô héo.

Đừng khóc người anh yêu nhất, em phải biết anh sẽ không tỉnh lại.

Trong bầu trời đêm đẹp nhất chớp mắt, giấc mơ của anh là vì sao tỏa sáng nhất.

Có còn nhớ anh từng kêu ngạo nói, thế giới này anh đã từng ghé qua.

Đừng nói với anh vĩnh hằng là gì, anh bị hủy diệt trong giây phút rực rỡ nhất.

Đừng nói với anh trưởng thành là gì, anh kết thúc khi vừa mới bắt đầu...”

Chương 21: Tôi có đôi cánh ẩn hình

Giọng hát của Lâm Lung không được coi là vô cùng xuất sắc, nhưng những lời ca được cất lên từ trái tim cùng với tiếng tiêu dìu dặt của Long Tuyên lại rất lay động lòng người, thậm chí có không ít phóng viên cố ý quay ống kính về phía người đàn ông thổi tiêu đang đứng thẳng trong cơn mưa nhỏ liên miên không ngớt, và người con gái đang ngồi xổm bên chân anh rơi lệ chính lại dung nhan cho đứa bé đã mất.

Long Tuyên không muốn lên hình, cho nên ngay lập tức dừng thổi, nhanh nhẹn đeo khẩu trang và tránh vào một góc khuất ngoài ống kính, tiếp tục tham gia cứu nạn, còn Lâm Lung đầu đội mũ áo gió lại chẳng hề để ý đến những máy quay, máy ảnh xung quanh, cô vừa hát vừa chăm chú lau khuôn mặt Lạc Thiên.

Một phóng viên truyền hình trực tiếp nào đó không nữ làm phiền Lâm Lung, đứng từ xa lấy cô làm cảnh nền, sau đó lại nói với các khán giả đang xem truyền hình mượn tiếng hát của Lâm Lung nói một câu được lưu truyền rất rộng rãi: "... Có rất nhiều em bé đáng yêu đã đến với thế giới này, nhưng lại ra đi trong thời khắc tươi đẹp nhất, tôi tin rằng, các em không phải thực sự ra đi, mà là biến thành những ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời, trong màn đêm đẹp đẽ nhất tiếp tục chớp mắt, để cầu nguyện, chúc phúc cho người thân bạn bè may mắn còn sống..."

Sáng sớm ngày 15 tháng 5, khi người quay phim không còn chú ý đến Lâm Lung nữa, Long Tuyền lại lặng lẽ trở về bên cạnh cô, nhẹ nhàng hỏi xem sau đây cô có dự định gì.

"Em phải đưa Lạc Thiên trở về nhà. Nhà em ấy cách đây không xa. Em còn phải xem bà em ấy có bình an hay không, sau đó lo hậu sự cho em ấy, có thể giúp được gì thì giúp, rồi trở về nhà." Lâm Lung ngồi bên Lạc Thiên, trên khuôn mặt cô đượm nét u buồn trả lời. Cho dù bà của Lạc Thiên có bình an hay không, cô đều phải giúp lo hậu sự, nếu như bà chẳng may xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì Lâm Lung còn muốn thay Lạc Thiên tận hiếu.

"Anh đi cùng với em." Long Tuyền không chút do dự lên tiếng, sau đó lại bổ sung: "Liệu em có thể tìm thấy đường về nhà em ấy không?"

"Em cũng biết sơ sơ, anh không ở lại đây tham gia cứu nạn nữa à?" Lâm Lung trong lòng hơi nghi hoặc, vì người đàn ông này vừa mới trước đó không lâu còn vớt cô ở lại trên đường rồi quay người bỏ đi, giờ lại cố nhiên nói muốn đi cùng cô.

"Ở đây có đủ người rồi, không cần anh giúp đỡ nữa. Hoặc là có thể nói, trong sáu mươi tiếng vừa qua, những người có thể cứu được thì đại đa số đã cứu rồi, còn lại một số ít cá biệt thì phải dựa vào vận may, nhân viên ngoài biên chế như anh có thể công thành cáo lui được rồi." Khi Long Tuyền đang

nói thì kinh ngạc nắm lấy tay trái của Lâm Lung, ngón tay của cô rất đẹp, thon dài mềm mại, nhưng đôi bàn tay chỉ thích hợp tao nhã đặt trên dây đàn lại bị cô dùng để đào bới gạch đá, thậm chí làm cho bàn tay đầy vết thương, và có cả vết máu khô.

“Sao em lại không cẩn thận như vậy chứ? Anh chẳng phải đã bảo em đeo bao tay rồi sao?” Long Tuyên cầu nhàu, giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

“Lúc trước em không chú ý... anh hung dữ thế để làm gì chứ?! Có phải em cố ý đâu.” Lâm Lung cũng mới phát hiện ra bản thân mình bị thương, thậm chí cô cũng không rõ mình bị thương lúc nào. Nghe thấy Long Tuyên tức giận như vậy cô bỗng hơi âm ỉc đầu môi.

Anh hung dữ cái gì? Anh đang lo lắng vì em, căng thẳng vì em đấy! Đồng chí trung tá rất muốn tiếp tục giáo huấn, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy, ánh mắt vẫn đỏ đáng thương của cô, trái tim bỗng mềm nhũn, tự thấy chăm sóc cô không tốt là lỗi của mình, lẽ ra không nên để một người bình thường ở lại khu vực cứu nạn.

“Lần sau em đừng như thế nữa, muốn cứu người trước hết phải bảo vệ tốt bản thân đã. Để anh xử lý vết thương cho em, sẽ hơi đau đấy, em cố gắng chịu đựng nhé!” Long Tuyên thở dài một tiếng rồi nhẹ nhàng nói, sau đó lấy túi cấp cứu từ trong ba lô sau lưng mình ra, miết lên ngón tay của Lâm Lung, rồi tách vết thương đã khép miệng của cô ra tiến hành lau rửa.

“Ồ, em biết rồi.” Lâm Lung đáp, sau đó lại bị động tác nhanh nhẹn dứt khoát chẳng hề dịu dàng của Long Tuyên làm cho đau đến mức nghiến răng nhả mặt. Để chuyển sự chú ý của mình sang hướng khác, cô đành chỉ vào mấy ống tuýp thuốc mỡ và ống thuốc tiêm trong túi cấp cứu của Long Tuyên hỏi: “Đây là cái gì thế?”

“Thuốc mỡ chống nhiễm trùng và chống nấm khuẩn, protein miễn dịch uốn ván, kháng sinh, còn có thuốc tiêm phòng NBC.” Long Tuyền một mặt tiêu độc cho miệng vết thương của cô, một mặt bình thần trả lời.

“NBC” đây chắc chắn không phải là viết tắt của đài truyền hình, hình như nghe cũng quen quen, Lâm Lung chân chừ mất hai giây, sau đó thăm dò hỏi: “Hạt nhân, sinh hóa?”

“Ừ.” Long Tuyền chỉ ừ một tiếng đơn giản.

Lâm Lung sau khi có được câu trả lời xác nhận thì lại bỗng nhiên đờ người, ngạc nhiên hỏi: “Anh chỉ đi du lịch với em thôi còn mang theo những cái này làm gì?”

“Túi y tế tiêu chuẩn, anh tiện tay cầm thôi.” Long Tuyền không muốn cô hỏi mãi vấn đề này, sau khi trả lời qua loa lại lập tức chuyển chủ đề: “Đợi sau khi về Thành Đô, em lập tức phải đi tiêm miễn dịch uốn ván. Tuy nói là chỉ bị rách da nhẹ, vết thương bình thường thì không thể bị uốn ván, nhưng môi trường ở đây cực kỳ nguy hiểm, cẩn thận một chút thì vẫn tốt hơn.” Vừa nói anh vừa dùng băng vải băng lại vết thương trên tay Lâm Lung, cuối cùng dặn dò thêm lần nữa: “Không buộc quá chặt, môi trường thiếu ô xy dễ dẫn đến phát bệnh uốn ván. Em chú ý một chút, đừng để bàn tay bị ướt nước mưa.”

“Vâng.” Lâm Lung ngoan ngoãn gật đầu, lại nghi ngờ hỏi: “Ở đây anh chẳng phải cũng có thuốc tiêm uốn ván sao? Anh có thể tiêm trước cho em một mũi mà. Anh chắc phải học qua tiêm chứ?”

“Kỹ thuật tiêm của anh cũng được, nhưng, cái này”, ánh mắt Long Tuyền như có hình ảnh thoáng qua, tránh ánh mắt của Lâm Lung nhẹ nhàng nói ra tám từ: “Chỉ có thể tiêm vào phần mông thôi.”

“Ồ...” Lâm Lung phút chốc không nói nên lời, mặt mũi đỏ bừng ném ra một câu: “Coi như em chưa nói gì cả!”

Tiêm vào mộng! Cô còn chưa phát điên, làm sao có thể cùng với đối tượng khác giới đang trong giai đoạn phát triển quan hệ yêu đương cởi quần cởi áo vì việc này chứ?!

Long Tuyên xì mặt, nhìn cười nói: “Em cứ nghỉ ngơi một lát đi, đợi đến lúc trời sáng thì xuất phát, nếu không đường đi không tốt.”

“Ừm.” Lâm Lung gật đầu. Thực ra, cô rất muốn lập tức lên đường đưa Lạc Thiên trở về nhà, nhưng nghĩ đến ba ngày nay Long Tuyên chưa hề chớp mắt, bất giác có cảm giác không ổn, đành phải đồng ý với sự sắp xếp của anh. Hai người ngồi bó gối ở trên thảo trường nghỉ ngơi khoảng bốn, năm tiếng.

Sau đó, khi trời bắt đầu sáng dần lên, Long Tuyên ôm đứa bé cùng đi về nhà.

Rất tiếc là, nhà của Lạc Thiên cũng bị đổ, bà nội em ở trong nhà không kịp thoát ra ngoài. Thực ra, Lâm Lung sớm đã dự liệu được kết quả này, dẫu sao hai nơi cũng không xa nhau, mà bà cụ đã ba ngày rồi không đến tìm cháu, thì chắc chắn bà cũng xảy ra sự cố.

Được sự giúp đỡ của Long Tuyên, Lâm Lung nhanh chóng lo xong việc hậu sự của hai bà cháu, tạm thời gửi lại tro cốt, sau đó mặt mày đờ đẫn đi ra khỏi nhà tang lễ.

“Em đã làm hết những việc có thể làm, đã cố hết sức rồi. Đây là thiên tai, là thiên tai không liên quan gì đến lỗi lầm của con người.” Long Tuyên chọn đúng thời điểm cầm tay Lâm Lung, ôm vai cô an ủi. “Về nhà đi.

Chúng ta bây giờ chỉ có thể chúc phúc cho người đã ra đi thôi, mọi việc rồi sẽ tốt hơn.”

Lâm Lung ngẩng đầu, dùng ánh mắt hơi có vẻ quái lạ nhìn Long Tuyền một cái, nhưng không đáp lại lời an ủi của anh, mà trực tiếp hỏi thẳng: “Lính đặc chủng các anh còn học cả tâm lý học nữa à?”

“Ừm, đúng là có môn học đấy.” Long Tuyền đáp lại một câu, rồi lại nghi hoặc hỏi: “Sao em lại hỏi như vậy?”

Lâm Lung đáp: “Bởi không hợp lắm với ngữ khí và thói quen nói năng thường ngày của anh, giống như là học thuộc lòng vậy.”

“Cái này là bởi vì anh nghe người khác nói mấy lần rồi, nên muốn mượn dùng một chút.” Long Tuyền không biết nói gì, anh cảm thấy khi bác sĩ quân y nói ra những lời này cũng có chút tác dụng, tại sao chuyển sang mình lại không linh nghiệm nữa chứ?

“Đại ca, xin anh hãy nghĩ cho kỹ! Khởi thông tâm lý không thể vội vàng, phải tiến hành tuần tự từng cái từng cái một.” Lâm Lung cười nhạt một tiếng, cố gắng dùng giọng nói thật bình tĩnh để nói chuyện. “Nếu chỉ cần hai ba câu mà có thể thuyết phục được một người, thế thì còn cần bác sĩ tâm lý làm gì nữa. Anh yên tâm, chẳng phải chính là lo lắng em bị PTSD^[1] sao, sẽ không có vấn đề gì đâu, đợi đến khi về Thành Đô em sẽ đi bệnh viện Hoa Tây tìm thầy xin chỉ đạo.”

[1] PTSD: Post Traumatic Stress Disorder - Rối loạn stress sau sang chấn hay hậu chấn tâm lý.

“Em cũng đã học qua?” Long Tuyền dùng ngữ khí khẳng định nói ra một câu nghi vấn. Chỉ đạo, cách nói chuyện ngành của chuyên gia tư vấn cấp trên làm chỉ đạo tâm lý cho chuyên gia tư vấn dưới một cấp, cô ấy không thể chưa từng học qua.

“Ừm, em có tham gia thi chuyên gia tư vấn, số cuối mã số chứng nhận là 8300030. Nhưng em cũng chỉ là gà mờ thôi, có học qua, rất ít kinh nghiệm thực tế.” Sắc mặt Lâm Lung lại u ám, cô có nằm mơ cũng không thể ngờ được, thực tiễn tư vấn tâm lý trực tiếp nhất của mình cố nhiên lại là trong tình hình xảy ra thiên tai kinh thiên động địa như thế này.

“Giỏi hơn anh.” Long Tuyên hạ quyết tâm sau khi trở về đơn vị phải đi thăm bác sĩ tâm lý đi theo trung đoàn một chuyến, bổ sung học tập các kiến thức liên quan, ít nhất không thể bị Lâm Lung so sánh.

Lâm Lung nhìn Long Tuyên một cái, vừa đau buồn vừa ngưỡng mộ nói: “Nhưng mà, anh thì chẳng cần phải an ủi, hình như anh chẳng bị ảnh hưởng chút gì cả.”

“Nghề nào quen nghề đấy, người mà thần kinh không đủ vững thì không thể làm công việc của bọn anh được.” Long Tuyên xoa nhẹ vào bờ vai của Lâm Lung, giải thích đơn giản. Anh sớm đã quen với việc sống chết, thậm chí không chỉ một lần tự tay đưa người khác “lên đường”, không bị ảnh hưởng là chuyện bình thường. Chỉ có điều, lời này không thể nói quá rõ ràng, tránh hù dọa đối phương.

“Ồ. Em hiểu rồi.” Lâm Lung gật đầu, vô ý thức ôm lấy cánh tay Long Tuyên, dựa vào anh cùng lên đường về nhà.

Cánh tay cường tráng khỏe mạnh, thân hình cao to anh tuấn, giống như là một viên thuốc an thần, truyền cho Lâm Lung lý do và sức mạnh để kiên cường.

Phút chốc Long Tuyên thấy trong đầu mình nóng bừng, vì anh cảm giác được rõ ràng là người con gái này hình như đang dựa vào cánh tay mình,

mỗi khi cánh tay anh lắc lư, thì liền vô tình và cả cố ý chạm vào xúc cảm mềm mại không thể diễn tả bằng lời...

Nhìn quanh bốn phía là con đường chìm trong không khí tang thương, Long Tuyền hơi chần chừ, cảm thấy những lời mình muốn nói lúc này không được thích hợp lắm, nhưng sau khi chần chừ anh lại vẫn quyết định tranh thủ thời cơ, lên tiếng hỏi dò: “Lâm Lung à, liệu chúng ta có thể lấy hôn nhân làm tiền đề tiếp tục thử xem sao không?”

“A?!” Lâm Lung đờ người, bị câu hỏi quá mức chính thức này làm cho nghẹn lời, sau đó rất khó khăn hỏi lại: “Anh cảm thấy, chúng ta hiện giờ không coi là đang qua lại à? Hoặc nói, anh cho rằng em là loại con gái có thể tùy tiện ôm tay đàn ông không buông à?”

“Không, không, anh không có ý đó.” Long Tuyền cảm thấy, ngay cả lần đầu tiên làm nhiệm vụ mình cũng không căng thẳng đến như vậy, vội vàng chữa cháy bổ sung: “Chỉ là anh muốn chính thức xác nhận lại thôi.”

“Ồ, vậy thì em cũng xin được chính thức trả lời. Đồng chí Long Tuyền, chúc mừng anh thông qua tuyển chọn.” Lâm Lung dựa má vào cánh tay Long Tuyền một lát, sau đó hơi cúi đầu xuống nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu: “Lúc trước ở nhà nghỉ, em giận dữ vô cớ, em xin lỗi...”

“Không, đều là do anh không tốt.” Long Tuyền nắm lấy tay cô, đồng thời trên mặt biểu lộ vẻ xin lỗi.

Hai người đang nói chuyện, một chiếc taxi Thành Đô chiều quay về đột ngột dừng lại bên cạnh họ, tài xế rất nhiệt tình hỏi: “Nhìn hai người đi về hướng này, chắc là đang muốn về Thành Đô hả? Có muốn tiện xe quá giang không?”

Đó là một chiếc xe taxi màu xanh lá cây, giống như màu sắc mềm mại của cỏ, đầy ắp nhiệt tình của sức sống và cảm xúc tràn trề.

Đúng vậy, nhiệt tình.

Mọi người đều cho rằng chỉ có màu đỏ mới là màu sắc đại diện cho sự nhiệt tình, nhưng ngày hôm nay, Lâm Lung bỗng nhiên cảm thấy một màu xanh non trước mắt, nó không hề khoe khoang cũng không nồng nhiệt, nhưng lại có thể truyền đi tình yêu và tính mạng.

Bởi vì, sau khi động đất xảy ra không lâu, khi những lái xe taxi Thành Đô biết được chính quyền cần xe để vận chuyển đồ cứu tế, đưa những người bị thương trong khu vực xảy ra thiên tai đến Thành Đô chữa trị, có rất nhiều tài xế taxi nhiệt tình, lương thiện tự nguyện miễn phí lái chiếc xe yêu quý của mình đến vùng cứu nạn, một chiếc lại một chiếc, tạo thành một hàng dài sinh mệnh màu xanh non trên đường cao tốc Thành Quán.

Mới đầu, Long Tuyên không chút do dự cự tuyệt, bởi vì anh và Lâm Lung đều tiếp xúc trực tiếp với xác chết, rất có khả năng từ đó mà bị nhiễm các chất độc hại; hơn nữa, bộ quần áo cuối cùng lại mặc gần ba ngày trong đống đổ nát trong tiết trời đầu hạ, toàn thân từ trên xuống dưới bẩn thỉu vô cùng, không chỉ không sạch sẽ mà thậm chí còn tỏa ra mùi khó ngửi, anh ngại không dám ngồi lên xe bình thường, mà muốn đợi một chiếc xe quân sự.

Tài xế nhiệt tình nói rằng anh ấy không để ý, thậm chí còn cười nói: “Thác Thác tôi đây đến cả xe tang cũng từng lái rồi, mà vẫn còn sợ phải chở hai người sống như cô cậu sao?! Nhanh lên xe, không cần phải khách khí, ha ha! Tự tôi biết cách tiêu độc...”

Cuối cùng hai người không cố chấp từ chối lời mời nhiệt tình của anh tài xế nữa, ngồi vào ghế sau. Sau khi lên xe nói chuyện, họ mới phát hiện ra là

bác gái ngồi ghé phụ cũng là được mời đi quá giang, chứ không phải là người quen của lái xe.

“Bác mở trang trại ở Hồng Khẩu ạ?!” Lâm Lung nghe bác gái giới thiệu thì rất kinh ngạc. “Bọn cháu vốn dự định ngày mười ba đi Hồng Khẩu chơi, ngày mười hai đang đăng ký ở nhà khách thành phố, thì chuyện kia...”

“Vậy thì các cháu thật may mắn!” Bác gái đầu tiên là cảm thán, rồi lại rất thương cảm nói: “Hồng Khẩu bốc cháy! Rất nhiều người gặp nạn, còn bị mất tích, ông nhà tôi bây giờ còn không rõ ở đâu nữa... Khi tôi đang ở nhà, ông ấy ra ngoài mua đồ, sau đó thì không gặp lại nữa... tôi tìm ông ấy ở khu vực quanh nhà suốt mấy hôm nay... mà vẫn không thấy...” Bác gái nói rồi liền nghẹn ngào, nước mắt tuôn rơi đầy mặt.

“Không tìm thấy bác ấy cũng không phải là việc xấu đâu ạ.” Lâm Lung vội vàng đưa khăn giấy cho bà, sau đó khuyên giải: “Nói không chừng lại được người hảo tâm cứu giúp đưa đến Thành Đô rồi, tạm thời chưa liên lạc được thôi.”

“Đúng rồi, tôi cũng nghĩ như vậy.” Bác gái lau nước mắt đáp lời, giọng nức nghẹn. “Tôi nghe đài nói ở Thành Đô trong bệnh viện, còn cả trong sân vận động có rất nhiều người ở đấy, con gái chúng tôi làm việc tại Thành Đô, tôi đến kêu nó cùng đi tìm ông ấy.”

Lâm Lung đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai của bác gái, dịu dàng, nhỏ nhẹ an ủi: “Đúng đấy ạ, bác cứ đến chỗ con gái bác trước, cô ấy một mình ở Thành Đô chắc chắn cũng đang rất lo lắng cho các bác, gặp con gái bác cứ nói chuyện với cô ấy, tắm rửa nghỉ ngơi cho lại sức, rồi lại cùng đi tìm bác trai. Bác yên tâm, mọi việc rồi sẽ tốt thôi, việc không may đã qua rồi, chúng ta bây giờ rất an toàn. Bác cứ thả lỏng, cứ nghĩ thử mà xem, sau khi đến Thành Đô phải tắm một trận thật thoải mái, còn phải ăn một bữa cơm nóng hổi nữa, sau khi có đầy đủ tinh thần rồi thì cùng đi tìm bác trai...”

Bác gái dưới sự khai thông tâm lý của Lâm Lung đã dần dần bình tĩnh lại, thậm chí sau khi đã trút hết được nỗi lòng, bất giác lại bị cô gái thông minh lanh lợi chuyển sang chủ đề khác. Bác vốn là bà chủ mở trang trại trong khu nghỉ dưỡng tại khu du lịch, đương nhiên có nghiên cứu nhất định đối với nghệ thuật nấu ăn, Lâm Lung nhiều nhất chỉ có thể đối đáp được một chút về phương diện dinh dưỡng, phần lớn thời gian là cô chỉ ngồi cười lắng nghe, sau đó thỉnh thoảng chỉ đáp được bằng mấy câu đơn giản kiểu như: “Ồ?Ồ! Thật không? Như vậy ạ! Nghe rất tuyệt!”

Long Tuyên nhẹ nhàng nắm chặt tay Lâm Lung, sau đó hai người nhìn nhau cười. Anh biết, Lâm Lung không phải là muốn học nấu ăn, chỉ là mượn một cái cớ để chuyển sự chú ý của bác gái sang hướng khác, không để bà chìm đắm trong sự bi thương vì chồng bị mất tích, dần dần để bà hiểu được rằng mình ngoài việc khóc ra còn cần phải phấn chấn lên, phải cố gắng kiên cường đối diện với con gái, đối diện với cuộc sống.

Anh trước đó cũng làm một việc tương tự, nhưng lại bị bạn gái nhỏ của mình cười giễu đầy thiện ý, nhưng bây giờ xem ra, Lâm Lung quả thật là làm tốt hơn nhiều. Ít nhất, bác gái thậm chí trong lúc nói chuyện đã bắt đầu quan tâm chuyện hai người bọn họ mặc dù không gặp nạn nhưng tại sao còn ở lại đập Đô Giang suốt hơn bốn ngày trời.

“Chúng cháu ở lại góp một chút sức lực để giúp những việc vặt ạ.” Long Tuyên chỉ nói đơn giản về quá trình của hai người bọn họ như vậy.

Lâm Lung vẫn tránh nặng tìm nhẹ trả lời: “Ừm, không sai bác ạ, lúc giúp đỡ người khác cũng là lúc mình cảm thấy hạnh phúc nhất.”

Quãng đường từ đập Đô Giang về Thành Đô không dài, đi ô tô cũng chỉ hơn một giờ mà thôi, mấy người cùng nói chuyện, khoảng bốn giờ chiều đã vào Tây Tam Hoàn. Theo yêu cầu của Long Tuyên, tài xế cho hai người

xuống trước một cửa hàng chuyên bán quần áo nhãn hiệu thể thao Double Star, rồi tiếp tục đưa bác gái đến công ty con gái bà làm việc.

“Em ở đây đợi anh một chút.” Long Tuyên bảo Lâm Lung đứng chờ ở vỉa hè rồi lấy tốc độ không phải của người bình thường đi vào cửa hàng của Double Star, mua cho hai người quần áo và đồ dùng, rồi lại chạy sang siêu thị Hồng Kỳ ở bên cạnh mua một bình dung dịch tiêu độc số 84 màu xanh thẫm, một túi lớn khăn tiêu độc, thuốc đuổi muỗi dạng xịt, xô nhỏ bằng inox, găng tay, khăn mặt, gói sữa tắm, dầu gội..., cuối cùng, anh cầm một túi đồ lớn dẫn Lâm Lung vào khách sạn cạnh siêu thị.

“Cái này, anh muốn làm gì thế?” Do động tác của Long Tuyên quá nhanh, Lâm Lung cho đến khi đứng trong sảnh khách sạn mới có thời gian lên tiếng hỏi.

“Tắm, thay quần áo, xử lý các vật phẩm tùy thân cần tiêu độc, rồi về nhà.” Long Tuyên kéo tay cô bước nhanh đến quầy tiếp tân, lấy ra thẻ sĩ quan của mình đăng ký một phòng tiêu chuẩn.

“Ồ, em hiểu rồi. Em từ bé đến giờ chưa bao giờ bản như vậy...” Lâm Lung xấu hổ gật đầu. Sau khi đã đi vào thành phố Thành Đô tương đối sạch sẽ an toàn, cô mới từ từ phát hiện ra hai người không khác gì các nạn dân thời kháng chiến, bản từ đầu đến chân, đồng thời, vô cùng khâm phục đồng chí Long Tuyên cố nhiên có thể hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt kinh dị của người đi đường, coi như không có người lao đi hoàn thành một loạt các hành động từ mua đồ đến đặt phòng.

Sau khi vào phòng, Long Tuyên vớt hết các đồ sạch sẽ mới mua lên giường, rồi lấy các đồ khác của hai người để trong phòng tắm, sau đó yêu cầu Lâm Lung phân loại đồ vật thành hai loại: đồ có thể vớt đi và đồ muốn tiếp tục sử dụng cho vào hai loại túi đựng rác khác nhau mà anh lấy từ quầy tiếp tân. Anh dường như rất nghiêm túc, rất rõ ràng nói: “Đồ có giá trị

không cao hoặc không có ý nghĩa kỷ niệm, nếu có thể không cần thì tốt nhất là không nên giữ lại.”

“Anh sợ có đồ bẩn à?” Lâm Lung hơi do dự, so với hành lý đơn giản của Long Tuyền chỉ có mấy bộ quần áo, một cái ba lô, một cái cốc, thì đồ đạc linh tinh cô mang rất nhiều.

“Ừm, tuy là tiên hành tiêu độc, nhưng chỉ là tiêu độc đơn giản, anh thì không sao cả, em tốt nhất là bỏ được thì bỏ đi. Thời gian gần đây em cũng phải đặc biệt chú ý sức khỏe, sợ sẽ bị bệnh, đau đầu đau bụng gì đó, nếu thích hợp thì có thể dùng kháng sinh.” Long Tuyền một mặt nói chuyện, một mặt đổ dung dịch đuổi muỗi vào trong bồn cầu, sau đó dùng nước máy trong xô inox pha loãng dung dịch tiêu độc số 84, đổ vào trong bình xịt.

Cuối cùng, Lâm Lung giống như trong suy nghĩ của Long Tuyền, làm việc quyết không dây dưa. Cả một đống đồ lớn mà cô không nỡ vứt đi chỉ còn có một tập tranh phác họa, máy ảnh, điện thoại, hộp bút của Lạc Thiên, còn có cây tiêu bằng vỏ đạn, thậm chí đến cả máy ảnh và điện thoại cô cũng nói chỉ cần giữ lại thế nhớ là được, máy cũng có thể không cần.

“Giữ lại cũng được, không cần thần hồn nát thần tính.” Long Tuyền cười nhạt. “Anh xử lý một chút là được, em cứ tắm rửa trước đi, sau đó xuống sảnh đợi anh, có điều tập tranh hơi phiền phức chút, giấy không tiện phun dung dịch tiêu độc.”

“Rõ ràng là anh dọa người ta mà! Em lại không hiểu. Tranh không sao cả, hơi nhàu một tí hoặc bị biến sắc cũng không sao, em chỉ muốn lưu giữ lại ký ức thật nhất này thôi.” Lâm Lung làu bàu hai câu, sau đó nghe lời Long Tuyền, bắt đầu đi tắm rửa, thay quần áo.

“Được rồi, là anh thần hồn nát thần tính.” Long Tuyền nhìn cửa phòng tắm đóng kín cười bất lực, anh quả thật là hơi quá miễn cảm.

Nếu như đổi lại là anh, cho dù là ở chiến trường trong rừng rậm thì vẫn có thể ăn có thể uống, lúc trở về nhiều lắm thì tắm một cái là ok, thậm chí muốn đi tắm phần nhiều là do khói thuốc súng hoặc mùi tanh của máu. Bây giờ chỉ là vì cô, là người mà trong lòng mình yêu thương, nên anh muốn cố gắng bằng mọi khả năng có thể làm tốt mọi biện pháp bảo vệ, mong muốn cô không chịu bất kỳ ảnh hưởng xấu nào.

Không lâu sau, Lâm Lung thay một bộ đồ thể thao màu hồng phấn, vừa vắt mái tóc dài ướt đẫm vừa chậm chậm bước ra khỏi phòng tắm, trên khuôn mặt mang theo ý cười e lệ, thậm chí còn có vẻ e sợ đối diện với Long Tuyền.

“Vậy em đi xuống sảnh trước.” Lâm Lung dùng giọng chẳng to hơn tiếng muỗi vo ve là mấy nói, sau đó đi qua người anh, mở cửa đi ra.

Theo cô đi ra còn có một mùi hương chanh dịu mát của dầu gội đầu. Đến lúc đó, đồng chí Long Tuyền không có chút kinh nghiệm yêu đương nào mới ý thức được, vừa rời người con gái anh yêu đã tắm trong nhà tắm chỉ cách anh có một bức tường. Sinh động như vậy, hấp dẫn như vậy, tuyệt diệu như vậy, còn... anh cố nhiên chỉ ngây ngô chú ý đến chuyện dung dịch tiêu độc mà không đi cảm thụ hoặc tưởng tượng đến cảnh tượng đẹp đẽ rung động lòng người...

Thôi vậy, Long Tuyền tự vỗ đầu mình kiểm điểm một lượt, tuy có chút tiếc nuối, nhưng anh vẫn dự định cho dù không thể làm Liễu Hạ Huệ, người đẹp ngồi trong lòng mà tâm không loạn thì cũng phải làm một chính nhân quân tử không tranh thủ lúc đối phương sơ hở mà tấn công.

Sau khi nhanh chóng xử lý đồ đạc, Long Tuyền xách ba lô mới và túi rác đã buộc chặt đi xuống sảnh khách sạn thanh toán, đồng thời rất nghi hoặc chú ý đến Lâm Lung đang ngồi trên sofa đọc báo, lau nước mắt.

“Em sao thế?” Long Tuyền nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài còn ẩm của cô, hỏi nhỏ.

“Em đang xem cái này.” Lâm Lung giơ tờ báo trong tay ra, chỉ vào bài báo có tiêu đề *Đôi cánh ẩn hình* trong số báo đặc biệt về động đất, rất cảm động nói: “Là phỏng vấn Trần Hy - chính là cô bé ngồi cùng bàn với Lạc Thiên! Em ấy vẫn còn nhớ em, còn hy vọng em đến thăm em ấy!”

Long Tuyền cúi đầu liếc tờ báo một cái, đột nhiên chú ý đến một dòng chữ in đậm rất rõ trong đó: “Trần Hy nói, tuy em mất đi chân phải nhưng em không buồn, ít nhất em vẫn còn sống, em cũng không khóc, vì em vẫn có một đôi cánh ẩn hình, nó sẽ đưa em bay, cho em hy vọng...”

“Rất kiên cường.” Đồng chí trung tá tán thưởng gật đầu.

Lâm Lung tán đồng nói: “Đúng vậy, một cô gái nhỏ rất thông minh, em ấy nghe hiểu những lời em nói.”

“Em nói cái gì?”

“Cũng không nói gì cả, chỉ là hát cho em ấy nghe, hát bài *Đôi cánh ẩn hình* của Trương Thiếu Hàm.”

Nghe xong, Long Tuyền xoa xoa đầu Lâm Lung, cười nhạt nói: “Làm rất tốt! Cứu người cứu mình.”

“Đừng có cứ xoa đầu em như vậy, xoa thế càng lùn đấy!” Lâm Lung không thoải mái kháng nghị, lại cao giọng nói: “Em quyết định rồi, bây giờ đi bệnh viện Hoa Tây, tiêm trước, sau đó đi thăm Trần Hy, ngày mai mới về nhà.”

“Em tự đi được không?” Long Tuyên chần chừ một lát, lại giải thích: “Anh phải đi xử lý những thứ này.”

Lâm Lung sáng khoái gật đầu, cô cũng không phải là người không hiểu tình lý, tự nhiên có thể tiếp nhận lời xin phép có lý do. Hai người hẹn nhau một lát sau liên hệ bằng điện thoại, sau đó mỗi người tự bắt taxi rời đi...

Sau khi hai người chia tay, Long Tuyên không về nhà bố mẹ ở đường Vũ Hầu Từ Hoàn, mà đi đến nơi ở của anh trai gần Vĩnh Lăng. Ở đó là tầng một, về lý thuyết bố mẹ phải ở đây, ở nơi tương đối an toàn cùng với vợ chồng anh chị, hơn nữa, hoa viên rộng rãi trong nhà cũng thuận tiện cho anh xử lý các loại đồ vật linh tinh mang về từ khu thiên tai.

Trên đường về nhà, anh cũng ý thức tính toán làm sao giải thích cho bố mẹ và anh trai về sự xuất hiện đột ngột của mình, do dự rất cuộc nên nói thật hành trình mấy ngày này của mình hay là bịa ra một lời nói dối vô hại.

Không thể ngờ được là, bọn họ chẳng hỏi gì cả, chỉ lần lượt cảm khái nói trở về được là tốt rồi, an toàn là tốt rồi.

Đối diện với những người thân tin tưởng, ủng hộ mình vô điều kiện, Long Tuyên không nói ra được từ “cảm ơn” sáo rỗng, anh cảm thấy cái từ kia dường như quá nhẹ, không đủ để thể hiện sự cảm động trong lòng mình. Sau khi do dự một lát, anh cuối cùng chỉ nói một cách đơn giản hành trình mấy ngày này của mình: “Con nghỉ phép. Nếu không có gì bất ngờ, thì còn ở nhà hơn mười ngày nữa.”

Nói nhiều không có ý nghĩa, mọi việc đều ở trong sự không lời.

“Áy, tốt quá rồi! Con xem, con lại gầy đi rồi...” Mẹ Long vỗ vỗ vào cánh tay của con trai, sau đó đột nhiên bước nhanh xuống bếp, không quay đầu lại nói: “Mẹ làm cho con mấy món ngon để bồi bổ!”

“Vâng.” Long Tuyền cười rạng rỡ, anh mặc dù không cảm thấy mình “lại gầy đi”, nhưng vẫn rất muốn hưởng thụ tình yêu ấm áp từ mẹ.

Xử lý xong tất cả đồ vật, Long Tuyền đi tắm, sau đó mặc bộ quần áo ở nhà của anh trai Lưu Điền, vừa nhìn thời gian, đã là 6 giờ 50 phút tối, anh tiện tay nhắn tin cho Lâm Lung: *Em ăn cơm chưa? Đang ở đâu?*

Ngay sau đó, dường như không có một chút chần chừ liền nhận được điện thoại gọi lại của cô, trong giọng nói mềm mại còn có chút trách móc truyền từ đầu kia điện thoại đến: “Em ăn rồi, đang ở bệnh viện Hoa Tây, y tá không cho em vào. Nói chỉ có bạn bè người thân, tình nguyện viên và giới truyền thông mới có thể vào thăm người bị thương, những người không liên quan không được cho phép thì không được vào. Em lấy báo đưa cho y tá xem, nói là bạn nhỏ Trần Hy hy vọng em đến thăm em ấy, đáng tiếc là không có tác dụng, cô ấy nói việc này mình không thể tự làm chủ được, bảo em ngày mai lại đến hỏi xem.”

“Bây giờ em đang chuẩn bị về nhà à?” Long Tuyền đứng trong phòng sách nhỏ giọng hỏi. Không biết tại sao, tuy Lâm Lung chỉ là đơn giản thuật lại sự việc, thậm chí là một việc không vui vẻ gì, nhưng vào tai anh nghe lại như ẩn chứa cả tình cảm ngọt ngào.

“Haiz, em cũng chẳng thể xông vào được, chỉ có thể về thôi, hoặc là, ngày mai em cầm theo chúng chỉ chuyên gia tư vấn tâm lý, đăng ký làm tình nguyện viên, có lẽ có thể được.” Lâm Lung ngồi xuống ghế nghỉ cạnh cầu thang, đặt quà cầm trong tay và đàn tỳ bà treo trên vai xuống, ngồi nói chuyện điện thoại, nghỉ ngơi một lát rồi đi về.

Trước đó cô cứ bận rộn chạy đông chạy tây nên không cảm thấy thân thể có vấn đề gì, rảnh rỗi rồi mới phát hiện ra hai chân, cánh tay và eo lưng đều đau nhức vô cùng, hình như tất cả đều đang muốn bãi công.

“Tình nguyện viên?” Long Tuyền nhún nhún vai, sau đó cười nói: “Tình nguyện viên thì không thể em muốn tình nguyện làm cho ai thì có thể tự do đi tìm người đó chứ? Nhỡ đâu công việc người ta sắp xếp cho em cũng không thể tiếp xúc với Trần Hy...”

“Em mệt! Anh đừng có mồm quạ đen!” Lâm Lung đột nhiên tỉnh ngộ ngắt lời Long Tuyền, không để anh nói tiếp, sau khi tiện mồm trách móc vài câu đột nhiên lại vui mừng nói nhanh: “Em gặp người quen, xem ra sắp có kịch hay! Muộn một chút sẽ gọi lại cho anh, bye bye!”

Vào lúc điện thoại sắp ngắt, Long Tuyền còn nghe thấy Lâm Lung chào đối phương “Chị xinh đẹp”, đồng thời từ xa vọng đến một giọng nữ dứt khoát rõ ràng: “Lâm muội muội!”

Lâm muội muội... Long Tuyền thất thần mất mấy giây, Lâm Lung trong ấn tượng của anh là một cô gái khỏe mạnh, hoạt bát, hình như không có mấy điểm giống với vị “Lâm muội muội” ồm yếu từ trên trời rơi xuống kia. Không thể ngờ cô còn có biệt hiệu này, lẽ nào là đôi lúc ở cô toát ra khí chất thoát tục giống như một đóa quỳnh hé nở ẩn hiện?

Đại đa số những người chơi nhạc cụ cổ điển do thường xuyên phải thi lên cấp hoặc tham gia biểu diễn trong các cuộc thi, nên đều rất chú ý đến dáng vẻ của mình, ví dụ như là ưỡn ngực hóp bụng, ngồi thẳng đứng vững..., ở trước mặt người ngoài Lâm Lung cũng được coi là một thực nữ tao nhã, nhưng sau khi đã quen thân, Long Tuyền mới phát hiện ra cái gọi là khí chất siêu phàm thoát tục đó chỉ là khi vừa mới quen đi nghe cô đàn bài *Thập diện mai phục* và *Biển cả một tiếng cười* mới có được một lần lĩnh hội thực sự, cảnh giới đó sợ là chỉ lúc cô chơi đàn mới “thỉnh thoảng” lóe lên, trạng thái bình thường của Lâm Lung về thực chất chính là một tiểu nha đầu lúc nào cũng nhảy nhót, hoạt bát, thích cười nói.

“Một mình trốn vào đây cười ngốc nghếch à?!” Đột nhiên, Lưu Điền đẩy cửa phòng đi vào, một mặt bảo Long Tuyền ra phòng ăn cơm, một mặt cười mờ ám. “Mau thành thật khai báo, cười cái gì? Có phải là cuối cùng đã si tình em nào rồi phải không?”

“Si cái gì? Anh đừng đoán mò!” Long Tuyền giấu đầu hở đuôi trợn mắt nhìn anh trai một cái, sau đó ưỡn thẳng người đi ra phòng ăn.

Lưu Điền đi phía sau anh rất chắc chắn nói: “Em yêu rồi, tuyệt đối là đang yêu! Đừng keo kiệt thế, kể chi tiết cho mọi người nghe mau! Món ngon như vậy...”

Cùng với lúc Long Tuyền bị người nhà tra hỏi, thì Lâm Lung cũng đang kể cho vị người quen gặp ở hành lang bệnh viện hành trình mấy ngày gần đây của cô. Vị tỷ tỷ đó tên là Đặng Yên Nhiên, là chuyên gia tư vấn tâm lý Quốc gia cấp hai, sở trường là lĩnh vực tư vấn tâm lý nhi đồng, hai người quen nhau trong một lớp đào tạo tư vấn tâm lý của bệnh viện Hoa Tây, có cùng một người hướng dẫn, vì thường xuyên cùng đường về nhà nên quan hệ tương đối tốt. Lâm Lung là đi học cho vui, còn Đặng Yên Nhiên vốn là nhân sĩ trong ngành đi học để bồi dưỡng thêm, sau đó được giữ lại bệnh viện làm bác sĩ tư vấn, tối nay cô phụ trách trực ban ở tầng này của bệnh viện.

“Tầng này cơ bản đều là các em học sinh may mắn sống sót của trường tiểu học XX có phải không ạ?” Lâm Lung ngồi trong văn phòng vừa điền biểu đăng ký làm tình nguyện viên, vừa cảm khái: “Vậy chắc chắn có không ít em bé đã nói chuyện với em.”

Đặng Yên Nhiên rót cho cô một cốc nước đặt lên bàn, cũng dùng một giọng điệu cảm khái như vậy nói: “Em đúng là to gan quá rồi, chị còn không dám cùng với tổ cứu trợ tâm lý trực tiếp đi đến khu thiên tai, được

chọn điều đi đều là những chuyên gia có kinh nghiệm nhất! Em còn ở đây lâu như vậy! Đêm nay liệu có thể ngủ được không?”

“Em cũng không phải chú ý đi, đi du lịch gặp nên đến đây thôi. Em cũng nghi ngờ đêm nay mình khó mà ngủ được, cho nên mới cần tư vấn mà, chị giúp em liên hệ cho em chen ngang nhé, ngày mai nhất định là không lấy được số, chuyên gia tốt một chút thì đều phải xếp hàng trước.” Lâm Lung dùng bút một lát, cầm cốc nước nhìn Đặng Yên Nhiên cười lấy lòng.

“Em muốn tìm chuyên gia nào? Chị giúp em xem bảng trực ban.” Đặng Yên Nhiên di chuột bắt đầu mở trang web của bệnh viện.

“Em cũng không có yêu cầu gì, chỉ hy vọng là một mỹ nữ xinh đẹp, dịu dàng.” Lâm Lung mặt đầy vẻ khát khao, liền trực tiếp nhận được một cái trừng mắt.

“Tiểu quỷ háo sắc! Giáo viên Mộ đã từng lên lớp cho em ngày mai có ở đây, cô ấy có được không? Coi như phù hợp với yêu cầu đại mỹ nữ của em!” Đặng Yên Nhiên chỉ vào trán Lâm Lung, sau đó nhanh nhẹn liên lạc với đồng nghiệp, hẹn sáng ngày mai thêm một số xin tư vấn. Về nguyên tắc, tư vấn tâm lý cần phải tránh người quen, bạn bè, người thân, cho nên, cô không thể làm tư vấn tâm lý cho Lâm Lung, chỉ có thể tận lực giúp đỡ.

“Cảm ơn chị! Tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, chị Yên Nhiên, chị kê cho em toa thuốc an thần.” Lâm Lung ý thức được rằng mình mấy ngày gần đây đều rất bận rộn, còn chưa được nằm xuống giường ngủ nghỉ ngơi thật sự, rất có khả năng chịu ảnh hưởng của những cảnh tượng trong thiên tai mà khó có thể ngủ được.

“Chị không có quyền kê đơn thuốc về tinh thần, em tự chịu đựng một đêm vậy nhé, hoặc là đợi lát nữa đến phòng khám hỏi thử xem.” Đặng Yên Nhiên tiếc nuối lắc đầu, sau đó viết một cái thẻ đeo tình nguyện viên đưa

cho Lâm Lung, “Xong rồi, Lâm Tịch ở giường số 32, em đi đi. Tám giờ năm mươi kiểm tra phòng tắt đèn, em tranh thủ thời gian nhé.”

Lâm Lung đeo đàn tỳ bà lên lưng, trước khi ra khỏi cửa lại quay đầu hỏi: “Chị đang tham gia tư vấn tâm lý cho các em ấy phải không? Có thể nói sơ qua tình hình của Trần Hy cho em được không?”

Đặng Yên Nhiên nghe xong lại muốn thổ huyết nói: “Lâm muội muội, em lãng phí học đạo đức nghề nghiệp hả? Nguyên tắc bảo mật!”

“Nói cái gì có thể nói ý, gợi ý một chút, tránh em nói chuyện không cẩn thận lại giẫm vào mìn mà.” Lâm Lung kéo tay áo Yên Nhiên, chớp chớp mắt, cuối cùng được nhắc nhở đơn giản, ngắn gọn: “Trần Hy cho đến giờ vẫn chưa từng có bạn bè, người thân vào thăm.”

Lâm Lung hài lòng vẫy vẫy tay, điều chỉnh sắc mặt ở trạng thái thoải mái nhất, thân thiết nhất, sau đó đi thẳng đến phòng bệnh.

Buổi tối, chín giờ bốn mươi phút. Năm người nhà Long gia ngồi vòng tròn trong phòng khách, vừa ăn hoa quả vừa xem tin tức về động đất. Long Tuyên thỉnh thoảng lại gửi tin nhắn cho Lâm Lung, biết được cô đã về đến nhà an toàn, đang rửa bồn tắm, chuẩn bị ngâm mình nghỉ ngơi.

Em đã bật ti vi chưa? Long Tuyên do dự một lát, cuối cùng không nhịn được khuyên: Tốt nhất em không nên xem ti vi, mở đĩa phim hoặc nghe nhạc gì đó nhé, trong bản tin có một số cảnh có thể em xem sẽ thấy không dễ chịu.

Anh sợ nảy sinh ảnh hưởng tiêu cực sao? Không sao đâu, em có thể chịu đựng được. Lâm Lung trả lời anh bằng một biểu tượng mặt cười, lại giải thích: *Lúc em ở bệnh viện vừa hay gặp đài truyền hình đến phỏng vấn, nghe nói sẽ phát ngay lập tức, em xem xong đoạn của mình rồi tắt đi.*

Lên ti vi rồi sao? Long Tuyền đang viết tin nhắn muốn hỏi xem là kênh nào, bỗng đột nhiên nghe thấy trong ti vi truyền ra một tiếng hát vui tai đệm bằng đàn tỳ bà: *“Mỗi một lần, đều kiên cường trong cô đơn vây quanh. Mỗi một lần, cho dù rất đau thương cũng không rơi lệ. Tôi biết, tôi luôn có một đôi cánh ẩn hình. Đưa tôi bay, bay qua tuyệt vọng... tôi có thể bay lượn, dùng trái tim nóng trông không sợ hãi. Nơi nào có gió, thì sẽ bay được xa...”*

Trên màn hình, nhìn thấy một cô gái đang ngồi trước giường bệnh, vừa chơi đàn, vừa dẫn dắt bốn bạn nhỏ trong phòng bệnh cùng hát.

Tư thế ngồi của cô rất đoan trang, mặc váy dài tay màu hồng nhạt, trên đầu tóc búi tròn, không mang bất kỳ trang sức nào nhưng vẫn lộ ra khí chất tao nhã tựa tiên nữ, chỉ lộ ra một phần ba khuôn mặt, nhưng lại có thể từ khóe miệng hơi nhếch lên và tiếng ca dịu dàng của cô đoán được cô lúc đó nhất định là đang cười ngọt ngào, vẻ mặt ôn hòa.

“Mỹ nữ cổ điển!” Lưu Điền nhìn ti vi tặc tặc lưỡi cảm thán, ngay sau đó lập tức nhận được một chiêu âm dương bạch cốt thảo của vợ.

Long Tuyền cười hỏi: “Như vậy mà anh cũng nhìn ra là mỹ nữ à?”

“Đoán thế!” Lưu Điền nói thẳng. “Chỉ nhìn khí chất và tư thế chơi đàn là biết đã không giống người bình thường, học viện âm nhạc chiêu sinh đều phải kiểm tra ngoại hình, những người ngoại hình như dưa cong, táo nứt thì chắc chắn không được nhận! Tránh lúc biểu diễn làm ảnh hưởng đến mỹ quan thành phố, lúc thi đấu ảnh hưởng đến khẩu vị của giám khảo.”

“Ồ...” Long Tuyền mỉm cười hàm ý, trong lòng âm thầm đắc ý nhưng không nói thẳng ra đây chính là bạn gái mình.

Lưu Điền lén liếc vợ một cái, nói nhỏ: “Em đừng có không tin, đây chính là kinh nghiệm của anh. Lão ca đây cũng được coi là duyệt qua vô số người...”

Long Tuyền quả quyết gật đầu: “Em tin.”

Hai người đang nói chuyện, mẹ Long không hài lòng xen vào: “Hừ, đừng có ồn ào nữa! Người ta đang phỏng vấn, yên lặng nghe nào!”

Đúng lúc đó, Lâm Lung trên ti vi đang đeo khẩu trang ngồi ở hành lang ngoài phòng bệnh, mặt đối diện với ông kính đĩnh đạc nói: “Tôi đến bệnh viện là để thực hiện một lời hứa, khi tôi ở đập Đô Giang đã nhận lời Trần Hy là sẽ đàn, hát cho em ấy nghe.”

Phóng viên hỏi: “Cho dù ngón tay cô khi tham gia cứu viện đã bị thương sao?”

“Vết thương này không nghiêm trọng so với rất nhiều quân nhân tham gia cứu viện thực sự. Tay của họ, có rất nhiều người phải dùng từ máu thịt lẫn lộn để hình dung.”

“Nghe nói cô ngay từ những giờ phút đầu tiên đã chạy đến trường tiểu học XX tham gia cứu viện phải không? Do nguyên nhân gì mà cô hành động như vậy?”

“Không phải, bạn trai tôi là người đi đợt đầu tiên, anh ấy chỉ mất có nửa tiếng để chạy bộ tám kilômét đến nơi cứu viện. Tôi lúc đầu chỉ là vì đến trường học tìm người, nhưng sau đó nhìn thấy bạn trai đang tiến hành cứu viện, tôi đột nhiên cảm thấy mình cũng nên đi theo anh ấy để làm gì đó. Cũng chẳng có giác ngộ cao thượng gì cả, chỉ là hy vọng có thể kề vai sát cánh cùng anh ấy, có thể tận lực giúp đỡ những em nhỏ đó. Hoặc là có một

số việc đối với chúng ta thì dễ như trở bàn tay, nhưng lại có thể mang đến tia hy vọng sống cho người khác.

Bạn trai tôi là quân nhân, là một người tốt rất đáng để tôi trân trọng và hy sinh.

Tôi muốn nói với mọi người: Chúng ta cần phải dùng sự kiên cường thay cho nước mắt, dùng lạc quan thay thế cho oán trách, tiếp tục sống thật tốt. Mỗi người đều có một đôi cánh ẩn hình, chỉ cần có thể phát hiện ra nó, sử dụng tốt nó, thì nó sẽ có thể đưa bạn bay cao.”

...

Cho đến khi đoạn bản tin này kết thúc, mẹ Long mới tranh thủ thời gian mở miệng cảm thán: “Cô gái này thật tốt, bạn trai của cô ấy rất có phúc đấy!”

Bố Long tán đồng gật đầu: “Đúng là không tồi, tấm lòng tốt, cũng rất biết nói chuyện.”

Lưu Điền cũng gật đầu: “Khí chất, làn da, thân hình đều rất được! Đáng tiếc là không cho xem mặt.”

Vợ Lưu Điền thêm lần nữa tặng cho chồng một trảo, sau đó tán thưởng: “Hát rất hay, giọng hát lay động lòng người, còn biết chơi đàn nữa, đúng là tài nữ!”

Long Tuyên trầm mặc một lát, sau đó thử thăm dò hỏi: “Mọi người đều cảm thấy không tồi à? Vậy, hai ngày nữa con dẫn cô ấy về nhà có được không?”

Hai ngày nữa dẫn cô ấy về nhà? Nghe hỏi như vậy, mọi người đồng loạt đứng hình, phải mất một lúc lâu mới tiêu hóa được, hiểu ra ý của Long Tuyền muốn nói là cô gái trên ti vi kia là bạn gái của cậu ấy!

“Em nói cái gì?!” Lưu Điền đầu tiên là nghi ngờ tai mình có vấn đề, mắt tròn, mặt biểu lộ khó có thể tin được.

Long Tuyền trả lời điềm tĩnh: “Em nói, sắp tới em muốn dẫn bạn gái về nhà cho mọi người gặp.”

Mẹ Long kinh ngạc: “Con có bạn gái này từ lúc nào thế? Sao trước giờ không nghe nói qua?”

“Hôm qua...” Long Tuyền ngắn gọn nói ra hai từ, sau đó lại bổ sung thêm: “Vừa mới xác nhận quan hệ.”

Bố Long biết con trai do yêu cầu công việc nên quen với việc không báo cáo hành tung, không giải thích nội dung công việc, cho nên từ trước đến giờ ông cũng không bao giờ hỏi những việc này. Nhưng hôm nay, là người thân trong gia đình, mà từ miệng một người con gái hoàn toàn không quen biết trên ti vi, ông mới biết được con trai mình trước đó tham gia cứu nạn, lại biết cô ấy còn là vợ tương lai của con trai mình, cảm giác này, nếu chỉ dùng hai từ “kinh động” thì hoàn toàn không thể hình dung hết.

Ngoài cảm giác kinh ngạc, ông còn cảm thấy phần nhiều là tiếc nuối và bất lực. Tiếc nuối vì mình không thể tham gia vào quyết sách nhân sinh trọng đại của con trai, bất lực vì tên tiểu tử thời này thích cái gì thì chỉ giữ trong lòng, quen với người con gái ưu tú như vậy mà không nói với gia đình.

Nhìn ánh mắt nhiệt tình khát khao muốn lắng nghe, tìm hiểu của người nhà, Long Tuyền đành phải đại khái kể lại quá trình anh cùng Lâm Lung đi

du lịch, cứu nạn, hơn nữa còn đặc biệt bỏ sung nói rõ thêm: “Trước đây con không nói việc này là vì con không nắm chắc có thể theo đuổi cô ấy thuận lợi, con nghĩ, nếu không theo đuổi được thì không cần nói, tránh mọi người phải vui mừng vô ích.”

“Bọn em ở khu vực thiên tai gần năm ngày?” Lưu Điền kinh ngạc đến mức không biết nói như thế nào cho phải. Long Tuyền ở lại đập Đô Giang tham gia cứu viện cũng không có gì là kỳ lạ, chú ấy có khả năng cũng có tinh thần trách nhiệm vì nhân dân phục vụ, nhưng không ngờ được rằng một mỹ nữ làm nghệ thuật cũng có thể cùng với chú ấy hiến thân! Vậy phải là rất thân thiết, có tình cảm rất tốt mới làm được thế.

Đang suy nghĩ, thì mẹ Long hỏi thẳng một câu mà mọi người đều đang nghi hoặc: “Con quen với cô bé đó lúc nào thế? Sao lại chẳng để lộ ra một chút tin tức nào hả?”

Long Tuyền ngồi ngay ngắn, giải thích đơn giản trực tiếp: “Là bác giới thiệu, chính là cô giáo dạy đàn tranh người xem mặt đầu tiên ấy. Con vốn cho rằng con với cô ấy không thể tiến xa, nhưng đầu năm nay bọn con gặp lại nhau ở ngoại tỉnh, ở cùng vài ngày cảm thấy không tệ, đáng để tìm hiểu, nên thử theo đuổi xem sao.”

“Ồ... là cô ấy à?!” Mẹ Long ngây người, đột nhiên nhớ lại lời đánh giá “kẻ vô công rồi nghề, yếu điệu, ỡng ẹo” của mình lúc đó, trong lòng thâm nghĩ, đi một vòng hóa ra vẫn là cô ấy.

Thực ra, ấn tượng đầu tiên của mẹ Long đối với Lâm Lung không thể coi là tốt, bà luôn cảm thấy về học vấn, nghề nghiệp cô đều không xứng với con trai bảo bối của mình, nhưng xem phỏng vấn trong bản tin vừa rồi, lại cảm thấy cô gái này rất ưu tú. Chơi đàn tỳ bà hay hay dở thì bà nghe không ra, nhưng ít nhất cô có thể tự đàn tự hát một cách tao nhã, trôi chảy, trả lời trước ống kính phỏng vấn không chỉ rõ ràng mạch lạc mà còn rất thỏa đáng.

Càng hiểm thấy là cô ấy có thể làm cho tên tiểu tử chết tiệt nhà mình cả một thời gian dài không chịu tìm bạn gái hoặc là trốn tránh việc tìm bạn gái lại bắt đầu chủ động đi nói chuyện yêu đương!

“Vâng, đúng là cô ấy.” Long Tuyền gật đầu, sau đó lại hỏi tiếp lần nữa: “Con muốn chính thức giới thiệu cô ấy cho mọi người làm quen, có được không?”

“Được, đương nhiên là được rồi!” Long Chính Hoa vội vàng đáp lời. “Chúng ta mong ngày này không biết là bao nhiêu năm rồi! Nhanh chóng dẫn về nhà, tranh thủ quyết định sớm đi, đừng có mà lè mè.”

Mẹ Long sau khi hoàn hồn cũng xen vào: “Đúng, đúng! Mau dẫn về nhà! Con xem là nên mời cô ấy ăn cơm ở nhà hay là ra nhà hàng?”

Chị dâu lại cười híp mắt bổ sung: “Cô ấy thích ăn cái gì? Có kiêng ăn gì không?”

Sau khi hỏi thăm gia cảnh và sở thích của Lâm Lung xong, cả nhà lại bắt đầu nhiệt tình, sôi nổi thảo luận việc gặp mặt, từ nhà hàng đến món ăn, thậm chí là nên mặc bộ quần áo nào, dần dần, Long Tuyền còn không thể chen vào được câu nào, đành phải ngồi im chớp chớp mắt, sau đó lại yên lặng không một tiếng động rút lui khỏi phòng khách, thuận lợi trốn vào trong phòng ngủ dành cho khách.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Sau khi khóa cửa phòng, Long Tuyền ngồi lên đầu giường, bốn bề sóng yên biển lặng, lấy điện thoại ra nhanh chóng gửi đi một tin nhắn: *Em đã ngủ chưa?* Anh không dám gọi điện thoại, sợ làm ồn ảnh hưởng Lâm Lung nghỉ ngơi.

Một lát sau, cô trả lời: Chưa, ngủ không được. Vừa nãy lại rung lắc đấy, anh có cảm thấy không?

Nhìn thấy tin nhắn này, trong lòng Long Tuyền bỗng kêu “lộp bộp”, mấy phút trước đúng là có dư chấn, anh ở tầng một cảm giác không rõ ràng lắm, cũng không lo lắng về an toàn, nhưng Lâm Lung lại ở một mình trên tầng năm, chắc là sợ lắm?

Nghĩ đến đây, đồng chí trung tá liền gọi điện hỏi thăm cô.

Lâm Lung lại cười hì hì trả lời anh: “Em cũng không sợ lắm, em đã để nước khoáng và lương khô trong nhà vệ sinh rồi.”

“Ồ, yên tâm đi, nếu thật sự bị chôn vùi, thì anh sẽ chạy đến cứu em ngay lập tức.” Long Tuyền mỉm cười, nói một câu chẳng thể coi là lãng mạn, rồi hỏi tiếp: “Nếu em không sợ dư chấn, sao còn không ngủ được?”

“Là em nằm trên giường nhưng không buồn ngủ.” Lâm Lung sau khi đơn giản đáp lời, lại do dự một lát, cô muốn nói cho Long Tuyền những cảm nhận chân thực nhất từ đáy lòng, nhưng lại không muốn làm tăng thêm gánh nặng tâm lý hoặc quấy nhiễu anh. Nghĩ đến bạn trai mình là một quân nhân đặc chủng ưu tú, về mặt lý thuyết, tố chất tâm lý chắc là siêu mạnh, cuối cùng cô vẫn thật thà giải thích: “Em cứ nhắm mắt lại là nhìn thấy Lạc Thiên, nhìn thấy em ấy cười nói mơ ước tương lai của mình là trở thành thầy giáo, nhìn thấy em ấy hứa với em sẽ học thật giỏi, còn có khuôn mặt trắng xám của em ấy lúc cuối cùng... Em cảm thấy rất khó chịu, một đứa bé tốt như vậy, đúng là rất đáng tiếc...”

Nghe thấy tiếng nói có chút nắc nhen của Lâm Lung, mặt Long Tuyền đông cứng rồi đứng bật dậy, trong mắt tràn đầy sự lo lắng, nhưng lại cố ý nói chậm rãi khuyên giải: “Em ấy... đã đi rồi, đây là việc không có cách

nào khác được, em nghĩ thoáng một chút, chúc phúc cho em ấy. Có cần anh ở bên em không? Anh có thể qua ngay lập tức.”

“Không cần, cô nam quả nữ sao có thể ở cùng trong một phòng chứ?” Lâm Lung cười cười, sau đó cố gắng điều chỉnh giọng nói cho thật thoải mái: “Em không sao, người nhất gan xem phim kinh dị còn mơ thấy ác mộng hai ngày cơ, lần đầu tiên nhìn thấy trực tiếp nhiều xác chết như vậy, chắc chắn là bị ảnh hưởng, khó tránh khỏi có chút yếu đuối, chắc qua hai ngày sẽ bình thường lại thôi.”

Sau khi dốc hết tâm sự của mình cho đối phương, Lâm Lung đột nhiên cảm thấy như trút được sự sợ hãi, cả người thoải mái hơn rất nhiều.

“Ừm, lần đầu tiên anh gặp việc tương tự cũng mơ thấy ác mộng, sau một thời gian dần dần cũng bình thường. Chỉ cần tìm được việc gì quan trọng hơn để làm, thì không có thời gian và sức lực mà băn khoăn mãi với sự kích động trước đó.” Long Tuyền dùng ví dụ của chính bản thân để giải thích thực tiễn. Trong những từ ngữ mơ hồ đã che đậy việc anh lúc đầu không chỉ đơn giản là đối diện với xác chết của người khác, mà còn tự tay kết liễu tính mạng của người khác.

“Em sắp bận rộn rồi.” Lâm Lung bắt đầu đếm ngón tay nói cho Long Tuyền kế hoạch tương lai của mình: “Sáng sớm mai phải đến trung tâm tâm lý bệnh viện Hoa Tây gặp chuyên gia tư vấn, sau đó lại đi ra hồ Hà Hoa mua bút vẽ, giấy vẽ, đất nặn, đồ chơi trí tuệ tặng cho mấy bạn nhỏ ở bệnh viện. Em định làm tình nguyện viên, dạy các em ấy hát, vẽ tranh, chơi đàn gì đó, giúp các em ấy tìm thấy sở trường, sở thích của mình, dùng cách học để tìm ra điểm tựa trong cuộc sống mới, có thể thoát khỏi vấn đề về tinh thần, xác định được mục tiêu và phương hướng của cuộc sống. À, em còn phải về nhà an ủi bố mẹ nữa...”

“Ừm, kế hoạch này không tệ, rất phong phú, rất có ý nghĩa. Ngày mai anh đi cùng với em nhé.” Long Tuyên cười, anh đúng là không nhìn nhầm người, cô gái này không cần anh phải lo lắng quá nhiều, tự cô có thể khắc phục khó khăn, thoát ra khỏi sương mù.

Nghe nói Long Tuyên muốn cùng mình về nhà, Lâm Lung lập tức xù lông: “Ý, cái gì? Anh cùng với em về nhà?! Không cần đâu, làm gì gặp mặt bố mẹ nhanh như vậy, chúng ta mới qua lại có vài ngày thôi!”

“Là hai ngày.” Long Tuyên đính chính. Tuy chính thức qua lại chỉ chưa đến hai ngày, nhưng anh lại cảm thấy mình sớm đã rất để ý Lâm Lung, thêm nữa kỳ nghỉ chỉ còn có mười hai ngày mà thôi, đương nhiên phải nhanh chóng gặp gỡ phụ huynh hai bên, nhanh chóng có thể quyết định việc với cô gái này. Nhưng không ngờ được là anh còn chưa mời Lâm Lung đến nhà mình thì cô đã lên tiếng phản đối, vậy thì, tối nay vẫn không nên nói câu sau rồi, tránh kích động cô ấy không thể ngủ được.

Binh pháp có câu: *Bức tắc phản binh, tẩu tắc thế giảm. Khẩn tắc vật bách, tản nhi hậu cầm.* Cũng là nói, không nên quá áp sát, kiên nhẫn chờ đợi, vờ tha để bắt vậy mới có thể hàng phục được kẻ địch. Dù sao cũng còn có mười hai ngày, cứ từ từ tiến hành theo trình tự vậy. Nghĩ được như vậy, Long Tuyên quả quyết thỏa hiệp nói: “Thế thì anh làm lái xe cho em, đi mua đồ cùng với em, đưa em về nhà, nhưng chỉ đến cổng nhà em không vào, được không?”

“Ừm, được rồi. Ngày mai em gặp bác sĩ đến khoảng chín giờ là xong, anh có thể đến Bệnh viện Tây Tạng ở cổng phụ lớn đại học Dân tộc Tây Nam tìm em.” Lâm Lung do dự nhận lời, lại đột nhiên cảm thấy mình miễn cưỡng nhường Long Tuyên như vậy, có phải là bản thân mình có chút không nở chảnh?

“Muộn rồi, em nghỉ đi.” Long Tuyên nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó đề nghị. “Em nghe nhạc nhẹ một lát, nằm xuống nghĩ đến những phong cảnh tú lệ mà em đã đi du lịch qua, như vậy có lẽ sẽ dễ ngủ hơn.”

“Ừm, em vừa mới uống một phần tư viên thuốc an thần, hơi buồn ngủ rồi, nói chuyện thêm với em một lát...” Lâm Lung thì thầm.

Long Tuyên vui vẻ đồng ý, sau đó nghe thấy tiếng Lâm Lung mở MP3 lách cách, trong điện thoại truyền đến khúc *Concerto cung C trưởng cho sáo và đàn hạc* của Mozart được lặp đi lặp lại. Sau đó, trong tiếng nhạc nhẹ nhàng mơ màng, Long Tuyên cố ý điều chỉnh giọng nói thật chậm và dài, thông thả miêu tả cây xanh, suối nước, gió nhẹ, mưa bay và ánh mặt trời ấm áp trong rừng núi giúp người yêu đang bị mất ngủ từ từ đi vào trong giấc mơ.

Sáng ngày 17 tháng 5, khi Lâm Lung đang vội vã đi ra khỏi cổng bệnh viện, bỗng nghe thấy bên tai vang lên tiếng huýt sáo ngắn, cô vô ý ngẩng đầu nhìn quanh chợt phát hiện ra Long Tuyên đang nghiêng người dựa vào một chiếc ô tô màu đen, tươi cười nhìn mình.

Long Tuyên vừa nhìn Lâm Lung vừa mở cửa ghế phụ, rồi làm động tác tay “mời”, đợi cô ngồi vào ghế, lại cười nói: “Em hôm nay mặc rất giản dị.”

“Em phải đi hồ Hà Hoa mà, giản dị một chút không dễ bị trộm cướp. Không đẹp à?” Lâm Lung nghi hoặc nhìn chiếc quần bò và áo T-shirt màu trắng nền hoa hồng phấn của mình, hình như là rất giản dị. Lẽ nào, anh đang chê bai mình không “làm đẹp cho người yêu ngắm” sao?

“Đẹp! Em mặc cái gì cũng đẹp hết.” Long Tuyên rất thích phong cách căng tràn vẻ thanh xuân tươi trẻ này của cô, trên mặt ý cười phơi phới nói: “Yên tâm đi, có anh ở đây, không ai có thể cướp được em.”

“Vậy sao, vậy đợi một lát sẽ kiểm chứng xem vị sứ giả hộ hoa này có đạt tiêu chuẩn không.” Lâm Lung thuận miệng đáp, lại bỗng nhiên ý thức được câu nói của đối phương có hai hàm nghĩa, không cướp được tiền hoặc là không cướp được người. Khuôn mặt cô bỗng nhiên nóng bừng, hơi khó khăn nói: “Anh, anh là có ý gì hả?”

Long Tuyên xoay tay lái, lái xe lên đường lớn, đồng thời cười đáp: “Là ý nghĩa trên mặt chữ, tự mình hiểu đi.”

“Luyên thuyên!” Lâm Lung dẫu môi lâu bàu, sau đó cô ý đôi chủ đề hỏi Long Tuyên xe của anh là ở đâu ra.

“Của anh trai anh, anh mượn dùng tạm.” Long Tuyên dùng đồ của anh trai không có gì phải ngại cả, Lưu Điền mặc nhiên thừa nhận ngoài vợ ra, thì tất cả đồ đạc của anh ấy đều có thể là của em trai.

“Có thể hỏi anh trai anh làm nghề gì không?” Lâm Lung nhớ là khi đi xem mặt, quần áo Long Tuyên mặc nghe nói là của thương hiệu lớn đắt đỏ do chị dâu mua, lần này lại tùy tiện lái một chiếc BMW, hình như gia cảnh rất tốt.

“Anh ấy à...” Long Tuyên chần chừ một lát, vốn không muốn giải thích thật, nhưng Lâm Lung lại là người nhà tương lai mà anh thậm xác định, cuối cùng vẫn là thành thật khai báo: “Anh ấy tốt nghiệp khoa tài chính dưới tay bố anh, trước đây làm việc ở ngân hàng, năm 1997 anh ấy bắt đầu buôn bất động sản, hiện tại ngoài buôn bất động sản còn buôn một số thứ khác và còn tham gia góp cổ phần mở một công ty, đại khái là như vậy.”

Lâm Lung nhìn trời đỏ mờ hôi, sau đó thốt ra sáu từ: “Hiểu rồi, đầu cơ trục lợi.”

Long Tuyền nghiêm túc biện giải: “Nói một cách tương đối khách quan thì là nhà đầu tư.”

“Hai người anh em nhà anh thật là vô đối! Một người hút máu đầu cơ, một người vì dân hiến máu...” Lâm Lung yên lặng cảm thán.

“Mỗi người có một chí hướng riêng.” Long Tuyền cười khan hai tiếng, rồi vì anh trai đỡ lời: “Anh ấy rất có nhiệt huyết với sự nghiệp công ích, là một người rất thú vị. Để hôm khác giới thiệu hai người làm quen với nhau.” Anh nói rồi lại chuyển chủ đề sang việc hai nhà gặp mặt.

Lâm Lung lại không có một chút cảm giác tiện miệng nhận lời, rồi đột nhiên bưng tỉnh nghi hoặc hỏi: “Giấy phép lái xe của anh là dùng trong quân đội hả? Anh không có giấy phép lái xe tại địa phương!”

Chương 22: Cùng chung ước mơ và khát vọng

Long Tuyền chỉ khẽ mỉm cười, anh có giấy phép lái xe của địa phương hơn nữa kỹ thuật lái xe rất cứng, nói Lâm Lung yên tâm ngoan ngoãn ngồi yên, rồi hiếu kỳ hỏi cô: “Sao tự nhiên em lại hỏi cái này?”

“Em sợ anh không có giấy phép lái xe lại vi phạm luật giao thông, bị cảnh sát bắt thì làm lỡ thời gian của em!” Lâm Lung nhoẻn cười, bổ sung thêm: “Trong thành phố chỗ này cấm rẽ trái, chỗ kia lại cấm rẽ phải, có chỗ lại là đường một chiều, biển chỉ dẫn còn thường xuyên bị cây che mắt, rất dễ nhầm lẫn. Em họ em là người bản địa, tháng trước có đoạn đường đạp xe chỉ mất nửa tiếng mà nó lái xe vòng vèo mất ba mươi lăm phút.”

“Em họ em chẳng phải đi lính rồi sao?” Long Tuyền vẫn còn nhớ lần gặp mặt trước Lâm Lung có nói đến cậu em họ làm lính nghĩa vụ mắt không tốt lắm.

“Cậu em họ khác. Hôm khác giới thiệu hai người làm quen với nhau, nó đặc biệt sùng bái quân nhân.”

“Ồ, được. Em yên tâm, khả năng nhận đường của anh rất tốt, lái chậm một chút, chú ý một chút là được.” Long Tuyền rất tự đắc cười, lại hỏi Lâm Lung sao biết được quy định về giấy phép lái xe quân đội không thể lái được xe ở địa phương.

“Em là người hâm mộ quân nhân mà! Em thường xuyên lên diễn đàn của mạng Tiexue, tình cờ thu thập các thông tin buôn dưa trên đó.” Lâm Lung cười, nói cô còn chưa được tính là người hâm mộ quân đội của trang Tiexue, bạn học của em họ cô thậm chí đến quân phục, mũ, huy hiệu, quân hàm còn sưu tập mấy bộ, không có việc gì thì ở nhà chụp ảnh chơi cosplay.

Đồng chí trung tá không nói gì cau mày, ngữ khí lạnh lẽo: “Đây là phạm pháp, người bán quân phục cho cậu ta cũng là phạm pháp, thích quân phục thì tự mình đi lính, thật không ra làm sao.”

“Ồ, trẻ con ở nhà chơi cho vui mà thôi, anh đừng có mà nghiêm túc thế.” Lâm Lung lườm Long Tuyền một cái, nhìn sắc mặt anh may mà không mang hắc khí, liền cười giải thích: “Cái bọn họ thích là trang phục sĩ quan phăng phiu, chứ bắt những cậu công tử đó đi làm binh nhất lăn lê bò toài đánh trận thì chắc chắn sẽ ôm mẹ khóc chết thôi! Cũng không thể vì thích quân phục mà đi thi vào trường quân sự, bọn họ không chịu được cái khổ đấy đâu.”

“Cho nên đi mua quân phục giả mặc để thỏa mãn cơn nghiện, nhiều nhất là đi ra ngoại thành chơi CS người thật?” Long Tuyền hiểu rồi, hóa ra chỉ là

thích y phục, không thích sự gian khổ và trách nhiệm mà y phục đó đại diện.

“Đúng rồi! Đây chính là ‘cuồng trang phục’ mà mọi người thường nói, những người thích, thậm chí là si mê trang phục, ở mức sơ cấp là nhìn bộ trang phục đó là được rồi, trung cấp là tự mình mua về mặc và càng si mê hơn là sẽ đi vào cảnh giới mình khát khao.”

Có tình cảm mãnh liệt đối với trang phục, nhưng lại không có hứng thú với người mặc nó? Long Tuyên lờ mờ cảm thấy mình đúng là hơi tách rời khỏi xã hội, hay là anh thế hệ 7X và bạn gái thế hệ 8X có khoảng cách thời đại? Anh hoàn toàn không thể hiểu được loại “sở thích bình thường” mà Lâm Lung nói đó, theo anh thấy rõ ràng là rất không bình thường.

Đột nhiên, Long Tuyên lại nhớ đến lần đầu gặp Lâm Lung, cô đã giúp mình chọn áo sơ mi kiểu trang phục có đính lon ở vai, thỉnh linh hỏi: “Em có phải cũng là người ‘cuồng trang phục’ hả?”

Lâm Lung đang uống sữa bông ho sặc sụa, mãi một lúc lâu sau ánh mắt rung động nhìn ra ngoài cửa xe nói nhỏ: “Em... cái này... em rất thích sưu tập các loại ảnh trang phục, trước đây em học thiết kế thời trang mà! Có hứng thú đối với các loại trang phục đẹp, đặc sắc là rất bình thường mà...” Thực ra, cô thích sưu tập nhất là ảnh các chàng đẹp trai mặc quân phục, có điều những lời này không thể nói ra trước mặt bạn trai đương nhiệm.

Nhìn thấy khuôn mặt Lâm Lung bỗng nhiên ửng hồng, Long Tuyên tự nhiên không cần cô phải trả lời gì cả cũng tự hiểu, anh chỉ thở dài một cái, có chút nhụt chí hỏi: “Vậy em đã suy nghĩ rõ ràng chưa? Rốt cuộc là em thích con người anh, hay là thích bộ quân phục của anh?”

Lâm Lung quay đầu tròn mắt nhìn anh, tức giận nói: “Em đã hai mươi sáu tuổi rồi, không đến nỗi việc này còn không phân biệt rõ chứ? Nếu thật

sự chỉ vì thích quân phục thì chẳng bằng em đi tìm một sĩ quan ở quân khu tại Thành Đô, ai dở hơi đi thích tên xấu xa từ trong núi đi ra nhà anh!”

Nhìn thấy Lâm Lung nổi giận, Long Tuyên ngược lại thở phào nhẹ nhõm. Trước đây anh chưa từng hỏi Lâm Lung có thích anh không, hoặc là thích anh ở điểm nào, nó đến tự nhiên giống như nước chảy thành dòng, cứ thế mà thành đôi, cảm giác không rõ ràng khiến anh lo lắng. Vì thế, anh có ý hỏi như vậy, sau khi bị mắng, trong lòng cũng thấy yên tâm, thế là mặt đầy nghiêm nghị nói: “Thực ra, anh cũng là sĩ quan của quân khu Thành Đô.”

“... Cái anh nói có phải là đại quân khu thành phố Thành Đô không?” Lâm Lung không nhịn được nhìn nóc xe trợn mắt. Lúc nhìn Long Tuyên làm nhiệm vụ ở Nộ Giang, cô cũng có thể đoán được anh thuộc đại quân khu Thành Đô, mấy năm trước quân khu Vân Nam bị sáp nhập, nhưng làm sao cứ có cảm giác trong lời giải thích nghiêm túc của anh lại có ý cười đùa, cợt nhả chứ? Rõ ràng là đang xuyên tạc ý của mình mà!

“Ồ, ở đó. Kỳ thực, anh có bạn học và sư huynh đều làm việc tại thành phố này, lúc mới bắt đầu anh cũng có thể lựa chọn con đường giống như bọn họ, chỉ coi tham gia quân đội là một nghề nghiệp bình thường, phần lớn thời gian ngồi trong phòng làm các công việc kỹ thuật, sau đó khoảng gần bốn mươi tuổi chuyển nghề đến một phòng ban nào đó tại địa phương làm lãnh đạo, hằng ngày uống trà, đọc báo không có việc gì làm hoặc là không có thành tựu gì, sống uống một đời. Cuộc sống như vậy rất ổn định, an nhàn, chỉ là, anh không cam tâm. Anh hy vọng mình có thể làm được nhiều hơn, dốc hết khả năng...” Long Tuyên vừa lái xe, vừa phân tích quá trình suy nghĩ của mình, đến lúc cuối cùng lại ngắc ngứ, dốc hết khả năng như thế nào? Anh không biết sau đó nên thêm từ gì cho thích hợp.

“Dâng hiến?” Lâm Lung giúp anh bổ sung hai từ.

Long Tuyền mỉm cười, giải thích: “Không, cũng không thể nói là dâng hiến hoàn toàn, anh không phải là thánh nhân, chỉ là trong khả năng cho phép.”

Lâm Lung nhìn anh cười híp mắt nói: “Ai ya! Binh sĩ không muốn làm tướng quân thì không phải là binh sĩ tốt”

“Không sai. Đứng càng cao, thì nhìn càng xa, làm được càng nhiều.” Trên mặt Long Tuyền lộ ra thần sắc kiên nghị, anh tin tưởng Lâm Lung có thể hiểu được ý nghĩa điều này.

Lâm Lung tự cười mỉa mai bản thân: “Xem ra, em chính là thuộc loại người vô tri vô giác không có thành tựu gì rồi.”

Long Tuyền đưa tay ra dịu dàng xoa xoa đầu Lâm Lung, nói: “Những việc mất đầu, vấy máu không cần dân thường phải tham gia, đa số mọi người chỉ cần làm tốt công việc của mình, nếu có khả năng thì giúp đỡ người khác, như vậy là đủ rồi. Em đã rất tuyệt vời rồi, thật đấy.” Không có mấy người bình thường có thể ngồi ở nơi xác chết chất đống yên lặng vẽ tranh, sau đó còn trấn tĩnh đi an ủi người khác, Lâm Lung đã tốt đến mức vượt quá sự tưởng tượng của anh rồi.

“Cũng đúng, đừng cho là vì việc thiện quá nhỏ mà không làm, chỉ cần bỏ ra một giọt nước thì cũng có thể hội tụ thành sông.” Lâm Lung nhìn ra ngoài cửa xe thấy trên quảng trường Thiên Phủ những người dân nhiệt tâm đang xếp thành hàng dài phía trước xe hiến máu, liền đề nghị: “Tí nữa xong việc chúng ta cũng đi hiến máu nhé?”

Long Tuyền liếc cô một cái, coi thường nói: “Nữ giới cân nặng không đủ bốn mươi lăm kilôgam không thể hiến máu, em cứ bồi bổ thân thể trước rồi hãy đi.”

Long Tuyền không phải lấy cô so sánh với mình, anh chỉ cần một tay là có thể thoải mái nhấc bổng cô lên, ở khu thiên tai có mấy ngày thôi, cũng chẳng làm việc gì nặng, cô đã bắt đầu eo nhức, lưng đau, chân mỏi rồi.

Đặc biệt là sau khi trở về Thành Đô, tinh thần vừa mới thoải mái lại, thì cảm giác khó chịu của cơ thể càng mãnh liệt, cô ngại không dám mở miệng kêu khổ với anh, nhưng anh có hỏa nhãn kim tinh nên có thể nhìn ra.

Khi hai người đến trung tâm y tế tâm lý Hoa Tây, còn cách thời gian tư vấn đã hẹn bốn, năm mươi phút, thế là Long Tuyền đề nghị giúp cô xoa bóp một chút, thư giãn gân cốt.

“Anh còn biết mát xa nữa?” Lâm Lung rất nghi ngờ nhìn anh, nghi ngờ động cơ của đồng chí trung tá. “Không phải là sờ mó lung tung đấy chứ?”

Long Tuyền vội vàng biểu lộ sự nghiêm túc đứng đắn, anh tuyệt đối không có ý làm loạn, đúng là đã học qua kỹ thuật mát xa chuyên nghiệp, trong doanh trại thường xuyên cùng với chiến hữu xoa bóp cho nhau luyện tay nghề.

Lâm Lung bán tín bán nghi quyết định thử xem sao, thế là cùng với Long Tuyền ngồi xuống ghế sau xe, buộc mái tóc dài ngang vai lên, ngồi quay lưng lại với anh, lộ ra vai gáy.

Long Tuyền đưa tay ra, nắm lấy bả vai Lâm Lung, hai ngón tay cái lần lượt ấn vào huyệt vai gáy, huyệt Ngoại Du trên vai phía dưới cổ cô, còn chưa bắt đầu mát xa thực sự, thì đã thấy bạn gái vừa quay người vừa kêu la thất thanh: “Á! Đau chết mất! Anh nhẹ tay chút đi!”

“Rất đau? Nhưng anh còn chưa dùng sức mà?” Long Tuyền nghi hoặc cau mày.

“Vớ vẩn, không đau thì em kêu làm gì? Nhẹ tay một chút, em không phải là mấy chiến hữu da thô thịt dày của anh!” Lâm Lung kháng nghị.

“Nhẹ quá không có hiệu quả, em chịu đựng đi.” Long Tuyền điều chỉnh động tác chậm lại, nhưng về vấn đề nguyên tắc vẫn kiên trì ý kiến của mình, đối với tiếng kêu đau của Lâm Lung coi như nghe tai trái ra tai phải. Anh một mặt cưỡng ép mát xa cho cô, một mặt phê phán cô mặc dù tinh thần đáng quý nhưng tố chất thể lực quá kém, sau này nhất định phải chịu khó luyện tập, nỗ lực tăng cường thể chất, ví dụ yêu cầu thấp nhất là mỗi ngày chạy chậm ba kilômét, tập ngồi dậy thẳng lưng năm mươi cái, nằm sấp ưỡn người mười cái.

Lâm Lung không nói gì được nữa: “... Thế thì không bằng để em chết cho xong...”

“Ngủ sớm dậy sớm kiên trì tập luyện, có lợi cho sức khỏe của em, thức đêm dễ mọc mụn.” Long Tuyền cười híp mắt nhắc chân của Lâm Lung đặt lên chân mình, sau đó ấn nhẹ lên huyệt Uy Trung bên dưới đầu gối, huyệt Sơn Âm trên cẳng chân, lại giải thích: “Hai chỗ này có liên quan đến việc tổn hại của tổ chức mềm phần eo.”

“Ừm, Á...!” Lâm Lung nước mắt rùng rùng rên rỉ, tuy kêu như vậy thực sự rất mát mặt, nhưng cô quả thực không thể chịu được cơn đau đó.

Long Tuyền đang muốn khuyên cô thêm vài câu, thì cửa xe bỗng bị người nào đó gõ bình bình, bác bảo vệ đứng bên ngoài tức giận: “Hai người giữa thanh thiên bạch nhật làm trò gì đấy! Muốn đỗ xe thì để xe lại người đi ra, không đỗ xe thì tìm chỗ khác mà chơi đùa!”

Lâm Lung mơ mơ hồ hồ theo Long Tuyền đến sảnh phòng khám, sau đó nghi hoặc không hiểu hỏi: “Tại sao bác ấy lại tức giận như vậy chứ?”

“Có lẽ...” Long Tuyền áp úng cười, giải thích: “Có lẽ, bác ấy cho rằng mình nhìn thấy ‘động xe’ trong truyền thuyết chăng?”

Cái gì? “Động xe?!” Bồng Lâm Lung chột tỉnh ngộ, mặt đỏ bừng đến tận cổ. Bị lợi dụng rồi, tuyệt đối là bị lợi dụng rồi! Tên này, không chỉ là chăm chỉ dùng tay xoa bóp cho đã nghiền, còn hưởng thụ về mặt nghe nhìn một trận!

Lâm Lung giận rồi, đưa tay ra véo mạnh vào cánh tay Long Tuyền: “Anh cố ý! Đồ xấu xa!”

“Làm gì có, anh rõ ràng là đơn thuần một lòng vì nhân dân phục vụ mà.” Long Tuyền cố gắng nhin không cười quá rạn rỡ, vừa tránh những cú đấm như gãi ngứa của Lâm Lung, vừa thuận lợi đưa cô vào phòng tư vấn.

Sau đó, Long Tuyền đưa Lâm Lung đi mua đồ, thậm chí là tính vào thẻ của anh trai anh, sau đó lấy các vật dụng giải trí và hội họa phù hợp với học sinh tiểu học mang quyên tặng cho bệnh viện, đích thân phân phát cho các bạn nhỏ, cuối cùng lái xe đưa Lâm Lung về nhà.

Vào trong cổng, dừng xe dưới tòa nhà của bố mẹ Lâm Lung, Long Tuyền hỏi Lâm Lung mấy giờ về thành phố, và hẹn đến lúc đó sẽ lại đến đón cô, cuối cùng cười cười yêu cầu: “Lần này anh qua cổng mà không vào, lần sau nhớ mời anh lên nhà ngồi chơi nhé.”

“Em còn chưa nói với bố mẹ chuyện của chúng mình, đợi sau khi em nói rõ rồi tính.” Nói rồi, Lâm Lung cầm điện thoại lên, “Để em chụp một cái, cho bố mẹ xem anh trông như thế nào.”

Long Tuyền do dự một lát, cuối cùng chỉ đứng dựa vào cửa xe chụp một bức toàn thân nhìn nghiêng từ xa, và yêu cầu Lâm Lung không được truyền ra ngoài.

“Độ phân giải thấp như vậy, lại là chụp từ xa! Ai nhìn rõ trông anh như thế nào chứ, nhiều nhất thì cũng chỉ thấy thân hình ra sao thôi.” Lâm Lung không hài lòng cất điện thoại, sau đó nhanh nhẹn vẫy vẫy tay bảo Long Tuyên về.

“Nhớ là buổi tối phải gọi điện đấy!” Đồng chí trung tá cũng dứt khoát như vậy rồi quay người ngồi vào xe, chợt anh nhạy cảm phát hiện ra có người đang ở trước cửa sổ sát đất tầng hai mượn rèm cửa che chắn quan sát mình.

Là bố mẹ cô ấy sao? Long Tuyên mỉm cười, khởi động xe dời đi. Trên đường khi gặp đèn đỏ, anh còn tiện tay gửi một tin nhắn cho Lâm Lung: *Người đẹp, ấn tượng đầu tiên của bác trai bác gái đối với anh như thế nào?*

Lâm Lung theo nguyên tắc “thẳng thắn bị nghiêm trị, kháng cự được khoan hồng”, chỉ giải thích sơ qua với bố mẹ về hành trình mấy ngày vừa rồi, sau đó thuận thế ném ra quả bom tin tức mình là “hoa đã có chủ”, vừa nói vừa đưa cho bố mẹ xem ảnh của đồng chí Long Tuyên, thăm dò ý kiến phụ huynh.

Chủ hộ Lâm Thanh Sơn cầm điện thoại, xoa cằm cau mày nói: “Người này, cậu ta có phải là cao quá không?”

“Ừm, đúng là hơi cao.” Lâm Lung bất lực cắn đũa gật đầu. “Khi con đứng đối diện nói chuyện với anh ấy, con phải đứng lên bậc thang mới có thể nhìn rõ mặt. Nhưng mà, thân hình cao ráo cũng rất có lợi, gen di truyền tốt.”

Mẹ Lâm Ngô Tú Mỹ cũng chần chừ nói: “Nó có phải là hơi khỏe quá không? Tuy nhìn thân hình cao gầy, nhưng cơ bắp thì rất rắn chắc! Cơ múi rõ ràng...”

“Rắn chắc một chút không tốt ạ?” Lâm Lung nghi hoặc chớp chớp mắt. “Anh ấy có cơ bụng sáu múi đấy, nhìn rất khỏe mạnh rất đẹp!” Trước đây ở đập Đô Giang Lâm Lung đã nhìn thấy Long Tuyên thay quần áo, thân hình đó, đúng là đẹp đến mức làm cô muốn chảy nước miếng.

Sáu múi cái gì?! Lâm Thanh Sơn phớt chốc chờ người, khuê nữ nhà mình đến tiêu tử nhà người ta cơ bụng có mấy múi còn nhìn rõ ràng rồi! Một tuần mất tích này thì không biết là hai đứa chúng nó còn làm cái gì nữa? Đừng có làm việc “xấu” đấy chứ?

“Ngốc nghếch!” Ngô Tú Mỹ ấn đầu Lâm Lung, chỉ hận rèn sắt không thành thép nói: “Mẹ lo sau này ngộ nhớ nó ức hiếp con, nó khỏe như thế con có thể chống cự lại được không?”

Lâm Lung mếu máo cúi đầu nhìn ngón tay, nói nhỏ: “Cho dù không khỏe như thế thì con cũng chẳng chống cự lại được! Lần trước chẳng phải con đã nói rồi sao, người ta là lính đặc chủng, chỉ cần tùy tiện nhấc một ngón tay cũng có thể đè chết con rồi.”

“Vậy con đã suy nghĩ rõ ràng chưa? Có thật là con thích nó không? Không để ý đến nghề nghiệp nguy hiểm của nó? Suy nghĩ xem sau này tình trạng nó thường xuyên không ở nhà không? Có đúng là có tình cảm với con người nó thật không, chứ không phải là nhất thời rung động vì động đất chứ?” Lâm Thanh Sơn rất nghiêm túc nhìn con gái mình, ném ra một loạt câu hỏi giống như ném pháo vậy.

Lâm Lung rất nghiêm túc gật đầu, thực ra, trước khi xảy ra động đất cô đã nhận ra rằng mình đúng là rất thích Long Tuyên. Khó có người có thể ăn ý với cô đến như vậy, về âm nhạc, về tư tưởng, các mặt đều có thể nảy sinh tiếng nói chung, trong thiên tai, nhân phẩm của anh thêm một lần nữa được xác định chắc chắn. Mặc dù thời gian ở cùng với Long Tuyên không dài,

nhưng Lâm Lung cảm thấy anh là một người đàn ông tốt, xứng đáng để mình hy sinh.

“Vậy thì xem lúc nào rảnh mời nó đến nhà mình chơi nhé.” Ngô Tú Mỹ không mấy hài lòng với nghề nghiệp của Long Tuyền, nhưng cũng không muốn can thiệp quá nhiều vào lựa chọn của con gái, chưa điều tra thì chưa có quyền phát ngôn, tóm lại vẫn cần phải nhìn thấy người thật việc thật mới có thể đánh giá. Bà chỉ đề nghị: “Con đi gặp bố mẹ, họ hàng, bạn bè nó đi, lấy chồng không phải chỉ lấy mình nó, trước tiên phải xem con có thích các thành viên trong gia đình nó không, rồi thăm dò bạn bè nó xem nó có phải người đứng đắn không, cơ bản xác nhận xứng đáng kết thân rồi đưa về nhà là cửa cuối cùng của bố mẹ.”

“Vâng ạ.” Lâm Lung cười híp mắt, vui vẻ gửi cho Long Tuyền một tin nhắn, mời anh đến nhà khảo sát thực địa.

Được rồi, chọn ngày không bằng gặp ngày, ngày mai cùng anh về nhà thế nào? Cả nhà anh sớm đã mong em đến rồi. Long Tuyền khi đợi đèn đỏ trả lời tin nhắn cho Lâm Lung.

Lâm Lung vội vàng từ chối: *Không cần, mới thế mà gặp phụ huynh thì nhanh quá! Em gặp bạn bè anh trước được không?*

Được. Long Tuyền trả lời đơn giản bằng một từ, sau đó khởi động xe, đang chuẩn bị cho điện thoại vào túi thì lại có người gọi đến.

Tên hiển thị trên màn hình là “Chu Bát Bì”, đây là điện thoại văn phòng của Chu Thuần đội trưởng. Long Tuyền hơi cau mày, tính toán lần này không phải là gọi điện báo anh lập tức trở về đội đấy chứ? Trận động đất lớn như vậy đủ tiêu chuẩn chuẩn bị chiến tranh rồi, yêu cầu người nghỉ phép trở về đội ngũ cũng là rất bình thường. Nhưng mà, nếu như phụ huynh hai bên còn chưa gặp liền quay về bé quan ít nhất một năm, thì chỉ sợ việc

hôn sự này rất có khả năng tan thành bong bóng! Long Tuyền rất không muốn nghe điện thoại, lại không có gan ngắt, tinh thần trách nhiệm quá mạnh mẽ khiến anh bất giác phải đeo tai nghe vào và ấn nút.

“Tên tiểu tử này, tiến độ yêu đương đến đâu rồi? Bọn anh đang chờ uống rượu mừng của chú đây.” Đầu kia điện thoại vang lên giọng nói đầy vẻ chế nhạo.

Nếu Chu Thuần nói chuyện nghiêm chỉnh thì không bao giờ trêu đùa ung dung, thông thả như vậy, tảng đá đè trên ngực Long Tuyền được tháo bỏ, anh tươi cười đáp lời: “Báo cáo đội trưởng, mọi việc đang nằm trong lòng bàn tay.”

“Vậy khi nào viết báo cáo yêu đương cho tôi?” Chu Thuần bật lửa một cái “tách”, châm thuốc hút.

Long Tuyền bình thản trả lời: “Viết xong từ lâu rồi, để ở trên cùng trong ngăn kéo thứ nhất bên trái bàn làm việc của em, anh giúp em điền ngày tháng rồi chuyển lên cấp trên nhé.”

Chu Thuần bất thành linh bị dọa giật nảy mình, thậm chí còn ho sặc sụa, không thể thốt lên lời. “Tên tiểu tử nhà cậu thật biết phòng ngừa chu đáo đấy! Còn chưa xuất phát mà đã viết xong báo cáo yêu đương rồi? Bản lĩnh quá!”

Long Tuyền cười hắc hắc: “Cảm ơn lời khen, em sẽ càng ngày càng lợi hại. Nhưng mà, rốt cuộc tìm em có việc gì thế?”

Chu Thuần điềm tĩnh nói: “Trong đội yêu cầu quyên tiền cho vùng thiên tai, hỏi xem cậu muốn quyên bao nhiêu? Tôi ứng trước cho cậu.”

“Bằng 90% của anh đi, tiêu chuẩn đội phó.” Long Tuyền không cần suy nghĩ nói ngay, anh rất không coi trọng loại hành động quỳ tặc mang tính hình thức này, ai mà biết được cuối cùng có bao nhiêu tiền có thể thực sự đến tay người dân bị nạn? Còn không bằng giống như Lâm Lung tự mình đi đến thực địa khảo sát, sau đó trực tiếp viện trợ cho người nào đó.

“Biết rồi.” Chu Thuần xem thường cười nhẹ, anh rất hiểu ý nghĩa trong lời nói của Long Tuyền, cái gọi là tiêu chuẩn đội phó cũng chỉ là hình thức, chỉ thế mà thôi. Anh biết ý đồ chủ đề, trêu chọc nói: “Anh nhìn thấy bóng chú trên bản tin rồi, còn nhìn thấy bạn gái nhỏ của chú tâm sự chân tình nữa, ha ha, cô ấy nói chú ba mươi phút chạy tám kilômét hả? Chậm thế à, thật là làm mất mặt lão tử đây!”

“Trên đường đông người, giao thông đông đúc, không chạy nhanh được.” Long Tuyền bắt lực biện giải cho mình, sau đó miêu tả chi tiết cho Chu Thuần nghe tình hình lúc anh ở khu vực thiên tai.

Nháy mắt đã đến đêm, Long Tuyền nằm nghiêng trên giường bắt lực cầm điện thoại, đợi cuộc gọi mãi không đến, đang nghĩ không biết có phải Lâm Lung đã quên mất anh mà đi ngủ rồi không, thì chợt tiếng báo tin nhắn vang lên.

Anh ngủ chưa? Một câu hỏi ngắn gọn, lập tức làm Long Tuyền xoay người ngồi dậy, nét mặt hân hoan.

Anh gọi lại cho Lâm Lung, quan tâm hỏi: “Sao còn chưa nghỉ, em đang bận à?”

“Em viết một ca khúc, anh có muốn nghe không?” Lâm Lung cười hỏi, đây được coi là tác phẩm đầu tay của cô, rất muốn ngay lập tức chia sẻ với người yêu.

Ồ! Còn biết viết ca khúc nữa?! Long Tuyền kinh ngạc, nhận lời ngay:
“Được, anh xin rửa tai lắng nghe.”

“Chờ tí, để em đóng cửa sổ đã.” Lâm Lung ngồi dậy xác nhận lại là mình đã đóng xong cửa sổ cách âm, sau đó nhẹ nhàng trở về ngồi trước đàn dương cầm, cười nhạt nói: “Vẫn còn là bản sơ thảo, tương đối đơn giản, anh nghe tạm vậy nhé, rồi cho em vài ý kiến.”

Một lát sau, đầu kia điện thoại truyền đến tiếng đàn dương cầm vui tai, tiếp đó là tiếng hát dịu dàng của Lâm Lung đang hát ca khúc do chính cô viết:

“... ”

Khi bầu trời xuất hiện mây đen, làm chấn động mảnh đất Thần Châu;

Chúng tôi đến được nơi này, chỉ yên lặng để tình yêu truyền đi;

Chúng tôi chung vai sát cánh, tự nhủ vĩnh viễn không từ bỏ;

Baby hãy lau khô nước mắt, ngày mai còn có mặt trời mọc;

Em yêu ơi xin đừng khóc, tương lai còn hy vọng tiếp tục.

Khi máu tươi nhuộm đỏ quân phục, bụi đất phủ kín áo xanh;

Chúng tôi vẫn cứ đứng thẳng, dùng tính mạng kiểm chứng vinh dự;

Chúng tôi cầm tay tiến lên, để tình yêu tô điểm quê hương;

Nam nữ Hoa Hạ kiên cường, không sợ cuồng phong, mưa bão;

Nam nữ Hoa Hạ kêu ngạo, chịu được tôi luyện của thiên tai!

Baby hãy lau khô nước mắt, đừng cảm đối diện với chông gai;

Em yêu ơi xin đừng khóc, ngày mai hãy kiên cường đứng dậy!

...”

Long Tuyền yên lặng lắng nghe, một cảm giác tự hào nảy sinh. Rất giỏi! Đối với người không phải là nhạc sĩ chuyên nghiệp, bài hát này quả thật rất hay. Điều tuyệt vời hơn nữa là, người con gái ưu tú như vậy lại là bạn gái của mình! Còn bài hát này, không chỉ hay vì nó truyền đi tình cảm chân thành, mà quan trọng hơn là trong đó bộc lộ một tâm thái tích cực hướng về phía trước, một bài hát cổ vũ ý chí như thế này rất thích hợp để vỗ về tâm trạng buồn bã của mọi người.

“Em đại khái chỉ có thể làm được đến thế, khà khà, có thể thành hình là em rất mãn nguyện rồi, đợi tí nữa em gửi cho bạn em ở khoa sáng tác nhạc xem xem, đợi cậu ấy sửa xong rồi tổ chức ban nhạc diễn thử! Khi em còn học đại học đã tham gia ban nhạc rồi nhé...”

Lâm Lung vừa cực kỳ hào hứng nói, vừa gửi bài hát cho bạn, sau đó dưới yêu cầu kịch liệt của Long Tuyền ngoan ngoãn tắm rửa đi ngủ, chờ đợi ngày mai sẽ có một tác phẩm hoàn mỹ ra đời...

Sáng sớm hôm sau, bạn học khoa sáng tác nhạc gửi cho Lâm Lung một tin nhắn, nói bản sơ thảo của cô đã kích thích mãnh liệt khát vọng sáng tác của cậu ấy, cả một đêm không chợp mắt, ý văn tuôn như nước chảy, sau đó bảo cô lập tức đi thông báo cho các thành viên của ban nhạc trước kia, tối ngày kia đến nhà cậu ấy tập hợp.

Toàn bộ thành viên tập hợp? Nói đùa chắc? Lâm Lung bắt giác ngơ ngẩn, vội vàng gọi điện lại: “Đại ca ơi, ban nhạc đã giải tán từ lâu rồi, có người đi làm, còn có người đang phiêu dạt ở phương Bắc, tớ biết đi đâu tìm người cho cậu đây?!”

“Cái này tớ không quản được, dù sao bản nhạc giao cho tớ, việc khác cậu tự giải quyết, tóm lại không được chỉ có hai người chúng ta đi diễn một ca khúc hoàn chỉnh”, đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nam trung hơi khàn. “Tớ bế quan rồi, tối ngày mai cậu tự đến thẳng nhà nhé, bye bye.”

Nói xong, tên kia dứt khoát cúp máy, chẳng để cho Lâm Lung nói được một từ.

Lâm Lung cầm điện thoại đứng ngây ngốc một lúc, sau đó bắt đầu điên cuồng mở danh bạ điện thoại liên lạc với bạn bè ở các nơi.

Sau đó, Lâm Lung lại ở nhà thêm một ngày chơi với bố mẹ, hôm sau nhân Long Tuyền lái xe đến đón về thành phố, đến bệnh viện làm thêm một lần tư vấn tâm lý, rồi lại mua một số quà nhỏ đến chơi với các bạn nhỏ và Trần Hy cả một buổi chiều.

Từ đầu đến cuối Long Tuyền chẳng nói chuyện mấy, là một đại hán kiên cường như anh, hoàn toàn không biết nên giao lưu với trẻ em như thế nào, càng không cần nói đến những đứa trẻ trên người trong tim đầy những vết thương ở đây. Anh chỉ đứng một bên nhìn, làm một tấm phong nền hoàn mỹ, sau đó bắt giác lại mơ mộng, nếu tương lai mình cũng có con, thì Lâm Lung nhất định sẽ là một bà mẹ tốt, rất trách nhiệm, rất tận tụy làm tròn bổn phận.

Gần đến giờ cơm tối, hai người mới rời bệnh viện trong ánh mắt quyến luyến của các bạn nhỏ. Lâm Lung nhìn bầu trời hơi âm u hít thở sâu một cái. Nhìn Trần Hy thiếu mất một chân, lại nhớ tới Lạc Thiên đã rời xa trần

thế, cho dù trên mặt cô luôn nở nụ cười dịu dàng, nhưng trong lòng lại ít nhiều cảm thấy khó chịu.

“Thực ra, em có thể tạm thời tránh đi”, Long Tuyên xót xa xoa xoa đầu cô. “Mấy ngày này đừng đến bệnh viện nữa.”

“Không.” Lâm Lung dứt khoát lắc đầu nói. “Trốn tránh vĩnh viễn không phải là cách, em phải đón đầu khó khăn, khắc phục nó!” Nói rồi, một tay nắm lại làm động tác tự động viên mình.

Long Tuyên mỉm cười nói: “Được, anh sẽ đi cùng em.”

“Đi ăn cơm cùng em trước đã, em gọi thêm một người bạn được không? Là người chơi ghi ta chủ âm trong ban nhạc trước kia. Vốn tối nay đã hẹn cô ấy, cô ấy từ lâu luôn nói đợi khi em có bạn trai thì phải mời cô ấy ăn cơm đầu tiên.” Lâm Lung cười kéo tay trái Long Tuyên lắc lắc: “Được không?”

“Được, dù sao sớm muộn đều phải gặp.” Long Tuyên gật đầu hỏi: “Bạn thân của em à?”

“Ừm. Cô ấy tên là Soái Kỳ, bố cô ấy và bố mẹ em đều là đồng nghiệp, chúng em lớn lên trong cùng một khu nhà, lát nữa ba người cần gặp đều là như vậy, hai người kia là con trai. ‘Tóc xoăn’ sáng tác nhạc, ngày xưa là keyboard của ban nhạc, còn một tay trống ‘Kim Tử’ là đủ bộ, tay trống trước đây giờ làm ở Viện Thiết kế Kiến trúc, đang bận kiến thiết lại sau thiên tai.”

Thanh mai trúc mã? Long Tuyên trong lòng đánh dấu trọng điểm hai người đó, âm thầm tính toán tối nay phải ở bên Lâm Lung cả hành trình, khảo sát kỹ một lượt. Nhưng ngoài miệng thì lại hồ hững hỏi: “Ồ, thế vẫn thiếu một ghi ta bass?”

“Tên đó đến Bắc Kinh làm ăn rồi. Tôi qua bọn em thương lượng, Soái Kỳ chống đỡ, em vốn là tiết tấu ghi ta, giờ được thăng cấp lên chủ âm ghi ta, hi hi hi.” Làm chủ âm ghi ta phải có bản lĩnh chơi solo rất máu lửa, Lâm Lung vốn vẫn còn thiếu chút lửa, nhưng Tóc Xoăn nói bản nhạc lần này cô có thể đảm nhiệm.

“Anh còn không biết là em biết chơi ghi ta.” Long Tuyên nắm nhẹ tay Lâm Lung, giống như nhìn bảo bối đánh giá một lượt, sau đó cảm thán: “Anh đã cảm thấy khi em ở Vân Nam đánh đàn kỳ bố ách, tư thế đó sao mà giống ôm đàn ghi ta hát nhạc rock đến vậy.”

“Ha ha, chơi nhạc cụ chính là mong được vui vẻ mà, không cần quan tâm nó là cái gì, dùng như thế nào, chỉ cần đàn ra giai điệu, có thể gửi gắm tình cảm là được. Em chơi ghi ta cũng không giỏi lắm, chỉ chơi cho vui thôi.”

Hai người vừa nói vừa cười đi đến bãi đỗ xe, giữa đường Lâm Lung còn tranh thủ nhắn tin cho Soái Kỳ, bảo cô đến tiệm lẩu gần nhà chiếm chỗ trước, nếu như Kim Tử, Tóc Xoăn rảnh rồi, thì đều gọi đi hết, bạn trai mình mời.

“Được thôi. Cậu cuối cùng cũng có bạn trai rồi! Kích động nha! Thực ra bọn mình nên mời anh ấy ăn cơm, cảm ơn anh ấy có lòng từ bi tiếp nhận cậu!” Soái Kỳ trả lời rất nhanh.

“Hừm!” Lâm Lung khó chịu bĩu môi.

Long Tuyên lập tức ngẩng đầu liếc màn hình điện thoại của cô một cái, nhìn thấy rõ ràng câu nói đó, bất giác bật cười.

Lâm Lung ngẩng đầu tròn mắt nhìn anh một cái, đành đá nói: “Người cao, mắt tinh quả nhiên rất có lợi nhỉ?”

Long Tuyền lại từ trên cao nhìn xuống liếc nhìn nửa khuôn ngực đang hé lộ của cô, gật đầu: “Ừm, đúng là rất có lợi.”

... Lâm Lung nhìn trời nói không nên lời. Lúc mới quen sao không cảm thấy anh là người hay trêu đùa người khác như vậy? Sau khi chuyển sang chính thức yêu nhau thì càng ngày càng không đứng đắn nữa!

Không lâu sau, khi hai người dắt tay nhau đi vào trong tiệm lẩu, từ xa đã bị Soái Kỳ nhìn thấy, một đôi trai thanh gái lịch, chênh lệch chiều cao ấn tượng làm cho người ta không muốn chú ý cũng khó!

Áo T-shirt màu xám, quần bò màu đen, trông rất đượ, mặc giản dị, nhìn rất rắn chắc mạnh mẽ. Người đàn ông này không phải là dân trí thức? Soái Kỳ hơi nghi hoặc, vì cô biết Lâm Lung từng hy vọng chồng tương lai là một người làm về kỹ thuật nho nhã, hiền hòa, như làm IT hoặc y dược gì đó. Người này, hơi đen sạm, sao giống như làm việc nặng ở ngoài trời vậy?

Cùng lúc đó, Long Tuyền phát hiện ra trước Lâm Lung, có một cô gái nhỏ tóc ngắn ngồi trong góc đang vẫy tay với họ, nhìn thấy bàn đó chỉ có một mình cô, Long Tuyền trong lòng thấy hơi buồn bực, lẽ nào là cô gái tên gọi Soái Kỳ sao? Mái tóc đấy có lẽ còn ngắn hơn cả tóc mình! Ngoại trừ cốt cách và làn da ra, thì chẳng có gì là giống một cô gái cả.

Soái^[1] Kỳ? Đúng là người giống như tên, nhìn trông cũng khá “đẹp trai”. Sau khi ngồi xuống nói chuyện, Long Tuyền phát hiện ra cô bạn kia là người rất nhanh nhẹn, hòa đồng. Chỉ có điều, nhìn Soái Kỳ và Lâm Lung ôm vai bá cổ, bộ dạng đầy thân mật, Long Tuyền cảm thấy không thuận mắt, dường như hai người đó mới là một đôi tình nhân, còn anh giống như là bức vách dư thừa vậy.

[1] Soái: Trong tiếng Trung còn có nghĩa là đẹp trai.

May mà, tình trạng này không diễn ra quá lâu, sau khi ngồi một lát, tay trông có biệt hiệu Kim Tử đã đến, đẩy Lâm Lung ra ngồi xuống cạnh Soái Kỳ.

Anh chàng này trông cũng rất cá tính, mái tóc màu rượu vang dựng đứng, mặc áo T-shirt bó sát màu xanh lam, đeo vòng ở môi, đinh ở mũi, đinh ở tai, nhẫn, vòng cổ, thậm chí còn vẽ mắt và đánh phấn mắt màu khói.

Long Tuyền đột nhiên cảm thấy mình hơi đau dạ dày, đúng là nhìn không thuận mắt, nếu bình thường gặp loại người ăn mặc như thế này, anh tuyệt đối mắt không thèm liếc, coi như người vô hình, hiện tại lại phải ngồi đối diện ăn cơm, thậm chí còn phải cư xử lịch sự, vì cậu ta là bạn của bạn gái mình.

Sau khi hai bên giới thiệu, Long Tuyền kìm nén cơn giận khóe miệng, rất khách khí nắm tay anh ta chào hỏi.

Sau đó nghe thấy Lâm Lung kỳ quái hỏi Kim Tử: “Sao ban ngày ban mặt cậu ăn mặc như thế này? Dọa mình sợ chết khiếp!”

Long Tuyền bỗng thở phào nhẹ nhõm, hóa ra cô ấy cũng bị dọa! Còn cho rằng đây là kiểu “cuồng trang phục”, là cách ăn mặc trang điểm và sở thích mà bạn gái mình coi là rất bình thường, may mà quan điểm thẩm mỹ của hai người cũng không đến nỗi khác nhau quá xa.

“Tớ nhận được lời mời đi chụp ảnh, vừa mới về.” Kim Tử cởi hộp đàn trên lưng xuống, đặt sang một góc, sau đó vừa lấy đồ trang sức ra vừa khăn thiết hỏi: “Có đồ tẩy trang không? Ở đây gần nhà tớ quá, nhớ bị lão thái hậu nhìn thấy thì sẽ bị bà ấy niêm chú chết thôi!”

“Tớ đoán cậu cần, nên lúc ra khỏi nhà liền mang theo.” Soái Kỳ ném cho cậu ta một túi đựng mỹ phẩm, mắt nhìn theo Kim Tử đi vào nhà vệ sinh.

Sau đó cười hỏi Long Tuyền có bị dọa một trận không.

“Không sao.” Long thiếu chỉ đáp lại hai từ.

“Cậu ấy chơi rock kim loại lặng, khẩu vị tương đối nặng. Anh đừng lo, ngày xưa mấy người bọn em thích hát nhất là dân ca học đường, ví dụ như ca khúc của Thôi Kiện”, Soái Kỳ cười cười, ý tại ngôn ngoại là khẩu vị của bạn gái anh tương đối thanh đạm, đừng có mà bị dọa đến nỗi chạy mất.

Long Tuyền nghe mà khóc dở mếu dở, sau đó phụ họa: “Ừm, anh đã nghe Lâm Lung hát bài *Sơn ca đẹp như nước sông xuân* của Tư Cẩm Ca Oa rồi, quả thật là rất học đường.” Anh học Soái Kỳ đổi trắng thay đen, ý tại ngôn ngoại, cô gái, cô muốn bịp người khác thì cũng phải sát thực một chút.

“Ồ!” Soái Kỳ nắm nắm tóc, cười nói: “Em muốn nói là Lý Kiến Phúc, nói nhầm, nói nhầm. Lâm Lung thích nghe nhất là bài *Truyền nhân của rồng* của anh ấy.”

“Ồ, là anh ấy.” Long Tuyền gật gật đầu. “Một trong những người lập ra mạng Sina. Bài *Quy khứ lai hề*^[2] của anh ấy cũng rất hay.”

[2] *Quy khứ lai hề: Về đi thôi.*

Soái Kỳ đờ người, sau đó liên tục gật đầu, cô không ngờ một người như Long Tuyền lại rất am hiểu về âm nhạc.

Lâm Lung thì lại cười khì khì, “Cậu cảm thấy mình có thể tìm một người hoàn toàn không hiểu về âm nhạc làm bạn trai không? Anh ấy biết thổi một số nhạc cụ, sáo và tiêu tó đã được nghe rồi, tuy không thật chuyên nghiệp, nhưng cũng rất giỏi đấy!”

“AUV^[3], đúng là khó gặp, cậu đúng là mèo mù vớ cá rán, cuối cùng va trúng vào người đàn ông thích hợp đến như vậy!” Kim Tử sau khi tẩy trang xong trở về ngồi đối diện với Long Tuyền, rất cảm thán nói với anh: “Đại ca, anh không biết đâu, chính vì cô ấy quá kén chọn mà mãi không lấy được chồng. Bọn em thường xuyên bị lão thái hậu nhà cô ấy trông chừng như phòng trộm vậy, chính là sợ người mà bác ấy nhìn không vừa mắt là em đây lợi dụng sơ hở tấn công! Lão thái hậu nhà em cũng thường xuyên nói: Tên tiểu tử thói nhà người bót phóng túng đi, đừng làm hư Lâm muội muội.”

[3] AUV: Ô, ôi này.

Vừa nói vừa bắt chước bộ dạng mẹ cậu ta, tay chống nạnh, lông mày dựng ngược, quắc mắt chỉ vào trán Soái Kỳ bên cạnh.

“Ai bảo cậu thích hóa trang đậm, các bà mẹ làm sao có thể nhìn vừa mắt được.” Soái Kỳ trừng mắt nhìn cậu ta. “Ăn nhanh lên còn đến nhà Tóc Xoăn, di động máy bàn của cậu ấy đều tắt hết, chắc là hôm qua lại thức thâu đêm, giờ đang ở nhà ngủ bù đây! Long ca, em lấy một suất mang về cho cậu ấy có được không?”

“Đương nhiên, đừng khách khí.” Long Tuyền gật đầu.

Anh cảm thấy mình dần dần nảy sinh thiện cảm với hai người trẻ tuổi nhìn hơi quái dị này. Cho dù sở thích như thế nào, thì hai người họ cũng có cùng điểm chung với Lâm Lung, đó là sống rất phóng khoáng, rất chân tình, không quanh co vòng vèo, ở bên cạnh bọn họ cảm thấy rất thoải mái.

Sau khi ăn tối xong, Long Tuyền lại được làm tài xế, đưa mấy người bọn họ đến nhà Tóc Xoăn thuộc khu tập thể của đoàn ca múa tỉnh. Sau đó, mặc cho bọn họ có gõ cửa, kêu gào như thế nào thì trong phòng vẫn không có một chút động tĩnh.

“Có chuyện gì vậy? Anh ấy có phải trúng độc ô xít các bon rồi không?” Kim Tử vừa nói vừa bấm số máy bàn của Tóc Xoăn, bên trong truyền đến tiếng máy bận tút tút, xem chừng là dây điện thoại bị rút ra rồi.

“Không thể nào.” Long Tuyên không ý thức được là Kim Tử chỉ đang nói đùa, rất nghiêm túc giải thích: “Trước khi lên lầu, anh thấy tất cả cửa sổ phòng khách nhà cậu ấy đều mở, khe cửa cũng không bay ra mùi gì khả nghi.”

“Chắc chắn là hắn đang ngủ say như chết rồi.” Lâm Lung vừa nói vừa chỉ vào tờ giấy in dán trên cửa nhà cậu ta.

Mở ra xem, thấy bên trên có một hàng chữ: “Nếu như gọi tôi không tỉnh dậy, thì đi ra cổng lớn rẽ phải rồi lại rẽ phải, đến nhà để xe cạnh chợ tìm thợ sửa khóa họ Trần.”

Soái Kỳ không thể thốt nên lời: “Tớ ngất mất! Bảo chúng ta phá khóa à?!”

Kim Tử gật đầu, nói: “Có vẻ là như vậy, tớ trước đây cũng đã đi tìm tay thợ đó mở cửa một lần rồi, yên tâm, kỹ thuật của anh ta rất tốt, không làm hỏng khóa, hơn nữa còn có số đăng ký của đồn công an nữa.”

“Phiền phức thế, tăng bảy đấy! Tớ chẳng muốn trèo lên trèo xuống nữa, đàn ông các cậu đi đi, bọn tớ ở đây đợi thôi.” Soái Kỳ dứt khoát vỗ vỗ vai của Kim Tử: “Nhiệm vụ vinh quang và gian khổ này giao cho cậu đấy.”

“Các em xác định là phải làm như vậy à?” Long Tuyên do dự hỏi, cạy cửa nhà người khác chắc chắn là phạm pháp, nhưng mà, có thư đồng ý của chủ nhà.

“Ừm, nếu không cậu ấy sẽ ngủ đến mai cũng chẳng dậy đâu.” Lâm Lung gật đầu xác nhận.

Long Tuyên cau mày, sau đó kéo Kim Tử đã chuẩn bị đi xuống dưới quay lại, nói: “Không cần đi nữa, để anh mở.”

Mở khóa? Cái này anh cũng biết cơ à? Lâm Lung ngạc nhiên nhìn Long Tuyên, chỉ thấy anh cho tay ra đằng sau lần tìm chỗ thắt lưng một lát, giống như có ma thuật ở ngón tay bỗng xuất hiện mấy sợi dây thép, sau khi chọn ra sợi thép phù hợp nhất, Long Tuyên uốn nó thành một cái móc, rồi cho vào lỗ khóa chọc chọc, vặn vặn rồi kéo.

“Được rồi.” Nói xong, Long Tuyên chỉ đẩy nhẹ một cái, cánh cửa chống trộm nhìn rất dày kia liền mở ra, cả quá trình không mất đến một phút.

Ba người trước đó đứng gào thét khản cả tiếng giờ không ai nhúc nhích bước vào, cứ đứng ngây ngốc, ngẩn ra nhìn Long Tuyên như người từ trên trời rơi xuống.

“Anh còn biết cả cái này nữa à?” Lâm Lung ngược mắt sùng bái nhìn bạn trai.

“Nhu cầu công việc.” Long Tuyên giải thích lờ mờ. Thực ra, nếu chỉ có một mình Lâm Lung, thì anh có thể bỏ sung nói rõ thực ra mở khóa rất phiền phức, bình thường anh đều không đi qua cửa, mà trực tiếp “đạp cửa”. Nhưng hiện tại có hai người ngoài đang ở đây anh không muốn nói nhiều.

“Đại ca, anh làm công việc gì vậy?” Soái Kỳ lẩm bẩm hỏi. Long Tuyên không trả lời cô, chỉ liếc nhìn Lâm Lung một cái, sau đó theo Kim Tử vào nhà.

“Cậu đoán xem?” Lâm Lung trong lòng ném cho Long thiếu một cái trừng mắt, không muốn nói thật cũng không muốn nói dối, vậy đợi em giúp anh che mắt hả? Hừm!

Soái Kỳ đánh giá Lâm Lung một lượt, nói thẳng: “Tớ thấy cậu cũng không đến nỗi tìm người vừa mới ra tù rồi, tuy kiểu tóc của anh ấy rất giống. Vậy thì, là cảnh sát hình sự? Cảnh sát đặc chủng? Cảnh sát vũ trang?”

“Tóc anh ấy còn không ngắn bằng cậu!” Lâm Lung xoa xoa tóc Soái Kỳ, cười nói. “Hướng suy đoán của cậu đúng rồi, về chi tiết thì hơi sai một chút. Ừm, nhãn quang không tồi, anh ấy hiện là quân nhân.”

“Lính hay là quan?” Soái Kỳ chớp chớp mắt, thời đại này, tuy phụ nữ không cần dựa vào đàn ông nuôi sống, nhưng cũng không thể tìm một người quá nghèo chứ.

“Quan.” Nói xong, Lâm Lung cười hi hi, sau đó bèn chuyển chủ đề sang ca khúc của Tóc Xoăn. Không muốn nói thì thôi, quá đơn giản, Soái Kỳ cũng không phải loại người nhất định phải truy hỏi đến tận cùng sự việc.

Khi hai người ngồi ở phòng khách nói chuyện, Long Tuyền lại giúp Kim Tử khênh người con trai ở nửa trần đang cuộn tròn trên giường phòng ngủ vào nhà tắm dội nước, giúp cậu ta nhanh chóng tỉnh dậy.

Mặc dù không cam lòng, nhưng đồng chí trung tá không thể không thừa nhận hai người bạn thanh mai trúc mã của Lâm Lung ngoại hình đều rất được. Bạn học nghiên cứu sinh Tóc Xoăn ở khoa Sáng tác học viện Âm nhạc có biệt hiệu trên là do mái tóc xoăn tự nhiên dài đến ngang vai, mặt mũi giống như có chút huyết thống Tân Cương, thuộc kiểu vẻ đẹp thần tượng.

Long Tuyên mừng thầm vì mình cương quyết đòi làm vệ sĩ đi theo Lâm Lung đến gặp bạn bè của cô để có thể vô hình trung xác lập chủ quyền.

“Áy áy, dịu dàng một chút!” Tóc Xoăn nhắm mắt lau nước lạnh trên mặt, cuối cùng sống lại trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh. Mở mắt ra nhìn, oa! Đang đỡ mình lại là một người đàn ông không quen biết!

“Anh, anh là ai?!” Tóc Xoăn rất nghi ngờ hỏi.

“Người đàn ông của Lâm Lung.” Kim Tử thuận miệng giới thiệu hai người đàn ông với nhau, rồi giải thích thêm: “Còn phải đa tạ Long đại ca khiêng cậu đến phòng tắm, tở hết lay đến lác mà không thể đánh thức cậu, nặng chết đi không thể nào lôi dậy được, tí nữa thì đã cầm xô nước dội cho ướt cả giường luôn!”

“À? Ồ! Tở hai đêm nay không ngủ rồi, mệt mà!” Nói rồi, Tóc Xoăn vừa ngáp vừa đưa bản nhạc cho từng người. “Mọi người xem trước đi, có ý kiến gì thì nói mau, tở sẽ sửa ngay, tở nay phải chót lại bản nhạc, tập luyện gấp, tở mai biểu diễn.”

“Biểu diễn? Biểu diễn cái gì?” Lâm Lung rất nghi hoặc, lúc đầu khi đưa cho cậu ta bản sơ thảo, chỉ là hy vọng mọi người cùng làm bản nhạc đầu tiên, sau đó đưa lên mạng, dù có thu hút được mọi người hay không, thì cũng là tấm lòng đối với thảm họa động đất. Giờ sao lại có biểu diễn nữa?

“Cậu không vào hội bao lâu rồi? Cho dù thích nhất là âm nhạc cổ điển thì cũng phải quan tâm đến thời thượng chứ.” Tóc Xoăn khinh thường nhìn Lâm Lung một cái, sau đó giải thích: “Ở Đại Tửu Quán tổ chức một buổi diễn cứu trợ thiên tai, việc này bọn Soái Kỳ đều biết, trước đây tở nghĩ ban nhạc của tụi mình giải tán rồi nên không đi ghi danh tham gia. Sau đó tở thấy khúc nhạc này không tồi, sáng nay vội ghi một bản demo gửi cho chị

Đường, chị ấy cảm thấy rất hay, nói cho chúng ta một cơ hội chen ngang, nếu luyện thành thạo thì có thể lên sân khấu.”

“Đây đúng là cơ hội hiếm có! Còn nói linh tinh gì nữa, mau tập luyện thôi!” Kim Tử nói xong liền xông thẳng vào phòng đàn của Tóc Xoăn bắt đầu học thuộc nhạc, cậu ta là người duy nhất đến cả bản thảo gốc cũng chưa từng xem qua.

Soái Kỳ dù sao cũng nghe qua bản đầu tiên của Lâm Lung, thông thả ung dung tìm một góc trong phòng khách đeo tai nghe vào bắt đầu vỗ nhịp ngân nga.

“Đại Tửu Quán là một quán bar, là cơ sở âm nhạc original nổi tiếng nhất ở đây, chị Đường là bà chủ, có thể biểu diễn ở đó từng là việc nằm mơ em cũng muốn.” Lâm Lung có vẻ áy náy nhìn Long Tuyên: “Bọn họ đều một lòng muốn chơi nhạc rock và nhạc original, xin lỗi anh, vốn đã nói là ngày mai đi gặp bạn anh, nhưng mà...”

Chơi nhạc đối với Lâm Lung mà nói đúng là “chơi”, cô không quan trọng nổi tiếng hay không, nhưng vì đã từng kỳ vọng, vì giấc mơ của bạn bè, cô phải cố gắng hết sức, tranh thủ để ngày mai có thể lên sân khấu biểu diễn cùng mọi người.

Long Tuyên vuốt vuốt tóc Lâm Lung, ánh mắt tràn đầy yêu thương chiều chuộng, sau đó cười đáp: “Không sao, tối ngày kia cũng được.” Hoặc là, ngày mai anh bảo bọn họ đến xem biểu diễn? Trong lòng Long Tuyên thậm chí tính toán như vậy.

Thời gian còn lại, Lâm Lung dường như không chú ý đến Long Tuyên, ngoại trừ khi quá mệt mới dựa vào vai anh chợp mắt. Còn đâu cô toàn tâm toàn ý tập trung vào bản nhạc.

Thảo luận, học thuộc, cùng luyện, lại thảo luận, sửa đổi, luyện tập...

Một ngày một đêm cứ thế trôi qua cái “vèo”, buổi chiều hôm sau ghi một bản demo gửi ban tổ chức, do keyboard Tóc Xoăn hát chính, ghi ta Lâm Lung và Bass Soái Kỳ hát đệm, tay trống Kim Tử làm nền, Long Tuyền dùng máy quay ghi lại toàn bộ ca khúc.

Tận mắt chứng kiến ca khúc đơn giản đầu tay của Lâm Lung dần dần hình thành từng chút một, dưới sự phấn đấu đồng tâm hiệp lực của mọi người đã tiến gần đến hoàn mỹ, Long Tuyền rất cảm khái. Người ta nói, người chăm chú là người đẹp nhất, anh tận mắt chứng kiến Lâm Lung vô cùng tập trung làm việc trong khoảng cách gần như vậy, quả nhiên cảm thấy bạn gái mình đúng là rất đẹp, vẻ đẹp sinh động và tràn đầy sức sống.

Còn bài hát *Baby đừng khóc* không ngoài dự liệu, thuận lợi thông qua xét duyệt của ban tổ chức.

Buổi tối, Long Tuyền thêm một lần nữa đảm nhiệm chức vụ lái xe đưa bốn người bọn họ đến nơi biểu diễn, trên đường đi, Long Tuyền đề nghị anh chỉ đưa đi thôi, còn bản thân không vào xem.

“Tại sao vậy?” Lâm Lung không vui, mặc dù cô không phải là người thích khoe khoang, nhưng cô hy vọng bạn trai có thể nhìn thấy mình “tỏa sáng” như thế này.

Long Tuyền bắt lực nói: “Cái này, điều 98 Điều lệnh Nội vụ quy định quân nhân không được đến các địa điểm như quán bar, vũ trường tại địa phương vui chơi giải trí. Nghiêm cấm bước vào những nơi không lành mạnh.”

“Đây là biểu diễn để lấy tiền cứu trợ thiên tai mà! Có gì không lành mạnh chứ?!” Soái Kỳ ngồi đằng sau mở miệng phản bác trước cả Lâm

Lung, thâm nghĩ tên này đúng là quá cứng nhắc, lạc hậu rồi?! Lại còn chẳng mặc quân phục, thì ai mà biết anh không được đến quán bar chứ?

Lâm Lung liên tục gật đầu: “Đúng rồi, đúng rồi, hoạt động công ích mà, có thể tham gia chứ?”

“Nhưng là quán bar thì không được, thật sự không được.” Long Tuyên lạnh nhạt lắc đầu, đây là vấn đề kỷ luật, cho dù không ai biết, thì cũng là kỷ luật sắt.

“Vì em mà linh hoạt một chút cũng không được sao?” Lâm Lung nghiêng đầu nhìn Long Tuyên, nhìn anh nhất thời không nói năng gì, đành phải tự mình xuống nước: “Được rồi, bỏ đi. Xem ra chỉ có đợi sau này em biểu diễn ở những nơi như Cung nghệ thuật Cẩm Thành thì mới mời được anh đến làm khán giả, mong là còn có cơ hội như vậy!”

Kim Tử trực tiếp dội một gáo nước lạnh: “Cậu chơi đàn tranh còn có khả năng này, chơi ghi ta tuyệt đối là nằm mơ. Cậu dù sao cũng cần chăm chỉ chút chứ? Bao nhiêu năm rồi, mà chẳng tiến bộ gì...”

Khi mấy người nói chuyện, Tóc Xoăn đều không lên tiếng, Long Tuyên nhìn qua gương chiếu hậu phát hiện ra cậu ta hình như đang cố nín cười. Anh nhìn cậu ta mấy cái, ánh mắt hai người cuối cùng cũng gặp nhau trong gương, đồng chí trung tá lập tức nắm lấy cơ hội lạnh nhạt hỏi: “Cậu có điều gì muốn nói chẳng?”

Tóc Xoăn bị ánh mắt sắc lạnh quét qua giống như mệnh lệnh, bất giác như bị nghẹn, lau mồ hôi trán, vội vàng nói thật: “Cái đó, biểu diễn không phải ở quán bar, mà là ở ngoài trời, là ở quảng trường Cuộc sống, không thu vé ai cũng có thể đi xem.”

“Tóc Xoăn! Cậu đi chết đi!” Lâm Lung tức giận xấu hổ đến mức chộp ngay lấy hộp khăn giấy trên đầu xe ném về phía sau. Hại người ta phải chờ đợi rồi giăng co, hóa ra chỉ là tự chuốc lấy phiền toái.

Một lát sau, mấy người thuận lợi vào trong quảng trường, nhóm Lâm Lung lần lượt mặc áo T-shirt, ra nhập vào đội chuẩn bị biểu diễn trong cảnh tượng khí thế cuồng nhiệt ngất trời.

Còn Long Tuyên thì lại ngồi yên tĩnh trong một góc, làm khán giả, chỉ đến khi bọn Lâm Lung biểu diễn mới đứng dậy cầm máy quay lấy từ chỗ anh trai, quay một video clip hoàn chỉnh.

[©STE.NT](#)

Một lúc sau, Lâm Lung đeo đàn ghi ta trên vai nhảy đến bên Long Tuyên, vì vận động quá nhiều nên má hơi ửng đỏ, ánh mắt mong chờ nhìn anh hỏi: “Anh thấy thế nào? Nghe được không? Xem hay không?”

“Hay!” Long Tuyên gật đầu như đinh đóng cột, thực ra hiệu quả âm thanh của quảng trường lộ thiên không tốt lắm, nhưng khi họ đứng trên sân khấu biểu diễn, không khí khá tuyệt vời. Sau khi dừng lại một lát, anh lại bổ sung thêm: “Em rất thích hợp đứng dưới ánh đèn chiếu của sân khấu.” Khuôn mặt nhỏ nhắn rất ăn hình, hơn nữa giống như khi ở Vân Nam, đối diện với đám đông mà không hề luống cuống mất bình tĩnh.

“Còn anh chỉ thích trốn đi.” Lâm Lung bĩu môi, rất không hài lòng việc Long Tuyên luôn đứng trốn ở sau cột, hại cô mãi không tìm thấy người đâu, nếu không phải là anh nhìn thấy cô mà cố ý xuất đầu lộ diện thì nói không chừng có thể trốn luôn.

“Anh xin lỗi, là bệnh nghề nghiệp.” Long Tuyên nhún vai.

“Coi như chúng ta bù trừ cho nhau. Nhưng mà, em cũng không phải là thích khoe tài để mọi người tán thưởng, chỉ là muốn làm việc công ích mà thôi.” Lâm Lung giải thích, cô cũng biết là người làm nghề nghiệp như

Long Tuyền không thể tiếp nhận người một lòng muốn làm ngôi sao làm vợ.

“Anh biết.” Long Tuyền gật đầu, sau đó nhìn thấy cô quay đầu nhìn về phía sân khấu, muốn xem người khác biểu diễn, nhưng tiếc là quá thấp, dù kiễng chân vẫn không nhìn rõ.

“Ày, vừa rồi đứng sau sân khấu xem còn rõ hơn! Sao anh lại chọn vị trí này tệ thế!” Lâm Lung nhảy lên vài lần, nhưng vẫn chỉ nhìn thấy gáy người khác.

Long Tuyền đứng đằng sau cười ha ha nhìn cô gái nhỏ đang oán trách, sau đó đột nhiên cúi người kề sát tai cô thì thầm: “VẬY ĐỂ ANH BÉ EM LÊN XEM NHÉ”, nói xong, cũng không đợi Lâm Lung trả lời, liền trực tiếp bế cô lên.

“Oa a...!” Lâm Lung bị dọa sợ hãi kêu thét, sau đó ôm chặt lấy Long Tuyền. Đợi sau khi ngồi vững vừa ngẩng đầu, bất ngờ phát hiện ra mọi người xung quanh đều đang nhìn mình.

Cũng khó trách, đàn ông Thành Đô có bản lĩnh bế bạn gái mình quá ít, ở đây thịnh hành kiểu thư sinh văn nhã, yếu ớt... Lâm Lung âm thầm véo vào vai Long Tuyền, trách anh để mình quá cao, quá là lộ liễu khoe khoang.

Long thiếu dùng ngón tay vẽ lên đùi Lâm Lung, còn cười nói: “Anh bất luận lúc nào cũng thích giấu mình, nhưng thỉnh thoảng cũng muốn nhận những ánh mắt ngưỡng mộ của người khác. Hoặc là nói, tham gia loại biểu diễn công ích này, anh có thể cố gắng vì em, đừng lo ngại gì cả.”

“Ừm.” Lâm Lung đáp nhẹ, còn trong lòng lại bổ sung thêm một tiếng: Cảm ơn.

Tiếp đó, cô bất chợt nghe thấy Long Tuyên nói: “Ngày mai, hẹn dẫn em đi gặp sư phụ và sư huynh của anh.”

A? Cái gì? Sư phụ? Gặp trường bối sao?

Chương 23: Căng thẳng ra mắt bố mẹ chồng

Sau khi nghe Long Tuyên giải thích, Lâm Lung mới biết hóa ra bạn trai mình đã chính thức báỉ sư học võ thuật truyền thống.

Sư huynh của anh đã mở võ quán tại Thành Đô để thu nhận đệ tử trong nhiều năm, mỗi lần Long Tuyên về nhà thăm người thân đều đến tìm anh ấy để học hỏi thêm. Lần này khi anh ấy nghe nói tiểu sư đệ đã có bạn gái, thì luôn mong muốn được gặp mặt, vừa hay đúng dịp sư phụ vì tham gia hoạt động từ thiện cũng đến đây, thế là anh ấy liền mở tiệc tẩy trần, bảo Long Tuyên dẫn em dâu tương lai đến cùng báỉ kiến sư phụ, không được phép trốn tránh.

“Sư huynh của anh mở võ quán ở đây à? Sao lúc em hỏi anh, anh không nói gì cả thế?!” Lâm Lung rất kinh ngạc, vẫn còn nhớ khi hai người mới quen nhau đã từng xin anh tư vấn về việc học võ phòng thân, thế mà anh không hề tiết lộ. Nghĩ đến đây, cô không nhịn được véo anh một cái.

Anh vốn da dày, lắỉ thịt nên cũng không thấy đau, nhưng cũng biết là bạn gái nhỏ của mình đang tức giận, vội vàng giải thích: “Lúc đấy không phải anh cố ý muốn giấu em, em không trực tiếp hỏi, nên anh không tiện nói. Lúc đó vừa mới quen, nói nhiều quá lại giống như đang khoe khoang.”

“Nói cũng đúng.” Lâm Lung gật đầu. Vừa nghĩ được như thế, Lâm Lung bất giác hết giận, còn vui vẻ hỏi: “Long đại hiệp, huynh bá sư ở phương nào?”

Long Tuyên cười nhạt, đáp: “Lúc còn nhỏ thể trạng anh yếu ớt, nhút nhát, bố mẹ liền đưa anh đến Thiếu Lâm Tự trên núi Đăng Phong bá sư học võ, cũng được coi là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm Tự. Khi đó anh khoảng tầm mười hai, mười ba tuổi, ba năm sơ trung anh đều học ở đó.”

Nhút nhát? Yếu ớt? Người như thế này mà được coi là thể trạng yếu ớt? Lâm Lung nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, trên mặt lộ rõ vẻ nghi ngờ.

“Thật đấy, khi đó anh rất gầy yếu, người cũng không cao.” Long Tuyên thành thật giải đáp nghi hoặc: “Sư phụ rất thích anh, mặc dù anh chỉ là đệ tử tục gia nhưng vẫn nhận. Có điều, ông luôn cảm thấy anh không hợp với con đường võ thuật bắc phái. Năm ông chín mươi tuổi có nhận lời mời đi Bắc Kinh tham gia hoạt động giao lưu võ thuật, ông dắt anh đi theo để cho anh mở rộng tầm mắt, vừa hay lại cùng với Lê sư phụ hiện giờ ở hai phòng cạnh nhau, đi qua đi lại thế là quen nhau. Sau khi được chỉ điểm, hai vị sư phụ đều thấy anh thích hợp luyện Vịnh Xuân quyền hơn, thế là anh bị chuyển nhượng, ha ha ha.”

“Vịnh Xuân quyền?!” Hai mắt Lâm Lung sáng lên, cái cô muốn học chẳng phải chính là Vịnh Xuân quyền sao!

“Ừm”, Long Tuyên gật đầu. “Anh cũng được tính là đồ tôn của đại sư Hoàng Thuần Lương tướng thủ vương. Sau chuyến đi Bắc Kinh anh liền cùng với sư phụ hiện tại đi Quảng Đông, sau đó lại ở Hồng Kông một thời gian, đợi sau khi sư phụ chính thức mở võ quán nhận đồ đệ liền trở thành đệ tử nhập thất của môn hạ Vịnh Xuân quyền.”

“Tuông thủ vương? Nghĩa là gì? Anh bỏ nhiều thời gian thế để học võ thuật, học văn hóa, còn nhạc cụ linh tinh là học ở đâu thế?” Lâm Lung càng nghe càng cảm thấy Long Tuyền hình như không phải là người, lấy đâu ra lắm thời gian và tinh lực thế để mà học công phu? Nghĩ lại khi mình còn đi học mỗi ngày phải ở nhà luyện đàn đã cảm thấy bận chết đi được, mà anh còn chạy khắp Hà Nam, Quảng Đông, Hồng Kông!

“Tuông thủ chính là thực chiến. Thời trung học anh học tại Thành Đô, kỳ nghỉ mới đi học võ, tất nhiên, thỉnh thoảng vẫn phải xin nghỉ, các tiết bị thiếu thì tự xem sách bù là được, nhạc cụ là khi luyện quyền cước mệt mỗi lúc nghỉ ngơi chơi cho vui.” Ngừng lại một chút, Long Tuyền lại bổ sung thêm: “Thời gian học của anh đúng là ít hơn so với sư huynh khác, nên không tốt lắm.”

“Học không tốt mà có thể trở thành đệ tử nhập thất! Long thiếu đúng là không phải người thường.” Lâm Lung chấp hai tay tròn xoe mắt nhìn Long Tuyền sùng bái cầu xin: “Xin anh hãy dạy em! Em cũng muốn học!”

Long Tuyền mỉm cười gật đầu, trước đây anh luôn cảm thấy Lâm Lung đáng người nhỏ nhắn, học võ thuật đối với việc phòng thân cũng chẳng có mấy tác dụng. Từ sau khi trở về từ đập Đô Giang, lại cảm thấy, nếu cô có thể mượn việc học võ để rèn luyện thân thể cũng không phải là việc xấu. Chẳng phải thể chất quá yếu, sau này cũng không tiện cho việc mang thai sao?

Đương nhiên, ý nghĩ này anh không dám trực tiếp nói với Lâm Lung, thấy cô chưa bỏ ý nguyện muốn học võ, Long Tuyền tự nhiên thuận nước đẩy thuyền, vui vẻ đồng ý.

Đồng ý là đồng ý, nhưng Long Tuyền cũng phải nhấn mạnh, học võ thì phải chịu khổ, đợi ngày mai gặp đại sư huynh qua được kiểm tra của huynh ấy mới được theo học.

Kiểm tra? Bạn gái của sư đệ muốn học tí võ phòng thân mà còn phải kiểm tra sao? Trong đầu Lâm Lung hiện lên hình ảnh sư huynh hung dữ, mặt lạnh giáo huấn đệ tử, bất giác lạnh run.

Cho đến buổi chiều ngày hôm sau, trong quán trà cũ gặp được sư huynh, Lâm Lung mới hiểu người luyện võ lâu năm nhìn cũng nho nhã, không dữ tợn chút nào. Còn vị sư phụ trong truyền thuyết cũng không phải là một ông lão râu tóc bạc phơ như trong tưởng tượng của Lâm Lung.

Lần đầu gặp mặt, chỉ thấy hai người đàn ông tóc ngắn, vóc dáng trung bình ngồi trên ghế mây ở sân ngoài trời nhàn nhã uống trà và sưởi nắng. Một người mặc trang phục thời Đường màu trắng, một người mặc áo T-shirt đơn giản rộng rãi, rất giản dị, khi gọi Long Tuyền qua cả hai đều nở nụ cười rất ấm áp. Cả hai tuổi đều trên ba mươi, làm cho người ta nhất thời hoàn toàn không thể phân biệt ai là sư phụ, ai là đại sư huynh.

Cho đến khi người mặc T-shirt tranh bước lên trước một bước ôm lấy Long Tuyền, Lâm Lung mới xác nhận người đàn ông có ria mép nhìn không già tí nào vẫn ngồi đó mỉm cười chính là trưởng bối.

Long Tuyền đang bị ôm, nhất thời không kịp giới thiệu sư phụ, thấy đối phương tươi cười nhìn mình, Lâm Lung vội vàng tiến lên hơi cúi người nói: “Chào sư phụ.”

“Chào con.” Người đàn ông đó dùng tiếng phổ thông mang khẩu âm Quảng Đông tươi cười chào Lâm Lung.

Đúng lúc đấy, Long Tuyền cũng tiến lên trước, uốn người lên đứng thẳng, và đồng dạng nói: “Sư phụ!”

“Ừ, chào con!” Lê sư phụ đứng dậy mỉm cười gật đầu đáp lễ, lại thuận tay vỗ vỗ cánh tay Long Tuyên, nói vui: “Lâu quá không gặp rồi, Tuyên Tử, có phải con lại cao lên rồi không? Lúc nhỏ nhìn bé hạt tiêu, giờ càng ngày càng không nhận ra.”

Tuyên Tử? Ha ha ha, đúng là một cái biệt danh đáng yêu! Lâm Lung đứng một bên nghe mà cố nhịn cười, trong lòng thầm so sánh so với lúc bé anh gầy yếu nhút nhát, bây giờ nhất định là cao to, khỏe mạnh hơn, so với sư phụ và sư huynh thì cao hơn nửa cái đầu.

Long Tuyên giới thiệu Lâm Lung với hai người với danh xưng là “vợ tương lai”.

Lâm Lung bị cái danh xưng “vợ tương lai” của Long Tuyên làm cho đỏ mặt, tim đập thành thịch, mất một lúc mới định thần tham gia trò chuyện.

Một lúc sau, chợt nghe thấy đại sư huynh đang hỏi sư phụ năm nay có làm tiệc mừng thọ năm mươi không, nếu có làm, lúc đó anh nhất định sẽ đến tham gia.

Mừng thọ năm mươi? Là năm mươi tuổi! Lâm Lung kinh ngạc, cô luôn cảm thấy sư phụ nhìn nhiều nhất thì cũng chỉ tầm bốn mươi tuổi, không ngờ đã “thọ” như vậy! Nghe họ nói chuyện, đại sư huynh cũng đã bốn mươi rồi, nhưng hai người da vẫn còn trơn bóng như vậy, nhìn rất trẻ!

“Năm nay con chắc chắn không còn phép rồi, đợi đến lúc đó xem Lâm Lung có thể thay con đi được không.” Long Tuyên vừa nói vừa nhìn bạn gái mình, muốn hỏi ý kiến cô, lại phát hiện ra đầu óc của cô gái này không biết đang để ở đâu.

“Nghĩ gì thế?” Long Tuyên vỗ vỗ cô, cười nói: “Đang hỏi em xem có thể thay anh đi mừng thọ sư phụ không.”

“Hả? Hả? Được ạ!” Lâm Lung vội vàng gật đầu, sau đó cười nói: “Em đang nghĩ chữ ‘Vĩnh^[1] Xuân’ có thể bỏ bộ khẩu trong chữ ‘Vĩnh’ đi không!”

[1] Vĩnh: Chữ Vĩnh “咏” trong chữ Vĩnh Xuân “咏春” bỏ bộ Khẩu đằng trước thành chữ Vĩnh “永” có nghĩa là Vĩnh viễn.

Hả? Cả ba người đều không hiểu gì nên nhìn Lâm Lung chờ cô nói nốt nửa câu sau.

“Su phụ nhìn trẻ như thế, đúng là *Vĩnh trú thanh xuân*^[2]! Chẳng phải là ‘Vĩnh, Xuân’ sao?” Lâm Lung vừa nói vừa xoa xoa mặt mình, lại quay ra nhìn Long Tuyền than thở: “Sau này có phải anh cũng sẽ trẻ như vậy, mặc thời gian trôi vẫn giữ mãi ở tuổi ba mươi không vậy? Thế thì đợi đến lúc em thành bà già rồi mà anh vẫn trẻ thế thì phải làm sao đây?!”

[2] Vĩnh trú thanh xuân: Mãi mãi tươi trẻ.

Lê sư phụ cười lớn, liên tục nói Long Tuyền tìm được vợ tốt, vừa xinh xắn vừa ăn nói khéo, ông rất thích. Lại như nói đùa bảo Lâm Lung không cần sợ, cùng Long Tuyền luyện võ, thì cả hai người cùng “vĩnh trú thanh xuân”!

“Con có luyện được không? Con cũng muốn học võ, nhưng lại sợ mình không thích hợp. Trước đây Long Tuyền luôn bảo con thể chất quá kém, không luyện được.” Lâm Lung mắt long lanh sáng ngời nhìn Lê sư phụ, hy vọng được sự chấp thuận.

“Tuyền Tử, tình hình của các con không giống nhau, cái con luyện là đối địch tàn sát, A Lâm là để rèn luyện thân thể, loại luyện võ này không có cái gì gọi là thích hợp hay không, chỉ cần có lòng kiên trì và bền bỉ là được.” Lê sư phụ cầm chén trà cười nói.

Long Tuyền liên tục gật đầu nói phải, dù gì Lâm Lung cũng đã có bước đệm tốt rồi, anh hỏi đại sư huynh xem có thể giúp đỡ chỉ dạy, dù gì anh cũng rất ít ở nhà, không thể lo cho bạn gái của mình.

“Dạy thì tất nhiên không có vấn đề gì, nhưng quy tắc của anh chú cũng biết rồi đây.” Đại sư huynh nhìn Long Tuyền một cái, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định mới nhìn sang Lâm Lung, hỏi: “Em muốn tập luyện một chút để rèn luyện thân thể, hay muốn học Vịnh Xuân một cách chính tông, học võ thuật phòng thân.”

“Hai cái thì có gì khác nhau ạ?” Lâm Lung không trực tiếp trả lời, mà muốn hỏi rõ ràng trước rồi mới quyết định.

“Anh mở võ quán nhận đồ đệ không phải là dạy Vịnh Xuân quyền, mà là dạy taekwondo, nếu em chỉ muốn học chơi chơi một chút, thì cùng với các học viên khác luyện taekwondo, loại này là chỉ cần nộp tiền thì ai cũng học được, đương nhiên nếu là em thì không cần trả tiền rồi!” Đại sư huynh nhoen cười, rồi bổ sung thêm: “Theo anh học taekwondo không cần kiểm tra, cũng không có hạn chế gì, chỉ cần không phải là loại côn đồ thích lê la ngoài đường đánh đấm là được. Nhưng, nếu muốn học công phu chính tông, anh sẽ không dễ dàng gật đầu, cho dù em là bạn gái của tiểu sư đệ, mà đừng nói là bạn gái, cho dù là vợ đã có đăng ký kết hôn cũng không được.”

“Tại sao?” Lâm Lung nghi hoặc hỏi.

Long Tuyền xen vào giải thích: “Vịnh Xuân quyền hoặc là công phu phòng thân chân chính khác môn võ thực dụng mà em muốn học, lực công kích không nhỏ, chú trọng lấy yếu thắng mạnh, lấy ít địch nhiều, loại công phu này không thể tùy tiện truyền ra ngoài, người tâm không chính nếu học được sẽ dùng để làm việc ác. Khảo sát nhân phẩm là bắt buộc, sau đó, nếu học nghiêm túc, thì sư phụ tự nhiên sẽ truyền dạy sâu, không cho phép tùy tiện muốn học thì học, không muốn học thì bỏ.”

“Cho nên em phải suy nghĩ cho kỹ”, đại sư huynh gật đầu, chăm chú nhìn vào mắt của Lâm Lung. Đôi mắt chính là cửa sổ của tâm hồn, từ đôi mắt trong sáng của cô gái này có thể nhìn thấy con người cô rất “chính”, có thể học võ, nhưng không biết cô có đủ sự kiên trì đấy không.

Hiểu rồi, Lâm Lung gật đầu, lại hỏi: “Vậy thì điều kiện kiểm tra là gì ạ?”

Nghe Lâm Lung hỏi như vậy, đại sư huynh càng hài lòng hơn, anh không thích loại người không biết nặng nhẹ tùy tiện đưa ra lời hứa, vì thế, trực tiếp nói với Lâm Lung, cửa thứ nhất chính là trong mười phút đánh quyền chữ nhật một nghìn năm trăm lần, nếu có thể kiên trì thì anh mới chấp nhận dạy nhập môn, sau đó nếu khả năng lãnh ngộ đủ, mới có thể dạy lâu dài. Nếu như không làm được, thì trực tiếp đi ra võ quán taekwondo theo trợ giáo tham gia tập luyện.

Đánh quyền chữ nhật là cái gì cô tạm thời không hỏi, tóm lại là trong mười phút đánh quyền một nghìn năm trăm lần hả? Chỉ có đếm không thôi cũng đủ đau đầu rồi.

Nhìn thấy Lâm Lung đàn người ra, Long Tuyên ho khan một tiếng, cười bảo: “Đừng có tự mình dọa mình, thực ra không khó lắm đâu. Em nghĩ xem nhé, mỗi phút trung bình em ít nhất gõ được năm mươi chữ, mỗi chữ có ba chữ cái, vậy một phút có thể gõ bàn phím một trăm năm mươi cái, mười phút là có thể gõ một nghìn năm trăm lần, số lượng như nhau, chỉ là chuyển vị trí vận động từ ngón tay lên cánh tay mà thôi.”

“Cái này có thể giống nhau sau?” Lâm Lung mắt đờ đẫn hỏi lại.

“Giống nhau.” Long Tuyên quả quyết gật đầu, cổ vũ Lâm Lung gắng hết sức thử xem sao.

Dưới sự giải thích nhảm nhí của Long Tuyền và sự bàng quan phát áo đứng xem của sư phụ và đại sư huynh, Lâm Lung bị lừa đến võ quán taekwondo của đại sư huynh, nói là để cô thử đánh quyền trước, sau đó mọi người sẽ đi ăn lẩu Tứ Xuyên chính thống để đón tiếp sư phụ.

Khi đến đạo quán nằm ở Nam Môn Thành Đô vừa đúng năm giờ chiều, trong đạo quán không có học viên, nhìn rất rộng rãi, Lâm Lung vốn đang mặc quần thể thao áo T-shirt nên cũng không cần thay trang phục, trực tiếp cùng Long Tuyền cởi giày đi đến trước tấm gương lớn đặt sát đất treo trên tường bên phải.

Sau đó, đại sư huynh mặt rất nghiêm túc nói: “Kiềm dương mã phối hợp quyền chữ nhật, mười phút một nghìn năm trăm lần, em là con gái nên thời gian dài hơn một chút, nếu là nam thanh niên thì anh đều yêu cầu phải hoàn thành trong năm phút.”

Nói xong, anh đứng thẳng người, nắm tay, gập gối, khai mã, hai chân hơi cong, hai nắm tay để ở dưới sườn, mũi chân tạo thành hình chữ bát hướng về trước, mở rộng ra giao nhau tạo thành một góc nhọn, làm động tác thị phạm hai chữ kiềm dương mã tiêu chuẩn cho Lâm Lung.

Long Tuyền rất tự nhiên bước lên trước giúp điều chỉnh tư thế của Lâm Lung: “Đầu, vai, hông và gót chân đều phải nằm trên cùng một đường thẳng”, anh vừa nói vừa vỗ nhẹ vào sau eo Lâm Lung. “Dươn hông, xương chậu hướng về trước dùng cong lên thế. Cần toàn thân hợp nhất, lấy lực từ dưới đất lên.”

Lâm Lung đỏ mặt, bị phản hỏi anh: “Công phu của sư phụ dạy đồ đệ đều phải dựa vào tay vỗ sao? Em phải kiện anh tội quấy rối...”

“Buổi đầu tiên em dạy đàn tranh chẳng phải cũng là tay nắm tay điều chỉnh tư thế hay sao! Nghiêm túc một chút, anh không có vỗ linh tinh, cái

tư thế chổng lên như thế căn bản không thể phát quyền, lực mông hướng xuống dưới cũng sẽ theo xuống dưới mà đi mất.” Long Tuyền mặt nghiêm túc, lại đưa tay ra ấn vào eo, hông Lâm Lung ra dấu.

“Mọi người đều đang nhìn đây, anh không thể nho nhã một chút à!” Lâm Lung nhỏ giọng ai oán. Tên đàn ông đáng chết này, rõ ràng là chẳng hiểu tí nào về tâm lý ngược ngược của con gái! Cái gì mà chổng lên, cái gì mà mông cơ chứ, khó nghe chết đi được! Lại còn động chân động tay nữa chứ!

“Được rồi, được rồi, anh nho nhã một chút.” Long Tuyền cười nhạt gật đầu, trong lòng nghĩ, lúc này đây mà em vẫn còn sức để chinh anh cách dùng từ đặt câu, đợi tí nữa chỉ sợ là đến muốn đứng cho vững em còn phải mất công nỗ lực rất nhiều đấy.

Đợi sau khi Long Tuyền đã chinh động tác của cô theo quy phạm xong, Lâm Lung cuối cùng đã hiểu cái gì gọi là nghe thì đơn giản làm thì khó, chưa đợi được bắt đầu tính giờ, tính số lần, thì hai chân cô đã tê cứng rồi!

“Em...” Lâm Lung có phần ngược ngược nhìn Long Tuyền, nói nhỏ: “Em nghỉ một tí trước có được không?”

Long thiếu tỏ rõ về bất lực, vẫn còn chưa bắt đầu chính thức đã muốn nghỉ một tí rồi? Anh thở dài, gật đầu, sau đó nhìn sư phụ và sư huynh giải thích: “Lâm Lung gân cốt cũng tốt, chỉ là thể lực hơi yếu, lại không nghe lời lắm, chỉ thích chạy lung tung khắp cả nước, em sợ cô ấy gặp phải người xấu, mới muốn cô ấy học chút công phu phòng thân...”

Vừa nói vừa có vẻ bất lực vò đầu Lâm Lung, lại như thuận tay vuốt mấy cái.

Vừa nhìn thấy ánh mắt rụt rè cầu khẩn của cô, Long thiếu bất giác lại mềm lòng, vốn muốn cô luyện võ cho tốt, lại sợ cô phải chịu khổ. Nếu đổi

lại là lính dưới tay anh, ai còn từ từ đợi cô nghỉ chứ?! Sớm đã muốn sống không được, xin chết chẳng xong rồi, nhưng đối diện với người mình yêu, dù sao cũng không thể nhẫn tâm xuống tay.

Cho đến khi đại sư huynh nói anh phải bắt đầu tính thời gian rồi, Long Tuyền mới lùi một bước yên lặng, nhìn Lâm Lung lấy lại tư thế bắt đầu phát quyền từng lần một.

Mấy phút đầu, cô hình như đánh còn có vẻ giống, sau đó dần dần bắt đầu lực bất tòng tâm, hai chân hơi run rẩy, cánh tay cũng dần dần không thể nào đánh thẳng.

“Tay đưa lên, tốc độ nhanh lên một chút!” Long Tuyền định thần, ép mình phải lạnh lùng lên tiếng nhắc nhở. Đánh quyền mười phút này là bài kiểm tra đơn giản nhất, cần thiết nhất, nếu đến cửa này mà cũng không qua được, thì căn bản không cần phải học võ.

Kiên trì, kiên trì chính là thắng lợi! Mình phải học võ, mình phải rèn luyện bản thân, để khi anh ấy không ở bên cạnh mình có thể tự chăm sóc bản thân, không để anh ấy phải lo lắng! Lâm Lung tự nhủ lòng mình như vậy.

Long Tuyền nhíu mày xem đồng hồ, đã tám phút trôi qua rồi, mà mới được khoảng một nghìn lần.

Liệu có kịp không?

Khi đại sư huynh hô dừng lại, Lâm Lung đếm cũng được một nghìn năm trăm hai mươi lần, vừa đạt.

Nhưng theo tính toán của Long Tuyền chắc chắn là đã quá giờ rồi, anh nhìn đại sư huynh khẽ mỉm cười. Lâm Lung tuy cũng thấy hơi lạ, nhưng

cũng không đại gì tự mình vạch trần lời nói dối đầy thiện ý của đối phương, chỉ hơi ngại ngùng xác nhận với đại sư huynh: “Liệu có thể tính là đạt không ạ?”

“Tính, tất nhiên là có tính rồi!” Trả lời Lâm Lung không phải là sư huynh mà là sư phụ, ông vốn rất hài lòng với vợ chưa cưới của đồ đệ nên cười híp mắt tỏ ý Lâm Lung chính là đệ tử ghi danh của mình rồi, bảo đại đồ đệ thay mình truyền thụ võ nghệ. Không cần phải bá sư một cách chính thống, mục đích chính là để giữa đại sư huynh và vợ chưa cưới của tiểu sư đệ không bị lẫn lộn về thân phận.

Sau đó, Lâm Lung và đại sư huynh cùng ước định một tuần một buổi đến “nhận sự huấn luyện”, và một lần nữa cam kết sẽ chịu khổ luyện, kiên trì quyết không từ bỏ. Lâm Lung trong lòng thầm nhủ, bản thân tuyệt đối không phụ tâm ý của đại sư huynh đã hé mở cửa sau cho mình.

Buổi tối khi ngồi ăn lẩu, Lâm Lung vì bản thân bá sư mà được chăm sóc, đối với sư phụ và sư huynh đều tỏ ra đặc biệt ân cần, gấp thức ăn, dâng trà vô cùng bận rộn, làm cho Long Tuyền nhìn thấy mà trong lòng bỗng hơi ghen tị.

Ăn xong đi dạo, Long Tuyền kéo Lâm Lung lui lại hai bước, thể hiện sự không hài lòng của mình, muốn đòi bạn gái phải “tình ý tận tâm” với mình, cái mà mình xứng đáng được hưởng.

Ví dụ, ôm eo? Hôn môi? Nghĩ xem, mình vốn mang danh là bạn trai, mà chỉ được giới hạn ở cầm tay. Trong lòng Long thiếu vô cùng không cam tâm.

Lâm Lung lại tỏ vẻ không vui hỏi anh: “Em đang rất cố gắng lấy lòng trưởng bối của anh mà, đây còn không tính là tận tâm sao?”

Được rồi, đây cũng tính là tận tâm, nhưng cái mà anh muốn không chỉ là như thế.

“Thế khi nào em mới lấy lòng bố mẹ anh? Hoặc là, khi nào em cho phép anh được lấy lòng nhạc phụ nhạc mẫu tương lai?” Long Tuyên hỏi nhỏ cô.

Lâm Lung hơi do dự đáp: “Đi gặp phụ huynh nhanh như vậy, liệu có tốt không?”

Bởi vì cô thật lòng thích Long Tuyên nên mới thấy lo lắng về việc gặp bố mẹ anh. Từ lúc anh đưa cô về nhà nhắc đến chuyện gặp bố mẹ, Lâm Lung khi rồi rãi vẫn hay nghĩ xem có nên nhận lời đi gặp nhanh như vậy không. Vạn nhất, vạn nhất đối phương là người không dễ chung sống, thì liệu cô có nên suy nghĩ từ bỏ người bạn trai khó khăn lắm mới gặp được này không? Thêm nữa, nhớ bố mẹ anh không hài lòng với mình, liệu có tính đường chia loan rẽ thúy?

Hay là nhân lúc hai người qua lại chưa lâu, tình cảm chưa ổn định, lập tức chia tay, đỡ bị tổn thương. Hay đợi một thời gian sau khi tình cảm ổn định, thì sẽ không dễ bị tác động bởi nhân tố bên ngoài?

Long Tuyên thấy cô cau mày bối rối, liền trực tiếp bỏ thêm một mối lửa: “Sur phụ anh em cũng gặp rồi, còn phải do dự gì nữa? Một ngày làm thầy cả đời là cha, sur phụ cũng chẳng khác cha anh là bao.”

“Hả?!” Lâm Lung sững người. “Có thật là giống như cha sao? Cũng phải quỳ bái à?” Cô chỉ chính thức bái sư khi học đàn tranh, nhưng cũng không phải tuân thủ cổ lễ như người học võ bọn họ. Học đàn chỉ là học đàn thôi, thầy giáo không để ý đến việc riêng, tuyệt đối không tồn tại cách nói “một ngày làm thầy cả đời làm cha”.

“Ừm. Anh là đệ tử nhập thất chính thức, tôn trọng sư phụ giống như cha mình vậy, việc nhân sinh đại sự cũng sẽ phục tùng ý kiến của ông.” Long Tuyên thuận tay lại vuốt tóc Lâm Lung, rồi cười nói: “Cho nên, em có thể cùng với anh gọi ông là sư phụ, nhưng đừng bao giờ nói với người khác em học Lê sư phụ, kiểu như em là không được tính.”

“Biết rồi, em là hàng bán kèm kém chất lượng mua một tặng một...”
Lâm Lung trừng mắt.

“Đâu có, sư phụ rất thích em, nếu không phải người ông thích dâng trà, thì ông không bao giờ thèm đáp lễ.” Long Tuyên cầm tay Lâm Lung, vuốt nhẹ, chậm rãi mà kiên định nói: “Em rất tốt, thật đấy.”

Nghe xong câu này, Lâm Lung thấy mặt mình nóng bừng. Không phải là đỏ mặt rồi chứ? Mặt mặt quá! Minh từ lâu đã chẳng ở lứa tuổi thiếu nữ ngây thơ nữa rồi...

“Anh, anh cũng rất được mà!”

Lâm Lung vội vàng nói ra câu này, sau đó cả hai người đều trầm mặc, chỉ nắm tay nhau chậm chậm đi trên vỉa hè. Phía trước, đại sư huynh khoa tay hình như đang giới thiệu kiến trúc Thành Đô với sư phụ, hai người đó bước nhanh hơn họ, càng đi càng xa.

Trời mỗi lúc một tối, ánh đèn vàng bên đường xuyên qua hàng cây ven đường, vệt sáng lốm đốm rơi trên khuôn mặt Lâm Lung, Long Tuyên hơi cúi xuống liếc nhìn, bỗng có cảm giác mơ hồ, giống như đang chệnh choáng say, nhưng anh lại rất tỉnh táo nhận thức được rằng mình không hề uống rượu, phải chăng đây chính là trước hoa dưới nguyệt mà cổ nhân nói.

Một con đường rất bình thường, chẳng có cảnh sắc gì đặc biệt, chỉ vì có người ở bên cạnh mà bỗng trở nên lay động lòng người.

Cảnh không làm người say, mà người tự say.

Long Tuyền nhìn bóng sư phụ và sư huynh một cái, hai người vừa hay đến chỗ rẽ, chỉ một giây xoay người là bị bóng cây che mắt. Anh nhanh chóng quay đầu nhìn một cái, rất tốt, người đi đường phía sau chỉ có ba cô gái trẻ, họ đang nói chuyện ồn ào, khoảng cách cũng khá xa.

Đúng lúc này, Long thiếu tinh mắt, nhanh tay kéo eo Lâm Lung ôm vào lòng, nhắc Lâm Lung đặt lên trên đài hoa xi măng, đôi tay to lớn kẹp chặt chiếc eo nhỏ nhắn của cô giúp cô đứng vững, hai người có chiều cao cách biệt bỗng chốc được rút ngắn lại chỉ còn vừa nửa đầu.

Làm gì thế? Lâm Lung giật mình, đang định mở miệng hỏi cho rõ ràng, thì nhìn thấy khuôn mặt Long Tuyền đang phủ xuống, giống như chuồn chuồn đập nước lướt nhẹ trên môi cô, bỗng chốc nén lại câu hỏi như tiếng kêu kinh sợ kia.

Sau đó, anh lùi lại nửa bước nhỏ, mỉm cười mãn nguyện nhìn Lâm Lung một cái, thấy đôi môi đỏ mọng của cô đang hé mở chờ đợi, vẻ mặt đó đáng yêu không thể tả nổi. Theo tâm thế được đà tiến tới, Long Tuyền lại cúi đầu cắn nhẹ vào môi dưới căng mọng của cô, sau đó trước khi cô kịp hoàn hồn phản kháng, bèn đường đường chính chính ôm cô xuống khỏi đài hoa, nắm chặt bàn tay nhỏ, vô cùng bình thản tiếp tục bước đi.

Cái này, cái này, cái này là làm gì thế?!

Cái này, cái này chính là nụ hôn đầu của mình mà?!

Lâm Lung trợn mắt, há mồm nhìn người đang bình tĩnh đi bên cạnh, người đàn ông đó đang nghiêm túc bước đi như không có việc gì, trông ngược cô đập rợn rã, giống như có một vạ con tuấn mã đang chạy qua.

Anh chàng này có phải khi làm việc đã quen với trò đột kích rồi không? Đến cả hôn cũng đột kích?

Nụ hôn đầu của tôi mà! Lại là trên cái đài hoa ven đường, chỉ ba giây đã xong rồi?!

Mà, mà trong tiểu thuyết chẳng phải đều là hôn siêu phách lạc, kinh thiên động địa, điện giật đùng đùng, ít nhất cũng phải viết được hơn một nghìn từ chứ? Sao lại có thể như thế! Tôi vẫn còn chưa kịp phản ứng lại mà! Tôi vẫn còn chưa thử được mùi vị, nếm được cảm giác mà!

Nụ hôn đầu tiên, Lâm Lung hoàn toàn chưa kịp nhận thức đã kết thúc rồi, cái cắn đó, nhẹ đến mức làm cô cảm thấy nó hình như là ảo giác của mình. Không giống như việc một người cực kỳ nam tính làm, nó giống với một sĩ tử văn nhân nho nhã sợ đường đột người đẹp, như một điểm chạm mang tính thăm dò.

Đúng, thăm dò, anh đang thăm dò phản ứng của mình mà? Xem xem mình có phản cảm không mới quyết định thao tác bước tiếp theo?

Mình muốn nói, đại ca, huynh đã đột kích mãnh liệt như thế trên đường phố, tại sao không thể hôn mạnh hơn một chút hả?

Thực nữ một chút, thực nữ một chút! Mình nên trách anh giữa thanh thiên bạch nhật dám giở trò đùa giỡn mình, chứ không phải là mơ mộng nên mãnh liệt như thế nào...

Lâm Lung lắc đầu, cố gắng gạt bỏ những ý nghĩ lộn xộn trong đầu, sau đó khẽ quở trách: “Anh làm gì thế! Dọa em sợ chết khiếp...”

Lời chưa nói hết, lại chỉ thấy Long Tuyền cười híp mắt liếm liếm môi, dường như vẫn còn chưa tận hưởng hết.

“Lần sau anh đảm bảo không dọa em sợ.” Long Tuyền vừa nghe thấy ngữ điệu yêu kiều đó liền biết là mình không làm sai, thế là tặng cho Lâm Lung một nụ cười rạng rỡ, sáng láng, để lộ ra lúm đồng tiền chào hàng một cách hoàn mỹ, khiến cho trong lòng cô gái thầm than: Mỹ nam kếp đây, nhận không nổi, nhận không nổi! Tuy vậy ngoài mặt lại không biến sắc trừng mắt nhìn anh một cái.

Người đẹp mắt đẹp, trợn mắt cũng không hung dữ, mà lại có thú vị đặc biệt, Long thiếu bị trừng mắt mà thấy trong lòng ngọt ngào, nói thẳng: “Ngày mai về nhà với anh nhé!”

Không phải là hỏi, cũng không phải là mời, mà là yêu cầu trực tiếp.

“Không đi”, Lâm Lung dẫu môi quay đầu, không thềm nhìn anh.

“Cái đấy, cái đấy chẳng phải là đã xâm phạm em rồi sao? Anh phải chịu trách nhiệm chứ!” Long Tuyền cúi người, thấp giọng uy hiếp bên tai Lâm Lung: “Nếu không đồng ý là em chịu thiệt đấy!”

“Anh xấu chết đi được!” Lâm Lung thò chân ra đá anh một cái.

Long Tuyền kiềm chế lại phản xạ có điều kiện bản năng của người luyện võ, chịu đựng một cú đá, tuy không đau, cũng cố ý làm bộ không tránh kịp mà bị trúng đòn đau, chọc Lâm Lung cười.

Sau đó anh lại thuận đà nói nếu Lâm Lung đã báo được thù rửa được hận rồi thì hai người coi như hòa, rồi trong lúc cười nói anh đột nhiên hỏi thẳng: “Ngày mai em muốn ăn gì? Cơm tây? Cơm Tàu? Hay là ăn lẩu?”

“Cơm Tàu nhé?” Lâm Lung thuận miệng trả lời. “Gặp thì gặp, anh cũng đừng lừa em nữa, em biết thời gian của anh gấp, không đợi được.”

Cô cũng không phải là người không hiểu biết, thời gian nghỉ phép của Long Tuyền tổng cộng chưa đến hai mươi ngày, vì động đất đã bị trì hoãn rất lâu rồi. Cô cũng biết, anh nhất định muốn trước khi kết thúc kỳ nghỉ có thể gặp được song thân hai bên, cơ bản xác định quan hệ của họ.

Cũng được, gặp sớm cũng tốt, tránh được trong lòng thấp thỏm.

Khi Long Tuyền đưa Lâm Lung về nhà và hẹn cô mười giờ sáng hôm sau sẽ đến đón, anh đã lợi dụng ánh đèn hành lang âm u mà trộm mùi hương trên môi của cô gái mình yêu, rồi vô cùng mãn nguyện trở về nhà bàn bạc với bố mẹ và anh trai về kế hoạch chi tiết của ngày mai.

Lâm Lung sau khi báo cáo tình hình mới nhất cho bố mẹ, liền bật máy tính mở nhóm bạn chat trên QQ ra hỏi: “*Ngày mai mình phải đi gặp phụ huynh bạn trai rồi, nên làm thế nào, làm thế nào?*”

Bạn bè đang ẩn dưới nước bỗng chốc nổi hết lên mặt, có người thì hơi ngạc nhiên: “*Cậu đã có bạn trai rồi? Việc lúc nào vậy? Bảo mật tốt quá nha!*”

“*Họ tên, tuổi tác, nghề nghiệp, gia cảnh! Mau mau cấp báo.*” Có người lại âm ỉ như vậy.

Lâm Lung trả lời đơn giản, sau đó bảo mọi người đừng lạc đề nữa, cô là muốn xin tư vấn, không phải để thăm vấn.

Viên Viên là người biết rõ sự tình đáp lại bằng một hình mặt cười: “*Chúc mừng!*”

Hồng Hiểu Đình thì hỏi thẳng vào trọng tâm: “*Long Tuyền à? Trọng điểm là cậu muốn hỏi cái gì?*”

Lâm Lung đầu tiên hơi kinh ngạc, một người luôn bận rộn như cô ấy lại có thời gian rảnh rỗi dạo chơi trên mạng, sau đó xin chỉ giáo: “*Chính là đến nhà anh ấy nên mua cái gì? Có cần làm việc nhà không? Ví dụ như nấu cơm, rửa bát, mình có cần giúp không? Giúp thì liệu có phải tỏ ra mình quá vồn vã, còn không giúp thì hình như không lễ phép lắm? Khi nói chuyện thì mình nên tỏ ra là thực nữ e then, hay là cô gái thẳng thắn giỏi giao tiếp? Còn nữa, nếu bố mẹ anh ấy đưa cho mình lễ gặp mặt thì mình có nên nhận không?*”

Quà, mọi người đưa ra một đáp án rất thông nhất, không ngoài thuốc, rượu, hoa quả, đồ bổ dưỡng, giá trị khoảng từ một trăm đến ba trăm tệ.

Các câu hỏi khác, mọi người đều thấy cô nghĩ nhiều như thế thuận túy là tự mình dọa mình, cứ thuận theo tự nhiên là được rồi.

Chỉ có Hồng Hiểu Đình đưa ra một ý kiến rất nghiêm chỉnh: “*Thể hiện bản sắc cá nhân. Cô gái thẳng thắn có một chút rụt rè e then. Không cần tỏ ra giỏi giao tiếp, nghe nhiều nói ít, mục đích ngày mai của cậu là đi quan sát xem người nhà của anh ấy có giống như mong đợi của cậu hay không, có thể chấp nhận họ làm người nhà của mình không, không phải để thể hiện sự hoàn mỹ của bản thân, giữ quy củ không phạm lỗi là tốt nhất. Dù sao chỉ cần đối phương nói cậu có thể đáp được một, hai câu là được rồi. Lần đầu đến là khách, không cần làm việc nhà, nhưng cũng đừng khoanh tay ngồi không, khi thích hợp giả vờ đứng dậy muốn giúp đỡ, đợi khi người khác cản cậu lại thì khách khí dừng lại.*”

Viên Viên gửi một biểu tượng đang cười trộm: “*Không sai, nguyên tắc là không ngồi rồi cũng đừng làm việc! Vồn vã quá người ta lại thấy như mình*

theo đuổi con trai họ, không đủ dè dặt, không làm gì cả thì người ta lại thấy mình lười.”

Không ngồi rồi cũng đừng làm việc? Cái này khó đấy! Lâm Lung nhìn trời nghĩ ngợi, được rồi, bày bát đĩa gọt hoa quả cũng được xem là không ngồi rồi, không làm việc, chọn làm việc này vậy.

“Ví dụ, mình nói giúp rửa bát, và họ thật sự muốn mình đi rửa thì sao? Sau các tình huống giả vờ không tìm được giẻ rửa bát, nước rửa bát, công tắc bật nước nóng thì nên làm gì?”

“Câu đàn à, kiểu gia đình như thế cậu còn muốn đến làm gì, cứ giả vờ chân tay luống cuống làm vỡ một cái bát là xong việc rồi!” Hồng Hiểu Đình gửi cho cô một biểu tượng mưa tí tách. *“Cậu bình thường thông minh lắm, sao giờ lại đàn thế chứ?”*

“Mình căng thẳng, lo được lo mất!” Lâm Lung gửi hình trời mưa nhỏ lẹ.

Sau khi bị nhạo báng mấy câu, Lâm Lung tiếp tục hỏi: *“Vậy còn lễ gặp mặt thì sao? Có nhận không?”*

“Cậu quan tâm cái này làm gì? Người ta còn chưa chắc đã đưa cơ mà!” Có người giội thẳng một bát nước lạnh vào cô.

“Nhà anh ấy là người miền Bắc mà, chắc phải đưa chứ?” Lâm Lung tiếp tục nhìn trời. *“Mà mình là bạn gái đầu tiên anh ấy đưa về nhà nhé! Lại lấy hôn nhân làm tiền đề để tìm hiểu nữa!”*

Viên Viên cười hỏi: *“Gần đây cậu thiếu tiền hay là tham tiền?”*

“Không thiếu không tham, nhưng, nếu như có lễ gặp mặt, thậm chí hơi quý giá thì sẽ cho thấy họ coi trọng mình mà! Trong lòng muốn mong chờ

một chút.” Lâm Lung làm bộ dạng thiếu nữ si hoa.

Người bạn có kinh nghiệm nhận lễ ra mắt cho cô đáp án: *“Không đưa thì cũng đừng hỏi, đưa thì khéo léo từ chối, sau đó khi đối phương lại yêu cầu thì làm bộ e thẹn miễn cưỡng nhận lấy. Quan trọng là ‘e thẹn’ mà phải e thẹn một cách tự nhiên, đáng yêu.”*

“...” Lâm Lung gửi cho cô bạn một cái trừng mắt.

Sau khi trêu chọc với bạn bè một hồi, không thấy căng thẳng như lúc đầu, Lâm Lung đi đắp mặt nạ dưỡng ẩm, rồi rửa mặt đi ngủ, phải dưỡng sức mới có đủ tinh lực để đánh thắng trận này.

Mở mắt ra đã là ngày hôm sau, Lâm Lung trải qua một ngày cảnh giác cao độ xong mới phát hiện ra có rất nhiều việc không trong kế hoạch dự tính của mình.

Ví dụ, cô lên kế hoạch buổi sáng trước khi Long Tuyên đến đón mình thì đi mua quà, thuốc rượu hoa quả đều rất dễ mua, sang siêu thị cách nhà mấy bước chân là xong, trà ngon trong nhà có sẵn, chỉ là đóng gói không đẹp lắm, có thể mang theo làm quà phụ trợ. Cho nên, Lâm Lung tính chỉ ra khỏi nhà trước nửa tiếng, ai ngờ, vừa bước ra đã thấy Long Tuyên đứng dựa vào xe đợi ở cửa nhà rồi, nhìn thấy cô, liền mở cửa ghế phụ xe.

“Em vẫn còn chưa mua đồ mà”, Lâm Lung do dự.

“Mua cái gì?” Long thiếu mặt mũi mơ hồ.

“Lần đầu đến nhà không thể đi tay không được!”

“Ồ, đến gần nhà anh mua vậy, đây là khu vực cấm đỗ, không được dừng xe quá lâu.” Nói xong liền đẩy Lâm Lung vào trong, sau đó chạy thẳng vào

sân tiều khu nhà anh.

Giữa đường, Lâm Lung đến cả các câu uy hiếp kiểu “Không dừng xe em sẽ cướp tay lái đấy!” cũng nói rồi, nhưng chỉ nhận được nụ cười đắc ý của Long Tuyền.

“Em cướp được thì cứ thử xem.” Anh trả lời như vậy đấy, đáp án đương nhiên là phủ định.

... Im lặng.

Con gái yếu đuối độ sức với lính đặc chủng quả nhiên là một cách làm tuyệt đối không sáng suốt.

Đến bãi đỗ xe, Lâm Lung sóng chết cũng không chịu xuống, cô cảm thấy lần đầu đến nhà bạn trai mà chỉ cầm hai hộp trà nhỏ thì thật chẳng ra làm sao cả. Long Tuyền lại cười cười lấy ra một túi táo từ cốp xe phía sau: “Anh đã giúp em mua rồi, người nhà anh chỉ thích ăn táo, không dùng rượu thuốc gì cả.”

Được rồi, lần đầu tiên ra mắt bố mẹ chồng tương lai, Lâm Lung cầm theo là túi hoa quả bạn trai mua, giá trị chưa đến ba mươi tệ và hộp trà nhà mình thừa ra, không ai thèm uống...

Đến nhà Long Tuyền, bước vào cửa nhìn, ồ, trang trí rất đẹp, đồ nội thất, đồ điện tử, đồ trang trí đều rất đẹp, đúng là gia đình cũng có khả năng thưởng thức nghệ thuật.

Lâm Lung mỉm cười chào mọi người, sau đó đưa ra kết luận, bố Long Tuyền rất đẹp trai; mẹ Long Tuyền rất hiểu biết; anh trai thấp hơn Long Tuyền một chút, nụ cười rất thân thiết; chị dâu nhìn có vẻ rất hiếu kỳ, ăn

mặc hơi kỳ lạ, chẳng trách lúc đầu chọn cho Long Tuyền bộ quần áo rối mắt như vậy.

Khi cô đang lén quan sát, thì cả nhà Long Tuyền cũng đang quan sát cô dâu tương lai của gia đình.

Bố Long Tuyền cảm thấy cô ăn mặc trang điểm rất trang nhã, trông rất vừa mắt; anh trai cảm thấy mình nhận định thành công rồi, quả nhiên là một mỹ nữ, vì thế rất đặc ý; chị dâu vốn chẳng có nhiều quyền phát ngôn, nên chỉ hy vọng Lâm Lung là người tốt tính, dễ sống là được, giờ nghe thấy giọng nói của cô dịu dàng, nụ cười ngọt ngào, hình như cũng rất được.

Chỉ có mẹ Long Tuyền tim đập “thình thịch”, cô gái này sao lại “thấp bé” thế? Trong bản tin trên ti vi nhìn không bé như vậy! Lúc này đây đứng bên cạnh con trai mình, nhìn thế nào cũng thấy chiều cao không tương xứng.

Nhân cơ hội vào bếp lấy đồ uống lạnh, mẹ Long Tuyền kéo con trai vào cùng.

Mở miệng câu đầu tiên chính là chất vấn: “Chẳng phải con nói nó cao 1m60 sao?”

“Con có nói à?” Long Tuyền vẫn nhớ là mình có nói, nhưng giả mắt trí.

“Con có nói! Mười giờ tối hôm trở về từ khu vực động đất, sau khi xem xong bản tin, lúc chúng ta ngồi ăn hoa quả chính miệng con nói, có cần mẹ giúp con nhớ lại hoa quả con ăn là loại gì không?” Trí nhớ của con trai mình như thế nào, mẹ Long Tuyền rõ nhất, một loạt câu nói trực tiếp đã chặt đứt ý nghĩ thoái thác của anh.

“Ồ!” Long Tuyền làm bộ bỗng nhiên bừng tỉnh: “Nhớ ra rồi, con có nói. Nhưng, đúng là cô ấy cao 1m60.”

Mẹ Long Tuyền nghiêng răng nói: “Mẹ anh chính là cao 1m60 đây, nó có cao bằng mẹ không? Mắt con mọc ở đâu thế? Nó đứng bên cạnh con một chút cũng không tương xứng.”

“Đi giày cao gót vào là cao 1m60 rồi, ai bảo mẹ chuẩn bị dép lê cho cô ấy thay. Mẹ, mẹ nhìn xem, mẹ đứng bên cạnh con chẳng phải cũng ‘thấp bé’ sao? Chênh lệch tí tẹo như thế thì có làm sao. Trừ anh con cũng thuộc mẫu người cao ráo ra, thì ai đứng với con đều không tương xứng hết, lẽ nào mẹ vui vẻ để con tìm một anh chàng cao to 1m80 sao?” Long Tuyền cười ra vẻ không có gì là quan trọng hết, sau đó nhìn thẳng vào đôi mắt của mẹ, rất nghiêm túc nói: “Mẹ, cô ấy là bạn gái của con, là người bạn gái mà khó khăn lắm con mới theo đuổi được.”

Ý trong lời nói là, anh đã xác định rồi, phản đối vô hiệu, chỉ là dẫn về nhà cho bố mẹ xem mắt, không tiếp nhận thăm tra, chê bai.

“Biết rồi.” Mẹ Long Tuyền bỗng chốc ỉu xìu thỏa hiệp, sau đó đổi sang một khuôn mặt tươi cười vô cùng thân thiết đi ra khỏi bếp, đón tiếp Lâm Lung.

Song thân Long gia và vợ chồng anh trai đều rất nhiệt tình, có lẽ vì gia đình họ đông người, mẹ Long Tuyền và vợ anh trai đều rất biết nói chuyện, mỗi người một câu nên tuyệt đối không xuất hiện cảnh trầm lắng. Lâm Lung cũng không cần phải cân nhắc mình nên nói câu gì, nhẹ nhàng trả lời câu hỏi của mấy người nhà họ, kiểu như làm ở đơn vị nào, quê quán ở đâu, thích cái gì; rồi lại làm khán giả nhiệt tình lắng nghe những chuyện đáng xấu hổ khi còn bé của Long Tuyền, tình hình liên quan của các thành viên trong gia đình anh.

Buổi trưa cũng không bắt cô phải giúp nấu cơm rửa bát, trực tiếp đi ăn tại nhà hàng Văn Hạnh. Lúc ăn, người nhà Long gia vô cùng chu đáo, mỗi người một gắp thức ăn làm cho Lâm Lung sợ hãi ngồi im.

Được rồi, tuy mọi người đều dùng đũa sử dụng chung giúp cô gắp thức ăn, nhưng mà, có thể dùng gắp nhiều thế chứ! Dạ dày cô nhỏ lắm không ăn được hết đâu! Lâm Lung lén liếc nhìn Long Tuyên đang ăn, rất muốn gắp hết thức ăn vào bát của anh...

Buổi chiều về nhà tiếp tục trò chuyện, mẹ Long Tuyên vào bếp mang hoa quả chị dâu đã rửa sạch ra, đặt lên bàn trà, thuận miệng phân công: “Long Long^[3], lại đây gọt hoa quả.”

[3] Long Long: Trong tiếng Trung “Lung Lung” và “Long Long” là từ đồng âm, phát âm giống nhau.

“Dạ!” Lâm Lung từ tối hôm qua đã bắt đầu mơ mộng được giúp gọt hoa quả liền trả lời đồng dạc, vô cùng nhanh nhẹn cầm lấy dao gọt hoa quả. Vừa mới ngẩng đầu lên thì phát hiện ra, cả nhà người ta đang ngạc nhiên nhìn mình, tay của Long Tuyên giơ ra giữa không trung chuẩn bị lấy con dao bị cô cướp mất.

“Hả?” Lâm Lung ngơ ngác, “Không phải gọi cháu ạ?” Hình như không phải? Lần đầu tiên đến nhà chắc không có ai biết biệt hiệu của mình là “Lung Lung” chứ, ngay cả Long Tuyên cũng chưa bao giờ gọi như vậy... Vậy thì là gọi ai? Lung Lung cô ngây ra.

“Biệt hiệu của anh là ‘Long Long’, Long trong Phi Long”, Long Tuyên khó khăn lắm mới có một lần biểu lộ sự ngại ngùng.

Ô long siêu cấp! Sao lại có chuyện thế này chứ?!

Nhìn hai người bọn họ mắt to mắt bé nhìn nhau, chị dâu cười nói: “Đến biệt hiệu cũng giống nhau, đúng là có duyên!”

Những người khác lần lượt gật đầu.

Sau đó, Lâm Lung không đưa dao cho Long Tuyền, mà bản thân khách khí khai triển tuyệt kỹ gọt táo không bị đứt vỏ để thể hiện bản thân là một cô gái tốt, chăm chỉ, đảm đang. Công phu này là khi cô học trung học rảnh rỗi buồn chán, sau khi nghe nói vào mười hai giờ đêm ngồi trước gương gọt táo không bị đứt vỏ thì có thể nhìn thấy hình dáng chồng tương lai của mình, liền khổ luyện.

Thế là, khi đó cô ngồi trước gương không nhìn thấy hình dáng của chồng tương lai, mà lại để cho nhà chồng tương lai tăng thêm không ít điểm ấn tượng về mình.

Giúp cho cô tăng thêm điểm hóa ra lại là một câu nói trong lúc vô ý.

Lâm Lung chỉ vào một con mèo nhỏ bằng bạch ngọc đang nằm nghiêng, tạo hình cực kỳ cổ quái bày trên kệ để đồ cổ ngăn giữa phòng khách và phòng ăn, hiếu kỳ hỏi: “Đây là Hán bát đao^[4] ạ? Là mô phỏng phải không ạ?”

[4] Hán bát đao, Dư chấn đều là những phong cách nghệ thuật điêu khắc ngọc nổi tiếng thời Hán.

Nghe thấy câu hỏi của cô, trưởng bối Long Chính Hoa - một người luôn rất điềm tĩnh hòa nhã, không biểu lộ tình cảm phấn khích bao giờ đột nhiên kích động hỏi: “Cháu biết Hán bát đao?! Thích chơi suu tầm?”

“Cháu làm gì có tiền để chơi suu tầm ạ”, Lâm Lung mỉm cười nói. “Chỉ là hồi học đại học cháu có qua khoa điêu khắc dự thính mấy buổi đánh giá.”

“Ồ, ha ha, thế cũng rất khá. Chỉ nghe có mấy tiết mà đã có thể nhớ được, xem ra cháu cũng giỏi cái này đây.” Bố Long rất cao hứng, người trong nhà chẳng ai có tế bào nghệ thuật cả, ông luôn cảm thấy thiếu tri âm, lần này gặp được Lâm Lung, vội vàng vui vẻ giới thiệu: “Không sai, đây chính là mô phỏng. Còn có Dư chân, có một số sợ vỡ nên không bày ra, đây được coi là một sản phẩm mô phỏng tương đối thô sơ, mẹ nó thích mèo, cứ bắt chú phải mua.”

“Không sai”, Long Tuyên đứng ở bên cạnh bổ sung. “Vì hôm nay có em đến, nên bố anh mới lấy mấy cái đồ rẻ tiền mang ra bày làm hàng, không ngờ lại bị lộ, ha ha ha.”

Bố Long không hề tức giận, vẫn vui vẻ nói: “Bị lộ thì có sao, bố rất vui. Còn hơn là lấy cho người hoàn toàn không phân biệt được tốt xấu như con xem.”

Sau đó, ông quay người không thèm để ý đến Long Tuyên, bắt đầu cùng Lâm Lung thảo luận về điêu khắc ngọc. Nói đến chỗ hưng phấn, còn chạy về phòng ngủ lấy ra một hộp màu đỏ: “Cháu tuổi Hợi phải không? Chú còn có một đồ cầm tay bằng ngọc cũng mô phỏng Hán bát đao, cái này dù là chất liệu hay gia công đều tốt hơn nhiều. Tặng cho cháu đây, coi như là lễ ra mắt!”

Lâm Lung cúi nhìn, hóa ra là một con heo nhỏ bằng bạch ngọc, nếu đã nói là chất liệu tốt, vậy không lẽ là ngọc Hòa Điền, hay thậm chí là ngọc Dương Chi? Lễ vật quý như vậy không thể nhận được, lần này thì đúng là không phải cô giả vờ, mà đúng là phải từ chối, làm gì có lần đầu tiên đến nhà đã tặng ngọc chứ?! Mặc dù cũng mong chờ được tặng lễ vật quý, nhưng không nghĩ nó quý đến mức độ này!

Một người nhất định phải tặng, một người sống chết không dám nhận.

Hai người “cưa kéo” rất lâu, cuối cùng là mẹ Long Tuyền ra mặt đưa cho Lâm Lung một bao lì xì đỏ, nói là lễ gặp mặt đã chuẩn bị từ trước, cái này không được phép từ chối, sau đó bảo Long Chính Hoa cất ngọc đi đừng có lòi lòi kéo kéo nữa.

Lâm Lung lúc này mới thở phào một cái, miết miết bao lì xì đỏ, bên trong cứng cứng, hình như là thẻ, là thẻ mua hàng sao? Loại đồ vật này tương đối bình thường, so với tặng một tập tiền thì làm người ta đỡ thấy áp lực.

Sau khi ăn bữa cơm tối vui vẻ, Lâm Lung đã hẹn bạn cùng đi phòng thu nên cáo từ sớm, Long Tuyền chịu trách nhiệm đưa đón, bảo vệ cả hành trình, và hẹn sau khi nghỉ ngơi một ngày, anh sẽ đến thăm gia đình Lâm Lung.

Buổi tối trở về nhà, ở đầu cầu thang Long Tuyền đưa cho Lâm Lung một chiếc hộp hình vuông, cười nói: “Sau khi chúng mình chính thức tìm hiểu anh chẳng tặng quà gì cho em, cái này em nhận đi. Là đồ trang sức.”

Lâm Lung cũng không nghĩ ngợi nhiều, nghĩ Long Tuyền thuộc tuýp không làm việc gì thái quá, liền cười ha ha nhận lấy. Đến khi vào phòng thay giày xong, ngồi dựa sofa, chậm rãi từ từ mở hộp, bỗng sốc nặng...

Trong hộp là chú heo nhỏ phỏng Hán bát đao nằm ở chính giữa, quây xung quanh lại là một chiếc vòng tay bằng ngọc, chiếc vòng tay quý phi màu tím hồng nhạt, ở giữa thấp thoáng màu xanh trong, độ sáng đậm nhạt khác nhau, dưới ánh đèn nhìn trong suốt lấp lánh, đẹp như chế phẩm giả thủy tinh.

Nhưng mà, Lâm Lung biết rất rõ ràng là Long Tuyền chắc chắn không tặng cho mình một chiếc vòng tay thủy tinh làm tín vật định tình, tim đập

thành thịch đeo vào tay, không ngờ lại vừa khít!

Thế là, Lâm Lung hoàn toàn đờ đẫn, tay cô nhỏ như vậy muốn mua một chiếc vòng vừa tay không dễ tẹo nào! Hơn nữa còn là ngọc đẹp như vậy, lẽ nào là đặt làm? Như thế thì đắt lắm!

Cô rất không bình tĩnh gọi vào di động của Long Tuyền, vừa mở miệng là hét lên: “Mau quay lại mang quà của anh về! Đồ quý như vậy em không thể nhận! Heo ngọc cũng không thể nhận.”

Tạo hình của vòng tay kỳ thực có ý nghĩa ngầm thể hiện tâm ý ngầm, có thể thấy nó và nhẫn, vòng cổ có ý nghĩa tương tự, chính là người tặng quà rất muốn trối đối phương lại, trở thành người của mình.

Mới qua lại được có mấy ngày chứ? Cái vòng quý như thế này mình không nhận được... Lâm Lung thấy mình rất muốn đâm đầu vào tường. Chiếc vòng tay đẹp quá, rất muốn nhận lại không dám nhận, thật là mâu thuẫn!

Thật ra, trước đây cô đã muốn mua vòng ngọc, chỉ là không tìm được chiếc nào vừa tay, hoặc là vừa tay thì giá cả lại không thể chấp nhận được, món quà này của Long Tuyền đúng là tặng trúng tâm ý!

“Heo ngọc là do bố anh tặng, tục ngữ có câu: Trưởng bối tặng không được từ chối, từ chối là bất kính, nhận không phải hổ thẹn, em cứ yên tâm nhận đi. Cái đó không được xem là quý, loại đồ chơi này bố anh có rất nhiều.” Long Tuyền ở đầu bên kia điện thoại cười vui vẻ, anh vẫn đứng trong sân nhìn lên ánh đèn màu cam của nhà Lâm Lung, hình như nhìn thấy cô đang lo lắng nhảy lên.

“Còn vòng tay thì sao?” Lâm Lung bất lực nói: “Đại ca, đây là Xuân đới thái^[5]! Lại còn long lanh như thế! Quá quý giá, em không dám nhận, anh đổi

cái gì rẻ rẻ một chút được không?”

[5] Xuân đới thái: ý chỉ trên một miếng ngọc phi thủy hoặc đồ trang sức bằng ngọc phi thủy có cả màu tím và màu xanh, cực kỳ quý hiếm.

Long Tuyền xoa dịu: “Em cứ yên tâm đeo đi, ngoan nào! Vòng tay cũng không đắt. Anh mua ở Myanmar, chỉ có mấy trăm đồng thôi, tặng cho vợ tương lai của anh cũng không xem là thất lễ.”

“Anh coi em là đứa trẻ ba tuổi à?” Lâm Lung cảm thấy mình sắp phát điên rồi. “Loại này là thủy hay băng? Em nhìn không biết, dù sao em chỉ biết là Xuân đới thái, thậm chí là Xuân đới thái hơi trong suốt, nhất định là rất quý, trừ phi là xử lý nhuộm màu nhân tạo! Còn nói mấy trăm đồng, anh mua đá à?”

“Đợi một chút, để anh đến giải thích với em, qua điện thoại nói không rõ.” Long Tuyền tắt điện thoại, bước nhanh đến nhà Lâm Lung, sau đó “mượn gió đông” của cái vòng này, lần đầu tiên được bước vào trong nhà.

“Em đừng có không tin nhé, đúng là anh mua đá thật.” Long Tuyền vừa đánh giá cái tổ nhỏ hơi bừa bộn nhưng rất ấm cúng của Lâm Lung, vừa cười khẽ: “Có lần anh đi công tác Myanmar với Linh Dương, anh có giúp người dân bản địa một việc lớn, anh ta tặng cho bọn anh mấy cục đá, chỉ lấy tiền một cách tượng trưng thôi. Viên này là viên đẹp nhất trong đó, nhưng đúng là anh chỉ mất có mấy trăm tệ thôi.”

“Anh như thế không coi là nhận hối lộ chứ?” Lâm Lung pha cho anh một tách trà, đặt lên bàn, khuôn mặt kinh ngạc.

“Bọn anh có báo cáo lên cấp trên mà!” Long Tuyền cười nắm tay Lâm Lung, lấy chiếc vòng cô đã cởi ra đeo lại vào tay cho cô. “Cấp trên bảo là đá trang trí chỉ có mấy trăm tệ thì không bị coi là phạm quy, bảo bọn anh tự

mang đi. Chỉ cần không cắt ra, không mài, không điêu khắc gia công, thì nó cũng chỉ là mấy hòn đá vỡ không đáng tiền, hơn nữa trong đồng đá đây, đúng là cũng có mấy hòn đá thật.”

“Xấu quá! Khi các anh báo cáo lên cấp trên chắc chắn không nói đây là đá phi thủy gốc!” Người rất coi trọng tình nghĩa như Lâm Lung không còn gì để nói nữa.

Long Tuyền lại cười rạng rỡ, biện giải: “Người dân đó cũng không nói là đá gốc mà! Chỉ là mấy hòn đá trang trí tùy tiện vớt trong sân nhà không ai thèm để ý. Đồ tặng cho vợ tương lai của mình còn nói quý hay không quý, đáng tiền hay không đáng tiền, rõ là vô vị. Hơn nữa, với kích thước đó, ngoại trừ em thì ai có thể đeo? Đây là đặt làm, em yên tâm đeo đi, nhé!”

Con gái ai chẳng bị trang sức cám dỗ, Lâm Lung do dự, thèm khát nhìn nhìn chiếc vòng trên tay, cuối cùng liều mạng chấp nhận, sau đó bẽn lẽn hỏi: “Anh đặt làm lúc nào thế?”

“Hôm trở về từ đập Đô Giang, bố anh giúp tìm sư phụ điêu khắc quen làm một bộ trang sức.” Long Tuyền nhẹ kéo Lâm Lung vào lòng mình, thì thầm bên tai cô: “Đợi đến khi đính hôn, kết hôn, kết hôn bạc, kết hôn vàng, anh sẽ tặng em từng cái một, có được không?”

Nói rồi, cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi thơm mà mình thèm khát đã lâu.

“Ừm...” Lâm Lung mơ hồ thốt lên một tiếng, một mặt mắng mình đúng là đồ chẳng ra gì, chỉ có một cái vòng tay mà đã bị thu mua triệt để rồi, mặc anh giở trò, quấy rối đến tận nửa đêm mới chịu lưu luyến ra về.

Nháy mắt đã đến ngày kia, chín rưỡi sáng, Long Tuyền lái xe đón Lâm Lung cùng đến thăm bố mẹ vợ tương lai, nhìn thấy cô mặc chiếc váy dài

màu trắng hoa xanh uyển chuyển đi xuống cầu thang, trên tay lại trống không, không đeo chiếc vòng tay rất hợp với bộ váy kia.

Đợi sau khi Lâm Lung lên xe, Long Tuyên chỉ chỉ vào tay cô, rất nghi ngờ hỏi: “Sao lại không đeo?”

Lâm Lung cup mí mắt nhìn anh một cái, sau đó bất lực trả lời: “Em chỉ là phó thường dân, không dám nhận lễ trọng như vậy!”

“Sao thế? Hôm kia vẫn còn bình thường thế cơ mà...”, Long Tuyên nhìn biểu cảm khổ sở của cô, không nhịn được muốn bật cười.

“Còn nói nữa, anh lại lừa bịp em! Hỏi anh là loại thủy hay loại băng anh không trả lời, kết quả là loại thủy tốt nhất, cái vòng tay đó đáng giá một căn hộ nhỏ đấy!” Lâm Lung vỗ vỗ ngực sợ hãi nói: “Trưa hôm qua em ra ngoài ăn cơm, không cẩn thận vòng tay va vào cạnh bàn, kêu ‘keng’ một tiếng, làm em sợ gần chết! Về nhà em liền cho vào két khóa lại rồi.”

“Sợ gì chứ, ngọc không dễ vỡ như vậy đâu.” Long Tuyên cười đưa tay ấn nhẹ vào đầu Lâm Lung. “Em mang đi giám định rồi à?”

“Đâu có”, Lâm Lung lắc đầu. “Hôm qua đi dạy mấy tiết đàn tranh, có một học sinh mở tiệm trang sức, cô ấy thích ngọc, cũng có nghiên cứu về ngọc, liền xem giúp em.”

“Đúng là lảm chuyện!” Long Tuyên bỗng có ác cảm với học sinh đó, lại khuyên giải: “Đừng sợ, cứ yên tâm đeo đi, cho dù có vỡ thì đem đi khắc lại là được.”

Hai người trên đường vừa đi vừa trò chuyện, mười một giờ trưa, đi qua Lưu Huyện đến địa giới Tân Tân, phụ cận Thành Đô, sau đó đi vào tiểu khu nơi bố mẹ Lâm Lung sống.

Sau khi đỗ xe, Long Tuyền lấy từ cốp xe ra túi lớn túi bé, đặt ở dưới chân như một ngọn núi nhỏ.

“Anh làm gì đây?” Lâm Lung bị dọa giật mình.

“Lẽ gặp mặt.” Long Tuyền điềm tĩnh trả lời.

“Nhiều quá!” Lâm Lung chỉ đồng hồ bắt đầu làu bàu: “Nhà em không có ai hút thuốc, cái này không cần; bố mẹ em đều thuộc kiểu lâm nông, trà ngon rất nhiều, cái này cũng không cần; nhà em không có ai ốm, đông trùng hạ thảo cũng không cần...”

Long Tuyền căn bản không thèm để ý đến cô, thong thả cầm tất cả đồ lên bắt đầu bước đi, dù sao anh có thể tự tìm được đường, Lâm Lung cũng chẳng đủ sức cướp đồ trong tay anh.

Lâm Lung chỉ có thể đi bên cạnh, đu vào cánh tay anh làm nũng, cuối cùng bắt lực từ bỏ ý định tranh đoạt, đành phải chạy về phía nhà mình, chân ngắn biết làm sao được, Long thiếu người ta chỉ cần bước nhanh, thì mình đã phải chạy rồi!

Bước vào nhà, Lâm Lung hơi hụt hơi giới thiệu với Long Tuyền: “Đây là bố em, Lâm Thanh Sơn; đây là mẹ em, Ngô Tú Mỹ.”

“Cháu chào hai bác ạ!” Long Tuyền đặt đồ xuống, rồi khách khí chào hai bậc phụ huynh.

Lần đầu tiên nhìn thấy Long thiếu thật sự, bố Lâm và mẹ Lâm chỉ cảm thấy tim đập “thình thịch” trong lồng ngực. Trước đây xem ảnh chỉ cảm thấy chàng thanh niên này hơi cao to, bây giờ nhìn thấy người thật, thì thấy

anh quả thật là quá cao to, giống như cây cột điện vậy, vừa cao vừa thẳng, khi bắt tay anh có cảm giác hơi bị áp bức!

Sau khi nói chuyện một lát, mẹ Lâm để khách lại cho chồng tiếp đón, rồi mượn cớ phải làm cơm kéo Lâm Lung vào trong bếp, nhỏ giọng nhắc nhở: “Con gái, hay là con cân nhắc kỹ lại đi, mẹ thấy nó to cao quá, mẹ sợ con sẽ bị thiệt đấy!”

“Cao một chút có gì không tốt?” Lâm Lung rất không hiểu tại sao mẹ lại cứ luẩn quẩn mãi với vấn đề này, người bình thường không phải là đều chề đối phương thấp sao?

“Vậy con nói xem có gì tốt nào?” Ngô Tú Mỹ hỏi ngược lại.

“Rất nhiều nhé!” Lâm Lung giơ ngón tay ra bắt đầu đếm: “Là cột mốc nổi bật, trong đám đông không sợ lạc mất; thân hình cường tráng, có thể cười trên vai anh ấy xem biểu diễn; khi nắng to có thể nấp sau lưng, gió to nấp sau lưng, mưa to cũng có thể nấp sau lưng anh ấy... ha ha ha!”

“Nha đầu chết tiệt!”, mẹ Lâm gí tay vào trán cô. “Con nghĩ cái gì thực tế một chút được không? Hai đứa bọn con chênh lệch nhau quá nhiều về hình thể, cái đó không tiện đâu!”

“Cái nào cơ?” Cô gái nhỏ Lâm Lung trong sáng chớp chớp mắt, nghi hoặc nhìn mẹ mình.

“Cuộc sống vợ chồng chứ gì nữa!” Mẹ Lâm hận rèn sắt không thành thép, thất vọng trả lời: “Nó cũng phải một trăm ba mươi cân^[6], bằng sáu bao gạo rồi đấy! Chẳng cần động đậy cũng đủ đè chết con rồi.”

[6] Bằng sáu mươi lăm cân Việt Nam. Một cân Trung Quốc bằng nửa cân Việt Nam.

“Mẹ! Mẹ!” Lâm Lung trợn mắt, nhanh chóng thò đầu nhìn ra ngoài phòng khách một cái, thấy Long Tuyền đang nói chuyện rất say sưa với bố mình, mới yên tâm quay người lại tiếp tục nói nhỏ, giọng hơi run: “Mẹ đang nghĩ linh tinh gì thế? Anh ấy mới đến nhà mình lần đầu tiên! Mẹ cũng nghĩ cái gì thực tế một chút được không?”

“Cái này rất thực tế đấy, điều kiện nhà nó rất tốt, nhà mình cũng không kém, hai đứa con không thiếu tiền không phải lo cái mặc, kết hôn là vấn đề thực tế nhất.” Mẹ Lâm nói, lại bổ sung thêm: “Đấy là một vấn đề. Còn một cái nữa, thời gian nghỉ phép một năm của nó rất ít, con thì không thể theo quân đội được đúng không? Cái này con cũng phải nghĩ cho rõ ràng?”

“Cái đó, vấn đề thứ nhất chúng ta không nói nữa nhé, con không có kinh nghiệm thực tế, nhưng mà, xe đến trước núi tắt có đường, anh ấy nằm hít đất cực kỳ lợi hại, làm một tiếng mà có thể không ngừng không giảm tốc độ, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu nhỉ?” Lâm Lung lau lau mồ hôi lạnh trên trán, thật là, sao trước đây không cảm thấy mẹ mình nhát gan thế chứ?

“Còn vấn đề thứ hai, con tính sao?”

“Con vốn là người rất độc lập, nếu không thì sao bố mẹ có thể yên tâm để con một mình ở thành phố?” Lâm Lung dẫu dẫu môi nũng nịu nói: “Cho nên cái này cũng không có gì to tát cả, tự con có thể giải quyết hết những chuyện vụn vặt của cuộc sống, con cũng tin rằng tự con có thể sống vui vẻ tự tại, dẹp bỏ được hết sự cô đơn, buồn bã.”

“Con gái lớn không nghe mẹ mà!”, mẹ Lâm cảm thán. “Có thật là con nghĩ thông rồi không?”

“Tín vật định tình người ta tặng con cũng nhận rồi...”, Lâm Lung ngượng ngịu đáp.

“Tặng cái gì?” Ngô Tú Mỹ liếc nhìn cổ tay, tai, tay con gái mình, chẳng thấy có gì mới cả!

“Vòng ngọc, rất đẹp.” Lâm Lung cười hi hi. “Nhưng đắt quá, con không dám đeo.”

“Đắt như thế nào?” Ngô Tú Mỹ nhìn thấy con gái giơ ra bốn ngón tay, nghĩ bốn nghìn cũng không được xem là đắt đến mức không dám đeo, liền đoán: “Bốn vạn?”

Lâm Lung cười ngượng ngùng, sau đó nói nhỏ: “... Thêm một số không nữa...”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Đúng lúc này, hai người đàn ông đang ngồi trong phòng khách nghe thấy một tiếng động lớn vọng ra từ nhà bếp, bố Lâm sợ đến hơi run rẩy, Long Tuyền thì theo phản xạ có điều kiện đứng dậy nhắc chân nhảy một cái, bay qua bàn trà, chạy thẳng xuống nhà bếp. Tốc độ đó, nhanh đến mức dọa bố Lâm một trận kinh hồn.

“Không có gì, không có gì, tay cô hơi trơn, nên làm rơi cái nồi...”, mẹ Lâm cười ngại ngùng, rồi đẩy Long Tuyền ra, “Cháu ra ngoài phòng khách ngồi chơi, dưới bếp không cần cháu giúp đâu.”

Đợi sau khi Long Tuyền đi ra, mẹ Lâm mới thở phào, lại bắt lực nói: “Trước kia mẹ dạy con như thế nào? Há miệng mắc quai, không được nhận lễ vật quý giá của người khác! Sao con lại không nghe lời chứ?”

“Sau khi con nhận rồi mới biết là rất quý...” Lâm Lung đáng thương nhìn ngón tay mình, “Vậy để con trả lại anh ấy.”

“Thôi bỏ đi, dù sao nhận thì cũng đã nhận rồi, sau này nếu con xác định muốn chia tay thì trả lại nó. Nó làm thế xem ra là cũng có lòng, cũng dành nhiều tâm ý cho con.” Mẹ Lâm cũng không nói thêm gì nữa, chỉ hỏi xem khẩu vị và sức ăn của Long Tuyền như thế nào, sau đó tính toán rồi làm một mâm cơm thịnh soạn.

Sau bữa cơm trưa, bốn người đi dạo ngoài hoa viên, vừa đi vừa nói chuyện, bố Lâm từ chuyện công việc của Long Tuyền, lại bắt đầu hỏi đến đơn vị của bố mẹ, đến cuối cùng hình như còn thăm dò đến tổ tông ba đời của anh, bao gồm cả những chuyện liên quan đến các chi thuộc họ, hỏi kỹ từng người một. Đến Long Tuyền cũng cảm thấy chiều sâu và mức độ rộng các câu hỏi của ông chẳng thua kém gì so với thẩm tra chính trị của đơn vị mình đối với nhân viên nòng cốt.

Nhân lúc bố mẹ uống trà nghỉ giải lao, Lâm Lung hỏi nhỏ: “Bố em nói nhiều quá rồi, anh có khó chịu không? Em xin lỗi nhé...”

“Không có gì”, Long Tuyền vui vẻ cười. “Anh còn rất vui nữa, hỏi càng chi tiết, chứng tỏ bố mẹ em càng suy nghĩ nghiêm túc về chuyện của chúng mình, đúng không?”

“Ừm!” Lâm Lung gật đầu, rất tán đồng quan điểm này.

Bốn giờ chiều, Long Tuyền sau khi đã bị tra hỏi đến tất cả đều rõ ràng, không còn gì để hỏi nữa mới cáo từ ra về, trước lúc đến đã nói là chỉ ăn cơm trưa, còn phải để thời gian cho cả gia đình Lâm Lung bàn bạc một chút.

Đợi Long Tuyền đi khỏi, mẹ Lâm vừa cầm nồi cơm điện lên thì mặt liền đau khổ: “Chẳng phải con nói nó là ‘thùng nước gạo’, ăn rất nhiều sao? Sao lại ăn có hai bát nhỏ thôi vậy? Làm sao bây giờ, cơm và thức ăn còn thừa nhiều như thế!”

“Làm sao con biết hôm nay anh ấy tự dung ăn ít như vậy...” Lâm Lung lẩm bẩm, gơ tay ấn di động, hơn nữa còn cố ý bật loa ngoài, cau mày nhăn mặt hỏi: “Tuyền Tử, hôm nay anh có ăn no không?”

Long Tuyền chần chừ một lát, sau đó thật thà đáp: “Không. Anh đang mua bánh mìn thâu ở con đường nhỏ bên ngoài nhà em...”

“Hả? Tự mình ăn thêm?! Sao anh không ăn nhiều một chút chứ!” Lâm Lung cười hỏi anh.

“Anh trai bảo anh ăn ít một chút, đừng dọa bố mẹ em.” Long thiếu rất thật thà trả lời.

Bố Lâm bất giác không nhịn được, bật cười thành tiếng “ha ha”.

Long Tuyền ở đầu bên kia điện thoại mặt lập tức đỏ bừng.

Mẹ Lâm không nhịn được cười đánh cho chồng mình một cái, sau đó nói với Long Tuyền: “Cái đó, Long Tuyền à, hay là cháu quay lại đi, ăn xong cơm tối rồi về. Cơm canh thừa nhiều quá, lãng phí rất đáng tiếc...”

Dù gì cũng đã bị nghe hết rồi, Long Tuyền cũng không từ chối, đã rách thì cho rách luôn, liền nhận lời, quay xe lại phía nhà Lâm Lung, trong lòng nghĩ: “Họ mời mình như thế, có phải là coi như đã triệt để chấp nhận mình rồi không?”

Chương 24: Nguyễn là ngọn hải đăng đợi chờ anh

Có lẽ là không cần phải tỏ ra nho nhã khách khí, Long Tuyên cởi bỏ sự cầu nệ, bộc lộ bản sắc đại Hán hào phóng, ăn uống thỏa thích.

Nhưng dù là ăn rất nhanh, uống rất nhiều, anh vẫn giữ được lễ nghĩa trên bàn ăn. Dáng ngồi ngay ngắn, gấp thức ăn không bới loạn, uống rượu không ra tiếng, ngậm cơm không nói chuyện, nhai thức ăn không há miệng, vẫn còn tìm ra khoảng trống để trả lời câu hỏi của bố Lâm, ứng phó với tiếp chuyện của mẹ Lâm, bất luận là nói về âm nhạc, chính trị, hay là việc gia đình thường ngày, Long Tuyên đều có thể đối đáp thuận lợi, không xuất hiện tình cảnh tẻ nhạt.

Vợ chồng Lâm gia đều nhìn thấy hết, âm thầm tính toán, đứa trẻ này gia thế không tồi, lại có gia giáo, đủ cơ trí, có học thức, tuy là có kén chọn nhưng cũng không thể phủ nhận anh còn có tướng mạo, ngoại trừ công việc không vừa ý lắm, thì là một ứng viên làm rể thập toàn thập mỹ rồi.

Mẹ Lâm lôi hết các fan hâm mộ và các đối tượng xem mặt của con gái ở trong đầu ra so sánh một lượt, không thể không tiếc nuối thừa nhận, đúng là không ai có thể so sánh với Long Tuyên! Nếu như bảo tất cả mọi người tụ họp ở đây, anh dù chỉ ngồi ở một góc không nói tiếng nào, thì khí chất và khí thế ấy cũng có thể dẹp tan nghìn quân rồi.

Quay đầu lại nhìn con gái mình, mẹ Lâm vừa liếc đã thấy ánh mắt ngưỡng mộ sáng ngời của Lâm Lung đang nhìn Long Tuyên, bất giác lo lắng, con nha đầu chết tiệt này ngoài miệng thì nói cứng, bảo nhất định phải bắt chồng tương lai cả đời ở bên cạnh mình, người ta còn chưa quỳ xuống cầu hôn, thì đã bắt đầu một lòng ngưỡng mộ rồi.

Hôn nhân, bên nào yêu nhiều hơn, lún vào sâu hơn thì sẽ chịu thiệt thòi, Ngô Tú Mỹ không hy vọng con gái mình rơi vào thế bị động. Ngược lại, nhìn Long Tuyền, bà cảm thấy anh ngoại trừ chuyện nhin miệng ăn ít cơm, từ đầu đến cuối biểu hiện tương đối bình tĩnh, hoặc cũng có thể nói là điềm tĩnh, không biết đó là tính cách, thói quen nghề nghiệp, hay là do không đặc biệt để ý đến Lâm Lung?

Nhưng mà, lễ vật thì đúng là rất quý giá.

Ăn xong cơm tối, mọi người cùng nhau thu dọn bát đĩa, Long Tuyền muốn chủ động đi rửa bát thể hiện một chút thì bị mẹ Lâm đẩy ra khỏi phòng khách, bảo Lâm Lung đưa đi tham quan thư phòng và phòng đàn. Anh cả ngày hôm nay đều bị giữ ở phòng khách, phòng ăn dưới tầng một chịu thăm vấn, còn chưa có cơ hội đi thăm thú xung quanh.

“Có thật là cô không cần giúp không?” Long Tuyền một mặt theo Lâm Lung lên tầng, một mặt dò hỏi.

“Không cần, anh có biết giẻ rửa bát nhà em để ở đâu không? Rửa bát xong thì cất ở đâu? Cũng chẳng có mấy cái bát, anh to lớn như vậy, đứng trong bếp còn chiếm diện tích nữa!” Lâm Lung chẳng thèm quay đầu lại, vẫy vẫy tay: “Nhà em tuy gọi là biệt thự ba tầng, nhưng thực ra với người khác chỉ là ngôi miếu nhỏ ghép chồng lên, chưa đầy một trăm tám mươi mét vuông, không chứa được Phật lớn quá.”

“Không sao anh có thể thò ra thụt vào.” Long Tuyền cười cười, anh cũng biết bố mẹ Lâm Lung có lẽ muốn trong lúc rửa bát trao đổi ý kiến riêng với nhau, nên không đến nỗi không hiểu biết cứ bám lấy, có thể ở riêng với bạn gái nhỏ của mình một chút cũng rất tốt.

“Cẩn thận đầu của anh, kéo va vào!” Lâm Lung bước lên tầng hai, chỉ chỉ chiếc đèn lồng phong cách đơn giản kiểu Trung Quốc treo phía trên.

“Tầng này có ba phòng ngủ, một ban công nhỏ. Không cần tham quan, chúng ta tiếp tục đi lên.”

Long Tuyên cúi người tránh chướng ngại vật trên đầu, sau đó bỗng giơ tay kéo Lâm Lung một cái đến trước ngực mình, cười hỏi: “Sao lại bỏ qua tầng này? Không cho anh xem khuê phòng của em à?”

“Khuê phòng làm sao có thể cho đàn ông tùy tiện tham quan?” Lâm Lung đứng không vững dựa nửa người vào Long Tuyên, lại vội vàng thoát ra, nhỏ giọng trách cứ: “Làm gì thế?! Đừng có động chân động tay, bố mẹ vẫn đang ở dưới...”

“Được rồi.” Long Tuyên nhanh chóng dùng môi chạm nhẹ vào má của Lâm Lung, sau đó lỏng tay ra, lại thấp giọng tuyên bố: “Anh đợi họ đi rồi mới động chân động tay.”

“...” Lâm Lung mặt hơi nóng lên, đi qua đôi phương, bước thẳng lên tầng ba, đẩy cánh cửa cách âm vừa dày vừa nặng ở bên trái ra, giới thiệu: “Tầng ba vốn là phòng ngủ lớn, nhà em sửa thành phòng sách kiêm phòng đàn, ở đây có hai ban công lớn, ở nơi có tầm nhìn rộng chơi đàn, đọc sách mới cảm thấy dễ chịu. Bên phải là nhà vệ sinh, cửa mở ra ngoài, không lẫn với phòng đàn.”

Long Tuyên bước lên sàn nhà bằng gỗ nhìn một vòng, cảm thán: “Đúng là tầm nhìn rất đẹp.”

Đối diện cửa là một tủ sách tám cửa bằng gỗ thật dựa sát vào tường, bàn đọc sách đặt ở chính giữa phòng dựa sát vào tủ sách, hai bên trái phải của gian phòng đều là cửa kéo đẩy bằng kính. Ngoài cửa, mỗi bên là một ban công rộng rãi vòng quanh tường kính sát đất, ban công bên phải bày ghế mây, bàn trà bằng gốc cây, đồ uống trà, không trồng nhiều hoa cỏ, nhưng ngồi ở đó có thể trực tiếp quan sát cỏ cây, suối nước, núi đá trong tiểu khu.

Hai người đi đến ban công bên trái, Long Tuyên sờ vào cây đàn dương cầm màu đen đặt ở đó, hỏi: “Môi trường xung quanh rất tốt, chỉ là hơi ít cửa sổ. Đây là đàn của em hả?”

“Chẳng có cách nào khác cả, muốn có tầm nhìn tốt, lại phải để ý đến hiệu quả cách âm, cho nên phải bịt kín ban công lại, may mà các tầng ở đây không thấp, hai bên trái phải đều mở cửa sổ cũng không ảnh hưởng đến hiệu quả thông gió.” Lâm Lung nhún vai cười, sau đó lại giải thích: “Đây là đàn của mẹ em, khi Quyển Mao vào đại học có được món quà tốt hơn, nên bán rẻ cây đàn cũ cho nhà em, khi mẹ em còn trẻ rất muốn học dương cầm nhưng lại không có thời gian, bây giờ về hưu rảnh rỗi thì chơi cho vui.”

“Nhưng em cũng biết đàn mà?” Long Tuyên nhớ khi cô viết bản phác thảo *Baby đừng khóc* chính là dùng dương cầm đệm đàn cho mình nghe.

“À, em chỉ là tùy tiện chơi chơi thôi, hơn nữa em chơi đàn organ nhiều hơn.” Lâm Lung hơi ngại ngùng vờ vờ vạt áo. “Trước đây khi em cùng với Quyển Mao lập ban nhạc, em có học chút kiến thức cơ bản, anh ấy yêu cầu mỗi người bọn em đều phải thành thạo loại nhạc cụ mà bạn khác trong đội chơi, phải hiểu nhau thì mới có thể phối hợp tốt được.”

“Từ một cái suy ra những cái cùng loại? Anh phát hiện bọn em chơi nhạc cụ hình như đều là đa năng.” Long Tuyên kéo Lâm Lung trở vào trong phòng, chỉ vào chiếc đàn organ đặt cạnh bức tường sát cửa hỏi: “Vẫn chưa nghe em đàn cái này, biểu diễn cho anh xem một chút nhé?”

“Không cần đâu, đã nói là chỉ tùy tiện chơi thôi mà”, Lâm Lung lắc đầu nguầy nguậy. “Có thể từ một cái suy ra những cái khác thì cũng chỉ là đối với nhạc cụ dây thôi, em chơi đàn phím nên hay bị bọn Quyển Mao phê phán.”

Long Tuyền tiếp tục yêu cầu: “Có can hệ gì đâu, anh không phải người chơi nhạc chuyên nghiệp, hay dở cũng chẳng nghe ra, sẽ không cười em đâu, em đàn nhé?!”

“Nghe không ra hay dở thì còn nghe làm cái gì chứ?” Lâm Lung trợn mắt nhìn anh.

Cảm thấy như vác đá va trúng chân mình, Long Tuyền không nói gì nhìn trời, sau đó nháy mắt liền nghĩ ra một cách dụ dỗ Lâm Lung: “Nếu không, em đàn anh hát?”

“Gi? Anh hát? Được thôi!” Hai mắt Lâm Lung sáng lên, không nghĩ ngợi gì nhận lời ngay, khi Long Tuyền ở Nộ Giang, Vân Nam có hát bài *Quê cũ tình nồng*, giọng hát trầm dày mà làn hơi dài, hay đến mức làm cô đến giờ vẫn còn nhớ như in, nhưng sau này dù cô có uy hiếp, dụ dỗ thế nào anh đều không chịu hát nữa, cô luôn cảm thấy hơi tiếc nuối, hôm nay chính là cơ hội khó gặp!

Nhìn Lâm Lung hào hứng cảm điện nguồn, khởi động tay, ấn phím thử âm, ý cười trong mắt Long Tuyền càng nồng, việc ca hát này, không phải là anh không đồng ý, mà là phải nắm được khẩu vị, trong lúc thích hợp lấy ra làm điều kiện thỏa hiệp để chiếm lấy phần lợi!

“Anh muốn hát bài gì? Phải tìm bài nào em có thể đàn được, mà anh cũng biết hát.” Lâm Lung ngồi ngay ngắn trên ghế, sau đó ngẩng đầu lên hỏi, rồi không đợi Long Tuyền trả lời đột nhiên hai mắt sáng lên, nhanh chóng điều chỉnh ra một loại nhạc đệm bằng giàn trống của đàn organ YAMAHA, chọn một âm trầm dày, đàn lên khúc dạo nhạc của ca khúc, đặc ý nói: “Chính là bài này, anh nhất định có thể hát!”

Khi Lâm Lung đàn đến ô nhịp thứ ba của khúc nhạc dạo, Long Tuyền lập tức nghe ra đây là bài *Một lòng báo quốc*, là một bản nhạc đầy nhiệt huyết

rất quen thuộc. Một bài hát mà anh tương đối thích, vì lời của bài hát này, chính là anh, hoặc nói cách khác là viết theo đúng tâm tình chân thực của người lính các anh.

Cùng với điệu nhạc trầm thấp Lâm Lung đang đệm, Long Tuyền cất giọng hát hơi khàn khàn. Mắt anh hơi đỏ, đối với người khác đây chỉ là lời ca, nhưng đối với Long Tuyền mà nói, đây chính là hiện thực.

Đợi sau khi tâm tình bình tĩnh lại, Long Tuyền cúi đầu nhìn người con gái mình yêu, hơi hực hơi hỏi: “Em có bằng lòng ở bên anh không?”

“Hả?” Lâm Lung có chút không hiểu.

Long Tuyền lặp lại câu hỏi: “Em có bằng lòng luôn ở bên anh không? Không sợ mạo hiểm, chịu đựng cô đơn, lạnh lẽo?”

Nhìn ánh mắt thâm tình của Long Tuyền, Lâm Lung không biết tại sao đột nhiên có dòng lệ ẩm tràn lên khóe mắt, sau đó cứng rắn trả lời: “Em đồng ý. Em đồng ý ở bên anh, làm việc anh muốn làm.”

Lâm Lung lúc đó, thậm chí còn không ý thức được đối thoại của họ giống như lời thề trong lễ kết hôn, cô chỉ là muốn dùng câu trả lời kiên định của mình để xóa đi sự đau thương và do dự trong mắt anh.

Anh đau thương là vì sự hy sinh của đồng đội, là vì sự không hiểu của người thường; anh do dự là sợ người con gái mình yêu không đồng ý kể vai sát cánh cùng anh, sợ bố mẹ cô không đồng ý hôn sự này.

Còn Lâm Lung không cần suy nghĩ đã trả lời anh như vậy, điều đó giống như đã cho Long Tuyền một viên thuốc an thần. Anh biết rằng, với một người độc lập, kiên định rất có chủ kiến giống như Lâm Lung, chỉ cần bản

thân đồng ý, thì sự phản đối của bố mẹ cũng không phải là sự uy hiếp đáng kể gì.

Điều anh không biết là, ca khúc cũ này, người chơi đàn lòng đầy nhiệt huyết, người hát khăng khai mãnh liệt, còn người nghe lại không kìm được xúc động.

Hiệu quả cách âm của phòng đàn này quả thực rất tốt, nhưng họ lại không đóng cánh cửa cách âm, bố mẹ Lâm gia nghe thấy tiếng hát thấp thoáng liền hiếu kỳ bước lên tầng, muốn lại gần xem cho rõ hơn.

Vì thế, họ không chỉ nghe thấy hết tiếng đàn, tiếng hát của hai người, thậm chí đến cả câu hỏi cuối cùng của Long Tuyên hình như cũng lọt vào tai hai ông bà già đứng ngoài cửa, không sót một từ nào.

Họ nhìn nhau một cái, sau đó khi tiếng đàn của Lâm Lung, tiếng hát của Long Tuyên lại vang lên lần nữa liền nhẹ nhàng đi xuống tầng, lui về phòng ngủ.

“Con cái đúng là món nợ của bố mẹ, đúng là cả đời vẫn phải lo lắng cho nó!” Mẹ Lâm ngồi lên giường, bắt lực thở dài, chỉ hận rèn sắt không thành thép, nhắc mãi: “Tôi vẫn nghĩ đợi khi hai đứa kết hôn rồi, thì khuyên Long Tuyên chuyển về địa phương, ông xem khuê nữ nhà ông, đừng nói là khuyên, mà còn tỏ vẻ rất ủng hộ nữa.”

“Khuyên liệu có tác dụng không?” Lâm Thanh Sơn lắc đầu. “Tiếng hát của nó bà cũng nghe rồi đấy, phải có sự trải nghiệm thiết thân như thế nào, có trái tim kiên định như thế nào mới có thể hát ra cái cảm giác trong lệ âm tràn đầy nhiệt huyết? Bà đổi một vị trí khác để nghĩ đi, đây là một đứa trẻ tốt, có nhân phẩm, khuê nữ của chúng ta không nhìn nhầm người.”

Là một nhà diễn tấu, hơn nửa đời người chìm đắm trong âm nhạc, cho dù không nổi tiếng, thì tai nghe của Lâm Thanh Sơn cũng đủ độc. Ông có thể nghe ra Long Tuyền mượn bài hát để truyền đi lời trái tim mình, có thể nghe được tâm tình thật nhất, ông hiểu “Một lòng báo quốc” loại lý tưởng nhiệt huyết này đối với người thanh niên này, không phải là một câu thành ngữ, mà là lời cam kết cả đời hành động.

Mẹ Lâm mặt đầy vẻ mâu thuẫn: “Vậy thì, cứ thế đồng ý gả Lâm Lung cho nó?” Hiểu là một chuyện, nhưng muốn bà cam tâm thì lại là chuyện khác!

“Gặp bố mẹ, anh em nó rồi hãy nói.” Bố Lâm cũng thở dài một cái, ông cũng không cam tâm, nhưng con gái lớn không giữ được mà!

Gần mười giờ, Long thiếu cô ý không nhìn thấy ánh mắt nhắc nhở của Lâm Lung dành cho anh, quán quýt mãi không chịu cáo từ ra về, âm mưu đạt được nguyện vọng ngủ cùng một nhà với cô gái mình yêu. Theo quan sát, Long Tuyền biết rằng ở tầng một của Lâm gia có phòng cho bảo mẫu để không, ở tầng hai vẫn còn thừa một gian phòng khách, chính là ở cạnh phòng Lâm Lung.

Anh bất giác tính toán, đến chơi quá muộn không tiện về nhà, chủ nhân quá nửa là phải giữ khách, như thế cho dù không thể cùng phòng, ở cùng dưới một mái nhà cũng được chứ nhỉ?

Không ngờ là, Lâm Lung sau mấy lần ra hiệu ngầm không có hiệu quả, liền hỏi thẳng: “Muộn thế này rồi, anh phải về nhà rồi nhỉ? Sáng sớm mai còn phải đi cùng với em vào bệnh viện thăm Trần Hy nữa.”

Long Tuyền hơi chân chừ, không lập tức đáp lời, anh muốn nghe xem bố mẹ Lâm gia có giữ khách không, kết quả Ngô Tú Mỹ vừa mở miệng đã giới

cho anh một gáo nước lạnh thấu tim: “Đúng là rất muộn rồi, vậy chúng ta cũng không giữ cháu nữa, Lung Lung, con tiễn Long Tuyền nhé!”

“Vậy thì, bác trai bác gái, cháu xin phép cáo từ, sáng mai cháu lại đến đón Lâm Lung.” Long Tuyền khách khí đứng dậy, sau đó âm thầm ra hiệu rằng mình tối muộn rồi phải từ Tân Tân trở về Thành Đô, sáng sớm mai lại phải đến đón người, rất vất vả, rất phiền phức!

Bố mẹ Lâm gia trong lòng rất rõ nhưng ngoài miệng lại vẫn hòa nhã thân thiết tiễn Long Tuyền ra cửa. Lần đầu tiên đến nhà đã muộn ở lại? Nằm mơ đi, khuê nữ nhà chúng ta không dâng lên dễ dàng như thế!

Long Tuyền bắt lực xuống nhà, sau đó nhìn thấy Lâm Lung đi bên cạnh tiễn khách khuôn mặt như muốn cười, chán nản hỏi: “Nhìn anh bị đưa ra khỏi nhà, em rất vui hả?”

“Rõ ràng là việc không thực tế sao còn ôm hy vọng chứ? Bố mẹ em giữ thể diện cho anh là tốt lắm rồi!” Lâm Lung cười nói. “Một sĩ quan mỗi năm chỉ có hai mươi ngày phép về nhà, em càng ngày càng cảm thấy làm vợ anh thật thiệt thòi, nếu không chết khô thì là chết lực, phải không?”

“Cái đầu nhỏ của em lại nghĩ linh ta linh tinh gì thế...” Long Tuyền cau cau mày, đi thẳng về phía bãi đỗ xe, nhưng sau khi động não một chút lại đổi sang một nụ cười ranh mãnh, “Em hỏi hận à? Có phải sợ khuê phòng cô tịch?”

“Không hỏi hận, cũng không sợ!” Lâm Lung đáp rất dứt khoát. Anh có cái bắt lực của anh, nhưng cô cũng có kế hoạch của mình. “Núi không đến tìm ta, lại không cho ta đi tìm núi sao?”

“Ồ! *Hoa kính bất tăng duyên khách tảo, bồng môn kim thủy vị quân khai*^[1].” Long Tuyền ngâm một câu thơ đón khách, ngữ khí du dương, dư âm

kéo dài. “Ngọn núi nhỏ của bọn anh hai năm gần đây chưa từng đón tiếp gia đình quân nhân.”

[1] Đây là hai câu thơ trong bài Khách chí của Đỗ Phủ: Chưa vì khách quét lối hoa/ Cửa bồng nay mới mở ra vì người. (Trần Trọng San dịch thơ.)

Hoa kính? Bồng môn? Cái kỳ quái gì thế này? Bỗng nhiên, Lâm Lung nghe hiểu ra ý nghĩa bên trong câu nói của Long Tuyền, không nhìn được véo anh một cái. Thật đúng là, không sợ lưu manh, mà sợ lưu manh có văn hóa! Sau khi cười nói âm ỉ, sắc mặt cô nghiêm túc nói: “Không đùa nữa, nghiêm túc một chút! Chỗ anh ngoài việc không để người nhà đến sống cùng, thì ngay cả việc thăm viếng gần ngày cũng không được sao?”

Long Tuyền gật đầu: “Sĩ quan từ cấp bậc nhất định trở lên, có thể cho phép gia đình đến thăm, nhưng thời gian ngắn, hơn nữa chỉ có thể hoạt động trong khu vực tiểu khu giới hạn, ăn cơm cũng có người đưa đến cửa, cảm giác đó không dễ chịu chút nào, cũng chẳng người nào muốn đến nữa.”

Nghiêm vậy sao? Lâm Lung mím môi tiếp tục thăm dò: “Thế người khác làm sao giải quyết các vấn đề cá nhân và gia đình.”

“Còn có thể giải quyết như thế nào nữa? Mỗi năm về một lần. Thanh niên quá nửa chưa kết hôn, thì cứ một mình thôi. Cũng có người gia đình níu kéo không chịu được bỏ.” Long Tuyền bất lực nói. “Hoặc là sắp xếp gia đình ở tại Côn Minh, một, hai tháng rảnh rỗi về thăm một lần. Cấp bậc cao thì vài năm có thể đổi nơi làm việc, nhẵn nhụi rồi cũng qua.”

“À, hiểu rồi.” Lâm Lung gật đầu.

“Cho nên em phải suy nghĩ kỹ.” Long Tuyền vuốt sợi tóc của cô, ngữ khí hơi trầm xuống: “Cho dù sau này anh có thuyên chuyển công việc, thì vẫn

là quân nhân, cấp bậc đãi ngộ có thể tăng cao, nhưng sinh hoạt thực tế sẽ không quá khác biệt.”

“Em biết rồi.” Lâm Lung sau khi thở dài lại cao giọng nói: “Quá trầm trọng, đòi chủ đề.”

“Đòi chủ đề gì? Phong hoa tuyết nguyệt hả?” Long Tuyền hơi bất lực cười hỏi. Nói đến các vấn đề thực tế tất nhiên là trầm trọng, cho nên mới có không ít cặp tình nhân khi yêu thường thắm thiết ngọt ngào, cho đến khi nói đến chuyện kết hôn và các vấn đề thực tế cụ thể mới thấy sự khác biệt, mâu thuẫn, thậm chí là dứt khoát chia tay.

“Phong hoa tuyết nguyệt không thể giải quyết được vấn đề thực tế, nói cũng không có tác dụng.” Lâm Lung khinh bỉ liếc anh một cái, sau đó dùng một ngữ khí rất sinh động giải thích: “Chính vì vấn đề hiện thực của anh thật trầm trọng phiền phức, nên đừng hy vọng bố mẹ em sẽ vui vẻ đồng ý hôn sự của hai chúng ta, phải nghĩ cách dùng tình dùng lý để cảm hóa họ!”

“Ồ? Thế em có kế hoạch gì không?” Long Tuyền khiêm tốn xin chỉ giáo.

Bình pháp có câu: Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Người nhà Long thiếu anh tự mình đã giải quyết xong, người hiểu rõ sở thích của bố mẹ Lâm Lung đương nhiên là khuê nữ của họ, do con gái ruột chỉ điếm “đánh hạ” bố mẹ thì sẽ tương đối phù hợp.

Lâm Lung suy nghĩ một lát, sau đó đề nghị: “Ngày mai anh cầm cây sáo đến, em lấy đàn tỳ bà, chúng ta dành thời gian cùng luyện một khúc nhạc, đợi đến ngày kia bố mẹ anh đến thăm nhà em chơi cho mọi người nghe.”

Long Tuyền hơi chần chừ, cùng nhau diễn tấu nhạc, cái này có tác dụng không? Giống như trò trẻ con vậy.

“Có được không? Để mọi người thấy chúng ta diễn tấu hòa hợp như thế nào, loan phượng hợp tiếng nha!” Lâm Lung cau mày nhìn tay, lại quyết tâm nói: “Dù sao chắc chắn có tác dụng với bố em, âm nhạc xúc động so với lời nói càng có sức thuyết phục ông hơn.”

Nghe thấy lời bảo đảm của Lâm Lung, Long Tuyên cảm thấy đầu mình càng to, Lâm Thanh Sơn đại thúc chính là người chơi nhạc chuyên nghiệp, mình còn đi múa rìu qua mắt thợ? Biết đâu nghe ra một đồng sơ suất của mình trong lúc diễn tấu, chẳng phải chữa lợn lành thành lợn què sao?!

Đối với nghi ngờ của Long Tuyên, Lâm Lung lại không hề để tâm, lắc đầu, cười nói: “Từ nhỏ bố em đã nói với em, âm nhạc để biểu đạt tình cảm, kỹ thuật diễn tấu điêu luyện chỉ để biểu đạt tình cảm tốt hơn, ở một nghĩa nào đó thì có thể hiểu là, tình cảm thực sự còn quan trọng hơn kỹ thuật. Người có tình cảm sâu sắc chỉ cần luyện được những kỹ năng cơ bản là có thể biểu đạt được đến cái hồn của nó, ngược lại, một trái tim không có tình cảm, thì dù có giỏi như thế nào cũng không thể giác ngộ chân lý của âm nhạc.”

“Hơi phức tạp, để anh tiêu hóa đã.” Long Tuyên dừng lại một chút, lại cười nói: “Như vậy, có thể hiểu là, em cảm thấy anh thối sáo hoặc là hát cũng rất hay phải không? Kỹ thuật hơi kém, nhưng ít nhất tình cảm là thật.”

“Cũng không coi là quá tệ.” Lâm Lung cười cổ vũ. “Trong số những người nghiệp dư không bán sù, thì anh vẫn được coi là không tồi.”

“Trước từ ‘không tồi’ có thể không cần thêm định ngữ không?” Long Tuyên bắt lặc bày ra bộ dạng đau khổ. “Lại còn là định ngữ tam trùng nữa, là khen anh hay là tổn thương anh chứ?”

“Anh giải phóng quân, làm người phải thành thật mà!” Lâm Lung cười hề hề, sau đó bàn bạc chọn bài với Long Tuyên, và hẹn thời gian gặp mặt.

Hôm sau, sau khi đến Bệnh viện Hoa Tây thăm Trần Hy, cả hai quay về cái tổ nhỏ của Lâm Lung. Lập tức lấy bản nhạc cô thức cả đêm hôm qua phối ra, sau khi Long Tuyền đã thuộc nhạc, hai người bắt đầu khổ luyện hợp tấu.

Trong lòng anh nghĩ phải tìm cách khác để thuyết phục người nhà Lâm Lung, nhưng cũng không ngừng luyện tập hợp tấu. Thực ra cách nghĩ thể hiện bằng hòa tấu cũng không sai, chỉ là không đủ xuất sắc, không thể thể hiện ra sở trường của anh.

Nói ra thì mình có sở trường gì có thể thể hiện đây?

Long Tuyền suy nghĩ mãi, thậm chí hận không thể lấy hết ngón tay ra đếm. Kiểm soát tự động hóa? Chương trình phần cứng? Ngoại ngữ? Chỉ huy tác chiến? Chạy bộ vượt chướng ngại vật? Sinh tồn trong rừng rậm? Đánh bắt vật lộn? Chặt gạch một tay?

Thật là... Sở trường có vẻ rất nhiều, nhưng chẳng có cái gì có thể dùng được ở nhà bạn gái cả. Đường đường là một sĩ quan chỉ huy tác chiến còn chẳng bằng một anh đầu bếp, ít nhất người ta còn biết nấu ăn!

Cho đến đêm về nhà, Long Tuyền vẫn còn đang tính toán ngày mai phải biểu hiện như thế nào, lúc đi qua quảng trường của tiểu khu, nhìn thấy các cụ ông cụ bà đánh thái cực quyền trong tiếng nhạc đệm của đàn tranh, trong đầu anh đột nhiên lóe lên một ý tưởng, hai mắt sáng ngời, mình có thể múa kiếm mà! Sở trường này cùng với khúc nhạc đã chọn rất phù hợp!

Sau khi nghĩ ra được điều này, Long thiếu không thông báo cho Lâm Lung, anh cảm thấy có thể giấu phương án với cả bạn chiến đấu thì mới có hiệu quả bất ngờ, vì thế, chỉ bàn bạc với anh trai mình, sau đó mới bình tĩnh

đi ngủ, âm thầm chờ đợi, hy vọng cuộc gặp ngày mai của hai gia đình sẽ tiến triển thuận lợi.

Cái gọi là gặp mặt phụ huynh hai gia đình nghe thì có vẻ rất nghiêm túc, nhưng thực ra cũng không có gì to tát, chính là chàng trai mang lễ vật chính thức đến gặp mặt nhà gái để bày tỏ thành ý, tiện thể bàn bạc các việc liên quan đến hôn sự.

Cũng không nhất định phải đi đến kết quả, đối với không ít phụ huynh, mục đích chính của việc gặp mặt này chỉ là tiếp xúc một chút với gia đình thông gia tương lai mà con cái mình đã lựa chọn, phán đoán tốt xấu, xem là thừa thế truy kích hay là lùi một bước trốn tránh. Nếu thuộc loại mục đích trước, thì phải bày tỏ thiện ý của mình để đối phương biết được rằng nhà mình rất dễ chung sống, con cái ông bà sau này không lo bị thiệt thòi.

Cứ như thế, toàn bộ thời gian buổi sáng của hai nhà Lâm Long trôi qua trong không khí nhiệt liệt, ông tốt, tôi tốt, mọi người đều tốt. Sau bữa cơm trưa, từ nhà hàng trở về nhà Lâm Lung, cả đoàn người ngồi trên ban công tầng ba tiếp tục uống trà, phơi nắng, nói chuyện.

Trong không khí vui vẻ đó, Lâm Lung tươi cười đề nghị: “Long Tuyền và con có chuẩn bị một tiết mục nhỏ, mọi người có muốn xem không ạ?”

Lâm Lung dùng câu hỏi nghi vấn, nhưng cũng không có ai thật sự có thể nói một câu làm mất hứng là: “Không muốn xem.”

Thế là, trong ánh mắt chờ đợi của phụ huynh hai bên cùng anh trai chị dâu, Long Tuyền đón lấy cây sáo tối hôm trước gửi ở nhà Lâm Lung, sau khi đối phương đã ôm cây đàn tỳ bà ngồi ngay ngắn dưới cửa sổ ban công, Long Tuyền trấn tĩnh đứng bên cạnh cô.

Chuyển cần gảy dây, tiếng tỳ bà trong veo như tiếng suối phút chốc vang lên, liền theo đó là tiếng sáo uyển chuyển hòa quyện vào nhau, khúc dạo đầu đẹp đẽ dường như xuyên qua mây xanh, chưa thành làn điệu đã tràn đầy tình cảm.

Liên sau đó, làn điệu chuyển vào phần chính, cả khúc nhạc chuyển thành âm vang mãnh liệt, hào hùng đầy tràn.

“Ồ! Ca khúc chủ đề *Đao kiếm như mộng* trong phim *Ỗ Thiên Đồ Long ký*, thằng nhóc này đúng là chọn bài không tệ.” Lưu Điền ngẩng đầu lên nhìn em trai mình một cái, trong mắt ẩn hiện ý cười, sau đó hơi cúi người nói nhỏ như vậ vào tai bố mẹ.

Lấy nhạc gửi tình cái gì gì đó thì Lưu Điền không hiểu được, nhưng anh biết rõ lời bài hát này rất hay, trong sự phóng khoáng có sự mát mát, trong cái hào hùng lại bộc lộ sự mờ mịt, có tình ngộ có thở than, có cảm khái cũng chứa đựng khát khao...

Tóm lại là, lời bài hát này rất phù hợp với tình hình hiện tại của Long Tuyền, chàng hiệp sĩ hào tình vạn trượng muốn tìm một người có thể bên nhau đến bạc đầu, lại bị ông trời trêu đùa, cảm thấy nhân sinh đều là sự trống rỗng, nhưng vẫn cứ mang khao khát có người có thể cùng sống chết với mình. Dùng bài hát này làm viên gạch gõ cửa để cầu lấy được Lâm Lung cũng được coi là một bản nhạc rất đáng tin cậy.

Quả nhiên, là người giỏi quan sát lời nói sắc mặt, Lưu Điền đã nhìn thấy Lâm Thanh Sơn đang vừa chăm chú nghe nhạc, trên mặt vừa biểu lộ vẻ hài lòng.

Khi khúc nhạc kết thúc, hai người nhận được không ít lời tán dương tích cực của trưởng bối.

Lâm Lung rất vui, Long Tuyên kín đáo đưa mắt cho anh trai, lấy nhạc gửi tình, thôi rất hay? Những lời khen này rõ ràng là chưa đủ.

Lưu Điền vội vàng tìm cơ hội cười hỏi: “Em gái Lâm Lung, anh muốn thỉnh giáo một vấn đề. Khúc nhạc *Đao kiếm như mộng* này nếu không có tiếng sáo, chỉ dựa vào đàn tỳ bà có thể làm thành một khúc nhạc hoàn chỉnh được không?”

“Được chứ ạ! Trước đây bố em chơi tỳ bà em chơi đàn tranh hai người cũng từng hợp tấu qua, cũng rất hay ạ!” Lâm Lung cười đáp, việc này cô đã nói qua với Long Tuyên, cô chọn khúc nhạc này cũng bởi vì bố cô vốn rất thích nó.

“Ồ! Thật vậy sao?!” Lưu Điền nghe xong liền quay người sang nhìn Lâm Thanh Sơn bằng ánh mắt sùng bái xen lẫn kỳ vọng khẩn cầu nói: “Bác ơi, bác có thể cho chúng cháu mở rộng tầm mắt được không ạ? Hai bố con bác cùng hợp tấu, để cho kẻ nghiệp dư Long Tuyên đứng sang một bên, không được xen vào làm mất hứng.”

Lâm Thanh Sơn cười ha hả, không rõ có đồng ý hay không mà chỉ nói: “Long Tuyên thổi sáo cũng rất hay, có trầm có bổng, tình cảm chân thành, có sức hấp dẫn nhất định, không thể coi là làm mất hứng.”

“Áy, nghe nó thổi sáo còn không bằng xem nó múa kiếm, Long Tuyên trước đây cũng đã từng đạt huy chương vàng giải đấu cấp tỉnh, cái này mới được gọi là sở trường của nó.” Lưu Điền đề nghị như vậy, còn trên thực tế, giải thưởng của Long Tuyên căn bản không phải là kiếm mà là quyền, nhưng lúc này nói như vậy cũng chẳng có ai đi truy vấn, nói dối một chút cũng không sao.

“Anh đã từng được giải à?” Lâm Lung giật mình kinh ngạc, dù chỉ là giải cấp tỉnh thì cũng giỏi lắm rồi? Sau đó cô lại hưng phấn kéo tay áo bố mình:

“Con muốn xem ‘kiếm múa’! Bố, mình cùng hợp tấu cho vui nhé?”

Cô gái, là “múa kiếm” không phải “kiếm múa”! Long Tuyền có chút cảm thấy thất vọng không nói lên lời, một cái là võ thuật một cái là vũ đạo, là hai việc hoàn toàn khác nhau, sao có thể nói lẫn lộn được?

So với tiết mục được đôi tình nhân nhỏ sắp xếp khổ luyện thì bố Lâm vẫn thích đề nghị kiểu bất ngờ này của Lưu Điền hơn, nên vui vẻ gật đầu.

“Chỗ này có phải là không đủ rộng không?” Mẹ Long nhìn xung quanh ban công cảm thấy không gian hơi chật, nếu ngồi nói chuyện thì không sao, nhưng muốn múa kiếm chắc là khó hoạt động chân tay.

“Đôi địa điểm, đến hoa viên bên sông Dương Liễu đi”, bà Lâm cũng tán đồng gật đầu. “Bên đó yên tĩnh, rộng rãi, phong cảnh cũng đẹp, ông nhà tôi vẫn thường đến đó chơi tỳ bà.”

Sau một lúc, cả đoàn người đã đến đình nghỉ mát của hoa viên sau tiểu khu, bố mẹ hai bên đứng bên đình nhìn dòng nước chảy, cách bờ nhìn ra núi Mực Mã, phong cảnh như vẽ, tinh thần thoải mái.

Cùng lúc đẩy hai anh em bê cây đàn tranh của Lâm Lung đặt lên giá để đàn, sau đó cô ngồi lên ghế đá của đình nghỉ mát, bắt đầu chỉnh âm. Lâm Thanh Sơn lại tỏ ra hứng thú xem Long Tuyền khởi động chân tay, ép chân, nhún nhảy, múa chiêu kiếm, bộ dạng tràn đầy tinh lực.

“Con trai ông học võ được mấy năm rồi?” Lâm Thanh Sơn hiếu kỳ hỏi.

Long Chính Hoa lại cảm khái đáp: “Khoảng mười bảy, mười tám năm rồi, học thực sự thì cũng phải tầm năm, sáu năm, sau đó nó vào trường quân sự, dù bận rộn cũng không bỏ bê việc luyện công.”

“Có phải học Vịnh Xuân quyền không?” Bà Lâm hình như nhớ ra điều gì cười cười nói: “Bây giờ con gái nhà chúng tôi ngày nào cũng hơn hờ theo nó đi luyện quyền, rèn luyện thân thể, rất tốt.”

Long Chính Hoa gật đầu, lại bổ sung thêm: “Cũng không chỉ để rèn luyện thân thể, với công việc hiện tại của Long Tuyền thì công phu càng tốt càng có thể đảm bảo được sự an toàn của bản thân.”

Bỗng nhiên nghe thấy bố mình nói như vậy, Lưu Điền chỉ hận không thể lập tức lấy tay bịt mồm ông lại, đây chẳng phải là tỏ rõ cho người ta biết công việc của em mình rất nguy hiểm sao! Thật không hổ cả đời làm thầy giáo, đúng là quá thật thà!

Vợ Lưu Điền đúng là người tinh ý, vội vàng xen vào, hỏi xem lúc nào có thể bắt đầu chính thức diễn tấu, cô đã không thể chờ đợi được thương thức nữa rồi.

Lâm Thanh Sơn bị chuyển sang chủ đề khác cũng không tiếp tục thăm dò công việc của Long Tuyền, chỉ tỏ ý Lâm Lung đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể bắt đầu.

Phút chốc, tiếng tỳ bà và đàn tranh cùng hợp tấu bài *Đao kiếm như mộng* giữa khung cảnh non xanh nước biếc vang lên, phiên bản này không có tiếng sáo uyển chuyển, dường như mất đi một chút nhu tình, nhưng lại càng tăng thêm khí thế khoáng đạt, tiếng đàn tỳ bà của bố Lâm so với Lâm Lung càng quả cảm, cương quyết, vô hình trung lại tăng thêm cảm giác hào khí xung thiên.

Còn Long Tuyền đứng ở một góc, khi khúc nhạc dạo đầu kết thúc, Lâm Lung bắt đầu cất cao giọng hát: “*Kiếm của ta đi đâu về đâu; yêu và hận tình khó phân định. Một đao chém giữa trời xanh...*”, thì bất thành lình xoay người bước ra, lấy sáo làm kiếm, tùy ý múa, kiếm chuyển động cùng với

người. Ánh mắt của anh dừng trên khuôn mặt của Lâm Lung, nhu tình như nước, lại có thêm một chút bi ai.

Đàn và kiếm, một nhu một cương, tao nhã cùng với cường tráng, hòa hợp gắn bó đã thể hiện hết cái nhu tình của hiệp sĩ, vừa gan dạ lại vừa dịu dàng.

Sau đó, khi tiếng đàn, lời ca, múa kiếm chợt dừng lại, trong mùi hương hoa hải đường man mác do cơn gió nhẹ đưa đến, Long Tuyền đứng sừng sững yên tĩnh, Lâm Lung ngẩng đầu ngược nhìn, bốn mắt nhìn nhau, ngưng đọng không lời.

Ai đã cùng ta sinh tử một đời?

Cả hai người bọn họ dường như chìm trong lời ca của câu cuối cùng không thể tự thoát ra, ánh mắt trầm ngâm như đang hỏi đối phương: Dù khi khỏe mạnh hay khi đau yếu, khi nghèo khổ cũng như khi giàu có, khi vui vẻ cũng như lúc buồn rầu, em/anh có thể vẫn ở bên cạnh anh/em hay không, đồng cam cộng khổ, trọn đời trọn kiếp, không rời xa không từ bỏ.

Lâm Thanh Sơn và Ngô Tú Mỹ nhìn nhau một cái, bất giác trong lòng thầm than thở, một bài hát thịnh hành lại có thể được chúng biểu diễn làm rung động đến tận tâm can như vậy, mỗi câu hát mỗi hành động dường như đều gửi gắm rất nhiều tình cảm, làm bố mẹ còn có thể nói được gì nữa?

Chỉ có thể chúc phúc mà thôi!

Đừng nói là bố mẹ cảm thấy chấn động, đến cả “đồng mưu” Lưu Điền cũng xem đến mặt mũi đờ đẫn, anh biết là Long Tuyền mượn múa kiếm để thể hiện bản thân, lại không thể ngờ được em mình có thể kéo cả Lâm Lung và Lâm Thanh Sơn trợ lực cho mình, biểu diễn rung động lòng người đến như vậy.

Rõ ràng là cùng nhau đi học võ thuật, hơn nữa đều là gen của bố mẹ mà ra, sao Long Tuyền lại có thể anh tuấn oai hùng, quân tử như ngọc, thế kiếm như cầu vồng, còn bản thân mình sao lại thành một kẻ bụng to, một đại thúc trung niên phát phì chứ?

“Áy, đúng là không ngờ hai đứa nó lại hiểu nhau đến như vậy, rõ ràng là một đôi trời sinh mà.” Nhìn thấy con trai mình phát huy một cách phi thường như vậy, mẹ Long mặt mũi tươi cười, thuận đà tiến lên trực tiếp gọi Ngô Tú Mỹ là “thông gia”, sau đó lại vỗ vỗ ngực đảm bảo: “Con gái nhà bà gả vào nhà tôi thì cũng sẽ là con gái của tôi! Tuyệt đối chúng tôi không đổi xử tệ với nó.”

Ngô Tú Mỹ thờ dài nói: “Ừm, tôi biết gia đình nhà bà rất tốt, nhưng mà công việc của Long Tuyền...”

“Công việc của nó rất bận đúng là một vấn đề, tôi đã nói với nó rất nhiều lần rồi, nhưng đứa con này rất cứng đầu, nhất định không chịu chuyển ngành. Nhưng ông bà yên tâm, con trai thì tôi vẫn còn đứa lớn, những việc như hầu hạ bố mẹ chồng không cần con dâu nhỏ phải lo lắng.” Mẹ Long vỗ vỗ cánh tay bà Lâm an ủi: “Nếu như sau này gia đình nhỏ của nó thiếu người, muốn làm việc gì, thì cho dù chồng nó không ở bên cạnh, nhưng anh trai chị dâu tuyệt đối lúc nào gọi cũng sẽ đến ngay.”

Nói xong, bà nhìn con trai lớn của mình một cái, Lưu Điền ngồi bên cạnh vội vàng tiếp lời thể hiện lòng thành, tận lực dẹp bỏ lo lắng của bố mẹ Lâm gia.

Bà Lâm âm thầm gật đầu, sau đó lại nói tiếp: “Nếu đã nói đến chuyện hôn sự, thì có một số lời khó nghe tôi vẫn phải nói ra, công việc của Long Tuyền bận rộn chỉ là một vấn đề, thực ra tôi vẫn còn có lo lắng khác. Lâm Lung, con cũng lại đây nghe đi.”

Thấy mẹ gọi đôi tình nhân nhỏ đang trốn ở một bên nghiên cứu nhạc khúc, kiếm thuật vội vã tiến lên trước, làm bộ khiêm tốn lắng nghe.

Thực ra, thính giả thực sự mà bà Lâm muốn nghe chủ yếu là Long Tuyền, vì khi bà vừa mở lời câu đầu tiên chính là nói: “Nghề nghiệp cao sang không đại diện mặc vào bộ quân phục đều là người cao sang.”

Long thiếu mặt đột nhiên ngẩn tũn, mở miệng muốn biện giải điều gì đó, nhưng lại bị bà Lâm ra hiệu anh đừng ngắt lời, tiếp tục lắng nghe.

“Lúc đầu khi nghe Lâm Lung nói là nó muốn tìm quân nhân làm bạn trai, thực ra tôi rất không tán đồng. Bạn trai trước của cháu một đồng nghiệp trong đơn vị tôi là sĩ quan, người đó đồng thời có không dưới ba cô bạn gái, có người làm kinh doanh có tiền, người con quan, người là người mẫu xinh đẹp, cụ thể còn vài cô chưa rõ tung tích, còn cô cháu đồng nghiệp của tôi là thuộc loại hiền thực, dù sao anh ta cũng đã làm nhờ nhàn mấy năm thanh xuân của các cô ấy. Vì sự tin tưởng vào bộ quân phục đó, còn vì nguyên nhân nghề nghiệp mà các cô ấy hiểu biết rất mơ hồ về hành tung của anh ta, các cô gái bị giấu giếm gần ba năm, cho đến khi cô làm kinh doanh kia bắt đầu đi tìm đối tượng ngoại tình của anh ta khắp nơi, thì sự việc này mới bị bại lộ.”

Lâm Lung trong lòng thấy hơi buồn, cô gái đó chính là bạn cô, việc này cô đã nghe được phiên bản chi tiết hơn bản mà mẹ cô biết rất nhiều. Sau khi cô gái làm kinh doanh vì không chịu được sự lẳng nhăng của vị sĩ quan kia liền chia tay, đã định bàn chuyện kết hôn với một người đàn ông tốt khác rồi, kết quả là tên đàn ông cạnh bà kia lại gửi đến một tin nhắn hỏi: *Nếu anh hy vọng em đợi anh, em sẽ đợi chứ?*

Một câu hỏi không kèm theo bất kỳ lời hứa nào lại làm cho cô gái hối hận, lại đợi anh ta thêm một năm. Cho đến khi chị gái của người làm kinh

doanh kia trực tiếp lấy thân phận của người đã từng trải khuyên cô: “Em gái, đừng đợi nữa, bây giờ chị đã giác ngộ rồi, chỉ coi anh ta là tình nhân thôi, không mang kỳ vọng nào khác, em vẫn còn trẻ, đổi sang người khác rồi kết hôn mà sống cho tốt đi.”

Sau khi cô gái tỉnh ngộ, quyết tâm đổi địa chỉ, công việc và tất cả các phương thức liên lạc, không nghe những lời đường mật của anh ta nữa, lúc này mới dần dần thoát khỏi “lưới” của anh ta.

Nghề nghiệp cao sang không đại diện mặc vào bộ quân phục đều là người cao sang. Câu nói này rất đúng.

“Cô ấy là gặp phải kẻ xấu.” Long Chính Hoa nghiêm sắc mặt nói: “Tôi dám đảm bảo con trai mình không phải là loại người đó. Cũng không thể vì một kẻ cặn bã mà phủ định cả một tập thể đúng không?”

“Ày, cũng không phải là phủ định, chỉ là biết người bên cạnh mình gặp phải loại chuyện như vậy, nên càng lo lắng cho con gái mình mà thôi.” Lâm Thanh Sơn kéo tay con gái, mặt đầy vẻ ưu tư. “Thời gian trước tôi có xem một bài báo, nói có một số sĩ quan lợi dụng các điều khoản pháp luật mang tính bảo hộ không công bằng lắm của ‘hôn nhân quân đội’, trước khi chuyển nghề liên chuyển hết tài sản rồi vứt bỏ người vợ đã chung sống nhiều năm, nghĩ đến đúng là lo lắng! Chúng tôi không nói là phản đối hai đứa nó, chỉ là không hy vọng con gái mình hy sinh nhiều năm đến cuối cùng đợi nó lại là sự trắng tay.” Bà Lâm thận trọng nhìn Long Tuyền, “Cháu cũng biết rằng, hôn nhân quân đội, nếu là bên không phải quân nhân đưa ra đề nghị ly hôn thì phải được sự đồng ý của người là quân nhân mới có thể ly hôn, nếu người ta không đồng ý, thì bên không phải là quân nhân lại không có lý do chính đáng quan trọng, sẽ bị thuyết phục, giáo dục. Cái gọi là lý do chính đáng đó, nói một câu khó nghe, nếu như cháu là lính đặc chủng, sau này có một ngày có nhân tình, liệu có thể bị Lâm Lung nhà tôi bắt tại trận không? Mà hôn nhân quân đội về cơ bản đều là hai người sống ở

hai nơi, cho nên, ngược lại nếu cháu lấy lý do này đề nghị ly hôn, lại rất dễ dàng, đến lúc đó, con gái nhà tôi chỉ có thể tự mình ngậm đắng nuốt cay. Cháu nói có đúng không?”

“Đúng vậy.” Long Tuyên mặc nhiên thừa nhận, bố mẹ Lâm gia quả thật nghiên cứu rất tỉ mỉ. “Nhưng...”, nhưng cháu sẽ không làm như vậy. Long Tuyên muốn trả lời, nhưng những lời đường mật, lời nói suông ai mà chẳng nói được. Thực sự phải làm được, phải xem hành động, phải qua thời gian dài chung sống mới có thể biết thật giả.

Như vậy, lúc này đây, anh nên nói thế nào để đôi phương tiếp nhận mình?

Long Tuyên suy nghĩ một lát, lập tức biểu lộ sau khi kết hôn anh sẽ giao lên cấp trên toàn bộ chứng nhận bất động sản, thẻ lương, sổ tiết kiệm,... để Lâm Lung không còn phải lo nghĩ về sau này, còn cái khác, nói không được phải xem hành động, anh nguyện tiếp nhận sự khảo sát và giám sát trường kỳ của nhạc phụ nhạc mẫu tương lai.

Sau đó, không đợi bố mẹ Lâm gia nói tiếp, Lâm Lung liền tươi cười nói: “Bố, mẹ, lẽ nào hai người cảm thấy con là loại yếu đuối vô tích sự, là cô dâu nhỏ gặp việc gì cũng chỉ biết âm thầm khóc sao?” Nói rồi cô lại liếc mắt nhìn Long Tuyên một cái, nói nhỏ vào tai anh: “Cho dù là ai muốn ức hiếp em, cũng phải xem em có chịu ngậm bồ hòn làm ngọt không đã! Trong số bạn bè của em, có người làm ở tòa án, văn phòng luật sư, giới truyền thông, mọi người đồng tâm hiệp lực, tuyệt đối có thể cho kẻ phụ tình kia ăn không được phải cuốn gói. Anh nói đúng không?”

Do ngồi ở tương đối xa, người bên Long gia không nghe rõ Lâm Lung rốt cuộc nói cái gì, chỉ thấy nhà thông gia lộ ra vẻ dờ khóc dờ cười, con trai mình lại tỏ vẻ thỏa thuê mãn nguyện, thêm vẻ lĩnh hội gật đầu cười.

Đễ dàng nhận thấy, vấn đề thông gia cô ý gây khó dễ đã không còn, bị con gái nhà họ vừa cười vừa nói hóa giải rồi. Cứ như thế, bố mẹ, anh trai chị dâu Long gia càng cảm thấy hài lòng về cô gái Lâm Lung, vẫn còn chưa kết hôn đã một lòng hướng về chồng, về nhà chồng rồi!

Cái họ không biết là, lời nói của cô gái nhỏ trong tiếng cười ngọt ngào mỹ lệ lại là sự uy hiếp và cảnh cáo sống động, nhìn bề ngoài giống như một cô gái nhỏ mềm yếu, nhưng điều đó không thể hiện rằng tính cách của cô cũng thuộc loại mềm yếu.

Không khí bàn bạc lại trở nên vui vẻ sôi nổi, các vị trưởng bối vừa cảm thán hiện tại lại bày ra triển vọng về một tương lai tốt đẹp. Sau đó, trong ánh tà dương ảm áp, kết thúc cuộc gặp một cách thuận lợi, đoàn người Long gia lên đường trở về nhà, Long Tuyên lái xe một mình nên tiện thể đưa Lâm Lung vội về nhà để lên lớp cho học sinh.

Khi đợi đèn đỏ trên đường, Long Tuyên đột nhiên quay người nói với Lâm Lung một cách rất nghiêm túc: “Yên tâm, anh tuyệt đối không phụ em.”

“Hừm, nếu anh dám làm như vậy, em dù có làm quỷ cũng không tha cho anh!” Lâm Lung làm mặt quỷ với anh.

“Ừm, vậy thì để cho chúng ta đòi đòi kiếp kiếp quán quýt lấy nhau nhé, ha ha!” Long Tuyên cười sáng khoái, lại hơi tiếc nuối nói: “Chỉ còn có bốn ngày nữa là anh phải về căn cứ rồi, thật không muốn đi.”

“Chỉ còn có bốn ngày thôi à?!” Lâm Lung ngạc nhiên ngây người, không ngờ thời gian lại trôi qua nhanh như vậy, chớp mắt mà người này đã phải đi rồi sao? Sau khi đi rồi phải đợi một năm mới được gặp sao?

“Nói một cách chuẩn xác thì chỉ còn có ba ngày thôi”, Long Tuyên bắt lửng nói. “Đi đường đã mất một ngày rồi.”

Lâm Lung do dự một lát, cuối cùng vẫn không nhin được mở miệng hỏi anh: “Có thể nói cho em biết nơi anh làm việc rốt cuộc là ở đâu không? Hoặc là chỉ nói xem cách Côn Minh có xa không?”

“Có thể nói ra địa điểm lớn, ở Đẳng Xung.” Long Tuyên bắt đầu khởi động xe, sau đó vừa lái xe, vừa giải thích chi tiết hành trình của anh: “Anh từ Thành Đô bay đi Côn Minh, vì việc công đi công tác có lúc là từ Côn Minh trực tiếp bay về, nhưng, nếu vì việc riêng ra ngoài thì lại từ huyện Đẳng Xung lái xe vào trong núi, còn ở nơi nào cụ thể trong núi thì không được nói.”

“Đẳng Xung hả? Thảo nào, tiếp giáp Myanmar và Ấn Độ, vị trí địa lý rất trọng yếu!” Lâm Lung nhìn trời cảm thán, rồi xòe ngón tay ra bắt đầu đếm: “Ở đây còn có nghĩa trang liệt sĩ, công viên quốc gia Hòa Sơn, sông nước Bắc Hải, thác nước Diệp Thủy Hà, còn có phở sợi Đẳng Xung, tai lợn lát mỏng, rau muối Hòa Thuận, bánh dày bột đậu như...”

Long Tuyền nghe mà cảm thấy đầu óc tối tăm, bạn gái mình tuôn ra một tràng, mà chỉ có mỗi câu đầu tiên là liên quan đến công việc của anh, còn toàn bộ phía sau là liệt kê các thắng cảnh du lịch và món ăn nổi tiếng.

“Đằng Xung không phải cũng là nơi em từng lên kế hoạch đi du lịch đấy chứ?” Vị trung tá miễn cảm hỏi thẳng một câu vạch ra chân tướng.

“Đúng vậy! Nếu không em về cùng với anh? Tiện thể đi du lịch!” Lâm Lung rất hứng chí đề nghị, lại có vẻ tiếc nuối nói: “Lúc em đi Nộ Giang đã suy nghĩ chuyển đường qua Đằng Xung, tiếc là bị anh mắng bắt quay về nhà.”

“Không đáng bị mắng sao? Ngốc nghếch to gan!” Long Tuyền giơ tay phải ấn đầu cô một cái. “Một mình chạy đông chạy tây, nhớ ngày nào đó bị cướp của cướp sắc thậm chí bị giết, xem em còn khóc được không!”

“Chẳng phải đang luyện Vịnh Xuân quyền sao!” Lâm Lung dẫu môi không hài lòng lờm anh một cái, sau đó lại yêu cầu: “Nếu không muốn em chạy lung tung, thì dẫn em về căn cứ tiện thể đi du lịch nhé!”

“Em mới luyện được mấy ngày! Có tác dụng gì chứ?” Long Tuyền bất lực than thở, sau đó lại giải thích, ở chỗ anh phải có giấy chứng nhận là gia quyền chính thức hợp pháp mới được ở thăm, kiểu như bạn gái thì tuyệt đối không được.

“Vậy em về nhà lấy hộ khẩu. Mình đến Cục Dân chính chỗ anh ở làm giấy đăng ký kết hôn!” Lâm Lung cũng chỉ là thuận miệng thì nói như vậy, chứ trên thực tế cô sớm đã tra trên Baidu các quy trình thủ tục liên quan rồi, biết là với công việc của Long Tuyền, không thể tùy tiện kết hôn với một ai đó, cần phải báo cáo, điền biểu, thẩm tra.

“Làm gì có chuyện đơn giản thế!” Long Tuyền bĩu môi cười, bắt đầu lên lớp phổ biến kiến thức cho cô: “Đầu tiên anh phải viết báo cáo về chuyện yêu đương và báo cáo kết hôn, sau đó đơn vị của anh sẽ gửi công văn điều tra hôn nhân đến đơn vị của em, hoặc là trực tiếp gửi cho em, sau khi điền xong mấy trang biểu mẫu thì mang đến đơn vị và nơi đăng ký hộ khẩu thường trú đóng dấu, trong thời gian đó còn có người đến phỏng vấn gia cảnh, sau đó em sẽ phải đến bệnh viện chỉ định để kiểm tra sức khỏe hôn nhân, sau khi giao lại biểu điều tra hôn nhân và báo cáo kiểm tra hôn nhân, bên đơn vị anh sẽ cấp chứng nhận tình trạng hôn nhân của anh, sau đó mới có thể đến Cục Dân chính.”

Lâm Lung nghe xong, mở miệng than thở: “Phức tạp thế, tại sao lúc em tra Baidu, người ta không nói đến cái gì mà ‘phỏng vấn gia cảnh’ và kiểm tra sức khỏe hôn nhân nhỉ? Trình tự giống như nhập ngũ hả?”

“Cái này thì đơn vị khác nhau, cấp bậc khác nhau cũng khác, về chi tiết có sự khác biệt nhỏ.” Long Tuyền vừa giải thích vừa cười. “Đừng lo, đều là thủ tục bình thường, để ý một chút làm hết một lượt là được, ‘phỏng vấn gia cảnh’ là đơn vị anh sẽ cử một người đến gặp em nói chuyện, nói rõ tình hình cụ thể của anh, xem anh có lừa gạt em cái gì không, còn nữa xem em có đủ lòng tin sống cùng với anh không, sau đó lại tìm lãnh đạo, đồng nghiệp, bạn học của em,... để nghe ngóng về tình cảm, nhân phẩm, đánh giá của họ về em.”

“Chính ủy đến điều tra tiện thể làm công tác tư tưởng à?”

“Trương tự như vậy, nhưng về lý thuyết không thể là Chính ủy ra mặt, đợi đến lúc đó rồi nói nhé, dù sao người đàn ông của em nhân duyên tốt, không thể xảy ra vấn đề gì được.” Long Tuyền chẳng thèm để ý nói.

“Thế cái gì sẽ xảy ra vấn đề? Kiểm tra sức khỏe hôn nhân à?” Lâm Lung cau mày. “Tại sao chỉ có mình em phải kiểm tra sức khỏe hôn nhân, còn anh

thì sao? Không công bằng nhé!”

“Cái kiểm tra sức khỏe hôn nhân này, cho dù có vấn đề gì thì cũng chỉ có thể kiến nghị không thích hợp kết hôn hoặc không thể sinh đẻ, quyền quyết định cuối cùng vẫn là hai chúng ta.” Long Tuyên an ủi vuốt ve cánh tay Lâm Lung. “Anh thường xuyên phải kiểm tra sức khỏe, chắc chắn cũng phải kiểm tra sức khỏe hôn nhân, thông thường là kiểm tra tại cơ sở, nhưng nói thật, cho dù anh có vấn đề thật thì cũng không cho em xem báo cáo kiểm tra đâu. Cho nên nói, chỉ cần chúng ta không phải là họ hàng có quan hệ huyết thống, em cam tâm anh tình nguyện, thì tuyệt đối không có vấn đề gì.” Nói rồi anh lại cười ha ha.

“Áy da, vẫn cảm thấy hơi bất công, dựa vào cái gì đều là bọn anh thăm tra em chứ?” Lâm Lung gật đầu, than thở không dứt.

“Chẳng phải anh vừa đến nhà em chịu thăm tra sao? Rất công bằng!” Long Tuyên lắc đầu, cười nói.

Hai người trên đường cười nói vui vẻ, lái xe về đến Thành Đô. Sau đó Long Tuyên không chịu được sự mè nheo của Lâm Lung, đồng ý dẫn cô cùng về Đẳng Xung chơi, ở lại một ngày, rồi lại đưa cô về thành phố Bảo Sơn, sau đó mới chia tay.

“Lần sau không biết đến bao giờ mới có thể gặp nhau, có thể ở với nhau thêm một ngày tốt một ngày vậy.” Lâm Lung dùng câu nói này để cảm động Long Tuyên, hiện thực bất lực làm cho họ không thể không đi, vậy thì, chỉ có thể tận lực nắm chắc từng giây từng phút hai người có, tự an ủi vậy.

Trên máy bay từ Côn Minh đi Bảo Sơn, Long Tuyên nói với Lâm Lung sang năm sẽ có máy bay bay thẳng từ Thành Đô đến Đẳng Xung, sau này nếu muốn đi thì sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Lâm Lung lại nhìn ra đám mây bên ngoài cửa sổ, hoàn toàn không để ý nói: “Mấy con đường núi sao có thể ngăn được bước chân em đi thăm người yêu mình? Nếu không phải là anh không cho em đi chơi một mình, thì cho dù mỗi tháng đi một lần cũng không sao! Anh cho dù không được đến thăm, nhưng cũng phải có cuối tuần chứ? Thỉnh thoảng cũng có thể đi ra ngoài chơi chứ? Nếu thật sự có lòng, thì sợ gì núi cao đường hiểm.”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ đến, em cứ ngoan ngoãn đợi ở nhà đi!” Long Tuyền thò tay ra bóp mũi Lâm Lung một cái, “Không nghe lời thì sẽ không cần em nữa!”

“Áy, đáng ghét!” Cô đẩy anh một cái, sau đó nắm tay anh, cảm khái nói: “Em bây giờ mới thật sự trải nghiệm được câu nói: Việc lãng mạn nhất trên thế giới này không phải là ‘anh yêu em’, mà là ‘ở bên nhau’.”

“Đúng thế...” Long Tuyền nhỏ giọng đáp, sau đó nắm chặt tay Lâm Lung, trầm mặc. Không thể ở bên nhau, là lỗi của anh, là sự thiếu sót của anh, nhưng anh không thể đưa ra bất kỳ lời giải thích hoặc cam kết nào, chỉ có thể âm thầm thề rằng, sau này sẽ tốt với Lâm Lung gấp bội, phải dùng cách khác để bù đắp sự tiếc nuối này.

Một giờ chiều, hai người từ sân bay Bảo Sơn đi taxi ra bến xe, rồi lại ngồi xe khách đến Đàng Xung.

Đường đi qua núi Cao Lê Cống hơi xóc, Long Tuyền lo Lâm Lung sẽ say xe, nhưng cả đường đi cô lại hào hứng ngắm cảnh đẹp ngoài cửa sổ, Vân Nam vào tháng Năm, non nước tú lệ, cảnh quan tuyệt đẹp.

Non xanh, nước biếc, trời xanh, mây trắng...

Giữa núi rừng trùng điệp có thể thấy thấp thoáng bóng thôn làng, một bầy dê núi trên sườn đồi xanh biếc đồi diện vừa ăn cỏ vừa nhảy nhót, đỉnh

núi và khe suối mây khói lượn quanh, như sương như khói, từng đám từng đám bay lượn ôm ấp lấy mỏm núi, giống như một dải lụa mỏng màu trắng bay giữa rừng núi tươi đẹp.

Càng đi vào sâu trong núi, sương mây càng đậm đặc, có lúc, Lâm Lung thậm chí còn nhìn không rõ dòng sông dưới vách núi, bên ngoài cửa sổ là từng mảng sương khói màu trắng, vừa cảm thấy đậm đặc lại thấy nhẹ bẫng, giống như tiên cảnh.

“Phong cảnh đẹp thật!” Lâm Lung dựa vào vai Long Tuyền, sau đó cười nói với anh: “Thực ra em có một mục tiêu rất vĩ đại, em hy vọng trong những năm của cuộc đời mình có thể đi hết những cảnh đẹp trong nước.”

Long Tuyền trầm mặc một lát, sau đó tiếp lời: “Đợi sau khi anh nghỉ hưu, sẽ đi với em.”

“Hừ, lúc đó già rồi, chụp ảnh không đẹp!” Cô gái thích đẹp không hy vọng thấy khuôn mặt mình trên ảnh toàn là nếp nhăn.

“Bà lão thời trang cũng vẫn có thể là người phụ nữ xinh đẹp quyền rũ.” Long thiếu cười nhẹ.

“Ừm, người phụ nữ xinh đẹp mặt toàn nếp nhăn!” Lâm Lung chế giễu lời thuyết phục của Long Tuyền, sau đó lại tiếp tục ngắm nhìn phong cảnh mà Long Tuyền nhìn chán đến nỗi chẳng buồn nhìn nữa.

Người thành phố một năm nhìn một lần, sẽ thấy phong cảnh tươi đẹp, nhưng đối với người sống trong núi thời gian dài, thì chỉ là một khe núi nghèo khổ, họ muốn đi ra thế giới bên ngoài núi.

Gần năm giờ chiều, hai người đến Đàng Xung, sau khi xuống xe, Long Tuyền xem đồng hồ, sau đó nói họ vẫn còn kịp thời gian đi thăm quan hai

điểm trong số các thắng cảnh Lâm Lung lên kế hoạch bắt buộc phải đi.

“Nghĩa trang liệt sĩ”, hình như không cần suy nghĩ Lâm Lung liền nói ra lựa chọn của mình. “Còn kịp không? Thời gian mở cửa muộn nhất là mấy giờ?”

“Bảy giờ ba mươi, vẫn còn kịp.” Nói xong, Long Tuyên vẫy tay bắt xe, không đến mười lăm phút đã đến nơi.

“Đi thôi.” Long Tuyên cầm tay Lâm Lung, đi vào cửa chính, trong không khí trang trọng đi lên theo bậc thang, chỉ thấy cỏ xanh như tấm thảm, từng bách xanh biếc.

Long Tuyên đang đi về phía trước vừa quay người lại, vừa đứng lúc nhìn thấy Lâm Lung cúi người, trong rừng cây xanh mát yên tĩnh, bóng hồng đó ôm mũ cung kính cúi thấp người rất lâu dù bên cạnh không có ai.

Anh hơi kinh ngạc, sau đó lại thấy nhẹ nhõm, anh biết, Lâm Lung sẽ không làm anh thất vọng.

Hai người im lặng như vậy đứng trong nghĩa trang, dưới bầu trời xanh biếc, Lâm Lung ngẩng đầu nhìn anh, nói nhỏ nhưng kiên định: “Mưa gió em đều có thể chịu đựng, cho dù là sống ở hai nơi, em cũng sẽ mãi ở bên anh.”

Long Tuyên chỉ cảm thấy trong tim mình đột nhiên chấn động, giống như cây bèo tấm không rễ bỗng tìm được mảnh đất thích hợp cho mình, giống như là con tàu trong đêm tối chỉ mong gặp được ngọn hải đăng định vị ở phía xa... có một cảm giác thiết thực tràn đầy.

“Em phải suy nghĩ cho kỹ nhé, anh về là sẽ làm báo cáo kết hôn, đợi đến khi báo cáo nộp lên cấp trên rồi thì không được trả lại đâu, đời này kiếp

này, vĩnh viễn không được buông tay.” Chính là trong nghĩa trang liệt sĩ, Long Tuyên nói ra lời thề cầu hôn chỉ thuộc về anh.

“Không trả lại hàng!” Lâm Lung nói, rồi chỉ về phía rùng bìa hình tròn phía trước mình: “Anh yên tâm đi, đã có rất nhiều anh hùng liệt sĩ làm chứng!”

“3346...” Long Tuyên cười nhẹ, bước lên trước hai bước kéo Lâm Lung vào trong lòng ôm chặt, “Chúng ta có 3346 tướng sĩ làm chứng.”

...

Chương 25: Tìm kiếm nhiều năm hóa ra là em

Sau khi rời khỏi nghĩa trang liệt sĩ, hai người đã quyết định chuyện đời này, thân mật dắt tay nhau đến một thắng cảnh khác ở gần đây: thác nước Diệp Thủy Hà.

“Thác nước nổi tiếng như vậy, nhưng xem ra cũng bình thường thôi, còn chẳng thú vị bằng cầu Thái Cực, đình ngắm thác.” Đối với người đã du lịch qua rất nhiều khu danh thắng mà nói, thì thác nước này nhìn cũng không tráng lệ lắm, phong cảnh xung quanh cũng không được coi là đặc biệt xuất chúng, chỉ có điểm đặc biệt nó là thác nước ngăn núi lửa nằm ở trong thành phố.

Mặc dù miệng bình luận như vậy, nhưng vẻ mặt Lâm Lung vẫn vui mừng hơn hở, bởi vì trong lòng vẫn chìm đắm trong khoảnh khắc hai người định tình kia.

“Đây là bởi vì chúng ta đến không đúng thời điểm.” Long Tuyền vuốt vuốt tóc của Lâm Lung, mỉm cười giải thích: “Em xem, xung quanh thác nước hơi nước mịt mù, có ánh mặt trời thì có thể nhìn thấy cầu vồng, bây giờ sắc trời không tốt, không đủ để cảm nhận cảnh sắc non nước.”

“Thật không? Vậy nên để đến ngày mai đến chứ! Lãng phí mất mười tệ.” Lâm Lung kéo cánh tay anh, bày tỏ muốn đi đài ngắm ở đối diện thác nước, đổi sang góc nhìn tốt nhất.

“Hai người chúng ta mới hết có mười tệ, rẻ hơn người khác rồi, em biết điều chút đi. Hơn nữa, ngày mai có kế hoạch đi trấn cổ Hòa Thuận rồi, không kịp xem thác nước đâu.” Khi vào khu thắng cảnh, Long Tuyền dùng chứng nhận sĩ quan của anh nên được miễn phí vào cửa. Thực ra, làm quân nhân có cái dờ đương nhiên cũng có cái hay, ít nhất phúc lợi không tệ.

“Ừm, vậy thì đi Hòa Thuận, ở đó cũng rất nổi tiếng.” Lâm Lung gật đầu, việc này thế là quyết định xong.

Lời sau đó cô không nói ra, chỉ tính toán trong lòng, dù sao sau này thế nào cũng có cơ hội đến đây, không chỉ có lần này. Cô chuẩn bị sau khi kết hôn muốn tìm một nơi gần Long Tuyền nhất để ở lâu dài, chỉ là không muốn nói trước cho anh biết, tránh bị phản đối, ngăn cản.

Người đàn ông này, nhìn thì dịu dàng chu đáo, mắng không mắng lại, đánh không đánh trả, nhưng cũng có lúc rất gia trưởng, việc anh quyết định thì đừng mong thay đổi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chậm chậm đi đến đài ngắm cảnh của thác nước Diệp Thủy Hà, nghe nói nó là do thái thú Vĩnh Xương thời Minh xây dựng, trong năm Vạn Lịch^[1] danh tướng Đặng Tử Long mở rộng xây dựng, sau đó lại do Tổng thống chính quyền Bắc Dương của Trung Hoa dân quốc Lê Nguyên Hồng đề thư, lấy tên là Long Quang đài.

[1] *Vạn Lịch: Niên hiệu của vua Thần Tông thời Minh (1573-1620).*

Chỉ nghe đến cái tên này, Lâm Lung đã vô cùng hứng thú, nó có duyên với “Long” Tuyên nhà cô mà!

Sau khi đi dạo một hồi, cô đột nhiên nhìn thấy một đôi câu đối khắc hai bên đài ngắm cảnh: *Tuyên thanh đảo chằm nguyệt sơ thương; Sơn sắc nhập môn vân dư lai.*

“Trên Long Quang đài viết Tuyên thanh! Rất có ý nghĩa nhé, ha ha. Đúng không, Long, Tuyên?” Lâm Lung cười hi hi chỉ vào tảng đá: “Ồ đây rất có duyên với anh!”

“Chỉ là gán ghép gượng gạo, cái gọi là duyên phận chính là xem em nghĩ như thế nào, hoàn toàn là hai sự việc chẳng liên quan gì đến nhau, chỉ cần em chịu tìm kiếm tỉ mỉ, thì dù trong trường hợp nào cũng có thể tìm ra điểm tương tự hoặc liên quan.” Long Tuyên cười nhẹ lắc đầu, cho dù là có kiên cường độc lập như thế nào, thì quả nhiên vẫn chỉ là một cô gái nhỏ, nhìn thấy cái gì cũng nghĩ đến người mình thích.

“Đột nhiên nghĩ đến hai chúng ta rất có duyên nhé”, cô hơi ngượng ngùng trả lời. “Em vốn cho rằng sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với anh nữa, không ngờ lại gặp ở Nộ Giang. Nếu không có lần gặp gỡ đó, chúng ta có lẽ...”, có lẽ sẽ hoàn toàn không có cơ hội khai hoa kết quả.

Long thiếu ngất lời Lâm Lung, nói chắc như đinh đóng cột: “Không có cái gì là ‘có lẽ’, ‘nếu như’ cả, chúng ta đã ở bên nhau rồi!”

Lâm Lung bị cụt hứng, chủ đề lãng mạn như vậy, sao lại dùng ngữ khí như hô khẩu hiệu đó để nói ra chứ? Thực ra, cô vẫn luôn rất tò mò, Long Tuyên thuộc chòm sao Song Ngư mơ mộng lẽ ra phải lãng mạn, nhưng anh

nói chuyện, làm việc lại luôn luôn quyết đoán, thực tế. Nghĩ như thế, Lâm Lung liền trực tiếp nói ra nghi vấn của mình.

“Tính cách của một con người lại chỉ xem mỗi chòm sao là có thể lấy làm chuẩn sao?” Long Tuyền buồn cười lắc đầu. “Tính cách sở thích có một số là trời sinh, có một số liên quan đến quá trình trưởng thành.”

“Vâng!” Lâm Lung rất tán đồng gật đầu, sau đó lại hỏi: “Thế thì, có phải anh nên lấy một số ví dụ thực tế liên quan đến quá trình trưởng thành để chứng minh tại sao đặc điểm tính cách lại rẽ sang một hướng khác?”

[©STENT](#)

Hóa ra là cố ý vẽ ra một cái vòng rồi đợi anh nhảy vào à? Long Tuyền bưng tỉnh, không trực tiếp trả lời, mà nói tránh đi: “Quá trình trưởng thành? Nhất thời không nghĩ ra cái gì đặc biệt cả, sau này từ từ nói cho em nhé. Em đói chưa? Đi, chúng ta đi ăn cơm tối, anh đưa em đến một nơi rất đặc sắc.”

“Áy, sĩ quan đại nhân, đừng cố ý chuyển chủ đề!” Lâm Lung bị anh cầm tay kéo ra ngoài khu thắng cảnh, đồng thời cảm thấy đúng là hơi đói, nhưng vẫn yêu cầu: “Phải công bằng chút chứ. Em ngay cả việc mình ở nhà trẻ buổi trưa phải đi ngủ lại nói dối là đi vệ sinh, kết quả là chạy xuống dưới trượt cầu thang bị viện trưởng bắt được phạt đứng cũng đã nói cho anh rồi! Anh sao có thể việc gì cũng không nói thế? Mau nói một việc xấu khi còn bé của anh!”

“Đây, nhìn em rõ là điềm đạm, thế mà không ngờ lúc nhỏ cũng nghịch như thế!” Long Tuyền tiếp tục trốn tránh, bị Lâm Lung kháng nghị kịch liệt, cuối cùng chỉ có thể tuân mệnh.

“Khi anh còn nhỏ”, anh trầm mặc một lát, sau đó bắt đầu chậm chậm kể chuyện của mình, “Khi anh học năm hai tiểu học, mong Một đầu năm cùng

anh trai đi ra ngoài đốt pháo, anh ấy đốt pháo tếp chẳng đẹp bằng người khác, anh liền lén chạy đi, đến một nơi rất xa xem pháo hoa. Sau đó thì đi lạc.”

“Hả? Đi lạc?” Lâm Lung đột nhiên nhớ ra anh đã từng nói qua việc anh được cảnh sát cứu. Cô cười nói tỏ vẻ hiểu biết: “Sau đó được chú cảnh sát đưa về nhà, rồi bị bố mẹ phạt đứng?”

“Không bị phạt đứng, mà bị đem bán đi.” Long Tuyền dùng ngữ khí rất bình tĩnh, kể lại câu chuyện bi kịch nhất xảy ra trong cuộc đời anh: “Là một vụ án lớn liên quan đến rất nhiều người, thực ra cuối cùng anh được cảnh sát vũ trang giải cứu, khi đó anh đã bắt đầu nảy sinh ý niệm làm quân nhân, cho nên bây giờ mới luôn kiên định đi theo con đường này không thay đổi.”

Bị bán đi?! Lâm Lung kinh sợ ngây người, cô có nằm mơ cũng không ngờ bạn trai mình lại gặp việc như vậy, một kinh nghiệm truyền kỳ. Cô luôn cho rằng, việc mình từ cõi chết trở về đã là thần kỳ nhất rồi, không ngờ núi cao còn có núi cao hơn.

Cô nuốt nước bọt, cố gắng tìm lại giọng nói của mình, tiếp tục hỏi: “Vậy khi được giải cứu anh bao nhiêu tuổi rồi? Sao lại được giải cứu?”

“Đã là năm hai sơ trung rồi, khi anh học năm thứ nhất sơ trung đã tự gọi điện thoại nặc danh báo cảnh sát, họ bố trí đường dây, mất một năm cuối cùng thu lưới bắt cá.” Long Tuyền cảm khái lắc đầu, hình như chệch tốc độ của đối phương quá chậm, chân tay không đủ nhanh nhẹn.

“Vậy, nếu anh đã có thể tự mình gọi điện thoại báo cảnh sát, tại sao không đến sở cảnh sát trực tiếp yêu cầu họ đưa anh về nhà chứ?” Lâm Lung rất nghi hoặc hỏi.

“Cái này nói ra thì dài lắm. Đợi tí nữa ăn cơm sẽ từ từ kể cho em nghe.” Nói rồi Long Tuyền bắt đầu gọi taxi, sau đó đưa Lâm Lung đến một nơi gọi là “phố Tung Bao”.

Thực ra tên đầu tiên của Phố Tung Bao là Ngọc Tuyền Viên, lấy tên từ “Ngọc tuyền nguyệt dạ” một trong mười hai cảnh đẹp cổ của Đằng Xung, cảnh cổ sớm đã không tồn tại, nhưng sự sửa sang của người hiện đại lại thấp lên cho nó những màu sắc khác biệt.

Đi trên con đường lát đá xanh cổ xưa, nhìn những kiến trúc gỗ giả cổ trang nhã xung quanh, cây cối rậm rạp um tùm, chiếc cầu nhỏ tinh tế uốn khúc theo dòng nước chảy quanh, cá chép bơi lội tung tăng và guồng nước xoay tròn kẽo kẹt, tự nhiên làm nảy sinh một loại cảm giác dễ chịu, nhàn tản.

Long Tuyền thành thạo dẫn bạn gái đi vào một tòa nhà nhỏ bằng gỗ, sau khi ngồi lên chiếc ghế gỗ giả cổ, dùng tiếng bản địa gọi món: “Hai bát đại cứu giá, một suất tai lợn lát mỏng, tung bao nấu cá trắng, gà Đàm Tử, hương thung rần trứng gà, canh thanh long quá hải, cứ tạm gọi trước như vậy đã.”

Trong lúc đợi món ăn lên bàn, Long thiếu bắt đầu kể cho Lâm Lung từng câu chuyện sau mỗi món ăn.

Hai bát phở xào sắc hương vị đầy đủ gồm giảm bông, trứng gà, nấm hương, cà rốt, cà chua... xào lửa to được đặt lên trước mặt họ, đây chính là “đại cứu giá”, thực ra là món bánh phở xào đặc sản của Đằng Xung. Tương truyền hoàng đế cuối triều Minh Chu Do Lang khi chạy trốn trong lúc đói rét ăn món này đã nói: “Cái này là đại cứu giá!” Vì thế mới có tên như vậy.

Tai lợn lát mỏng là miếng tai lợn thái lát mỏng như cánh ve, có cảm giác trong suốt, khi nhai vừa giòn lại vừa dẻo.

Tung bao không phải là bánh chưng, mà là nụ hoa trên thân cây cọ, ở các nơi khác vị đều đắng, chỉ có ở Đàng Xung là có vị thơm mát. Còn cá trắng, tục ngữ có câu: “Tháng Ba hoa đào nở sông nước, cá trắng xuất thủy béo lại tươi”, tóm lại, là đồ ngon.

Nghe một lúc mấy con sâu tham ăn trong bụng Lâm Lung bị dụ ra hết, thế là bắt đầu ăn ngấu ăn nghiêng. Thực ra cô vẫn muốn nghe kể chuyện quá khứ của Long thiếu hơn, nhưng đáng tiếc là một quá khứ thâm như vậy, đau lòng như vậy, muốn hỏi thì lại ngại động vào vết thương của anh, nên chỉ đành đợi anh tự mở lời.

Rất lâu sau mới nghe thấy Long Tuyên cười nói: “Được rồi, không để em phải đợi lâu nữa, giờ anh sẽ kể chuyện cho em nghe.”

Lâm Lung vội vã rửa tai lắng nghe.

“Khi anh còn nhỏ, vóc dáng rất thấp bé, lúc bị bán đi đã tám tuổi, có thể nhớ được nhiều chuyện, nhưng người khác thì đều tưởng anh chỉ mới năm tuổi, vẫn được coi là chưa lớn lắm.” Long Tuyên vừa chậm rãi ăn cá, vừa giải thích. “Tuy ngoài miệng anh không nói ra, nhưng trong lòng luôn nhớ đến bố mẹ và anh trai, cho dù lúc đầu bố mẹ nuôi đối với anh rất tốt, anh cũng chưa từng quên phải trở về với gia đình thật sự của mình. Lúc đó, anh ở trong một thôn nhỏ tương đối cách biệt với thế giới bên ngoài, hai năm đầu không nhìn thấy bóng cảnh sát, anh lại không dám cầu cứu người bình thường, sau đó mới phát hiện ra trong thôn có rất nhiều trẻ con bị mua về, nên mọi người bảo vệ lẫn nhau, dù có báo án lên thôn thì cũng vô dụng. Anh luôn cố gắng học hành, hy vọng sau khi học xong tiểu học có thể thi lên trường trung học ở bên ngoài thôn, có thể đi xa một chút.”

“Vậy sau đó thì sao?”

“Em đừng chỉ mãi nghe chuyện mà không ăn gì thế!” Long Tuyền gấp cho cô mấy miếng thức ăn, rồi nói tiếp: “Sau đó, bố mẹ nuôi sinh được một em trai, nên cũng không để ý đến anh lắm, đương nhiên là điều kiện kinh tế của nhà đó rất tốt, việc ăn mặc học hành đều không cần phải lo nghĩ, chỉ là không trông chừng anh suốt ngày sợ anh chạy mất nữa. Ở đó anh bị ép phải học lại lớp một, cũng chẳng có cách nào khác, vì anh không dám để lộ ra tuổi thật của mình, sau đó nhảy lớp hai lần, coi như vẫn tốt nghiệp tiểu học đúng tuổi, sau đó anh thi vào trường nội trú dưới huyện, thế là được tự do. Nhưng anh cũng không dám cứ thế bỏ đi, sợ lại bị bán đi tiếp, lúc mới đầu cũng không dám đi báo cảnh sát, sợ gặp người quen của bố mẹ nuôi lại bị đưa trở về nhà.”

Nói đến đây Long Tuyền bật cười tự chế nhạo mình, khi còn nhỏ anh đúng là vừa gầy yếu vừa nhát gan. Nhưng mà anh không trực tiếp bỏ đi hoặc đi báo cảnh sát còn có một nguyên nhân khác.

Sống cùng với gia đình người ta mấy năm, dù ít dù nhiều thì cũng nảy sinh tình cảm, đối phương không biết là anh còn nhớ bố mẹ đẻ, từng giải thích với anh là họ đón anh từ nhà người thân về nuôi, cho dù không phải là con ruột thì cũng là cháu ruột. Đối diện với “bố mẹ” như vậy, anh không nỡ đến chỗ cảnh sát nói họ là “người xấu”.

“Dù họ đối với anh tốt như thế nào, thì rốt cuộc vẫn không phải là người thân thật sự của anh...” Lâm Lung cảm khái nói.

“Đúng vậy, cho nên sau đó anh vẫn trở về với gia đình anh, gia đình thật sự.” Long Tuyền gật đầu. Gia đình thật sự mới là nơi ấm áp nhất. Tính cách tương đối quyết đoán, thực tế của anh có lẽ đã được hình thành như vậy, một thời gian rất dài không được ở bên bố mẹ, muốn có được cái gì đều phải tự mình nỗ lực giành lấy. Giành lấy thành tích tốt một chút để có thể được bố mẹ nuôi yêu thích, cố gắng có thể thi ra ngoài thôn học sớm một chút để có thể đi tìm bố mẹ đẻ.

Anh nói những lời này, thật ra là muốn nhắc nhở Lâm Lung trước.

Vì đội trưởng Chu Thuần và bác sĩ tại đơn vị đều từng nói tính cách của anh có nhiều điểm mâu thuẫn, dù luôn khát khao sự ấm áp của gia đình nhưng lại không tự động đi tìm kiếm hoặc chịu trả giá, thậm chí còn cố ý rời xa, sau khi trốn tránh nếu bị xem nhẹ lại thấy không thoải mái. Long thiếu lo lắng sau này khi sống cùng với Lâm Lung cũng sẽ xuất hiện vấn đề này, nên muốn nói trước để cô có sự chuẩn bị tâm lý.

Long Tuyên vẫn còn nhớ lần từ trường trung học trở về nhà ấy, tình cảm của anh và bố mẹ có vẻ hơi xa cách, ngay cả khi ăn cơm người nhà lấy cơm cho anh, anh đều khách sáo nói một câu cảm ơn. Bao gồm cả hiện tại, vẫn có chút không quen, tuy đối phương luôn một lòng đối xử với anh rất nhiệt tình, rất tốt, nhưng anh vẫn có chút không thể hòa nhập được, một mặt đương nhiên là tiếp nhận sự quan tâm sâu sắc mà người nhà muốn bù đắp cho mình, một mặt lại trốn tránh không muốn sớm tối ở cùng họ.

Nghe anh kể lại như vậy, Lâm Lung hơi nhíu mày lại hỏi: “Sau khi anh trở về, thì anh có liên lạc với người nhà bên đó không?”

Long Tuyên lắc đầu: “Không, anh được cảnh sát vũ trang cướp ra từ trong thôn. Bố mẹ làm sao có thể cho phép anh đi liên hệ với bên đó chứ?”

“Chẳng trách lại như vậy, thực ra khi anh được giải cứu phải làm tư vấn tâm lý, lần thứ hai bị ép rời xa người thân, bố mẹ đẻ cũng không còn là hình bóng trong trí nhớ hoặc là trong tưởng tượng của anh nữa, quá nửa sẽ có cảm giác bất an, hoàn toàn không liên hệ gì với bên đó không phải là cách hay, bóng đen đó sẽ bị lưu giữ mãi trong tiềm thức. Có phải trong tiềm thức anh sợ đạt được rồi lại bị mất đi không? Vì sợ mất đi cho nên dứt khoát không chủ động giành lấy để sở hữu.”

Nói đến đây, Lâm Lung đột nhiên cảm thấy bản thân có thể làm anh chủ động tỏ tình rõ ràng là một kỳ tích! Phải thích nhiều như thế nào mới có thể thật sự mở lời chứ?!

Trẻ em bị bán đi, về tâm lý đều thiếu cảm giác an toàn, dù hiện tại không còn là trẻ con nữa, trong lòng vẫn luôn tồn tại bóng đen đó, xem ra sau này phải quan tâm đến anh thật nhiều! Lâm Lung âm thầm nắm bàn tay lại, tự nhắc nhở mình.

Trong đình viện cổ kính của phố Tung Bao, cùng với làn gió ấm áp và tiếng nước chảy róc rách của dòng suối nhỏ, Long Tuyên kể lại câu chuyện thời thơ ấu của mình, tiện thể giải thích bố mẹ và anh trai vì cảm giác có lỗi đã để lạc mất anh mà quan tâm anh từng ly từng tí, muốn gì được nấy, cho nên, vợ tương lai của anh sau này có ở nhà bố mẹ chồng thì cũng vô cùng dễ chịu.

“Cả nhà sẽ coi em như là công chúa, là thái hậu mà chăm sóc, hầu hạ.” Long Tuyên nói như vậy, sau đó lại liên tưởng đến cảnh Lão phật gia Từ Hy vịn tay thái giám đi dạo trong hoa viên, không nhịn được bật cười ha hả.

“Thật vậy sao? Ấy da, lê quý núi lớn!” Lâm Lung cũng tươi cười nói đùa. “Vậy nếu sau này em đối xử với anh không tốt, liệu cả nhà anh có hận em đến mức muốn lột da, rút gân em không?”

“Có khả năng đấy!” Long Tuyên nghiêm túc gật đầu, sau đó lại nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, cười nói: “Em yên tâm, anh nhất định sẽ đối xử với em rất tốt, để em không nỡ đối xử tệ với anh.”

Lâm Lung giả bộ run rẩy, rùng mình nổi da gà, “Chua quá! Xin anh cứ nói chuyện bình thường đi, đừng văn nghệ thế!”

“Ừm, được rồi, nhằm phong cách, để anh làm lại lần nữa.” Long Tuyền hắng giọng, chuẩn bị tinh thần, sau đó sầm mặt, đập bàn nghiến răng, thấp giọng nói: “Dám làm việc có lỗi với tôi? Cô có tin đêm nay lão tử sẽ đi giết chết tên gian phu đó không?”

“... Em tin...” Mặc dù biết rõ là anh đang đùa, nhưng Lâm Lung vẫn bị ánh mắt hung dữ và khí thế áp đảo đó làm cho sợ chết khiếp, một lúc lâu sau mới kêu khẽ được một tiếng.

Nhìn thấy phản ứng này của cô, Long Tuyền thậm chí có chút hối hận, ngại ngần nói: “Em thật sự bị dọa à? Chỉ là đùa thôi, em đừng cho là thật nhé!”

“Em biết, câu nói thì không sao, nhưng mà ánh mắt đó của anh, quá sắc lạnh, làm cho người ta đúng là có cảm giác sợ hãi...” Lâm Lung trong lòng còn hơi sợ hãi hỏi: “Đây chính là sát khí trong truyền thuyết hả?”

“Hoặc gọi là tà khí.” Thần sắc Long Tuyền có phần không được tự nhiên cười cười, sau đó giải thích mơ hồ: “Có một số việc làm nhiều rồi, trên người tự nhiên sẽ có tà khí, nhưng mà, chỉ cần có đủ chính khí thì có thể khắc chế lời nói và việc làm của mình, giữ được bản tính, không đi vào ngã rẽ.”

Một số việc là việc gì, anh không nói rõ, Lâm Lung cũng không hỏi, chỉ cảm khái nói một câu đã đọc được trên mạng: “Nghe nói, chỉ có người cứng rắn đến mức gần như hung hãn, khi cần thiết mới càng có thể dễ dàng xông lên, dùng máu bản thân công hiến.”

“Ai nói thế? Cũng có chút đạo lý.”

“Là một quân nhân nói, một bài văn hot trên mạng, anh không nghe qua chuyện này à?” Lâm Lung thấy anh lắc đầu, liền kể đại ý nội dung cho anh nghe.

Trước hoa dưới nguyệt, hai người mở rộng cánh cửa trái tim thổ lộ hết quá khứ và cách nghĩ của mình, làm cho hai trái tim gần nhau hơn.

Đến tối, Long Tuyên dẫn Lâm Lung đến một nhà khách nội bộ không tiếp đón người ngoài nhận phòng.

Đó là một tòa nhà ba tầng trong một con ngõ nhỏ hẻo lánh, không có biển hiệu, nhưng bên ngoài lại dựng một biển đồng lớn “Khu quản lý quân sự”, còn có một lính gác cổng, khách khí yêu cầu Long Tuyên xuất trình giấy chứng nhận hoặc giấy giới thiệu.

Long Tuyên có thể sĩ quan, nhưng chứng minh thư của Lâm Lung thực ra không thể coi là chứng nhận nội bộ có thể nhận phòng, Long Tuyên nói với người trực ở quầy lễ tân là mấy ngày nữa anh sẽ bù giấy giới thiệu, sau đó viết vào sổ đăng ký, biểu thị là Lâm Lung đến đơn vị thăm người thân, là hôn thê của anh.

“Em cứ như thế này mà tính là hôn thê của anh à?” Cầm chìa khóa phòng đi lên hành lang về phòng khách, Lâm Lung nghi hoặc hỏi. “Chẳng có mời bố mẹ, bằng hữu hai bên đến uống rượu làm chứng à?”

“Đương nhiên là tính!” Long Tuyên mặt cực kỳ nghiêm túc thừa nhận. “Ồ nghĩa trang chúng ta đã tự định chung thân rồi, sao có thể không tính là hôn thê chứ?”

Lâm Lung hơi rùng mình, tự định chung thân? Được rồi, cô mặc nhiên thừa nhận ý niệm bị Long Tuyên tự sửa đổi, hơn nữa còn hơi vui mừng, hôn thê nhé, so với bạn gái thì chính thức và có trọng lượng hơn!

Đến cuối hành lang, Lâm Lung nói một câu “Chúc ngủ ngon” rồi đi vào phòng mình, ngạc nhiên phát hiện ra nhà khách đơn sơ như vậy mà nội thất

không hề thua kém khách sạn ba sao.

Chỉ là giường hơi cứng, có lẽ là để phù hợp với thói quen ngủ giường cứng của quân nhân chăng?

Canh ba nửa đêm, Lâm Lung nằm trên giường lăn lộn kêu gì cũng không thể ngủ được, bỏ qua chuyện giường cứng, bỏ qua chuyện chấn nặng, bỏ qua chuyện bị muỗi tấn công, lo lắng dự đoán liệu người nào đó có lên vào tấn công hay không?

Đợi đến một giờ sáng, không có người gõ cửa, cũng không có ai trèo tường.

Lâm Lung lúc này mới mơ mơ hồ hồ nhắm mắt, cũng không biết rốt cuộc là yên tâm hay thất vọng. Trước lúc mơ màng, cô còn nghi hoặc nghĩ, đã nói ra là hôn thê rồi, anh lại là người đàn ông bình thường, sao lại có thể nhìn được như vậy? Đúng là Liễu Hạ Huệ chính nhân quân tử, dù có người đẹp khóa thân ngồi trong lòng thì tâm vẫn không loạn!

Vì cô ngủ muộn nên đương nhiên sáng hôm sau vẫn nằm ì trên giường rồi. Đợi đến giờ hẹn đi cổ trấn Hòa Thuận, Long Tuyên đến gõ cửa, nhìn thấy cô mặc áo ngủ, hai mắt nhắm ngủ đứng ở cửa, sau đó chờ dẫn bảo anh đợi cô một lát, cho cô thêm ba mươi phút đánh răng rửa mặt chải đầu trang điểm.

Nửa tiếng? Long Tuyên ngây người một lúc, sau đó thương lượng: “Năm phút được không? Muộn quá không đủ thời gian chơi đâu.”

Lâm Lung đeo một cặp kính gọng to nhăn mặt nói: “Anh cho rằng con gái bọn em có thể giống như lính các anh vỗ nước lên mặt hai cái là coi như rửa mặt xong rồi à? Thời gian năm phút còn chẳng đủ để em rửa mặt, đeo kính áp tròng, còn phải súc miệng, trang điểm, thay quần áo...”

“Đã là vợ chồng sắp cưới rồi còn cần trang điểm làm gì nữa?” Long Tuyền đưa tay ra vuốt vuốt mái tóc hơi rối của cô, cười nói: “Như vậy rất xinh, không cần phải trang điểm quá nhiều.”

“Em sẽ nhanh thôi, anh ăn sáng trước đi, giúp em mua một suất để em ăn trên đường đi.” Nói xong liền quay người vào trong, đóng mạnh cửa phòng lại.

Khi Lâm Lung nhìn lại mình ở trong gương thì không ngừng than vãn. Tóc rối bù như tổ quạ! Cặp kính cổ lỗ sĩ gọng đen! Quàng mắt thâm đen! Áo ngủ hoạt hình kiểu T-shirt! Chân trần đi dép lê! Chết rồi, hình ảnh thực nữ duyên dáng của tôi, ngoại hình tiêu mỹ nữ trang nhã của tôi...

Sau khi nhanh nhẹn trang điểm, thay một bộ đồ phù hợp, Lâm Lung uyển chuyển đi xuống sảnh của nhà khách, rất ngượng ngùng nhìn Long Tuyền đang cười thầm, bối rối nói: “Lúc này... để anh chê cười rồi.”

“Là vợ chồng sắp cưới rồi, không cần khách sáo như vậy.” Long Tuyền tỏ vẻ không để ý mỉm cười. “Anh tương đối giỏi nhìn bản chất xuyên qua hiện tượng, cái anh thích là con người thật của em, không phải là kỹ thuật đánh phấn trang điểm.”

Nghe thấy Long Tuyền nói thẳng như vậy, Lâm Lung mới thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ cùng anh đi thăm quan cổ trấn Hòa Thuận, ăn lẩu nôi đất Đằng Xung.

Sáng sớm hôm sau, lưu luyến không rời cùng đến thành phố Bảo Sơn. Để hai người có thêm nhiều thời gian ở riêng với nhau, Long Tuyền đích thân lái xe đưa cô đi Bảo Sơn, trên đường bị cô giày vò tàn nhẫn.

Lâm Lung lúc thì kêu lạnh, anh đành phải tìm áo khoác của mình trong cốp sau đưa cho cô khoác; lúc lại muốn ăn hoa quả, bảo anh xuống xe đi mua; lúc lại buồn bã bảo anh chưa bao giờ tặng hoa hồng cho mình, anh đành phải đích thân đi hái hoa dại bên đường...

Trên đường đi, Long Tuyền dù bị giày vò vẫn cam tâm, nhưng lúc ở sân bay, anh lại hận không thể đi mua vé máy bay, trực tiếp đưa Lâm Lung trở về Thành Đô.

“Trở về Thành Đô với em?” Lâm Lung cười khanh khách. “Không phải là em đưa anh về đơn vị, mới đi đến đây sao? Giờ anh lại đưa em về Thành Đô, rồi em lại đưa anh về Bảo Sơn? Vậy thì tiền lương tháng này của chúng ta đều công hiến hết cho sự nghiệp hàng không rồi!”

Long thiếu bất lực thở dài một tiếng, đành dùng mắt âm thầm tiễn cô. Không nở thì cũng chỉ có thể nói tạm biệt. Sau đó, trở về nơi mình phải trở về.

Sau khi nhìn máy bay Lâm Lung ngời cất cánh, Long Tuyền dùng tốc độ nhanh nhất trở về cơ sở “Ám dạ chi kiếm”, việc đầu tiên chính là cầm lấy báo cáo kết hôn mà tối hôm kia đã viết xong đi gặp đội trưởng Chu Thuần.

“Này! Cậu, tên tiểu tử này tốc độ nhanh thật đấy!” Chu Thuần vô cùng kinh ngạc, không ngờ Long Tuyền chỉ trong một kỳ nghỉ đã có thể từ bỏ tình, yêu đương, phát triển đến chuẩn bị kết hôn rồi.

“Mặc dù nói điều này hơi khó nghe, nhưng sự thực là nhờ phúc của việc động đất.” Long Tuyền vẻ mặt vô cùng hạnh phúc kể lại quá trình mười mấy ngày của mình cho Chu Thuần nghe, sau đó giục anh mau phê duyệt đề nghị cho mình rồi giao lên cấp trên.

“Nhờ họa được phúc nhé, cũng không sai! Chúc mừng, cuối tuần mời rượu nhé!” Chu Thuần cười vỗ vai anh.

“Được, anh muốn uống bao nhiêu thì uống.” Long Tuyền đáp ứng ngay, sau đó hỏi: “Anh có mẫu *Đề nghị kết hôn* không? Có thì đưa cho em để em điền trước.”

“Ồ chỗ tôi làm sao lại có được? Ngày mai cậu đi hỏi Chính ủy.” Nói rồi, Chu Thuần nhìn thời gian: “Sắp tắt đèn rồi, mau về đi, nhưng đừng hưng phấn quá mà không ngủ được ảnh hưởng đến việc huấn luyện ngày mai.”

“Sao lại thế được!” Long Tuyền cười cười, sau đó cầm áo khoác ra khỏi phòng Chu Thuần, bước nhanh về phía phòng mình.

Lúc này, cậu bạn cùng phòng Băng Ghé Nhỏ vẫn ngồi trước bàn xem sách chuyên ngành, Long Tuyền thuận miệng nói với cậu vài câu, đồng thời mở tủ treo áo khoác lên.

Bỗng nhiên anh phát hiện ra áo của mình thiếu mất một chiếc khuy áo, anh vốn cho là vô ý làm rơi mất, nhưng khi nhìn kỹ lại thì thấy tại vị trí khuy áo vẫn còn đầu chỉ ngay ngắn, đây rõ ràng là bị người ta cắt mất.

Nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có Lâm Lung mới có đủ thời gian và cơ hội “gây án”, ví dụ như ra tay lúc mình đi mua hoa quả, hái hoa. Ngay lúc đó Long Tuyền đã cảm thấy hơi không bình thường, nhưng lại cho rằng cô cố ý phát tiết những bất mãn đối với việc chia ly, giờ nghĩ lại, đúng ra là tranh thủ thời gian tìm kéo, cắt khuy áo?

Long Tuyền cảm thấy rất khó hiểu, cô ấy cắt khuy áo của mình để làm gì nhỉ?

Đến giờ tắt đèn, Long Tuyền nằm xuống gối đầu lên cánh tay trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi Trác Nhất nằm ở đối diện: “Băng Ghế Nhỏ, cậu có biết là cắt khuy áo thì có ý nghĩa gì đặc biệt không?”

Trác Nhất hơi giật mình ngạc nhiên, hóa ra một kẻ kiêu ngạo như Long thiếu cũng có lúc không biết phải làm thế nào? Đồng chí Băng Ghế Nhỏ lén ngoác miệng ra cười như điên, rồi nghiêm mặt rất nghiêm túc dùng giọng điệu không nên xuất hiện trên giường ngủ nói: “Báo cáo cấp trên, em không biết.”

“Cậu vẫn còn ghi hận việc tôi chinh cậu trên sân huấn luyện hả?” Long Tuyền từ sự rung lắc của thanh giường phát giác ra phản ứng thật sự của đối phương, trợn trừng mắt, sau đó ngồi dậy, kim thấp giọng dùng ngữ khí đầy vẻ đe dọa: “Lão tử đã hạ mình hỏi mà ngươi còn làm bộ làm tịch à? Thấy bị chinh còn ít hả?”

“AUV, thiếu gia, đây là hôn thê của anh, em làm sao biết được suy nghĩ của chị ấy thế nào chứ?” Băng Ghế Nhỏ tiếp tục giả ngốc, nhưng trong giọng nói run rẩy lại nghe ra ý cười.

“Các cậu chẳng phải đều là thế hệ 8X sao? Tôi là đại thúc 7X rồi, so với bọn trẻ các cậu là khoảng cách cả một thế hệ, cách nghĩ kỳ quái của cô ấy ít nhiều cậu cũng phải biết một tí chứ?” Nhờ ánh đèn yếu ớt bên ngoài cửa sổ, Long Tuyền bước hai, ba bước đã đến bên gối Trác Nhất, cúi người nửa quỳ làm động tác thẩm tra tù nhân tiêu chuẩn, kẹp chặt cổ Trác Nhất hỏi: “Nói hay không nói? Thành thật thì được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!”

“Em nói, em nói! Thực ra em cũng không biết suy nghĩ thật sự của chị ấy là gì, nhưng em có thông tin cơ bản anh có thể tham khảo.” Trác Nhất luôn

miệng đồng ý, từ bỏ ngay ý định kháng cự, trực tiếp đầu hàng. Đây mà là đại thúc gì chứ, rõ ràng là đại ca không thể động vào!

“Tiếp tục!” Trung tá Long nói lỏng tay, ngồi lên giường Trác Nhất dáng vẻ đại ca gật đầu biểu thị đang lắng nghe.

“Có phải chị ấy cắt khuy áo thứ hai không?”

“Không sai.” Cắt cái khuy nào thì ý nghĩa cũng khác nhau à? Long Tuyên đầu phủ sương mờ mịt.

“Vậy thì đúng rồi!” Trác Nhất rất chắc chắn vỗ đùi một cái, giải thích: “Khuy áo thứ hai là tặng cho người mình yêu nhất, đây là một cách nói xuất phát từ truyện tranh, phim truyền hình Nhật Bản và được lưu truyền từ bên Đài Loan sang. Còn có một truyền thuyết kể là, nếu như lấy khuy áo thứ hai của đối phương rồi dùng dây đỏ kết lại đeo lên cổ thì tình yêu của người đã tặng cho mình chiếc khuy áo đó sẽ vĩnh viễn không thay đổi.”

“Bắt buộc phải là khuy áo thứ hai sao?” Một người nghiêm túc theo chủ nghĩa vô thần như trung tá Long hơi cau mày lắm bả: “Vớ vẩn, toàn là những lời vô căn cứ.”

“Xin anh, anh đừng có vô vị như vậy.” Trác Nhất lắc lắc đầu, tiếp tục phân tích: “Vì khuy áo thứ hai là gần tim nhất, kề sát ‘trái tim’ và sinh mạng anh nhất. Hoặc là, cầm nó chị kết nghĩa có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim của anh, đó chứng tỏ chị ấy muốn thể hiện tình yêu với anh.”

“Có thật là nguyên nhân này không?” Long Tuyên rất nghi ngờ hỏi, Lâm Lung trong mắt anh không giống với người dễ bị những truyền thuyết mơ hồ không có luận chứng khoa học này mê hoặc, lại càng đừng nói là làm theo.

“Em không biết, em chỉ cung cấp phỏng đoán một loại suy nghĩ của thế hệ 8X thôi.” Trác Nhất nhún vai, dùng lời nói của Long Tuyền ném trả lại cho anh, nhưng sợ đối phương thẹn quá hóa giận đánh mình, nên vội vàng bổ sung: “Nói thật lòng, chị kết nghĩa em rất thích truyện tranh Nhật Bản, điều này thì không có gì phải nghi ngờ.”

“Cái này tôi biết.” Long Tuyền gật đầu. “Trước đây cô ấy có kể cho tôi nghe một câu chuyện trong truyện tranh, rất có ý nghĩa.”

“Truyện tranh gì vậy?” Trác Nhất hiếu kỳ thuận miệng hỏi, ngay cả Long thiếu cũng cảm thấy có ý nghĩa thì rất đáng để xem!

“Gọi là *Thợ săn*, Lâm Lung nói trong đó có một người gọi các thiếu niên đầy nhiệt huyết đang trưởng thành là ‘Quả táo xanh’, anh ta rèn luyện ‘Quả táo xanh’ đến một trình độ nhất định, đợi họ trưởng thành và trở thành đối thủ của mình.”

“Thì ra là chị ấy nói! Chẳng trách khi huấn luyện anh gọi bọn em là ‘Táo xanh’! Đáng chết, em nói rồi mà sao lại khó nghe đến như vậy, em vẫn còn đang đoán xem ai nghĩ ra cái ý tưởng dở hơi này chứ!” Trác Nhất bỗng cất cao giọng, sắc mặt đầy vẻ phẫn nộ.

“Ý tưởng dở hơi?” Long Tuyền nghi hoặc cay mào, thăm dò hỏi: “Không phải là người đàn ông đó ngưỡng mộ nhất là ánh mắt sắc lạnh, ý chí chiến đấu và tinh thần dũng cảm luôn hướng về phía trước của những quả táo nhỏ đó à? Quả thật là có ý nghĩa nhất định!”

“Long thiếu, anh có muốn biết người nông phu đó rốt cuộc trông như thế nào không?” Cậu ta nói rồi liền muốn trở mình xuống giường lấy máy tính xách tay dùng để giải trí của mình ra, “Em có cả bộ truyện tranh đấy, anh muốn không?”

Trác Nhất đột nhiên rất muốn nhìn thấy trưởng quan lúc nào cũng tỏ ra vạm vỡ vô địch này khi xấu hổ trông như thế nào. Đây là một tên hề giả đàn ông biến thái thích xoay vòng eo thon thả cười nhả nhổ, thích ném quân bài giết người, không biết khi anh xem hình xong mặt có tái như gan lợn không nữa?

“Không xem. Đi ngủ.” Long Tuyền quả quyết đi về giường mình, nằm xuống, nhắm mắt, đi ngủ.

Chỉ cần nhìn thái độ kích động của Trác Nhất là biết ngay chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, mình chắc chắn lại bị Lâm Lung lừa cho một vố! Anh sợ, nếu mình xem xong thì tối nay lại suy nghĩ trần trọc không ngủ được.

Cả một khoảng thời gian sau đó, Trác Nhất luôn tìm cách để cho đồng chí trung tá có thể hiểu biết sâu sắc diện mạo thực sự của “Quả táo xanh”, nhưng Long Tuyền lại tỏ ra không có một chút hứng thú. Thậm chí, ngay cả ý nghĩa thực sự của chiếc khuy áo anh cũng tạm thời để sang một bên không nghiên cứu nữa. Anh nhờ anh trai mang lễ vật đính hôn giao cho Lâm Lung, sau đó không ngừng đốc thúc lãnh đạo nhanh chóng thông qua báo cáo yêu đương, báo cáo kết hôn của mình, nhanh chóng gửi *Mẫu báo cáo điều tra kết hôn* cho Lâm Lung.

Theo quy trình thông thường, thì trình tự thẩm tra chính trị cho một bộ này ít nhất cũng là ba tháng, còn chưa loại trừ các tình huống ngoài ý muốn xảy ra trong quá trình đó làm lỡ mất thời gian, thanh niên lớn tuổi không đợi được!

Tuy Long Tuyền rất tin tưởng Lâm Lung, nhưng anh vẫn sợ đêm dài lắm mộng, hy vọng các việc về mặt thủ tục có thể tiến hành nhanh hơn một chút, ít nhất như thế trong lòng cũng thấy thoải mái hơn.

Lâm Lung thực ra cũng đang rất mong ngóng, nghi ngờ tại sao mãi vẫn chưa nhận được biểu mẫu mà muốn làm vợ quân nhân bắt buộc phải điền? Liệu cô có thể download trên mạng về, tự điền rồi gửi đi không?

Trong lòng cô lo lắng, nhưng lại ngại không dám hỏi thẳng Long Tuyền, sợ đối phương cảm thấy mình quá nóng lòng muốn được gả đi. Khi rồi rãi không có việc gì làm cô đành phải lôi bộ trang sức phi thúy ngày thường không nữ đeo ra vuốt ve, ngắm nghía, lại tự nói chuyện an ủi. Rồi cô mở nắp hộp ra, lặng lẽ nhìn hai chiếc khuy áo bằng đồng nằm bên trong, ngón tay thon dài nhẹ nhàng, trùi mền miết nhẹ lên chúng, một chiếc đã cũ, một chiếc còn mới, kích thước, màu sắc của chúng cũng khác nhau, điểm giống nhau duy nhất là có hai chữ “Bát nhất” ở bên trên.

Kỳ thực, hai chiếc khuy áo quân phục hết sức bình thường này mới là bảo vật vô giá được Lâm Lung yêu quý nhất. Một chiếc là đại diện cho ân nhân cứu mạng, là mối tình đầu của cô; một chiếc lại đại diện cho người yêu hiện tại.

Lâm Lung từng nói đùa với bạn bè, nếu như cô không thể quên được ân nhân trong quá khứ, thì sợ rằng cả đời này cô sẽ không thể lấy chồng. Bây giờ nghĩ lại, trên đời không có gì là tuyệt đối. Việc này chẳng phải sao, mặc dù cô không quên được người đeo thẻ đỏ đó, nhưng rốt cuộc vẫn xuất hiện một Long Tuyền có thể đứng ngang hàng với anh ấy, có thể đi vào trái tim cô giống như vậy, chiếm giữ một vị trí rất quan trọng ở đó.

Ai nói trái tim một người không thể đồng thời chứa hai người? Ai nói thêm một người thì sẽ bị chia sẻ một phần tình yêu? Không có, trong lòng Lâm Lung hai người đó có trọng lượng như nhau. Chỉ có điều, một người là tình yêu cảm kích mà sùng bái, một người là tình yêu chân thành mà gần gũi.

Đang hạnh phúc mơ tưởng tương lai, thì nhạc chuông điện thoại bằng đàn tranh vang lên, số máy lạ, đầu kia điện thoại truyền đến một giọng đàn ông: “Cô là Lâm Lung phải không? Cô có chuyển phát nhanh EMS, phiền cô ra công tiểu khu ký nhận.”

Chuyển phát nhanh? Lâm Lung tin chắc gần đây mình không mua hàng trên mạng, cũng không có bạn bè nào gửi đồ cho mình, vậy thì, chắc chính là mẫu điều tra hôn nhân mà cô đang mong chờ từng giây từng phút, đã được gửi đến rồi sao?

“Tôi lập tức xuống ngay!” Lâm Lung bỗng nhiên kích động, tim đập thình thịch trong lồng ngực, chạy hai bậc cầu thang một, sau đó lại lao như bay ra cổng để lấy chuyển phát nhanh, lúc ký tên nhìn thấy nơi gửi là Vân Nam, không biết tại sao, chợt thấy yên lòng.

Lâm Lung vui mừng cầm tài liệu lên phòng, vừa mở ra xem, thì lại ngây ra.

Nội dung không nhiều, chỉ có hai trang, nhưng cái đồ quỷ quái này phải điền thế nào đây? Tên Long Tuyên đó cũng thật là, cũng chẳng viết một bản hướng dẫn điền biểu gửi kèm, chỉ viết đơn giản mấy câu là tham khảo cách viết của đơn xin vào Đảng, nhưng Lâm Lung đã bao giờ viết đơn xin vào Đảng đâu!

Hàng thứ nhất có bốn ô trống, thì đã có một ô không biết điền. Ngoại trừ họ tên, trình độ văn hóa, ngày tháng năm sinh, thì “thành phần bản thân” quỷ quái đó phải viết như thế nào? Nông dân, thị dân, địa chủ, gia thế thanh bạch?

Lâm Lung không nói nên lời, quyết định để trống, xem bên dưới trước. Hàng thứ hai, diện mạo chính trị, hình như chỗ này nên viết là “quần

chúng”, nhưng nếu viết ở đây là quần chúng, thì ô thành phần bản thân ở dòng trên viết như thế nào?

Bên dưới phần địa chỉ, địa điểm hộ tịch thì dễ rồi, nhưng tính chất hộ tịch thì là cái gì? Lại còn có một ô trống lớn ở dưới cùng của trang thứ nhất yêu cầu điền “Quan hệ tương hỗ thái độ chính trị nghề nghiệp trong quá khứ và hiện tại của các thành viên chính trong gia đình như thế nào”. Phạm vi của các thành viên chính trong gia đình là gì? Chỉ viết thân thuộc trực hệ hay là viết cả họ hàng gần? Thân thuộc trực hệ là chỉ bố mẹ hay là cả ba đời?

Đầu đầu nhất là câu “Quan hệ tương hỗ thái độ chính trị nghề nghiệp như thế nào”, xin người, một câu dài như vậy mà chẳng có chấm phẩy, là ông muốn biết nghề nghiệp là gì hay muốn biết thái độ chính trị là gì? Còn cái quan hệ tương hỗ của thái độ chính trị và nghề nghiệp, rốt cuộc nó là thứ gì nữa đây?

Lại xem trang thứ hai, “Có quan hệ xã hội, thái độ chính trị như thế nào.” Quan hệ xã hội là viết bạn bè, bạn học hay là hàng xóm, người thân ở xa? Thái độ chính trị, thái độ chính trị này nên viết ra sao?

Đằng sau có hai chỗ phải đóng dấu, đóng dấu đơn vị thì dễ giải quyết rồi, còn một cái là “Ủy ban huyện, văn phòng khu phố (hoặc công an hộ khẩu)”. Lâm Lung đoán dấu phẩy đó là quan hệ ngang hàng, thế thì phải được Ủy ban phường và văn phòng khu phố hoặc công an hộ khẩu đóng dấu. Ủy ban phường phải gặp bộ phận nào?

Cái đầu đầu nhất vẫn còn ở phía sau, cái đầu phủ đầy hơi nước của Lâm Lung bỗng nhìn thấy một hàng chữ nhỏ ở dưới cùng trang thứ hai: “Biểu này phải do đơn vị hoặc bộ phận chủ quản điền, không được giao cho người được điều tra điền.”

Đọc đến đây cô chỉ muốn thổ huyết mà chết, bản thân không được điền thì gửi cho tôi làm cái gì? Chỉ có hai trang biểu mẫu mà ít nhất gần một nửa không biết nên điền như thế nào, cho dù có gửi đến đơn vị thì cũng không có ai biết điền cả. Một quân nhân thông minh như vậy, sao không nghĩ ra gửi thêm một bản mẫu đã điền cho người ta chép lại chứ?

Lâm Lung cực kỳ bất lực mở máy tính ra gửi lại lời nhắn cho Long Tuyền cả trên QQ, MSN, email, tất cả đều chỉ có một câu duy nhất: Đã nhận được biểu mẫu, không biết điền, mau gọi điện lại.

Đợi ba ngày, không có phản ứng, cô đành phải nhắn tin trên QQ cho người quen là Trác Nhất và Tiêu Lực Dương, tiện thể cũng gửi cả email, cũng chỉ một câu duy nhất: Có việc gấp cần tìm Long Tuyền, nhờ nhắn lại giúp.

Lại đợi thêm ba ngày nữa, vẫn không có phản ứng, Lâm Lung không giữ được bình tĩnh nữa. Long Tuyền bình thường cách ba đến năm ngày sau bữa cơm tối lại lên mạng, hoặc trực tiếp gọi điện cho cô, lần này có việc gấp tìm anh, thì anh lại cả một tuần chẳng có tin tức gì.

Gọi điện đến đội của anh, tốt rồi, cả ba người đều là “Hiện tôi không tiện nghe điện thoại, có việc gì xin để lại lời nhắn”, xem ra là họ đi làm nhiệm vụ, ba người đều cùng một phân đội, làm nhiệm vụ chắc đi cùng nhau.

Từ đó có thể thấy, bình thường liên lạc thường xuyên cũng không phải là việc tốt, sau khi hình thành thói quen, đến thời khắc quan trọng lại không thể chịu đựng được sự giày vò của sự chờ đợi.

Lâm Lung tìm kiếm, xin tư vấn trên Baidu, và một số diễn đàn của vợ quân nhân, cũng có một số gợi ý, nhưng cô lại không dám chép lại hoàn toàn, sợ đơn vị của Long Tuyền đặc biệt, yêu cầu nghiêm khắc, cách điền lại không giống.

Biểu mẫu thì chỉ có một bản, không biết bản photo có hiệu lực hay không, vạn nhất điền bừa phải bỏ đi thì chết.

Cô đành bất lực nhìn chăm chăm vào biểu mẫu đó, có cảm giác rất kích động muốn xé nó ra thành trăm mảnh, nghiến răng lắm lắm: “Tuyền Tử ơi là Tuyền Tử, anh khi nào mới có thể *Nhật lạc tây sơn hồng hà phi, chiến sĩ đả bả bả cung quy*^[2] đây?”

[2] Đây là hai câu trích trong bài hát Tập bản trở về, ý của hai câu này: Mặt trời lặn phía tây núi, áng mây đỏ bay lên, chiến sĩ tập bản trở về.

Hai mươi ngày, với người bận rộn chẳng để ý ngày ba bữa thì chỉ là một khắc, đối với người ngày đêm chờ đợi thì lại là khoảng thời gian rất dài, dài đến mức Lâm Lung thậm chí không chờ được Long Tuyền trở về đội đã hò đồ điền xong biểu mẫu gửi lại cho anh.

Đợi đến khi Long Tuyền xong nhiệm vụ trở về, mở phong bì chuyển phát nhanh ra xem, nhìn tờ đơn cô điền, quả thật chỉ biết khóc dở mếu dở.

Sau đó, nhân lúc rỗi anh lách điện thoại ra gọi ngay cho cô, nói biểu mẫu cô điền không được, dòng đầu tiên đã điền sai rồi. “Thành phần bản thân là chỉ công nhân, nông dân, cán bộ, quân nhân, học sinh, em tự chọn một từ thích hợp với mình nhất.”

“Vậy em đều không phải!” Lâm Lung lại thấy đầu óc mờ mịt. “Điền ‘quần chúng’ sao lại sai chứ?”

“Quần chúng là để chỉ diện mạo chính trị, em là giáo viên dân lập không tính là cán bộ, vậy viết công nhân đi.” Long Tuyền lại tiếp tục cười nói: “Tình trạng chính trị em viết giống như biểu thị một lòng muốn vào Đảng vậy, thực ra chỉ cần ghi chính trị trong sạch không phạm tội, không tham

gia các tổ chức, đoàn thể phi pháp là được. ‘Quá trình xã hội’ chỉ cần viết từ cao trung trở lên, không cần phải viết học cả hai trường tiểu học vào, biểu này không đủ để em nhét vào đâu, hơn nữa đừng quên mỗi giai đoạn xã hội phải viết cả người chứng minh. Còn nữa, quan hệ xã hội tại sao lại chỉ có một chữ ‘không’ thế? Nhà ai mà không có quan hệ xã hội chứ? Quá qua loa chiếu lệ rồi, cần phải viết tình hình họ hàng có ảnh hưởng tương đối lớn đến nhà em. Còn mặt sau, em ra văn phòng khu phố đóng dấu là được. Em còn đến phòng sinh để kế hoạch làm gì? Sao ở đây lại có cả dấu sinh để kế hoạch thế?”

Nói đến đây Long Tuyên không nhịn được bật cười, cả cái biểu đây những lỗi sai, mà còn là sai rất thú vị, rất đặc biệt nữa chứ.

“Vậy ý anh nói là em không chỉ điền sai, mà còn đến sai nơi hả?” Lâm Lung vừa nghe thấy tiếng cười ở đầu bên kia vọng lại liền nổi nóng, phần nộ nói: “Anh chỉ gửi cho em có một cái biểu trắng thì ai mà biết phải điền như thế nào hả? Đến mì ăn liền còn có hướng dẫn sử dụng đấy! Em từ ủy ban phường chạy ra phòng vũ trang nhân dân, lại chạy ra văn phòng khu phố, sau đó lại bị đẩy ra bộ phận tạm trú, họ nói không dám đóng dấu bảo ra công an quản lý hộ khẩu, công an quản lý hộ khẩu lại chỉ cho em sang phòng sinh để kế hoạch, chạy đi chạy lại mất đúng một tuần! Giống như một quả tú cầu bị ném đi, ai đó lại chặn lại, thế mà em vẫn còn sai sao?”

“Không có! Không có nói em sai! Bảo bối, em vất vả quá!” Long Tuyên vội vàng bày tỏ cái dấu đó có thể sử dụng được, báo cáo kiểm tra sức khỏe hôn nhân của Bệnh viện Lục quân cũng không có vấn đề gì, chỉ là nội dung điền trong biểu bị sai, cần phải điền lại.

“Dấu đó dùng được à?” Lâm Lung truy hỏi một câu, sau đó kiêu ngạo đáp: “Vậy em còn gửi cho anh một bản biểu mẫu trắng nữa, anh tự đi mà điền rồi gửi lên trên đi, em không hiểu, anh hiểu, anh điền!”

Biểu trắng? Long Tuyền lấy ra một phong bì to khác trong phong bì chuyên phát nhanh mở ra xem, bên trong đúng là có một biểu trắng, hơn nữa trên đó còn đóng dấu đỏ tươi.

“Em đi làm ở đâu thế?” Long Tuyền nghi ngờ, vặn phòng khu phố nào lại đóng dấu lên biểu trắng chứ?

Lâm Lung đặc ý nói: “Giống không? Giống y như đúc phải không? Trên đầu cầu Cửu Nhân làm đây, chỉ có ba mươi đồng thôi.”

Long Tuyền đang uống trà liền phun hết cả ra, tự ý khắc dấu công! Đã tự ý khắc dấu công lại còn gửi đến đơn vị quân đội muốn lừa bịp để thông qua thẩm tra chính trị! Đây không phải là to gan, mà là ngu ngốc.

Trung tá Long cầm lấy chiếc bật lửa trên bàn, trực tiếp đốt biểu mẫu đó thành tro xóa hết dấu vết. Sau đó hạ giọng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh, anh thật sự muốn đét đít em mấy cái! Cái gì gọi là thẩm tra chính trị, em hiểu không?”

“Ai bảo bọn anh làm phiền phức như vậy chứ? Em mới không thèm làm lại lần nữa ý, gửi qua gửi lại không ngại phiền sao?” Lâm Lung ngang ngạnh chết không chịu sửa, nói: “Anh có nhìn ra sự khác nhau không? Em cầm tờ photo chồng lên so sánh rồi, đúng là giống y như đúc, không có vấn đề gì đâu!”

“Giống y như đúc cũng không được.” Long Tuyền nhìn đám tro trong gạt tàn, trừng mắt một cái sau đó tiếp tục nghiêng răng: “Cái này là vi phạm pháp luật! Thái độ của em đoan chính chút được không? Ngay cả chút nhẫn nại này cũng không có sao? Chúng ta còn có cả một đời chung sống, sau này những việc như thế này nói không chừng sẽ còn gặp rất nhiều.”

“...” Lâm Lung trầm mặc, sau đó lẩm bẩm: “Em nói, quân nhân các anh làm gì mà khó khăn thế, một cái biểu vớ vẩn, đây có phải là cửa thứ nhất để chọn ra vợ quân nhân nào không có tính nhẫn nại thì đào thải không?”

Long thiếu bị câu hỏi như vậy làm cho tức cười, anh cũng không trả lời trực diện, chỉ nghiêm túc hỏi cô: “Em có muốn bị đào thải không?”

Lâm Lung mím môi, bất lực nói: “Được rồi được rồi, anh gửi lại một lần đi, nhớ là phải đính kèm hướng dẫn điền biểu. Nhanh lên, đừng có lè mề chậm chạp.”

“Anh đã sớm đoán ra là em điền không được mà, vừa gửi xong anh đã hối hận là không gửi cho em một bản mẫu, nhưng lúc đó có việc, không kịp bổ sung. Nhưng mà, không cần vội.” Long Tuyên an ủi Lâm Lung. “Các thủ tục khác cũng đang tiến hành, nói không chừng mấy ngày này đã có người gọi điện đến đơn vị em hỏi thăm tình hình rồi. Còn về biểu mẫu, vài ngày tới đơn vị của anh sẽ có người đến phỏng vấn em, tiện thể có thể mang đến, lúc đó bảo anh ta giúp hướng dẫn em điền.”

“Hả? À! Sắp phải phỏng vấn rồi à?” Lâm Lung bỗng chốc căng thẳng, liên tục hỏi người đến phỏng vấn là ai? Phải đối đãi như thế nào? Có cần đưa phong bì không?

“Đừng căng thẳng nữa, là cấp trên của anh. Gọi anh ấy là Chu đại ca thôi, đến lúc đó bảo anh ấy mời em ăn cơm!” Long Tuyên cười giải thích: “Anh ấy có việc phải đến Thành Đô công tác, nhất định đòi cướp lấy việc phỏng vấn em, vốn việc này không liên quan đến chủ quản quân sự là anh ấy.”

Lâm Lung bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Chính là người có tên Chu Bát Bì trong danh bạ điện thoại của anh hả? Người có tên như vậy còn có thể mời người khác ăn cơm à?”

“Đây là khi anh ấy huấn luyện đối với bọn anh rất ‘ác’ nên mới bị gọi là Bát Bì, còn bình thường gọi anh ấy là Gà trống sắt.” Long Tuyền cười nói đỡ cho chiến hữu của mình. “Chu ca không phải là người khó sống cùng, gặp thì em sẽ biết. Đúng rồi, em có bạn nào chưa chồng tuổi hơi lớn muốn lấy quân nhân không?”

“Để làm gì chứ? Ăn cơm trong bát vẫn còn nhớ cơm trong nồi à?” Lâm Lung tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại đoán là Long Tuyền muốn dặt môi cho Chu đại ca kia.

Quả nhiên như vậy, Long Tuyền sau đó trực tiếp đề nghị: “Về nguyên tắc Chu Bát Bì phải tiếp xúc với bạn của em, tìm hiểu tình hình của em, vậy thì cứ tìm một người chưa kết hôn cho anh ấy gặp được không? Con người anh ấy rất tốt, chỉ là mãi không lấy được vợ, lớn tuổi chỉ có một mình cũng hơi ảnh hưởng đến tiền đồ. Anh ở bên cạnh nhìn cũng cảm thấy sốt ruột.”

“Xin hỏi, anh ấy bao nhiêu tuổi?” Lâm Lung nghĩ đối phương là thượng tá, nếu như thăng cấp theo giới hạn năm bình thường thì không biết là già như thế nào nữa! Trong đầu tự nhiên nhảy ra hình ảnh đoàn trưởng to béo Hứa Tam Đa trong *Sĩ binh đột kích*, nghĩ đến phải giới thiệu đối tượng cho “anh ta” thì toàn thân lạnh toát.

“Sin năm 72, ba mươi sáu tuổi, giống như anh trai anh.” Long Tuyền thông báo tuổi của đội trưởng Chu xong lại giới thiệu qua hoàn cảnh gia đình anh ta, bố là bác sĩ về hưu, danh y tại địa phương, tự mình mở phòng khám; mẹ nói là làm nông, nhưng thực ra ruộng trong nhà đều cho thuê cả rồi, nhàn rỗi ở nhà chơi thôi; có một anh trai là kỹ sư thiết kế kiến trúc, chị dâu dạy học, sau đó là cháu của hai người.

Tóm lại gia cảnh không tồi. Còn vì tại sao lại không tìm được vợ thì là anh ta không gặp may, yêu ba cô thì đều đến lúc sắp kết hôn bị người ta đá,

nguyên nhân bị đá thì khác nhau, nhưng kết cục lại như nhau, từng nhát từng nhát dao đâm vào tim anh ấy.

Trái tim quân nhân cũng giống như người bình thường, bị thương rồi thì cũng sẽ đau, sẽ chảy máu, sau đó sẽ thất vọng, thậm chí là trốn chạy.

Nghe miêu tả của Long Tuyền, Lâm Lung bắt giác trong lòng vẽ lên hình ảnh một quân nhân bi tình, tuy tuổi đúng là hơi lớn một chút, hình như lớn hơn mình tròn mười tuổi! Nhưng cô vẫn nhận lời sẽ kêu gọi mấy người bạn tốt chưa kết hôn đến thử xem, biết đâu có người có thể tạo ra đóa hoa tình yêu với thượng tá Chu Bát Bì.

Trưa ngày hôm sau, Lâm Lung nhận được điện thoại của thượng tá Chu, nói là mình đã đến Thành Đô rồi, đợi buổi chiều anh làm xong việc hẹn đến chỗ nào cùng ăn cơm tối.

“Em dâu quyết định địa điểm, anh đến thanh toán. Có hai yêu cầu, anh không kiêng ăn gì cả, chỉ là muốn ăn món Tứ Xuyên chính hiệu; hai là không được phép tranh thanh toán, nếu không ngày mai anh sẽ không ‘phỏng vấn’ bạn em, bạn học em nữa!” Chỉ có hai câu này, anh ta nói dứt khoát lưu loát, hơn nữa trong lời nói có tiếng cười, ngữ điệu lên xuống trầm bổng rất có tính kịch.

Bị uy hiếp rồi, mới nói có ba câu đã bị tiếng cười không dứt uy hiếp rồi! Lâm Lung có chút chần chừ, “hình tượng quân nhân bi tình” phút chốc bị đập đổ, chỉ cảm thấy trong giọng của đối phương không có một chút bi tình nào, thậm chí còn có một chút “lưu manh”. Sau đó cô cũng trả lời rất dứt khoát: “Anh đang ở cầu Ma Tự? Vậy thì đến quán ăn Tứ Xuyên Bếp Cũ ở phố Thập Nhị Trung đường Chí Dân nhé, không xa quá, giá cả lại không đắt, hương vị cũng rất chính thống. Được không?”

“Được! Em đừng cố ý giúp anh tiết kiệm tiền là được.” Thượng tá Chu quả quyết nhận lời, sau đó nói khoảng tầm sáu giờ anh có thể đến, rồi cúp máy.

Lâm Lung vẫn còn chưa kịp hỏi anh có thể tự tìm được đường không thì trong điện thoại đã truyền ra âm thanh “tút tut”. Cô cầm điện thoại có vẻ không nói lên lời, người này cũng phong cách sấm sét quá đi? Thời gian gọi điện còn chưa tới một phút! Chẳng trách mà con gái không thích, cho dù là một ca ca siêu cấp đẹp trai đi nữa, nói chuyện yêu đương mà như dẫn quân đi đánh trận, thì con gái làm sao mà thích được chứ?

Năm giờ chiều, Lâm Lung chải đầu trang điểm xong xuôi, ra khỏi cửa sớm đi thẳng đến quán ăn, cô tình nguyện đến sớm đi dạo xung quanh, chứ không muốn để lại ấn tượng xấu với đối phương.

Người đến gọi điện thoại còn tiết kiệm thời gian như vậy, thì chắc chắn là không thích đợi người khác rồi? Lâm Lung đoán như vậy, kết quả là đến sáu giờ tối, cô ở ngay trước cổng quán ăn nhận được một cuộc điện thoại, Chu đại ca ở đầu bên kia cất giọng ngại ngùng nói: “Rất xin lỗi em gái, anh tạm thời không đến được. Lúc nãy gọi xe đang chuẩn bị đi, đến giữa đường đột nhiên có một thai phụ đi đến trước xe ngã xuống, mất máu nhiều quá hôn mê. Vì muốn giúp tài xế chứng minh anh ta không đâm người, nên đành phải cùng đến bệnh viện, bây giờ vẫn đang còn ở bệnh viện Hoa Tây. Em cứ ăn trước đi nhé, một lát nữa anh sẽ liên lạc lại với em.”

Thực ra, quan trọng là người lái xe kia sợ đến nỗi chân tay mềm nhũn, xe cũng không dám lái nữa, Chu Thuần ôm thai phụ kia lên xe, rồi lại lái xe đến bệnh viện, sau đó tận mắt nhìn thấy đối phương bị sảy thai. Lúc đó tuy đã làm biên bản với cảnh sát rồi, nhưng nhìn thấy thai phụ còn chưa tỉnh, anh thương hại đối phương, có chút không yên tâm rời đi.

“VẬY BUỔI TỐI ANH ĂN GÌ? CÒN KHÔNG BIẾT PHẢI ĐỢI BAO LÂU, HAY LÀ EM GÓI CƠM CANH LẠI MANG ĐẾN CHO ANH NHÉ!” LÂM LUNG NGHE XONG THÌ MẮT SÁNG NGÒI, LẠI GẶP LÔI PHONG SỐNG RỒI, ĐỘI CỦA BỌN HỌ TOÀN LÀ LÔI PHONG SỐNG À?

Sau đó, cô không thêm để ý đến sự phản đối của Chu Thuần, trực tiếp mua cơm gọi xe đến bệnh viện, muốn ngay lập tức nhìn thấy vị Lôi Phong sống này.

Vào đến bệnh viện Hoa Tây, Lâm Lung liếc một cái liền nhìn thấy đội trưởng Chu đứng ở công chờ cô, so với tưởng tượng của cô thì đen hơn, thô ráp hơn, nhưng không phải là rất to cao, mà khí chất của cả con người toát ra cảm giác rất dũng mãnh, so với Long Tuyền và Tiêu Lực Dương, càng lộ rõ tài năng.

Thông thường mà nói thì tuổi càng lớn càng nội hàm mới đúng, nhưng Chu Thuần hiển nhiên là không phải như vậy.

“Chu đại ca!” Lâm Lung hình như không do dự đi về phía anh, căn bản không cần phải suy nghĩ liệu có nhận nhầm người không. Chu Thuần tuy không cao bằng Long Tuyền, nhưng quân phục trên người dính máu, thật là quá nổi bật. Toàn thân anh hình như chỉ có túi tài liệu để bên trong áo khoác là còn sạch, báo cáo kết hôn Long Tuyền đang chờ đợi mà, không thể dính máu được.

“Ừm, chào em dâu! Thật là làm phiền em quá!” Trước đó đội trưởng Chu vẫn còn tỏ vẻ xa cách, nháy mắt đã hướng về phía Lâm Lung tươi cười rạng rỡ vô cùng, phút chốc làm tan đi cảm giác xa cách. Sau đó, anh nhanh chóng bước lên phía trước, đón lấy túi đồ ăn trong tay cô.

“Chu đại ca, sao bộ dạng anh lại thành ra như vậy?” Lâm Lung bị nụ cười kia lây nhiễm, cũng không căng thẳng lo lắng nữa, cười hi hi hỏi anh sao không đi thay quần áo.

“Ở nhà khách vẫn còn một bộ, em có sợ máu không?” Sau khi có được câu trả lời “không sợ”, Chu Thuần nói anh ngại quay về thay quần áo rồi lại chạy đến đây, mặc tạm cũng được.

Ày, may mà Long Tuyên không như vậy, mỗi lần gặp mặt quần áo tuyệt đối sạch sẽ. Lâm Lung nghĩ như vậy, nhưng không biết y phục sạch sẽ rất cuộc là do anh thích sạch sẽ hay là do công lao của người mẹ chăm chỉ của anh.

Hai người tìm một chỗ trong vườn hoa nhanh chóng giải quyết bữa tối, sau đó lại về tòa nhà bệnh viện, Lâm Lung mới biết thai phụ tình hình đã ổn định, nhưng lại nằm ngủ trên hành lang, vì chẩn đoán gấp, tạm thời chưa có phòng cho cô ấy.

Nghe nói trên người cô ấy chỉ có một chùm chìa khóa cửa, cho nên không thể liên hệ với người nhà, bạn bè, vô cùng cô đơn nằm đó, nhìn rất tội nghiệp, chẳng trách mà đội trưởng Chu không yên tâm rời đi. Lúc này, cảnh sát giao thông và tài xế taxi đều ở đây đợi đôi phương tỉnh lại.

Sau khi bốn người nói chuyện qua loa mấy câu, Lâm Lung lại biết thêm một nội tình: Đồng chí thượng tá Chu cố nhiên còn trả tiền đặt cọc, tiền phẫu thuật, tiền nhập viện, tiền thuốc!

Tuy bệnh viện cũng có thể làm thủ tục miễn nộp phí trong trường hợp đặc biệt, nhưng mà, tốc độ làm thủ tục nộp phí thường nhanh hơn, thế nên anh đành phải tự mình dùng cảm gánh vác.

Lâm Lung nghe xong do dự một chút, sau đó mỉm cười thăm dò: “Không biết em có thể hỏi anh một câu không?”

Chu Thuần lại vỗ đùi cười, đáp: “Không cần hỏi! Em đang muốn biết anh đợi ở đây không chịu đi, rốt cuộc là không yên tâm, muốn nhìn cô ấy tỉnh lại hay là muốn đòi lại tiền của mình phải không? Đáp án là về trước, chỉ là tiền lương một tháng thôi mà, có gì mà không nữa.”

“Anh là thần thánh hả? Quá giỏi rồi! Em còn chưa hỏi một từ nào.” Phút chốc bị chụp mũ “xấu xa” Lâm Lung không nói nên lời, người này sao lại có thể nhìn thấu mọi việc như vậy!

“Được rồi, nhìn thấy mắt em đảo đi đảo lại, còn miệng thì cố nhin cười, anh liền biết ngay chẳng có lời gì tốt đẹp”, Chu Thuần thẳng thắn nói với cô. “Giống hệt bọn tiểu tử xấu xa dưới tay anh!”

Anh cảnh sát giao thông từ quân nhân chuyển ngành đứng bên cạnh cũng cười tiếp lời: “Đúng vậy, vị thượng tá Chu này chính là người cầm quân, vở kịch nhỏ của người bình thường làm sao có thể lọt qua được mắt anh ấy?”

Lâm Lung không chịu bỏ qua, giậm chân “e lệ” nói: “Sao có thể đặt em cùng với ‘tiểu tử xấu xa’ chứ! Em làm gì có ‘xấu xa’?”

“Được được, hồ ly còn giả làm thỏ trắng!” Chu Thuần tiếp tục trêu đùa cô. “Tục ngữ có câu: Người hợp theo loại, vật tụ theo bày, người có thể chơi cùng với Long thiếu và Băng Ghé Nhỏ không thể là một ‘tiểu bạch’ được? Mặc dù da cũng hơi trắng, ừm, quả thật là trắng!” Anh nói xong còn giơ tay mình ra so với tay của Lâm Lung.

Bị trêu chọc rồi! Lâm Lung thêm một lần nữa không nói được câu nào, sau đó trực tiếp chuyển chủ đề sang *Mẫu báo cáo điều tra đơn xin kết hôn*, bắt đầu nghiêm túc hỏi các vấn đề liên quan.

Đấu võ mồm với anh ta? Bản thân còn chưa đạt đến cảnh giới đó! Gừng càng già càng cay, không động vào được thì phải tránh thôi.

Chu Thuần nhếch môi cười, cũng không trêu cô nữa, rất có trách nhiệm hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất của mình, giúp em dâu điền biểu. Đợi cô điền xong biểu, anh lại bắt đầu thực thi nhiệm vụ thứ hai, tìm hiểu thế giới nội tâm của vợ quân nhân tương lai, xem xem có cách nghĩ không tốt gì không, cần phải loại trừ sớm bom hẹn giờ, mới có thể yên tâm để cô gả cho chiến hữu cùng mình sống chết.

“Nghe nói bọn em nảy sinh tình cảm trong khi động đất, anh thấy hơi lo. Con người anh nói chuyện thẳng thắn, em đừng để ý nhé.” Chu Thuần trên mặt không hề cười, chỉ có sự đứng đắn, còn nghiêm túc nói với Lâm Lung: “Tình yêu mà có thể duy trì lâu dài, từ trước đến giờ đều không phải là loại tình yêu oanh oanh liệt liệt, mà là có thể bên nhau một cách bình thường. Loại tình cảm giống như ngọn lửa đột nhiên bốc cháy chỉ có thể là say nắng, anh hy vọng em sau khi suy nghĩ thật kỹ rồi mới quyết định, chứ không phải vì hoàn cảnh và tâm tình đặc biệt, xúc động nhất thời mà nhận lời Long Tuyên, sau đó lại hối hận.”

“Không đâu, thực ra khi xảy ra động đất, chỉ là làm cho em càng thấy rõ con người anh ấy.” Lâm Lung mỉm cười, hơi e thẹn nói: “Anh ấy lúc đó vút em lại bên đường rồi chạy mất, em tức đến phát khóc chỉ muốn cả đời không thèm nhìn mặt anh ấy, sau đó dần dần mới thay đổi suy nghĩ. Không phải là loại say nắng nhất thời.”

“Vậy thì tốt, làm người phải lý trí, chỉ sợ vì động đất bỗng tác thành cho không ít cặp tình nhân, nhưng một năm sau lại ly hôn hàng loạt vì rất nhiều nguyên nhân khác nhau.” Chu Thuần nói rõ với Lâm Lung: “Người khác ly hôn thì đơn giản, còn trường hợp của em lại khác, tuy Long thiếu đã từng nói, chỉ cần em có lựa chọn tốt hơn, thì cậu ấy quyết không giữ chặt lấy tờ giấy kết hôn không chịu ly hôn. Nhưng mà, về mặt tổ chức thì nhất định sẽ tìm em nói chuyện, quá nửa là thuyết phục, kết hợp cả rắn lẫn mềm nói đến khi nào em từ bỏ ý định ly hôn mới thôi.”

“Anh ấy đã nói như vậy à? Em chưa từng nghĩ đến việc ly hôn! Em chỉ muốn cùng nhau nắm tay kề vai đến đầu bạc răng long thôi, có vấn đề thì cùng nhau giải quyết, có khó khăn thì cùng nhau khắc phục, có vui vẻ thì cùng nhau cười!” Nghe đội trưởng Chu nói như vậy, Lâm Lung hơi cảm động, lại hơi tò mò, tổ chức còn quản cả chuyện ly hôn của người ta à?

“Quản chứ, sao lại không quản!” Chu Thuần gật đầu. “Để đảm bảo hậu phương của các sĩ quan ổn định đoàn kết! Em nên lấy làm hạnh phúc vì lần này phụ trách nói chuyện là người dứt khoát, lưu loát như anh, không phải mấy người miệng đàn bà lảm lời đây.”

Miệng đàn bà? Là những người quản chính trị à? Lâm Lung cười nắc nẻ, rồi lại thăm dò: “Vậy nếu Long Tuyền muốn đá em thì sao? Lãnh đạo các anh có quản không?”

“Sao lại không quản? Nếu gặp trường hợp đó, không cần nói gì cả, cứ ôm lấy người đến nói chuyện, khóc to đầy uất ức, còn có thể đến tìm cấp cao hơn để khóc lóc, tự nhiên sẽ có người về mắng cậu ta.” Chu Thuần cười đưa ra chủ ý, sau đó lại rất thẳng thắn nói: “Chỉ cần cậu ta còn muốn ở lại trong hệ thống quân chính, thì lá cờ đỏ ở nhà tuyệt đối không thể đổ! Vấn đề tác phong cũng nghiêm trọng như là tham ô, hủ bại vậy, hiểu không?”

“Cờ đỏ không đổ? Vậy còn cờ màu bay bay thì làm sao?” Lâm Lung lại có ý hỏi một vấn đề khó.

“Ày, vậy thì còn phải xem cậu ta có bản lĩnh tìm ra thời gian để mà tìm cờ màu không đã! Một năm tổng cộng chỉ có ba mươi ngày nghỉ phép còn có tinh lực đi giày vò người khác sao?” Chu Thuần ác ý nhấn mạnh ở hai chữ “tinh lực”, sau đó lại cười. “Hơn nữa, người đàn ông do em tìm thì em cũng phải tin tưởng ở nhãn quang của mình chứ? Long thiếu là loại sẽ phát cờ màu sao? Chọn đàn ông mà, cái nhìn đầu tiên nhìn chuẩn mới là quan

trọng nhất, chọn sai rồi thì sau này dù nỗ lực thế nào cũng vô ích. Lùi một vạt bước, nếu cậu ta thật sự uống nhầm thuốc làm loạn, em có phải là không có cách trị cậu ta đâu?”

“Ừm, rất có lý.” Lâm Lung tán đồng gật đầu, lại kiêu ngạo nói: “Nếu như anh ấy thật sự dám làm loạn, thì em cho dù không có cách gì cũng không thể để anh ta sống dễ chịu.”

“Đúng rồi! Tuy vừa mới gặp, nhưng cũng có thể nhìn ra, em không phải là loại tính cách mềm yếu, rất tốt!” Đội trưởng Chu rất tán thưởng bật ngón tay. “Không nũng nịu, không phiền phức, cũng không dễ chịu uất ức! Em nói xem, tại sao có người lại không dám động vào, lại có người toàn bị người khác bắt nạt? Đó là bởi vì bản thân anh ta mềm yếu, dễ ức hiếp! Làm người mà, vẫn là kiên cường tốt, cho dù bị ức hiếp thì cũng phải nghiên răng đứng dậy. Nên trả đòn thì trả đòn, nên buông tay thì buông tay.” Nói đến câu cuối cùng, Chu Thuần rất cảm khái, anh chính là thuộc loại nghiên răng đứng dậy buông tay.

Ôm một bụng uất ức, cũng chỉ có thể buông tay, anh đường đường là một nam sĩ quan, thì không thể đi tìm bạn gái cũ yếu ớt trả đòn chứ? Nam chưa lấy nữ chưa gả, lại bạn muốn chết không tìm đâu ra chút thời gian quan tâm đối phương, bị đào góc tường cũng là đáng đời, chỉ có thể tự mình chịu thôi!

Tài xế taxi không nhịn được lớn tiếng nói: “Cái việc chọn đàn ông này, đúng là phải nhìn chuẩn, đừng nói sau một năm là ly hôn hàng loạt, nghe nói sau động đất số người ly hôn cũng không ít! Nghe nói còn có loại rơi vào tình huống khẩn cấp đột nhiên nhớ lại người nào đó, sau đó nói vị đó mới là tình yêu thực sự, quay người vứt bỏ vợ con. Tôi lúc động đất còn nhớ đến người tình đầu tiên nữa cơ, nhưng không nói phải nhất định đi tìm cô ấy! Đây chính là vấn đề nhân phẩm, cảm dỗ ai cũng có thể gặp phải, nhân phẩm tốt thì mới trung thành với hôn nhân!”

“Trên thế giới này, chính là đàn ông cặn bã nhiều!” Lâm Lung đang lẩm bẩm thì đội trưởng Chu ở bên cạnh cô đột nhiên nhảy lên, nhanh chóng bước đến bên thai phụ bị sảy nhìn một cái, sau đó bắt đầu lớn tiếng gọi y tá, bác sĩ nói cô ấy đã tỉnh lại.

Quả thực là đã tỉnh rồi, hơn nữa còn tỉnh lại với gương mặt đầy lệ.

Bác sĩ xác nhận sức khỏe của cô ấy tương đối tốt, chỉ là tâm lý rất tệ. Nhưng mà, cho dù tâm lý rất tệ, thì cô gái lương thiện đó cũng cất giọng dịu dàng, yếu ớt nói với anh cảnh sát giao thông là cô tự mình ngắt đi, không liên quan đến anh lái xe taxi, còn cảm ơn người hảo tâm, và tỏ ý muốn mượn điện thoại thông báo cho bạn đến chăm sóc, tiền thẻ trả bệnh viện tiền viện phí còn thiếu.

“Tiền viện phí là anh thượng tá Chu giúp cô trả trước rồi.” Lâm Lung không thèm đề ý cái gì gọi là “làm việc tốt không để lại tên” của Chu Thuần.

Sau đó, thượng tá Chu mặt dày cũng thân nhiên nhận sự cảm tạ. Anh cảnh sát giao thông giúp gọi điện thông báo cho một người bạn gái của đối phương.

Kỳ thực, mọi người đều hơi tò mò tại sao người đầu tiên cô ấy thông báo là bạn gái chứ không phải là bố mẹ hoặc bố của đứa bé.

Tò mò nhưng không dám hỏi, thậm chí không có người dám bảo với cô ấy đứa bé bốn tháng trong bụng đã không còn nữa, ngay cả bác sĩ cũng đợi bạn cô ấy đến rồi mới hỏi, thông báo tình hình cụ thể.

Không ngờ, cô ấy tự mình có thể cảm nhận được, sau khi hỏi và được xác nhận đáp án, lại rơi lệ nói: “Không còn cũng tốt.”

Sau khi ổn định tinh thần, cô gái tự giới thiệu tên là Kim Ngọc thậm chí còn bảo với Chu Thuần là lời của anh cô ấy vẫn lắng nghe, nghe được rất nhiều và cảm nhận rất sâu sắc, rất muốn cùng anh tâm sự, chỉ là lúc đó không thể nào mở mắt được.

Được rồi, dù sao người bệnh muốn tâm sự, thì những người nhân rồi chẳng có việc gì làm là Lâm Lung và Chu Thuần bèn làm thánh giả, nhẫn nại lắng nghe câu chuyện kể về một tên đàn ông cặn bã và một cô gái yếu ớt.

Kim Ngọc là phụng mệnh thành hôn, vì bố mẹ cô đều đã mất nên cô rất không được gia đình nhà trai coi trọng. Sau lần động đất, bạn trai cô và người tình đầu tiên tro tàn lại cháy, thậm chí cho đến hôm nay bị cô nhìn thấy tận mắt hai người ở cùng với nhau, người phụ nữ đó còn nói: “Cô còn khóc lóc đòi chết làm gì? Tôi có cướp người đàn ông của cô đâu, tôi đã kết hôn rồi, chỉ là từ Mỹ bay về thăm anh ta mà thôi...”

Một câu chuyện rồi rắm lại bi kịch, rồi rắm đến mức cho đến khi Chu Thuần hoàn thành nhiệm vụ, vẫy tay tạm biệt trở về doanh trại, Lâm Lung vẫn còn chưa bình tĩnh lại, bình sinh cô hận nhất là đàn ông cặn bã, thế là rất tích cực giúp đỡ Kim Ngọc. Ví dụ giới thiệu bạn là luật sư, bác sĩ bệnh viện phụ sản,... Sau đó, cô lại bất giác cảm khái, may mà bản thân không gặp loại đàn ông như vậy, nhân phẩm hành vi của Long Tuyên tuyệt đối có thể qua được kiểm tra!

Nhưng mà, người yêu đầu tiên của Tuyên Tử là người thế nào nhỉ? Chưa từng nghe anh ấy nhắc đến!

Cô gái thuộc chòm sao Xạ Thủ làm việc có chút nóng vội, Lâm Lung nhất thời hiếu kỳ, dứt khoát trực tiếp hỏi anh. Lần này đến lượt Long Tuyên đầu đầu rồi, nói hay là không nói?

Nghe nói đàn ông khai thật bạn gái trước và mối tình đầu đều là ngu ngốc, những cái này sẽ trở thành cái có lúc cãi nhau. Long thiếu sau khi bị hỏi ba lần bảy lượt, trực tiếp dùng một câu nói đã chặn Lâm Lung lại: “Em hãy kể về mối tình đầu của em trước rồi mới hỏi anh. Hoặc là, em hãy nói xem tại sao lại cắt khuy áo của anh?”

“...” Lâm Lung cầm điện thoại dừng lại một lát, sau đó kêu lên một tiếng: “A, khuya rồi, em phải đi ngủ đây! Anh yêu, bye bye, chúc ngủ ngon, lúc nào rảnh lại gọi điện thoại cho em nhé!”, nói xong liền tắt ngay điện thoại.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Long thiếu sau khi đạt được mục đích liền cười cười trở về phòng ngủ, chỗ anh cũng sắp phải tắt đèn đi ngủ rồi, sau khi tắm rửa, trèo lên giường, nhớ đến cuộc điện thoại của Lâm Lung, anh đột nhiên như tỉnh ngộ, hỏi một câu: “Trác Nhất, chị kết nghĩa cậu cắt khuy áo của tôi liệu có liên quan đến mối tình đầu của cô ấy không?”

Nghe vậy, anh bạn Băng Ghé Nhỏ kinh ngạc ngây người, Lâm Lung lại có thể kể cho chồng tương lai của mình về mối tình đầu?

“Nói đi chứ!” Cùng với tín hiệu tắt đèn, Long Tuyên tiện tay tắt đèn cạnh cửa, sau đó giục Trác Nhất kể chuyện cho anh nghe.

Trác Nhất nghĩ một lát, để an toàn chỉ cười khỏ phủ nhận: “Chị ấy làm gì có mối tình đầu chứ? Là một cô gái cô đơn!”

“Sao lại không có chứ? Anh chàng thể đồ đó! Đừng nói với tôi cậu không biết, không thể nào.” Long Tuyên trong lòng đã có dự tính, bắt đầu

dùng lời đối thoại của Lâm Lung và Viên Viên mà anh đã âm thầm quan sát được để bắt bẻ Trác Nhất.

“Ồ, chị ấy ngay cả việc này cũng nói với anh rồi à?” Băng Ghé Nhỏ còn đang bán tín bán nghi, nhưng câu nói này đã tiết lộ cậu quả thực là người biết sự tình.

“Phí lời, dựa vào năng lực dụ cung của tôi, ai có thể chịu được chứ?” Long thiếu trả lời chắc chắn, lại giục Trác Nhất mau nói xem cậu ta nghĩ như thế nào?

“Cũng đúng, có thứ gì mà anh không thể lôi ra từ miệng người khác chứ!” Trác Nhất đương nhiên cho rằng đối phương đúng là đã biết toàn bộ, liền an ủi: “Ày, em cảm thấy chị ấy muốn để hai cái khuy ở cùng nhau tương thân tương ái. Thiếu gia, anh đừng có hẹp hòi nhé, nói thật, cái khuy thứ nhất mới là quan trọng nhất, đặt anh vào càng có thể nói rõ Lâm Lung xác nhận địa vị của anh trong tim chị ấy!”

“Nói chi tiết chút. Cái thứ nhất là cái khuy gì?” Long Tuyên hỏi lạnh nhạt.

“Anh, anh không biết à?” Trác Nhất giật mình, ngồi bật dậy từ trên giường. “Chẳng phải anh nói chị ấy đã nói hết với anh rồi sao?!”

Long Tuyên tiếp tục lạnh nhạt nói: “Dựa vào năng lực dụ cung của tôi, ai có thể chịu được chứ? Chứ tôi không nói là Lâm Lung không chịu được.” Sau đó anh lại dùng một búa đập vào tim anh bạn nhỏ Tiểu Trác: “Dù sao cũng đã nói rồi, vậy hãy thật thà khai! Tiết lộ bí mật chính là tiết lộ bí mật, dù là tiết lộ một tí hay hai tí thì cũng chẳng khác biệt mấy. Có muốn tôi đích thân đi hỏi nội dung còn lại không?”

Quá gian trá! Là không ai có thể chịu được sự dụ dỗ của anh! Trác Nhất nghe mà muốn trào nước mắt, đáng tiếc là dù nước mắt có trào ra thì cũng không thoát khỏi lòng bàn tay Long Tuyền.

Hai người này, cậu chỉ có thể lựa chọn đắc tội với một người, dựa vào cái chân thô của người kia. Nếu không, hai bên kẹt lại tấn công, thì chỉ có một chữ “thảm” mà thôi! Sau khi tổng hợp suy nghĩ, cậu vẫn cảm thấy giá trị vũ lực của Long Tuyền cao hơn một chút, giao hoạt hơn một chút, số lần gặp mặt nhiều hơn một chút, động vào không được trốn tránh không xong, đành phải thẳng thắn mong được khoan dung.

Không ngờ là, đợi sau khi cậu ta kể từ đầu đến cuối câu chuyện về mối tình đầu của Lâm Lung, đôi phương lại nhảy từ trên giường xuống dưới đất, sau đó nôn nóng mở máy tính, mở phần mềm vẽ chân dung hình sự ra, tam hạ ngũ trừ nhị hợp hiện ra một cô gái nhỏ mười hai, mười ba tuổi, tóc ngắn vén qua tai, mắt to, mũi nhỏ, mặt nhỏ, đeo cặp kính có gọng, rất có tinh thần.

Sau đó, Long Tuyền lấy ra một tấm ảnh chụp bán thân của Lâm Lung đặt cạnh màn hình máy tính, chỉ hai tấm hình hỏi Trác Nhất: “Giống không?”

“Cái gì giống với không giống? Chính là cùng một người mà?” Lời vừa dứt cậu ta liền có phản ứng, chỉ Long Tuyền lấp bắp nói: “Anh... anh chính là người... đó? Không trùng hợp vậy chứ?!”

“Chính là trùng hợp như vậy đây. Cô ấy cũng là mối tình đầu của tôi.” Long Tuyền hình như cũng muốn tự cười giễu mình, nhớ nhung nhiều năm như vậy, cố nhiên người ở ngay bên cạnh mình. Lần trước ở Đẳng Xung, rõ ràng nhìn thấy cô ấy đeo kính mà không phản ứng lại! Chẳng trách lần đầu nhìn thấy Lâm Lung liền cảm thấy thân thiết, có cảm giác giống như người trong ký ức, rõ ràng là cùng một người mà!

Trác Nhất rất ngạc nhiên nói: “Cái này, Lâm Lung nói khi đó chị ấy mười bốn tuổi, cái ảnh anh vẽ ra này nhìn như mới mười hai tuổi vậy?” Nhỏ tuổi như vậy, đại ca, anh yêu nhi đồng à?

“Khuôn mặt búp bê của cô ấy, bây giờ hai mươi lăm tuổi rồi cũng chỉ giống như mười tám, mười chín tuổi thôi!” Long Tuyên mỉm cười ngọt ngào.

“Nhưng, nhưng mà chị ấy nói người đó cao 1m75, chắc chắn chưa đến 1m8 mà?!” Trác Nhất lại đánh giá một lượt bạn cùng phòng chân dài của cậu ta, 1m75 và 1m85 không dễ dàng nhầm lẫn chứ?

“Tôi dậy thì muộn, qua mười tám tuổi rồi vẫn còn cao thêm.” Long Tuyên sau khi giải đáp nghi ngờ liền tròn mắt nhìn cậu ta: “Cậu đang ngưỡng mộ hay là đố kỵ ghen ghét? Sống chết không chịu tin tôi và cô ấy có duyên với nhau đến như vậy hả?”

“Không phải, là em cảm thấy đúng là không thể nói gì được, cho nên...” Trác Nhất ngượng ngùng cười cười.

Long Tuyên cũng than nhẹ, sau đó cười nói: “... Trong dòng người tìm cô ấy trăm nghìn lần, bỗng nhiên quay đầu, người đó lại ở nơi ánh đèn sắp tắt. Được rồi, đi ngủ! Cho cậu một lời nhắc nhở, việc này chỉ giới hạn cậu và tôi biết, không được truyền ra ngoài.”

“Tại sao chứ!” Trác Nhất mặt nghi hoặc. “Chuyện có ý nghĩa như vậy, lại rất kỳ lạ nữa!”

“Chuyện kỳ lạ thì cậu cũng phải im cho tôi, không được nói!” Long Tuyên tắt máy tính, hai tay nắm lan can nhảy một cái lên giường, sau đó giải thích: “Làm việc tốt mong được báo đáp không phải hành vi của quân tử. Tôi không muốn Lâm Lung biết, quan hệ giữa vợ chồng không thể bị

hạn chế bởi ý nghĩ ‘ân nhân cứu mạng’ này, tránh để sau này cô ấy không muốn cãi nhau với tôi vì những việc vụn vặt của cuộc sống. Nhớ kỹ đấy, không được nói, một chữ cũng không được nói! Không thì tôi sẽ giết chết cậu đấy!”

Long Tuyên uy hiệp xong, nằm trên giường, nhìn lên trần nhà mặt đầy vẻ khát khao.

Người ta đều nói tu trăm năm mới được ngồi chung thuyền, tu nghìn năm mới được chung chăn gối, vậy thì duyên phận như thế nào mới có thể được như bọn họ. Đi hết một vòng lại một vòng, mấy lần gặp nhau, cuối cùng thuận lợi tu thành chính quả?! Vợ chồng như vậy, là Vương mẫu cũng không thể tháo dờn được chứ?

Duyên đến chính là em... để anh tìm bao nhiêu năm...

Anh mỉm cười, trong lòng âm thầm ước: hy vọng, hôn sự có thể mọi sự thuận lợi; hy vọng, cuộc sống sau này mọi sự thuận lợi! Ngủ đi, ngày mai lại là một ngày mới!

Ngoại truyện: Tân hôn bi kịch mà ngọt ngào

Đêm tân hôn của xã hội hiện đại không biết là đêm sau khi nhận được giấy đăng ký kết hôn hay là đêm sau khi cử hành hôn lễ. Lúc đầu, Lâm Lung khi chờ đợi và mộng tưởng về sự tươi đẹp của hôn nhân cũng đã suy nghĩ về vấn đề này.

Sau này mới phát hiện ra, hai cái này vốn chẳng có quan hệ với cô!

Hôn lễ thì vì Long Tuyền không đồng ý tiến hành, sau khi kháng nghị vô hiệu liền triệt để từ bỏ nghi thức đó; quá trình nhận giấy đăng ký kết hôn thì càng chán, gạt sang một bên thời gian chờ đợi dài lê thê trước khi nhận được đăng ký, chỉ nói đến cái ngày làm thủ tục, thời gian chỉ vừa đủ để Long Tuyền chạy từ trong núi ra Cục Dân chính thành phố rồi lập tức chạy về, đừng nói là đêm tân hôn, đến thời gian để hôn một cái thôi còn chẳng có.

Cứ thế, sau khi Lâm Lung chính thức gả cho người ta, sau ba tháng vẫn còn là trinh nữ. Loại trường hợp này, trước không có sau cũng không.

Lâm Lung bi thương và buồn chán vô cùng, quyết biến cô đơn thành sức mạnh, tích cực hành động, nhanh chóng đến thăm bố mẹ chồng, trưng ra cho hai cụ xem giấy đăng ký kết hôn, sau đó hả hê thu hoạch được một đồng tài sản, nào là đồ trang sức vàng bạc, và cả một căn hộ chung cư cao tầng tại tiểu khu Song Nam.

Căn hộ rất đẹp, cửa sổ sát đất của phòng khách và ban công phòng ngủ lớn đều nhìn ra hoa viên, vuông vắn ngay ngắn, khu vực đất đỏ, nội thất hoàn thiện, cái tuyệt nhất là, toàn bộ căn hộ này chỉ có mình Lâm Lung đứng tên, nghĩa là đây vừa là nhà kết hôn của hai người lại vừa là tài sản cá nhân của cô!

Cô gái nhỏ Lâm Lung cảm thấy rất hài lòng về việc đó, dù chồng không ở bên cạnh, nhưng ít nhất gia đình nhà chồng cũng dùng căn hộ trị giá một triệu lẻ mấy vạn tệ này để bày tỏ thành ý. Dù lúc đàm ngõ nhắc đến căn nhà ngoại ô và xe sang, nhà họ Long không nói, Lâm Lung cũng không hỏi, cô thấy mình lấy chồng không phải vì tiền, đại khái là được, không cần phải tính toán như vậy.

Ba tháng sau đó, Lâm Lung dùng tiền tích lũy và hỏi môn bố mẹ cho trang trí một lượt căn hộ của cô và Long Tuyền theo phong cách Trung

Quốc tới giản hiện đại, sau khi mua hết đồ nội thất và đồ gia dụng, tất cả đều sẵn sàng, vạn sự vô cùng hoàn mỹ, chỉ thiếu duy nhất nam chủ nhân.

Vào đầu mùa hè năm 2009, Lâm Lung mong ngày mong đêm cuối cùng cũng đợi được đến ngày Long thiếu thân yêu nghỉ phép kết hôn. Ngày đầu tiên anh trở về, bố mẹ hai bên cuối cùng cũng chính thức gặp mặt bàn bạc chi tiết, tại Nhà hàng Văn Hạnh trên đại lộ Nhất Phẩm Thiên Hạ đặt phòng tốn hơn nửa ngày trời.

Do hai đứa đã đi đăng ký kết hôn, các bậc phụ huynh cũng không còn gì để dặn dò, nên không ngoài dự liệu chỉ nói chuyện phiếm xoay quanh ông tốt, tôi tốt, mọi người tốt, cùng vẽ ra tương lai tốt đẹp của con cái. Lâm Lung và Long Tuyên ngồi bên cạnh chán ngấy nhưng lại không chuồn về trước được, cho đến khi đèn hoa bắt đầu bật lên, song thân hai bên mới cười nói tạm biệt, hẹn nhau đợi cho đôi vợ chồng trẻ tận hưởng khoảng thời gian riêng tư ngọt ngào xong, thì tuần sau hai gia đình lại gặp mặt.

Sau đó, bố mẹ Long gia được con trai trưởng Lưu Điền lái xe đưa về, cạnh chiếc BMW của anh ấy, Lâm Lung kinh ngạc phát hiện ra Long Tuyên đang lấy ra một chiếc chìa khóa mở khóa chiếc xe việt dã Hummer màu đen! Sau đó nhanh nhẹn bước lên xe thành thạo quay đầu, đánh tay lái mấy vòng đã dừng lại bên hai vị nhạc phụ nhạc mẫu Lâm gia.

“Bố mẹ lên xe đi ạ.” Long Tuyên xuống xe, kéo nhẹ cửa xe mở ra rồi đỡ bố Lâm mẹ Lâm lên xe.

“Xe này là...” Lâm Lung ngồi ở ghế phụ lái, vừa thắt dây an toàn vừa hỏi.

“Của anh.” Long Tuyên cười giải thích: “Quà sinh nhật anh trai tặng. Có thời gian em cũng đi thi lấy bằng lái xe đi.”

“Anh nhìn thấy cô nào cao hơn mét rưỡi lái xe Hummer chưa?” Lâm Lung trừng mắt nhìn anh. “Cao như vậy, em không thể trong lúc đạp phanh mà vẫn có thể nhìn rõ đường!”

“Không nhất định phải là loại xe này.” Long Tuyên xoay tay lái, chạy về đại lộ tây, đồng thời nói: “Anh trai anh muốn tặng em quà kết hôn, em tự chọn đi, chỉ cần giá không quá đắt thì loại nào cũng được. Ví dụ như là Beetle? Mini cooper?”

Anh thuận miệng nói ra hai loại xe con gái có lẽ sẽ thích làm Lâm Lung líu lười nói: “Thật sự muốn tặng xe sao?!”

“Đương nhiên, hai nhà một xe, nhà ở ngoại ô chọn ở núi Mộc Mã, ở khu nhà cạnh nhà của bố mẹ.” Long Tuyên từ gương chiếu hậu nhìn bố mẹ Lâm Lung, hơi gật đầu.

“Khu biệt thự phía trên?” Lâm Lung lại kinh ngạc một lần nữa, phong cảnh của núi Mộc Mã rất đẹp, biệt thự đó chắc không hề rẻ! Căn nhà bố mẹ cô mua cũng chỉ là biệt thự kiểu Tây chồng tầng mà thôi.

“Ừm, anh trai nói là biệt thự đơn lập, nhưng diện tích không lớn. Nội thất đầy đủ, vừa mua xong đồ gia dụng, có thể dọn vào ở ngay, chỉ cần có thời gian đi làm thủ tục sang tên nữa là xong.” Đồng thời khi Long Tuyên nói chuyện thì xe nhanh chóng chạy qua ngã tư bên xe Tây Môn.

“Đúng là bánh từ trên trời rơi xuống! Lẽ nào em đã vô tình lấy được một đại gia?” Lâm Lung bỗng cảm thấy mình hơi say, biệt thự và xe sang! Đối lại là người bình thường thì phải phấn đấu bao nhiêu năm mới có được?

“Người có tiền là anh trai anh, anh ấy mới là đối tượng kết hôn số một trong mắt chị em phụ nữ, đến giờ vẫn có không ít cô gái hy vọng có thể đào chân tường của anh ấy.” Long Tuyên mỉm cười nói.

Mẹ Lâm ngồi sau chợt nói xen vào: “Có thể nhận ra tình cảm của anh chị con rất tốt.”

“Dạ, tình cảm của bọn họ còn bền vững hơn vàng ạ!” Long Tuyên gạt đầu xác nhận, tiện thể lại tự quảng cáo mình: “Đàn ông nhà anh đều rất chung thủy.”

Lâm Lung bật cười, vui vẻ nói: “Anh cứ ba hoa đi! Chung thủy không phải dựa vào mồm nói, mà phải xem hành động!”

“Hiểu rồi, hoan nghênh kiểm tra dài hạn.” Long Tuyên nghiêm chỉnh gạt đầu, sau đó dừng xe dưới tòa nhà của bố mẹ Lâm Lung.

Thấy Long Tuyên bắt đầu cởi dây an toàn, bố Lâm vội nói: “Được rồi, không cần phải tiễn nữa, đều là người một nhà rồi, không cần phải đưa vào đâu.”

“Đúng rồi, đúng rồi, anh về đi! Bye bye, ngày mai gặp.” Lâm Lung nói xong chuẩn bị xuống xe, cùng với bố mẹ về nhà.

Bye bye?! Long Tuyên trợn mắt há mồm ngay người nghe vợ mình nói câu này, lập tức nhanh chóng kéo cô trở lại.

“Em, em định đi như thế à?” Đồng chí trung tá đột nhiên cảm thấy mình lại không biết mở lời như thế nào, anh không biết cô nghĩ những gì, cũng không biết mình nên nói như thế nào, tóm lại, cô không nên đi về như thế chứ.

“Á!” Lâm Lung rất nghi hoặc nhìn Long Tuyên, trong lòng thâm nghĩ, canh ba nửa đêm, phải về nhà ngủ rồi! Kéo người ta làm gì chứ? Nếu muốn hôn tạm biệt thì cũng không thể làm trước mặt bố mẹ người ta chứ!

Nhìn thấy biểu hiện mơ hồ của Lâm Lung, Long Tuyền lập tức xác nhận cô không phải cố ý đùa với mình, mà thật sự trong lòng hồ đồ không hiểu rõ.

Anh đột nhiên nghẹn lời, im lặng, rồi chậm rãi nói: “Lâm Lung, chúng ta đã kết hôn rồi, là vợ chồng hợp pháp, hiểu không?”

“A...?” Lâm Lung ngây người một lát, trong đầu hình như có hình ảnh gì chạy qua, lại chưa hoàn toàn thoát khỏi màn sương mơ hồ.

“Chúng ta, hai chúng ta.” Long Tuyền đưa tay ra, nhưng lại không có cách nào diễn tả một cách uyển chuyển ý nghĩ của mình, cuối cùng chỉ đành bất lực nói thẳng: “Chúng ta có phải là nên ở tại nhà của mình? Chính là nhà thuộc về hai chúng ta... Anh nhớ là tuần trước em gửi email cho anh nói là mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể lập tức vào ở.”

“A...!” Lâm Lung kinh ngạc kêu lên một tiếng, mặt đỏ đến tận mang tai, sau đó nắm lấy cánh tay Long Tuyền, rất ngại ngùng ngẩng đầu lên nhìn anh, xấu hổ thì thầm: “Em xin lỗi, không phải em cố ý. Em quên mất...”

Em xin lỗi, em quên mất, quên mất mình đã kết hôn, đã là vợ của anh...

Long Tuyền ngây người một lát, sau đó lại âm thầm vòng tay ôm chặt Lâm Lung, một lúc lâu sau, mới khẽ sát tai cô nhẹ nhàng nói ra ba từ: “Anh xin lỗi...”

Anh xin lỗi, anh là một người chồng không xứng đáng, không làm tròn nghĩa vụ của một người chồng, khiến em kết hôn rồi mà vẫn không khác cô gái chưa chồng... Ngay cả nhẫn cưới cũng là tự mình chọn tự mình mua.

Lâm Lung trầm mặc không lên tiếng, chỉ nắm chặt cánh tay anh, mặt vùi sâu vào thân hình cường tráng, sau đó, Long Tuyền dần dần cảm thấy ngực mình ươn ướt, âm ẩm.

Là nước mắt của cô ấy?

“Chúng ta về nhà!” Long Tuyền nhẹ nhàng vuốt ve lưng Lâm Lung, cao giọng, dùng một ngữ khí thật nhẹ thật nhanh nói: “Anh rất nóng lòng muốn thăm quan nhà mới của chúng ta đấy! Về thôi, về nghiệm thu thành quả lao động ba tháng nay của em!”

“Ừm!” Lâm Lung ngẩng đầu, mặt lộ ra một nụ cười sáng láng, rồi rất hứng thú giới thiệu ý tưởng trang trí và sáng tạo của cô. Thực ra, những nội dung này qua email và nói chuyện điện thoại trước đó Long Tuyền đều hiểu rõ như lòng bàn tay rồi, nhưng anh vẫn hào hứng lắng nghe, còn thỉnh thoảng cổ vũ và tán thưởng.

Trên đường về nhà mới, hai người nói cười vui vẻ.

Nhà số 3 tầng 6 tòa nhà số 6, đây là căn hộ bố mẹ Long Tuyền chọn cho anh, dùng dãy số đại cát đại lợi nhất, nếu không phải mỗi tầng chỉ có từ số 1 đến số 4, thì không chừng họ còn phải mua được một dãy số 666 đại lợi.

Trước đó, chỉ nhìn dãy số trên giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà, Lâm Lung đã trải nghiệm một cách sâu sắc tình yêu nồng nhiệt của người nhà Long Tuyền đối với anh. Sau đó, mỗi tuần đến thăm và ăn cơm, bản thân cũng được bố mẹ chồng, anh chồng chị dâu chiều chuộng như công chúa, bây giờ lại nghe nói anh trai còn có đại lễ tặng cho mình, Lâm Lung thậm chí cảm thấy người nhà này muốn dùng đạn bọc đường trói chặt mình lại, nếu như sau này mình đối với chồng có không phải một chút, thì đến bản thân cũng tự cảm thấy như đang phạm tội.

Nghĩ như vậy, Lâm Lung dẫn chồng đi vào nhà, nhìn thấy anh không ngừng gật đầu đi qua phòng ăn, phòng khách, phòng sách, phòng ngủ cho khách, sau đó đến trước cánh cửa bằng gỗ thật của phòng ngủ chính, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Thời khắc này, trước mắt Long Tuyên tràn ngập một màu đỏ rực rỡ của sự nhiệt tình vô biên.

Căn phòng ngủ sử dụng cách trang trí màu đỏ đúng kiểu Trung Quốc truyền thống, quá nhiều màu đỏ thường làm người ta cảm thấy bị trấn áp, nhưng lúc này, tất cả trước mặt lại không làm Long Tuyên cảm thấy nhức mắt chút nào, mà ngược lại còn làm anh cảm nhận sâu sắc thêm tình yêu mãnh liệt của Lâm Lung.

Thế là, anh nghiêng người quay đầu, đưa tay kéo cô dâu nhỏ đứng sau mình đang bô lô bô la giới thiệu chất liệu sàn nhà và nghệ thuật thêu của ga trải giường, ôm chặt cô vào lòng mình, sau đó bước nhanh hai bước, nhẹ nhàng đặt cô ngồi lên cạnh giường, còn mình thì quỳ một chân, im lặng như thế, cẩn thận như thế ôm người mình yêu nhất.

Long Tuyên ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ trên người Lâm Lung, anh âm thầm thưởng thức sự tuyệt diệu của thân hình mềm mại nữ tính, cảm thấy mình giống như đang say rượu, tâm trí bắt đầu bồng bềnh, cánh tay mạnh mẽ ôm chặt chiếc eo thon nhỏ nhắn của cô.

Trong bầu không khí đó, Lâm Lung tự nhiên mất hứng giới thiệu trang trí căn phòng, cô cũng im lặng, chỉ ôm lại Long Tuyên, mỉm cười đùa nghịch mái tóc ngắn cứng như rễ tre của anh.

Trong cả căn phòng, ngoại trừ có thể nghe thấy tiếng trái tim đập và hơi thở của đôi phương, không còn tiếng động nào khác, một lúc lâu thật lâu, Lâm Lung mới ngập ngừng nói nhỏ: “Em nhớ anh!”

Một câu nói nhẹ nhàng lại bỗng làm trái tim Long Tuyền đập kịch liệt, thứ đang chảy nhanh trong cơ thể hình như không phải là máu mà là nước sôi! Anh đặt một nụ hôn lên môi Lâm Lung, xúc cảm mềm mại ướt át, giống như trong dòng máu đang sôi sục của anh bị đổ thêm dầu, đốt cháy toàn thân đồng chí trung tá.

Lúc này rùng rợn bỗng hóa thân thành sói đói, từ tư thế quỳ nhảy lên, nhanh nhẹn đè cô gái nằm xuống giường, dán chặt vào đôi môi nóng bỏng mềm ấm của cô, nhiệt tình nhưng vẫn dịu dàng...

Vuốt sói của người khổng lồ thò ra nhanh như chớp, một tay nhẹ nhàng ve vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn, một tay từ từ di chuyển xuống dưới chiếc váy liền bằng lụa tơ tằm, cảm thụ phong cảnh đẹp đẽ khác biệt, tuy đây là một đôi chân không dài gì cho cam.

Long Tuyền đắm chìm trong cảm xúc mềm mại ấm áp, cô gái Lâm Lung lại bắt đầu ngo nguậy như muốn cự tuyệt, mấy lần tranh đấu vô ích, cuối cùng cố gắng mở chiếc miệng nhỏ xinh hét lên một tiếng: “Dừng lại, dừng tay!”

“Sao thế?!” Đồng chí trung tá bỗng toàn thân cứng đờ, vội vã dựng nửa người dậy quan tâm hỏi.

Lâm Lung rất thận thung tránh ánh mắt anh, nhỏ giọng nhắc nhở: “Chúng ta vẫn còn, vẫn còn chưa tắm mà...”

Long Tuyền nghe xong cảm thấy dở khóc dở cười, anh còn tưởng là mình làm sai chỗ nào khiến đôi phương khó chịu, hóa ra chỉ là nhắc nhở chú ý vấn đề vệ sinh, thời khắc đó, dù rất buồn bực vì kịch tình bị cắt đứt, nhưng chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của Lâm Lung, lấy ra bộ quần áo ngủ cô đã chuẩn bị sẵn trong phòng để đồ, đi vào nhà tắm.

Đợi sau khi Long Tuyền tắm xong đi vào phòng ngủ lại nhìn thấy Lâm Lung đã lúi chần hè ra, đang trải một chiếc khăn to màu trắng lên trên ga giường, cô hình như bị tiếng động sau lưng làm giật mình, quay đầu than: “Sao anh tắm nhanh thế! Không phải vừa mới vào sao?!”

Long Tuyền cười đáp: “Đây là thói quen trong quân ngũ.”

“Ồ!” Lâm Lung như chột tỉnh ngộ, sau đó trải lại giường, vừa lấy áo ngủ vừa bảo Long Tuyền trong quầy bar bên trái phòng bếp có một chai rượu vang, bảo anh đi rót hai ly vào đây, nói là không có cử hành hôn lễ thì cũng phải uống rượu giao bôi.

Một lúc sau, Lâm Lung khi đang cởi quần áo thì lại từ trong nhà tắm thò đầu và nửa vai trần ra ngoài cửa, rất tinh nghịch nhìn Long Tuyền cười nói: “Anh yêu ơi, phải ngoan ngoãn đợi em ra đây! Không được nôn nóng, anh cứ nghỉ một lát đi.”

Long Tuyền hé nửa mắt, giả bộ như đang đe dọa quát lên: “Nhanh lên, tốc độ cao! Chậm là anh sẽ phá cửa vào đây!”

Lâm Lung đích thực là lè mè trong nhà tắm rất lâu. Long Tuyền rót xong rượu vang, thấp nển, cuối cùng tắt đèn chùm bật đèn lồng, đợi chờ rất lâu trong ánh sáng màu đỏ mờ mờ lung lại đong đưa, cuối cùng mới nhìn thấy cô gái của anh nhẹ nhàng từ đầu kia cửa kính mờ, chân trần chậm chậm bước đến.

Cô mặc một chiếc váy thắt đai màu đỏ thẫm, phía trên đính rất nhiều hạt đá màu trắng tạo thành hoa văn bách hợp rải rác lộng lẫy và đẹp đẽ. Váy đỏ tinh tế, làn da trắng muốt, mái tóc đen suôn mượt lò xo, đôi mắt ướt át và khuôn mặt ửng hồng do hơi nóng của nước trong nhà tắm bốc lên, toàn bộ

cùng hợp lại làm một, tôn lên vẻ căng mọng của cô, càng thêm dụ dỗ người khác.

Long Tuyền kéo cô ngồi xuống bên cạnh, sau đó đưa ly rượu cho cô, hai người say đắm nhìn đối phương, cầm cốc vòng tay qua nhau, chậm chậm uống cạn ly rượu ngọt ngào.

Nửa ly nhỏ rượu nho đỏ nồng độ không cao lại khiến cho cặp vợ chồng tân hôn cảm thấy lồng ngực mình như bị một ngọn lửa thiêu đốt, trên mặt cũng nóng bừng bừng, dường như cả người sắp bị nấu chín, tan chảy ra.

Hai ly thủy tinh bị ném lên tủ đầu giường, thậm chí có một chiếc đã bị lăn xuống đất nhưng không ai thèm để ý, hai người chỉ đưa hai tay ra ôm nhau, ôm thật chặt đối phương, để cho da thịt nuốt trọn vào nhau, cho tình ý thỏa thích vẫy vùng, cùng nhau thưởng thức mật ngọt của tình yêu.

Trong lúc Long Tuyền chìm đắm trong sự hưng phấn sắp đánh mất lý trí, thì anh chợt phát hiện ra cơ thịt Lâm Lung đột nhiên căng ra giống như co giật, trong lúc hôn thậm chí còn nếm được nước mắt ướt mặn của cô...

“Bảo bối, em sao thế? Có chuyện gì thế?!” Long Tuyền lập tức dừng tất cả động tác lại, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cô, rất lo lắng hỏi.

“... Đau...” Lâm Lung dừng lại một lát, cảm thấy mình thực sự không thể chịu đựng được nữa, cuối cùng không kìm nén được bật ra từ kia. Cô vốn không muốn nói ra sợ làm Long Tuyền lo lắng, nhưng mà quả thực là đau quá mức, thậm chí cô có chút khủng hoảng, phản xạ có điều kiện là muốn cầu cứu Long Tuyền, thiên hạ vô địch trong lòng cô.

Đau? Tại sao như vậy mà đã đau đến toát mồ hôi lạnh?! Trong lòng Long Tuyền lo lắng, anh nhanh chóng nhòem dậy bật đèn treo tường, trong ánh sáng rực rỡ, cả hai đều nhìn rõ mọi thứ.

Chiếc khăn trắng bên dưới người Lâm Lung đã xuất hiện một mảng màu đỏ tươi, phản chiếu trong mắt Long Tuyền, cực kỳ nhức mắt. Giây phút đó, Long Tuyền cảm thấy hô hấp của mình như ngừng lại, trước đây cho dù bản thân bị đạn bắn xuyên qua cánh tay máu tuôn chảy khắp mặt đất, anh đều không căng thẳng, bất lực, thậm chí kính sợ như lúc này!

Đây là việc đó sao?! Lâm Lung nhất thời mù mờ không biết làm gì, đợi đến khi cô hoàn hồn thì lại phát hiện ra Long Tuyền đang cau mày nắm chặt điện thoại trên tủ đầu giường bấm số.

“Anh gọi đi đâu đấy?” Cô vô ý thức hỏi.

“120!” Long Tuyền trả lời dứt khoát.

Trên mặt anh không bộc lộ cảm xúc, nhưng trong lòng lại không ngừng chửi rủa mình, cô ấy bị thương rồi, cố nhiên lại bị mình làm bị thương! Nghiêm trọng như vậy, bản thân lại hoàn toàn không hề chú ý, thậm chí không biết rốt cuộc cô tự mình chịu đựng đau đớn bao lâu rồi, mới không kìm nén được lên tiếng! Đúng là đáng chết!

“Đừng gọi!” Lâm Lung quỳnh lên, cầm lấy cái gô ném anh, “Mau ngắt điện thoại! Em không sao!” Đừng có mất mặt thế chứ? Vì việc trên giường mà gọi điện thoại cấp cứu, quá mất mặt ấy chứ?! Lúc khám bác sĩ hỏi thì biết mở miệng làm sao!

“Em xác định không việc gì chứ?” Long Tuyền cầm điện thoại chưa đặt xuống, chỉ nhìn Lâm Lung, rất do dự nói: “Anh xem sách y học có nhắc đến, nếu như bị thương tổn nghiêm trọng, có khả năng ra nhiều máu...” Trong lòng anh rất mâu thuẫn, vẫn muốn xin hỗ trợ của bác sĩ chuyên ngành để bảo đảm an toàn.

“Ra nhiều máu thì cái khăn này phải ướt hết rồi chứ?” Lâm Lung hơi do dự, cảm thấy bản thân không nghiêm trọng đến thế.

“Em xác định?” Long Tuyên sốt ruột nói, đồng thời lấy áo sơ mi của mình khoác lên người Lâm Lung, lại buồn bã nói: “Xin lỗi, anh, anh có phải là kỹ thuật quá kém? Cái đó, hoặc là không kiểm soát tốt lực đạo?”

“Không biết!” Lâm Lung hơi giận dỗi trả lời: “Xin lỗi, em không có đối tượng và kinh nghiệm trước đó để có thể so sánh.”

Thật là không có mắt! Không nhìn ra người ta cũng là một cô gái rất thuần khiết sao?! Trước đây không nhìn ra thì bây giờ cũng phải biết rồi chứ! Anh thân là đàn ông còn hỏi em vấn đề kỹ thuật, vậy em nên đi hỏi ai?! Lẽ nào lại hỏi bố em sao?!

Long Tuyên vội vàng xin lỗi, bày tỏ mình chỉ là quá lo lắng cho tình trạng cơ thể hiện tại của cô mà nói sai, bảo cô tạm thời không so đo vấn đề này nữa, lập tức suy nghĩ xem có cần mời bác sĩ không, phải thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn hiện tại rồi sao đó mặc cô đánh mắng tùy ý.

“Anh mặc quần áo trước đi đã.” Lâm Lung liếc “hung khí” một cái, hít thật sâu lắm bảm: “Người ta nhìn vào sợ hãi...”

Liên sau đó, cô bảo Long Tuyên chân tay thừa thãi đi vào phòng sách xem hàng sách về chăm sóc sức khỏe và y dược ở bên phải của tủ sách, rồi nghiên cứu thêm về vấn đề “kỹ thuật” của anh, còn bản thân lại cuộn mình trong chăn gọi điện cho bạn thân Tiểu Bình làm bác sĩ tại bệnh viện Bà mẹ và Trẻ em, đổ mặt tía tai hỏi tường tận về tình trạng hiện tại của mình.

Rồi sau đó, đồng chí trung tá được bà xã đại nhân triệu về phòng ngủ, hai người bàn bạc một chút, cuối cùng trong sự căng thẳng cẩn thận từng chút

của bên trai và trong tâm trạng giầy vò đau dài không bằng đau ngắn của bên gái tiếp tục mây mưa.

Trong giây phút lên đỉnh, Long Tuyền không phải không cảm nhận được sự mãn nguyện, nhưng trong lòng phần nhiều là lo lắng cho tình trạng sức khỏe của Lâm Lung. Cho đến khi tắm xong, nhìn thấy cô không có trở ngại lớn, mới có thể yên tâm, dựa vào đầu giường nói chuyện phiếm, mặt mày vui vẻ ôm lấy cô gái đã hoàn toàn thuộc về mình.

“Đau chết em mắt! Phụ nữ sao lại chịu thiệt thòi như vậy chứ! Chẳng dễ chịu chút nào...” Lâm Lung sau khi nghỉ ngơi rất lâu, cuối cùng đã có sức lực mắng người, trong khi oán trách còn cắn một cái vào vai Long Tuyền, cắn xong lại tiếp tục oán trách: “Sao lại cứng như thế! Chẳng có cách nào cắn được!”

“Ồ đây mềm này, muốn cắn không?” Long Tuyền kéo bàn tay Lâm Lung, cười xấu xa đưa xuống phần bụng dưới.

“Đồ xấu xa!” Lâm Lung rút tay ra, đâm mạnh vào ngực anh, nhưng lại đau đến mức nghiêng răng, “Tại sao đều cứng như vậy chứ? Người anh được rèn bằng sắt à?! Em không cần anh nữa! Lần sau phải đổi một người đàn ông khác, không cường tráng cao to như thế...”

“Đừng sợ mà, lần sau anh sẽ cố gắng nâng cao năng lực kỹ thuật.” Long Tuyền dịu dàng vuốt ve làn da trơn bóng của Lâm Lung, một mặt dùng lời nói ngọt ngào an ủi, một mặt bá đạo tuyên bố chủ quyền: “Đừng có mơ mộng viễn vông nữa, anh là quân nhân chuyên nghiệp! Đã đánh chiếm thành trì rồi, làm sao có thể cho phép quân địch tiến vào được?”

“Quân nhân chuyên nghiệp thì có gì giỏi chứ?! Mà cũng không thể ức hiếp người khác!” Lâm Lung bĩu môi đáp.

“Sao có thể trách anh được! Lần này là vấn đề mới, chưa nghiên cứu, làm nhiều lần thì sẽ không sao.” Long Tuyên cười nhạt cắn nhẹ vào cổ Lâm Lung. “Nói lại thì quân nhân chuyên nghiệp là quân thể yếu thể, là đối tượng được bảo vệ đó, em đừng ức hiếp anh.”

“Đối tượng được bảo vệ cái gì?” Lâm Lung đờ ra, nhất thời không phản ứng lại được.

Long Tuyên nhẹ nhàng trả lời bằng sáu từ: “Bảo vệ hôn nhân quân nhân.”

Nghe xong, mày liễu của Lâm Lung nhướn lên, hừm! Tên đàn ông hẹp hòi! Cố nhiên dám lấy cái này ra uy hiếp ta! Cô chuyển từ đám sang cầu, đưa tay véo vào eo Long Tuyên, anh lại nhẹ nhàng đẩy bàn tay cô ra, bắt đầu dụi dàng phản công.

Một thời gian, trong phòng sắc xuân vô hạn...

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi STENT Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:

<http://www.luv-ebook.com>